

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

३८

हिन्दी- प्राकृत-प्रकाश

सम्पादक—

महामहोपाध्याय—

श्री मथुराप्रसाद दीक्षित

चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस, वाराणसी : १

प्रकाशकः—

चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस

वाराणसी-१

वि० सं० २०१६

(पुनर्मुद्रणादिकाः सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकाधीनाः)

The Chowkhamba Sanskrit Series Office.

P. O. Box 8, Varanasi. (India)

1959

(परिवर्द्धितं चतुर्थं संस्करणम्)

मूल्यं ५)

मुद्रकः—

विद्याविलास प्रेस, वाराणसी-१

ई० १९५९

प्रस्तावना

श्रीमद्वाग्देवताऽनुरजनविमलमतीनां प्रेक्षावतां सुविदितमेवैतद्यद् धर्मार्थकाममोक्षा-
णाच्चतुर्णां वर्गस्य प्राप्तये एव यतितव्यं सर्वैः । तत्प्राप्त्युपायाश्च बहवोऽसङ्ख्यैः प्रबन्धैः
प्रतिपादिता अपि मृदुबुद्धीनां क्रीडनैकमनोऽनुरागिणां न तथोपकर्तुं शक्ता यथा
दृश्यकाव्यानि । तानि हि भट्टिति दर्शनमात्रेणैवानन्दसन्दोहजनकानि सदुपदेशं
प्राहयन्ति । तदुक्तं नाट्याचार्येण श्रीमता भरतमुनिना नाट्यशास्त्रे प्रथमेऽध्याये—

ब्रह्मोवाच—

सर्वशास्त्रार्थसम्पन्नं सर्वशिष्यप्रवर्तकम् ।

नाट्याख्यं पञ्चमं वेदं सेतिहासं करोम्यहम् ॥ १५ ॥

पुनश्च तत्रैव ब्रह्मणो दैत्यसान्त्वनावसरे—

भवतां देवतानां च शुभाशुभविकल्पकैः ।

कर्मभावान्वयापेक्षी नाट्यवेदो मया कृतः ॥ ७२ ॥

नैकान्ततोऽत्र भवतां देवानां चापि भावनम् ।

त्रैलोक्यस्यास्य सर्वस्य नाट्यभावानुकीर्तनम् ॥ ७३ ॥

धर्मधर्मप्रवृत्तानां कामाः कामार्थसेविनाम् ।

निग्रहं दुर्विनीतानां मत्तानां दमनं क्रिया ॥ ७५ ॥

देवानामसुराणां च राज्ये लोकस्य चैव हि ।

महर्षीणां च विज्ञेयं नाट्यं वृत्तान्तदर्शकम् ॥ ८४ ॥

धर्म्यं यशस्यमायुष्यं हितं बुद्धिविवर्द्धनम् ।

लोकोपदेशजननं नाट्यमेतद्भविष्यति ॥ ८६ ॥ इति ।

तानि च संस्कृतमयानि प्राकृतमयानि च भवन्ति; तदाह मुनिः—

नानादेशसमुत्थं हि काव्यं भवति नाटके । इति ।

तत्र संस्कृतभाषापरिज्ञानं पाणिनीयादिव्याकरणेन, प्राकृतज्ञानाय च वररुच्यादीनां
प्रयत्नः । तच्च किमिति कुशीलवाधीनमेव । वयन्तु आचार्याणां वचनोपन्यासेनैवोदात्तमेव ।

अत्र मुनिः—

एतदेव विपर्यस्तं संस्कारगुणवर्जितम् ।

विज्ञेयं प्राकृतं पाठ्यं नानावस्थान्तरात्मकम् ॥ अ० १७, श्लो० २ ॥

तथा च वाक्यपदीये भर्तृहरिः—‘दैवी वाक् व्यवकीर्ण्यमशक्तैरभिधातुभिः ।’ इति ।
कथमियमशक्तिरिति तु न प्रयत्नावगम्यम् । ‘अम्बाम्बेति यथा बालः शिक्षमाणः
प्रभाषते ।’ इत्यादिरीत्या देशकालभेदेनैव प्रतीमहे ।

वङ्गमध्यपञ्चालादिदेशजानां परस्परमेकस्यैव शब्दस्य जागरूको महानुच्चारणभेद एव
विप्रतिपन्नानां तुष्टिदो भविष्यति ।

हेमोऽपि—प्रकृतिः संस्कृतम् । तत्र भवं, तत् आगतं वा प्राकृतम् । इति ।

तथा च गीतगोविन्दे रसिकसर्वस्वः—‘संस्कृतात्प्राकृतम् इष्टं ततोऽपभ्रंशभाषणम्’ इति ।

शकुन्तलायां शङ्करोऽपि ‘संस्कृतात्प्राकृतं श्रेष्ठं ततोऽपभ्रंशभाषणम्’ इति प्रमाण-
त्वेनोदाजहार—संस्कृताद् श्रेष्ठं प्राकृतं जातम्, ततोऽपभ्रंशः ।

केचित्तु—प्रकृत्या स्वभावेन सिद्धम् प्राकृतम् । ततश्च वैयाकरणैः साधितं हि
संस्कृतमित्यभिधीयते । अतो न संस्कृतमूलकं प्राकृतम् । प्रत्युत प्राकृतमूलकमेव
संस्कृतम्—इत्याहुः ।

अपरे तु—वेदमूलकमिदम् । तन्तत्त्वनादिप्रत्ययानाम्, अम्हे-अस्मे-आदिपदानां,
लिङ्गवचनविभक्त्यादीनाञ्च वैदिकैः प्रयोगैः साम्यदर्शनात् । एतन्मूलकं च संस्कृतम्—
इति वदन्ति ।

साम्प्रदायिकैस्तुभयमपि नाद्रियते—यदि स्वभावसिद्धं प्राकृतम्, तर्हि कोऽसौ
स्वभावः कीदृशश्च, येनेदमेव भाषणं स्यात् किंसमवेतश्च । जनसमवेतश्चेद् ‘दैवी वाग्
व्यवकीर्ण्यम्’ इत्यस्मदभिहिते पक्षपातः । पारमेश्वरे तु स्वभावे वैरूप्यं नोपपद्यते—न ह्यनौ
शैत्यं कचिदपि कदाप्युपलभ्यते । एवं तत्तद्भाषाभेदः सुतरान्नोपपद्यते ।

सर्वासामेव भिन्नानामपि पारमेश्वरस्वभावसिद्धत्वे तु भाषापरिज्ञानिनां विदुषां
महान् कोलाहलो भविष्यति ।

अथ च यदीयं भाषा वेदभाषासमुद्भवा तत्समकालिका संस्कृतात् प्राचीना वा
स्वीक्रियते तर्हि पाणिनीयव्याकरणस्याऽपूर्णता स्यात्, तत्र प्राकृतस्याऽव्याकृतत्वात् ।
भगवता पाणिनिना च तत्र तत्र बाहुल्येनाऽपि वैदिकशब्दव्याकृत्या स्वव्याकरणस्य
पूर्णतायाः प्रदर्शनात् । तथा च गावी-गोणी-गोपोतलिकेत्यादीनामपि असाधुशब्दत्व-
व्यवहारो नोपयुज्यते । प्रत्युत संस्कृताद्विकृतस्य प्राकृतस्येव प्राकृताद्विकृतस्य संस्कृत-
स्यैवापभ्रंशव्यवहारापत्तिः स्यात् । न तथा व्यवहारस्तथाव्युत्पन्नानामपीष्टः । न ह्यस्ति
राजाज्ञा ‘पाणिनीयादिव्याकृतस्य नाऽपभ्रंशव्यवहारः’ इति ।

लिङ्गवचनसाम्यन्तु न दृढतरं प्रमाणम् । न हि आङ्ग्लभाषायाः ‘फादर’ इति
शब्दः उच्चारणसौकर्येणोच्चरितस्य पितृशब्दस्य प्रकृतिरिति कोऽपि प्रेक्षावान् मनुते ।
तथा च—‘डाटर’ इति शब्दं दुहितृशब्दस्य । नच कोऽपि ‘तात’ इत्युच्चारयितव्ये ‘टाट’
इति रटन् भारतीयो बाल आङ्ग्लभाषापाठकस्तद्देशीयो वा गण्यते ।

अतो युक्तमुत्तरायामः—प्रकृतिः संस्कृतम्, ततः प्राकृतमिति । तथा च प्राकृतमञ्ज-
र्याम्—‘व्याकर्तुं प्राकृतत्वेन गिरः परिणतिं गताः’ इति ।

वेदमूलकत्वेऽपि न किमपि प्रमाणम् ।

अस्तु वा यदपि तज्ज्ञानायाऽवश्यं प्रयतितव्यम् । यतोऽत्र भाषायां सुललिताः
प्रबन्धाः सन्ति । तदुक्तम्—

‘अहो तत् प्राकृतं हारि प्रियावक्त्रेन्दुसुन्दरम् ।

सूक्तयो यत्र राजन्ते सुधानिष्यन्दनिर्माः’ ॥ इति ।

तच्च प्राकृतं वररुचिमतै—प्राकृत-पैशाची-मागधी-शौरसेनी-भेदेन चतुर्धा । तासु पैशाची मागधी च शौरसेनीविकृती, प्रकृतिः शौरसेनीत्युभयत्र दर्शनात् । शौरसेनी संस्कृतविकृतिः प्राकृतवत् । 'प्रकृतिः संस्कृतम्'—इति दर्शनात् । शौरसेन्यामनुक्तं कार्यं नवभिः परिच्छेदैः प्रतिपादितप्राकृतानुसारि भवति 'शेषं माहाराष्ट्रीवद्' इत्यत्र माहाराष्ट्रीपदेन तस्यैव ग्रहणात् । तथा च काव्यादर्शै—

महाराष्ट्राशयां भाषां प्रकृष्टं प्राकृतं विदुः । इति ।

हेमस्तु—चूलिकापैशाचिकम् १ आर्षं प्राकृतम् २ अपभ्रंशम् ३ चेत्यधिकभेदैः सप्तधा विभजते ।

तथा च भेदप्रतिपादकानि सूत्राणि—

आर्षम् । ८ । १ । ३ ।

चूलिकापैशाचिके द्वितीयतुर्ययोराद्यद्वितीयौ । ८ । ४ । ३२५ ।

स्वराणां स्वराः प्रायोऽपभ्रंशे । ८ । ४ । ३२९ ।

प्राकृतसर्वस्वकारमार्कण्डेयेन भाषा-विभाषा-अपभ्रंश-पैशाची-भेदाद् भाषा-चतुर्धा विभक्ताः ।

तत्र भाषा—माहाराष्ट्री-शौरसेनी-प्राच्या-अवन्ती-मागधी-भेदेन पञ्चधा ।

अर्द्धमागधी तु मागध्यामेवान्तर्भाविता ।

विभाषा—शाकारी १ चाण्डाली २ शाबरी ३ आभीरिकी ४ शाक्वी (शाखी) ५ चेति पञ्चधा ।

अपभ्रंशः—आर्षीं द्राविडीं च विना सप्तविंशतिधा च विभक्तः ।

अन्या अपि तिष्ठो भाषाः स्वीकृताः—नागर-आचडोपनागरभेदेन । पैशाचीभाषा तिसृषु नागरभाषासु विभक्ता । तद्यथा—कैकयी १, शौरसेनी २, पाञ्चाली ३ च । राम-तर्कवागीशेनाऽपि एवमेव प्रकटितम् । सर्वैरपि प्राकृतवैयाकरणैर्माहाराष्ट्री-पैशाची-मागधी-शौरसेनी चैताः प्राकृतभाषाः स्वीकृताः । काव्यालङ्कारे रुद्रटो भाषाणां तिष्ठो विधाः प्राह—'प्राकृतं संस्कृतञ्चैतदपभ्रंश इति त्रिधा ।' इति ।

काव्यादर्शे दण्डी च—

‘तदेतद्वाङ्मयं भूयः संस्कृतं प्राकृतं तथा ।

अपभ्रंशश्च मिश्रं चेत्याहुराप्ताश्चतुर्विधम्’ ॥ इति । १ । ३२ ।

चतुर्विधा हि ग्रन्थाः संस्कृतनिबद्धाः केचित्, प्राकृतनिबद्धाः केचित्, केचिदपभ्रंश-निबद्धाः, केचिदासां साङ्ख्येयण निबद्धा मिश्रा इत्युच्यन्त इत्यर्थः । 'संस्कृतं सर्वबन्धादि प्राकृतं स्कन्धकादिकम् । आसारादीन्यपभ्रंशो नाटकादिषु मिश्रकम्' ॥ इति च ।

पुराणवाग्भटोऽपि वाग्भटालङ्कारे (२ । १) संस्कृतप्राकृतापभ्रंशभूतभाषितैतिभेदेन चतुर्धा विभजते ।

अर्वाचीनोऽपि अलङ्कारतिलके (१५-३), एवं रुद्रटश्च काव्यालङ्कारे (२ । १२)

सूत्रे), एवमपभ्रंशविचारस्यावश्यकत्वाद् वररुचिना कथमुपेक्षित इति विप्रतिपत्तौ कश्चिद्—इयमपूर्णतैव वररुचेरिति ।

आसां प्रादुर्भाव एव नेति त्वन्यः ।

अपरे तु—वररुचिना ‘दाढादयो बहुलम्’ (४।३३) इति सूत्रकरणादेवाऽपभ्रंशोऽपि संगृहीत एव । तस्य च भामहेन आदिशब्दोऽयं प्रकारार्थः, तेन सर्व एव देशसङ्केतप्रवृत्ता भाषाशब्दाः परिगृहीताः, इति व्याख्यातत्वात् । अपभ्रंशश्च देशसङ्केतप्रवृत्ता एव भाषाः । तदुक्तं वृद्धवाग्भटेन—

‘अपभ्रंशस्तु यच्छुद्धं तत्तद्देशेषु भाषितम्’ ॥ इति ।

तथा च काव्यादर्शे दण्डी—

‘यदा च आभीर्यादयो देशभाषाः काव्यनाटकेषु निबद्धास्तदाऽपभ्रंशपदेन व्यवहियन्ते ।’ तदुक्तम् तेन—

‘शौरसेनी च गौडी च लाटी चान्या च तादृशी ।

याति प्राकृतमित्येवं व्यवहारेषु सन्निधिम् ॥

आभीरादिगिरः काव्येष्वपभ्रंश इति स्मृताः ।

शास्त्रेषु संस्कृतादन्यदपभ्रंशतयोदितम् ॥’ इति । (१ । ३५-३६)

यत्तु अपभ्रंशपदेन भारतीयाः प्रचलिता भाषा गृह्यन्ते, ताश्च निवध्यन्ते काव्य-नाटकेषु । तदुक्तं नाट्यशास्त्रे भरतमुनिना—

‘शौरसेनीं समाश्रित्य भाषा कार्या तु नाटके ।

अथवा छन्दतः कार्या देशभाषाप्रयोक्तृभिः ॥’ इति । (१७-४६)

अधुना प्रचलिततत्तद्देशभाषास्वपि वङ्गदेशे यात्रागन्धर्वगानम्, नैपाले कूर्माचले च हरिश्चन्द्रादिनर्तनम् उपलभ्यत एव । अतोऽपभ्रंशस्य प्राकृतपदेन ग्रहीतुमशक्य-त्वादुचित एव तदनुल्लेखः प्राकृतप्रकाश इति । तत्तु दण्डिविरोधादुपेक्ष्यम् ।

वररुचिसमयेऽपभ्रंशस्य व्यवहारानुदय इति तु न सम्यक् प्रतिभाति ।

‘त्रिविधं तच्च विज्ञेयं नाट्ययोगे समासतः ।

समानशब्दैर्विभ्रष्टं देशीमतमथापि वा ॥’

इति भरतमुनिनाऽपि तस्य प्रदर्शितप्रायत्वात् । यथा ‘गौरित्यस्य गावी गोणी गोपोतलिकेत्येवमादयो बहवोऽपभ्रंशाः’ इति भगवता पतञ्जलिना महाभाष्येऽपभ्रंशस्य व्यवहृतत्वात् स्वयं दाढेत्यादिसूत्रप्रणयनाच्च स्यादेतत् । सर्वमेवैतद् प्राकृतं तद्भवः, तत्समः, देशी चेति त्रिधा विभज्यन्ते सूरयः । तदाह दण्डी—‘तद्भवस्तत्समो देशीत्यनेकः प्राकृतक्रमः ।’ इति । तत्र यद्यपि तद्भवप्राकृतव्याकृत्यर्थमेव प्राकृतवैयाकरणानां प्रयत्नः । तदुक्तम्—‘अथ प्राकृतम् ।’ (८१। १) इति सूत्रे व्याख्यानावसरे हेमेन—‘संस्कृतानन्तरं प्राकृतस्याऽनुशासनं सिद्धसाध्यमानभेदसंस्कृतयोर्नैव तस्य लक्षणं न देश्यस्य-इति ज्ञापनार्थम् । संस्कृतसमं तु संस्कृतलक्षणो नैव गतार्थम्’ इति । तथापि तत्तत्प्रदेशेषु

बाहुल्येन देशिकानामप्युल्लेखाद्देशिकमपि प्रायस्तद्भवत्वेन स्वीकुर्वन्ति । ४।३३ सूत्र-
व्याख्यानावसरे भामहेन देशसङ्केतेत्यादिनैतस्यार्थस्य स्पष्टमुक्तत्वात् ।

हेमोऽप्याह—‘गोणादयः’ (८।२।७३) गोणादयः शब्दा अनुक्तप्रकृतिप्रत्यय-
लोपागमवर्णविकारा बहुलं निपात्यन्ते, तद्यथा—गौः-गोणी गावी । त्रिपञ्चाशत्-
तेवण्णा । त्रिचत्वारिंशत्-तेआलीसा । इति । तत्समस्तु न संस्कृतात्पृथगिति न
तद्विषयकः प्रयत्नः कस्यापि ।

अथ कोऽयं प्राकृतसूत्रप्रणेतारवररुचिः कदा समभवत्, कदा चैतत्सूत्राणि प्रणिनायेति
वृत्तं सम्यक्तया निश्चेतुं न शक्यते । एको वररुचिः सुप्रसिद्धविक्रमराजसमानकालिको-
ऽप्युपलभ्यते । तथाहि—

‘धन्वन्तरिक्षपणकामरसिंहशङ्खवेतालभट्टघटस्वर्परकालिदासाः ।

ख्यातो वराहमिहिरो नृपतेः सभायां रत्नानि वै वररुचिर्नवविक्रमस्य ॥’ इति ।

अन्यत्र—

‘पाणिनिं सूत्रकारं च भाष्यकारं पतञ्जलिम् ।

वाक्यकारं वररुचिम्..... ॥’

इति पाणिनिसमकालिकः कात्यायनाऽपराभिधः प्रतीयते । महाभाष्यकारैरपि ‘तेन
प्रोक्तम्’ (४।३।१०७) सूत्रे ‘वररुचिना प्रोक्तो ग्रन्थः वाररुचः’ इति चोदाहृतम् ।
तथा च प्राकृतमञ्जर्याम्—

‘प्रसीदन्तु च वाचस्ता यासां माधुर्यमुच्छ्रितम् ।

प्राकृतच्छगना चक्रे कात्यायनमहाकविः ॥

व्याकर्तुं प्राकृतत्वेन गिरः परिणतिं गताः ।

कोऽन्यः शक्तो भवेत्तस्मात्कवेः कात्यायनादृते ॥’ इति ।

अयमेव कात्यायनापराभिधः श्रौतसूत्रकारः पाणिनीयसूत्रवार्तिककारो रूपमाला-
प्रणेतारवृहत्संहितानिर्माता चेत्यत्र दृढतरप्रमाणाऽभावेऽपि विरोधं नाऽऽकलयन्ति
सूरयः । कथासरित्सागरकथामञ्जर्यादावुपवर्णितोऽपि वररुचिर्विलक्षणप्रतिभाशालित्वेन
नोक्तार्थे विरोधमवतारयतीति विवेचकैर्विवेचनीयम् ।

अन्यो वाप्ययं वररुचिः स्यात् । तथाप्येतत्प्रतीयते यदयं सर्वेषु प्राकृतवैयाकरणेषु
प्रथम आचार्यः ।

‘एतःसूत्रप्रकाशवृत्तिप्रणेतार भामहः कदा समभवत् इत्यप्यतिदुरुहताङ्गतो निर्णेतुम् ।

भामहप्रणीतमलङ्कारलक्षणमप्यस्तीति श्रूयते । स च काश्मीरदेशीयः परमप्राचीन-
श्चेति भल्लकीकरोपाख्यैर्वामनाचार्यैर्निरूपितम् । एतेनापि वररुचेः परमपुराणता प्रतीयते ।
इत्यलं पल्लवितेन ।

अन्यत्र प्राकृतसूत्रेषु भाषाबाहुल्येन कार्यवैविध्येन च वररुचेः प्राचीनता प्रदर्श्यते ।
यच्च कार्यं वररुचिना बाहुल्येन आदिशब्देन च संगृहीतं तदर्थमपि अन्येषां सूत्र-

प्रणयनप्रयत्नः । आस्तामेतद् । हेमचन्द्रसमये हि विविधभाषाः भिन्नरूपाः सञ्जाता इति प्रतीयते । तथा च प्राकृतप्रकाशतो विशेषकार्याणां दिग्दर्शनम्—

प्रत्यये डीर्न वा ८ । ३ । ३१ । नीली । नीला-३२-३३ ।

अणादिप्रत्ययनिमित्तो डी स्त्रियां वा भवति । साहणी-कुरुचरो, साहणा-कुरुचरा ।

धातवोऽर्थान्तरेऽपि ८ । ४ । २५९ । उक्तादर्थार्थान्तरेऽपि धातवो वर्तन्ते ।

बलिः प्राणने पठितः, खादनेऽपि वर्तते । बलइ । खादति प्राणनं करोति वा । एवं

कलिः सङ्ख्याने संज्ञानेऽपि । कलइ । जानाति संख्यानं करोति वा ।

विलप्युपालभ्योर्भङ्गः आदेशः । भङ्गइ । विलपति, उपालभते, भाषते वा ।

फक्तेस्थक्कः । थक्कइ । नीचां गतिं करोति विलम्बयति वा । नीहरइ । पुरीषोत्सर्गं करोति ।

बहुलम् ८ । १ । २ । बहुलमित्यधिकृतं वेदितव्यमापादसमाप्तेः ।

लुप्त-य-र-व-श-ष-सा दीर्घः ८ । १ । ४३ । प्रकृतलक्षणवशाल्लुप्ता याद्या उपर्यधो वा येषां शकारषकारसकाराणां तेषामादेः स्वरस्य दीर्घो भवति ।

शस्य यलोपे—पश्यति, पासइ । रलोपे—विश्राम्यति, वीसमइ । मिश्रम्—मीसं । वलोपे—अश्वः, आसो । विश्वासः, वीसासः । शलोपे—दुश्शासनः, दूसासणो । षस्य यलोपे—शिष्यः, सीसो । रलोपे—वर्षः, वासो । वलोपे—विष्वक्, वीसुं । पस्य—निषिक्तः, नीसितो । सस्य यलोपे—सस्यम्, सासं । कस्यचित्, कासइ । रलोपे—उर्सः, ऊसो । वलोपे—निस्वः, नीसो । सलोपे—निस्सहः, नीसहो ।

न दीर्घाऽनुस्वाराद् ८ । २ । ८२ । इति द्वित्वनिषेधः ।

अवर्णो यश्रुतिः ८ । १ । १८० । कगजेत्यादिना लुकि सति शेषोऽवर्णोऽवर्णात्परो लघुप्रयत्नतरयकारश्रुतिर्भवति । तित्थयरो । सयढं । नयरं । इत्यादि । क्वचिदन्यतोऽपि—पियइ—इति ।

इतः प्राचीनपुस्तकमधिकमशुद्धमासीद् । श्रीमतां वाराणसीस्थराजकीयसंस्कृतपुस्तकालयाध्यक्षाणां पण्डितवर-म० म० श्रीगोपीनाथकविराजमहोदयानां म० म० पं० विन्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदिनां च साहाय्येन लिखितपुस्तकं जर्मनदेशीयकाविलमहोदय-सम्पादितपुस्तकं च दृष्ट्वा यथामति सावधानं संशोधितम् । तत्साहाय्येनैव यत्र क्वचिद् टिप्पण्यां पाठान्तरेण च संयोजितम् । द्वादशपरिच्छेदवृत्तौ च साहाय्यं प्रापम् ।

छात्राणामुपकारार्थं पदसाधुत्वज्ञानार्थं तत्तत्कार्यप्रतिपादकसूत्राणां संख्या कोष्ठ-कान्तरे प्रदर्शिता । अन्यग्रन्थेभ्यः कार्यविशेषाश्च टिप्पण्यां प्रदर्शिताः । मानुषमात्रसुलभ-तया दृष्टिप्रमादाज्जातानवधानता क्षन्तव्या विद्वद्भिरिति विज्ञापयते विदुषामनुचरः—

वैशाखशुक्ला एकादशी, }
वि. सं. १९७७ }

पर्वतीय उदयराम डबरालः

अथ नाट्याचार्य-मुनिमतेन भाषाणां भेदप्रदर्शन- पूर्वकं विनियोगः प्रदर्श्यते—

- मागध्यवन्तिजा प्राच्या शूरसेन्यर्द्धमागधी ।
वाह्लीका दाक्षिणात्या च सप्त भाषाः प्रकीर्तिताः ॥ ४८ ॥
- शबराभीरचण्डालसचरद्रविडोद्भवाः ।
हीना वनेचराणां च विभाषा नाटके स्मृताः ॥ ४९ ॥
- मागधी तु नरेन्द्राणामन्तःपुरनिवासिनाम् ।
चेटानां राजपुत्राणां श्रेष्ठिनां चार्द्धमागधी ॥ ५० ॥
- प्राच्या विदूषकादीनां धूर्तानामप्यवन्तिजा ।
नायिकानां सखीनां च शूरसेनाविरोधिनी ॥ ५१ ॥
- योधनागरकादीनां दाक्षिणात्याथ दीव्यताम् ।
वाह्लीकभाषोदीच्यानां खसानां च स्वदेशजा ॥ ५२ ॥
- शबराणां शकादीनां तत्त्वभावश्च यो गणः ।
(श)सकारभाषयोक्तव्या चण्डाली पुक्सादिषु ॥ ५३ ॥
- अङ्गारकारव्याधानां काष्ठयन्त्रोपजीविनाम् ।
योज्या शबरभाषा तु किञ्चिद्धानौकसी तथा ॥ ५४ ॥
- गव्यश्वाजाविकोष्ठादिघोषस्थाननिवासिनाम् ।
आभीरोक्तिः शाबरी वा द्राविडी द्रविडादिषु ॥ ५५ ॥
- सुरङ्गा खनकादीनां सौण्डीकाराश्च (शौण्डिकानां च) रक्षिणाम् ।
व्यसने नायकानां स्यादात्मरक्षासु मागधी ॥ ५६ ॥
- न वर्वरकिरातान्ध्रद्रविडायामु जातिषु ।
नाट्यप्रयोगे कर्तव्यं काव्यं भाषासमाश्रयम् ॥ ५७ ॥
- गङ्गासागरमध्ये तु ये देशाः श्रुतिमागताः ।
एकारबहुलां तेषु भाषां तज्ज्ञः प्रयोजयेत् ॥ ५८ ॥
- विन्ध्यसागरमध्ये तु ये देशाः श्रुतिमागताः ।
नकारबहुलां तेषु भाषां तज्ज्ञः प्रयोजयेत् ॥ ५९ ॥
- सुराष्ट्रावन्तिदेशेषु वेत्रवत्युत्तरेषु च ।
ये देशास्तेषु कुर्वीत चकारबहुलामिह ॥ ६० ॥
- हिमवत्सिन्धुसौवीरान् ये च देशाः समाश्रिताः ।
उकारबहुलां तज्ज्ञस्तेषु भाषां प्रयोजयेत् ॥ ६१ ॥
- चर्मण्वतीनदीपारे ये चार्बुदसमाश्रिताः ।
तकारबहुलां नित्यं तेषु भाषां प्रयोजयेत् ॥ ६२ ॥
- एवं भाषाविधानं तु कर्तव्यं नाटकाश्रयम् ।
अत्र नोक्तं मया यच्च लोकाद् ग्राह्यं बुधैस्तु तद् ॥ ६३ ॥

उपोद्धातः

अथायं प्रकाश्यते श्रीवररुचिप्रणीतः प्राकृतप्रकाशो नाम प्राकृतभाषाव्याकरण-
ग्रन्थः श्रीभामहनिर्मितया मनोरमाख्यव्याख्यया, महामहोपाध्यायश्रीमथुराप्रसाददीक्षित-
विरचितया चन्द्रिकाभिधया संस्कृतव्याख्यया प्रदीपनामकसरलहिन्दीभाषाटीकया च
विभूषितो मुद्रापयित्वा । केवलं मनोरमाख्यव्याख्यया सह नैकधारमनेकत्र प्राकाश्यमुप-
गतोऽयं ग्रन्थः । चौखम्बासंस्कृतपुस्तकालयेऽपि वाराणसेये द्वित्रिवारमसौ प्राकाश्यमुप-
गच्छन्नेकोपकरणालङ्कृतः श्रीमदुदयरामशास्त्रिडबरालमहोदयैः सम्पादितः । साम्प्रतं तु
ततोऽपि वैशिष्ट्यमावहति चन्द्रिका-प्रदीपाख्याभ्यां संस्कृत-हिन्दीव्याख्याभ्यां समलङ्कृतः ।

तत्र प्रकृते को नाम प्राकृतशब्दस्यार्थ इति विवेचनायां विदुषां मतद्वयं जागर्ति
लोके । तत्र हि प्रकृतिर्नाम सर्वसाधारणो जनः, तथा व्यवहियमाणं वचनकदम्बकं
प्राकृतम् । व्याकरणादिस्कारसम्पन्नं तत् संस्कृतमिति प्रथमः पक्षः । स्त्रीबालवैधेयादि-
भिर्मात्रेण बोधगम्यतयादीयमाणा भाषा प्राकृताभिधाना सामान्यतया प्रतीयत इति सुस्पष्टं
प्रथमपक्षाश्रयिणां सुधियां मतम् । श्रीवररुच्यादिप्राकृतव्याकरणसूत्रप्रणेतृणामन्येषां च
संस्कृतप्रणयिनां विदुषां 'प्रकृतिः संस्कृतम्, तत आगतं समुत्पन्नं वा प्राकृतम्' इति
मतम् । मतद्वये यत् किमप्येकतरं समीचीनमसमीचीनं वा भवतु मतं, परं प्राकृतपदेन
व्यवहियमाणा भाषा काव्यस्तीति न विप्रतिपत्तिः केषामपि विदुषाम् । तस्या एव भाषाया
अन्तर्गतानां पदानां व्युत्पत्तिं प्रदर्शयन्नयं ग्रन्थः प्राकृतप्रकाश इत्यन्वर्थं नाम धत्ते ।

अथ च प्राकृतभाषायाः कति के च सूत्रकर्तार इति विषये वररुचि-वाल्मीकि-
हेमचन्द्र-त्रिविक्रमदेवानां चतुर्णां नामानि सप्रमाणमुपन्यस्यन्ति तद्विदः । तत्र वररुचि-
हेमचन्द्रयोः सूत्रकर्तृत्वमव्याहतमेव । त्रिविक्रमदेवस्य निजसूत्राणां स्वोपज्ञवृत्तिकर्तृद्वारा
सूत्रकर्तृत्वं प्रतिपादयन्ति विचक्षणैः, परं कतिचन धीमन्तस्तु हेमचन्द्रकृतसूत्राणामेवेय-
मेतत्कृता वृत्तिरिति प्रमाणयन्तो विवदमाना दृश्यन्ते । रुद्रमणिपुत्रः कश्चिद्वाल्मीकिः
कविरप्युपलभ्यते वाल्मीकिनाम्ना, परं स एतत्सूत्रप्रणेता भवितुं नार्हति । पुष्टप्रमाण-
मन्तरा नैतदपि प्रतिपादयितुं शक्यते यत्—आदिकविर्वाल्मीकिरेवैतन्निर्माता, यद्यपि
षड्भाषाचन्द्रिकाकाराः श्रीलक्ष्मीधरास्तथा प्रत्यपादयन् । स एवायमिति प्रमाणान्तरैः
साधितं स्यात्तर्हि न तत्र विषयेऽस्माकं कापि विप्रतिपत्तिः ।

श्रीवररुचिप्रणीतस्य प्राकृतप्रकाशस्य प्राचीनाश्चतस्रो व्याख्याः समुपलभ्यन्ते—
१ मनोरमा, २ प्राकृतमञ्जरी, ३ प्राकृतसञ्जीवनी, ४ सुबोधिनीति । तासु प्राचीनतमा
तु भामहविरचिता मनोरमैवेति निर्विवादम् । श्रीकात्यायनप्रणीता प्राकृतमञ्जरी तदुत्तर-
कालमाश्रयतीति विद्वन्मतम् । सा च व्याख्या पद्यमयी नवपरिच्छेदात्मिका पूर्वं निर्णय-
सागरयन्त्रालय-मोहमयीतः प्रकाशिता, परमन्विष्टापि नास्माभिरुपलब्धेति तद्विषये
न किमपि वक्तुं पारयामः—चन्द्रिकोद्धातः पद्यपद्यांशास्तत्रत्या उत ततोऽपि प्राचीना

इति । चन्द्रिकाकारैः सञ्जीवनीसुबोधिनीरुद्धृत्य प्रदर्शिता इत्यनुमिनुमः । वाराणसेय-
सरस्वतीभवन-ग्रन्थमालाया एकोनविंशे पुष्पे भागद्वयेन तृतीयतुरीये वसन्तराजकृत-
प्राकृतसञ्जीवनी, सदानन्दनिर्मितसुबोधिनीत्याख्ये व्याख्ये अपि नवम(अष्टम)परिच्छे-
दान्ते प्रकाशिते स्तः ।

प्रकरणवशात् प्राकृतव्याकरणविषयकानामेषामन्येषामपि ग्रन्थानां विषये सामान्यः
परिचयः प्रदर्श्यते—

१ प्राकृतप्रकाशः—श्रीवररुचिप्रणीतः प्राचीनतमः । समयोऽपि तु नोपलभ्यते ।
वररुचेर्नाम कात्यायनेन सह सम्बध्यते । कात्यायनेति वररुचेर्गोत्रनामेति केचित् ।
अद्यथावत् चतस्रः प्राचीना व्याख्याः सन्ति, यासु भामहरचिता मनोरमा प्रथमा, कात्या-
यनकृता प्राकृतमञ्जरी पद्यमयी द्वितीया, वसन्तराजनिर्मिता प्राकृतसञ्जीवनी तृतीया,
सदानन्दप्रणीता सुबोधिनी तुरीया । पञ्चमो तु नव्या प्रकाशमाना चन्द्रिकाख्या ।

२ प्राकृतलक्षणम्—चण्डकृतम् । विभक्तिस्वरव्यञ्जनविधानात्मकविभागान्वितं कलि-
कातानगरीतः प्रकाशितचरम् । न विशेषः समुपलभ्यते ।

३ सिद्धहेमचन्द्रम्—हेमचन्द्रप्रणीतम् । विशालं स्पष्टमत्युपयोगि च । एतस्य
दुण्डिकापरपर्याया प्राकृतप्रक्रियावृत्तिनाम्नी व्याख्या उदयसौभाग्यगणिनिर्मिता । एतस्य
समयस्तु ११७२ ईशवीय इत्यैतिहासिकाः ।

४ संक्षिप्तसारः—क्रमदीश्वरकृतः । समयानुपलम्भः । अस्य तिष्ठो व्याख्याः
श्रूयन्ते—जूमरनन्दिन-कृता रसवती, चण्डीदेवशर्मकृता प्राकृतदीपिका, विद्याविनोदचार्य-
निर्मिता प्राकृतपादटीका । तिष्ठोऽप्येता अमुद्रिताः ।

५ प्राकृतव्याकरणम्—त्रिविक्रमदेवकृतम् । वाल्मीकिसूत्रव्याख्येति केचिन्मतम्,
स्वसूत्रव्याख्येत्यन्यमतम्, हेमचन्द्रसूत्राणां वृत्तिरिति तृतीयं मतम् । अस्य समयस्तु
१२३६-१३०० ईशवीयशतकम् ।

६ प्राकृतरूपावतारः—सिंहराजनिर्मितः । अयं सिंहराजः त्रिविक्रमग्रन्थस्थसूत्रानु-
यायी १३००-१४०० ईशवीयशतकस्थः ।

७ षड्भाषाचन्द्रिका—लक्ष्मीधरनिर्मिता । लक्ष्मीधरस्तु सूत्रकर्तारमादिकर्त्वि
वाल्मीकिमेव प्रतिपादयति । समयस्तु १५४१-१५६५ ईशवीयं शतकम् । त्रिविक्रम-
सिंहराजलक्ष्मीधरैर्व्याख्यातानि सूत्राणि तु समानान्येव ।

८ प्राकृतसर्वस्वम्—मार्कण्डेयकवीन्द्रकृतम् । आर्याछन्दोमयं स्वोपज्ञवृत्तिसहितम् ।
विशेषस्तु द्रष्टव्योऽन्यत्र ।

९ प्राकृतकल्पतरुः—रामशर्मतर्कवागीशनिर्मितः पद्यमयः । एष लङ्केश्वरकृत-
प्राकृतकामधेनुमाधारीकृत्य निर्मितवानिति स्वग्रन्थे प्रत्यपादयत् ।

एतदतिरिक्ता अपि केचन ग्रन्थाः प्राकृतव्याकरणविषये सन्ति, आसन् वेति
ग्रन्थकाराणामन्वेषकाणां चोद्धरणदिभिः प्रतीयन्ते । सकर्तृकाणां तेषां नामोल्लेख

एवैतत्पूर्वयेऽलमिति । यथा—१ भरतः (प्रायो नाट्यशास्त्रकर्ता), २ शाकल्यः, ३ कोहलः, ४ लङ्केश्वरः प्राकृतकामधेनुकर्ता, ५ समन्तभद्रः प्राकृतव्याकरणनिर्माता, ६ नरचन्द्रः प्राकृतप्रबोधकर्ता, ७ कृष्णपण्डितः (शेषकृष्णः) प्राकृतचन्द्रिकारचयिता, ८ वामनाचार्यः प्राकृतचन्द्रिकाकृत, ९ रघुनाथशर्मा प्राकृतानन्दकृत, १० नरसिंहः प्राकृतप्रदीपिकायाः कर्ता, ११ चिन्नबोम्मभूपालः प्राकृतमणिदीपिकानिर्माता, १२ अप्पय्यदीक्षितः (अप्पययज्वन्) प्राकृतमणिदीपकर्ता, १३ भामकवेः षड्भाषा-चन्द्रिका, १४ गुणाचार्यस्य षड्भाषारूपमालिका, १५ नागोवानाम्नः षड्भाषासुवन्त-रूपादर्शः, १६ षड्भाषामञ्जरी, १७ षड्भाषावार्तिकम्, १८ षड्भाषासुवन्तादर्शः, १९ शुभचन्द्रस्य प्राकृतव्याकरणम्, २० श्रुतसागरस्य औदार्यचिन्तामणिः, २१ भोजस्य प्राकृतव्याकरणम्, २२ पुष्पवननाथस्य प्राकृतव्याकरणं चेति ।

श्रीभामहनिर्मितमनोरमासहिते श्रीवाररुचे प्राकृतप्रकाशे सूत्राणां पूर्णां संख्या चतुःशतसप्ताशीतिमिताऽस्ति । सञ्जीवनीसुबोधिन्नुसारिण्या चन्द्रिकया द्वाविंशतिः सूत्राण्यधिकानि संगृह्य प्रदर्शितानीति मिलित्वा नवाधिकं पञ्चशतं सूत्रसंख्या भवति । भामहसम्मतसूत्रेषु नव सूत्राणि चन्द्रिकया न व्याख्यातानीति तत्पक्षे केवलं पञ्चशतं (५००) सूत्रसंख्येति प्रतिपादनमत्र कौतुकायेत्यलम् ।

श्रीवाररुचिविषये तु केवलमिदमेव ज्ञातुं शक्यते यदयं प्राकृतव्याकरणकृतसु प्राचीन-तम इति । पाणिनेः सूत्राणामुपरि वार्तिकानां रचयिता कदाचिदयमपि भवितुं युज्यते । श्रीभामहविषये परिचयस्त्वित्यम्—ध्वन्यालोके श्रीमदानन्दवर्धनाचार्यैरलङ्कारशास्त्र-विषयकप्रश्नप्रणेतृत्वेनास्योल्लेखः कृतः, भामहालङ्कारनाम्ना प्रायस्तत्पुस्तकं प्रसिद्धमेव । स एवायं न वेति प्रमाणान्तरानुपलब्धेर्न निर्णेतुं पारयामः ।

प्राकृतमञ्जरीनाम्ना प्राकृतप्रकाशस्य पथमध्या व्याख्यायाः कर्तुः श्रीकात्यायनस्यापि विषये प्रमाणानुपलम्भादस्माकमौदासीन्यमेव । चन्द्रिकाव्याख्यायां समुद्धृताः पथ-पद्यांशास्तत्रत्या उताहो तेऽन्यत्रस्था इति न शक्नुमः कथयितुम् । चन्द्रिकायां तु सञ्जीवनीसुबोधिनीभ्यामुद्धृत्य संगृहीता इति तु कल्पयितुं पारयामः । तयोस्तु कुतः संगृहीता इत्यस्मिन् विषये मौनमेव शरणीकुर्मः ।

श्रीवसन्तराजस्य प्राकृतसंजीवनीटीकाकर्तृविषये तु वयं सन्दिहाना एव । यतो हि काव्यवेमपालकः कुमारगिरेर्नृपतिरेकः सः । विजयभूपतेः पुत्रः शिवराजस्यानुजः चन्द्र-देवमैथिलालया शकुनार्णवनिर्माता कश्चिदन्यः । सञ्जीवनीकर्ता तूभयोरन्यतरोऽपि नास्तीति प्रतिभाति । किञ्चामुष्य विषये किमप्यैतिह्यं नोपालभ्यत इतीव प्राकृतसञ्जीवनी-सम्पादकैरस्मत्सुहृद्भ्यैः स्वर्गीयश्रीबटुकनाथशर्मभिस्तथा हिन्दूविश्वविद्यालये वाराणसेये प्राध्यापकपदासीनैः श्रीबलदेवोपाध्यायशर्मभिश्च स समुपेक्षित एव ।

सुबोधिनीव्याख्याकर्तुः श्रीसदानन्दस्यापि विषये ताभ्यां तत्रैव तथैवाचरितमिति प्रमाणोपन्यासं विना न किञ्चिदपि वक्तुं कोऽपि समर्थः स्यात् । क्वचित् भट्टकेशवपुत्रो

भट्टकेशवपिता सदानन्द इति समुल्लेखो दृश्यते । परं स एतद्विषयक एवेति कथं निर्णेतुं प्रभवामः ।

अथ चन्द्रिकाख्या व्याख्येयं पञ्चमीति निश्चप्रचम् । एतन्निर्मातारस्तु हरदोई-मण्डलान्तर्गत-भगवन्तनगरवास्तव्याः कान्यकुब्जब्राह्मणाश्चिक्सकचूडामणि-श्रीहरि-हरशर्मणां पौत्राः, तद्वितीयपुत्रश्रीबदरीनाथशर्मणां पुत्रा, लब्धमहामहोपाध्यायादिसम्मान-सूचकपदवीकाः श्रीपण्डितमथुराप्रसाददीक्षितमहोदयाः सन्ति, यैश्च वैद्यक-कामशास्त्र-व्याकरण-पाली-प्राकृत-शास्त्रार्थ-नाटकादिभिन्नभिन्नविषयेष्वनेके ग्रन्थाः प्रणीताः सन्ति, यदन्तर्गता प्राकृतप्रकाशव्याख्येयं चन्द्रिका श्रीमतां पुरस्ताद् विद्यते । एतत्कुलं विद्वत्कुलमिति कथयितुं शक्यते यतोऽस्मिन् कुले विद्वांस एव त्रयः श्रीसदाशिववैकुण्ठनाथ-रामनाथाख्याः पुत्रा एतेषाम् । श्रीमदयोध्यानाथप्रभृतयो नव पौत्राश्च सन्ति येषु कतिपये विद्वत्कोटिमारुढा अन्ये चारुरक्षवः । अधिकं तु 'भक्तसुदर्शन'नाटकभूमिकादिभ्योऽव-गन्तव्यम् ।

श्रीडवरालमहोदयैः प्राकृतपदार्थनिर्वचनं, भाषोपभाषाः प्राकृतप्रकाशपुस्तकस्या-धारश्च स्पष्टं स्वीये प्रास्ताविके कृतमिति तत एवावगन्तव्यम् । चन्द्रिकाप्रदीपयोराधा-रश्च ग्रन्थकृत्लेख एवेति न तत्रापि किमपि वक्तव्यमवशिष्टम् ।

एतदुपोद्घातलेखनावसरे श्री प० ल० वैद्यमहोदयैः सम्पादितं श्रीत्रिविक्रमदेव-निर्मितप्राकृतशब्दानुशासन-मनोरमासहितप्राकृतप्रकाश-पुस्तकद्वयं तथा श्री प्रा० कृ० त्रिवेदिसम्पादितं षड्भाषाचन्द्रिकाख्यं पुस्तकमेकमुपलब्धम् । ततश्च भूमिकासामग्री-संग्रह इति धन्यवादाहर्हास्ते । विशेषतः श्रीवैद्यमहोदयाः ।

शरीरस्यास्वास्थ्येन यत्रतत्र गन्तुमशक्यतया यैः साहाय्यं सम्पादितं तेऽस्माकं भागिनेया आयुष्मन्तः साहित्याचार्य-पुण्येतिहासादिशास्त्राचार्याः एम्० ए० उपाधि-भाजः श्रीबलिरामशास्त्रिभारद्वाजाः सरस्वतीभवन-वाराणसीपुस्तकालयोपाध्यक्षाः, गुरुवद्गुरुपुत्रेष्वाति न्यायेन गुरुतुल्या अपि शिष्यत्वं गता आयुष्मन्तः साहित्याचार्या महामहोपाध्यायगुरुवरश्रीलक्ष्मणशास्त्रितैलङ्गसूनवः श्रीजगन्नाथशास्त्रितैलङ्गा अथ च श्रीव्यङ्कटेशशङ्करतैलङ्गा एम्० ए०, बी० एल० महोदयाश्च शुभाशीर्वादिरभिनन्दन्ते । एवं श्रीरामचन्द्रमहामहाशया अपि कथं विस्मरणीयाः स्युः ।

एतत्कार्यप्रोत्साहनादिना समुपकुर्वन्तः चौखम्बासंस्कृतग्रन्थमाला-चौखम्बाविद्या-भवनग्रन्थमालाद्वयाध्यक्षाः श्रीजयकृष्णदासगुप्तमहोदयाः शुभाभिराशीर्भिरभिनन्दन्ते । अन्ते च ज्ञानप्रदेभ्यः पूज्यपादश्रीभालचन्द्रशास्त्रिमानवल्लितैलङ्गेभ्यः प्रणामपरम्पराः समर्प्य श्रीभगवन्तं काशीविश्वनाथं मनसि निधाय विरमामि पञ्जवितादमुष्मादुपोद्घात-प्रपञ्चादिति शम् ।

वाराणसी पूः,
वि० सं० २०१६, जन्माष्टमी

विदुषामाश्रवः—
जगन्नाथशास्त्री होशिङ्गः

भूमिका

श्री परमात्मा के अनुग्रह से और मातृभूमि भारतवर्ष के सुपुत्रों के अथक प्रयत्नों से हमारा देश भारतवर्ष इस समय एक स्वतन्त्र राष्ट्र है, जिसके प्रधान नेता माननीय श्री जवाहरलाल नेहरू जी तथा राष्ट्रपति देशरत्न डॉ० श्री राजेन्द्रप्रसाद जी हैं। ऐसे स्वतन्त्र राष्ट्र में प्रसिद्ध होनेवाली संस्कृत पुस्तकों में भी राष्ट्रियता की झलक आवश्यक है। अत एव उनका राष्ट्रभाषा में अनुवाद होना भी न्यायसङ्गत है। संस्कृत पुस्तकों की भूमिका संस्कृतियों के लिये संस्कृत में अवश्य उपादेय है। इसी प्रकार राष्ट्रभाषा हिन्दी में भी उसका होना उचित प्रतीत होता है। जैसा कि आंग्लशासनकाल में अधिकतर विद्वान् अंग्रेजी में ही सब कुछ लिखते थे। किन्तु वह समय लट गया। अब अपने देश की राष्ट्रभाषा में उसकी जननी संस्कृत भाषा के साथ-साथ राष्ट्रभाषा हिन्दी में भी सब कार्य होने चाहिये—ऐसी इस तुच्छ लेखक की धारणा है। इसके पूर्व भी कभी-कभी छोटी-मोटी पुस्तकों में इस लिखक द्वारा वैसा प्रयत्न किया गया है। अत एव आज भी यह प्रयत्न किया जा रहा है तो उससे किसीको भी अरुचि न होनी चाहिये। प्रकृत विषय की ओर मुड़ रहे हैं।

श्री वररुचिकृत प्राकृतप्रकाश का चौखम्बा संस्कृत सीरीज, वाराणसी से यह चतुर्थ संस्करण प्रकाशित हो रहा है। इसके पूर्व अनेक उपकरणों से सुसज्जित केवल श्री भामहकृत मनोरमा नामक संस्कृत टीका के साथ इसका प्रकाशन हुआ था, जो श्री उदयराम शास्त्री डबराल महाशय द्वारा परीक्ष्य-छात्रोपयोगी बनाया गया था। किन्तु समय के परिवर्तन के साथ उसमें भी परिवर्तन की आवश्यकता प्रतीत होने लगी। ऐसे अवसर पर दूरदर्शी म० म० पं० मथुराप्रसाद दाक्षित जी ने 'चन्द्रिका' नामक एक नई संस्कृत टीका और 'प्रदीप' नामक सरल हिन्दी टीका लिखकर उसकी पूर्ति कर दी। उन टीकाओं के साथ यह पुस्तक कितनी उपादेय है—यह पाठकों के निर्णय के ही अधीन है। यह टीका संजीवनी और सुबोधिनी की अनुगामिनी होने से अष्टम (भामहानुसार नवम) परिच्छेद के अन्त तक ही है। अनुगामिनी होने पर भी यह समालोचिका भी है—यह विशेष स्थलों के निरीक्षण से स्पष्ट हो जायगा। अस्तु, दशम से द्वादश तक तीन परिच्छेदों की टीका न होने से अध्यक्ष महोदय को सूचित किया गया। उन्हींके कथनानुसार यह संपादन-कार्य मुझे सौंपा गया था और मैंने भी सरस्वती सेवा के नाते इसे सहर्ष स्वीकार भी किया था। अतः उन्हींकी इच्छानुसार शेष भाग की टीका रचने का भार भी संपादक के ऊपर ही आया। आधारान्तर के अभाव में भामहवृत्त्यनुसार ही चन्द्रिकादि की शैली पर नई संस्कृत एवं हिन्दी टीका लिखकर पूर्ति की गई। अत एव उसका नाम भी चन्द्रिकापूरणी रखा गया। विद्वद्गण इसकी आलोचना स्वयं करेंगे।

प्रकृत पुस्तक अर्थात् वररुचि-सूत्र एवं भामहवृत्ति-मनोरमा के प्रकाशन का आधार—श्री डबराल महोदय की 'प्रास्तावना' से ज्ञात होता है कि वाराणसेय राजकीय संस्कृत पुस्तकालय—सरस्वती भवन की हस्तलिखित दो पुस्तकें हैं। प्रस्तुत संस्करण का आधार उपर्युक्त महाशय द्वारा संपादित पुस्तक ही है तथा नवीन व्याख्याओं का अवलम्ब स्वयं व्याख्याकार-लिखित पुस्तक है। अत एव इस विषय में विशेष चर्चा की आवश्यकता प्रतीत नहीं होती।

'प्राकृत-प्रकाश' इस पद में प्राकृत शब्द का अर्थ क्या है? इसमें विद्वानों के दो मत मालूम पड़ते हैं। प्रथम मतः—प्रकृति अर्थात् प्रजागण, तत्सम्बन्धी अर्थात् उनके पारस्परिक व्यवहार या बोल-चाल में आने वाली भाषा प्राकृत पद का अर्थ है। उन्हींके सिद्धान्तानुसार व्याकरण के नियमों से संस्कार पाकर शुद्ध व सुन्दर बनी भाषा 'संस्कृत' नाम धारण करती है। द्वितीय मतः—प्राचीन समय, वैदिककाल से उपयुक्त होने वाली भाषा अर्थात् संस्कृत ही प्रकृति अर्थात् मूल भाषा है और उससे आई या बनी रूपान्तर को प्राप्त होने वाली भाषा प्राकृत है। पूर्वोक्त मतों में कोई भी मत ग्राह्य माना जाय, तो 'प्राकृत' यह नाम एक भाषा की है जिसके अनेक भेद उपलब्ध हैं। उस प्राकृत भाषा के शब्दों के साधुत्व को प्रकाश करने वाला यह ग्रन्थ अपने 'प्राकृत-प्रकाश' नाम को सार्थक बना रहा है।

इस प्राकृत भाषा के सिद्धान्तों को सूत्ररूप में निर्मित करने वालों में वररुचि, वाल्मीकि, हेमचन्द्र एवं त्रिविक्रमदेव के नाम संमुख आते हैं। उनमें वररुचि तथा हेमचन्द्र को सूत्रकर्ता मानने में कोई वाद-विवाद नहीं। त्रिविक्रम देव के सम्बन्ध में एक मत है कि सूत्र एवं वृत्ति दोनों उनकी हैं और दूसरा मत है कि वाल्मीकि के सूत्रों पर इनकी व्याख्या है तथा तृतीय मत इस प्रकार है कि हेमचन्द्रप्रणीत सूत्रों पर इन्होंने व्याख्या की है। बहुत से विद्वान् आदिकवि वाल्मीकि-कृत सूत्र मानने में पुष्ट प्रमाण के अभाव में सहमत नहीं हैं। परन्तु षड्भाषाचन्द्रिकाकार १६वीं शताब्दी के विद्वान् श्री लक्ष्मीधर अपने ग्रन्थारम्भ के पद्यों द्वारा श्री वाल्मीकि आदिकवि को ही सूत्र-निर्माता स्वीकार करते हैं और प्रमाणों से यदि यह बात सिद्ध हो तो हमलोगों को भी कोई आपत्ति नहीं है।

इस ग्रन्थ में भामहवृत्त्यनुसार बारह परिच्छेदों के सूत्रों की पूर्ण संख्या ४८७ है तथा चन्द्रिका-टीकानुसार २२ सूत्र अधिक हैं। किन्तु ऊपर लिखी संख्या में से ९ सूत्रों की चन्द्रिका में उपेक्षा कर व्याख्या नहीं की गई है। अतः उनके मत से ५०० सूत्र हैं। एवं पूर्ण योग ५०९ सूत्रों का है। अस्तु, प्राकृतप्रकाश की ४ प्राचीन टीकाएँ हैं, यथा—१ मनोरमा, २ प्राकृतमञ्जरी, ३ प्राकृतसंजीवनी तथा ४ सुबोधिनी। उनमें मनोरमा प्राचीनतम है जिसके रचयिता भामह हैं। वररुचि के समान भामह के सम्बन्ध में ऐतिहासिक सामग्री के अभाव में परिचय कराना अशक्य-सा हो रहा है। दूसरी टीका प्राकृतमञ्जरी पद्यात्मक नवम परिच्छेदान्त तक ही है जिसके निर्माता श्री कात्यायन नामक विद्वान् हैं। वे कौन थे? किस समय में थे? इत्यादि भी अस्पष्ट है, जैसा कि पूर्व के सम्बन्ध में। तीसरी टीका प्राकृतसंजीवनी नामक है। यह भी नवम परिच्छेदान्त ही है। इसके रचयिता श्री वसन्तराज हैं। इनका परिचय भी पूर्ववर्ती व्याख्याकारों के समान दुर्लभ है। एवं चौथी टीका श्रीसदानन्दनिर्मित सुबोधिनी है, जो नवम परिच्छेद के नवम सूत्र की समाप्ति के साथ समाप्त हुई है। अन्तिम दोनों टीकाएँ वाराणसी के सरस्वतीभवन से 'सरस्वतीभवन-ग्रन्थमाला' के १९वें पुष्प के दो भागों में प्रकाशित हुई हैं।

प्राकृतव्याकरणसम्बन्धी जो ग्रन्थ आज तक प्रकाशित हो चुके हैं उनका संक्षिप्त परिचय देना आवश्यक समझकर उल्लेख नीचे किया जा रहा है ।

ग्रन्थ	कर्ता	समय	व्याख्या
१ प्राकृतप्रकाश	वररुचि	परम प्राचीन	मनोरमा-मञ्जरी-संजीवनी- सुबोधिनी ४ प्राचीन, चन्द्रिका १ नवीन, हिन्दीटीका १ प्रदीप
२ प्राकृतलक्षण	चण्ड	प्राचीन	×
३ सिद्धहेमचन्द्र	हेमचन्द्र	११७२ ई०	प्राकृतप्रक्रियावृत्ति या ढुण्डिका उदयसौभाग्यगणिकृत
४ संक्षिप्तसार	क्रमदीश्वर	×	रसवती, प्राकृतदीपिका, प्राकृतपादटीका-३
५ प्राकृतव्याकरण (शब्दानुशासन)	त्रिविक्रमदेव	१२३६-१३०० ई०	स्वोपज्ञवृत्ति
६ प्राकृतरूपावतार	सिंहराज	१३००-१४०० ई०	×
७ षड्भाषाचन्द्रिका	लक्ष्मीधर	१५४१-१५६५ ई०	आदिकवि वाल्मीकि के सूत्रों की अपनी व्याख्या का समर्थन आर्याछन्द में वृत्ति का लेखक
८ प्राकृतसर्वस्व	मार्कण्डेय कवीन्द्र	×	
९ प्राकृतकल्पतरु (पद्यमय)	रामशर्म तर्कवागीश अर्वाचीन		×

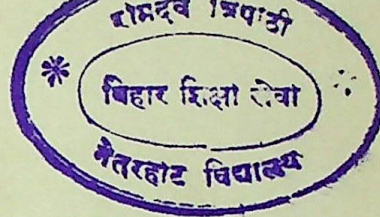
इसके सिवाय भरत, कोहल, शाकल्य, लङ्केश्वर (प्राकृतकामधेनुकर्ता), शेषकृष्ण पण्डित एवं अप्पय दीक्षित के नाम ग्रन्थकर्ता के रूप में आदरणीय हैं ।

अन्त में पुनः प्रकृत पुस्तक में अनेक ग्रन्थों के निर्माता, कवि, महामहोपाध्याय पण्डित श्रीमथुराप्रसाद दीक्षित भगवन्तनगर-हरदोई के निवासी का स्मरण उचित है, क्योंकि प्राकृत-प्रकाश पर आपकी 'चन्द्रिका' नामक पञ्चम संस्कृत व्याख्या एवं 'प्रदीप' नामक सरल हिन्दी टीका भी है जिसका ऊपर उल्लेख हो चुका है ।

जिसकी प्रेरणा से कार्य किया गया उस परमात्मा को प्रणाम । जिन लोगों ने साहाय्य दिया उन मित्र, सम्बन्धी आदि की मंगलकामना के साथ प्रस्तुत ग्रन्थमाला के अध्यक्ष गुप्त बन्धुओं को शुभाशीर्वाद देकर ज्ञानदाता पूज्यपाद श्री गुरुचरणों में नतमस्तक हो इस भूमिका-लेखन-कार्य से विराम लेते हैं ।

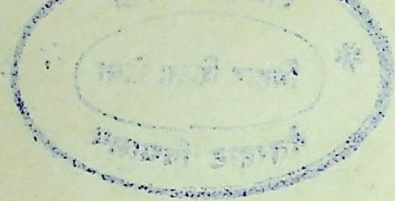
वाराणसी }
दि० २७-८-५९ }

भवदीय—
जगन्नाथ शास्त्री होशिङ्ग

विषयसूची

विषयः	पृष्ठाङ्कः
१ प्रस्तावना	१-६
२ प्राकृतभाषाभेदः	१
३ उपोद्घातः	१-४
४ भूमिका (हिन्दी)	१-३
५ प्राकृतप्रकाशः सटीकः	१-२५२
(क) प्रथमः परिच्छेदः	महाराष्ट्र, स्वरादेश १
(ख) द्वितीयः "	... वर्जनादेश २८
(ग) तृतीयः "	संयुक्त वर्जनादेश तथा द्वित्व, द्विप्रत्यय- ४८
(घ) तुरीयः "	लौप, आगम, लिङ्गपरिधर्शन, प्रत्यमादेश ८२
(ङ) पञ्चमः "	सुप्पादेश (संज्ञा) ... १०७
(च) षष्ठः "	" " ... (अर्धनाम), अर्धनाम- १२७
(छ) सप्तमः "	तिङ्गदेश, लङ्गादेश ... १५०
(ज) अष्टमः "	धात्वादेश ... १७२
(झ) नवमः "	अव्ययदेश ... २५२२३
(ञ) दशमः "	पेशाची ... २२४
(ट) एकादशः "	प्राज्ञाची ... २३१
(ठ) द्वादशः "	शौरसेनी ... २३९
६ सूत्रपाठः	... २५३
७ सूत्रानुक्रमणिका	... २६५
८ चन्द्रिकोद्धृतानां पद्यपद्यांशानां	
वर्णानुक्रमणिका	... २७३
९ अपभ्रंशविचारः	... २८२
१० शब्दरूपावलिः	... २९०
११ धातुरूपदिग्दर्शनम्	... २९९
१२ धात्वादेशाः	... ३०१
१३ शब्दसूची	... ३०२
१४ शुद्धिपत्रम्	... ३२०

सूची

क्र.सं.	नाम	पृष्ठसं.	वर्ष
१	...	...	...
२	...	...	...
३	...	...	...
४	...	...	...
५	...	...	...
६	...	...	...
७	...	...	...
८	...	...	...
९	...	...	...
१०	...	...	...
११	...	...	...
१२	...	...	...
१३	...	...	...
१४	...	...	...
१५	...	...	...
१६	...	...	...
१७	...	...	...
१८	...	...	...
१९	...	...	...
२०	...	...	...
२१	...	...	...
२२	...	...	...
२३	...	...	...
२४	...	...	...
२५	...	...	...
२६	...	...	...
२७	...	...	...
२८	...	...	...
२९	...	...	...
३०	...	...	...
३१	...	...	...
३२	...	...	...
३३	...	...	...
३४	...	...	...
३५	...	...	...
३६	...	...	...
३७	...	...	...
३८	...	...	...
३९	...	...	...
४०	...	...	...
४१	...	...	...
४२	...	...	...
४३	...	...	...
४४	...	...	...
४५	...	...	...
४६	...	...	...
४७	...	...	...
४८	...	...	...
४९	...	...	...
५०	...	...	...

॥ श्रीः ॥

प्राकृतप्रकाशः

‘मनोरमा’-‘चन्द्रिका’-व्याख्याद्वयोपेतः ।

प्रथमः परिच्छेदः

जयति मदमुदितमधुकरमधुररुताकलनकूणितापाङ्गः ।
करविहितगण्डकण्डूविनोदसुखितो गणाधिपतिः ॥ १ ॥
वररुचिरचितप्राकृतलक्षणसूत्राणि लक्ष्यमार्गेण ।
बुद्ध्वा चकार वृत्तिं संक्षिप्तां भामहः स्पष्टाम् ॥ २ ॥

आदेरतः ॥ १ ॥

अधिकारोऽयम् । यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिण्याम आदेरतः स्थाने तद्भवतीत्येवं वेदितव्यम् । आदेरित्येतदाऽऽपरिच्छेदसमाप्तेः । अत इति च आकारविधानात् । अत इति तकारग्रहणं सवर्णनिवृत्त्यर्थम् ॥ १ ॥

याऽऽर्द्धालक्तकरक्तचन्दनमधुवाताधरद्योतिनी
विद्युत्कुङ्कुमरत्नकुटुशिखाखद्योतभाभ्राजिनी ।
उल्काकोकिलदृक्चक्रोरनयनाशोकद्युतिस्वामिनी
सेयं विष्णुपदप्रभा विजयते संसारतस्तारिणी ॥

आदेरतः—इत ऊर्ध्वम् आपादपरिसमाप्तेः आदेरित्यधिक्रियते । अतः इति तु ‘अदातो यथादिषु वे’त्यतः प्राक् ॥ १ ॥

यह अधिकारसूत्र है । पादसमाप्ति तक जो कार्य विहित होगा वह आदि को ही होगा और ‘अदातो यथादिषु वा’ के पूर्व २ अतः ह्रस्व अकार को कार्य होगा ॥ १ ॥

आ समृद्ध्यादिषु वा ॥ २ ॥

समृद्धि-इत्येवमादिषु शब्देष्वदेरकारस्याऽऽकारो भवति वा । समिद्धी सामिद्धी^१ । (१-२८ ऋ = इ, ३-१ दलोपः, ३-५० द्वित्वम्, ३-५१ ध् = द्, ५-१८ दीर्घः) पअडं, पाअडं । (३-३ रलोपः, २-२ कलोपः, २-२०

१. कचिद्-आ आकारविधानाद् पाठः । २. ‘अन्त्यस्य ह्रलः’ ४-६ इति सोर्लोपः, एवं सर्वत्र सोर्लोपे बोध्यम् ।

ट् = ड्, ५-३० विन्दुः) अहिजाई, आहिजाई । (२-२७ भ् = ह्, २-२ तलोपः, ५-१८ दीर्घः) मणंसिणी, माणंसिणी । (२-४२ न् = ण्, ४-१५ विन्दुः, ३-३ व्लोपः, ३-४२ न् = ण्) पडिवआ, पाडिवआ । (३-३ र्लोपः, २-१५ प् = व्, २-२ द्लोपः) सरिच्छं, सारिच्छं । (१-३१ ऋ = रि, २-२ द्लोपः, ३-३० क्ष् = च्छ्, ५-३० विन्दुः) पडिसिद्धी, पाडिसिद्धी । (३-३ र्लोपः, २-४३ ष् = स्, ३-१ द्लोपः, ३-५० द्वित्वम्, ३-५१ ध् = द्, ५-१८ दीर्घः) पसुत्तं, पासुत्तं । (३-३ र्लोपः, ३-१ प्लोपः ३-५० त्द्वित्वम्, ५-३० विन्दुः) पसिद्धी, पासिद्धी । (३-३ र्लोपः, २-२ द्लोपः, ३-५० द्वित्वम्, ३-५१ ध् = द्, ५-१८ दीर्घः) अस्सो, आसो^१ । (२-४३ श् = स्, ३-३ व्लोपः, ३-५८ द्वित्वम्^३, ५-१ ओ) समृद्धि-प्रकटाभिजातिमनस्विनीप्रतिपदासदृक्षप्रतिषिद्धिप्रसुप्तप्रसिद्धयश्वाः । आकृतिगणोऽयम् ॥ २ ॥

आ समृद्ध्यादिषु वा—समृद्ध्यादिषु शब्देषु आदिभूतस्य ह्रस्वाकारस्य विकल्पेन आकारः । सामिद्धी, समिद्धी । समृद्धिः । पाडिसिद्धी, पडिसिद्धी । प्रतिषिद्धिः । पासिद्धी, पसिद्धी । प्रसिद्धिः । माणंसिणी, मणंसिणी । मनस्विनी । आहिजायं, अहिजायं । 'कगचजे'त्यत्र प्रायोगहणात् न जकारलोपः । केचित्तु आहिजायं, अहिजायं इति वदन्ति । अभिजातम् इति । पासुत्तं, पसुत्तं । प्रसुप्तम् । पाडिवआ, पडिवआ । प्रतिपद् । पाअडं, पअडं । प्रकटम् । सारिच्छं, सरिच्छं । सदृक्षम् । वाशब्दस्य व्यवस्थितविकल्पत्वात् कचिन्नित्यमात्वम् । वाससयं । वर्षशतम् । पासिस्सं । प्रस्विन्नम् । सासू । श्वश्रूः । समृद्ध्यादिगणोक्तः अश्वशब्दपाठस्तु चिन्त्य एव ।

समृद्धिः प्रतिषिद्धिश्च प्रसिद्धिश्च मनस्विनी ।

अभिजातं प्रसुप्तं च प्रतिपद् प्रकटं तथा ॥

सदृक्षं चैवमादिः स्यात् समृद्ध्यादिगणः किल ॥ २ ॥

समृद्ध्यादिक शब्दों के आदिस्थ ह्रस्व अकार को विकल्प से आकार हो जाता है । (समृद्धिः) नं. १० से इकार, ५२ से अन्त्य इकार को दीर्घ, ६० से सुलोप, आ समृ० इससे आत्व । सामिद्धी, पञ्च में समिद्धी । (प्रतिषिद्धिः) नं. ५ से रलोप, २६ से सकार, ५२ से दीर्घ, ६० से सुलोप, आत्व, प्रतिसरवेतस २।८ से डकार । पाडिसिद्धी, पडिसिद्धी । एवम् (प्रसिद्धिः) का पूर्ववत् पासिद्धी, पसिद्धी । (मनस्विनी), नं. ५ से वलोप, ६१ से अनुस्वार, २५ से णकार, प्रकृत सूत्र से दीर्घ । माणंसिणी, मणंसिणी । (अभिजातं) नं २३ से भ को हकार, २ से जकार, तकार का लोप,

१. प्रत्यादौ डः ८ । १ । २०६ इति हेमसूत्रेण तो डः । केचित्तु 'प्रतिसरवेतसपताकासु डः' २-८ इति सूत्रे प्रतिसरादयः प्रत्यादीनामुपलक्षणमिति वदन्ति । २. न दीर्घाऽनुस्वारात् ८ । २ । १२ इति हेमसूत्रेण द्वित्वनिषेधः । ३. द्वित्वाभावपक्षे असो । ४. क पुस्तके प्रतिपद् पाठस्तत्र-(४-७ द्=आ) । ५. यत्र प्रतिस्पृष्टिपाठस्तत्र (३-३७ स्प = सि) इति विशेषः ।

आ समृ० से दीर्घ, ६२ से अनुस्वार । आहिआअं, अहिआअं । (प्रसुप्तम्) पूर्वोक्त नं. ५+२+६+६२ से सिद्ध कर लेना । पासुत्तं, पसुत्तं । (प्रतिपत्) पाडिवआ, पडिवआ, पूर्वोक्त सूत्रों से सिद्ध है । प्रतिवेतसपताकासु डः इससे डकार आदेश हो जाता है । (क्या भामह पण्डित जी पडिवआ का साधुत्व करते हुये यह सूत्र ही भूल गये थे, अथवा प्रेस दोष से रह गया) (प्रकटम्) (पाअडं, पअडं) नं. ५+२+१९+६२ से सिद्ध हो जाता है ॥ २ ॥

नोट—(१०) इदध्यादिषु । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (५) सर्वत्र लवराभ् । (२६) शपोः सः । (६१) वक्रादिषु । (२५) नो णः सर्वत्र । (२३) खद्यधभां हः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (६२) नपुंसके सो-विन्दुः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (१९) टो डः ॥ २ ॥

इदीषत्पक्स्वमवेतसव्यजनमृदङ्गाऽङ्गारेषु* ॥ ३ ॥

ईषदादिषु शब्देषु आदेरतः स्थाने इकारादेशो भवति । वेति निवृत्तम् । इसि^१ । (४-१ ई = इ, २-४३ ष् = स्, ४-६ अन्त्यलोपः) पिक्कं । (३-३ व्लोपः, ३-५० क्त्वित्वम्, ५-३० विन्दुः) सिविणो^२ । (३-३ व्लोपः, ३-६२ विप्रकर्ष इकारता च, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) वेडिसो । (२-८ त् = ड्, ५-१ ओ) वअणो । (३-२ य्लोपः, २-२ ज्लोपः, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) मिइङ्गो^३ । (१-२८ ऋ = इ, ४-१७ विन्दुः, २-२ व्लोपः, ५-१ ओ) इङ्गालो । (४-१७ विन्दुः, २-३० र् = ल्, ५-१ ओ) ॥ ३ ॥

इदीषत्—ईषदादिषु शब्देषु आदेरतः स्थाने इकारः स्यात् । चकारादनादेरपि । (ईषत्) ईसि-ईषद्शब्दात् सुप्रत्यये अन्त्यस्य हलः ४।६ इति सोः, दकारस्य च लोपे शपोः सः २।४३ इति सकारः । इदीषत् अनेन अनन्त्यस्यापि सकारोत्तरस्याकारस्य इकारः । यत्तु भामहेन ईषदः आदिभूतस्य दीर्घेकारस्य इकारः कृतस्तच्चिन्त्यम्, अत इत्युक्तेस्तस्य अकाररूपाभावात् । किञ्च पुनः सकारोत्तरस्याकारस्येकारः केन स्यात् । न च भवन्नयेऽपि आदेरित्यधिकारात्, सकाराकारस्य अनादित्वात्कथमिकारः, चकारग्रहणादनादेरपीत्युक्तेः । अन्यथा वेतसशब्दे मध्यस्थितस्य तकाराकारस्य इकारः कथं स्यात् । किञ्च ईषदः ईसि-इति रूपम्, न तु इसि, इति । तत्र ईकारस्य ह्रस्वेकारविधायकसूत्राभावात् । (पक्कम्) पिक्कं सर्वत्र लवरामिति वलोपः, शेषादेशेति क्त्वित्वम्, अनेन इकारः । पिक्कं । (स्वप्नः) सिविणो । पूर्ववद् वलोपः, आदिस्थत्वान्न सस्य द्वित्वम्, प्रकृतेन इत्वम् । इत् श्री ही ३।६२। इत्यादिना पकारनकारयोर्विप्रकर्षः पूर्वस्य

* सूत्रेऽस्मिन् वसन्तराजमतानुयायि 'चन्द्रिका'-व्याख्याकृन्मतेऽन्ते 'च' इति वर्णोऽधिकः ।

१. 'इत्वमीषत्पदे कैश्चिदीकारस्यापि चेष्ट्यते । इसि चुम्बिअमित्यादि रूपं तेन हि दृश्यते ।' इत्यभियुक्ताः । हेमस्तु ईसि इति मन्यते, तथा च शाकुन्तले-ईसीसि चुम्बिआई' इति प्रायो दीर्घादिलभ्यते । २. स्वप्नवीर्या ८ । १ । २५९ । सिमिणो, सिविणो । हे० । ३. इदुतौ वृष्टि-वृष्ट पृथङ्-मृदङ्ग-नप्तुक् ८ । १ । १३७ तेणाहिर्दं गोअं मुइङ्गि करताडिय मिइङ्गं । हे० । का० पु० मुइङ्ग पाठे १-२९ सूत्रेणोत्वं बोध्यम्, तत्र गणे आदिग्रहणात् ।

पकाराकारस्य चेतवम् । पो वः । नो णः सर्वत्रेति नस्य णत्वे । अत ओत् सोः । सिविणो इति । (वेतसः) वेडिसो । प्रतिवेतसपताकासु डः इति डः । यत्तु भामहेन प्रतिसरेति पठितम् , तत्रये पडिहञ्चं । पडिविञ्चणं इत्यादिकाः कथं सेत्स्यन्तीति विभावयन्तु सुधियः । साधुत्वं लोकभाषायां स्फुटीभविष्यति । (व्यजनकम्) विञ्चणञ्चं । (मृदङ्गः) मुङ्गो । (अङ्गारः) इङ्गालः । चकारग्रहणाद् मज्झिमं, चरिमं इत्यादि ॥ ३ ॥

ईषदादिक शब्दों में आदिस्थ अकार को इकार होता है । जिस शब्द में आदिस्थ अकार न होगा वहाँ मध्यस्थ को ही इकार हो जायगा, उदाहरणों में स्पष्ट है । (ईषत्) नं. २६ से पकार को सकार, ६० से सु का और ईषद् के दकार का लोप, प्रकृत सूत्र से अकार को इकार, ईसि इति । (पक्कम्) नं. ५ से वलोप, ६ से द्वित्व, इत्त्व, पिक्कं । (स्वप्नः) नं. ५ से वलोप, इदीषत्० से आदिस्थ अकार को इकार । इत् श्रीही० इससे पकार नकार का विप्रकर्ष और पकारस्थ अकार को इकार । नं. १८ से पकार को वकार, २५ से नकार को णकार, ४२ से ओकार, सिविणो । (वेतसः) प्रतिवेतस० से डकारादेश, प्रकृत सूत्र से मध्यस्थ अकार को इकार । नं. ४२ से ओकार, वेडिसो । (व्यजनकम्) नं. ४ से यलोप । प्रकृत इदीषत् से इकार । नं. २ से जकार और ककार का लोप । २५ से णकार । ६२ से अनुस्वार, विञ्चणञ्चं । (मृदङ्ग) नं. ११ से ऋ को उकार । उक्त प्रकृत सूत्र से इकार नं. २ से दलोप । ४२ से ओकार, मुङ्गो । (अङ्गारः) नं. ६४ से रेफ को लकार । उक्तसूत्र से इकार, ४२ से ओकार । इङ्गालो ॥ ३ ॥

नोट—नं. (२६) शषोः सः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (५) सर्वत्र लवरास् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (१८) पो वः । (२५) नो णः सर्वत्र । (४२) अत ओत्सोः । (४) अधो मनयाम् । (२) कगचजतदपयवां प्राग्यो लोपः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (११) उट्त्वादिषु । (६४) हरिद्रादीनां रो लः ॥ ३ ॥

लोपोऽरण्ये ॥ ४ ॥

अरण्यशब्दे आदेरतो लोपो भवति । रण्णं । (३-२ यलोपः, ३-५० द्वित्वम्, ५-३० विन्दुः) ॥ ४ ॥

लोपोऽरण्ये—अरण्यशब्दे आदेरकारस्य लोपः स्यात् । अरण्यं । रण्णं । कथम् इदानीमित्यस्य 'दाणि' इति । योगविभागात्सेत्स्यति । लोपः । १४ । आदेर्लोपः स्यात् । इतीकारलोपे, नो णः सर्वत्रेति णकारे, इदीतः पानीयादिषु इतीत्त्वे, मो विन्दुरित्यनुस्वारः । तस्य मांसादित्वाहोपः । दाणि इति ॥ ४ ॥

अरण्य शब्द के आदिभूत अकार का लोप हो । (अरण्यम्) इससे अकार का लोप हो गया । नं. ४ से यकार का लोप । ६ से अवशिष्ट णकार को द्वित्व । ३७ से अन्त्य मकार को अनुस्वार । रण्णं । इदानीम् का दाणि । योगविभाग करके 'लोपः'—यह सूत्र मानना । अरण्य शब्द के अतिरिक्त भी कहीं लोप हो । इससे इकार का लोप । नं. २५ से णकार । इदीतः पानीयादिषु से ह्रस्व इकार । मकार को अनुस्वार । मांसादित्वाहोप दाणि । इति ॥ ४ ॥

ए' शय्यादिषु ॥ ५ ॥

शय्या इत्येवमादिषु शब्देषु आदेरत एकारादेशो भवति । सेजा । (२-४३ श् = स् , ३-१७ य् = ज् , ३-५० द्वित्वम्) सुन्दरं । (४-१७ विन्दुः , १-४४ औ = उ , ३-१८ र्य् = र् , ५-३० विन्दुः) उक्केरो । (३-१ नृलोपः , ३-५० द्वित्वम् , ५-१ ओ) तेरहो । (३-३ र्लोपः , २-२ य्लोपः , ४-१ ओलोपः , २-१४ ह् = र् , २-४४ श् = ह् , ५-१ ओ) अच्छेरं । (४-१ आ = अ , ३-४० इच् = छ् , ३-५० द्वित्वम् , ३-५१ छ् = च् , ३-१८ र्य् = र् , ५-३० विन्दुः) पेरन्तं । (३-१८ र्य् = र् , ५-३० विन्दुः) वेल्ली । (३-३ ल्लोपः , ३-५० द्वित्वम्) शय्यासौन्दर्योत्करत्रयोदशाश्चर्य-पर्यन्तवल्लयः ॥ ५ ॥

ए च शय्यादिषु—शय्याशब्देन सदृशाः शय्यादयः, सादृश्यं च संयुक्तत्वेन । शय्याशब्दसदृशेषु आदेरत एत्वं स्यात् । चकारादनादेरपि । (शय्या) अनेन आदे-रकारस्य एत्वे, य इत्यस्य जकारे तस्य द्वित्वे, सकारे च कृते । सेजा । (सौन्दर्यम्) सुन्दरं । (वल्ली) वेल्ली । (कियत्) केत्तिअं । (यावत्) जेत्तिअं । (तावत्) तेत्तिअं । (उत्करः) उक्केरो । (त्रयोदशः) तेरहो । (आश्चर्यम्) अच्छेरं । (स्तोकमौत्रम्) थोअमेत्तं । (पर्यन्तम्) पेरन्तं । (वृन्तम्) वेण्टं ।

शय्यासौन्दर्यपर्यन्तवल्लीत्रित्तिआन्तोत्कराः ।

आश्चर्यमात्रवृन्तानि ज्ञेयः शय्यादिरीदृशः ॥ ५ ॥

शय्यादिक शब्दों के आदि अकार को एकार हो । चकार ग्रहण से अनादि अकार को भी एकार होगा । शय्या०, इससे एकार । नं. २६ से शकार को सकार । ४ से अधःस्थ एक यकार का लोप । 'र्यशय्याभिसन्नुषु जः' इससे जकार । नं. ६ से जकार को द्वित्व । सेजा । (सौन्दर्यम्) इसमें मध्यस्थ अकार को एकार । नं. ६५ से औकार को उकार । नं. ४ से यलोप । नं. ३७ से मकार को अनुस्वार । सुन्दरं । (वल्ली) प्रकृत सूत्र से एकार । वेल्ली । (कियत्) 'किमः कः' ५।५९ इससे कादेश । प्रकृत से एकार । 'इष्टौ कियत्तदेतेभ्यः परिमाणे त्तियद्दहौ' इस इष्टि से परिमाण अर्थ में त्तिय प्रत्यय । नं. ६० से अन्त्य तकार का लोप । सुप्रत्यय । केत्तिअं । एवम् (यावत्) से त्तिय प्रत्यय । एत्व । नं. २४ से यकार को जकार । जेत्तिअं । एवम् (तावत्) से पूर्ववत् । तेत्तिअं । (उत्करः) नं. ३ से तकार लोप । नं. ६ से ककार को द्वित्व । नं. ५२ से ओकार । उक्केरो । (आश्चर्यम्) नं. ५८ से आकार को अकार । नं. ६४ से श्र को छकार । नं. ६ से छकार को द्वित्व । नं. ७ से छकार को चकार । मध्यस्थ छकारोत्तरवर्त्ती अकार को प्रकृत सूत्र से एकार । तूर्यधैर्यं ३।१८ से रेफादेश । नं. ३७ से अनुस्वार । अच्छेरं । (त्रयोदशः) नं. ५ से रेफ-लोप । प्रकृत से एत्व । 'संख्यायाश्च' से दकार को रेफादेश । नं. २७ से शकार को हकार । नं. ४२ से ओकार । 'लोपः साचो

१. वसन्तराजमतानुयायि 'चन्द्रिका' व्याख्यानुरोधादत्र 'च' इति वर्णोऽपेक्षितः ।

२. ह्रस्वः संयोगे ८ । १ । ८४ । तित्थम् । हे० एवं सर्वत्र बोध्यम् ।

यकारस्य' इससे यकार, ओकार का लोप । तेरहो । (स्तोकमात्रम्) नं. २९ से थकार । नं. २ से कलोप । नं. ५८ से आकार' को अकार । एत्व प्रकृत सूत्र से । नं. ५ से रेफ लोप । नं. ६ से तकार को द्वित्व । नं. ३७ से अनुस्वार । थोअमेत्तं । (पर्यन्तम्) शय्यादिषु वा से एकार । तूर्यधैर्य० से यकार का लोप । नं. ३७ से अनुस्वार । पेरन्तं । (वृन्तम्) नं. ९ से ऋकार को अकार । 'तालवृन्ते णटः' से 'न्त' को 'णट' आदेश । प्रकृत सूत्र से एकार, नं. ३७ से अनुस्वार । वेण्टं । प्रायः शय्यादिक उक्त मात्र हैं ॥ ५ ॥

नोट—नं. (४) अधो मनयाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । ६२ नपुंसके सोर्विन्दुः । (२५) नो णः सर्वत्र । (२६) शपोः सः । (६५) उत्सौन्दर्यादिषु । (६०) अन्यस्य हलः । (२४) आदेर्यो जः । (३) उपरि लोपः कगडतदपपसाम् । (४२) अत ओत् सोः । (५८) अदातो यथादिषु वा । (६४) श्रत्सप्सां छः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५) सर्वत्र लवराम् । (२७) दशादिषु हः । (२९) स्तस्य थः । (९) ऋतोऽत् ।

ओ बदरे देन ॥ ६ ॥

वदरशब्दे दकारेण सहादेरत ओत्वं भवति । बोरं (५-३० विन्दुः) ॥ ६ ॥

ओ बदरे देन—वदरशब्दे दकारेण सह आदेरत ओत्वं स्यात् । बोरं । (वदरम्) लवणशब्देऽपि वकारेण सह अकारस्य ओत्वमिष्यते । लोणं । आर्द्रार्पितशब्दयोस्तु विकल्पेन इष्यते । ओहं, अहं । (आर्द्रम्) । ओपिअं, अपिअं । (अपिअम्) । इयमिष्टिरिति वसन्तराजसदानन्दौ । पुस्तकान्तरे तु सूत्रमेवम् ॥ ६ ॥

वदर शब्द में दकार के सहित आदिवर्णस्थ अकार को ओकार हो तो वकारोत्तर अकार और दकार के स्थान में ओकार होगा । नं ३७ से अनुस्वार । (वदरम्) बोरं । वसन्तराजदिक लवण शब्द में प्रयोगप्रामाण्य से ओत्व मानते हैं, अन्य के मत से 'लवण०' यह ७ वाँ वररुचि कृत सूत्र है । अस्तु, पूर्ववत्साधुत्व जानना । (लवणम्) लोणं । आर्द्रा-अर्पित शब्द में विकल्प से ओकार होगा । (आर्द्रा) नं. ५ से नित्य रेफद्वय का लोप, अथवा 'द्वे रो वा' इससे विकल्प से लोप । नं. ५८ से अकार । नं. ६ से दकार को द्वित्व, नं. ३७ से अनुस्वार । ओहं । पक्ष में अहं । एवम् (अपिअम्) ओपिअं, अपिअं । साधुत्व पूर्ववत् जानना ॥ ६ ॥

लवणनवमल्लिकयोर्वेन ॥ ७ ॥

लवणनवमल्लिकयोरादेरतो वकारेण सह ओकारः स्यात् । लोणं । (५-३० विन्दुः) गोमल्लिआ (२-४२ न् = ण्, २-२ कलोपः) ॥ ७ ॥

लवणनवमल्लिकयोर्वेन—एतयोर्वकारेण सह आदेरत ओत्वं स्यात् । लोणं (लवणम्) । गोमल्लिआ (नवमल्लिका) ॥ ७ ॥

लवण और नवमल्लिका शब्द में वकार के सहित आदि अकार को ओकार होगा । (लवणम्) लोणं । (नवमल्लिका) नं. २५ से नकार को णकार । नं. २ से ककार लोप । प्रकृत सूत्र से ओत्व । गोमल्लिआ ॥ ७ ॥

मयूरमयूखयोर्वा वा ॥ ८ ॥

मयूर मयूख इत्येतयोर्यूशब्देन सहादेरत ओत्वं वा भवति । मोरो,

मऊरो । (५-१ ओ) मोहो, मऊहो । (२-२७ ख् = ह् , ५-१ ओ) उभ-
यञ्, (पक्षे २-२ यलोपः) ॥ ८ ॥

मयूरमयूखयोर्वा वा—य्वा इति तृतीयान्तम् । एतयोर्'यू' इत्यनेन सह आदेरत
ओत्वं वा स्यात् । मोरो । मऊरो (मयूरः) । मोहो । मऊहो (मयूखः) ॥ ८ ॥

मयूर-मयूख शब्द में 'यू' के सहित आदि वर्णस्थ अकार को ओकार होगा ।
(मयूरः) नं. ४२ से सु को ओकार । मोरो । पक्ष में नं. २ से यलोप । मऊरो । एवम्
(मयूखः) यू और मकाराकार को ओकार । नं. २३ से खकार को हकार, मोहो, पक्ष
में मऊहो, साधुत्व पूर्ववत् ॥ ८ ॥

चतुर्थीचतुर्दश्योस्तुना ॥ ९ ॥

एतयोस्तुना सहादेरत ओत्वं भवति वा । चोत्थी, चउत्थी । (३-३
रलोपः, ३-५० थ्द्वित्वं, ३-५१ थ् = त् , पक्षे २-२ तलोपो विशेषः)
चोद्दही, चउद्दही । (२-४४ श् = ह् , शेषं पूर्ववत्) ॥ ९ ॥

चतुर्थीचतुर्दश्योस्तुना—एतयोः तु इत्यनेन सह आदेरत ओत्वं वा स्यात् ।
चोत्थी । चउत्थी (चतुर्थी) । चोद्दसी, चउद्दसी (चतुर्दशी) ॥ ९ ॥

चतुर्थी और चतुर्दशी शब्द में 'तु' के सहित आदि अकार को ओकार हो । चतुर्थी०
इससे ओकार । नं. ५ से रेफलोप । नं. ६ से थकार को द्वित्व । नं. ७ से थकार को
तकार । चोत्थी, पक्ष में चउत्थी । (चतुर्दशी) नं. २६ से शकार को सकार ।
रेफलोप । दकार को द्वित्व पूर्ववत् । चोद्दसी, चउद्दसी ॥ ९ ॥

नोट—(३७) मो बिन्दुः । (५) सर्वत्र लवराम् । (५८) अदातो यथादिषु वा ।
(६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२५) नो णः सर्वत्र । (२) कगचजतदपयवां
प्रायो लोपः (४२) अत ओत् सोः । (२३) खघथघभां हः । (७) वर्गेषु युजः
पूर्वः । (२६) शपोः सः । (६२) नपुंसके सोर्बिन्दुः ॥ ९ ॥

अदातो यथादिषु वा ॥ १० ॥ •

अत इति निवृत्तम् , स्थान्यन्तरनिर्देशात् । यथा इत्येवमादिषु आतः
स्थाने अकारादेशो भवति वा । जह, जहा । तह, तहा । (२-२७ थ् =
ह्) । पत्थरो, पत्थारो । (३-३ रलोपः, ३-१२ स्त् = थ् , ३-५० थ्द्वित्वम्,
३-५१ थ् = त् , ५-१ ओ) पउअं, पाउअं । (३-३ रलोपः, १-२९ ऋ = उ,
२-२ कतयोर्लोपः, ५-३० बिन्दुः) तलवेण्टअं, तालवेण्टअं । (१-२८
ऋ = इ^१, १-१२ इ = ए^३, ३-४५ न्त = ण्ट, २-२ कूलोपः, ५-३० बिं०)

१. क० पु० चतुर्थी-तत्र चोत्थी, चउत्थी । चतुर्दशी-तत्र चोद्दही, चउद्दही । पाठः ।

२. ऋध्यादेराकृन्तिगणत्वात् । ३. संयोगपरत्वेन पिण्डसमत्वात् । 'इदेदो वृत्ते' ८ । १ ।
१३९ विण्ट, वेण्ट, वोण्ट । इ० ।

उक्खअं, उक्खाअं । (३-१ त्लोपः, ३-५० खद्वि०, ३-५१ ख् = क्, २-२ त्लोपः, ५-३० वि०) चमरं, चामरं । (५-३० वि०) पहरो, पहारो । (३-३ त्लोपः, ५-१ ओ) चडु, चाडु । (२-२० ट् = ड्) दवग्गी, दावग्गी । (३-२ न्लोपः, ३-५० द्वि०, ५-१८ दीर्घः) खइअं, खाइअं । (२-२ द्लोपः त्लोपश्च, ५-३० वि०) संठविअं, संठाविअं । (८-२६ स्था = ठा, ३-५६ द्वित्वनिषेधः, २-१५ प् = व्, २-२ त्लोपः, ५-३० वि०) हलिओ, हालिओ । (२-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । यथातथाप्रस्तारप्राकृततालवृन्त-कोत्खातचामरप्रहारचाडुदावाग्रिखादिनसंस्थापितहालिकाः ॥ १० ॥

अदातो यथादिपु वा—यथादिपु शब्देषु आदेराकारास्य अकारः स्यात्, वा शब्देऽनुवर्तमानेऽपि पुनर्वाग्रहणादनादेरप्याकारस्याकारः । जह, जहा । तह, तहा । पवहो, पवाहो । पहरो पहारो । पअअं, पाअअं । पथरो, पथारो । तलवेण्टअं, तालवेण्टअं । उक्खओ, उक्खाओ । चमरं, चामरं । पहरो, पहारो । चडु, चाडु । दवग्गी, दावग्गी । खइअं, खाइअं । संठविअं, संठाविअं । पथवो, पथारो । परिआओ, पारिआओ । हलिओ, हालिओ । वाग्रहणेन व्यवस्थितविभाषाग्रहणाद् यथादिव्वेव विकल्पः । ब्राह्मणादौ तु नित्यमकारः । वंम्हणो । ठविओ । पत्तं । पंसू । अच्छरिअं । पुव्वण्हो । मज्झणो । अवरण्हो । इत्यादि ॥ १० ॥

यथादिक शब्दों में आदि अथवा अनादि दीर्घ आकार को ह्रस्व अकार होगा । वाग्रहण अनुवृत्ति से सिद्ध था, फिर जो 'वा' ग्रहण किया है इससे आदिस्थ एवं अनादिस्थ आकार का ग्रहण करना । उदाहरण—(यथा) नं. २३ से थकार को हकार । उक्त सूत्र से अकार । नं. २४ से जकार । जह, पत्त में जहा । एवम् (तथा) तह, तहा । (प्रवाहः) नं. ५ से रेफ लोप । नं. ४२ से ओकार । विकल्प से अकार । पवहो, पवाहो । (प्रहारः) पूर्ववत् । रेफ लोप । ओकार । विकल्प से अकार । पहरो, पहारो । प्राकृत शब्द का पाउड भी प्रयोग होता है । ऋष्यादि गण में मान कर उकार । कृत शब्द के तकार को डकार । कडं देवेहिं, पाउड भासाए । इत्यादि प्रयोग बहुलांश में मिलते हैं । (प्राकृतम्) नं. ५ से रेफ लोप । नं. ९ से ऋकार को अकार । नं. २ से ककार तकार का लोप । नं. ३७ से सकार को अनुस्वार । प्रकृत सूत्र से विकल्प से आदिस्थ पकाराकार को अकार । पअअं, पाअअं । (प्रस्तारः) नं. ५ से रेफ लोप । २९ से स्त को थकार । नं. ६ से थकार को द्वित्व । नं. ७ से थ को तकार । प्रकृत सूत्र से आकार को अकार विकल्प से । नं. ४२ से ओकार । पथरो, पथारो । (तालवृन्तकम्) नं. १० से ऋकार को इकार । नं. ६५ से इकार को एकार । तालवृन्ते णटः से न्त को णट आदेश । नं. २ से कलोप । नं. ३७ से अनुस्वार । विकल्प से अकार । तलवेण्टअं, तालवेण्टअं । (उत्खातम्) नं. ३ से तलोप । नं. ६ से द्वित्व, ७ से ककार । नं. २ से द्वितीय तकार का लोप । ३७ से अनुस्वार । प्रकृत सूत्र से अकार । उक्खअं, उक्खाअं । (चामरम्) प्रकृत सूत्र से पाक्षिक अकार । अनुस्वार पूर्ववत् । चमरं, चामरं । (प्रहारः) नं. ५ से रेफ लोप । ४२ से ओकार ।

अदातो से अकार । पहरो, पहारो । (चाटु) नं. १९ से ड । विकल्प से अकार । चडु, चाडु । (दावाशिः) नं. ४ से न लोप । नं. ६ से गकार को द्वित्व । नं. ५२ से इकार को दीर्घ । विकल्प से अकारादेश । दवग्गी, दावग्गी । (खादितम्) पूर्ववत् दकार-तकार-लोप, अनुस्वार । विकल्प से अकार । खइअं, खाइअं । (संस्थापितम्) छाध्यामानां ८१२५ से स्था को ठा आदेश । 'न विन्दुपुरे' से द्वित्व निषेधः । नं. १८ से पकार को वकार । नं. २ से तलोप । नं. ३७ से अनुस्वार । विकल्प से अकार । संठविअं, संठा-विअं । (हालिकः) पूर्ववत् कलोप, ओकार, विकल्प से अकार । हलिओ, हालिओ । वाग्रहण व्यवस्थित विकल्पार्थक है । अतः ब्राह्मणादिक में नित्य अकार होगा । (ब्राह्मणः) बम्हणो । ल्हल्लेपु० इससे हकार के पूर्व हकारोपरि मकार । नं. ५ से रेफलोप । नं. ४२ से 'सु' को ओकार । बम्हणो । (स्थापितः) स्था धातु + (क्त) त प्रत्यय । 'आविः क्तभाव-कर्मसु वा' इस से आवि आगम । (छाध्यागाश्च० ८१२६) सूत्र से ठा आदेश । नं. ३५ से आवि के आकार का लोप । नं. १८ से पकार को वकार । ४२ से ओकार । व्यवस्थित विभाषा से नित्य ह्रस्व । ठविओ । एवम् । (प्राप्तम्) नं. ३ से पलोप । ६ से तकार को द्वित्व । ६२ से अनुस्वार । पूर्ववत् नित्य ह्रस्व अकार । अनुस्वार । पत्तं । (पांशुः) नित्य अकार । नं. ५२ से उकार को दीर्घ । २६ से शकार को सकार । पंसू । (आश्चर्यम्) नं. ६४ से श्र को छकार । नं. ६ से छकार द्वित्व । ७ से छकार को चकार । ५७ से र्यु को रिय । नं. २ से यलोप । नं. ६२ से अनुस्वार । नित्य ह्रस्वाकार । अच्छरिअं । एवम् (पूर्वाह्नः) का पुञ्जणो । नित्य अकार । ५९ से उकार को उकार । अन्य कार्य पूर्वोक्त सूत्रों से । एवम् (मध्याह्नः) मज्झणो । (अपराह्नः) अवरणो ।
नो—नं. (२३) खघथधर्मा हः । (२४) आदेश्यो जः (५) सर्वत्र लवराम् (४२) अत ओत् सोः । (९) ऋतोऽत् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (३७) मो विन्दुः । (२९) स्तस्य थः । (६) शेषादेशयो० । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् (१९) टो डः । (४) अधो मनयाम् । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (१८) पो वः ॥ १० ॥

इत्सदादिषु ॥ ११ ॥

सदा इत्येवमादिष्वात् इकारो भवति वा । सइ, सआ । (२-२ दूलोपः, एवमग्निमेष्वापि) । तइ, तआ । जइ, जआ । सदा, तदा, यदा ॥ ११ ॥

इत् सदादिषु—सदा इत्येवमादिषु आकारस्य वा इत्स्यात् । (सदा) सइ, सआ । एवम्—(यदा) जइ, जआ । (तदा) तइ, तआ ॥ ११ ॥

सदा इत्यादिक शब्दों के आकार को विकल्प से इकार हो । नं. २ से दकार लोप । (सदा) सइ, सआ (यदा) नं. २४ से आदिस्थ यकार को जकार । पूर्ववत् दकारलोप । जइ, जआ । (तदा) तइ, तआ ॥ ११ ॥

इत एत् पिण्डसमेषु ॥ १२ ॥

पिण्ड इत्येवंसमेषु इकारस्यैकारादेशो भवति वा । पेण्डं, पिण्डं । (५-३० वि०) णेदा, णिदा । (२-४२ न् = ण्, ३-३ रूलोपः, ३-५० द्वि०) सेंदूरं, सिन्दूरं । (४-१७ वर्गान्त वि०, ५-३० वि०) धम्मेलं, धम्मिल्लं ।

(५-३० वि०) चेंधं, चिंधं । (३-३४ न्ह् = न्ध्, ५-३० वि०) वेण्ह्, विण्ह् । (३-३३ ण् = ण्ह्, ५-१८ दीर्घः,) पेट्ठं, पिट्ठं । (३-१० घृ = ठ्, ३-५० द्वि०, ३-५१ ठ् = ट्, ५-३० वि०) पिण्ड-निद्रा-सिन्दूर-धम्मिल्ल-चिह्न-विण्णु-पिण्णनि । समग्रहणं संयोगपरस्योपलक्षणार्थम् ॥ १२ ॥

इत् एत् पिण्डसमेषु—पिण्ड इत्येवंसदृशेषु शब्देषु इकारस्य एत्वं वा स्यात् । (पिण्डम्) पेण्डं, पिण्डं । (सिन्दूरम्) सेंदूरं, सिंदूरं । (धम्मिल्लः) धम्मेल्लो, धम्मिल्लो । (विण्णुः) वेण्ह्, विण्ह् । (वित्त्वम्) वेल्लं, विल्लं । (विट्ठिः) वेट्ठी, विट्ठी । व्यवस्थित-विकल्पत्वात्किंशुके नित्यमेत्त्वम् । केसुअं । पिण्डसमत्वं संयोगपरत्वेन बोध्यम् ॥ १२ ॥

पिण्ड शब्द के समान शब्दों के इकार को एकार विकल्प से हो । सादृश्य संयोग-परत्वेन लेना । (पिण्डम्) अनुस्वार सर्वत्र नं. ६२ से होगा । पेण्डं, पिण्डं । (सिन्दूरम्) सेन्दूरं, सिन्दूरं । (धम्मिल्लः) ४२ से ओकार । धम्मेल्लो, धम्मिल्लो । (विण्णुः) 'ह्रस्वणचण्णां ण्हः' इससे ण्ण को ण्ह आदेश । नं. ५२ से उकार को दीर्घ । नं. ६० से सुलोप, पिण्डादित्वात् विकल्प से एकार । वेण्ह्, विण्ह् । (वित्त्वम्) नं. २ से वलोप । ६ से लकार द्वित्व । ६२ से अनुस्वार । वेल्लं, विल्लं । (विट्ठिः) नं. २८ से छ को ठ । नं. ६ से द्वित्व । ७ से टकार । नं. ५२ से उकार को दीर्घ । प्रकृत सूत्र से विकल्प से एत्वं । वेट्ठी, विट्ठी ।

नोट—नं. (५) सर्वत्र लवणम् । (४२) अत ओत् सोः । (३५) संधौ अज्-लोपविशेषा बहुलम् । (१८) पो वः । (३) उपरि लोपः कगडतदपसाम् (६) शेषा-देशयोर्द्वित्वमनादौ । (६२) तपुंसके सोर्विन्दुः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः (२६) शपोः सः । (६४) श्रत्सप्सां छः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५७) चौर्यसमेषु रियः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (५९) उदूतो मधूकादिषु ॥ १२ ॥

अत् पथिहरिद्रापृथिवीषु ॥ १३ ॥

पथ्यादिषु शब्देषु इकारस्याकारो भवति । पहो । (२-२७ थ् = ह्, ४-६ नलोपः, ५-१ ओ) हलद्वा । (२-३० र् = ल्, ३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०) पुहवी । (१-२९ ऋ = उ, २-२७ थ् = ह्) ॥ १३ ॥

अत् पथिहरिद्रापृथिवीषु—एषु इकारस्याकारो भवति । (पन्थाः) पहो । हलद्वा, हलद्दी । पुहवी । (हरिद्रा, पृथिवी) ॥ १३ ॥

पथिन्, हरिद्रा, पृथिवी शब्दों के इकार को अकार हो । (पन्थाः) पथिन् नं. ६० से नकार का लोप । अत् पथि० प्रकृत सूत्र से अकार । नं. २३ से थकार को हकार । नं. ४२ से ओकार । ३५ से अकारलोप । पहो इति सिद्धम् । अथवा दूसरे प्रकार से भी सिद्ध हो सकता है । (पन्थाः) नजोर्हलि, इससे नकार को अनुस्वार, मांसादिषु वा इससे अनुस्वारलोप । अन्य कार्य पूर्ववत् । पहो इति । (हरिद्रा) 'हरिद्रादीनां रो लः' इससे रेफ को लकार । 'इत् पथिहरिद्रा' इससे इकार को अकार । हलद्वा । रेफलोप, दकारद्वित्व नं. ५+६ से जानना । 'आदीतौ बहुलम्' से ईकार

होने से हलदी। (पृथिवी) उक्त सूत्र से इकार को अकार। नं. ११ से उकार। नं. २३ से थकार को हकार। पुहवी ॥ १३ ॥

इतेस्तः पदादेः ॥ १४ ॥

पदादेरिति शब्दस्य यस्तकारस्तस्मात् परस्येकारस्य अकारो भवति। इअ। (२-२ तलोपः) उअह^१, अण्णहा। (३-२ यलोपः, २-४२ न्=ण्, ३-५० ण्द्वि०, २-२७ थ्=ह्) वअणं। (२-२ चलोपः, २-४२ न्=ण्, ५-३० वि०) इअ, विअसन्तीउ। (२-२ कलोपः, ५-२० जश्=उ) चिरं। इति पश्यतान्यथावचनम्। इति विकसन्त्यश्चिरम्। पदादेरिति वचनादिह न भवति। पिओ त्ति^२। (३-३ रलोपः, २-२ यलोपः, ५-१ ओ, ४-१ इलोपः) प्रिय इति ॥ १४ ॥

इतेस्तः पदादेः—पदादौ वर्तमानस्य इतिशब्दस्य ति-इत्यस्येकारस्य अकारः स्यात्। इअ विहसन्तो। अपदादौ तु—भक्ति णक्केइ। सुजणो त्ति ॥ १४ ॥

पद के आदि में वर्तमान इतिशब्द के तकारोत्तर इकार को अकारादेश होता है। नं. २ से तकारलोप। इअ विअसन्तीउ। जहां इतिशब्द पद के आदि में नहीं होगा वहां अकारादेश नहीं होगा। जैसे—‘हरो त्ति’ नं. ४२ से ओकार, हरो। ‘न्हीडादिषु’ से तकारद्वित्व। ३५ से इकार लोप। (हरः इति)। एवम्—(सुजनः इति) सुजणो त्ति ॥ १४ ॥

उदिक्षुवृश्चिकयोः ॥ १५ ॥

इक्षुवृश्चिकयोरित्त्वं भवति। उच्छू। (३-३० क्ष्=च्छ्, ५-१८ दीर्घः) विच्छुओ। (१-२८ ऋ=इ, ३-४१ श्र्=च्छ्, कलोपः, ५-१ ओ) ॥

उदिक्षुवृश्चिकयोः—एतयोरिकारस्य उः स्यात्। उच्छू। विच्छुओ। (इक्षुः, वृश्चिकः) ॥ इक्षु-वृश्चिक शब्द के इकार को उकार हो। (इक्षुः) ‘अच्यादिषु छः’ इससे ‘त्त’ को ‘छ’ आदेश। नं. ६ से द्वित्व। ७ से चकार। ५२ से उकार को दीर्घ, प्रकृत सूत्र से उकार। उच्छू। (वृश्चिकः) नं. १० से ऋ को इकार। प्रकृत सूत्र से वृश्चिक शब्द के इकार को उकार। ‘वृश्चिके ञ्छः’ से श्र को ञ्छ आदेश। नं. २ से तलोप, ४२ से ओकार। विच्छुओ। भामह ने ‘श्र’ को ‘छ’ आदेश करके ‘विच्छुओ’ जो सिद्ध किया है, वह प्रमाद है, क्योंकि ञ्छादेश विशेष विहित होने से छादेश का बाधक है ॥

ओ च द्विधा कृजः ॥ १६ ॥

कृधातुप्रयोगे द्विधाशब्दस्यौकारो भवति चकारादुत्त्वं च। द्विधा कृतम्, दोहाइअं। (३-३ वलोपः, २-२७ ध्=ह्, १-२८ ऋ=इ, २-२ कतयोर्लोपः, ५-३० वि०) द्विधा क्रियते=दोहाइजइ, दुहा-

१. ‘उअ पश्ये’ ८। २। २११ ति। पक्षे देख। हे० ॥ २. इतेः स्वरात् तश्च द्विः ८। १। ४२। पदात्परस्य ईतेरादेर्लुगं भवति, स्वरात्परश्च तकारो द्विर्भवति। किन्ति, जन्ति। स्वरात्-तद्वि। ज्ञत्ति। पुरिसोत्ति। हे० ॥ ३. क. पु. इत इत्यधिकः पाठः ॥

जह । (७-८ यक् = इज्ज, ४-४ इलोपः, ३-३ र्लोपः, २-२ र्लोपः, ७-१ त = इ) ॥ १६ ॥

ओ च द्विधा कृञः—कृञ उपपदस्य द्विधा इत्यस्य इकारस्य उकारः स्याद्, ओकारश्च । दुहाइअं, दोहाइअं । (द्विधा कृतम्) ॥ १६ ॥

कृञ उपपद रहते द्विधा शब्द के इकार को ओकार हो और चकार से उकार भी हो । (द्विधा-कृतम्) नं. ५ से वकारलोप । २ से ककार-तकारलोप । नं. २३ से धकार को हकार । नं. १० से इकार । ६२ से अनुस्वार । प्रकृत सूत्र से इकार को विकल्प से ओकार । दोहाइअं । पञ्च में उकार । दुहाइअं ॥ १६ ॥

ईत् सिंहजिह्वयोश्च ॥ १७ ॥

एतयोरादेरिकारस्य ईकारो भवति । सीहो^१ (५-१ ओ)^२ जीहा । (३-३ व्लोपः) । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः, तेन-वीसत्थो, (३-३ व्लोपः, २-४३ श् = स्, ३-१२ स्त् = थ्, ३-५० द्वि०, ३-५१ थ् = त्, ५-१ ओ) वीसंभो । (३-३ र्लोपः, २-४३ श् = स्, ४-१७ विन्दुः, ५-१ ओ) इत्येवमादिषु ईत्वं भवति ॥ १७ ॥

ईत् सिंहजिह्वयोश्च—एतयोरिकास्य ईकारः स्यात् । सीहो (सिंहः) । जीहा (जिह्वा) ॥ सिंह और जिह्वा शब्द के इकार को ईकार हो । (सिंहः) मांसादिषु वा (किसी-किसी पुस्तक में वा नहीं है । अस्तु) इससे अनुस्वारलोप । प्रकृत सूत्र से ईकार । ४२ से ओकार । सीहो । (जिह्वा) ईकार । नं. ५ से वकारलोप । जीहा ।

नोट—नं. (६०) अन्त्यस्य हलः (२३) खघथधभां हः । (४२) अत ओत् सोः । (३५) सन्धौ अज्जलोपविशेषा बहुलम् । (५) सर्वत्र लवराम् । (६) शेषादेश-योर्द्वित्वमनादौ । (११) उहत्वादिषु । (२) कगचजतदप्यवां प्रायो लोपः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५) सुभिसुप्सु दीर्घः । (१०) इहव्यादिषु (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः ॥ १७ ॥

(ऊदुत उपसर्गे विसर्जनीयेन*)

ऊदुत उपसर्गे विसर्जनीयेन—हलीत्यनुवर्तते । उपसर्गे यो विसर्जनीयस्तेन सह वर्तमानस्य आदिभूतस्य उतः ऊत् स्यात् हलि । दूसिक्खिअं । (दुःशिक्षितम्) विसर्जनीयेन सह उपसर्गस्याविवक्षणाद् कचिद्विसर्जनीयेऽपि उपसर्गोकारस्य ऊत् । सूहवा (सुभगा), 'सुभगाया भवत्यत्र दुर्भगायाश्च गस्य वः' इति गस्य वः । एवम्—ऊसुओ । ऊसओ । 'नोत्सुकोत्सवयो'रिति छत्वं न । (उत्सुकः । उत्सवः) हल्परवाभावे—दुराआरो (दुराचारः) । 'ऊदुतः सविसर्गस्य दुःसहादौ विभाषया'—दूसहो, दुसहो (दुःसहः) । 'ऊदुतः सविसर्गस्य दुर्जनादिषु नेष्यते', दुज्जणो (दुर्जनः) । दुब्भरो (दुर्भरः) । दुत्तरो (दुस्तरः) इत्यादि ॥

उपसर्गस्थ विसर्जनीय के सहित आदिभूत उकार को ऊकार हो, हल्प्रत्याहार

१. हो षोऽनुस्वारात् ८ । १ । २६४ । सीहो, सिंघो । हे० ॥ २. बाहुलकादनुस्वार निवृत्तिः साध्या ॥ * सूत्रमिदं भामहदीकायां नास्ति ।

के परे । (दुःशिक्षितम्) इससे विसर्ग सहित उकार को ऊकार । नं. २६ से शकार को सकार । ३४ से छ को ख । नं. ६ से खकारद्वित्व । ७ से पूर्व ख को क आदेश । नं. २ से तकारलोप । ६२ से अनुस्वार । दूसिखिखं । विसर्ग के साथ ही उपसर्ग के उकार को ऊकार हो ऐसा नियम नहीं है, किन्तु प्रयोगानुरोध से योग विभाग करके यह मानना कि कहीं-कहीं विना विसर्ग के भी उपसर्ग के उकार को ऊकार होता है । जैसे—सूहवा (सुभगा) । 'सुभगाया भवत्यत्र दुर्भगायाश्च गस्य वः' । इस इष्टि वचन से गकार को बकार । पूर्वोक्त सूत्र से विसर्ग के विना भी उकार को दीर्घ । नं. २३ से भकार को हकार । सूहवा । जहाँ हल् परे नहीं होगा वहाँ ऊकार नहीं होगा । दुराभारो (दुराचारः) यहाँ आचार शब्द के आकार परे है । नं. २ से चकार का लोप, नं. ४२ से ओकार । दुराभारो इति । 'दुःसहादौ विभाषया' इस इष्टि वचन से दूसहो । पक्ष में—'लुग्वा दुरुपसर्गस्य विसर्गस्य कचिद् भवेत्' इस वचन से विसर्गलोप । दुसहो (दुःसहः) । 'दुर्जनादिषु नेप्यते' दुर्जनादिक शब्दों में हल्परत्व रहते भी ऊत्व, विसर्गलोप नहीं होते हैं । दुर्जनः । नं. ५ से रेफ लोप । नं. ६ से जकार द्वित्व । २५ से नकार को णकार ४२ से ओकार । दुज्जणो । एवम्—(दुर्भरः) का दुब्भरो । रेफ, लोप, द्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । नं. ७ से भकार को बकार । (दुस्तरः) लुग्वा दुरुपसर्गस्य० इससे सकार का लोप, तकारद्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । दुत्तरो ।

नोट—(२६) शपोः सः । (३४) ष्कस्कृत्तां खः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२३) खघयधभां हः । (४२) अत ओत् सोः । (५) सर्वत्र लवराम् । (२५) नो णः सर्वत्र ।

(ईदितः*)

ईदितः—उपसर्गे स्थितस्य आदेरिकारस्य विसर्जनीयेन सह ईकारादेशः स्यात् हलि । णीसङ्गो (निःसङ्गः) । हल्परत्वाभावाच्चेह, गिरन्तरो (निरन्तरः) । 'ईदूताविदुतोः स्थाने स्यातां लक्ष्यानुरोधतः' । तेन निर्धनादौ न—णिद्धणो । (निर्धनः) । णिग्गओ (निर्गतः) । इह विसर्गाभावेऽपि स्यादेव । वीसासो (विश्वासः) । वीसंभो (विश्रम्भः) ॥

उपसर्ग में विद्यमान आदिभूत विसर्ग के सहित इकार को ईकारादेश हो हल् के परे । (निःसङ्गः) विसर्ग के सहित इकार को ईकार । नं. २५ से नकार को णकार । नं. ४२ ओत्व । णीसङ्गो । जहाँ हल् परे नहीं होगा किन्तु अच् परे होगा वहाँ ईकार नहीं होगा, जैसे—'निरन्तरः' का गिरन्तरो । साधुत्व पूर्ववत् है । यह विसर्ग सहित इकार के स्थान पर ईकार एवं पूर्वोक्त उकार को ऊकार प्रयोगानुकूल प्रचलित प्रयोग का आश्रयण करके अथवा प्राकृत भाषा में कविता करने वाले महाकवियों के प्रयोगानुकूल व्यवस्था मानना । अतः (निर्धनः) इत्यादि में नहीं होगा । नं. २५ से णकार । ५ से रेफ लोप । ६ से द्वित्व । ७ दकार । ४२ से ओकार । णिद्धणो । एवम् (निर्गतः) नं. २ से तकार लोप । अन्य कार्य पूर्वोक्त सूत्रों से जानना । णिग्गओ । कहीं कहीं विसर्ग न होने पर भी दीर्घ हो जायगा । जैसे (विश्वासः) ईदितः से ईकार । नं. ५

* सूत्रमिदं भामहटीकायां नास्ति ।

से वलोप । ४२ से ओकार । सकार आदि में है, अतः शेषादेशयो० नं. ६ से द्वित्व नहीं होगा । वीसासो । एवम्- (विश्रम्भः) का वीसंभो । ईकार, रेफलोप, ओकार पूर्ववत् । नं. ३७ से मकार को अनुस्वार । वीसंभो ।

इदीतः पानीयादिषु ॥ १८ ॥

पानीय इत्येवमादिष्वादेरीकारस्य इकारो भवति । पाणिअं । (२-४२ न् = ण्, २-२ य्लोपः, ५-३० सोर्विन्दुः) अलिअं । (२-२ क्लोपः, ५-३० विन्दुः) वलिअं । (३-२ य्लोपः, २-२ क्लोपः, ५-३० वि०) तआणि । (२-२ द्लोपः, २-४२ न् = ण्, ४-१२ = विन्दुः) करिसो । (२-४३ ष् = स्, ५-१ ओ) दुइअं । (३-३ व्लोपः, ४-१ इ = उ, २-२ त्लोपः, यलोपश्च, ५-३० विन्दुः) तइअं । (१-२७ ऋ = अ, २-२ त्थ्यो-लोपः । ५-३० विन्दुः) गहिरं । (२-२७ भ् = ह्, ५-३० विन्दुः) । पानीय-अलीक-व्यलीक-तदानीं-करीष-द्वितीय-तृतीय-गभीराः ॥

इदीतः पानीयादिषु—पानीयादिषु ईकारस्य इकारः स्यात् । पाणिअं (पानीयम्) । विलिअं (व्रीडितम्) । अलिअं (अलीकम्) । दुइअं, तइअं, दाणि, णिरिक्खिअो, गहिअं, गहिरं । आणिअं । (द्वितीयं, तृतीयम्, इदानीं, निरीक्षितं, गृहीतं, गभीरम्, आनीतम्) ॥ १८ ॥

पानीयादिक शब्दों में ईकार को इकार हो । (पानीयम्) इससे ह्रस्व इकार । नं. २ से यकार लोप । ६२ से अनुस्वार । २५ से नकार को णकार । पाणिअं । (व्रीडितम्) इससे इकार, नं. ५ से रेफलोप । नं. २० से डकार को लकार । नं. २ से तकारलोप, ६२ से अनुस्वार । विलिअं । (अलीकम्) इत्वं, कलोप, अनुस्वार पूर्ववत् । अलिअं (द्वितीयम्) प्रकृत से इकार । नं. ३५ से उकार, तकार यकारलोप, अनुस्वार पूर्ववत् । एवम्- (तृतीयम्) नं. ९ से ऋ को अकार, अन्य कार्य नं. २ + ६२ से जानना । (इदानीम्) दाणि । साधुत्वं चतुर्थसूत्र में है । (निरीक्षितम्) नं. २५ + ३४ + ६ + ७ + २ + ६२ से णिरिक्खिअं । (गृहीतम्) नं. ९ + २ + ६२ गहिअं । (गभीरम्) नं. २३ + ६२ से गहिरं । (आनीतम्) आनिअं । पूर्ववत् । सर्वत्र प्रकृत सूत्र से मध्यस्थ ईकार को इकार होगा ॥ १८ ॥

एन्नीडापीडकीदृशेषु ॥ १९ ॥

नीडादिष्वादेरीकारस्यैकारो भवति । नेडं । (२-४२ न् = ण्, ५-३० विन्दुः) आमेलो । (२-१६ प् = म्, २-२३ ड् = ल्, ५-१ ओ) केरिसो । (१-३१ ऋ = रि, २-२ द्लोपः, २-४३ श् = स्, ५-१ ओ) एरिसो पूर्ववत् ॥ १९ ॥

एन्नीडापीडकीदृशेषु—एषामीकारस्य एत्वं स्यात् । नेडं (नीडम्) । आमेलो (आपीडः) । केरिसो (कीदृशः) । एरिसो (ईदृशः) ॥ १९ ॥

१. का. पु. नेड्ड । तत्र सेवादित्वाद् द्वित्वं श्रेयम् ॥

नीडादिक शब्दों के ईकार को एकार हो । (नीडम्) इससे एकार । 'नीडादिषु' से द्वित्व । नं. ६२ से अनुस्वार । नेडुं । (आपीडः) एङ्गीडा० इससे एकार । 'आपीडे मः' इससे पकार को मकार । नं. २० से ड को लकार । ४२ से ओकार । आमेलो । (कीदृशः) प्रकृत सूत्र से एकार । 'कचिदयुक्तस्यापि' इससे ऋकार को 'रि' आदेश । नं. २ से दकारलोप । २६ से शकार को सकार । ४२ से ओकार । केरिसो । एवम्—(ईदृशः) एरिसो । सब कार्य पूर्ववत् ।

नोट—नं. (२५) नो णः सर्वत्र । (४२) अत ओत् सोः । (५) सर्वत्र लवराम् । (६) शेषादेशयोद्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (३७) मो विन्दुः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२०) डस्य च । (३५) सन्धौ अजलोपविशेषा बहुलम् । (९) ऋतोऽत् । (३८) प्कस्कन्तां खः । (२३) खघथधभां हः ॥ १९ ॥

उत ओत् तुण्डरूपेषु ॥ २० ॥

तुण्ड इत्येवंरूपेषु आदेरुकारस्यौकारो भवति । तोण्डं । (५-३० विन्दुः) मोत्ता । (२-२ कलोपः, ३-५० द्वित्वम्) पोक्खरो । (३-२९ प्क् = ख्, ३-५० द्वित्वं, ३-५१ ख् = क्, ५-१ ओ) पोत्थओ । (३-१२ स्त् = थ्, ३-५० द्वि०, ३-५१ थ् = त्, ५-१ ओ) लोद्धओ । (३-३ वलोपः, ३-५० द्वि०, ३-५१ ध् = द्, ५-१ ओ) कोट्टिमं । (५-३० विन्दुः) तुण्ड-मुक्ता-पुष्कर-पुस्तक-लुब्धक-कुट्टिमानि । रूपग्रहणं संयोगपरो-पलक्षणार्थम् ॥ २० ॥

उत ओत् तुण्डसमेषु—तुण्डसदृशेषु शब्देषु उतः ओकारः स्यात् । तोण्डं (तुण्डम्) । पोक्खरो (पुष्करः) । मोत्थं (मुस्तम्) । पोत्थअं (पुस्तकम्) । मोग्गरो (मुद्गरः) । लोद्धओ (लुब्धकः) । सोमालो (सुकुमारः) । कोट्टिमं (कुट्टिमम्) ॥ २० ॥

तुण्ड सदृश शब्दों में विद्यमान उकार को ओकार हो । (तुण्डम्) इससे ओकार । नं. ६२ से अनुस्वार, तोण्डं । (मुस्तम्) ओकार । नं. २९ से स्त को थकार । ६+७ से द्वित्व, तकार । ६२ से अनुस्वार, मोत्थं । (पुस्तकम्) पूर्ववत् । पोत्थअं । (मुद्गरः) ओकार । नं. २ से दलोप । ६ से गकारद्वित्व । ४२ से सु को ओकार । मोग्गरो । (लुब्धकः) ओकारादेश । नं. २ से वकारलोप । ६ से द्वित्व । ७ से लकार । २ से कलोप । ४२ से ओकार । लुद्धओ । (सुकुमारः) ओकारादेश । नं. २ कलोप । ३५ से उकारलोप । ६३ से रेफ को लकार । ४२ से सुविभक्ति को ओकार । सोमालो । (कुट्टिमम्) प्रकृत सूत्र से ओकार । ६२ से अनुस्वार । कोट्टिमं ॥ २० ॥

उल्लूखले ल्वा वा ॥ २१ ॥

उल्लूखलशब्दे लूशब्देन सह उकारस्यौकारो भवति वा । ओखलं, उल्लूखलं (५-३० विन्दुः) ॥ २१ ॥

१. समेषु—संजीवनीसंमतः पाठः । २. कचिद् 'उल्लूखले द्वावा' पाठः । उल्लूखलं ॥

उलूखले त्वा वा—उलूखलशब्दे लूकारेण सह आदेः उकारस्य वा ओकारः स्यात् । ओहलं-उलूहलं (उलूखलम्) ॥ २१ ॥

उलूखल शब्द के लू के सहित आदिस्थ उकार को ओकार विकल्प से हो । उलूखल० इससे ओकार । नं. २३ से हकार । ६२ से अनुस्वार । ओहलं । पत्त में उलूहलं । पूर्वोक्त से हकार, अनुस्वार ॥ २१ ॥

✓ अन्मुकुटादिषु ॥ २२ ॥

मुकुट-इत्येवमादिष्वादेरुकारस्य स्थाने अकारो भवति^१ । मउडं । (२-२ क्लोपः, २-२० ट्=ड्, ५-३० वि०) मउलं । (२-२ क्लोपः, ५-३० वि०) गरुअं^२ (२-२ स्वार्थिकस्य लोपः, ५-३० वि०) गरुई । (३-६५ रस्य विप्रकर्ष उत्वं^३ च) जहिट्टिलो । (२-३१ य्=ज्, २-२७ ध्=ह्, ३-१ ष्लोपः, ३-५० द्वि०, ३-५१ ट्=ट्, २-३० र्=ल्, ५-१ ओ) सोअमलं । (१-४१ औ=ओ, २-२ क्लोपः, ४-१ आ=अ, ३-२१ य्=ल्, ३-५० द्वि०, ५-३० बिन्दुः) अवरि । (२-५१ प्=व्) । मुकुटः, मुकुल, गुरु, गुर्वी, युधिष्ठिर, सौकुमार्योपरयः ॥ २२ ॥

अन्मुकुटादिषु—मुकुटादिषु शब्देषु आदेरुकारस्य अत् स्यात् । मउडं (मुकुटम्) मउलं (मुकुलम्) । सोअमलं (सौकुमार्यम्) । गरुअं (गुरुकम्) । बाहा-बाहू (बाहू) ॥ २२ ॥

मुकुटादिक शब्दों में आदिभूत उकार को अकार आदेश हो । (मुकुटम्) इससे अकार । नं. २ से क्लोप । १९ से टकार को डकार । ६२ से अनुस्वार, मउडं । (मुकुलम्) पूर्वोक्तवत्, मउलं । (सौकुमार्यम्) नं. १४ से औकार को ओकार । २ से ककारलोप । प्रकृत सूत्र से उकार को अकार । नं. ५८ से दीर्घ, मकारोत्तर आकार को अकार । 'पर्यस्त-पर्याण-सौकुमार्येषु लः' इससे र्य को लकारादेश । नं. ६ से लकार द्वित्व । पूर्ववत् अनुस्वार, सोअमलं । (गुरुकम्) प्रकृत सूत्र से अकार । नं. २ से क्लोप । ६२ से अनुस्वार, गरुअं । (बाहू) ऊकार को अकार । नं. ५५ से द्विवचन का बहुवचन । ४३ से विभक्तिलोप । ४८ से ऊकार को दीर्घ ।

नोट—(४२) अत ओत् सोः । (२) कगचज० । (२६) शषोः सः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२९) स्तस्य थः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३५) सन्धौ अजलोपविशेषा बहुलम् । (६३) हरिद्रादीनां रो-लः । खयधमां हः । (१९) टो डः । (१४) औत् ओत् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (५५) द्विवचनस्य बहुवचनम् । (४३) जश्शसोलोपः (४८) जश्शसुड्यां सुदीर्घः ।

इत्पुरुषे रोः ॥ २३ ॥

१. का. पु. वेति निवृत्तम् इत्यधिकः पाठभेदः प्रदर्शितः ॥ २. ४-२५ सूत्रेण पाक्षिकः कः ॥ ३. तन्वी समत्वात् । यद्वा—'अजातेः पुंसः' ८ । ३ । ३२ हेममूत्रानुसारात् संस्कृतवद् ङीप् वासन्धौ बोध्यम् ॥

पुरुषशब्दे यो रुस्तस्य उकारस्य इकारो भवति । पुरिसो । (२-४३ ध् = स्, ५-१ ओ) ॥ २३ ॥

इत् पुरुषे रोः—पुरुषशब्दे रुकारे उकारस्य इकारः स्यात् । पुरिसो (पुरुषः) ॥

पुरुष शब्द में रु के उकार को इकार हो । (पुरुषः) इससे इकार हो गया । नं. २६ से प को स । ४२ से सु को ओकार । पुरिसो ॥ २३ ॥

उदूतो मधूके ॥ २४ ॥

मधूकशब्दे ऊकारस्य उकारो भवति । महुअं । (२-२७ ध् = ह्, २-२ क्लोपः, ५-३० विन्दुः) ॥ २४ ॥

उदूतो मधूकादिषु*—मधूकादिषु शब्देषु ऊकारस्य उत् स्यात् । महुओ । सुक्खो । कुम्हण्डं । सुहो । पुत्तो । उद्धं । मुत्ती । भुज्जं । सुण्णं । उम्मओ । चुण्णं । उण्णा । 'मूत्थताम्बूलयोस्त्वोत्त्वम्' । मोह्णं । तंबोलं ॥ २४ ॥

मधूकादिक शब्दों में ऊकार को उकार हो । (मधूकः) इससे उकार हो गया । नं. २३ से धकार को हकार । २ से क्लोप । ४२ से ओत्व । महुओ । (मूर्खः) उक्त सूत्र से उकार । नं. ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । ७ से ककार । ४२ से ओत्व । सुक्खो । (कृष्माण्डम्) 'भूमिपद्मविस्मयेषु म्हः' इससे ष्म को म्ह आदेश । प्रकृत सूत्र से उत्त्व । नं. ५८ से आकार को अकार । ६२ से अनुस्वार । कुम्हण्डं । (शूद्रः) इससे उकार । नं. २६ से शकार को सकार । ४२ से ओत्व । नं. ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । सुहो । (पूर्तः) पूर्ववत् उत्त्व, रलोप, द्वित्व, ओत्व । पुत्ती । 'पुत्रः' का भी 'पुत्तो' होगा । प्रकरणानुकूल तत्र तशब्द की कल्पना कर लें । (ऊर्ध्वम्) पूर्ववत् उकार, नं. ५ से रेफ वकारलोप । ६ से द्वित्व, ७ से दकार । ६२ से अनुस्वार । उद्धं । (मूर्त्तिः) उकार-रेफलोप, द्वित्व पूर्ववत् । नं. ५२ से इकार को दीर्घ । ६० से सकारलोप । मुत्ती । (भूर्जम्) उत्त्व, रलोप, द्वित्व पूर्ववत् । नं. ६२ से अनुस्वार । भुज्जं । (शून्यम्) प्रकृत सूत्र से उकार को उकार । नं. ४ से यलोप । २६ से सकार । २५ से णकार । ६ से द्वित्व । ६२ से अनुस्वार । सुण्णं । (ऊर्मयः) उक्त सूत्र से उकार । नं. ५ से रेफलोप । ६ से मकार-द्वित्व । 'जसो वा' इससे ओकार । उम्मओ । (चूर्णम्) उकार, रेफलोप, द्वित्व, अनुस्वार, पूर्ववत् । चुण्णं । (ऊर्णा) उण्णा । साधुत्व पूर्ववत् । मूल्य और ताम्बूल शब्द के ऊकार को ओकार होगा । प्रयोगानुकूल पूर्वाचार्यों का इष्ट वचन है । (मूल्यम्) ओकार हो जायगा । नं. ४ से यलोप, ६ से लकारद्वित्व । ६२ से अनुस्वार । (ताम्बूलम्) ऊ को ओकार । नं. ५८ से तकारोत्तर आकार को अकार । अनुस्वार 'ययि तद्गान्ति' से । ६२ से अन्त्यानुस्वार । तंबोलं । दुक्कूल शब्द में उकार को अकार और लकारद्वित्व विकल्प से हो । सह पठित होने से जहाँ अकार होगा वहीं लकारद्वित्व होगा ॥ २४ ॥

अद् दुक्कूले वा लस्य द्वित्वम् ॥ २५ ॥

* सजीवनीसंमतः पाठः ।

दुकूलशब्दे ऊकारस्याकारो भवति वा, तत्संयोगेन लकारस्य द्वित्वम् । दुअलं, दुऊलं । (२-२ क्लोपः, ५-३० बिन्दुः) ॥ २५ ॥

अद् दुकूले वा लस्य द्वित्वम्—दुकूलशब्दे ऊकारस्य अकारो लस्य द्वित्वं च युगपद् वा भवति । दुअलं । दुऊलं ॥ २५ ॥

(दुकूलम्) उक्त सूत्र से अकार, ल को द्वित्व । नं. २ से कलोप, ६२ से अनुस्वार । पञ्च में—दुऊलं । पूर्ववत् कलोप, अनुस्वार होगा ॥ २५ ॥

एन्नूपुरे ॥ २६ ॥

नूपुरशब्दे ऊकारस्य एकारो भवति । णेउरं । (२-५२ न् = ण्, २-२ प्लोपः, ५-३० बिन्दुः) २६ ॥

एन्नूपुरे—नूपुरशब्दे ऊकारस्य एत्वं स्यात् । नेउरं । (नूपुरम्) ॥ २६ ॥

‘नूपुर’ शब्द में ऊकार को एकार होगा । (नूपुरम्) एकारादेश । नं. २ से पलोप । ६२ से अनुस्वार । नं. २५ से नकार को णकार । णेउरं ॥ २६ ॥

नोट—(२६) शपोः सः (४२) अत ओत् सोः (२३) खघथधभां हः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः (५) सर्वत्र लवराम (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५८) अदातो यथादिषु वा । (६२) नपुंसके सोर्बिन्दुः (५२) सुमिसुप्सु दीर्घः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (४) अधो मनयाम् । (२६) नो णः सर्वत्र ।

ऋतोऽत् ॥ २७ ॥

आदेर्ऋकारस्याकारो भवति । तणं । (२-४२ न् = ण्, ५-३० बिं०) घणा । (२-४२ न् = ण्) मअं । (२-२ त्लोपः, ५-३० बिं०) कअं । (पूर्ववत्) वद्धो । (३-१ द्लोपः, ३-५० द्वि०, ३-५१ घ् = द्, ५-१ ओ) वसहो । (२-४३ घ् = स्, २-२७ भ् = ह्, ५-१ ओ) । तृण-घृणा-मृत-कृत-वृद्ध-वृषभाः ॥ २७ ॥

ऋतोऽत्—ऋकारस्य अत् स्यात् । तण्हा (तृष्णा) । तणं । कअं । वसहो । घणा—इत्यादि ॥ २७ ॥

ऋकार को अकार हो । (तृष्णा) ‘ह्रस्वण्णच्णश्चान् ण्हः’ इससे ण्ण को ण्ह आदेश । तण्हा । एवम् (तृणम्) ऋ को अकार, पूर्ववत् । सर्वत्र नपुंसक लिङ्ग में ६२ से अनुस्वार । तणं । (कृतम्) अकार, नं. २ से तलोप । कअं । (वृषभः) ऋ को अकार । २६ से ष को स । २२ से भ को ह आदेश । ४२ से ओत्व । वसहो । (घृणा) घणा ॥ २७ ॥

इदृष्यादिषु ॥ २८ ॥

ऋष्यादिषु शब्देषु आदेर्ऋकारस्य इकारो भवति । इसी । (२-४३ घ् = स्, ५-१८ दीर्घः) विसी । (पूर्ववत्) गिट्ठी । (३-१० घ् = द्, ३-५० द्वि०, ३-५१ ठ् = द्, ५-१८ दीर्घः) दिट्ठी । (पूर्ववत्) एवमुत्तरत्रापि । सिट्ठी ।

सिङ्गारो । (२-४३ श् = स्, ४-१७ वर्गान्तो वा, ५-१ ओ) मिअंको ।
 (२-२ ग्लोपः, ४-१ आ=अ, ४-१७ वर्गान्तविन्दुः, ५-१ ओ) भिङ्गो ।
 (४-१७ ड् = विं०, ५-१ ओ) भिङ्गारो । (पूर्ववत्) हिअअं । (२-२
 दयोलोपः, ५-३० विन्दुः) विइण्हो । (२-२ तलोपः, ३-३३ ण् = ण्ह्,
 ५-१ ओ) विहिअं । (२-२ तलोपः, ५-३० विं०) किसरो । (२-४३
 श् = स्, ५-१ ओ) किच्चा । (३-२७ त्य् = च्, ३-५० द्वि०) विच्छुओ ।
 (१-१५ सू० स्पर्०) । सिआलो । (२-४३ श् = स्, २-२ ग्लोपः, ५-१
 ओ) किई । (२-२ तलोपः, ५-१८ दीर्घः) किसी । (२-४३ ष् = स्,
 ५-१८ दीर्घः) किवा । (२-१५ प् = व्) । ऋषि-वृषी-गृष्टि-दृष्टि-सृष्टि-
 शृङ्गार-मृगाङ्क-भृङ्ग-भृङ्गार-हृदय-वितृष्ण-वृंहित-कृशर-कृत्या-वृश्चिक-
 शृगाल-कृति-कृषि-कृपाः ॥ २८ ॥

इट्ठ्यादिषु वा*—ऋष्यादिषु शब्देषु ऋकारस्य इत्वं वा स्यात् । इसी ।
 पत्ते—रिसी । मसिणं, मसणं । धिट्ठो, धट्ठो । विसहो, वसहो । पिहुलं, पहुलं ।
 दिढो, दढो । मिअो, मअो । गिट्ठी, गट्ठी । किअं, कअं । गिद्धो, गद्धो ।
 शृङ्गादिषु तु नित्यमित्त्वम् । भिङ्गो । भिङ्गारो । किवाणो । किवणो । सिआलो ।
 हिअअं* विट्ठी । दिट्ठी । सिट्ठी । मिअंको । विइण्हं । विहिअं । किसरो । किच्चा ।
 विच्छुओ । सिआलो । किई । किवा । किसी । इत्यादयो ज्ञेयाः ॥ २८ ॥

ऋष्यादिक शब्दों में ऋकार को इकार विकल्प से हो । (ऋषिः) ष को स ।
 नं. ५२ से दीर्घ । इसी । पत्त में ऋ रीति सूत्र से रि आदेश । रिसी । (मसृणम्)
 इकार विकल्प से—मसिणं । पत्ते—ऋतोऽत् से मसणं । (दृष्टः) विकल्प से इकार, ष्ट को
 नं. २८ से ठकार । ढ से द्वित्व, ७ से टकार । ४२ से ओत्व । धिट्ठो । पत्ते-धट्ठो । (वृषभः)
 इकार, ष को स । भ को ह । ओत्व आदि पूर्वोक्त सूत्रों से जानना । पत्त में अकार ।
 विसहो । वसहो । (पृथुलम्) विकल्प से इकार, नं. २३ से थकार को हकार । अनुस्वार
 पूर्ववत् । पिहुलं, पहुलं । (दढः) दिढो, दढो । (मृगः) नं. २ से गलोप । ४२ से
 ओत्व । मिओ, मओ । (गृष्टिः) नं. २८ से ष्ट को ठ, ढ से द्वित्व, ७ से टकार । ५२ से
 दीर्घ । गिट्ठी, गट्ठी । (कृतम्) किअं, कअं । तलोप, अनुस्वार पूर्ववत् । (गृध्रः)
 नं. ५ से रेफलोप । ढ से धद्वित्व । ७ से टकार । विकल्प से गकारोत्तर ऋ को
 इकार । गिद्धो । पत्त में—गद्धो । सूत्र में 'वा'ग्रहण व्यवस्थित विकल्पार्थक है । अतः
 भृङ्गादिक शब्दों में नित्य इकार होगा । (भृङ्गः) भिङ्गो । (भृङ्गारः) भिङ्गारो ।
 (कृपाणः) नं. १८ से वकार । ४२ से ओकार । किवाणो । (कृपणः) किवणो । (शृगालः)
 नं. २६ शकार को सकार । २ से गकारलोप । ४२ से ओकार । सिआलो । (हृदयम्)
 नं. २ से टकार-यकारलोप । ६२ से अनुस्वार । हिअअं । (वृष्टिः) विट्ठी । (दृष्टिः)

१. का० पु० विंनुओ इति पाठभेदः प्रदर्शितस्तत्र 'वृश्चिके श्रेष्ठं वा' ८।२।१६। व्यापवादः ।
 विञ्चुओ, विंनुओ । पक्षे विच्छिओ । इति हेमानुसारिणी प्रक्रियाऽनुसर्तव्या ॥

* 'वे'ति सजीवनीसमतः पाठः ।

ष्ट को ठकार, द्वित्व, टकार को दीर्घ। इत्त्व पूर्ववत्। द्विटी। एवम् (सष्टिः) सिष्टी। (मृगाङ्कः) नित्य इकारादेशः। नं. २ गलोप। 'नजोहलि' से अनुस्वार। ४२ से ओत्व। मिअंको। (वितृष्णम्) ऋकार को इकार। ह्रस्वण० इससे ण को ण्ह आदेश। नं. २ से तलोप। ६२ से अनुस्वार। विइण्हं। (वृहितम्) इकारादेश, पूर्ववत् तलोप, अनुस्वार। विहिअं। (कृशरः) ऋ को इकारादेश। नं. २६ से श को स। ४२ से ओकार। किसरो। (कृत्या) नं. ३२ से त्य को च आदेश। ६ से द्वित्व। किच्चा। (वृश्चिकः) 'वृश्चिके ञ्छः' से ञ्छादेश। इकारादेश, कलोप, ओकार पूर्ववत्। विञ्छुओ। (शृगालः) इकारादेश। नं. २६ से श को स। २ से गलोप। ४२ से ओत्व। सिआलो। (कृतिः) पूर्ववत्। किई। (कृपा) नं. १८ से पकार को वकार, किवा। (कृपिः) का किसी ॥ २८ ॥

नो—(२५) नो णः सर्वत्र। (५) सर्वत्र लवरासं। (२८) षस्य ठः। (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ। (७) वर्गेषु युजः पूर्वः। (४२) अत ओत् सोः। (६२) ननुसके सोर्विन्दुः। (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः। (२६) शपोः सः। (२३) खध-धभां हः। (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः। (२८) षस्य ठः। (१८) पो वः।

उदत्त्वादिषु ॥ २९ ॥

ऋतु इत्येवमादिषु आदेर्ऋत उकारो भवति। उदू। (२-७ त्=द्, ५-१८ दी०) भुणालो। (२-४३ न्=ण्, ५-१ ओ) पुहवी। (१-१३ सू० स्प०) बुंदावणं। (४-१७ वि०, २-४२ न्=ण्, ५-३० वि०) पाउसो। (३-३ र्लोपो वलोपश्च, ४-११ प्=स्, ४-१८ पुंवत्, ५-१ ओ) पउत्ती। (३-३ र्लोपो वलोपश्च, ३-१ त्लोपः, ३-५० द्वि० ३-१८ दी०) णिउदं। (२-४२ न्=ण्, २-२ व्लोपः, २-७ त्=द्, ५-३० वि०) संवुदं। (२-७ त्=द्, ५-३० वि०) णिव्वुदं। (२-४२ न्=ण्, ३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०, २-७ त्=द्, ५-३० वि०) वुत्तंतो। (३-१ तलोपः, ३-५० द्वि०, ४-१ आ=अ, ४-१७ न्=वि०, ५-१ ओ) परहुओ। (२-२७ भ्=ह्, २-२ त्लोपः, ५-१ ओ) माउओ। (२-२ त्लोपः क्लोपश्च, ५-१ ओ) जामाउओ। (पूर्ववत्)। ऋतु, मृणाल, पृथिवी, वृन्दावन, प्रावृष्, प्रवृत्ति, निवृत्त, संवृत, निर्वृत, वृत्तान्त, परभृत, मातृक, जामातृक, इत्येवमादयः ॥ २९ ॥

उदत्त्वादिषु—ऋत्वादिषु शब्देषु ऋकारस्य उः स्यात्। उदू (ऋतुः)। पउत्ती। वुत्तंतो। मुणालं। पुहवी। मुओ। पाउसो। परहुओ। भाउओ। बुदावणं। पउत्ती। णिउदं। संवुदं। णिव्वुदं। वुत्तंतो। जामाहुओ। इत्यादयः ॥ २९ ॥

ऋतु इत्यादिक शब्दों में ऋकार को उकार हो। (ऋतुः) उक्त सूत्र से ऋ को उकारादेश। 'ऋत्वादिषु तो दः' से तकार को दकार। नं. ५२ से उकारदीर्घ। ६० से

१. क० पु० विवृत्तपाठः। विउद प्राकृतम् ॥ २. क० पु० भ्रातृक इत्यधिकः पाठः। भाउओ इति प्राकृतम् ॥

सु के सकार का लोप । उद् । (प्रवृत्तिः) नं. ५ से रेफलोप । उकारादेश । इकार-दीर्घ, सलोप पूर्ववत् । पउत्ती । (वृत्तान्तः) नं. ५८ से आकार को अकार । 'नजोर्हलि' से अनुस्वार, ४२ से ओकार । वुत्तत्तो । (मृणालम्) उक्त सूत्रों से मुणालं । (पृथिवी) 'अपथिहरिद्रापृथिवीषु' से इकार को अकार । नं. २३ से थकार को हकार । पुहवी । (मृतः) मुओ । (प्रावृष्) 'दिकप्रावृषोः सः' इससे अन्त्य ष् को सस्वर सकारादेश । 'नसान्तप्रावृट्शरदः पुंसि' से पुलिङ्ग, अन्य कार्य पूर्ववत् । नं. २ से वलोप । पाउसो । (परभृतः) उकारादेश । नं. २३ से भकार को हकार । ४२ से ओकार । परहुओ । (मातृकः) ऋ को उकार । तकार-ककारलोप, ओकार पूर्ववत् । माउओ । (वृन्दावनम्) । नं. २५ से न को ण । वुंदावणं । (निवृत्तम्) निउदं । (संवृतम्) संवुदं । 'ऋत्वादिषु तो दः' से दकार, अन्य कार्य पूर्ववत् । (निवृतम्) रेफलोप नं. ५ से । वकारद्वित्व ६ से, न को ण, तलोप, अनुस्वार पूर्ववत् । णिवुओ । (जामातृकः) नं. २ से तकार-ककारलोप । उकारादेश । ओत्व पूर्ववत् । जामादुओ ॥ २९ ॥

✓ ऋ रीति ॥ ३० ॥

वर्णान्तरेणायुक्तस्यादेर्ऋकारस्य रिकारो भवति । रिणं । (५-३० बि०) रिद्धो । (३-१ दूलोपः, ३-५० द्वि०, ३-५१ ध् द्, ५-१ ओ) रिच्छो । (३-३० क्ष = छ । शेषं पूर्ववत्) ॥ ३० ॥

ऋरीति—वर्णान्तरेण अयुक्तस्य ऋकारस्य रिः स्यात् । रिणं । रिद्धो । रिच्छो ॥ ३० ॥

टिप्पण—पुस्तकान्तरे-अयुक्तस्य रिः । वर्णान्तरेण असंयुक्तस्य ऋतो ऋकारः स्यात् । रिणं । असंयुक्तस्यापि मध्ये । सुसंस्कृताद्यवर्णमध्यस्थितस्य ऋतो युक्तस्यापि रिः स्यात् । तारिसो इत्यादि । पुस्तकान्तरे-युक्तस्यापि रिः इति पाठः ।

वर्णान्तर से असंयुक्त ऋकार को री आदेश हो । (ऋणम्) रिणं (ऋद्धः) रिद्धो । (ऋच्छः) रिच्छो । (ऋक्) रिचा । (ऋषिः) रिसी । इति ॥ ३० ॥

नोट—(नं. २) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४२) अत ओत् सोः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२६) शषोः सः । (३२) त्यथ्यद्यां चछजाः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्व-मनादौ । (१८) पो वः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (५) सर्वत्र लवराम् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (१३) खघथधभां हः । (२५) नो णः सर्वत्र ।

क्वचियुक्तस्यापि ॥ ३१ ॥

वर्णान्तरेण युक्तस्यापि क्वचिदकारस्य रिकारो भवति । एरिसो । (१-१९ ई = ए, २-२ दूलोपः, १-४३ श् = स्, ५-१ ओ) सरिसो । तारिसो । एरिसोवत् ॥ ३१ ॥

क्वचिद् युक्तस्यापि—वर्णान्तरेण संयुक्तस्यापि वर्णादिमध्यस्थितस्य ऋतो रिः स्यात् । जारिसो । तारिसो । एरिसो । सरिसो ॥ ३१ ॥

१. क० पु० ऋणं, ऋद्ध, ऋच्छ इत्येवमादयः—अधिकः पाठः । क्वचिद् ऋक्षं पठन्ति ॥

२. क० पु० ईदृश, सद्ध, तादृश, कीदृश इत्येवमादयः । केरिसो प्राकृतम् । अ० पा० ॥

कहीं-कहीं पर वर्णान्तर से संयुक्त भी ऋकार को रि आदेश होगा। (यादृशः) नं. २४ से यकार को जकार। २ से दकारलोप। प्रकृत सूत्र से रि आदेश। २६ से सकार। ४२ से ओत्व। जादिसो। (तादृशः) पूर्ववत्-तारिसो। (ईदृशः) 'एन्नीडा-पीडकीदशेदशेषु' इससे ईकार को एकार। अन्य कार्य पूर्ववत्। एरिसो। एवम्- (कीदृशः) का केरिसो ॥ ३१ ॥

वृक्षे वेन रुर्वा ॥ ३२ ॥

वृक्षशब्दे वराब्देन सह ऋकारस्य रुकारो भवति वा। रुक्खो, (२-२९ क्ष=ख्, ३=५० द्वि०, ३-५१ ख्=क्, ५-१ ओ) वच्छो। (१-२७ ऋ=अ, ३-३१ क्ष=छ्, शे० पू०) व्यवस्थितविभाषाज्ञापना-च्छत्वपक्षे न भवति, खत्वपक्षे तु नित्यमेव भवति ॥ ३२ ॥

वृक्षे वेन रुर्वा—वृक्षशब्दे वकारेण सह ऋकारस्य रुः स्यात्। रुक्खो। पक्षे-वच्छो ॥ ३२ ॥

वृक्ष शब्द में वकार के सहित ऋकार को रु आदेश हो। नं. ३४ से ख को ख आदेश। नं. ६ से द्वित्व। ७ से ककार। ४२ से ओत्व। रुक्खो। पक्ष में—'वमा-वृक्षचणेषु छः' इससे छकारादेश। द्वित्व, चकार, ओत्व पूर्ववत्। नं. ९ से ऋ को अकार वच्छो ॥ ३२ ॥

लृतः क्लृप्त इलिः ॥ ३३ ॥

क्लृप्तशब्दे लृकारस्य इलीत्ययमादेशो भवति। किलित्तं। (३-१ प्लोपः, ३-५० द्वि०, ५-३० बि०) तदेवमादेशान्तरविधानात्प्राकृते ऋकार-लृकारौ न भवतः ॥ ३३ ॥

लृत इलिः*—लृकारस्य इलिरादेशः स्यात्। किलित्तं (क्लृप्तम्)। लित्रालो (लृकारः) ॥ ३३ ॥

टिप्पण—अत्र ऋकारस्यादेशप्रकरणे—'अत्वमित्वं तथा चोत्वं रित्वं रुत्वमृतोऽत्र यत्। एषां लक्ष्यवशात्कार्यो निश्चयो नतु सूत्रतः॥ पुस्तकान्तरे—'लृतः क्लृप्त इलिः' इति।

लृकार को इलि आदेश हो। (क्लृप्तम्) इससे लृकार को इलि हो गया। नं. २ से पलोप। ६ से तकारद्वित्व। ६२ से अनुस्वार। किलित्तं। एवम् (लृकारः) ऋ लृ का सावर्ण्य होने से लृकार को नं. १२ से रि आदेश। नं. ६३ से दोनों रकारों को लृकारादेश। कलोप, ओत्व पूर्ववत्। लिआलो ॥ ३३ ॥

एत इद्वेदनादेवरयोः ॥ ३४ ॥

वेदनादेवरयोरेकारस्य इकारो भवति। विअणा। (२-२ द्लोपः, २-४२ न्=ण्) दिअरो। (२-२ व्लोपः, ५-१ ओ) वाग्रहणानुवृत्तेः कचिद् वेअणा, देअरो इत्यपि ॥ ३४ ॥

* सञ्जीवन्या 'क्लृप्त' इति नास्ति।

एत इद् वा* वेदनादेवरयोः—एतयोरेकारस्य इद् वा स्यात् । विअणा, वेअणा । (वेदना) । दिअरो, देअरो (देवरः) । केशरेऽपीति इष्टिः । किसरो, केसरो (केशरः) ॥३४॥

वेदना और देवर शब्द के एकार को विकल्प से इकार हो । (वेदना) इससे इकार, नं. २ से दलोप । २५ से नकार को णकार । विअणा । पत्त में—वेअणा । एवम्—(देवरः) इत्त्व विकल्प से । नं. ५ से वलोप । ४२ से ओत्व । दिअरो । पत्त में—देअरो । केशर शब्द में भी एकार को विकल्प से इकार हो—यह पूर्वाचार्यों का मत है । (केशरः) नं. २६ से श को सकारादेश । पूर्ववत् ओत्व । विकल्प से इकार करने से किसरो । अन्यत्र-केसरो ॥ ३४ ॥

नोट—नं. (२४) आदेर्यो जः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२६) शपोः सः । (४२) अत ओत् सोः । (३४) ण्कस्कृतां खः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (९) ऋतोऽत् । (६२) नपुंसके सोर्बिन्दुः । (१२) ऋ रीति । (६३) हरिद्रादीनां रो लः । (२५) नो णः सर्वत्र । (५) सर्वत्र लवराम् ।

एत एत् ॥ ३५ ॥

आदेरैकारस्य एकारो भवति । सेलो । (२-४३ श्=स्, ५-१ ओ) सेच्चं । (२-४२ श्=स्, ३-२७ त्=च्, ३-५० द्वि०, ५-३० वि०) एरावणो । केलासो । (५-१ ओ) तेल्लोक्कं । (३-३ रलोपः, ३-५८ लद्वित्व, ३-२ य्लोपः, ३-५० कद्वित्व) । शैल-शैत्य-ऐरावण-कैलास-त्रैलोक्यानि ॥

एत् एत्—एतः स्थाने एत्वं स्यात् । सेलो । केलासो । वेसवणो । सेणं । वेरं तेल्लं । एरावणो । तेल्लोक्कं ॥ ३५ ॥

ऐकार के स्थान में एकार हो । (शैलः) एकारादेश । नं. २६ से शकार को सकार । ४२ से ओत्व, सैलो । एवम् (कैलाशः) केलासो । (वैश्रवणः) नं. ५ से रेफलोप । २६ से सकार । वेसवणो । (सैन्यम्) नं. ४ से यकारलोप । ६ से द्वित्व । ६२ से अनुस्वार, सेन्नं । (वैरम्) वेरं । (तैलम्) नं. ४१ से लकारद्वित्व । अन्यकार्य पूर्ववत् । तेल्लं । (ऐरावणः) एरावणो । पूर्ववत् । (त्रैलोक्यम्) एकार । नं. ५ से रेफलोप, ४१ से लकारद्वित्व । नं. ४ से यलोप । ६ से ककारद्वित्व । ६२ से सर्वत्र अनुस्वार । तेल्लोक्कं ॥ ३५ ॥

दैत्यादिष्वइ ॥ ३६ ॥

दैत्यादिषु शब्देषु ऐकारस्य अइ इत्ययमादेशो भवति । दइच्चो । (३-२७ त्=च्, ३-५० द्वि०, ५-१ ओ) चइत्तो । (३-३ रलोपः, ३-५० द्वि०, ५-१ ओ) भइरवो । (५-१ ओ) सइरं । (३-३ व्लोपः, ५-३० बिन्दुः) वइरं । (५-३० वि०) वइदेसो । (२-४३ श्=स्, ५-१ ओ) वइदेहो । (५-१ ओ) कइअवो । (२-२ त्लोपः, ५-१ ओ) वइसाहो, (२-४३ श्=स्, २-२७ ख्=ह्, ५-१ ओ) वइसिओ । (२-४३ श्=स्, २-२ कलोपः, ५-१ ओ) वइसंपाअण् । (२-४३ श्=स्,

* 'वा' इत्यधिकं सञ्जीवन्याम् । १. क० पु० वइसम्पाइणो पाठः ।

४-१७ वि०, २-२ यलोपः, २-४२ न् = ण्, ५-२७ ओत्वनिषेधः, ४-६ सोर्लोपः) । दैत्य-चैत्र-भैरव-स्वैर-वैर-वैदेश-वैदेह-कैतव-वैशाख-वैशिक-वैशम्पायन-इत्यादयः ॥ ३६ ॥

दैत्यादिष्वइत्*—दैत्यादिषु शब्देषु ऐकारस्य अइत् स्यात् । दइच्चो । (दैत्यः) कइअवं । वइसाहो । सइरं । भइरवं । कइरवं । वइसंपाअणो । वइदेही । चइत्तो । वइरं । वइदेसो । वइसिओ । इत्यादि ॥ ३६ ॥

दैत्यादिक शब्दों में ऐकार को 'अइ' आदेश हो । (दैत्यः) नं. ३२ से त्य को चादेश । ६ से चकारद्वित्व । ओत्व ४२ से । ऐकार को अइ आदेश । दइच्चो । (कैतवम्) ऐकार को अइ । नं. २ से तलोप । कइअवं । (वैशाखः) अइ आदेश । नं. २६ से श को स । २३ से ख को हकार । ४२ से ओत्व । वइसाहो । (स्वैरम्) अइ आदेश । वलोप, अनुस्वार । सइरं । (भैरवम्) भइरवं । (कैरवम्) कइरवं । (वैशम्पायनः) अइ आदेश । नं. २६ से श को स । २ से यलोप । २५ से नकार को णकार । पूर्ववत् ओकार । वइसंपाअणो । (वैदेही) वइदेही । (चैत्रः) अइ आदेश । रेफलोप, तकार-द्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । चइत्तो । एवम् (वैरम्) वइरं । (वैदेशः) अइ आदेश । २६ से श को सादेश । ओत्व । वइदेसो । (वैशिकः) वइसिओ । अइ आदेश, सकार, कलोप, ओत्व पूर्ववत् ॥ ३६ ॥

दैवे वा ॥ ३७ ॥

दैवशब्दे ऐकारस्य अइ इत्ययमादेशो भवति वा । दइवं^१, (५-३० वि०) देव्वं । (पूर्ववत्) अनादेशपक्षे नीडादित्वाद् द्वित्वम् ॥ ३७ ॥

दैवे वा—दैवशब्दे ऐकारस्य अइत् वा स्यात् । दइवं । दैव्वं ॥ ३७ ॥

दैवशब्द में ऐकार को अइ आदेश विकल्प से हो । (दैवम्) दइवं । पक्ष में—'सेवादिषु च' से वकारद्वित्व । ऐत् एत् से एकार । देव्वं ॥ ३७ ॥

इत्सैन्धवे ॥ ३८ ॥

सैन्धवशब्दे ऐकारस्य इकारो भवति । सिंधवं । (४-१७ न् = वि०, ५-३० वि०) ॥ ३८ ॥

इत्सैन्धवे—सैन्धवशब्दे ऐकारस्य इः स्यात् । सिंधवं ॥ ३८ ॥

सैन्धव शब्द के ऐकार को इकार हो । इससे इकार हो गया । सिंधवं ॥ ३८ ॥

ईद् धैर्ये ॥ ३९ ॥

धैर्यशब्दे ऐकारस्य ईकारो भवति । धीरं । (२-१८ र्य् = र्, ५-३० वि०) ॥ ३९ ॥

ईत् धैर्ये—धैर्यशब्दे ऐकारस्य ईत् स्यात् । धीरं ॥ ३९ ॥

* दैत्यादिष्वइत्—इति संजीवनीसंमतः पाठः ।

१. कचिद् दइवं पाठः । स तु भ्रममूलकः, विभाषासु व्यवस्थितविभाषाश्रयणादनादेशपक्षे नित्यमेव, आदेशपक्षे नेति मूल एव स्फुटं वक्ष्यमाणत्वात् ॥

धैर्यशब्द के ऐकार को ईकार हो। इससे ईकार हो गया। 'तूर्यधैर्य' से र्य को रकार हो गया। अनुस्वार पूर्ववत्। धीरं ॥ ३९ ॥

नोट—(२६) शपोः सः । (४२) अत ओत् सोः । (५) सर्वत्र लवराम् । (४) अधो मनयाम् । (६) शेषादेशयोद्वित्वमनादौ । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (४१) नीडादिषु (३२) त्यथ्यद्यां चछजाः । (२५) नो णः सर्वत्र ।

ओतोऽद्वा प्रकोष्ठे कस्य वः ॥ ४० ॥

प्रकोष्ठशब्दे ओकारस्य अकारो भवति वा तत्संयोगेन च ककारस्य वत्वम् । पवट्ठो, (३-३ र्लोपः, ३-१० ष्ट्=ट्, ३-५० द्वि०, ३-५१ ट्=ट्, ५-१ ओ) पओट्ठो । (२-२ क्लोपः, शेषं पूर्ववत्) ॥ ४० ॥

ओत उद् वा प्रकोष्ठे कस्य वः *—प्रकोष्ठशब्दे ओकारस्य उत्वं ककारस्य वकारश्च युगपद् वा भवति । पवुट्ठो । पओट्ठो ॥ ४० ॥

प्रकोष्ठशब्द में ककारोत्तरवर्त्ती ओकार को उकार हो और ककार को वकार हो। इससे ओकार को उकार और ककार को वकार हो गया। नं. ५ से रेफलोप। २० से छ को ठकार। ६ से द्वित्व। ७ से टकार। ४२ से ओत्व। पवुट्ठो। पत्त में—पओट्ठो (प्रकोष्ठः) ॥ ४० ॥

✓ औत ओत् ॥ ४१ ॥

औकारस्यादेरोकारो भवति । कोमुई । (५-२ द्लोपः) । जोव्वणं । (२-३१ य्=ज्, ३-५० द्वि०, २-४२ न्=ण्, ५-३० वि०) । कोत्थुहो । (३-१२ स्त्=थ्, ३-५० द्वि०, ३-५१ थ्=त्, २-२७ भ्=ह्, ५-१ ओ) । कोसम्बी । (२-४३ श्=स्, ४-१७ वि०, ४-१ ह्रस्वः) । कौ-मुदी-यौवनम्-कौस्तुभः-कौशाम्बी ॥ ४१ ॥

औत ओत्—औकारस्य औकारादेशः स्यात् । सोहग्गं । दोहग्गं । जोव्वणं । कौसंबी । कोत्थुहो (कौस्तुभः) सोमिन्ती । कोमुई ॥ ४१ ॥

औकार को ओकारादेश हो। (सौभाग्यम्) प्रकृत से औकार को ओकारादेश सर्वत्र। नं. २३ से भ को ह। ५० से अथवा ३५ से आकार को अकार। ४ से यलोप। ६ से गकारद्वित्व। ६२ से अनुस्वार। 'न रहोः' से निषेध हो जाने से आदेशभूत हकार को द्वित्व नहीं होगा। सोहग्गं। (दौर्भाग्यम्) दोहग्गं। पूर्ववत्। (यौवनम्) ओकारादेश। नं. २४ से यकार को जकार। ४१ से वकारद्वित्व। २५ से णकार। ६२ से अनुस्वार। जोव्वणं। (कौशाम्बी) ओकार, अकारादेश, अनुस्वार, पूर्ववत्। नं. २६ से

* एष संजीवनीसंमतः पाठः ।

शकार को सकार । कोसंवी । (कौस्तुभः) नं. २९ से स्त को थकारादेश । ६ से द्वित्व । ७ से तकार । २३ से भ को ह । ४२ से ओकार । ककारोत्तर औकार को प्रकृत सूत्र से ओकार । कोत्थुहो । (सौमित्रिः) नं. ५ से रलोप । ६ से तकारद्वित्व । ५२ से हकार-दीर्घ । सोमिप्ती । (कौमुदी) ओकार । नं. २ से दकारलोप । कोमुई ॥ ४१ ॥

✓ पौरादिष्वउ ॥ ४२ ॥

पौर इत्येवमादिषु शब्देषु औकारस्य अउ इत्ययमादेशो भवति । पउरो । (५-१ ओ) एवमुत्तरत्र । कउरवो । पउरिसो (शेषं १-२३ सू० स्प०) । पौर-कौरव-पौरुषाणि । आकृतिगणोऽयम् । कौशले विकल्पः । कोसलो, कउसलो । कौशलम् ॥ ४२ ॥

पौरादिषु अउत्*—पौरादिषु शब्देषु आदेरौकारस्य अउत् स्यात् । पउरो । पउरिसं । मउणं (मौनम्) । मउली (मौली) । रउरवो । कउरवो । गउडो । सउहं । कोशले विकल्पः । कउसलं । कोसलं । आकृतिगणोऽयम् ॥ ४२ ॥

पौरादिक शब्दों में औकार को 'अउत्' आदेश हो । (पौरः) इससे औकार को अउ हो गया । ओत्व पूर्ववत् । पउरो । (पौरुषम्) अउ आदेश । 'इत्पुरुषे रोः' से उकार को हकार । नं. २६ से ष को सकार । ६२ से अनुस्वार । पउरिसं । (मौनम्) नं. २५ से णकार । अन्यकार्य पूर्ववत् । मउनं । एवम्—(मौली) मउली । (कौरवः) रउरवो । (कौरवः) कउरवो । (गौडः) गउडो । औकार को सर्वत्र अउ आदेश, सु को ओकार सर्वत्र जानना । (सौधम्) नं. २३ से ध को हकार । सउहं । 'कोशल' शब्द में प्रयोगानुकूल विकल्प से अउ आदेश होगा । कउसलं । पत्त में—कोसलं । २६ से श को स । ६२ से अनुस्वार ॥ ४२ ॥

आ च गौरवे ॥ ४३ ॥

गौरवशब्दे औकारस्य आकारो भवति, चकारादउत्वं च । गारवं, गउरवं । (५-३० बिन्दुः) ॥ ४३ ॥

आच्च* गौरवे—गौरवशब्दे औकारस्य आकारः स्यात्, चकारात् अउच्च । गारवं । गउरवं ॥ ४३ ॥

गौरव शब्द में औकार को आकार हो । चकारग्रहण से 'अउ' आदेश भी हो । (गौरवम्) आकार हो जाने पर गारवं । पत्त में—गउरवं ॥ ४३ ॥

* 'त्' नास्ति भामहवृत्तौ ।

* 'आ च' इति भामहवृत्तौ ।

उत्सौन्दर्यादिषु ॥ ४४ ॥

इति वररुचिकृतप्राकृतसूत्रेषु अज्विधिर्नाम प्रथमः परिच्छेदः ।

सौन्दर्य इत्येवमादिषु औकारस्य उकारो भवति । सुन्दरं । (१-५ सू० स्प०) सुञ्जाअणो । (४-१७ पञ्चमः, २-२ यलोपः, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) सुण्डो । (२-४३ श् = स् ४-१७ पञ्चमः, ५-१ ओ) कुक्खे-अओ । (३-२९ क्ष् = ख्, ३-५० द्वि०, ३-५१-ख् = क्, २-२ य्क्यो-लोपः, ५-१ ओ) दुव्वारिओ । (३-५२ व् = व्व्, २-२ क्लोपः, ५-१ सो) । सौन्दर्य-मौञ्जायन-शौण्ड-कौक्षेयक-दौवारिकाः ॥ ४४ ॥

इति भामहविरचितायां प्राकृतप्रकाशव्याख्यायां मनोरमायां प्रथमः परिच्छेदः ।

उत्सौन्दर्यादिषु—सौन्दर्यादिष्वौकारस्य उः स्यात् । सुन्दरं । सुण्डो । पुलोमी । उवविट्ठं । मुट्ठिओ । दुव्वारिओ । सुञ्जाअणो । कुक्खेअओ ॥ ४४ ॥

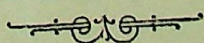
इति श्रीवररुचिकृते प्राकृतप्रकाशे म० म० मथुराप्रसादविनिर्मितायां चन्द्रिकायां प्रथमोऽज्विधिपरिच्छेदः ।

सौन्दर्यादिक शब्दों में औकार को उकार हो । (सौन्दर्यम्) उक्त सूत्र से सर्वत्र औ को उ होगा । 'ए शय्यादिषु' से एकार । 'तूर्यधैर्य०' से र्य को रकार । सुन्दरं । (शौण्डः) नं. २६ से श को स । सुण्डो । (पुलोमी) पुलोमी । (औपविष्टकम्) नं. १८ से पकार को वकार । २८ से ष्ट को ठ । ६ से द्वित्व, ७ से टकार । २ से कलोप । ६२ से अनुस्वार । उवविट्ठं । (मौष्टिकः) पूर्ववत् । मुट्ठिओ । (दौवारिकः) औ को उ । नं. २ से वकार-ककार का लोप । ४२ से ओकार । दुव्वारिओ । (मौञ्जायनः) इससे उकार, नं. २५ से णकार । यलोप । सुञ्जाअणो । (कौक्षेयकः) औकार को उकार । नं. ३४ से ख को ख । नं. ६ से द्वित्व, ७ से ककार । २ से यकार-ककारलोप । ओत्व । कुक्खेअओ ॥

नोट— नं. (२३) खघधभां हः । (५८) अदातो यथादिषु या । (४) अधो मन-याम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२४) आदेश्यो जः । (४१) नीडादिषु । (२५) नो णः सर्वत्र । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (१८) पो वः । (२८) ष्टस्य ठः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (३४) ण्कस्कत्तां खः ।

इति श्री.....प्रथमोऽज्विधिः परिच्छेदः ।

द्वितीयः परिच्छेदः

अयुक्तस्यानादौ ॥ १ ॥

अधिकारोऽयम् । इत उत्तरं यद्वक्ष्यामस्तदयुक्तस्य व्यञ्जनस्यानादौ वर्तमानस्य कार्यं भवतीत्येवं वेदितव्यम् । वक्ष्यति कादीनां लोपः । मउडं । (१-२२ सू० स्प०) अयुक्तस्येति किम् ? अगघो (३-३ र्लोपः, ३-५० घद्वि०, ३-५१, घ् = ग्, ५-१ ओ) अक्रो^१ (पूर्ववद्) । अनादौ इति किम् ? कमलं^२ । अयुक्तस्येत्यापरिच्छेदसमाप्तेः । अनादाविति च-आ^३ जकारविधानात् ॥ १ ॥

अयुक्तस्यानादौ—अधिकारोऽयम् । इत ऊर्ध्वम् आ परिच्छेदसमाप्तेः अयुक्त-स्येत्यधिक्रियते । 'अनादौ' इति तु जविधानपर्यन्तम् । इतः परं यत्कार्यं तद् अयुक्तस्य अनादौ वर्तमानस्य व्यञ्जनस्य भवतीति बोद्धव्यम् ॥ १ ॥

'अयुक्तस्य' जो संयुक्त न हो अर्थात् परस्पर दो व्यञ्जन जब सम्मिलित न हों तब इस परिच्छेद में कहे गये लोपादि कार्य होंगे, 'अनादौ' आदि में विद्यमान को न हो । इसका अधिकार 'आदेर्यो जः' (२+२८) तक होगा । उदाहरण सुगम हैं, अतः साधुत्व नहीं दिखाते हैं, तन्मात्र के लोप से स्पष्ट हो जाता है । जैसे—(क) (वकुलः) वउलः, (वराकी) वराई, (सुकुलः) मउलः 'अन्मुकुटादिषु' से अकार । (नकुलः) णउलो । (ग) सागरः, नगरम्, भुजगः, विहगः । गलोप करने से सब उदाहरण सिद्ध हो जाते हैं । नकार को णकार पूर्वोक्त 'नो णः सर्वत्र' से जानना । (च) रचना, सूची, वचनं, वाचालः में चलोप । (ज) गजः, सुजनः रजनी, राजा, इत्यादि में जकारलोप है । (त) सुरतम्, असती, गतः वितानम् इत्यादि में तलोप है । (द) वेदना, सदनम्, सदा, गदा, इत्यादि में दलोप है । (प) कपिः, विपुलं, रूपं, गोपुरम्—पकारलोप करने से सभी उदाहरण स्पष्ट हो जाते हैं । (य) वायुः, नयनम्, जयः, लयः । (व) कविः, देवरः, जीवः, दिवसः । उक्त स्थलों पर यकार तथा वकार का लोप करने से उदाहरण स्पष्ट प्रतीत हो जाते हैं ॥ १ ॥

✓ कणचजतदपयवां प्रायो लोपः ॥ २ ॥

कादीनां नवानां वर्णानामयुक्तानामनादौ वर्तमानानां प्रायो बाहुल्येन लोपो भवति^३ । कस्य तावत्, मउलो । (१-२२ सू० स्प०, ५-१ ओ) ।

१. क० पु० अघः । अकः । संस्कृतम् । २. क० पु० कङ्कणं । अधिकः पाठः । ३. 'आदेर्यो जः' इति सूत्रपर्यन्तमित्यर्थः । ४. प्रायो प्रहणाकवचिदादेरपि । सपुनः—सउण । कचिच्चस्य जः, पिशाची—पिसाजी । कस्य गः, एकत्वम्—एगत्वं ।—इत्यादौ बाहुलकात् । आर्षे—आकुञ्चनम् ॥ हे० ॥

णउलं । (२-४२ न् = ण, ५-३० बिन्दुः) । गस्य, साअरो (५-१ ओ) ।
 णअरं । (२-४२ न् = ण्, ५-३० बिं०) । चस्य, वअणं (२-४२ न् = ण्,
 ५-३० बिन्दुः), सूई । जस्य, गओ (५-१ ओ) । रअदं । (२-७ त् = द्,
 ५-३० बिन्दुः), तस्य, कअं (१-२७ ऋ = अ, ५-३० बिन्दुः) विआणं ।
 (२-४२ न् = ण्, ५-३० बिन्दुः) । दस्य, गआ । मओ (५-१ ओ) ।
 पस्य, कई । (५-१८ दीर्घः), विउलं । (५-३० बिन्दुः), सुउरिसो ।
 (१-२३ सू० स्प०) सुपुरुष इति । यद्यपि उत्तरपदस्य पुरुषशब्दस्यादि-
 स्तथापि लोपो भवतीत्यनेन ज्ञापयति वृत्तिकारः—यथा, 'उत्तरपदादिरना-
 दिरेव' इति । यस्य, वाऊ । (५-१८ दीर्घः), णअणं । (२-४२ उभयत्र
 णत्वम्, ५-३० बिन्दुः) वस्य, जीअं । (५-३० बिन्दुः), दिअहो ।
 (२-४७ स् = ह्, ५-१ ओ) । मुकुल, नकुल, सागर, नगर, वचन, सूची,
 गज, रजत, कृत, वितान, गदा, मद, कपि, विपुल, सुपुरुष, वायु,^३
 नयन, जीव, दिवसाः । प्रायोग्रहणाद्यत्र श्रुतिमुखमस्ति तत्र^४ न भव-
 त्येव । सुकुसुमं (५-३० बिन्दुः) । पिअगमणं (३-३ र्लोपः २-४२,
 न् = ण् ५-३० बिन्दुः) । सचावं । अवजलं । (२-१५ प् = व्, ५-३०
 बिं०)^५ अतुलं । (५-३० बिं०) । आदरो । (५-१ ओ) अपारो । (५-१
 ओ) अजसो । (२-३१ य् = ज्, २-४२ श् = स्, ४-१८ पुंवत्, ४-६
 अन्त्यलोपः, ५-१ अ) सवहुमाणं । (२-४२ न् = ण्, ५-३० बिं०) सुकु-
 सम, प्रियगमन, सचाप, अपजल, अतुल, आदर, अपार, अयशः, सव-
 हुमानानि । अयुक्तस्येत्येव^६—सक्को (२-४३ श् = स्, ३-३ र्लोपः,
 ३-५० द्वि०, ५-१ ओ) । मग्गो (४-१ आ = अ, ३-३ र्लोपः, ३-५०
 द्वि०, ५-१ ओ) शक्रः । मार्गः । अनादावित्येव । कालो । गन्धो । (५-१
 ओ, उभयत्र) । कालः, गन्धः ॥ २ ॥

कगचजतदपयवां प्रायो लोपः—एषां कगचजादीनामसंयोगवताम् अनादौ
 वर्तमानानां प्रायो लोपः स्यात् । यथा—(कस्य लोपे) बउलो, वराई । मउलो, णउलो ।
 (गस्य) साअरो, णअरं । भुजओ, विहओ । (चस्य) रअणा, सूई । वअणं, वाआलो ।
 (जस्य) सुअणो, रअणी । गओ, राआ । (तस्य) सुरअं, अरई । गओ, विआणं ।

१. क० पु० आदिर्यस्तथापि । अधिकः पाठः । २. क० पु० जीओ—पाठः । ३. क० पु०
 कायः । काओ । प्राकृतम् । अधिकः पाठः । ४. क० पु० तत्र लोपो न भवत्येवेति । तेन—अ०
 पा० । ५. क० पु० तेन—सक्को, मग्गो, अच्चा, अज्जुणो, अत्तवा*त्ता, रद्धो, सुद्धो सप्पो, दप्पो,
 अज्जो, सुज्जो, गव्वो । शक्र, मार्ग, अर्चा, अर्जुन, आतंवाती, रुद्र, शूद्र, सर्प, दर्प, आर्य,
 गर्व इति अ० पा० ।

*आहुलकान्न ह्रस्वः ।

(दस्य) मञ्चणो, सञ्चणं । सञ्चा, गञ्चा । (पस्य) कई, विउलं । स्तूओ, गोउरं । (यस्य) वाऊ, णञ्चणं । जञ्चो, लञ्चो । (वस्य) कई, देखरो । जीओ, दिअहो । प्रायोग्रहणात् सुखश्रुतौ कादीनां न लोपः । यथा सुकुसुमं, प्रियगमणं, अतुलं, सचावं, अवजलं, अतुलं, अपारो, अजसो, अकोपणो, सगयं, सदयं इत्यादयः । कचिल्लोपेऽपि अचर्णे यश्रुतिः । यथा—कणयं, चणया, गयणं, वयणं, मयणो, इत्यादि । आदिस्थत्वाच्चेह-कालो, गन्धो, चरणो, दमणो । संयुक्तत्वात्—कङ्कणो, गङ्गा, शङ्करो, इत्यादौ न ॥ २ ॥

‘प्रायो लोपः’ । कादिवर्णों का प्रायः लोप होता है । इस प्रायः पद के ग्रहण से जहाँ बिना लोप के सुखपूर्वक उच्चारण प्रतीयमान होगा वहाँ लोप नहीं होगा । जैसे—सुकुसुमं, प्रियगमणं, इत्यादिकों में । कहीं कहीं ‘क’ ‘ग’ ‘च’ इत्यादिकों के लोप करने के बाद अकार के स्थान पर यकार होता है । इसका प्रयोगबाहुल्य मागधी में जैनागमों में है । उदाहरणों में ‘न’ को ण, ‘नो णः सर्वत्र’ से, सु को ओकार ‘अत ओत् सोः’ से, ‘नपुंसके सोर्विन्दुः’ से अनुस्वार जानना ॥ २ ॥

यमुनायां मस्य ॥ ३ ॥

यमुनाशब्दे मकारस्य लोपो भवति । जउणा । (२-३१ य् = ज्, २-४२ न् = ण्) ॥ ३ ॥

यमुनायां मस्य—यमुनाशब्दे मस्य लोपः स्यात् । जउणा ॥ ३ ॥

यमुना शब्द में मकार का लोप हो । (यमुना) इससे मकार का लोप होगा । नं. २४ से यकार को जकार होगा । २५ से नकार को णकार । जउणा ॥ ३ ॥

स्फटिकनिकषचिकुरेषु कस्य हः ॥ ४ ॥

अनादाविति वर्तते । एषु कस्य हकारो भवति । लोपापवादः । फलिहो । (३-१ स्तूलोपः, २-२२ ट् = ल्, ५-१ ओ) णिहसो । (२-४२ न् = ण्, २-४३ ष् = स्, ५-ओ) चिहुरो । (५-१ ओ) ॥ ४ ॥

शीकरे भः ॥ ५ ॥

शीकरशब्दे ककारस्य भकारो भवति । सीभरो । (२-४३ श् = स्, ५-१ ओ) ॥ ५ ॥

स्फटिकनिकषचिकुरशीकरेषु को हः*—एषु कस्य हः स्यात् । फलिहो, णिहसो, चिहुरो, सीहरो । कलोपापवादः । केचित्तु—शीकरे भः—अस्य ककारस्य भः स्यात् । सीभरो—इति वदन्ति ॥ ४-५ ॥

स्फटिक निकष चिकुर शीकर शब्दों में विद्यमान ककार को हकार हो । (स्फटिकः) नं. ३ से सकारलोप । ‘स्फटिके लः’ से टकार को लकार । उक्त सूत्र से ककार को हकार । ४२ से सु को ओकार । फलिहो । (निकषः) नं. २५ से णकार । २६ से ष को स । सु को ओकार सर्वत्र नं. ४२ से होगा । उक्त सूत्र से ककार को ह । (चिकुरः) चिहुरो । (शीकरः) २६ से श को स । उभयत्र ककार को हकार होगा । सीहरो ।

* संज्ञोवन्यादिसंमतः पाठः ।

किसी किसी पुस्तक में 'शीकरे भः' पृथक् है। शीकरशब्द में विद्यमान ककार को भकार होगा। तदनुसार सीभरो होगा ॥ ४-५ ॥

चन्द्रिकायां मः ॥ ६ ॥

चन्द्रिकाशब्दे ककारस्य मकारो भवति । चंदिमा । (३-३ र्लोपः, ४-१७ विन्दुः, ३-५६ द्वित्वनिषेधः) ॥ ६ ॥

चन्द्रिकायां मः—अत्र ककारस्य मकारः स्यात् । चन्दिमा ॥ ६ ॥

चन्द्रिकाशब्द में विद्यमान क को म हो । इससे मादेश । 'द्वे रो वा' इससे रेफलोप । चन्दिमा ॥ ६ ॥

✓ ऋत्वादिषु तो दः ॥ ७ ॥

ऋतु इत्येवमादिषु तकारस्य दकारो भवति^१ । उदू । (१-२९ सू० स्प०), रअदं । (२-२ जलोपः, ५-३० वि०) । आअदो, (२-२ ग्लोपः, ५-१ ओ) । णिव्बुदी (२-४२ न् = ण्, ३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०, १-२९ ऋ = उ, ५-१८ दी०) । आउदी (२-२ व्लोपः, १-२९ ऋ = उ, ५-१८ दी०) । संबुदी (प्रायोग्रहणात् व्लोपो न, शेषं पू०, ४-१२ म्विन्दुः) । सुइदी (२-२ क्लोपः, १-२८ ऋ = इ, ५-१८ दी०, एवमुत्तरत्रीपि) । आइदी । हदो (५-१ ओ) । संजदो (२-३१ य् = ज्, ५-१ ओ) । विउदं (२-२ व्लोपः, १-२९ ऋ = उ, ५-३० विन्दुः) । संयादो । (संजदोवत्) । संपदि । (४-१२ म्विन्दुः, ३-३ र्लोपः, ३-५६ द्वित्वनिषेधः) । पडिवही । (३-३ र्लोपः, २-८ त् = ड्, २-१५ प् = व्, ३-१ त्लोपः, तकारस्य दकारे कृते ३-५० द्वि०, ५-१८ दी०) । ऋतु, रजत-आगत-निर्वृति-आवृति-संवृति-सुकृति-आकृति-हृत-संयत-विवृत-संयात-सम्प्रति-प्रतिपत्तयः ॥ ७ ॥

ऋत्वादिषु तो दः—ऋत्वादिषु शब्देषु तकारस्य दः स्यात् । उदू (ऋतुः) । सुदं (श्रुतम्) । खादी (ख्यातिः) । संपदं (साम्प्रतम्) । तदो । णिव्बुदो । पदारिदो । रदी । पीदी । अयं दकारादेशः प्रायेण शौरसेनीभागधोर्द्रष्टव्यः । महाराष्ट्र्यां तकारलोप एव ॥ ७ ॥

ऋतु इत्यादिक शब्दों में तकार को दकार हो । (ऋतुः) त को द । नं. ११ से ऋ को उकार । ५२ से अन्य उकार को दीर्घ । ६० से सु के स का लोप । उदू । (श्रुतम्) २६ से श को स । ५ से रेफलोप । ६२ से अनुस्वार । प्रकृत सूत्र से सर्वत्र त को द होगा । (ख्यातिः) नं. ४ से यलोप । आदिस्थ होने से खकार को द्वित्व न होगा । अन्य कार्य पूर्ववत् । खादी । (सांप्रतम्) ५८ से आकार को अकार । ५ से रेफलोप । दकार, अनुस्वार पूर्ववत् । सम्पदं । (ततः) दकार, ओकार । तदो । (निर्वृतः) २५ से न

१. 'ऋत्वादिषु' शौरसेनी-भागधो-विषय एव । प्राकृते तु रिऊ, उऊ । २. क० पु० तकारोपादानं जमादीनां जकारादेर्माभूदित्यर्थम् । अ० पा० ।

को ण । ५ से रेफलोप । ६ से वकारद्वित्व । ११ से उकार । दकार, ओकार पूर्ववत् । णिवुदो । (प्रतारितः) दोनों तकारों को दकार । रेफलोप, ओत्व पूर्ववत् । पदारिदो । (रतिः) दकारादेश । नं. ५२ से इकारदीर्घ । ६० से सु के स का लोप-रदी । एवम् । (प्रीतिः) पीदी । आआदो-आयातः । आअदो-आगतः । आउदी-आवृत्तिः । संवुदी-संवृत्तिः । सुइदी-सुकृतिः । आइदी-आकृतिः । विउदं-विवृतम् । इत्यादिक उदाहरण अव्यवहार्य हैं । कहीं ककारादि लोप से प्रतीति नहीं रहती है, अतः लोप न करके उदाहरण उपयुक्त हो सकते हैं । यह तकार को दकार शौरसेनी मागधी में ही होगा । महाराष्ट्री में तलोप ही होगा ॥ ७ ॥

नोट—नं. (२४) आदेर्यो जः । (२५) नो णः सर्वत्र । (३) उपरि लोपः कगडत-दपषसाम् (२६) शपोः सः (४२) अत ओत्सोः । (११) उट्त्वादिषु । (५२) सुमिस्सु दीर्घः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (५) सर्वत्र लवरास्म । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (५८) अदातो यथादिषु वा । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ ।

प्रतिसरवेतसपताकासु^१ डः ॥ ८ ॥

एषु शब्देषु तकारस्य डकारो भवति । लोपापवादः । पडिसरो । (३-३ र्लोपः, ५-१ ओ) वेडिसो । (१-३ अ = इ, ५१ ओ) पडाआ । (२-२ कलोपः) ॥ ८ ॥

प्रति*वेतसपताकासु डः—एषु तकारस्य डः स्यात् । पडिहयं, पडिविअणं । 'प्रतिशब्दे तकारस्य रेफलोपावपि कचित्'—परिट्ठिअं । पडणा । वेडिसो । पडाआ । अत्र बहुत्वग्रहणात् अन्यत्रापि कचित् । हरडई । पाहुडं । मडओ ॥ ८ ॥

प्रति, वेतस, पताका-इन शब्दों में विद्यमान तकार को डकार हो । (प्रतिहतम्) प्रति के तकार को ड हो गया । नं. २ से हतम् शब्द के तकार का लोप । ६२ से अनुस्वार । पडिहअं । एवम् (प्रतिवचनम्) त को ड । नं. २ से चलोप । २५ से णकार, पूर्ववत् अनुस्वार । पडिवअणं । 'प्रति'शब्द के तकार का कहीं कहीं लोप होता है । प्रयोगानुकूल व्यवस्था माननी चाहिये । (प्रतिष्ठितम्) में प्रतिशब्द के तकार को रेफादेश । नं. ३ से पलोप । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । २ से तकारलोप । ३७ अथवा ६२ से अनुस्वार । परिट्ठिअं । (प्रतिज्ञा) नं. ५ से रेफलोप । कहीं तकार-लोप होता है, अतः तकारलोप । 'अ ज पञ्चाशत्' से ज को ण आदेश । नं. ६ से ण-द्वित्व । पडणा । (वेतसः) 'इदीषत् पक्' से अकार, प्रकृतसूत्र से त को ड । ओत्व पूर्ववत् । वेडिसो । (पताका) त को ड । नं. २ से कलोप । पडाआ । 'कगचज' सूत्र से मण्डूक प्लुति से प्रायः पद की अनुवृत्ति, प्रायः इन पदों में अर्थात् कहीं अन्यत्र भी त को ड होगा, तो हरीतकी, प्राभृत, मृतक में त को ड होगा । (हरीतकी) 'अन्मु-कुटादिषु' से ई को अकार, प्रकृत सूत्र से त को ड । नं. २ से कलोप । हरडई ।

१. प्रतिवेतसपताकासु डः—प्रतेरुपसगस्य वेतसपताकयोश्च यस्तकारस्तस्य डकारः स्यात् । पडिवाआ । पडिच्छन्दो । पडिसरो । पडिकूलो । इत्यादि । कगजेति (सू० २-२) लोपापवादः । इति केचित्पठन्ति ।

*. प्रतिसर-इति भामहसंमतः पाठः ।

(प्राभृतम्) नं. ५ से रेफलोप । २३ भ को ह । ११ से ऋ को ऊ । त को ड । ६२ से अनुस्वार । पाहुडं । (मृतकः) नं. ९ से ऋ को अ । इससे त को ड । २ से कलोप । ४२ से ओकार । मडओ ।

वसतिभरतयोर्हः ॥ ९ ॥

वसतिभरतशब्दयोः तकारस्य हकारो भवति । वसही । (५-१८ दीर्घः), भरहो । (५-१ ओ) ॥ ९ ॥

वसतिभरतयोर्हः—एतयोस्तकारस्य हः स्यात् । वसही । भरहो ।

वसति, भरत शब्दों के त को हकार हो । (वसतिः) नं. ५२ से इकार को दीर्घ । वसही । एवं (भरतः) भरहो । ओकार पूर्ववत् ४२ से होगा ।

गर्भिते णः ॥ १० ॥

गर्भितशब्दे तकारस्य णकारो भवति । गब्भिणं । (३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०, ३-५१ भ् = व्, ५-३० बिन्दुः^१) ॥ १० ॥

गर्भिते णः—अत्र तकारस्य णकारः स्यात् । गब्भिणो । स्त्रियाम्—गब्भिणी ॥ १० ॥

गर्भितशब्द के तकार को णकार हो । (गर्भितः) नं. ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । ७ से भ को व आदेश । प्रकृत से त को ण, ओत्व पूर्ववत् । गब्भिणो । स्त्रीलिङ्ग में गब्भिणी । (गर्भिता) रेफादिलोप पूर्ववत्, 'आदीतौ बहुलम्' से ई । जैसे—हलिदी । एवं 'गब्भिणी' इति ॥ १० ॥

ऐरावते च ॥ ११ ॥

ऐरावतशब्दे तकारस्य णकारो भवति । ऐरावणो । (१-३५ ऐ = ए, ५-१ ओ) ॥ ११ ॥

ऐरावते वा*—अस्मिन् तकारस्य णकारो वा स्यात् । ऐरावणो, ऐरावत्रो ॥ ११ ॥

ऐरावत शब्द के त को ण विकल्प सै हो । (ऐरावतः) नं. १३ से एकार । ऐरावणो । पत्न में—नं. २ से तलोप । ४२ से ओकार । १३ से एकार । ऐरावओ ॥ ११ ॥

प्रदीप्तकदम्बदोहदेषु दो लः ॥ १२ ॥

एषु शब्देषु दकारस्य लकारो भवति । पलित्तं । (३-३ र्लोपः, ४-१ ई = इ, ३-१ प्लोपः, ३-५० त्द्वि०, ५-३० बिन्दुः) । कलंबो । (५-१७ विं०, ५-१ ओ) । दोहलो । (५-१ ओ) ॥ १२ ॥

प्रदीप्तकदम्बदोहदेषु दो लः—एषु अनादिस्थस्य दस्य लः स्यात् । पलित्तं । णिजन्तेऽपीष्यते—पलाविश्रं । कलंबो । दोहलो । अनादावित्यधिकारादायस्य न ॥ १२ ॥

प्रदीप्त-कदम्ब-दोहद शब्दों में द को ल हो । (प्रदीप्तम्) नं. ५ से रलोप । प्रकृत सूत्र से द को ल । 'इदीतः पानीयादिषु' से ई को इ । नं. ३ से पलोप । ६ से द्वित्व, ६२

१. रुदिते दिनाङ्गः ८ । १ । २०९ । रुणं । हे० ॥

* संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

से अनुस्वार। पलितं। गिजन्त में भी लादेश होगा। (प्रदीपितम्) नं. ५ से रेफलोप। प्रकृत से द को ल। नं. १८ से पकार को वकार। २ से तलोप। ६२ से अनुस्वार। पलीविअं। (कदम्बः) इससे द को ल। ४२ से सर्वत्र ओकार। कलम्बो। एवं (दोहदः) दोहलो। 'अनादौ' इस अधिकार के कारण आदिस्थ द को द ही होगा ॥
 नोट—नं० (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः। (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः। (२५) नो णः सर्वत्र। (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् (६) शेषादेशयोर्द्वित्व-मनादौ (७) वर्गेषु युजः पूर्वः। (५) सर्वत्र लवराम्। (२३) खघथधभां हः। (११) उहृत्वादिषु। (९) ऋतोऽत्। (४२) अत ओत् सोः। (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः। (१३) ऐत एत्। (१८) पो वः।

गद्गदे रः ॥ १३ ॥

गद्गदशब्दे दकारस्य रेफादेशो भवति। गग्गरो। (३-१ दलोपः, ३-५० गद्धि०, ५-१ ओ) ॥ १३ ॥

गद्गदे रः—गद्गदशब्दे अयुक्तस्य दस्य रेफादेशः स्यात्। गग्गरो ॥ १३ ॥

गद्गदशब्द में असंयुक्त द को र हो। (गद्गदम्) द को र हो गया। नं. ३ से दलोप। ६ से शेष गकार को द्वित्व। ६२ से अनुस्वार। गग्गरं। पुलिङ्ग में—गग्गरो ॥ १३ ॥

संख्यायाञ्च ॥ १४ ॥

संख्यावाचिनि शब्दे यो दकारस्तस्य रेफादेशो भवति। एआरह। (२-२ कलोपः, २-४४ श = ह), वारह। (३-१ दलोपः, शेषं पूर्ववत्)। तेरह (१-५ सूत्रे द्रष्टव्यम्)। एकादश-द्वादश-त्रयोदशाः। अयुक्तस्येत्येव, नेह-चउद्दह। (१-९ सू० स्प०) ॥ १४ ॥

संख्यायाञ्च—संख्यावाचिनि शब्दे अयुक्तस्यानादौ स्थितस्य दस्य रेफादेशः स्यात्। एआरह। तेरह। वारह। सत्तरह। अष्टारह। संयुक्तत्वाच्चेह—चउद्दह। अनादौ एवेति नेह—दह ॥ १४ ॥

संख्यावाचक शब्द के असंयुक्त अनादिस्थित द को रेफादेश हो। (एकादश) नं. २ से कलोप। नं. २७ से श को ह। प्रकृत से रेफादेश। एआरह। (त्रयोदश) नं. ५ से रेफलोप। २ से यलोप। ३५ से ओकारलोप। ३१ से एकार। १७ से रेफ। २७ से ह। तेरह। (द्वादश) नं. ३ से दलोप। १७ से रेफ। २७ से हकार। वारह। (सप्तदश) पूर्ववत्, ३ से पलोप। ६ से द्वित्व। १७ से रेफ। २७ से हकार। सत्तरह। (अष्टादश) नं. २८ से ष्ट को ड। ६ से द्वित्व। ७ से टकार। पूर्ववत् रेफहकारादेश। अष्टारह। (चतुर्दश) में रेफ से द संयुक्त है अतः द को रेफ नहीं होगा। नं. २ से तलोप। ५ से रेफलोप। ६ से द्वित्व। २७ से श को ह। चउद्दह। (दश) में आदिस्थ दकार है, अतः रेफ नहीं होगा। २७ से हकार। दह ॥ १४ ॥

✓पो वः ॥ १५ ॥

पकारस्यायुक्तस्यानादिवर्तिनो वकारादेशो भवति। सावो। (२-४३

श = स्, ५-१ ओ), सवहो । (२-२७ थ् = ह्, शे० पूर्ववत्), उलवो । (५-१ ओ) । शापः, शपथः, उलपः । प्रायोऽग्रहणाद्यत्र लोपो^१ न भवति तत्रायं विधिः ॥ १५ ॥

पो वः—अयुक्तस्यानादिस्थस्य पकारस्य वकारः स्यात् । कवालो । उल्लावो । कवोलो । उवमा । सावो । सवहो । कगचजेत्यत्र प्रायो-ग्रहणाद् यत्र लोपो न भवति तत्रायं विधिः । अयुक्तस्य किम् ? विष्पो, सप्पो । अनादाविति किम् ? पई, पंडिओ ॥ १५ ॥

असंयुक्त अनादिस्थ पकार को वकार हो । (कपालः) कवालो । (उल्लापः) उल्लाओ । (कपोलः) कवोलो । (उपमा) उवमा । (शापः) सावो । (शपथः) नं. २६ से उभयत्र सकार । २३ से थ को ह । सवहो । (विप्रः) ५ से रेफलोप, ६ से द्वित्व । संयुक्त होने से पलोप नहीं होगा । विष्पो । एवं (सर्पः) सप्पो । (पतिः) नं. २ से तलोप । ५२ से इकारदीर्घ । आदिस्थ होने से पलोप नहीं होगा । पई । एवम्—(पण्डितः) पंडिओ ॥ १५ ॥

आपीडे मः ॥ १६ ॥

आपीडशब्दे पकारस्य मकारो भवति । आमेलो । (१-१९ ई = ए, २-२३ ड् = लू, ५-१ अ) ॥ १६ ॥

आपीडे मः । आपीडशब्दे पकारस्य मः स्यात् । आमेलो ॥ १६ ॥

आपीडशब्द में पकार को म हो । 'एन्नीडापीड०' से एकार । नं. २० से ड को ल । आमेलो ॥ १६ ॥

नोट—नं. (५) सर्वत्र लवराम् । (१८) पो वः । (२) कगचज० । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः (४२) अत ओत्सोः । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (६) शेषा-देशयोर्द्वित्वमनादौ । (२७) दशादिषु हः । (३४) सन्धौ अजलोपविशेषा बहुलम् । (३१) ए शय्यादिषु । (२७) घस्य ठः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२६) शषोः सः । (२३) खघथघभां हः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (२०) डस्य च ।

उत्तरीयानीययोज्जो वा ॥ १७ ॥

उत्तरीयशब्देऽनीयप्रत्ययान्ते च यस्य ज्जो भवति वा । उत्तरीअं, (२-२ य्लोपः, ५-३० वि०), एवमुत्तरत्रापि । उत्तरिज्जं । रमणीअं, रमणिज्जं । भरणीअं, भरणिज्जं ॥ १७ ॥

उत्तरीयानीययोर्यो^{*} ज्जो वा—उत्तरीयशब्दे अनीयप्रत्यये च यकारस्य 'ज्ज' इत्ययमादेशो वा स्यात् । उत्तरिज्जं, उत्तरीअं । रमणिज्जं, रमणीअं । करणिज्जं, करणीअं । भरणिज्जं, भरणीयम् ॥ १७ ॥

टिप्पणी—ननु शेषादेशयोरिति द्वित्वे सिद्धे, उत्तरीयानीययोरिति सूत्रे जकारस्य

१. कगचजे—(सू० २-२) त्यादिना पलोप इत्यर्थः । २. क० पु० उत्तरीयानीययोर्यस्य ज्जो वा । सू० पा० । भारमणिज्जं, आकरणिज्जं । अ० पा० । उत्तरीयानीययोर्यो ज्जो वा । इति केचित् ॥ * संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

द्वित्वविधानं किमर्थम् ? आदेशभूतत्वात् द्वित्वं तु भविष्यत्येवेति चेन्न । अस्य युक्तस्ये-
त्यधिकारपठितत्वात् युक्तेभ्य एव संगतानां शेषादेशभूतानां द्वित्वम् । यथा-त्यथ्य-
द्यादेः-नञ्चम् । सर्वत्र लवराम्-कम्पेत्यादि । इह यकारस्य जः इति न द्वित्वप्राप्तिः ॥१७॥

उत्तरीय-शब्द और अनीय-प्रत्ययसंबन्धी यकार को द्वित्वापन्न 'ज' आदेश
विकल्प से हो । (उत्तरीयम्) य को ज-आदेश । 'इदीतः पानीयादिषु' से ईकार
को इकार । ६२ से अनुस्वार पूर्ववत् । उत्तरिज्जं । पञ्च-में नं. २ से यलोप । उत्तरीअं ।
(करणीयम्) पूर्ववत्, 'जादेश, इकार, अनुस्वार । करणिज्जं, करणीअं । एवम्
'भरणीयम्' का भरणिज्जं, भरणीअं ॥ १७ ॥

छायायां हः ॥ १८ ॥

छायाशब्दे यकारस्य हकारो भवति । छाहा ॥ १८ ॥

छायायां हः—अत्र यकारस्य वा हः स्यात् । छाहा, छाही । पक्षे-छाया ।
'आतपाभाव इति वक्तव्यम्' । तेनेह न-कणश्चायं अंगं । पउमछाअं मुहं ॥ १८ ॥

छायाशब्द में विद्यमान यकार को विकल्प से हकार हो । (छाया) यकार को
हकार । 'आदीतौ बहुलम्' से जहाँ आकार होगा, वहाँ छाहा । ईकार होने पर छाही ।
पञ्च में-नं. २ से यलोप-छाआ । आतप के अभावस्वरूप 'छाया' शब्द में हकारा-
देश होगा, सादृश्यादि में नहीं होगा । जैसे—'कनकच्छायम्'-यहाँ नहीं होगा ।
क्योंकि आतपाभावस्वरूपा बोधिका छाया नहीं है । कनकच्छाअं । एवम्-पउमच्छाअं
मुहं (पञ्चच्छायं मुखम्) । उभयत्र कान्तिबोधक छाया शब्द है ॥ १८ ॥

कबन्धे वो मः ॥ १९ ॥

कबन्धशब्दे वकारस्य मकारो भवति । कमंधो । (४-१७ विं०,
५-१ ओ) ॥ १९ ॥

कबन्धे वो मः—अत्र वस्य मः स्यात् । कमन्धो ॥ १९ ॥

कबन्धशब्द में व को म हो । (कबन्धः) प्रकृत सूत्र से व को मकार ।
ओत्व पूर्ववत् ४२ से जानना । कमन्धो ॥ १९ ॥

✓ टो डः ॥ २० ॥

टस्यानादिवर्तिनो डकारो भवति । णडो । (२-४२ न्=ण्, ५-१
ओ) । विडओ । (२-१५ प्=व्, ५-१ ओ) । नटः । विटपः ॥ २० ॥

टो डः—अयुक्तस्यानादिस्थितस्य टस्य डः स्यात् । रडिअं । फुडं । कुकुडो ।
णडो । युक्तत्वाच्चेह—भट्टो, घण्टा । आदावपि न-टङ्कारो ॥ २० ॥

किसीसे योग को नहीं प्राप्त ऐसे टकार को 'ड' आदेश हो । (रटितम्) नं. १९ से
डादेश । २ से तकारलोप । पूर्ववत् अनुस्वार । रडिअं । एवम् (स्फुटम्) नं. ३ से
सलोप । १९ से डकारादेश । फुडं । (कुकुटः) ट को ड । कुकुडो । (नटः) नं. २५ से
न को ण । १९ से डादेश । णडो । जहाँ संयुक्त 'ट' होगा, वहाँ डादेश नहीं होगा ।
जैसे—(भट्टः) भट्टो । घण्टा । उभयत्र संयुक्त ट है । 'टङ्कारः' में आदिस्थ टकार है
अतः ड आदेश नहीं होगा ॥ २० ॥

सटाशकटकैटभेषु ढः ॥ २१ ॥

एतेषु टकारस्य ढकारो भवति । सढा । सअढो (२-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । केढवो (१-३५ ऐ = ए, २-२९ भू = व्, ५-१ ओ) ॥ २१ ॥

सटाशकटकैटभेषु ढः—एषु टस्य ढः स्यात् । सढा । सअढं । केढवो ॥ २१ ॥
सटा-शकट-कैटभशब्दों के ट को ढ आदेश हो । (सटा) ढ आदेश । सढा (शकटम्) ढ आदेश । पुनः २६ से श को स । २ से क्लोप । ६२ से अनुस्वार । सअढं । (कैटभः) ट को ढ । नं. १३ से ऐ को एकार । 'कैटभे वः' से भ को व । ओत्व पूर्ववत् । केढवो ॥ २१ ॥

स्फटिके लः ॥ २२ ॥

स्फटिकशब्दे टकारस्य लकारो भवति । फलिहो । (३-१ स्लोपः, २-४ कू = ह्, ५-१ ओ) ॥ २२ ॥

स्फटिके लः—स्फटिकशब्दे टकारस्य लः स्यात् । फलिहो ॥ २२ ॥
स्फटिकशब्द में ट को लकारादेश हो । (स्फटिकः) ट को लादेश । नं. ३ से स्लोप । 'स्फटिकनिकष' (२-४) से ककार को हकार । फलिहो ॥ २२ ॥

नोट—नं. (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४२) अत ओत्सोः । (१९) टो डः । (२) उत्स्रि लोपः कगडतदपषसाम् । (१५) नो णः सर्वत्र । (२६) शपोः सः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (१३) ऐत एत् ।

✓ डस्य च ॥ २३ ॥

डकारस्यायुक्तस्थानादिभूतस्य लकारो भवति । दालिमं (५-३० बिं०) । तलाअं (२-२ ग्लोपः, ५-३० बिं०) । वलही (२-२७ भू = ह्) । प्राय इत्येव । दाडिमं (५-३० बिं०) । बडिशं (२-४३ श् = स्, ५-६० लि०) । णिविडो (२-४२ नू = ण्, ५-१ ओ) । दाडिमः, तडागः, वलभी, बडिशं, निविडम् ॥ २३ ॥

डस्य च—अयुक्तस्थानादिस्थस्य डस्य लः स्यात् । तलाओ । निअलं । सोलह । अयुक्तस्य किम् ? उड्डीणो । मण्डवो । अनादिस्थस्य किम् ? डाइणी । डकारो । चकार-ग्रहणात् । व्यवस्थितविभाषया कचिद् वा डस्य लः—गुलो, गुडो । दालिमं, दाडिमं । झ्यालिअं, आपीडिअं । कचिन्नैव लः—लउडो । णिविडो ॥ २३ ॥

असंयुक्त आदि में विद्यमान नहीं ऐसे ड को ल हो । (तडागः) ड को लादेश । नं. २ गलोप । सर्वत्र ४२ से ओकार होगा । तलावो । (निगडम्) निअलं, अनुस्वार ६२ से होगा । (पोडश) ड को लकार । नं. २७ से श को हकार, २६ से ष को स । सोलह । (उड्डीनः), (मण्डपः) उभयत्र ड संयुक्त है अतः लादेश नहीं होगा । नं. २५ से न को णादेश । १८ से प को व । उड्डीणो, मण्डवो । (डाकिनी), (डकारः)

१. कचिल्लकारो न भवतीत्यर्थः ।

उभयत्र आदिस्थ डकार है अतः लादेश नहीं होगा। नं. २ से कलोप। २५ से न को ण। डाइणी, नं. ४१ से कद्वित्व। डकारो। चकार-ग्रहण से व्यवस्थित विभाषा है। अतः कहीं-कहीं विकल्प से द्वित्व होगा। जैसे—(गुडः) गुलो, गुडो। (दाडिमम्) दालिमं, दाडिमं। (आपीडितम्) आपीलिअं, आपीडिअं। २ से तकारलोप। ६२ से अनुस्वार। कहीं नहीं भी होता है। जैसे—(लकुडः) लउडो। (निविडः) निविडो। नं. २ से कलोप। २५ से णकारादेश ॥ २३ ॥

✓ ठो ढः ॥ २४ ॥

ठकारस्यायुक्तस्यानादिभूतस्य ढकारो भवति। मढं। (५-३० वि०) एवमग्रेऽपि। जढरं। कढोरं। मढः, जढरं, कढोरम् ॥ २४ ॥

ठो ढः—अयुक्तस्य अनादिस्थस्य ठस्य ढः स्यात्। पढिअं, कढिणं, लुढिअो, कमढो। संयुक्तत्वाच्चेह-कण्ठो। आदिस्थत्वाच्च-ठकुरो ॥ २४ ॥

असंयुक्त अनादिस्थ ठ को ढ हो। (पठितम्) ठ को ढादेश। नं. २ से तलोप। पढिअं। (कठिनम्) ढादेश। २५ से णकारादेश। कढिणं। (लुठितः) ढकार आदेश। नं. २ से तकार का लोप। लुढिअं। (कमठः) कमढो। कण्ठः में संयुक्त ठ है। (ठक्करः) ठकुरो-आदिस्थ ठकार है। अतः ढादेश नहीं होगा ॥ २४ ॥

अङ्कोले लः ॥ २५ ॥

अङ्कोलशब्दे लकारस्य लकारो भवति। अङ्कोल्लो*। (५-१ ओं) ॥ २५ ॥

अङ्कोठे* लः—उस्य ल इत्ययमादेशः स्यात्। अंकोल्लो ॥ २५ ॥

अंकोठशब्द में ठ के स्थान पर 'द्वित्व 'ल्ल' आदेश हो। (अंकोठः) अंकोल्लो। प्रश्न—'शेषादेशयोः' से द्वित्व होकर 'ल्ल' आदेश सिद्ध था, फिर द्वित्व लकारविधान क्यों? उत्तर—'शेषादेशयोः' से संयुक्त वर्ण के स्थान पर जहाँ आदेश होगा, वहीं द्वित्व होगा। क्योंकि 'युक्तस्य' के अधिकार में 'शेषादेशयोः' पठित है। अत एव द्वित्व ल्ल आदेश का विधान है ॥ २५ ॥

नोट—नं.-(२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः। (४२) अत ओत् सोः। (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः। (२७) दशादिषु हः। (२६) शपोः सः। (२५) नो णः सर्वत्र। (१८) पो वः। (४१) नीडादिषु।

✓ फो भः ॥ २६ ॥

फकारस्यायुक्तस्यानादिभूतस्य भकारो भवति। सिभा (२-४३ श=स्)। सेभालिआ (२-२ कलोपः)। सभरी (२-४३ श=स्)। संभलं। (५-३० वि०)* ॥ २६ ॥

✓ खघथधभां हः ॥ २७ ॥

खादीनां पञ्चानामयुक्तानामनादिवर्तिनां हकारो भवति। खस्य तावत्-

१. क० पु० अङ्कोठे लः। अङ्कोल्लशब्दे लकारस्य लकारो भवति। अङ्कोलो ॥

* संजीवनीसंमतः पाठः।

२. क० पु० अयुक्तस्येति किम्? तवप्फलं। अनादाविति किम्? फलिहो। अ० पा० ॥

मुहं । (५-३० वि०) । मेहला । घस्य, मेहो (५-१ ओ) । जहणं (२-४२ न् = ण्, ५-३० वि०) । थस्य, गाहा । सवहो । (२-१५ सू० स्प०) । घस्य, राहा । वहिरो (५-१ ओ) । भस्य, सहा । रासहो (५-१ ओ) । प्राय इत्येव)^१-पखलो (३-३ र्लोपः, ५-१ ओ) । पलङ्घणो (३-३ र्लोपः) ४-१७ वर्गान्तविन्दुः, २=४२ न् = ण्, ५-१ ओ) । अधीरो (५-१ ओ) । अधणो (२-४२ न्=ण्, ५-१ ओ) । उवलङ्घभावो (२-१५ प् = व्, ३-३ व्लोपः, ३-५० ध्वित्वम्, ३-५१ ध् = द्, प्रायोग्रहणात् न व्लोपः, ५-१ ओ) । मुखम्, मेखला, मेघः, जघनं, गाथा, शपथः, राधा, बधिरः, सभा, रासभः, प्रखलः, प्रलङ्घनः, अधीरः, अधनः, उपलब्धभावः ॥ २७ ॥

खघथधफभां* हः—अयुक्तानामनादौ स्थितानामेषां हः स्यात् । (खस्य) मुहला, मेहला । (घस्य) मेहो, अमोहो । (थस्य) पहिओ, महिओ । (घस्य) अहरो, वहिरो । (फस्य) सुहला, सेहालिआ । (भस्य) वल्लहो, करहो । अयुक्तानामिति किम् ? गिग्घोसो । पत्थरो । गिण्पलो । गिण्भरो । आदिस्थत्वात्-खलो, घणो, थिरो, धीरो, फणा, भीसणा इत्यादिषु न । केचित्तु—‘फो भः’ इति सूत्रं पठित्वा फस्य भकारमिच्छन्ति ? तत्रये-सभलं, सेभालिआ । ‘न हत्वं खघथादीनां परेषां विन्दुतो भवेत्’ इति तेन-संखो, लंघणं, मंथरा, किंफलो, इत्यादौ न । प्रायःपदानुवृत्त्या-अखंडो, थिरो, अधमो, बहुफलो, अभओ, इत्यादौ न । ‘ककुदे दस्य ह इध्यते’-ककुहं ॥ २६-२७ ॥

असंयुक्त और आदि में नहीं विद्यमान ऐसे ख-घ-थ-ध-फ-भ को हकारादेश हो । ख का उदाहरण—(मुखरा) ख को हकार । नं. ६३ से र को ल । मुहला । (मेखला) ख को ह । मेहला । (मेघः, अमोघः) घ को ह आदेश । ओत्व नं. ४२ से । मेहो, अमोहो । (पथिकः, मथितः) थ को ह । नं. २ से ककार और तकार का लोप । ओकार पूर्ववत् । पहिओ । महिओ । (अधरः, बधिरः) ध को ह आदेश । अहरो । वहिरो । (सुफला, शेफालिका) उभयत्र फ को ह । सुहला । सेहालिआ । इसमें नं. २ से ककार-लोप । (वल्लभः, करभः) भ को ह । वल्लहो । करहो । असंयुक्त खादि जहाँ नहीं होंगे वहाँ हकारादेश नहीं होगा । जैसे निर्घोषः, प्रस्तरः, इत्यादिकों में घकारादि के साथ रेफादि का संयोग है । (निर्घोषः) ५ से रेफलोप, ६ से द्वित्व । ७ से ग । २६ से ष को स । २५ से न को ण । गिग्घोसो । (प्रस्तरः) २९ से स्त को थ । अन्य कार्य पूर्ववत् । पत्थरो । (निष्फलः) २५ से न को ण । ३ से षलोप । ६ से द्वित्व । ७ से पकार । गिण्फलो । संयुक्त होने से फ को ह नहीं हुआ । एवं (निर्भरः) का पूर्ववत्-गिण्भरो । (खलः) खलो । (घनः) घणो । (स्थिरः) थिरो । (धीरः) धीरो । (फणा) फणा । (भीषणा) भीसणा—इत्यादिकों में आदिस्थ खादिक हैं, अतः हादेश नहीं होगा ।

पुस्तकान्तर में ‘फो भः’ सूत्र पृथक् है, और सेफालिका का ‘सेभालिआ’ सफल का

‘सभल’ मानते हैं। परन्तु ‘सफल’ का सहल भी होगा, क्योंकि सहल प्रसिद्ध है। इसका मूल सफल ही हो सकता है। मेरे सिद्धान्त से यह उर्दू-फारसी शब्द नहीं है।

विन्दु से पर खादिकों को हादेश नहीं होगा। जैसे—शंखः। लंघनम्। मंथरा। किंफलः इत्यादिकों में ह आदेश नहीं होगा। प्रायःपदानुवृत्ति से—अखण्डो, थिरो, अधमो, बहुफलो, अभओ—इत्यादिक में ‘ह’ नहीं होगा, साधुत्व इनका पूर्ववत् है। ककुद-शब्द में द को ह आदेश हो। (ककुदः) द को ह हो गया। ककुहो ॥ २६-२७ ॥

नोट—नं. (६३) हरिद्रादीनां रो लः। (४२) अत ओत्सोः (२) कगचज-तदपयवां प्रायो लोपः। (५) सर्वत्र लवराम्। (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ। (७) वर्गेषु युजः पूर्वः। (२६) शषोः सः। (२५) नो णः सर्वत्र। (२९) स्तस्य थः। (३) उपरि लोपः कगडतदपपसाम्।

प्रथमशिथिलनिषधेषु ढः ॥ २८ ॥

पतेषु थधयोर्ढकारो भवति। पढमो (३-३ र्लोपः, ५-१ ओ)। सिढिलो (२-४३ श् = स्, ५-१ ओ)। णिसढो (२-४३ श् = स्, शेषं पूर्ववत्) ॥ २८ ॥

प्रथमशिथिलनिषधेषु ढः—एषु थस्य धस्य च ढः स्यात्। पढमो। सिढिलो। निसढो ॥ २८ ॥

प्रथम-शिथिल-निषध-शब्दों में थकार और धकार को ढ आदेश हो। (प्रथमः) ५ से रेफलोप। थ को ढ आदेश। पढमो। (शिथिलः) २६ से श को स। उक्त सूत्र से ढकार। सिढिलो। (निषधः) २५ से न को ण। २६ से ष को स। उक्त सूत्र से ढकार। णिसढो ॥ २८ ॥

कैटभे वः ॥ २९ ॥

कैटभशब्दे भकारस्य वकारो भवति। केढवो। (१-३५ ऐ = ए, २-२१ ट् = ढ्, ५-१ ओ) ॥ २९ ॥

कैटभे वः—अत्र भस्य वः स्यात्। केढवो ॥ २९ ॥

कैटभशब्द में भ को व हो। इससे भ को व हो गया। ‘सटाशकटकैटभेषु ढः’ से ट को ढ हो गया। १३ से ऐ को एकार। केढवो ॥ २९ ॥

हरिद्रादीनां रो लः ॥ ३० ॥

हरिद्रा इत्येवमादीनां रेफस्य लकारो भवति। हलद्वा (१-१३ इ=अ, ३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०, ५-२४ आत्वं बाहुल्यात्)। चलणो (२-४२ नू=ण्, ५-१ ओ)। मुहलो (५-२७ ख् = ह्, ५-१ ओ)। जहिडिलो (१-२२ सू० स्प०)। सोमालो (५-१ ओ)। कलुणं (प्रायोग्रहणात्

१. नवा, मयूख, लवण, चतुर्गुण, चतुर्थ, चतुर्दश, चतुर्वार, सुकुमार, कुतूहल, उदूखल, उलूखले, ८। १। १७१। मयूखादिष्वादेः स्वरस्य परेण सस्वरव्यञ्जनेन सङ् ओद् वा भवति। मोहो, मऊहो इत्यादि। हेम०। पक्षे—सुउमालो ॥

कलोपाभावः, ५-३० बिंदुः) । अङ्गुली (स्पष्टम्) । इङ्गालो (४-१७ बिन्दुः, ५-१ ओ) । चिलादो (२-३३ क्=च्, २-७ त्=ट्, ५-१ ओ) । फलिहा (२-३६ प्=फ्, २-२७ ख्=ह्) । फलिहो (५-१ ओ, शो० पूर्ववत्) । हरिद्रा-चरण-मुखर-युधिष्ठिर-सुकुमार-करुण-अंगुरी-अङ्गार-किरात-परिखा-परिघ-इत्येवमादयः ॥ ३० ॥

हरिद्रादीनां रो लः—हरिद्रासदृशेषु शब्देषु रेफस्य लः स्यात् । हलद्दी । मुहलो । इंगालो । सोमालो । जुहिट्टिलो । चिलाओ । फलिहो ॥ ३० ॥

हरिद्रादिक शब्दों के रेफ को ल आदेश हो । (हरिद्रा) इससे रेफ को लादेश । 'द्वे रो वा' से रेफलोप । 'अत् पथि०' से इ को अकार । ६ से दद्वित्व । ५४ से ईकार । हलद्दी । (मुखरः) २३ से ख को ह । उक्त सूत्र से रेफ को लकार । मुहलो । (अङ्गारः) 'इदीपत्०' से अ को इकार । इङ्गालो । (सुकुमारः) सोमालो, का (१ । २१) सूत्र पर साधुत्व है । (युधिष्ठिरः) २४ से य को ज । २३ से घ को ह । ३ से षलोप । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । प्रकृत से र को ल । जुहिट्टिलो । (किरातः) 'किराते चः' से ककार को च । २ से तलोप । उक्त सूत्र से र को ल । चिलाओ । (परिघः) इससे र को ल । 'पुरुषपरिघ०' से प को फ । २३ से घ को ह । फलिहो ॥ ३० ॥

✓ आदेर्यो जः ॥ ३१ ॥

अनादेरिति निवृत्तम् । आदिभूतस्य यकारस्य जकारो भवति । जट्टी (३-१० ण्=ट्, ३-५० ठद्वित्वम्, ३-५१ ट्=ट्, ५-१८ दीर्घः) । जसो (२-४३ श्=स्, ४-६ स्लोपः, ४-१८ पुंस्त्वं, ५-१ ओ) । जक्खो (३-२९ क्ष्=ख्, ३-५१ ख्=क्, ५-१ ओ) । यष्टिः, यशः, यक्षः ॥ ३१ ॥

आदेर्यो जः—आदिभूतस्य यकारस्य जः स्यात् । जोव्वणं । जुअई । जामिणी । अनादिस्थत्वान्नेह-अवयवो । भूतपूर्वकस्यापि यस्य जादेश इष्यते । गाढजोव्वणं । बालजुवई । संजमो । सुजोगो ॥ ३१ ॥

आदि में विद्यमान य को जकार हो । (यौवनम्) य को ज । १४ से औकार । ४१ से दद्वित्व । २५ से न को ण । ६२ से अनुस्वार । जोव्वणं । (युवतिः) य को ज । २ से तकार का लोप । ६० से सुलोप । ५२ से दीर्घ । जुवई । (यामिनी) जादेश । २५ से न को ण । जामिणी । अवयवो—यहां आदि में यकार नहीं है । प्रथम आदि में हो, बाद में समासादि के कारण आदि में न भी हो तो भी जकारादेश होगा । जैसे—गाढजोव्वणं । बालजुवई । संजमो । (सुयोग्यः) ४ से यलोप । ६ से द्वित्व । य को जकारादेश । सुजोगो ॥ ३१ ॥

✓ यष्ट्यां लः ॥ ३२ ॥

यष्टिशब्दे यकारस्य लकारो भवति । लट्टी । (जट्टीवत्) ॥ ३२ ॥

यष्ट्यां लः—यष्टिशब्दे यकारस्य लकारः स्यात् । लट्ठी । तदन्तेऽपि-खग-
लट्ठी । महुलट्ठी ॥ ३२ ॥

यष्टिशब्द में य को ल हो । इससे ल होगा । २८ से ष्ट को ठ । ६ से द्वित्व ।
७ से टकार । ६० से सुलोप । ५२ से दीर्घ । लट्ठी । तदन्त में भी ल होगा । खगलट्ठी ।
३ से डलोप । महुलट्ठी । २३ से ह ॥ ३२ ॥

नोट—नं. (५) सर्वत्र लवराम् । (२६) शपोः सः । (२५) नो णः सर्वत्र । (१३)
ऐत एत । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२३) खघथधभां हः । (२४) आदेश्यो
जः । (३) उपरि लोपः कगडतदपसाम् (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (१४) औत
ओत् । (४१) नीडादिषु । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (६०) अन्त्यस्य हलः ।
(५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (४) अधो मनयाम् । (२८) ष्टस्य ठः ।

किराते चः ॥ ३३ ॥

किरातशब्दे आदेर्वर्णस्य चकारो भवति । चिलादो (२-३० सू. स्प. १) ॥

किराते चः—किरातशब्दे आदेर्वर्णस्य चः स्यात् । चिलाओ । म्लेच्छवाच्ये
एव, नेह—किराओ हरः ॥ ३३ ॥

किरात शब्द में आदिस्थ ककार को चकार हो । नं. २६ से र को ल आदेश ।
२ से तलोप । चिलाओ । म्लेच्छवाचक किरात में चकारादेश होगा । 'किराज्जे-हरः'
यहाँ नहीं होगा ॥ ३३ ॥

✓ कुब्जे खः ॥ ३४ ॥

कुब्जशब्दे आदेर्वर्णस्य खकारो भवति । खुज्जो^१ । (३-३ व्लोपः,
३-५० ज्द्वि०, ५-१ ओ) ॥ ३४ ॥

कुब्जे खः—कुब्जशब्दे आदेर्वर्णस्य खादेशः स्यात् । खुज्जो । 'खादेशो नम्रदेहत्वे
न कुब्जे पुष्पवाचिनि' । 'कुल्लइ कुज्जं वसंतम्मि' ॥ ३४ ॥

कुब्जशब्द में ककार को ख आदेश हो । ५ से वलोप । २ से जकारद्वित्व । खुज्जो ।
यह ख-आदेश नम्रदेह वाचक कुब्ज शब्द में होगा । यहाँ नहीं होगा । जैसे—'कुल्लइ
कुज्जं वसंतम्मि' ॥ ३४ ॥

✓ दोलादण्डदशनेषु डः ॥ ३५ ॥

एषु आदेर्वर्णस्य डकारो भवति । डोला । डंडो (५-१ ओ) । डस-
णो (२-४३ श् = स् २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) ॥ ३५ ॥

दोलादण्डदशनेषु डः—एषु आदेर्वर्णस्य डः स्यात् । डोला, डंडो, डसणो ॥ ३५ ॥

१. चिलाओ । पुलिन्द एवायं विधिः, तेन कामरूपिणि नेष्यते । नमिमो हरकिरायं-इति
हे० । २. क० पु० खुज्जो-पाठः । ३. दशन, दष्ट, दग्ध, दोला, दण्ड, दर, दाह, दम्भ,
दर्भ, कदन, दोहदे दो वा डः ८ । १ । ११७ । एषु दस्य डो वा भवति । हे० ।

दोला-दण्ड-दशन-शब्दों के आदिभूत दकार को ड आदेश हो । (दोला) ड आदेश हो गया । डोला । (दण्डः) डंडो । (दशनाः) २६ से श को स । ४३ से जस का लोप । ४८ से दीर्घ । २५ से न को ण । दसणा ॥ ३५ ॥

✓ परुषपरिघपरिखासु फः ॥ ३६ ॥

एतेषु आदेर्वर्णस्य फकारो भवति । फरुसो (२-४३ ष् = स्, ५-१ ओ) । फलिहो । फलिहा (२-३० सू० स्प०) ॥ ३६ ॥

पनसेऽपि ॥ ३७ ॥

पनसशब्देऽपि पकारस्य फकारो भवति । फणसो । (२-४२ न् = ण्, ५-१ ओत्वम्) ॥ ३७ ॥

परुषपरिघपरिखासु फः—एषु आदेर्वर्णस्य फः स्यात् । फरुसं, फलिहो, फलिहा । ‘पनसेऽपि पकारस्य फकारादेश इध्यते’—फणसं ॥ ३६-३७ ॥

परुष-परिघ-परिखा-शब्दों के आदिभूत प को फ आदेश हो । (परुषम्) २६ से ष को स । ६२ से अनुस्वार । इससे प को फ-आदेश । फरुसं । (परिघः । परिखा) उभयत्र ६३ से र को ल आदेश । २४ से घ और ख को ह आदेश । फलिहो, फलिहा । ‘पनसेऽपि’ । पनसशब्द में भी प को फ आदेश हो । पनसः । ५ से न को ण । फणसो ॥

✓ विसिन्यां भः ॥ ३८ ॥

विसिनीशब्दे आदेर्वर्णस्य भकारो भवति । भिसिणी (२-४२ न् = ण्) । स्त्रीलिङ्गनिर्देशादिह न भवति—विसं (२-४३ ष् = स्, ५-३० वि०) ॥ ३८ ॥

विसिन्यां भः—विसिनीशब्दे आदिस्थस्य बस्य भः स्यात् । भिसिणी । ‘अस्त्रियां तु वा’—भिसं, विसं ॥ ३८ ॥

विसिनीशब्द में व को भ हो । (विसिनी) भिसिणी पूर्ववत् णकारादेश । अस्त्रीलिङ्ग में अर्थात् जहाँ स्त्रीलिङ्ग नहीं है वहाँ विकल्पसे हो । ‘प्राधान्याद् विसशब्दस्य स्याद् भादेशोऽस्त्रियां तु वा’ । (विसम्) भिसं, विसं ॥ ३८ ॥

मन्मथे वः ॥ ३९ ॥

मन्मथशब्दे आदेर्वर्णस्य वकारो भवति । वम्महो । (३-४३ न्म् = म्, ३-५० मृद्धित्वम्, २-२७ थ् = ह्, ५-१ ओत्वम्) ॥ ३९ ॥

मन्मथे वः—अत्र आदेर्मस्य वः स्यात् । वम्महो ॥ ३९ ॥

मन्मथशब्द में आदिस्थ म को व आदेश हो । (मन्मथः) इससे व आदेश । ‘न्मो मः’ से न्म को म आदेश । २२ से थकार को हकार । ६ से मकारद्वित्व । वम्महो ॥ ३९ ॥

१. परुषपलितपरिखासु फः इति पाठे पलितेत्यपपाठः प्रतीयते । पलिते वा ८। १। २१२ । पलिलं, पलिअं । हेम० इत्युदाहृतम् । २. पनसेऽपि—इति पृथक् सूत्रं नास्ति संजीवग्यादिषु ।

लाहले णः ॥ ४० ॥

लाहलशब्दे आदेर्वर्णस्य णकारो भवति । णाहलो । (ओत्वं पूर्ववत्) ॥

लाहललाङ्गललाङ्गूलेषु वा णः*—एषु आदेर्वर्णस्य णादेशो वा स्यात् ।
णाहलो, लाहलो । णांगलं, लांगलं, णांगूलं, लांगूलं ॥ ४० ॥

लाहल-लाङ्गल-लाङ्गूल-शब्दों में आदि वर्ण को णकार विकल्प से हो । (लाहलः) विकल्प से आदि ल को ण हो गया । णहलो, लाहलो । (लाङ्गलम्) णंगलं, लंगलं । (लाङ्गूलम्) णंगूलं, लंगूलं । सर्वत्र ५८ से दीर्घ । 'आ' को ह्रस्व 'अ' होगा ॥ ४० ॥

नोट—नं. (६२) हरिद्रादीनां रो लः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (५) सर्वत्र लवरास् । (२६) शपोः सः । (४३) जश्शसोर्लोपः । (४८) जश्शस्-ड्याम्सु दीर्घः । (३५) नो णः सर्वत्र । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२३) खवथधभां हः । (६) शोपादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

✓ षट्शावकसप्तपर्णानां छः ॥ ४१ ॥

षट्शामादेर्वर्णस्य छकारो भवति । छट्टी (३-१० ण्=ट्, शो०, २-३१ सू० स्प०) । छम्मुहो (१०-५१ ण्=न्, ३-४३ न्म्=म्, ३-५० म्द्वित्वम्, २-२७ ख्=ह्, ५-१ ओ) । छावओ (२-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । छत्तवण्णो (३-१ प्लोपः, ३-५० त्द्वि०, २-१५ प्=वल्, ३-३ र्लोपः, ३-५० ण्द्वित्वम्, ५-१ ओ) । षष्ठी, षण्मुखः शावकः, सप्तपर्णः ॥

षट्शावसप्तपर्णेषु छः†—एष्वदेर्वर्णस्य छः स्यात् । छट्ठो । छप्पओ । छम्मुहो । छाओ । छत्तवण्णो ॥ ४१ ॥

षट्-शाव-सप्तपर्ण-शब्दों में आदिस्थ वर्ण को छकारादेश हो । (षष्ठः, षष्ठी) ष को छ हो गया । ३ से पलोप । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । छट्ठो । एवं छट्टी । (षट्पदः) 'उपर्यपि च वक्तव्यो लोपो वर्णान्तरस्य च' । इससे अथवा भूतपूर्वत्वेन या स्थानित्वेन पकार मान कर ३ से ष-स्थानिक टकार का लोप । ६ से पद्वित्व । २ से दलोप । ४२ से ओकार । छप्पओ । (षण्मुखः) पूर्ववत् णकारलोप । मकार को द्वित्व । २३ से ख को ह आदेश । छम्मुहो । (शावः) छकारादेश । २ से वकारलोप । छाओ । (सप्तपर्णः) ३ से पलोप । २ से द्वित्व । १८ से प को व । ५ से रेफलोप । ३ से णकारद्वित्व । ओकार सर्वत्र ४२ से जानना ॥ ४१ ॥

✓ नो णः सर्वत्र ॥ ४२ ॥

आदेरिति निवृत्तम्^१ । सर्वत्र नकारस्य णकारो भवति^३ । णई (२-२ द्रलोपः, ५-२८ दीर्घः) । कणअं (२-२ क्लोपः, ५-३० बि०) ।

*संजीवन्यादिसंमतः पाठः । १. व्यत्ययात्प्राकृतेऽपि । †संजीवन्यादिसंमतः पाठः । २. सर्वत्रेति ग्रहणात् । ३. अयुक्तस्येत्येव कचित्पाठः । अयुक्तस्येति किम् ? कन्दरा । अन्तरम् ।

वअणं (२-२ च्लोपः, ५-३० विन्दुः) । माणंसिणी (१-२ सू० स्प०) ।
नदी, कनकम्, वचनम्, मनस्विनी ॥ ४२ ॥

नो णः*—वर्णान्तरेणासंयुक्तस्य नस्य णः स्यात् । घणत्थणी । णअणं । वअणं ।
संयुक्तत्वात्-कन्दरा, अन्तरा, इत्यादौ न । इह असंयुक्तत्वम्, वर्णान्तरेणासंयुक्तत्वमपे-
क्षितम्, तेन-उण्णओ, पण्णओ इत्यादौ णत्वं भवत्येव । कचिदादिस्थत्वेऽपि णत्व-
मिष्यते । णूणं ॥ ४२ ॥

वर्णान्तर से असंयुक्त न को ण हो । (घनस्तनी) उभय न को ण हो गया ।
२९ से स्त को थ आदेश । ६ से द्वित्व । ७ से तकार । घणत्थणी । (नयनम्)
उभय नकार को णकार । ६२ से अनुस्वार । २ से पलोप, णअणं । एवम् (वचनम्)
का वअणं । यहाँ चकारलोप होगा । कन्दरा, यहाँ द से, अन्तरा यहाँ त से संयुक्त
न है अतः णकारादेश नहीं होगा । यहाँ असंयुक्त पद से दूसरे वर्ण से योग न हो यह
अपेक्षित है । अतः (उन्नतः, पन्नगः) यहाँ वर्णान्तर से संयुक्त न है किन्तु नकार और
नकार का ही योग है अतः ण हो जायगा । ३ से दलोप । ६ से द्वित्व । २ से तकार-
गकार का लोप । उण्णओ, पण्णओ । कहीं आदिस्थ भी न को ण हो । (नूनम्)
दोनों न को ण हो गया । णूणं ॥ ४२ ॥

✓ शषोः सः ॥ ४३ ॥

सर्वत्र शकारषकारयोस्सकारो भवति । शस्य, सद्दो^१ (३-३ व्लो-
पः, ३-५० द्वि०, ५-१ ओ) । णिसा (२-४२ नू=ण्) । अंसो^२ (५-
१ ओत्वं) । षस्य, संठो (४-१७ वर्गान्तविन्दुः, २-२४ ढ्=ठ्, ओत्वं
पू०, ३-५६ द्वि० न) । वसहो (१-२७ ऋ=अ, २-२७ भू=हू, ओत्वं
पू०) । कसाअं (२-२ य्लोपः, ५-३० वि०) । शब्दः, निशा, अंशः,
षण्ढः, वृषभः, कषायम् ॥ ४३ ॥

शषोः सः—शकारषकारयोः सः स्यात् । ससओ । सोहिओ । अस्सो । अस्समो ।
महिसो । वसहो । सेसो । मेसो ॥ ४३ ॥

श और ष को दन्त्य स हो । (शशकः) दोनों श को स हो गया । २ से
कलोप । ओत्व पूर्ववत् । ससओ । एवं (शोभितः) २३ से भ को हादेश । तलोप-
सादेशादि पूर्ववत् । सोहिओ । (अश्वः, आश्रमः) ५ से वकार-रेफलोप । ६ से
द्वित्व । सकार-ओत्व पूर्ववत् । अस्सो, अस्समो । इसमें ५८ से दीर्घ को ह्रस्व अकार
होगा । (महिषः, शेषः, मेघः) इत्यादि में ष और श को स हो जायगा, अन्य कार्य
पूर्ववत् । महिसो, सेसो, मेसो । (वृषभः) ९ से ऋ को अकार । २३ से भ को
ह । सकार प्रकृत सूत्र से । वसहो ॥ ४३ ॥

नोट—नं. (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ ।

* सर्वत्र-इत्यधिकं मा महवृत्तौ ।

१. सदो इति कचित् । २. अंकुसो इति कचित्, तत्र अङ्कुश इति संस्कृतम् ।

(७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४२) अत ओत्सोः ।
 (२६) खघथधभां हः । (२८) पो वः । (५) सर्वत्र लवराम् । (२९) स्तस्य थः ।
 (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

✓ दशादिषु हः ॥ ४४ ॥

दश इत्येवमादिषु शकारस्य हकारो भवति । दह (स्पष्टं) । एआ-
 रह (२-२ क्लोपः, २-१४ दू = र्) । बारह (३-१ दूलोपः, २-१४
 दू = र्) । तेरह (१-६ सू० स्प०) । दश, एकादश, द्वादश, त्रयोदशाः ॥

दशादिषु हः—दशादिषु अष्टादशपर्यन्तेषु शस्य हः स्यात् । दह । एआरह ।
 बारह । तेरह । चउद्दह । पण्णरह । सोलह । सत्तरह । अट्ठारह । व्याख्यानात् संख्या-
 वाची एव दशशब्दो गृह्यते । यद्वा आदिपदोपादानात् दशशब्द एव गृह्यते, न तु
 दशाशब्दः, तेनेह न—(अदशो वीरः) अदसो वीरो । सिंहावलोकनन्यायेन वेत्यप-
 कृष्य व्याख्येयम्-विकल्पेन हः स्यात् । तेनेह न-दसमी अवत्था । दससु दिसासु ।
 'पाषाणोऽपि पस्य हः' । पाहाणो । सहचरितत्वात् 'शषो'रनुवृत्त्या षोडशेत्यत्र हादेशः
 कथं न ? आदिस्थत्वात् । अष्टादशेत्यत्र 'ष्टस्य ठः' इत्यनेन बाधात् ॥ ४४ ॥

अष्टादशपर्यन्त दशादिक शब्दों के शकार को हकार हो । विंशादिकों में 'दश'
 शब्द नहीं है अतः फलितार्थ अष्टादश कहा है । (दश) श को ह हो गयी । दह ।
 (संख्यायां च १२-१४) सूत्र की व्याख्या में एआरह, बारह, तेरह, चउद्दह, सत्तरह,
 अट्ठारह का साधुत्व है, वहाँ से जान लेना । (पञ्चदश) 'अज्ञपञ्चाशत्पञ्चदशसु णः'
 इससे णादेश । ६ से द्वित्व । १७ से द को रेफादेश । २७ से श को ह । पण्णरह ।
 सोलह पद का साधुत्व 'डस्य च' २-२३ सूत्र पर है ।

'दश' पद से संख्यावाची दश शब्द का ग्रहण है, क्योंकि सूत्र में आदिपदोपादान से
 दशा आदिक यह अर्थ नहीं हो सकता, अतः 'अदशः' इत्यादिक में हादेश नहीं होगा ।
 क्योंकि यहाँ दशा-शब्दजन्य दशशब्द है । 'सिंहावलोकन' न्याय से, 'संज्ञायां वा'
 से वा का अपकर्षण करके विकल्प से हकारादि हो—यह अर्थ करना । तो—दसमी
 अवत्था, दससु दिसासु, इत्यादि में ह नहीं होगा । वा को व्यवस्थित बहुलत्व होने से
 प को हकार होगा । (पाषाणः) पाहाणो । षोडश में आदिस्थ ष है । अष्टादश में
 'ष्टस्य ठः' से बाध हो जायगा ॥ ४४ ॥

संज्ञायां वा ॥ ४५ ॥

संज्ञायां गम्यमानायां दशशब्दे शस्य हत्वं वा भवति । दहमुहो ।
 पक्षे-दसमुहो (२-४३ श् = स्, २-२७ ख् = ह्, ५-१ ओ) । दहबलो,
 दसबलो (पूर्ववत्) । दहरहो, दसरहो (२-२७ थ् = ह्, ५-१ ओत्वम्) ।
 दशमुखः, दशबलः, दशस्थः ॥ ४५ ॥

१. दशपाषाणे हः ८ । १ । २६२ । दहमुहो, दसमुहो । पाहाणो, पासाणो । हे० ।

संज्ञायां वा—नाम्नि वाचिनि दशशब्दे शस्य वा हः स्यात् । दहमुहो, दसमुहो ।
दहरहो, दसरहो ॥ ४५ ॥

संज्ञावाचक दश-शब्द के शकार हो हकार विकल्प से हो । (दशमुखः) २३ से
ख को ह । प्रकृत से श को विकल्प से ह । दहमुहो । पक्ष में-२६ से सकार । दसमुहो ।
एवं (दशरथः) २३ से थ को ह । दहरहो, दसरहो ॥ ४५ ॥

दिवसे सस्य ॥ ४६ ॥

दिवसशब्दे सकारस्य हकारो वा भवति । दिअहो, दिअसो । (२-
२ व्लोपः, ५-१ ओ) । दिवसः ॥ ४६ ॥

दिवसे सस्य—दिवसे सस्य वा हः स्यात् । दिअहो, दिअसो ॥ ४६ ॥

दिवस-शब्द के स को ह विकल्प हो । ५ से वलोप । (दिवसः) दिअहो ।
पक्ष में-दिवसो ॥ ४६ ॥

स्तुपायां ण्हः ॥ ४७ ॥

इति वररुचिकृतप्राकृतसूत्रेषु अयुतवर्णविधिर्नाम द्वितीयः परिच्छेदः ।

स्तुपाशब्दे षकारस्य ण्हकारो भवति । सोण्हा (१-२० ओत्वम्,
३-२ नकारलोपः) ॥ ४७ ॥

इति भामहविरचितायां प्राकृतप्रकाशव्याख्यायां मनोरमायां द्वितीयः परिच्छेदः ।

स्तुपायां ण्हः—स्तुपाशब्दे षस्य ण्हादेशः स्यात् । सोण्हा ॥ ४७ ॥

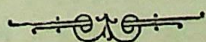
इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतायां चन्द्रिकाव्याख्यायां द्वितीयः परिच्छेदः ।

स्तुपा-शब्द के ष को ण्हादेश हो । (स्तुपा) ४ से नकार का लोप । 'उत ओत्
तुण्डसमेधु' से उकार को ओकार । ष को ण्ह आदेश । सोण्हा ॥ ४७ ॥

नोट—नं. (९) ऋतोऽत् । (२३) खघधभं हः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ ।
(२७) संख्यायां च । (२७) दशादिषु हः । (२६) शपोः सः । (५) सर्वत्र
ल्वराम् । (४) अधो मनयाम् । इति ।

इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतायां प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपटीकायां द्वितीयः परिच्छेदः ।

१. दिवसे सः ८ । ११ । २६२ । दिवहो, दिवसो । हे० । २. स्तुपायां ण्हो न वा ८ । १ ।
२६१ । सुण्हा, सुसा । हे० ।

तृतीयः परिच्छेदः

(अथ युक्तविधिरुच्यते)

उपरि लोपः कगडतदपषसाम् ॥ १ ॥

कादीनामष्टानां युक्तस्योपरि स्थितानां लोपो भवति । कस्य तावत् , भक्तं (३-५० त्द्वि०, ५-३० वि०) । सित्थओ (३-५० थ्द्वि०, ३-५१ थ्=त् , २-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । गस्य, मुद्धो (३-५० ध्द्वि० ३-५१ ध्=द् , ५-१ ओ) । सिणिद्धो (२-४२ न्=ण् , ३-५९ अधिकारसूत्रात् विप्रकर्षः पूर्वस्वरता च, ३=५० ध्द्वि०, ३-५१ ध्=द्, ओ० पू०) डस्य, खग्गो (३-५० ग्द्वि०, ओ पू०) । तस्य, उप्पलं (३-५० प्द्वि०, ५-३० वि०) । उप्पाओ (३-५० प्द्वि०, २-२ त्लोपः, ५-१ ओ) । दस्य, मुग्गा (३-५० ग्द्वि०, ५-११ दीर्घः, ५-२ जसो लोपः) । मुग्गरो (५-१ ओ, शे० पू०) । पस्य, सुत्तो^१ (३-५० त्द्वि०, ओ० पू०) । षस्य, गोट्ठी (३-५० ठ्द्वि०, ३-५१ ठ्=ट्) । णिट्ठुरो (२-४२ न्=ण् , ३-५० ठ्द्वि०, ३-५१ ठ्=ट् , ५-१ ओ) । सस्य, खलिअं (२-२ त्लोपः, ५-३ वि०) । णेहो (२-४२ न्=ण् , ५-१ ओ) । भक्तम्, सिक्थकम्, मुग्धः, स्निग्धः, खड्गः, उत्पलम्, उत्पातः, मुद्गाः, मुद्गरः, सुप्तः, गोष्ठी, निष्ठुरः, स्खलितम्, स्नेहः ॥ १ ॥

उपरि लोपः कगडतदपषसाम्—वर्णान्तरस्योपरिस्थितानां व्यञ्जनमात्राणां कादीनां लोपः स्यात् । (कस्य) भक्तं । भुक्तं । सित्थञ्च । रिक्तं । (गस्य) दुद्धं । मुद्धं । सिणिद्धं । (डस्य) खग्गो । छग्गुणो । छग्गञ्चिआ । (तस्य) उप्पफुल्लं । उप्पलं । उप्पाओ । सत्संगो । (दस्य) मुग्गरो । मुग्गलो । मुग्गा । सच्चाओ । (पस्य) गुत्तं । लुत्तं । सुत्तो । (षस्य) कुट्ठं । गोट्ठी । कट्ठं । पुट्ठं । णिट्ठुरो । (सस्य) खलिञ्च । अप्फालिञ्च । ‘उपरिस्थोऽपि वक्तव्यो लोपो वर्णान्तरस्य च’ । छप्पञ्चो । छप्पुहो । णिच्चलो । हरिञ्चदो ॥ १ ॥

अव संयुक्त अक्षरों की विधि कहते हैं—

दूसरे अक्षरों युक्त ऊपर में विद्यमान अर्थात् संयुक्त वर्ण का प्रथमाक्षरस्वरूप व्यञ्जनमात्र कादिकों का लोप हो । क्रमशः उदाहरण दिखाते हैं । (क) भक्तं, भुक्त, सिक्थक, रिक्त । सर्वत्र ककार का लोप हो गया । अवशिष्ट तकार को द्वित्व हो गया । भक्तं । भुक्तं । रिक्तं । सिक्थक में कलोप के बाद ६ से थद्वित्व, ७ से तकार, २ से द्वितीय ककार का लोप । सित्थञ्च । (ग) दुग्ध, मुग्ध, स्निग्ध । सर्वत्र गकार का लोप । पूर्ववत् ६ से द्वित्व । ७ से दकार । दुद्धं । मुद्धं । स्निग्ध में गलोप । विप्रकर्ष तथा पूर्वस्वरता भी । ३+५९ से सि और नि पृथक्-

१. का० पु० पञ्जत्तो, पर्याप्तः । अ० पा० ।

पृथक् दो वर्ण हो जाँयगे । २५ से न को णकार, अन्य कार्य पूर्ववत् । सिणिद्धं । (ड) खड्गः, षड्गुणः, षड्ग्रन्थिका । डलोप । खगो । 'षट्शव०' २ + ३७ से प को छ आदेश । छग्गुणो । ५ से रेफ का लोप । द्वित्व ६ से । २ से कलोप । छग्गंथिआ । (त) उत्कुल्लम्, उत्पलम्, उत्पादः, सत्सङ्गः । सर्वत्र तकारलोप, द्वित्वादिक पूर्ववत् । उप्फुल्लं, उप्पलं, उप्पाओ, सस्संगो । (द) मुद्गरः, मुद्गलः, मुद्गाः, सद्वादः । सर्वत्र दकार का लोप, अवशिष्ट को द्वित्व । मुग्गरो, मुग्गलो, मुग्गा, सव्वाओ । (प) गुप्तः, लुप्तः, सुप्तः । पलोप, द्वित्व । गुत्तो, लुत्तो, सुत्तो । (ष) कुष्ठम्, गोष्ठम्, काष्ठम्, पृष्ठम् । सर्वत्र षकारलोप । अवशिष्ट ठ को ६ से द्वित्व । ७ से टकार । २५ से न को ण । अनुस्वार ६२ से । कुट्टं, गोट्टी, कट्टं, पुट्टं । पृष्ठम् ११ से ऋ को उकार होगा । (स) खलितम्, आस्फालितम् । सकार का लोप । २ से तलोप । खलितं । अप्फलितं । यहाँ ५८ से आकार को अकार । अन्य कार्य पूर्ववत् । संयुक्त वर्ण के पूर्व में स्थित 'कगडतद' इत्यादिकों से अतिरिक्त वर्ण का भी लोप होता है । जैसे—(षट्पदः) छप्पओ । (षण्मुखः) छम्मुहो । (निश्चलः) णिच्चलो । (हरिश्चन्द्रः) हरिअंदो । वस्तुतः इस वचन या वक्तव्य की आवश्यकता नहीं है, क्योंकि ढादेश से प्रथम ही नित्यत्व अथवा स्थानित्व से षलोप हो जायगा । एवं निश्चल में भी शादेश से प्रथम ही सलोप हो जायगा । हरिअंदो, अव्यवहार्य है । हरिचंदो होगा ॥ १ ॥

नोट—नं. (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२) कगचज-तदपयवां प्रायो लोपः । (२५) नो णः सर्वत्र । (५) सर्वत्र लवराम् । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (११) उट्ट्वादिषु । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

अधो मनयाम् ॥ २ ॥

मकारनकारयकाराणां युक्तस्याधः स्थितानां लोपो भवति । मस्य, सोस्सं (२=४३ श्=स्, १-२० उ=ओ, मूलोपे, २-४३ ष्=स्, ३-५० सद्धि०, ५-३० बिं०) । रस्सी (२-४३ श्=स्, मूलोपे, ३-५० सद्धि०, ५-१८ दीर्घः) । जुग्गं (२-३१ य्=ज्, मूलोपे, ३-५० गद्धि०, विन्दुः पू०) । बग्गी (४-१ आ=अ, शे० पू०, ५-१८ दीर्घः) । नस्य, णग्गो (२-४२ न्=ण्, नूलोपे, ३-५० गद्धि०, ५-५१ ओ) । यस्य, सोम्मो (१-४१ औ=ओ, यूलोपे, ३-५० मद्धि०, ओत्वं पू०) । जोग्गो (२-३१ य्=ज्, शे० पू०) । शुष्म, रश्मिः, युग्मम्, वाग्मी, नग्गः, सौम्यः, योग्यः ॥ २ ॥

अधो मनयाम्—वर्णान्तरस्याधः स्थितानामेषां लोपः स्यात् । रस्सओ । लग्गो । अग्गणा । सामा । 'रेफस्याधो हकारेऽपि लोपो भवति कुत्रचित्' । दसारो ॥ २ ॥

अन्य वर्ण के अधःस्थित मकार-नकार-यकार का लोप हो । (रश्मयः) मकार का लोप । २६ से श को स । ६ से सद्धित्व । 'जसओ वो०' ५+१६ से जस् को ओकार, पूर्व हकार को अकार । रस्सओ । (लग्नः) नलोप । ६ से गद्धित्व । ६० से सलोप । ४२ से ओत्व । लग्गो । (अन्या । श्यामा) यलोप । २५ से णकार ।

६ से णकारद्वित्व । २६ से शकार को सकार । आदिस्थ होने से द्वित्व नहीं होगा । सामा । रेफ के अधःस्थित हकार का भी कहीं पर लोप होता है । (दशार्हः) हकारलोप । २६ से श को सकार । 'न रहोः' ३+५४ से रेफ को द्वित्व नहीं होगा । दसारो ॥ २ ॥

सर्वत्र लवराम् ॥ ३ ॥

लकारवकाररेफाणां युक्तस्योपर्यधः स्थितानां लोपो भवति । लस्य, उक्ता (३-५० क्द्वि०) । वक्लं । विक्कवो (प्राय इति व्लोपो न, ५-१ ओ) । वस्य, लुद्धओ (३-५० ध्द्वि०, ३-५१ ध् = द्, २-२ क्लोपः, ५-१ ओ^१) । पिक्कं (१-३ सू० स्पष्टम्) । रस्य, अक्को (३-५० क्द्वि०, ५-१ ओ) । सक्को (२-४३ श् = स्, शे० पूर्व०) । उल्का, वल्कलम्, विक्कवः, पक्कम्, अर्कः, शक्कः ॥ ३ ॥

सर्वत्र लवराम्—वर्णान्तरस्योपरि अधश्च स्थितानामेषां लोपः स्यात् । (ल) सेम्मली । वक्लं । सण्हं । विक्कओ । (व) लद्धो । सद्धो । उज्जलो । ईसरो । (र) धम्मो । वम्मा । मित्तं । कलत्तं ॥ ३ ॥

वर्णान्तर के ऊपर और अधःस्थित ल-व-रेफ इनका लोप हो । (शात्मलिः) २६ से श को स । लकारलोप । ६ से मद्वित्व । ५८ से आ को ह्रस्व अकार, ३१ से एकार । ६० से सुलोप । ५२ से इकारदीर्घ । सेम्मली । (वल्कलम्) लकार का लोप । ६ से द्वित्व । ६२ से अनुस्वार । वक्लं । (श्लुचणम्) लकारलोप । २६ से श को स । 'ह्रस्व०' से ण आदेश । सण्हं । (विक्कवः) लकारलोप । ५ से वलोप । द्वित्व-ओत्व पूर्ववत् । विक्कओ । (व) (लब्धः) वलोप । ६ से धद्वित्व । ७ से दकार । लद्धो । (शब्दः) वकार का लोप, सादेश, दद्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । सद्धो । (उज्ज्वलः । ईश्वरः) अधः वकार का लोप । द्वित्व-सत्व-ओत्व पूर्ववत् । उज्जलो । ईसरो । (धर्मः) धम्मो । (वर्मा) वम्मा । (मित्रम्) मित्तं । (कलत्रम्) कलत्तं । यहाँ 'व' से वकार-वकार दोनों का ग्रहण है, क्योंकि—लद्धो, ईसरो—आदि प्रयोग देखने से ऐसा ज्ञात होता है ॥ ३ ॥

द्रे रो वा^१ ॥ ४ ॥

द्रशब्दे रेफस्य वा लोपो भवति । दोहो (५-१ ओ), द्रोहो । चन्द्रो (३-५६ द्द्वि०, न, शे० पू०), चन्द्रो । रुद्धो (३-५० द्द्वि०, ५-१ ओ), रुद्धो । द्रोह, चन्द्र, रुद्राः ॥ ४ ॥

द्रे रो वा—द्रे-स्थितस्य रेफस्य वा लोपः स्यात् । चंदो, चन्द्रो । इंदो, इन्द्रो । रुद्धो, रुद्रो । समुद्धो, समुद्रो ॥ ४ ॥

१. लोद्धओ इति कचित्, तत्र तुण्डरूपसमत्वादोत्वम् । २. बाधो रो लुक् ८ । ४ । ३९८ । अपभ्रंशे संयोगादधो वर्तमानो रेफो लुग् वा भवति । उदाहृतं लोपाभावे—जइ भग्गा पारक्कडा तो सद्धि मज्झु प्रियेण—इति हे० ।

‘द्र’ अक्षर में स्थित रेफ का विकल्प से लोप हो । (चन्द्रः) चंदो, चन्द्रो । (इन्द्रः) इंदो, इन्द्रो । (रुद्रः) रुदो, रुद्रो । (समुद्रः) समुदो, समुद्रो । द्वित्वादि पूर्ववत् ॥४॥

सर्वज्ञतुल्येषु जः ॥ ५ ॥

सर्वज्ञतुल्येषु जकारस्य लोपो भवति । सव्वज्जो (३-३ र्लोपः, ३-५०, वजयोद्धि०, ओत्वं पू०) । इंगिअज्जो (४-१७ वर्गान्तो वा, २-२ त्लोपः, ज्लोपे, ज्द्धि०, पू०) । जानातेर्यान्येवं रूपाणि तत्र ज्लोपः^१ ॥५॥

सर्वज्ञतुल्येषु जः—सर्वज्ञतुल्येषु शब्देषु जस्य लोपः स्यात् । सव्वज्जो । अप्पज्जो । देवज्जो । विज्जो । मणोज्जो ॥ ५ ॥

सर्वज्ञसदृश शब्दों में जकार का लोप हो । (सर्वज्ञः) जकार का लोप हो गया । ५ से रेफलोप । ६ से शेष वकार को और जकार को द्वित्व होगा । सव्वज्जो । एवं (आत्मज्ञः) जलोप । ५८ से अकार । ‘आत्मनि पः’ से पकार । द्वित्वादि पूर्ववत् । अप्पज्जो । (देवज्ञः) १३ से ऐ को एकार । जद्वित्व । देवज्जो । (विज्ञः) विज्जो । (मणोज्ञः) २५ से न को णकार । मणोज्जो ॥ ५ ॥

नोट—नं. (२६) शपोः सः । (६) शेषादेशयोद्धित्वमनादौ । (६०) अन्त्यस्य हलः । (४२) अत ओत्सोः । (२५) नो णः सर्वत्र । (५८) अदातो यथादिषु वा । (३१) ए शय्यादिषु । (५३) सुभिसुप्सु दीर्घः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (५) सर्वत्र लवराम् । (७) त्रुगेषु युजः पूर्वः । (१३) ऐत ए ।

श्मश्रुश्मशानयोरादेः^२ ॥ ६ ॥

श्मश्रुश्मशानयोरादेर्वर्णस्य लोपो भवति । मस्सु (२-४३ श् = स्, ३-३ र्लोपः, ३-५० सद्धि०) । मसाणं (२-४३ श् = स्, २-४२ न् = ण, ५-३० वि०) ॥ ६ ॥

श्मश्रुश्मशानयोरादेः—एतयोरादेर्वर्णस्य लोपः स्यात् । मस्सु । मसाणं ॥ ६ ॥ श्मश्रु एवं श्मशान शब्द के आदि वर्ण का लोप हो । इससे श का लोप । ५ से रेफलोप । २६ से श को सकार । ६ से द्वित्व । मस्सु । (श्मशानम्) शलोप । २६ से सकार । २५ से न को ण । ६२ से अनुस्वार । मसाणं । प्रश्न—श के स्थान पर सादेश करने से आदेशभूत सकार को द्वित्व क्यों नहीं होता ? उत्तर—संयुक्त वर्ण के स्थान पर जो आदेश होगा उसको ही द्वित्व होगा, क्योंकि ‘युक्तस्य’ सूत्र के अधिकार में द्वित्वविधायक सूत्र पठित है ॥ ६ ॥

मध्याह्ने हस्य ॥ ७ ॥

मध्याह्नशब्दे हकारस्य लोपो भवति । मज्झण्णो (३-२८ ध्य् = झ्, ३-५० झद्धि०, ३-५१ प्रथम-झ् = ज्, ४-१ आ = अ, २-४२ न् = ण्, ३-५० णद्धि०, ५-१ ओ) ॥ ७ ॥

मध्याह्ने हस्य—अत्र हकारस्य लोपः स्यात् । मज्झण्णो ॥ ७ ॥

१. क० पु० मणोज्जो—अ० पा० । सर्वज्ञइक्षितज्ञमनोशाः । २. संजीवन्यादौ ‘मध्याह्ने’ इति ६ संख्याकं, ‘श्मश्रु’ इत्यादिकं सप्तमं सूत्रम्—इति क्रमः ।

मध्याह्न शब्द में हकार का लोप हो। हकार का लोप हो गया। अवशिष्ट न को २५ से ण हो गया। ६ से द्वित्व। ३३ से ध्य को झ आदेश। ६ से द्वित्व। ७ से जकार। मज्झणो ॥ ७ ॥

हह्रक्षेषु नलमां स्थितिरूर्ध्वम् ॥ ८ ॥

ह-ह्र-ह्र-इत्येतेषु अधः स्थितानां नकारलकारमकाराणां स्थितिरूर्ध्व-
मुपरिष्ठाद्भवति। हस्य, पुव्वण्हो (४-१ पू = पु, ३-३ र्लोपः, ३-५०
व्वि०, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ)। अवरण्हो (२-१५ प् = व्, ४-१ रा =
र, शो० पू०)। ह्रस्य, अल्हादो (४-१ आ = अ, ५-१ ओ)। ह्रस्य,
वम्हणो (३-३ र्लोपः, ४-१ आ = अ, ५-१ ओत्वम्) ॥ ८ ॥

हह्रक्षेषु नलमां स्थितिरूर्ध्वम्—एषु संयोगेषु अधः स्थितानां नलमां वर्णानां
स्थितिः हकारस्य ऊर्ध्वं भवति। संयोगवर्णयोः परिवृत्तिर्भवतीत्यर्थः। (ह) पुव्वण्हो।
अवरण्हो। (ह्र) कल्हारं। आल्हादो। (ह्र) जिम्हो। वम्हणो ॥ ८ ॥

ह-ह्र-ह्र इनके संयोग में न-ल-म इन वर्णों की हकार के ऊपर स्थिति हो जाती है।
अर्थात् हकार का उक्त वर्णों के साथ व्यत्यय हो जाता है। (पूर्वाहः) ५९ से दीर्घ
ऊ को ह्रस्व उकार। ४ से रेफलोप। ६ से द्वित्व। उक्त सूत्र से हकार-नकार की
परिवृत्ति। ५८ से अकार। २५ से न को ण। पुव्वण्हो। (अपराहः) पूर्ववत्
हकार-नकार की परिवृत्ति। न को ण, ह्रस्व अकारादेश। १८ से प को वकारादेश।
अवरण्हो। (कल्हारम्) परिवृत्ति। कल्हारं। (आल्हादः) आल्हादो। व्यावहारिक
आल्हाद शब्द है, अतः 'कगवज' सूत्र से प्रायः पद से दकार का लोप नहीं हुआ।
(जिम्हः) जिम्हो। (ब्राह्मणः) ह-म की परिवृत्ति। ५ से रेफलोप। ५८ से ह्रस्व
अकारादेश। वम्हणो ॥ ८ ॥

युक्तस्य ॥ ९ ॥

अधिकारोऽयमापरिच्छेदसमाप्तेः, यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामो युक्तस्ये-
त्येवं वेदितव्यम्। वक्ष्यति 'अस्थिति' (सू० ११)। अट्टी (३-११ स्थ =
ठ्, ३-५० ठ्द्वि०, ३-५१ ठ् = ट्, ५-१८ दीर्घः) अस्थि। युक्तग्रहणं
हलोऽन्त्यस्य मा भूत् ॥ ९ ॥

युक्तस्य—अधिकारोऽयम्। अतः परं ये आदेशा वक्ष्यन्ते ते युक्तस्यैवेति
वेदितव्यम्। पूर्वमेकदेशस्य विधिरासीत्। आपरिच्छेदसमाप्तेरयमधिकारः ॥ ९ ॥

'युक्तस्य' यह अधिकार-सूत्र है। परिच्छेद समाप्ति तक जो कुछ कार्य होंगे, वे युक्त
वर्ण को होंगे। प्रथम-वर्ण के एकदेश की विधि कही है, अब युक्त में होगी ॥ ९ ॥

ष्टस्य ठः ॥ १० ॥

ष्ट इत्येतस्य युक्तस्य ठकारो भवति। लट्टी (२-३२ य् = ल्, शो०
पू०)। दिट्टी (१-२८ सू० स्प०, शो० पू०)। यष्टिः, दष्टिः ॥ १० ॥

ष्टस्य ठः—अस्य ठः स्यात्। दिट्ठी। सिट्ठी। मुट्ठी। दट्ठं। णट्ठं। 'इष्टा-

यामप्रियायां तु ठादेशो नैव दृश्यते' । इष्टा-मृण्मयविशेषाः । प्रियायाम्-इष्टा । 'उष्ट्र'-शब्दे विकल्पेन ठादेशः । उष्ट्रो, उष्ट्रो ॥ १० ॥

पकार-टकार-संयुक्त वर्ण को ठ आदेश हो । (दृष्टिः) ष्ट को ठ आदेश । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । १० से ऋ को इकार । दिष्टी । एवम् (सृष्टिः) पूर्ववत् । सिष्टी । (सुष्टिः) सुष्टी । (दृष्टम्) ठादेश, द्वित्वादि पूर्ववत् । ९ से ऋ को अकार । दष्टं । (नष्टम्) ठादेशादि पूर्ववत् । २५ से न को णकार । णष्टं । सर्वत्र इकार को दीर्घ ५२ से । 'दष्टं' इत्यादिक में अनुस्वार ६२ से, एवं सु का लोप ६० से जानना । जहाँ प्रिय अर्थ नहीं है, वहाँ ठादेश नहीं होगा । (इष्टा) ३ से षलोप । ६ से द्वित्व । इष्टा—मृण्मय वस्तु-ईट इति । उष्ट्र-शब्द में विकल्प से ठादेश होगा (उष्ट्रः) पूर्ववत् उभयत्र साधुत्व है । उष्ट्रो । उष्ट्रो ॥ १० ॥

नोट—नं. (२५) नो णः सर्वत्र । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (३३) ध्यद्योर्ज्ञः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५) सर्वत्र लवराम् । (२६) शपोः सः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (५९) उद्धूतो मधूके । (५८) अदातो यथादिषु वा (१८) पो वः ।

अस्थनि ॥ ११ ॥

अस्थिशब्दे युक्तस्य ठकारो भवति । अष्टी । (३-९ सू० स्प०) ॥ ११ ॥

अस्थनि—अस्थिशब्दे युक्तस्य स्थस्य ठः स्यात् । 'लिङ्गविपर्यासः' इति नपुंसकस्य स्त्रीत्वम् । अष्टी । 'क्वचिदन्यत्रापि स्थस्य ठत्वमिष्यते' । विसंपूर्वस्य स्थाधातो-रूपम् । 'अनुस्वारपरस्यादेशस्य न द्वित्वम्' । विसंठुलं, विसंठुलम् । क्वचिदग्रहणाच्चेह-सुत्थिओ । दुत्थिओ ॥ ११ ॥

अस्थिशब्द में संयुक्त स्थ को ठ आदेश हो । (अस्थि) 'स्थ' को ठादेश । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । 'लिङ्गविपर्यासः' । कहीं-कहीं लिङ्ग बदल जाता है । अतः नपुंसक लिङ्ग का स्त्रीलिङ्ग हो गया । ५२ से दीर्घ । सुलोप ६० से । अष्टी । कहीं अन्यत्र भी 'स्थ' को ठ होता है । (विसंठुलम्) स्थ को ठ हो गया । अनुस्वार से पर आदेशादि को द्वित्व नहीं होता है । अतः ठकारद्वित्व नहीं हुआ । विसंठुलं । क्वचित् कथन से (सुस्थितः) सुत्थिओ, (दुःस्थितः) दुत्थिओ में ठादेश नहीं होगा, किन्तु ३ से सलोप, द्वित्व, तकार, पूर्ववत् होगा ॥ ११ ॥

स्तस्य थः ॥ १२ ॥

स्तशब्दस्य थकारो भवति । उपरिलोपापवादः । हत्थो (३-५० थद्वि०, ३-५१ थ् = त्, ५-१ यो) । समत्थो (३-३ रूलोपः, शो० पू०) । थुई (२-२ तूलोपः, ५-१८ दीर्घः) । थवओ (२-२ प्रायो ग्रहणात् वलोपो न, कूलोपस्तु भवति, ५-१ ओ) । कोत्थुहो (१-४१ सू० स्प०) । हस्तः, समस्तः, स्तुतिः, स्तवकः, कौस्तुभः ॥ १२ ॥

स्तस्य थः—स्त इत्यस्य थः स्यात् । कोत्थुहो ॥ १२ ॥

स्त को थ हों । (कौस्तुभः) स्त को थ हुआ । ६ से द्वित्व । ४ से तकार । २३ से हादेश । १४ से औ को ओ । ४२ से अ को ओकार । ६० से सलोप । कोत्थुहो ॥ १२ ॥

स्तम्भे ॥ १३ ॥

स्तम्भशब्दे स्तकारस्य थकारो न भवति । तंबो (३-१ स्लोपः, ४-१७ वर्गान्तविन्दुः, ५-१ ओ) ॥ १३ ॥

तः स्तम्भे^१—अस्य तः स्यात् । तंबो ॥ १३ ॥

स्तम्भशब्द में स्त को त हो । आदेश का अपवाद है । (स्तंबः) तंबो ॥ १३ ॥

स्तम्भे खः ॥ १४ ॥

स्तम्भशब्दे स्तकारस्य खकारो भवति । खंबो (४-१७ वर्गान्तविं०, ओत्वं पू०) ॥ १४ ॥

स्तम्भे खः—स्तम्भशब्दे स्तस्य खः स्यात् । खंबो । 'स्थूणार्थे स्तस्य खः स्तम्भे नत्वन्यस्मिन् कदाचन' । ऊरुत्थंभो ॥ १४ ॥

स्तम्भशब्द के स्त को ख हो । (स्तम्भः) ख हो गया । खंबो । केवल स्थूणा अर्थ में आदेश होगा, अन्यत्र नहीं । (ऊरुस्तम्भः) में ख नहीं होगा, किन्तु पूर्ववत् स्तको थ । द्वित्व, तकार ६ तथा ७ से । ओत्वादि पूर्ववत् । ऊरुत्थंभो । (अग्निस्तम्भः) ४ से नलोप । ६ से द्वित्व । अग्नित्थंभो ॥ १४ ॥

नोट—नं. (९) ऋतोऽत् । (१०) इट्ठ्यादिषु । (१५) नो णः सर्वत्र । (५२) सुभि-सुप्सु दीर्घः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (६०) अन्यस्य हलः । (३) उपङ्गि लोपः कण्डतदपसाम् (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२३) खघथभां हः । (१४) औत ओत् । (४२) अत ओत् सोः । (४) अधो मनयाम् ।

स्थाणावहरे ॥ १५ ॥

स्थाणुशब्दे युक्तस्य खकारो भवति, अहरे हरेऽभिधेये न भवति । खाणू (५-१८ दीर्घः) । अहर इति किम् ? थाणू हरो (३-१ स्लोपः, शो० पू०, ५-१ ओ) । स्थाणुर्हरः ॥ १५ ॥

स्थाणावहरे—महेश्वरभिज्ञेऽर्थे विद्यमानस्य स्थाणुशब्दस्य स्थस्य खः स्यात् । खणुओ । हरे तु-थाणू ॥ १५ ॥

हर = महादेव से अतिरिक्त अर्थ में विद्यमान स्थाणु-शब्द के स्थ को ख आदेश हो । (स्थाणुकः) ख आदेश । ५८ से आ को अकार । ४१ से णद्वित्व । २ से कलोप । ४२ से ओकार । खणुओ । हर-अर्थ में ३ से सकारलोप । ५२ से उकार को दीर्घ । थाणू । 'स्थाणुर्वा ना ध्रुवः शङ्कुः' । 'स्थाणू रुद्र उमापतिः' अमर ॥ १५ ॥

स्फोटके ॥ १६ ॥

स्फोटकशब्दे युक्तस्य खकारो भवति । खोडओ (२-२० ट् = ड्, २-२ कलोपः, ५-१ ओ) ॥ १६ ॥

स्फोटके च^२—अत्र युक्तस्य खः स्यात् । खेडओ ॥ १६ ॥

स्फोटक शब्द में च को ख आदेश हो । (खेटकः) खेडओ । कलोपादि पूर्ववत् ॥ १६ ॥

यशय्याभिमन्युषु जः ॥ १७ ॥

य इत्यस्य शय्याभिमन्युशब्दयोश्च युक्तस्य जकारो भवति । कज्ज (४-१ आ = अ, ३-५० ज्द्वित्वम्, ५-३० वि०) । सेज्जा (१-५ सू० स्पष्टम्) । अहिमज्जू^१ (२-२७ भू = ह्, ३-५० ज्द्वि०, ५-१८ दीर्घः) । कार्यम्, शय्या, अभिमन्युः ॥ १७ ॥

यशय्याभिमन्युषु जः—य इत्यस्य शय्याभिमन्युशब्दयोश्च युक्तस्य वर्णस्य जः स्यात् । कज्जो । भज्जा । सेज्जा । अहिमज्जू । 'य-इत्यस्य र-लोपोऽपि शौरसेन्यां प्रयुज्यते' । अय्यो । अय्यउत्तो । शुद्धप्राकृते तु-अज्जो । अज्जउत्तो ॥ १७ ॥

य-अत्तर और शय्या-अभिमन्यु शब्दों के संयुक्त य को जकारादेश हो । (कार्यम्) य को जकार । ६ से द्वित्व । ५८ से ककारोत्तर आकार को अकार । लिङ्गव्यत्यय । पुलङ्ग । ओत्वादि पूर्ववत् । कज्जो । (भार्या) जादेश । द्वित्व । ३८ से ह्रस्व । भज्जा । (शय्या) जकारादेश, द्वित्व । २६ से श को स । ३१ से एकार । सेज्जा । (अभिमन्युः) उक्त सूत्र से न्यु गत न्य को जादेश । द्वित्व । २३ से भ को ह आदेश । ५२ से दीर्घ । ६० से सलोप । अहिमज्जू । शौरसेनी में य इसके रेफ का लोप होगा । ६ से द्वित्व । आर्यः का अय्यो । आर्यपुत्रः का अय्यउत्तो । ५ से रेफलोप । २ से पलोप । ६ से तकारद्वित्व । अय्यउत्तो । प्राकृत में अज्जउत्तो ॥ १७ ॥

तूर्यधैर्यसौन्दर्याश्चर्यपर्यन्तेषु रः ॥ १८ ॥

एतेषु शब्देषु र्यस्य रेफो भवति । तूरं (३-५४ रस्य द्वित्वं न, ५-३० वि०) । धीरं (१-३९ सू० स्प०) । सुन्दरं । अच्छेरं । परेन्तं । (१-५ सू० स्प०) ॥ १८ ॥

तूर्यधैर्यसौन्दर्याश्चर्यपर्यन्तेषु रः—एषु 'य' इत्यस्य रः स्यात् । तूरं । धीरं । सुन्दरं । अच्छेरं । परेन्तो । 'शौण्डीर्येऽपि रादेशः' । सौंडीरं ॥ १८ ॥

तूर्यादिक शब्दों के 'य' इसको 'र' आदेश हो । (तूर्यम्) र आदेश हो गया । ६२ से अनुस्वार । तूरं । (धैर्यम्) य को र आदेश । 'ईत् धैर्य' से एकार को ईकार । धीरं । (सौन्दर्यम्) य को र आदेश । ६५ से औ को उकार । ३१ से एकार । सुन्दरं । (आश्चर्यम्) र आदेश । ६४ से श्र को छ । ६ से द्वित्व । ७ से चकार । ३१ से एकार । ५८ से आकार को अकार । अच्छेरं । (पर्यन्तः) य को र । ३१ से एकार, ओत्वादि पूर्ववत् । परेन्तो । शौण्डीर्य-शब्द में भी 'य' को र आदेश होता है । २६ से श को सकार, १४ से औकार को ओकार । सौंडीरं ॥ १८ ॥

सूर्ये वा ॥ १९ ॥

सूर्यशब्दे र्यकारस्य रेफादेशो भवति वा । सूरौ (५-१ ओत्वं) । सुज्जो^१-पक्षे (४-१ ऊ = उ, ३-१७ र्य=ज्, ३-५० ज्द्वि०, ओ० पू०) ॥ १९ ॥

१. क० पु० शेषादेशयोर्द्वित्वमनादाविति द्वित्वम् । तत्र जकारस्य वर्गतृतीयत्वेन युक्ताभावाद् 'वर्गेषु युजः पूर्व' इत्यस्य न प्राप्तिः । अ० पा० । २. वाग्रहणात् 'यशय्यादि' (११७) सूत्रेण जकारोऽपि ।

सूर्ये वा—अत्र र्य इत्यस्य वा रः स्यात् । सूरौ । सुजौ ॥ १९ ॥

सूर्य-शब्द में 'र्य' को 'र' विकल्प से हो । सूरौ । पत्त में-ज आदेश, द्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । ५९ से ऊकार को उकार । सुजौ ॥ १९ ॥

नोट—नं. (५८) अदातो यथादिषु वा । (४१) नीडादिषु । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४२) अत ओत् सोः । (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२६) शपोः सः । (३१) ए शय्यादिषु । (२३) खवथधभां हः । (६०) अन्यस्य हलः । (५) सर्वत्र लवरात् । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (६५) उत्सौन्दर्यादिषु । (६४) श्रत्सप्सां छः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (१४) औत ओत् । (५९) उदूतो मधूकादिषु ।

चौर्यसमेपु रिअं ॥ २० ॥

चौर्यसमेपु शब्देषु र्यस्य रिअमित्यादेशो भवति । चोरिअं (१-४१ औ = ओ) । सोरिअं । वीरिअं (२-४३ श् = स् , शे० पूर्व०) । चौर्य-शौर्य-वीर्याणि । सम-ग्रहणादाकृतिगणोऽयम् ॥ २० ॥

चौर्यसमेपु रिअः—चौर्यतुल्येषु शब्देषु 'र्य' इत्यस्य रिअ आदेशः स्यात् । चोरिअं । ईषत्स्पृष्टो रियादेशो यकारोऽकार एव वा । पत्ते-चोरियं । मhurिअं, मhurियं । अच्छरिअं, अच्छरियं । सोरिअं, सोरियं । थेरिअं, थेरियं । आचारिअौ, आचारियो । धुरिअो, धुरियो । धोरिअो च । भारिअा, भारिया । अरिअो, अरारयो ॥ २० ॥

चौर्यशब्द के सदृश शब्दों में र्य को रिय आदेश हो । ईषत्स्पृष्ट प्रयत्न वाला 'रिय' आदेश का यकार होगा अथवा यकार का लोप होकर 'रिअ' आदेश रहेगा । उदाहरणों में स्पष्ट है । (चौर्यम्) रिय आदेश । १४ से औ को ओकार । चोरियं । पत्त में 'रिअ' । चोरिअं । (माधुर्यम्) र्य को रिय । ५८ से आ को अकार । २३ से ध को ह । मhurियं , पत्त में-मhurिअं । (आश्चर्यम्) रिय आदेश । ५८ से आ को अ । ६४ से श्र को छ । ६ से छकारद्वित्व । ७ से चकार । अच्छरियं, अच्छरिअं । (शौर्यम्) रियादेश । १४ से औ को ओ । २६ से श को स । सोरियं, सोरिअं । (स्थैर्यम्) १३ से ऐ को एकार । ३ से सलोप । थेरियं, थेरिअं । सर्वत्र नपुंसक-लिङ्ग में ६२ से अनुस्वार होगा । (आचार्यः) २ से चलोप । रियादेश । आआरियो, आ-आरिओ । ४२ से ओकारादि पूर्ववत् । (धुर्यः) धुरियो, धुरिओ । किसी किसी पुस्तक में 'धोरिओ' है, वहाँ 'उत ओत् ०' से उ को ओ होगा । (भार्या) भारिया, भारिआ । (आर्यः) अरियो-अरिओ । ५८ से आ को अकार ॥ २० ॥

पर्यस्तपर्याणसौकुमार्येषु लः ॥ २१ ॥

एषु शब्देषु र्यस्य लकारो भवति^१ । पल्लत्यं (३-५० ल्द्वि०, ३-१२ स्त = थ् , ३-५० थ्द्वि०, ३-५१ थ् = त् , ५-३० वि०) । पल्लाणं (पूर्ववत्) । सोअमल्लं (१-१२ सू० स्पष्टम्) ॥ २१ ॥

पर्यस्तपर्याणसौकुमार्येषु लः—एषु र्यस्य लः स्यात् । पल्लत्यं । पल्लाणं ।

१. रिअः-इति संजीवनीसंमतः पाठः ।

२. छकारो भवति । क० पु० पाठः ।

सौत्रमल्लं । पल्लटंति । पल्लंको । 'आर्द्रे विभाषा लत्वं स्यात् ओकारश्चेष्यते बुधैः' । ओल्लं, अल्लं । ओहं, अहं ॥ २१ ॥

पर्यस्त-पर्याण-सौकुमार्य शब्दों में 'र्य' को 'ल' हो । (पर्यस्तम्) लादेश । ६ से द्वित्व । २९ से स्त को थ । ६ से द्वित्व । ७ से तकार । पल्लत्थं । (पर्याणम्) लादेश । पल्लानं । (सौकुमार्यम्) लादेश । १४ से औ को ओकार । २ से कलोप । 'अन्मुकुटादिषु' से उकार को अकार । ५८ से आ को अ । सोअमल्लं । परि-पूर्वक अस् धातु निष्ठाप्रत्ययान्त ही लेना यह नियम नहीं । पर्यस्यन्ति । 'स्यस्तयोरपि वा टत्वम्' इससे टकार । ६ से द्वित्व । ४ से यलोप । ६३ से र को ल । द्वित्व । पल्लटंति । एवम् (पर्यङ्कः) का पल्लंको सिद्ध कर लेना । अतः 'वसन्तराजादि'मान्य लत्वप्रतिपादक वार्तिक निरर्थक है । आर्द्रशब्द में र्द्र को ल आदेश और आकार को ओ विकल्प से हो । जहाँ लादेश और ओकार हुआ, वहाँ ६ से ल को द्वित्व । ओल्लं, जहाँ ओकार नहीं हुआ केवल लादेश हुआ वहाँ ५८ से अकार । अल्लं । ओकार के विकल्प में ५ से उभयरेफ का लोप । शेषभूत द को और आदेशभूत ल को ६ से द्वित्व । अल्लं, अहं ॥ २१ ॥

नोट—नं. (१४) औत ओत् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (२३) खवथधभां हः । (६४) श्रत्सप्सां छः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२६) शपोः सः । (१३) ऐत एत् । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (६२) नपुंसके 'सोर्विन्दुः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४२) अत ओत्सोः । (२९) स्तस्य थः । (४) अधो मनयाम् । (६३) हरिद्रादीनां रो लः ।

तस्य टः ॥ २२ ॥

त इत्येतस्य टकारो भवति । केवट्टओ (१-३४ ऐ = ए, प्रायोग्रहणात् वलोपो न, ३-५० ट्द्वि०, २-२ कूलोपः, ५-१ ओ) । णट्टओ । णट्टई । (२-४२ न् = ण्, शो० पू०) । कैवर्तक, नर्तक, नर्तक्यः' ॥ २२ ॥

तस्य टः—अस्य टादेशः स्यात् । पञ्चट्टइ । नट्टई । केवट्टो । वट्टी । वट्टा । अट्टो । 'स्यस्तयोरपि वा टत्वं क्रियते कापि शाब्दिकैः' । पल्लटंतो । पल्लट्टो । पल्लत्थो । व्यवस्थित-विभाषाश्रयणाच्चेह-विणस्संतो ॥ २२ ॥

त को ट आदेश हो । (प्रवर्तते) ५ से रेफलोप । २ से वलोप । त को ट । ६ से द्वित्व । आत्मनेपद वा परस्मैपद । पञ्चट्टइ । (नर्तकी) त को ट आदेश, द्वित्व, कलोप पूर्ववत् । २५ से न को ण । णट्टई । (कैवर्तः) केवट्टो । 'कगचज' से लोप प्रायिक है अतः वलोप नहीं होगा । (वर्तिः) वट्टी । (वर्म) ४ से मलोप । 'त' को टादेश । लिङ्गव्यत्यय से स्त्रीत्व । वट्टा । (आर्तः) त को ट । ५८ से अकार । द्वित्व, ओत्व पूर्ववत् । अट्टो । कहीं कहीं स्य और स्त को भी टादेश होता है । (पर्यस्यन्) 'पर्यस्तपर्याण०' में निष्ठा प्रत्यय की अविवक्षा होने से ल आदेश । 'स्यस्तयोरपि' से स्य को ट आदेश । पूर्ववत् टद्वित्व । पल्लटंतो । (पर्यस्तः) पूर्ववत् अन्यकार्य, टादेश विकल्प से । पल्लट्टो । पत्त में-पल्लत्थो । पूर्वसूत्र में साधुत्व दिखा

१. वट्टई पाठे वर्तत इति कचिदधिकम् ।

दिया है। व्यवस्थित विकल्प होने से कहीं नहीं भी होगा। (विनश्यन्) २५ से न को ण। ४ से यलोप। २६ से सकार। ६ से द्वित्व। विणस्संतो ॥ २२ ॥

पत्तने ॥ २३ ॥

पत्तनशब्दे युक्तस्य टकारो भवति। पट्टणं (३-५० ट्द्वि०, २-३ ४२ न=ण, ५-३० वि०) ॥ २३ ॥

मुत्तिकापत्तनयोश्च—एतयोर्युक्तस्य तस्य टः स्यात्। मट्टिआ। पट्टणं ॥ २३ ॥

मुत्तिका और पत्तन शब्द के द्वित्व त्त को ट हो। (मुत्तिका) त्त को ट। द्वित्व। २ से कलोप। ९ से ऋ को अकार। मट्टिआ। (पत्तनम्) टकारादेश, द्वित्व। २५ से न को ण। पट्टणं ॥ २३ ॥

न धूर्तादिषु ॥ २४ ॥

धूर्त इत्येवमादिषु त्त इत्येतस्य टकारो न भवति। धुत्तो (३-३ र्लोपः, ३-५० त्द्वि०, ५-२९ ह्रस्वः, ५-१ ओ)। कित्ति (३-३ र्लोपः, ३-५० त्द्वि०, ५-२९ ह्रस्वः)। वत्तमाणं (३-३ र्लोपः, ३-५० त्द्वि०, २-४२ न=ण, ५-३० वि०)। वत्ता (४-१ आ=अ, ३-३ र्लोपः, शे० पू०)। आवत्तो (५-१ ओ, शे० पू०)। संवत्तओ (३-३ र्लोपः, ३-५० त्द्वि०, २-२ क्लोपः, शे० पू०)। णिवत्तओ (२-४२ न=ण, शे० पू०)। वत्तिआ (३-३ र्लोपः, ३-५० त्द्वि०, २-२ क्लोपः)। अत्तो। कत्तरी। मुत्ती (पूर्ववद्रलोपो ह्रस्वादिकञ्च)। धूर्तः, कीर्तिः, वर्तमानम्, वार्ता, आवर्तः, संवर्तकः, निवर्तकः, वर्तिका, आर्तः, कर्तरी, मूर्तिः ॥ २४ ॥

न धूर्तादिषु—एषु तस्य टकारो न स्यात्। धुत्तो। मुत्तो। मुहुत्तं। कत्तरी। आवत्तो। कित्ति। वत्ता। भत्तारो। कत्तारो ॥ २४ ॥

धूर्तादिक शब्दों में त्त को ट आदेश नहीं होगा। (धूर्तः, मूर्तः, मुहुर्तः) सर्वत्र ५ से रेफलोप। ६ से तद्वित्व। ५९ से उकार। धुत्तो, मुत्तो, मुहुत्तो। (कर्तरी) कत्तरी। (आवर्तः) आवत्तो। (कीर्तिः) 'इदीतः पानीयादिषु' से ई को इकार। कित्ति। (वार्ता) ५८ से अकार। वत्ता। (भर्तारः, कर्तारः) भत्तारो। कत्तारो। लोप, द्वित्व, पूर्ववत् ॥ २४ ॥

गर्ते डः ॥ २५ ॥

गर्तशब्दे तस्य डकारो भवति। गड्डो (३-५० ड्द्वि०, ५-१ ओ) ॥

गर्ते डः—अत्र तस्य डः स्यात्। गड्डो ॥ २५ ॥

गर्त-शब्द में त्त को ड हो। ६ से द्वित्व। गड्डो ॥ २५ ॥

गर्दभसंमर्दवितर्दिविच्छदिषु र्स्य ॥ २६ ॥

१. एष संजीवनीसंमतः पाठः।
प्राकृतं बोध्यम्।

२. कचिद् विमर्द इत्यधिकः पाठस्तत्र विमड्डोति

एतेषु र्सस्य डो भवति । गड्डडो (३-५० ड्द्वि०, २-२७ भ् = ह्, ५-१ ओ) । संमड्डो (पूर्व०) । विअड्डो (२-२ तलोपः, ३-३ रूलोपः, ड्द्वि० पू०, ५-१८ दीर्घः) । विछड्डो (पूर्व०) ॥ २६ ॥

गर्दभसंमर्दवितर्दिविच्छर्दिषु र्सस्य—एषु र्सस्य वा डादेशः स्यात् । गड्डहो, गड्डहो । संमड्डो, संमड्डो । विअड्डो, विअड्डो । विच्छड्डो, विच्छड्डो ॥ २६ ॥

गर्दभ इत्यादिक शब्दों में र्द को विकल्प से ड हो । (गर्दभः) र्द को ड, द्वित्व । २३ से भ को ह । गड्डहो । पक्ष में—५ से सर्वत्र रेफलोप । द्वित्व । गड्डहो । (संमर्दः) संमड्डो, संमड्डो । विअड्डो, विअड्डो । विच्छड्डो, विच्छड्डो । डादेश, रेफलोप, द्वित्व, पूर्ववत् ॥ २६ ॥

त्यथ्यद्यां चछजाः ॥ २७ ॥

त्य-थ्य-द्य इत्येतेषां च-छ-ज इत्येते यथासंख्यं भवन्ति । त्यस्य, णिच्चं^१ (२-४२ न् = ण्, ३-५० च्द्वि०, ५-३० विं०) । पच्चच्छं (३-३ रूलोपः, ३-३० क्ष् = छ्, ५-३० विं०) थ्यस्य, रच्छा । मिच्छा । पच्छं । (३-५० छ्द्वि०, ३-५१ छ् = च्) । द्यस्य, विज्जा (३-५० ज्द्वि०) । वेज्जो (१-३४ ऐ = ए, पूर्व० ज्द्वि०, ५-१ ओ) । नित्यम्, प्रत्यक्षम्, रथ्या, मिथ्या, पथ्यम्, विद्या, वैद्यः ॥ २७ ॥

त्यथ्यद्यां चछजाः—एषां यथासंख्यमेते आदेशाः स्युः । (त्यस्य) पच्चक्खं । मच्चलोओ । सच्चं । णिच्चं । (थ्य०) पच्छो । रोपच्छो । रच्छा । मिच्छा । (द्य०) अज्ज । विज्जा । जूअं । मज्जं । पडिवज्जइ । ‘यथाप्राप्तो यलोपोऽपि त्यथ्यद्येषु तु दृश्यते’ । अत्तओ । सामर्थ्यं । आतिर्त्थं । गदं । अवदं ॥ २७ ॥

त्य, थ्य, द्य, इनको क्रम से च छ ज आदेश हों । उदाहरण—(प्रत्यक्षः) त्य को च आदेश । ६ से द्वित्व । ३४ से क्ष को ख । ६ से द्वित्व । ७ से ककार । अनुस्वार, ओकार, सर्वत्र पूर्ववत् । रेफलोप ५ से । पच्चक्खं । (मर्त्यलोकः) रेफलोप, चकारादेश, पूर्ववत् । २ से कलोप । मच्चलोओ । (सत्यम्) त्य को च, द्वित्व पूर्ववत् । सच्चं । (नित्यम्) २५ से न को ण । णिच्चं । (थ्य) (पथ्यः) उक्त सूत्र से छ । ६ से द्वित्व । ७ से चकार । पच्छो । (नेपथ्यः) पूर्ववत् छकार, द्वित्व, चकारादेश । २५ से णकार । रोपच्छो । एवम् (रथ्या) रच्छा । (मिथ्या) मिच्छा । (द्य०) (अद्य) द्य को जकार । ६ से द्वित्व । अज्ज । (विद्या) विज्जा । (द्यूतम्) द्य को ज । २ से तलोप । जूअं । (मद्यम्) मज्जं । (प्रतिपद्यते) ५ से रेफलोप, ‘प्रतिवेत्तस०’ से त को ड । १८ से प को व । द्य को ज, द्वित्व । आत्मनेपद के स्थान पर परस्मैपद । २ से तलोप । पडिवज्जइ । ‘त्य थ्य, द्य’ तीनों में प्रयोगानुकूल यकार का लोप भी होता है । (अत्ययः) ४ से त्य के य का लोप । ६ से द्वित्व । २ से यलोप । ४२ से ओकार । अत्तओ । (सामर्थ्यम्)

१. कचित् सच्चं, पच्चक्खं, पश्चच्चं । सत्यं, प्रत्यक्षं, पाश्चात्यमित्यधिकम् ।

पूर्ववत् यलोप । ४ से रेफलोप । द्वित्व ६ से, तकार ७ से । सामर्थ्यं । (आतिथ्यम्)
आतिथ्यं । (गद्यम्) गदं । (अवद्यम्) अवदं ॥ २७ ॥

ध्यहोर्भः ॥ २८ ॥

ध्य-ह्य इत्येतयोर्ज्ञकारो भवति । ध्यस्य, मज्झं (३-५० झ्द्वि०, ३-५१ झ् = ज्, ५-३० वि०) । अज्झाओ (५-१ ओ, शे० पू०) । ह्यस्य, वज्झओ (४-१ आ = अ, २-२ क्लोपः, शे० पू०) । गुज्झओ (पूर्व०) । मध्यः, अध्यायः, वाह्यकः, गुह्यकः ॥ २८ ॥

ध्यह्ययोर्भः^१—एतयोर्भः स्यात् । संभा । वंभा । गुज्भं । संगज्भइ । जुज्भइ । मुज्भइ । 'वक्तव्यः साध्वसे ध्वस्य भादेशोऽपि विभाषया' । सज्भसं । पक्षे-साहसं ॥ २८ ॥

ध्य-ह्य इनको झ हो । (संझा) झादेश । ६ से द्वित्व अनुस्वार से पर को नहीं होता है । संझा । (वन्झ्या) वंझा । (गुह्यम्) ६ से द्वित्व । ७ से जकार । गुज्झं । (संनह्यते) नकारादि भी पूर्ववत् । संगज्झइ । (युध्यते) २५ से य को जकार । जुज्झइ । (मुह्यते) मुज्झइ । 'साध्वस' शब्द में झादेश विकल्प से होगा । जहाँ झादेश हुआ वहाँ द्वित्व, जकार, पूर्ववत् । ५८ से अकार । सज्झसं । पक्ष में ५ से वलोप । २३ से धकार को हकार । साहसं ॥ २८ ॥

नोट—नं. (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (५८) अदातो यथादिषु वा । (५) सर्वत्र लवराम् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२५) नो णः सर्वत्र । (४) अधो मनयाम् । (२६) शपोः सः । (९) ऋतोऽत् । (५९) उदूतो मधूकादिषु ।

ष्कस्कक्षां खः ॥ २९ ॥

ष्कस्कक्षां खकारो भवति । ष्कस्य, सुक्खं (३-५० ख्द्वि०, ३-५१ ख् = क्, ५-३० वि०) । पोक्खरो (१-२० सू० स्प०) । स्कस्य, खंदो । खंधो । (४-१७ वर्गान्ति वि०, ५-१ ओ) । क्षस्य, खदो । जक्खो (२-३१ सू० स्प०) ॥ २९ ॥

ष्कस्कक्षां खः—एषां खः स्यात् । 'ष्कस्कथोरत्र खादेशो व्यवस्थितविभाषया' । तेन सुक्खं, सुक्कं । पोक्खरं, पोक्करं । णिक्खओ, णिक्कओ । (स्क०) खंधो । कचिन्नैव, दुक्करं । णिक्कवो । सक्कअं । संकारो । णमकारो । तक्करो । (क्षस्य) जक्खो, रक्खसो ॥ २९ ॥

ष्क-स्क-क्ष इनको ख आदेश हो । स्क और ष्क को विकल्प से हो । (शुष्कम्) २६ से श को सकार । प्रकृत सूत्र से ष्क को ख । ६ से द्वित्व । ७ से ककार । सुक्खं । पक्ष में ३ से पलोप । शेष क को द्वित्व । सुक्कं । (पुष्करम्) १ से उ को ओ । अन्य कार्य पूर्ववत् । पोक्खरं । पोक्करं । (निष्करयः) ५ से रेफलोप । ष्क को ख विकल्प से । २५ से न को ण । २ से यलोप । द्वित्व, ख को क पूर्ववत् । णिक्खओ । पक्ष में-३ से पलोप । ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । णिक्कओ । (स्कन्धः) स्क को ख हो गया । खंधो । कहीं ष्क स्क को ख आदेश नहीं होगा । (दुष्करम्)

१. शुष्क, पुष्कर, स्कन्द, स्कन्ध, क्षत, यक्षाः । सुक्खमिति पाठे 'मुष्क इति ।

२. एव संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

३ से षलोप । ७ से द्वित्व । दुक्कं । (निष्कृपः) १५ से न को ण । ९ से ऋ को अकार । १८ से प को व । अन्य कार्य पूर्ववत् । (संस्कृतम्) खादेश नहीं हुआ । 'मांसादिषु वा' से अनुस्वारलोप । अन्य कार्य पूर्ववत् । सक्कं । (संस्कारः) संकारो । (नमस्कारः) पूर्ववत् । न को ण, सलोप, कद्वित्व । णमकारो । परंतु 'णमो अरि-हंताणं'—इस आर्ष प्रसिद्ध मन्त्र में 'एसो पंच णमुक्कारे' सच्चपावप्पणासणो । मंगलाणं अ सव्वेसिं पढमं हवइ मंगलं ॥ इस वचन में 'णमुक्कार' उकारयुक्त है, अतः आर्षत्वात् अथवा ३५ से अ को उ हो जायगा । 'णमुक्कारो' यही होगा । (तस्करः) तक्करो । (क्ष) (यक्षः) २४ से य को ज आदेश । खादेश, द्वित्वादि पूर्ववत् । जक्खो । (राक्षसः) ५८ से आ को अकार, अन्य कार्य पूर्ववत् । रक्खसो ॥ २९ ॥

अक्ष्यादिषु च्छः ॥ ३० ॥

अक्षि इत्येवमादिषु क्षकारस्य च्छकारो भवति । अच्छी (३-५० छद्वि०,^१ ३-५१ छ=च्, ५-१८ दीर्घः) । लच्छी (३-२ मूलोपः, शो० पू०) । छुण्णो (५-१ ओ) । छीरं (स्पष्टं) । छुद्धो (३-३ वूलोपः, ३-५० ध्द्वि०, ३-५१ ध्=द्, ५-१ ओ) । उच्छित्तो (३-१ तपयोलोपः, ३-५० छद्वि०, ३-५१ चत्वं, ३-५० त्द्वि०, ५-१ ओ) । सरिच्छं (१-२ सू० स्प०) । उच्छू (१-१५ सू० स्प०) । उच्छा (५-४७ आत्मवत् कार्य, शो० पू०) । रिच्छो (१-३ ऋ=रि, ३-५० छद्वि०, ३-५१ छ=च्, ५-१ ओ) । मच्छिया (२-२ कूलोपः, शो० पू०) । छुअं (२-२ तूलोपः, ५-३० वि०) । छुरं (५-३० वि०) । छेत्तं (३-३ रूलोपः, ३-५० त्द्वि०, ५-३० वि०) । वच्छो (३-५० छद्वि०, ३-५१ छ=च्, ४-१८ पुं०, ४-६ सूलोपः, ५-१ ओ) । दच्छो (पू०) । कुच्छी (५-१८ दीर्घः, शो० पू०) । अक्षि-लक्ष्मी-क्षुण्ण-क्षीर-क्षुब्ध-उत्क्षिप्त-सदक्ष-इक्षु-उक्षन्-क्षार-ऋक्ष-मक्षिका-क्षुत-क्षुर-^२क्षेत्र-वक्षस्^३-दक्ष-कुक्षि-इत्येवमादयः^४ ॥ ३० ॥

अक्ष्यादिषु छः—एषु छः रयात् । अच्छीइ । छीरं । छुरं । छारं । मच्छिआ । रिच्छो । लच्छी । छुहा । दच्छो ॥ ३० ॥

अक्ष्यादिक शब्दों में च को छ आदेश हो । (अक्षिणी का अक्षीणि) च को छकार, ६ से द्वित्व, ७ से च आदेश । अच्छीइ । विभक्ति-कार्य पञ्चम-परिच्छेद में कहेंगे । (क्षीरम्) छ आदेश । आदिस्थ छकार है, अतः द्वित्व नहीं होगा । छीरं । (क्षुरम्) छुरं । (क्षारम्) छारं । (मक्षिका) यहाँ आदेशभूत छ आदिस्थ नहीं है, अतः द्वित्व चकार हो जायगा । २ से कूलोप । मच्छिआ । (ऋक्षः) १२ से ऋ को रि । छादेश । ६ से द्वित्व । ७ से चकार । रिच्छो । (लक्ष्मीः) ४ से मूलोप, अन्य कार्य पूर्ववत् । लच्छी । (क्षुधा) ३३ से ध को ह । छुहा । (दक्षः) दच्छो ।

१. चकाररहितश्चकार आदेशो बोध्यः । तथैव च छुण्णादिषु दृश्यते । २. क्षुरे विकल्पः । क्षुरो, खुरो इति पठन्ति केचित् । ३. वृक्ष इति केचित् । ४. आपँ इक्खू, खोर, सारि-क्खमित्यादिपि दृश्यते । हे० ।

नोट—नं. (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३४) णस्कृत्तां खः । (५) सर्वत्र लवराम् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२५) नो णः सर्वत्र । (१८) पो वः (४) अधो मनयाम् । (४२) अत ओत् सोः । (२४) आदेर्यो जः । (५८) अदातो यथादिषु वा । (२३) खघथधभां हः । (२६) शषोः सः ।

क्षमावृक्षक्षणेष्वा वा ॥ ३१ ॥

एतेषु क्षकारस्य छकारो भवति वा । छमा, खमा^१ (३-२९ क्ष = ख) । वच्छो, रुक्खो (१-३२ सू० स्प०) । छणं, खणं (पक्षे ३-२९ क्ष = ख, ५-३० वि०) । 'वृक्ष'शब्दे ऋकारस्याकारे कृते, क्षणशब्दे चोत्सवाभिधायिनि छत्वमिष्यते^२ ॥ ३१ ॥

क्षमावृक्षक्षणेष्वा—एषु वा छः स्यात् । पक्षे खः । छमा, खमा । वच्छो, रुक्खो । छणो, खणो । 'उत्सवार्थे क्षणे छत्वं, मुहूर्ते तु खणो भवेत्' । सूत्रे क्षमेति केचित् ॥ ३१ ॥

क्षमा-वृक्ष-क्षण शब्दों में क्ष को छ विकल्प से हो । (क्षमा) 'अः क्षमाश्वाघयोः' इससे क्ष और मकार का विश्लेषण करके मध्य में अकारागम होगा । क्ष को छकार । छमा । पक्ष में ३४ से क्ष को ख आदेश । खमा । (वृक्षः) ९ से ऋ को अकार । छकार आदेश । ६ से छकारद्वित्व । ७ से चकार । ओत्वि पूर्ववत् । वच्छो, पक्ष में 'वृक्षे वेन रुर्वा' १।३३ । से वृ को रु आदेश । ३४ से क्ष को ख आदेश । द्वित्व, कादेश पूर्ववत् । रुक्खो । (क्षणः) छ्वादेश । छणो । पक्ष में-खणो । 'उत्सव अर्थ में छ्वादेश छणो और मुहूर्त अर्थ में खणो । कोई 'क्षमा' के स्थान पर 'क्षमा' पढ़ते हैं । पूर्ववत् साधुत्व ॥ ३१ ॥

ष्मपक्षमविस्मयेषु म्हः ॥ ३२ ॥

ष्म—इत्येतस्य पक्षमविस्मयशब्दयोश्च युक्तस्य म्हकारो भवति । ष्मस्य, गिम्हो (३-३ रेफलोपः, ह्रस्वः संयोगे—ई = इ, ५-१ ओ) । उह्मा (५-४७ आत्मवत् कार्य्यं, शो० पू०) । पम्हो (५-१ ओ, शो० पू०) । विम्हो (२-२ यलोपः, शो० पू०) । ग्रीष्म, उष्मन्, पक्ष्मन्, विस्मयाः ॥

ष्मपक्षमविस्मयेषु म्हः—एषु युक्तवर्णस्य म्हादेशः स्यात् । गिम्हो । पम्हो । विम्हो ॥ ३२ ॥

ष्म को और पक्षम-विस्मय शब्दों के युक्त वर्ण को 'म्ह' आदेश हो । (ग्रीष्मः) ष्म को म्ह आदेश । ३६ से ईकार को इकार । ५ से रेफलोप^१ । गिम्हो । (पक्षम) क्षम को म्ह आदेश । लिङ्गव्यत्यय । नपुंसक-लिङ्ग का पुलिङ्ग । पम्हो । (विस्मयः) स्म को म्ह आदेश । २ से यलोप । विम्हो ॥ ३२ ॥

नोट—नं. (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (१) उत ओत् तुण्डसमेषु । (५) सर्वत्र लवराम् ।

१. क्षमा पृथिवी, खमा क्षान्तिः । हे० । २. क० पु० छणो । क्षण उत्सव इत्यर्थः । अ० पा० । ३. संजीवनीसंगतः पाठोऽयम् ।

(२५) नो णः सर्वत्र । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (९) ऋतोऽत् ।
(१८) पो वः । (३५) सन्धौ अज्जलोपविशेषा बहुलम् । (२४) आदेर्यो जः । (५८)
अदातो यथादिपु वा । (२२) ऋ रीति । (४) अधो मनयाम् । (२३) खयधभां हः ।

ह्रस्वणक्षणां णः ॥ ३३ ॥

हादीनां णह इत्ययमादेशो भवति । ह्रस्व, वणही, जण्ह (५-१८ दीर्घः) । स्नस्य, न्हाणं (५-३० वि०, २-४२ न = ण्) । पणहुदं (३-३ र्लोपः, १२-३' त् = द्, ५-३० वि०) । णस्य, विण्ह (५-१८ दीर्घः) । कण्हो (३-६१ विप्रकर्षात् ऋ = अ, ५-१ ओ) । क्षणस्य, सण्हं (२-४३ श् = स्, विप्रकर्षात् बाहुलकेन लस्यात्वे, ५-३० विन्दुः) । तिण्हं (ह्रस्वः संयोगे ती = ति, शो० पू०) । श्नस्य, पण्हो (३-३ र्लोपः, ५-१ ओ) । सिण्हो २-४३ श् = स्, शो० पू०) । वह्निः, जह्नुः, स्नानम्, प्रस्नुतम्, विष्णुः, कृष्णः, श्लक्ष्णं, तीक्ष्णम्, प्रश्नः, शिश्नः ॥ ३३ ॥

ह्रस्वणक्षणां णहः—एषां णहः स्यात् । जण्ह । जाण्हवी । णहणं । जोणहा । विण्ह । जिण्ह । तिण्हं । 'तीत्रार्थे तीक्ष्णशब्दे ण्हो, निशितार्थे तु खो भवेत्' । निशितार्थे तु-तिक्खं । श्लक्ष्णम् । 'उपरि कापि वक्तव्यो लोपो वर्णान्तरस्य वा' । इति शलोपः । ऋण्हं । (श्नस्य) पणहा । अण्हन्तो ॥ ३३ ॥

ह्रस्व-ण-क्ष-अ इनको णह आदेश हो । (जह्नुः) ह्र को णह आदेश । कोई 'अधो मनयाम्' से नकारलोप के अनन्तर णह मानते हैं । परन्तु नित्यत्वात् प्रथम ही णह हो जायगा । ५२ से दीर्घ । (जाह्वी) जाण्हवी । (स्नानम्) णहणं । २५ से न को ण । (उयोत्सना) २ से तलोप । ४ से यलोप । णहादेश । जोणहा । (विष्णुः) ५२ से ऊकार । विण्ह । (जिष्णुः) जिण्ह । (तीक्ष्णम्) ३६ से ह्रस्व इकार । चग को णह आदेश । तिण्हं । तीत्र अर्थ में तिण्हं । निशित तीखे अर्थ में तिक्खं । ४ से नलोप । ३४ से ख आदेश । ६ से द्वित्व, ७ से ककार । (श्लक्ष्णम्) 'उपरि कापि' से शलोप । लण्हं । (प्रश्नः) ५ से रेफलोप । पुलिङ्ग का प्राकृतत्वात् स्त्रीलिङ्ग । पणहा । (अश्नन्) अण्हन्तो ॥ ३३ ॥

चिह्ने न्धः ॥ ३४ ॥

चिह्नशब्दे युक्तस्य न्ध इत्ययमादेशो भवति । चिन्धं । (१-१२ सू० स्प०) ॥ ३४ ॥

चिह्ने न्धः—अत्र न्धः स्यात् । चिन्धं ॥ ३४ ॥

चिह्न शब्द में ह्र को न्ध आदेश हो । (चिह्नम्) न्धादेश । चिन्धम् ॥ ३४ ॥

ष्पस्य फः ॥ ३५ ॥

ष्प इत्येतस्य फ इत्ययमादेशो भवति । पुष्फं (३-५० फ्द्वि०, ३-५१ फ् = प्, ५-३० वि०) । सप्फं (२-४३ श् = स, शो० पू०) । णिष्फा-

ओ । (२-३२ नू=ण्, २-२ प्लोपः, फद्धित्वं पत्वं च पू०, ५-१ ओ) ।
पुष्पम्, शष्पम्, निष्पापः ॥ ३५ ॥

ष्पस्य फः—ष्प इत्येतस्य फः स्यात् । पुष्फं । सप्फं । णिष्फाओ । णिष्फण्णं ।
'श्लेष्मशब्दे तु फादेशः ष्म इत्यस्य प्रचक्षते' । सेप्फो । सलेसमा इति लोके ॥ ३५ ॥
ष्प को फ आदेश हो । (पुष्पम्) फ आदेश । ६ से द्वित्व । ७ से पकार । पुष्फं ।
(शष्पम्) २६ से श को सकार । अन्यकार्यं पूर्ववत् । सप्फं । (निष्पापः) २५ से
न को ण । २ से पलोप । फादेशादि पूर्ववत् । णिष्फाओ । अथवा 'प्रायो लोपः'
णिष्फावो । (निष्पन्नम्) णिष्फण्णं । श्लेष्म-शब्द में भी ष्म को फ आदेश होता है ।
५ से लकार का लोप । २६ से श को स । फ आदेशादि पूर्ववत् । सेप्फो ।
'सलेस्मा' लोक में होता है । शकार-लकार का वर्ण विश्लेषण करके मध्य में अकारागम ।
२६ से श ष को सकार । सलेस्मा ॥ ३५ ॥

स्पस्य सर्वत्र स्थितस्य ॥ ३६ ॥

स्प इत्येतस्य सर्वत्र स्थितस्य फ इत्ययमादेशो भवति । फंसो
(४-१५ बिन्दुः, ३-३ र्लोपः, २-४३ श्=स्, ५-१ ओ) । फंदणं (२-४२
नू=ण्, ५-३० बिं०, शे० पू०) स्पर्शः, स्पन्दनम् ॥ ३६ ॥

स्पस्य—स्पस्य फः स्यात् । फंसो । 'बिन्धादीदृत्परस्येह द्वित्वं शेषस्य नेष्यते । कचि-
त्सस्य कचित्पस्य लोपः स्पाक्षर इष्यते' ॥ परोप्परं । वणस्सई । कचित् छादेशोऽपि-छिहा ॥

स्प को फ आदेश हो । (स्पर्शः) स्प को फ आदेश । ५ से रेफलोप । २६ से
श को स । ६१ से अनुस्वारागम । (बिन्दु०) अनुस्वार-आकार-ईकार-ऊकार से पर
लोपादि से अवशिष्ट वर्ण को द्वित्व नहीं होता है । अतः सकार को द्वित्व नहीं हुआ ।
फंसो । 'स्प' अक्षर के कहीं सकार का और कहीं पकार का लोप हो । (परस्परम्)
सलोप । ६ से द्वित्व । ३५ से बहुलग्रहण से अकार को ओकार । परोप्परं ।
(वनस्पतिः) पलोप, सद्वित्व । ५२ से इकार को दीर्घ । २ से तकारलोप । २५ से
न को ण । वणस्सई । कहीं स्प को छकारादेश भी होता है । (स्पृहा) १० से
ऋकार को इकार । छिहा ॥ ३६ ॥

नोट—नं. (३४) ष्कस्कृत्तां खः । (९) ऋतोऽत् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादी ।
(७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३६) इदीतः पानीयादिषु । (५) सर्वत्र लवणम् ।
(२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (४) अधो मनयाम् । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः ।
(२६) शषोः सः । (२५) नो णः सर्वत्र ।

सि च ॥ ३७ ॥

स्पस्य कचित् सि इत्ययमादेशो भवति । पाडिसिद्धी । (१-२ सू०
स्प०) । प्रतिस्पद्धी ॥ ३७ ॥

वाष्पेऽश्रुणि हः ॥ ३८ ॥

वाष्पशब्दे ष्प इत्येतस्य हकारो भवति अश्रुणि वाच्ये । बाहो

१. संजीवनीसंमतः पाठः । २. सि च—इति सूत्रं नास्ति संजीवन्यादौ ।

(५-१ ओ, ३-५४ ह्रस्वत्वं न) । अश्रुणि किम् ? वष्पो (४-१ वा = व, ३-३५ ष् = फ्, ३-५० फ्रि०, ३-५१ फ् = प्, ५-१ ओ) । उह्य^१ (५-४७ आत्मवत्) । बाष्पः, ऊष्मा ॥ ३८ ॥

बाष्पेऽश्रुणि हः—अश्रुण्यर्थे वाष्पशब्दस्य ष्स्य हः स्यात् । बाहो । मण्डूक-
प्लुत्या वेति संबध्यते । तेन—‘वष्पमोक्खं करइस्सं’ इत्यादौ न । ‘क्वचिद् दक्षिण-
शब्देऽपि क्षस्य हादेश इष्यते’ । दाहिणो । क्वचिद्ग्रहणात् न सर्वत्र । दक्खिणो ।
दक्खिणं—इत्यादौ न ॥ ३८ ॥

अश्रु-अर्थ में वाष्पशब्द के ष को ह आदेश । (वाष्पः) ह आदेश हो गया ।
बाहो । ‘मण्डूकप्लुति’ से ‘च्मावृत्तणेषु वा’ से वा की अनुवृत्ति लाने से यह
अर्थ होगा कि कहीं ह आदेश नहीं होगा । जैसे—‘वष्पमोक्खं करइस्सं’, ‘ष्स्य फः’ से
फ आदेश । द्वित्व, पकार पूर्ववत् । ‘वष्प’ इति । कहीं ‘दक्षिण’शब्द में भी ञ को
ह आदेश होता है । (दक्षिणः) ञ को हकार । दाहिणो । क्वचित् ग्रहण है, अर्थात्
कहीं किसी स्थलविशेष में होगा, सर्वत्र नहीं । अतः (दक्षिणः) में ह आदेश नहीं
होगा । किन्तु ३४ से ञ को ख आदेश । ६ से द्वित्व । ७ से ककार । दक्खिणो ।
(दाक्षिण्यम्) पूर्ववत् ञ को ख आदेश, द्वित्व, ककार । ४ से यलोप । शेष णकार
को ६ से द्वित्व । ५८ से आकार को ह्रस्व अकार । दक्खिणं ॥ ३८ ॥

कार्षापणे ॥ ३९ ॥

कार्षापणशब्दे युक्तस्य हकारो भवति । काहावणो (२-१५ प् =
व्, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) ॥ ३९ ॥

कार्षापणे—अत्र युक्तस्य हः स्यात् । काहावणो ॥ ३९ ॥

कार्षापणशब्द में युक्त ‘र्ष’ को ह होय । (कार्षापणः) र्ष को ह आदेश । १८ से
प को वकार । काहावणो ॥ ३९ ॥

श्रत्सप्सां छः ॥ ४० ॥

एतेषां छकारो भवति । श्रस्य, पच्छिमं (३-५० छ्रि०, ३-५१
छ = च्, ४-१२ वि०) । अच्छेरं (१-५ सू० स्प०) । त्सस्य, वच्छो
(५-१ ओ) । वच्छरो (३-५० छ्रि०, ३-५१ छ्र = च्, ५-१ ओ) ।
प्सस्य, लिच्छा । जुगुच्छा (स्पष्टम्) । पश्चिमम्, आश्चर्यम्, वत्सः,
वृत्सरः, लिप्सा, जुगुप्सा ॥ ४० ॥

श्रत्सप्सां छः—एषां छः स्यात् । (श्रस्य) णिच्छओ । पच्छिमो । (त्सस्य)
वच्छो । उच्छाहो । (प्सस्य) लिच्छा । जुजुच्छा । ‘छादेशः श्रत्सयोः कापि न मन्यन्ते
मनीषिणः’ । णिच्छलो । इह तु वा-ऊसितो । ‘ईदूताविदुतोः स्थाने स्यातां लक्ष्यानु-
रोधतः’ । पक्षे-उच्छित्तो ॥ ४० ॥

श्र + त्स + प्स इनको छकार हो । (निश्चयः) श्र को छ आदेश । ६ से द्वित्व ।

१. क्वचिदयं पाठो न दृश्यते ।

६, १० प्रा०

७ से चकार । २५ से न को ण आदेश । २ से यलोप । ४२ से ओकार । णिच्छुओ । (पश्चिमः) पूर्ववत् । पच्छिमो । 'त्स' का उदाहरण—(वत्सः) वच्छो । (उत्साहः) उच्छाहो । (प्स का)—(लिप्सा) लिच्छा । (जुगुप्सा) २ से गलोप । जुउच्छा । लोप प्रायिक है, अतः जुगुच्छा । 'श्र त्स' को सर्वत्र छकार नहीं होता है । अतः निश्चलः, उत्सिक्तः—इत्यादिक में छदेश नहीं होगा । (निश्चलः) २५ से न को णकार । 'उपरि क्वापि वक्तव्यो लोपो वर्णान्तरस्य च' । इससे अथवा पूर्वस्थानिक सकार मानकर ३ से सलोप । ६ से द्वित्व । णिच्छलो । (उत्सिक्तः) यहाँ विकल्प से छकार का निषेध होगा । ३ से तकार और क्त के ककार का लोप होगा । लक्ष्यानुरोध से उकार को ऊकार होगा । बिन्दु, दीर्घ—आ, ई, ऊ से पर वर्ण को द्वित्व नहीं होता है, अतः उकार से पर सकार को द्वित्व नहीं हुआ । तकार को द्वित्व । ऊसित्तो । पत्त में—छकार । ६ से द्वित्व । ७ से चकार । उच्छित्तो ॥ ४० ॥

नोट—नं. (२६) शपोः सः । (५) सर्वत्र लवराम् । (६१) वक्रादिषु । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (३५) सन्धौ अजलोपविशेषा बहुलम् । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२५) नो णः सर्वत्र । (१०) इट्ठ्यादिषु । (३४) ष्कस्कक्षां खः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (४) अधो मनयाम् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (१८) पो वः । (४२) अत ओत्सोः ।

वृश्चिके ङ्छः ॥ ४१ ॥

वृश्चिकशब्दे श्रकारस्य ङ्छ इत्ययमादेशो भवति । विञ्छुओ (शेषं १-१५ सू० स्प०) ॥ ४१ ॥

वृश्चिके ङ्छः—अस्य ङ्छः स्यात् । विञ्छुओ ॥ ४१ ॥

वृश्चिकशब्द में श्र को ङ्छ आदेश हो । (वृश्चिकः) १० से ऋ को इकार । 'उदिच्छुवृश्चिकयोः' से श्र-गत इकार को उकार । विञ्छुओ ॥ ४१ ॥

नोत्सुकोत्सवयोः ॥ ४२ ॥

उत्सुक, उत्सव—इत्येतयोः छकारो न भवति । 'श्रत्सप्सां छ' इति प्राप्ते प्रतिषिध्यते । उस्सुओ (२-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । उस्सवो (३-१ त्लोपः, ३-५० मृद्वि०, २-२ प्रायोग्रहणात् लोपो न, शो० पू०) ॥ ४२ ॥

नोत्सुकोत्सवयोः—एतयोः त्सस्य छदेशो न स्यात् । ऊसुओ । ऊसवो ॥ ४२ ॥

उत्सुक और उत्सव शब्द में 'त्स' को छकार नहीं होगा । (उत्सुकः) ३ से तकारलोप । लक्ष्यानुरोध से उकार को ऊकार । तथा दीर्घ से पर को द्वित्व नहीं होगा । २ से ककार का, उत्सवः में वकार का लोप होगा । ऊसुओ । (उत्सवः) ऊसवो ॥ ४२ ॥

न्मो मः ॥ ४३ ॥

न्म इत्येतस्य म इत्ययमादेशो भवति । अधो लोपे प्राप्ते । जम्मो (३-५० मृद्वि०, ५-१ ओ) । वम्महो (२-३९ सू० स्प०) । जन्म, मन्मथः ॥ ४३ ॥

न्मो मः—न्म इत्यस्य मः स्यात् । उम्माओ । सम्मगो । जम्मो ॥ ४३ ॥

न्म इसको म आदेश हो । (उन्मादः) न्म को मकार हो गया । ६ से मकारद्वित्व । २ से दकारलोप । ४२ से ओकार । उम्माओ । (सन्मार्गः) म आदेश, द्वित्व । ५ से रेफलोप । द्वित्व । ५८ से आ को अकार । ओत्वादि पूर्ववत् । सम्मगो । (जन्म) न्म को मकार । द्वित्व । 'नसन्तप्रावृट्' ४+१८ से पुंलिङ्ग । ओकार पूर्ववत् । जम्मो ॥ ४३ ॥

नोट—नं. (२५) नो णः सर्वत्र । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (१०) इदृश्यादिषु । (४२) अत ओत्सोः । (५) सर्वत्र लवराम् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (३२) त्यथ्यद्यां चक्षुजाः ।

मृज्जपञ्चाशत्पञ्चदशेषु णः ॥ ४४ ॥

मृ ज्ज इत्येतयोः पञ्चाशत्-पञ्चदशशब्दयोश्च युक्तस्य णकारो भवति । म्नस्य, पज्जुणो (३-३ रलोपः, ३-२७ द् = ज्, ३-५० जणयोर्द्वि०, ५-१ ओ) । म्नस्य^१ जणो (२-३१ य् = ज्, शो० पू०) । विण्णाणं (३-५० णद्वि०, २-४२ न् = ण्, ५-३० बिं०) । पण्णासा (२-४३ श् = स, ४-७ त् = आ, शो० पू०) । पण्णरहो (३-५० ण्द्वि०, २-१४ द् = र्, २-४४ श् = ह्, ५-१ ओ) । प्रद्युम्नः, यज्ञः, विज्ञानम्, पञ्चाशत्, पञ्चदश^२ ॥ ४४ ॥

मृज्जपञ्चाशत्पञ्चदशसु^२ णः—मृज्योः पञ्चाशत्-पञ्चदश इत्येतयोर्यो युक्तो वर्णरतस्य णः स्यात् । पज्जुणो । णिण्णाया । अहिण्णाणं । विण्णाणं । पण्णासा । पण्णरह ॥ ४४ ॥

मृ, ज्ज-इन अक्षरों को और पञ्चाशत्-पञ्चदश शब्दों के युक्त वर्ण को णकार हो । (प्रद्युम्नः) ५ से रलोप । ३२ से द् को जकार । मृ को णकार । द्वित्व, ओकार पूर्ववत् । पज्जुणो । (निम्नगा) मृ को ण । द्वित्व । २५ से न को ण । २ से गलोप । णिण्णाया । 'णिण्णाया' व्यवहार्य है । (अभिज्ञानम्) ज्ज को णकार । द्वित्व । २३ से भ को हकार । २५ से न को णकार । अहिण्णाणं । एवम् (विज्ञानम्) विण्णाणं । (पञ्चाशत्) ञ्ज को णकार । द्वित्व । २६ से श को स । 'स्त्रियामात्' से आकार । पण्णासा । (पञ्चदश) 'ञ्च' को णकार, द्वित्व । २७ से ह । १७ से रेफ । पण्णरह ॥ ४४ ॥

तालवृन्ते णटः ॥ ४५ ॥

तालवृन्ते युक्तस्य णट इत्ययमादेशो भवति । तालवेण्टअं (१-१० लू० स्प०) ॥ ४५ ॥

तालवृन्ते णटः—अत्र युक्तस्य णटदेशः स्यात् । तालवेण्टं । वृन्तशब्दस्य प्राधान्येनाभिप्रेतत्वात्तालपदोपपदं विनापि णटदेशः । (वृन्तम्) वेण्टं ॥ ४५ ॥

तालवृन्तशब्द में न्त को णट हो । इससे न्त को णट आदेश । ९ से ऋ को अकार । ३१ से एकार । तालवेण्टं । प्रधान वृन्तशब्द ही विवक्षित है । ताल-

१. जो जः ८।२।८३ । जः सम्बन्धिनो अस्य लुग् भवति । संज्ञा, सण्णा । कच्चिन् भवति, विण्णाणं । हे० । २. संजीवनीस्थः पाठः ।

शब्द के बिना केवल वृन्त-शब्द में भी 'ण्ट' आदेश होगा। अन्य कार्य पूर्ववत्।
(वृन्तम्) वेण्टं ॥ ४५ ॥

भिन्दिपाले ण्डः ॥ ४६ ॥

भिन्दिपालशब्दे युक्तस्य ण्ड इत्ययमादेशो भवति । भिण्डिवालो
(२-१५ प = व् , ५-१ ओ) ॥ ४६ ॥

भिन्दिपाले ण्डः—अत्र युक्तस्य ण्डादेशः । भिण्डिवालो ॥ ४६ ॥

भिन्दिपालशब्द में न्द को ण्ड हो । (भिन्दिपालः) भिण्डिवालो ॥ ४६ ॥

विह्वले भहौ वा ॥ ४७ ॥

विह्वलशब्दे युक्तस्य भकारहकारौ भवतो वा । विब्भलो^१ (३-५०
भ्रि०, ३-५१ भ् = व् , ५-१ ओ) । विह्वलो (३-५४ ह्द्वित्वं न) ।
विह्वलः ॥ ४७ ॥

विह्वले भो वा^२—अत्र युक्तस्य भो वा स्यात् । भिब्भलो । पक्षे—विह्वलो ।
'ह्वस्य भः कचिदन्यत्र गोजिह्वादावपीन्यते' । गोइब्भा ॥ ४७ ॥

(आदेशश्च)

आदेशश्च^३—विह्वलशब्दे आदेर्वर्णस्य वा भकारः स्यात् । अत्र चकारग्रहणाद् अत्र
संयुक्तस्य भकारस्तत्रैवादेरपि । भिब्भलो, विह्वलो ॥

विह्वलशब्द में ह्व को भकार हो । इससे ह्व को भकार हो गया । ६ से भकार-
द्वित्व । ७ से पूर्व भ को वकार । अग्रिम 'आदेशश्च' से वकार को भकार हो गया ।
आदि में भकार है, अतः उसे द्वित्व नहीं होगा । ओकार पूर्ववत् । भिब्भलो । पक्ष में-
५ से वलोप । 'न रहोः' से हकार के द्वित्व का निषेध हो जायगा । विह्वलो ।
'विह्वल' शब्द के अतिरिक्त अन्यत्र भी ह्व को म आदेश होता है । (गोजिह्वा) ह्व को
भ आदेश । द्वित्व, वकार पूर्ववत् । २ से जकार लोप । गोइब्भा । पक्ष में—जहाँ ह्व को
भ नहीं होगा वहाँ 'आदेशश्च' से वकार को भकार क्यों नहीं होता है ? समाधान यह
है कि—जहाँ ह्व को भ होता है वहीं आदि को भी भ होगा—यह चकारग्रहण से
सूचित होता है । (विह्वलः) भिब्भलो । विह्वलो ॥ ४७ ॥

नोट—नं. (२५) नो णः सर्वत्र । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२३)
खघथधभां हः । (२६) शघोः सः । (२७) दशादिषु हः । (१७) संख्यायां च ।
(९) ऋतोऽत् । (३१) ए शय्यादिषु । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु
युजः पूर्वः । (५) सर्वत्र लवरात् ।

आत्मनि पः ॥ ४८ ॥

१. वा विह्वले वौ वश्च ८।२।५८ । विह्वले ह्वस्य भो वा भवति तत्सन्त्रियोगे च विशब्दे
वस्य वा भो भवति । भिब्भलो । हे० । २. कचिद् वेब्भलो, तत्र पिण्डसमत्वादेत्वं बोध्यम् ।
३. संजीवनीसम्मतः पाठः । ४. इदं सूत्रं नास्ति भामहवृत्तौ ।

आत्मशब्दे युक्तस्य प्रकारो भवति । अप्पा (३-५० पृष्ठि, ५-४६ राजवत्कार्यम्-आ = अ) ॥ ४८ ॥

आत्मनि पः—अत्र युक्तस्य वा पः स्यात् । अप्पा । अत्ता । अप्पाणो । ‘अविकल्पेन पादेशो माहात्म्ये प्रतिपाद्यते’ । माहप्यं ॥ ४८ ॥

आत्मन्-शब्द में संयुक्त त्म को विकल्प से प्रकार हो । (आत्मा) त्म को प आदेश हो गया । ६ से द्वित्व । अप्पा । पत्त में-४ से मलोप । तकारद्वित्व । ५८ से आकार को ह्रस्व । अत्ता । पत्त में-‘आत्मनोऽप्पाणो वा’ इससे अप्पाण आदेश । अप्पाणो । माहात्म्यशब्द में नित्य ‘त्स्य’ को ‘प’ आदेश हो । (माहात्म्यम्) ४ से यलोप । त्मको पकार । ६ से द्वित्व । माहप्यं ॥ ४८ ॥

क्मस्य ॥ ४९ ॥

क्म इत्येतस्य प्रकारो भवति । रूपं (३-५० पृष्ठि० , ५-३० वि०) । रूपिणी (पू०) । रुक्मं, रुक्मिणी । योगविभागो नित्यार्थः ॥ ४९ ॥

क्मस्य—क्म इत्यस्य पादेशः स्यात् । रूपं । रूपिणी । ‘भवति स्थानिनोऽम्स्य कुड्मलेऽपि प्रकारता’ । कुंपलं । ‘त्वस्य स्थाने कचौ कापि ग्धद्वन्द्वेषु च ढः क्वचित्’ । मउक्कं । चच्चरं । विअट्ठो । परिअड्ढी । बुड्ढो । थड्ढो । क्वचिदित्युक्तेर्नेह-गत्तरो । संदिद्धो । णिसिद्धो । लद्धो ॥ ४९ ॥

क्म को प आदेश हो । (रुक्मम्) प आदेश, पूर्ववत् द्वित्व । रूपं । (रुक्मिणी) रूपिणी । ‘कुड्मल’ शब्द में भी ड्म के स्थान पर पकार आदेश हो । (कुड्मलम्) ड्म को पकार आदेश । ६१ से अनुस्वारागम । कुंपलं । अनुस्वार से पर को द्वित्व नहीं होता है, यह प्रथम बता आये हैं । त्व के स्थान पर कहीं ककार अथवा चकार होता है, और ग्ध-द्व-ब्ध को ढकार होता है । जैसे-(मृदुत्वम्) त्व को ककार । ६ से कद्वित्व । ९ से ऋ को अकार । २ से ढलोप । मउक्कं । (चत्वरम्) त्व को च आदेश । द्वित्व । चच्चरं । (विदग्धः) ग्ध को ढकार । ६ से द्वित्व । ७ से ड । २ से ढलोप । विअड्ढो । (परिवृद्धिः) ढ को ढ । ९ से ऋ को अकार । २ से ढलोप । ५२ से इकारदीर्घ । ढ को द्वित्व । ङादेश पूर्ववत् । परिअड्ढी । (वृद्धः) ढ को ढ आदेश । द्वित्व, ङ आदेश ६+७ से । ११ से ऋ को उकार । बुड्ढो । (स्तब्धः) ब्ध को ढ आदेश । पूर्ववत् द्वित्व, ङ आदेश । २९ से स्त को थ आदेश । थड्ढो । ‘क्वचित्’ कहीं ये आदेश होते हैं, सर्वत्र नहीं । अतः गत्तरो (गत्वरः) । (संदिग्धः) संदिद्धो । (निषिद्धः) णिसिद्धो । (लब्धः) लद्धो । ३ से व-गलोप । ६+७ द्वित्व, ढकार । २५ से न को ण । २६ से ष को स । णिसिद्धो । २ से नलोप । लद्धो ॥ ४९ ॥

नोट—नं. (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (४) अधो मनयाम् । (५८) अदातो यथादिषु वा । (६१) वकादिषु । (९) ऋतोऽत् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (११) उहत्वादिषु । (२९) स्तस्य थः । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (२५) नो णः सर्वत्र । (२६) शपोः सः ।

शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ ॥ ५० ॥

युक्तस्य यौ शेषादेशभूतौ तयोरनादौ वर्तमानयोर्द्वित्वं भवति । शेषस्य तावत्, भुत्तं (३-१ क्लोपः, ३-५० तृद्धि०, ५-३० वि०) । मग्गो (३-३ र्लोपः, ३-५० गृद्धि०, ५-१ ओ) । आदेशस्य, लट्ठी (२-३२ सू० स्प०) । दिट्ठी (१-१८ सू० स्प०) । हत्थो (३-१२ सू० स्प०) । अनादाविति किम्? खलिअं (३-१ स्र्लोपः, २-२ त्र्लोपः, ५-३० वि०) । खंभो (३-१४ सू० स्प०) । थवओ (३-१२ सू० स्प०) । भुक्तम्, मार्गः, यष्टिः, हस्तः, स्खलितम्, स्तम्भः, स्तवकः ॥ ५० ॥

शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ—संयुक्तस्य अधः उपरि वा स्थिते व्यञ्जने लुप्ते यदवशिष्टं व्यञ्जनं तच्छेषः । यच्च युक्तस्यैव स्थाने आदिष्टं तदादेशः । तयोः अनादौ वर्तमानयोर्युक्ताक्षरस्य शेषादेशयोर्द्वित्वम् । पूर्वञ्चोदाहरणानि प्रपञ्चितानि, तत एवागन्तव्यम् । अथापि किञ्चिदुदाह्रियते, शेषस्य तावत्-भुक्तिः-भुक्ती । रश्मयः-रस्सओ । आसक्तः-आसत्तो । तस्करः-तक्करो । लग्नम्-लग्गं । भोज्यम्-भोज्जं । उल्का-उक्का । विप्लवः-विप्पओ । निर्विण्णः-णिव्विण्णो । आदेशस्य-मर्यादा-मज्जादा । पर्याप्तम्-पह्माणं । कर्तनम्-कट्ठणं । गर्तः-गट्ठा । चेष्टा-चेट्ठा । प्रत्ययः-पच्चओ । आतोद्यम्-आओज्जं । अनादावित्युक्तेर्नेह—स्थविरः-थविरो । न्यवनः-चवणो । ध्वजः-धओ । आदेशस्यादिस्थत्वाच्चेह—स्तवकः-थवओ । स्पन्दः-फंदो । ध्यानम्-भाणं । क्षीणः-खीण्णो । स्थविरा-थविरा । ध्वजः-धओ । युक्तस्येत्यधिकाराद् युक्तयोरेव शेषादेशयोर्द्वित्वम् । तेनेह न-तटः-तडो । तडागः-तलाओ । विशेषः-विसेसो । 'बिन्दादीद्वत्परस्येह द्वित्वं कस्यापि नेष्यते' । बिन्दोः संख्या-संखा । सन्ध्या-संभा । वक्रः-वंको । प्रस्थिन्नम्-पासिण्णं । निष्पन्दः-णीसन्दो । 'ईदूताविदुतोः स्थाने स्यातां लक्ष्यानुरोधतः' । इतीकारः । उत्सिक्तः-ऊसित्तो । एवमेव लक्ष्यानुसारेण इदुतरीदूतौ कल्पनीयौ ॥ ५० ॥

इस सूत्र में संयुक्ताक्षर के अधः स्थित अथवा उपरि स्थित वर्ण का लोप करने पर जो अवशिष्ट रहे वह शेष तथा संयुक्त व्यञ्जन के स्थान पर जो हो वह आदेश कहलाता है । क्योंकि यह द्वित्वविधायक सूत्र 'युक्तस्य' ३+९ के अधिकार में पठित है । तो यह अर्थ होगा-आदि में विद्यमान नहीं ऐसे युक्त अक्षर का जो शेष अथवा आदेश-स्वरूप व्यञ्जन हो उसे द्वित्व हो । पूर्व में अनेक उदाहरण आ गये हैं । फिर भी उदाहरण तत्तत् सूत्रों के शेष तथा आदेश के दिये हैं । किस-किस सूत्र के शेष तथा किस-किस सूत्र के आदेश के उदाहरण हैं, अतः उन सूत्रों को दिखाते हैं, उदाहरणों में स्वयं कल्पना कर लेना ।

सूत्र शेष के—(२) कगजतदपयवां प्रायो लोपः । (४) अधो मनयाम् । (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (५) सर्वत्र लवराम् ।

आदेशविधायक—(१०) यशय्याभिमन्युषु । (२१) पर्यस्तपर्याणसौकुमार्येषु लः । (३०) तंस्य टः । (२५) गर्तं डः । (१८) ट्स्य ठः । (३२) त्यथ्यद्यां चछजाः ।

आदि में लोपशेष—(३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (४) अधो मनयाम् । (५) सर्वत्र लवराम् ।

आदि में आदेश—(२९) स्तस्य थः । (५३) स्पस्य । (३३) ध्यह्ययोर्ज्ञः ।
(३४) ष्कस्कृत्तां खः ।

अयुक्त में आदेश—(१९) टो डः । (२०) डस्य च । (२६) शपोः सः ।
संख्यादिक शब्दों में भी उक्त ही सूत्र लगते हैं ।

विन्दु तथा ईकार, उकार से परे वर्ण को कभी भी द्वित्व नहीं होता है । जैसे—
संख्या का संखा । वक्रः-वङ्को इत्यादि । ह्रस्व इकार, उकार के स्थान पर लक्ष्यानुसार
दीर्घ ईकार, उकार होते हैं । जैसे—निष्पन्दः का णीसंदो । उत्सिक्तः का ऊसिक्तो—
इत्यादि ॥ ५० ॥

वर्गेषु युजः पूर्वः ॥ ५१ ॥

युक्तस्य यौ शेषादेशावनादिभूतौ तयोर्द्वित्वेऽपि विहिते अध ऊर्ध्वे^१
च यौ वर्गेषु वर्णौ द्वितीयश्चतुर्थो वा^२ विहितस्तस्य पूर्वः प्रथमस्तृतीयो
वा भवति । वर्गेषु युग्मस्य द्वितीयस्य प्रथमः, चतुर्थस्य तृतीयो द्वित्वेन
विधीयते, अयुग्मयोः प्रथमतृतीयपञ्चमरूपयोः शेषादेशयोस्तु तावेव
भवतः । शेषस्य, वक्खाणं (३-२ उभयत्र यूलोपः, ४-१ ह्रस्वः, ३-५०
खद्वित्वे, पूर्व० ख् = क्, २-४२ न् = ण्, ५-३० वि०) । अघो (३-३
स्लोपः, ५-१ ओ) । मुच्छा (४-१ ह्रस्वः) । णिज्झरो । लुद्धो ।
णिब्भरो (पू० दूलोपादि) । आदेशस्य, दिट्ठी (१-२८ सूत्रतोऽनुसन्धे-
यम्) । लट्ठी (२-३२ सू० स्प०) । वच्छो (३-३० सू० स्प०, शेषम-
वदातम्) । विष्फरिसो (३-३५ स्प = स्फ्, ३-६२ विप्रकर्षः, पूर्वस्व-
रतया रिकारश्च, २-४३ श् = स्, ५-१ ओ) । णित्थारो (२-४२
न् = ण्, ३-१२ स्त् = थ्, शो० स्प०) । जक्खो (१-३१ सू० स्प०) ।
लच्छी (३-३० सू० स्प०) । अट्ठी (३-११ सू० स्प०) । पुप्फं (३-
३५ सू० स्प० । ३-५० सर्वत्र द्वित्वम्) । व्याख्यानम्, अर्धः, मूर्च्छा,
निर्झरः, लुब्धः, निर्भरः, दृष्टिः, यष्टिः, वक्षः, विस्पर्शः, निस्तारः, यक्षः,
लक्ष्मीः, अस्थि, पुष्पम् ॥ ५१ ॥

वर्गे^३ युजः पूर्वः—कवर्गादिके पञ्चवर्गमध्ये शेषादेशयोर्द्वित्वे विहिते, युजः =
समाक्षरस्य द्वितीयस्य चतुर्थस्य वा द्वित्वे कृते तस्मादेव पूर्वः-यथाक्रमं स्वाव्यवहितपूर्व-
गतौ वर्णः द्वितीयस्य प्रथमः चतुर्थस्य तृतीयो वर्णो भवति । पूर्व बहुषूदाहरणेषु प्रपञ्चि-
तम् । अथापि अभ्यासाय किञ्चिदुदाह्रियते—सौख्यम् = सोक्खं । मोक्षः = मोक्खो ।
विघ्नः = विग्घो । व्याघ्रः = वग्घो । मूर्छितः = मुच्छिओ । निर्भरः = णिज्झरो । 'ओत्वं
सह नकारेण स्यादितो निर्भरेऽपि वा' । ओज्झलो । गोष्ठी = गोट्ठी । गुणाढ्यः =
गुणड्ढो । पार्थिवः = पत्थिओ । अध्वगः = अद्धओ । गुल्फः = गुप्फो । अभ्यासः =

१. क० पु० ऊर्ध्वे गी० अ० पा० । २. क० पु० 'अवशिष्टो विहितो यः' अ० पा० ।

३. संजीवन्यनुसारी पाठ एषः ।

अव्भासो । नक्षत्रम् = णक्खत्तं । लद्धमीः = लच्छी । उपाध्यायः = उवज्झाओ । धृष्टः = धिट्ठो । वृद्धः = वुड्ढो । विश्वस्तः = वीसत्थो । पुष्पितम् = पुप्फिअं । विह्वलः = विव्वलो । पूर्वोक्तैः सूत्रैः प्रायः सेत्स्यप्ति ॥ ५१ ॥

कवर्गादि पाँच वर्गों के वर्ण को द्वित्व करने पर जो सम अक्षर है अर्थात् दूसरा अथवा चौथा अक्षर है उसके द्वित्व करने पर उसका पूर्व अर्थात् द्वितीय का पूर्व प्रथम एवं चतुर्थ का पूर्व तृतीय आदेश हो । तात्पर्य यह कि द्वितीय को द्वित्व करने पर उसके प्रथम द्वित्व वर्ण को उस वर्ग का क-च-ट त-प आदेश होगा एवं चतुर्थ को द्वित्व करने पर उसका ग-ज-ड-द-ब आदेश होगा । एतदनुकूल ही सब उदाहरण हैं ॥ ५१ ॥

नीडादिषु ॥ ५२ ॥

नीड इत्येवमादिषु अनादौ वर्तमानस्य च द्वित्वं भवति^१ । णेड्डं (स्पष्टम्), 'एन्नीडापीडे' (१-१९) त्यादिना एत्वम् । सोत्तं (३-३ र्लोपः, ४-६ अन्त्यलोपः, ५-३० विन्दुः) । पेम्मं (३-३ र्लोपः, बाहुलकाद् उभयत्र ४-१८ प्रवृत्तिर्न, शेषं पूर्ववत्) । वाहित्तं^२ (२-२ य्लोपः, १-२८ ऋ = इ, ५-३० विन्दुः) । उज्जुओ^३ (१-२९ ऋ = उ, २-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । जणओ (२-४२ न् = ण्, २-२ क्लोपः, ५-१ ओ) । जोव्वणं (१-४१ औ = ओ, २-३१ य् = ज्, २-४२ न् = ण्, ५-३० विं०) । नीडम्, सोतः, प्रेम, व्याहृतम्, ऋजुकः, जनकः, यौवनम् ॥ ५२ ॥

नीडादिषु—एषु अनादौ स्थितस्य द्वित्वम् । नेड्डं । जोव्वणं । तुण्हीको । पेम्मो । एक्को । वाहित्तो । उज्जुओ । सोत्तो । चल्लिओ । मंडुक्को ॥ ५२ ॥

नीडादिक शब्दों में अनादि-स्थित वर्ण को द्वित्व हो । (नीडम्) णेड्डं । 'एन्नीडा-पीड' से एकार । (यौवनम्) १४ से ओकार । २४ से ज । २५ से ण । जोव्वणं । (तूष्णीकः) 'ह्रस्वण०' ३३३ से ह्र । ५९ से उकार । तुण्हीको । (प्रेम) ५ से र-लोप । पुंस्त्व । पेम्मो । (एकः) एक्को । (व्याहृतः) ४ से यलोप । १० से ऋ को इकार । वाहित्तो । (ऋजुकः) ११ से उ । २ से कलोप । उज्जुओ । (सोतस्) ६० से सलोप । ५ से रेफलोप । पुंस्त्व । सोत्तो । (चलितः) २ से तलोप । चल्लिओ । (मण्डूकः) ५९ से उकार को उकार । मंडुक्को । ये उदाहरण दिखाये हैं । लक्ष्यानुसार अन्य भी कल्पना कर लेना ॥ ५२ ॥

नोट—नं० (१४) औत ओत् । (२४) आदेर्यो जः । (२५) नो णः सर्वत्र । (५९) उदूतो मधूकादिषु । (५) सर्वत्र लवराम् । (४) अधो मनयाम् । (१०) इहण्यादिषु । (११) उदृत्वादिषु । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (६०) अन्त्यस्य हलः ।

आम्रताम्रयोर्वः ॥ ५३ ॥

१. अनादेशत्वादप्राप्ते विधिरयम् । २. इत्कृपादौ ८।१।१२८ । हेमसूत्रे कृपाचन्तर्गतैर्ध्या-
वावस्य पाठात् । ३. ऋणञ्चर्चमत्वृषौ वा ८।१।१४१ । इति हेमानुसारतः-रिजू । उजू ।

आम्र-ताम्र इत्येतयोर्द्वित्वेन वकारो भवति । अवं । तवं^१ (४-१ ह्रस्वः संयोगे, ३-५० वृद्धि०, ५-३० वि०) ॥ ५३ ॥

आम्रताम्रयोर्वः—अनयोर्द्वित्वे वः स्यात् । स च लक्ष्यवशादेकदेशे एव । अंबो । तंबो ॥ ५३ ॥

आम्र-ताम्र के द्वित्व होने पर लक्ष्यानुसार अन्तिम म को व हो । (आम्रः) ५ से रेफलोप । अंबो । (ताम्रः) तंबो । उभयत्र ५८ से आकार को अकार । फल अर्थ में— (आम्रम्) अंबं । (ताम्रं पात्रम्) तंबं ॥ ५३ ॥

न रहोः ॥ ५४ ॥

रेफहकारयोर्द्वित्वं न भवति । धीरं (१-३९ सू० स्पष्टम्) । तूरं (३-१८ सू० स्पष्टम्) । जीहा (१-१७ सू० द्रष्टव्यम्) । वाहो (३-३८ सू० स्प०) । धैर्यम्, जिह्वा, वाष्पः ॥ ५४ ॥

न रहोः—अनयोर्द्वित्वं न स्यात् । सुंदरं । अच्छेरं । पेरंतो । विहलो । काहायणो ॥ ५४ ॥

रेफ और हकार को द्वित्व न हो । (सौन्दर्यम्) ६५ से औ को उकार । ३१ से एकार । 'तूर्यधैर्यं' से र्य को रकार । उसे द्वित्व प्राप्त था, निषेध हो गया । सुंदरं । (आश्चर्यम्) ५८ से आ को अकार । ६४ से श्र को छकार । द्वित्वादि पूर्ववत् । 'तूर्यधैर्यं' से र्य को रकार । ३१ से एकार । रेफ को द्वित्व नहीं । अच्छेरं । (पर्यन्तः) पूर्ववत् रेफ और निषेध । पेरंतो । (विहलः) ५ से वकारलोप । उक्त सूत्र से ह के द्वित्व का निषेध । विहलो । (कार्पापणः) ५८ से अकार । १८ से प को व । 'कार्पापणे हः' इससे हकार । द्वित्व-निषेध । काहावणो ॥ ५४ ॥

आडो ज्ञस्य ॥ ५५ ॥

आड उत्तरस्य ज्ञ इत्येतस्यादेशस्य द्वित्वं न भवति । आणा (३-४४ ज्ञ=ण) । आणत्ती (पूर्ववत् ज्ञ=ण, ३-१ प्लोपः, ३-५० तद्धि०, ५-१८ दीर्घः) । आज्ञा, आज्ञप्तिः । आड इति किम् ? सण्णा (३-४४ ज्ञ=ण, ३-५० ण्द्वित्वम्) । संज्ञा ॥ ५५ ॥

आडो ज्ञादेशस्य^२—आडः परस्य ज्ञादेशस्य द्वित्वं न स्यात् । आणा । आणत्ती ।

आडः परत्वाभावात् नेह-विण्णाणं । अहिण्णाणं ॥ ५५ ॥

आड से पर ज्ञादेश को द्वित्व न हो । (आज्ञा) 'ज्ञज्ञ०' (३।४३) से णकार आदेश । आणा । (आज्ञप्तिः) ३ से प्लोप । पूर्ववत् णकार । आणत्ती । जहाँ आड नहीं होगा, वहाँ द्वित्व हो जायगा । (विज्ञानम्) २५ से न को ण । 'ज्ञज्ञ०' से ज्ञ को ण । ६ से द्वित्व । विण्णाणं । एवम् (अभिज्ञानम्) २३ से भ को ह । अन्य कार्य पूर्ववत् । अहिण्णाणं ॥ ५५ ॥

१. हेमस्तु ताम्रात्रे म्वः' । अनयोः संयुक्तस्य मयुक्तो वो भवति । अम्बं । तम्बं—इत्याह ।

२. संजीवन्यादिसंमत एष पाठः ।

न बिन्दुपरे ॥ ५६ ॥

अनुस्वारे परे द्वित्वं न भवति । संक्रान्तो (३-३ रेफलोपः, ४-१७ वर्गान्त०, ४-१ ह्रस्वः, ५-१ ओ) । संज्ञा (३-२८ ध्य=झ्, ४-१७ वर्गान्त०) । संक्रान्तः, सन्ध्या^१ ॥ ५६ ॥

समासे वा ॥ ५७ ॥

समासे शेषादेशयोर्वा द्वित्वं भवति । णङ्गामो, णङ्गामो (२-४२ न=ण्, २-२ दलोपः, ३-३ रलोपः, ४-१ ह्रस्वः; द्वित्वाभावे तु यथाव-
दोकारः ५-१ ओ) । कुसुमपपअरो (३-३ रलोपे, २-२ कलोपः, ५-१ ओ) ।
कुसुमपअरो (पद्वित्वाभावः, शो० पू०) । देवथुई, देवथुई (३-१२ स्तू =
थ्, ३-५१ थ्=त्, २-२ तलोपः, ५-१८ दीर्घः) । आणालखंभो,
आणालखंभो (४-२९ परिवृत्तौ आनाले जाते, २-४२ न=ण, ३-१४
स्तू=ख्, ३-५१ ख्=क्, ४-१७ वर्गान्त०, ५-१ ओ) । नदीग्रामः,
कुसुमप्रकरः, देवस्तुतिः, आलानस्तम्भः ॥ ५७ ॥

समासे वा—समासवशादनादितामापन्नयोः शेषादेशयोर्वा द्वित्वम् । मरुत्थली,
मरुत्थली । गुणज्जेट्ठो, गुणज्जेट्ठो । घरदारं, घरदारं । अत्थगहो, अत्थगहो । घण-
त्थणी, घणत्थणी । विरहक्खमा, विरहक्खमा । अंगप्फंसो, अंगफंसो । 'द्वित्वं कापि समासे
स्याद् अशेषादेशयोरपि' । सप्पिआसो, सप्पिआसो । बद्धप्फलो, बद्धफलो । सिहरक्खंडो,
सिहरक्खंडो ॥ ५७ ॥

समास होने पर मध्यगत लोप से शेष अथवा आदेश से जायमान वर्ण को विकल्प
से द्वित्व हो । (मरुत्थली) ३ से सलोप । मरुत्थली, मरुत्थली । सर्वत्र ६ से द्वित्व
होगा । (गुणज्जेट्ठः) ४ से यलोप । ट्ट में ३ से पलोप । गुणज्जेट्ठो, गुणज्जेट्ठो । (गृह-
द्वारम्) ४ से वलोप । घरद्वारं, घरदारं । 'गृहस्य वरोऽपत्तौ' (४३४) घर आदेश ।
(अर्थग्रहः) ४ से दोनों रेफों का लोप । अत्थगहो, अत्थगहो । (घनस्तनी) २९ से
स्त को थ । २५ से न को ण । घणत्थणी, घणत्थणी । (विरहक्खमा) ३४ से च को
ख । विरहक्खमा, विरहक्खमा । (अङ्गस्पर्शः) ५ से रेफलोप । २६ से श को स ।
'स्पस्य' (३३६) से फ आदेश । द्वित्वविकल्प । अंगप्फंसो, अंगफंसो । ६१ से अनु-
स्वारागम । कहीं पर समास में, लोप से शेष न होने पर अर्थात् विना लोप के विषय
में एवम् आदेश के विना केवल स्वाभाविक अक्षर को विकल्प से द्वित्व हो । (सप्पि-
पासः) पूर्व पकार को द्वित्व । २ से दूसरे पकार का लोप । सप्पिआसो । पञ्च में—
सप्पिआसो । एवम् (बद्धफलः) बद्धप्फलो, बद्धफलो । (शिखरक्खण्डः) २६ से श को
स । २३ से ख को ह । विकल्प से द्वित्व । ७ से ककार । सिहरक्खंडो, सिहरक्खंडो ॥ ५७ ॥

नोट—नं. (५८) अदातो यथादिषु वा । (६५) उत्सौन्दर्यादिषु । (३१) ए
शय्यादिषु । (६४) श्रत्सप्सां छः । (५) सर्वत्र लवराम् (१८) पो वः । (३)
उपरि लोपः कगडतदपपसाम् । (२५) नो णः सर्वत्र । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वम-

१. नेदं सूत्रं संजीवन्यादौ ।

नादौ । (२३) खघथधभां हः । (४) अधो मनयाम् । (३४) ण्कस्कन्नां खः ।
(२६) शषोः सः । (६१) वक्रादिषु ।

सेवादिषु च ॥ ५८ ॥

सेवा इत्येवमादिषु चानादौ वा द्वित्वं भवति । सेव्वा, सेवा (२-२ प्रायोग्रहणात् वलोपो न, शेषं स्पष्टम्) । एकं, एअं (द्वित्वाभावे २-२ क्लोपः, ५-३० वि०) । णक्खो (२-४२ न्=ण्, द्वित्वपक्षे ३-५१ ख्=क्, ५-१ ओ) । णहो (द्वित्वाभावे २-२७ ख्=ह्, ५-१ ओ) । देव्वं, दइव्वं (१-३७ सू० स्प०) । असिक्खं, असिवं । तेलोक्कं (१-३५ सू० स्प०), तेलोअं (द्वित्वाभावे, ३-१ क्लोपः, शो० पू०) । णिहिक्तो (२-४२ न्=ण्, द्वित्वे, ५-१ ओ) । णिहिओ (द्वित्वाभावे २-२ त्लोपः, शो० पू०) । तुण्हक्को, (३-३३ ण्ण=ह्ण, ह्रस्वः संयोगे, कस्य द्वित्वे, ५-१ ओ) । तुल्लिओ (द्वित्वाभावे, २-२ क्लोपः, शो० पू०) । कणिण-आरो, कणिआरो (३-३ र्लोपः, २-२ क्लोपः, द्वित्वभावाभावौ च पू०, ५-१ ओ) । दिग्घं (३-३ र्लोपः, ३-५१ घ्=ग्, ह्रस्वः संयोगे इति दी=दि, ५-३० वि०) । दीहं (द्वित्वाभावे र्लोपे च असंयोगपरत्वात् ह्रस्वाभावः, २-२७ घ्=ह्, शो० स्पष्टम्) । रत्तो (३-३ र्लोपः, ४-१ ह०) । राई (३-१ त्लोपः, ३-३ र्लोपः, ५-१८ दीर्घः) । दुक्खिओ, (खद्वित्वे, ३-५१ ख्=क्, २-२ त्लोपः, ५-१ ओ) । दुहिओ (द्वित्वाभावे २-२७ ख्=ह्, शो० पू०) । अस्सो, असो (१-२ सू० द्रष्टव्यम्) । इस्सरो (३-३ व्लोपः, २-४३ श्=स्, द्वित्वे, ह्रस्वः संयोगे ई=इ, ५-१ ओ) । ईसरो (द्वित्वाभावे ह्रस्वाभावः, शो० पू०) । विस्सासो, वीसासो । णिस्सासो, णीसासो (२-४२ न्=ण्, शो० पू०) । रस्सी, (३-२ म्लोपः, २-४३ श्=स्, स्रद्वित्वे ५-१८ दीर्घः) । रसी (द्वित्वाभावः, शो० पू०) । मिक्तो (३-३ र्लोपः, ५-१ ओ) । मिओ^१ (द्वित्वाभावे ३-१ त्लोपः, शो० पू०) । पुस्सो, (३-२ य्लोपः, २-४३ ष्=स्, ५-१ ओ) । पुसो (द्वित्वाभावे, शो० पू०) । सेवा, एकः, नखः, दैवम्, अशिवम्, त्रैलोक्यम्, निहितम्, तूष्णीकः, कर्णिकारः, दीर्घम्, रात्रिः, दुःखितः, अश्वः, ईश्वरः, विश्वासः, निश्वासः, रश्मिः, मित्रम्, पुण्यः । उभयत्र विभाषेयम् । सेवादीनामप्राप्ते^२ दीर्घादीनां च प्राप्ते ॥ ५८ ॥

१. 'तइ इन्दो निश्चिन्दो विहरतु अन्देउरभि सौ दाव । इन्दस्स तावमित्तं हवेसि महिषा-
मिभा तुमयं' ॥ इति कुमारपालचरिते ७ सर्गे ९३ तमं पद्यम् । 'त्वया इन्द्रो निश्चिन्तो विहरतु
अन्तःपुरे स तावत् । इन्द्रस्य तावन्मित्रं भवसि महोस्वामिन् त्वम्' ॥—एतदनुसारेण सुदृढाच-
कमित्रशब्दौ नपुंसकः, सूर्यवाचकस्तु पुंलिङ्गौ भवितुमर्हति । २. अनादेशत्वादशेषाच्चेति शेषः ।

सेवादिषु च—एषु द्वित्वं वा स्यात् । उभमत्र विभाषेयम् । 'सेवा कौतूहलं दैवं निहितं नखजानुनी । इवार्थका निपाताश्च एतदाद्यास्तथापरान्' ॥ एषु द्वित्वस्य अप्राप्तत्वाद् विधिमुखेन विकल्पः । 'त्रैलोक्यं कर्णिकारश्च वेश्या भूर्जश्च दुःखितः । एवं जातीयकान् शब्दान् विदुः सेवादिकान् बुधाः' ॥ एषु लोपशेषत्वाच्चित्यप्राप्तस्य द्वित्वस्य निषेधमुखेन विकल्पः । सेव्वा, सेवा । कोउहल्लं, कोउहलं । देव्वं, दइव्वं । निहितं, निहित्रं । णक्खो, णहो । जण्णुअं, जाणुअं । संखव्व, संखोव । इवार्थे इव-पिव-मिव-विव-व्व-एते निपात्यन्ते । एषु अप्राप्तौ विधानम् । तइल्लोकं, तइल्लोअं । कणिआरो, कणिआरो । वेस्सा, वेसा । भुज्जा, भुआ । दुक्खिओ, दुहिओ । एषु नित्यं प्राप्तं द्वित्वं विकल्पेन निषिध्यते ॥ ५८ ॥

सेवादिक शब्दों में विकल्प से द्वित्व हो । इन सेवादिक शब्दों में कहीं लोप से शेष अथवा आदेश स्वरूप न होने से द्वित्व अप्राप्त था और कहीं लोपशेष अथवा आदेशजन्य होने से नित्य द्वित्व प्राप्त था उसका विधि-निषेध-मुख से विकल्प है । तात्पर्य यह कि सेवादिगणपठित कुछ शब्दों में विकल्प से द्वित्व का विधान है और कुछ शब्दों में नित्य प्राप्त द्वित्व का विकल्प से निषेध है । जैसे—सेवा, कौतूहल, दैव, निहित, नख, जानु और इवार्थक पिव मिवादिक-इनमें द्वित्व अप्राप्त था । त्रैलोक्य, कर्णिकार, वेश्या, भूर्ज, दुःखित-इस प्रकार के शब्दों में शेषाक्षर होने से नित्य द्वित्व प्राप्त था, विकल्प से विधि-निषेध होगा । जैसे—(सेवा) अप्राप्त द्वित्व का विकल्प से विधान । सेव्वा । पञ्च में—सेवा । इसी प्रकार अन्यत्र भी जानना । (कौतूहलम्) १४ से औ को ओकार । २ से तलोप । ५९ से उकार । विकल्प से द्वित्व । कोउहल्लं, कोउहलं । (दैवम्) 'दैवे वा' (१-३८) से ऐ को अइ । विकल्प से वद्वित्व । दइव्वं । १३ से ऐ को एकार । देव्वं । (निहितम्) २५ से न को ण । निहितं । २ से तलोप । निहिअं । (नखः) न को ण । णक्खो । २३ से ख को हकार । णहो । (जानुकम्) ५८ से अकार । २ से कलोप । २५ से णकार । जण्णुअं, जाणुअं । (संख इव) निपात से इव को व आदेश, विकल्प से वद्वित्व । संखव्व । एवम्—संखपिव । संखमिव । संखविव । पूर्वोक्त सेवादिक तथा पिव आदिक में अप्राप्त द्वित्व विकल्प से हो गया । तथा (त्रैलोक्यम्) ४ से यलोप । 'दैत्यादिष्वइत्' (१+३७) इससे ऐकार को 'अइ' आदेश । ५ से रेफलोप । विकल्प से ककार को द्वित्व । यहां यकार का लोप करने से शेष ककार था, अतः नित्य द्वित्व प्राप्त था, इसने वैकल्पिक निषेध कर दिया । तइल्लोकं । तइल्लोअं । २ से कलोप । (कर्णिकारः) २ से कलोप । ५ से रेफलोप, शेष णकार को नित्य द्वित्व प्राप्त था, विकल्प से निषेध कर दिया । कणिआरो । कणि-आरो । (वेश्या) ४ से यलोप । २६ से श को स । वेस्सा, वेसा । (भूर्जा) ५ से रेफलोप । ५९ से उकार को उकार । द्वित्व । भुज्जा । पञ्च में—२ से जलोप । भुआ । (दुःखितः) विसर्ग को सकार मानकर ३ से लोप । २ से तकारलोप । द्वित्व । दुक्खिओ । पञ्च में—२३ से ख को ह । दुहिओ । उक्त इन उदाहरणों में विकल्प से निषेध होने से द्वित्व विकल्प से होगा ॥ ५८ ॥

नोट—नं. (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२६) शपोः सः । (२३) खघ-

थधभां हः । (७) वर्णेषु युजः पूर्वः । (१४) औत् ओत् । (५९) उदूतो मधूकादिषु ।
(१३) ऐत् एत् । (२५) नो णः सर्वत्र । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

विप्रकर्षः ॥ ५९ ॥

अधिकारोऽयम् । आपरिच्छेदसमाप्तेर्युक्तस्य विप्रकर्षो भवति ॥ ५९ ॥

विकर्षः^१—इत् ऊर्ध्व युक्तस्य वर्णस्य विकर्षः=विश्लेषो विधेयः—इत्यधिक्रियते ॥ ५९ ॥

‘विकर्षः’—यह अधिकार सूत्र है अतः इसके उपरान्त परिच्छेद की समाप्ति तक जो कार्य कहेंगे उसमें वर्ण-विश्लेष अर्थात् संयुक्त वर्णों का विभाग करना होगा ॥ ५९ ॥

क्लिष्टश्लिष्टरत्नक्रियाशार्ङ्गेषु तत्स्वरवत्पूर्वस्य ॥ ६० ॥

क्लिष्टादिषु युक्तस्य विप्रकर्षो भवति विप्रकृष्टस्य च यः पूर्वो वर्णो
निरर्थस्तस्य तत्स्वरता भवति । तेनैव पूर्वेण स्वरेण पूर्वो वर्णः सार्थो
भवति-इत्यर्थः । किलिट् (ष्टकारविप्रकर्षे लकारेण सह पूर्वस्वरतया च
किलिजाते, ३-१० ष्ट = ठ, ३-५० ठद्वि०, ३-५१ पूर्व०, ठ् = ट्, ५-३०
बिन्दुः) । सिलिट् (२-४३ श् = स्, शो० पू०) । रअणं (विप्रकर्षात्
रत-जाते, ३-१ तलोपः, २-४२ न् = ण्, ५-३० वि०) । किरिआ
(२-२ यलोपः, विप्रकर्षादिकं पू०) । सारंगो (२-४३ श् = स्, ४-१७
वि०, ५-१ ओ) ॥ ६० ॥

क्लिष्टश्लिष्टरत्नक्रियाशार्ङ्गेषु तत्स्वरवत्पूर्वस्य—एषु युक्तस्य वर्णस्य विकर्षो
विधेयः, तस्य युक्तस्य यः स्वरः तद्वत्स्वरो विकर्षे सति पूर्ववर्णस्य भवति । किलिट् ।
सिलिट् । अत्र पूर्व प्राप्तत्वात्, क्लिष्ट-इत्येतयोरेव विकर्षः, न तु ष्टस्य । रअणं ।
किरिआ । सारंगो ॥ ६० ॥

क्लिष्ट-श्लिष्ट-रत्न-क्रिया-शार्ङ्ग इन शब्दों में संयुक्त अक्षरों का विभाग अर्थात् पृथक्-
पृथक् उनको करना और जो स्वर उनमें है वही स्वर विभक्त पूर्व-वर्ण के साथ भी
होगा । जैसे—क्लिष्ट में ककार पृथक् हुआ और ल में इकार स्वर है अतः ककार में
भी इकारस्वर हुआ । २८ से ष्ट को ठकार । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । किलिट् ।
ष्ट में विकर्ष क्यों नहीं ? क्रम-प्राप्त क्लिष्ट में ही विकर्ष होगा । प्रथम के त्याग में
कोई प्रमाण नहीं । एवम् (श्लिष्टम्) विकर्ष तथा तत्स्वरता होने पर २६ से श को
सकार । ष्ट को ठकारादि पूर्ववत् । सिलिट् । (रत्नम्) तकार-नकार का विकर्ष । २ से
तकारलोप । २५ से णकार । रअणं । (क्रिया) ४ से यलोप । इकारयुक्त ककार का
विकर्ष । किरिआ । (शार्ङ्गः) २६ से श को स । अकारस्वरयुक्त रेफ का विकर्ष ।
सारंगो ॥ ६० ॥

नोट—नं. (४) अधो मनयाम् । (५) सर्वत्र लवराम् । (२) कगचजतदपयवां
प्रायो लोपः । (२६) शघोः सः । (५९) उदूतो मधूकादिषु । (३) उपरि लोपः
कगडतदपयसाम् । (२३) खघथधभां हः । (२८) ष्टस्य ठः । (२५) नो णः सर्वत्र ।

१. संजीवनीस्थः पाठः ।

कृष्णे वा ॥ ६१ ॥

कृष्णशब्दे युक्तस्य वा विप्रकर्षो भवति, पूर्वस्य च तत्स्वरता । व्यवस्थितविभाषेयम् । तेन वर्णे नित्यं विप्रकर्षः, विष्णौ तु न भवत्येव । कसणो (१-२७ ऋ = अ, णस्य विप्रकर्षे षण-जाते, २-४३ ष् = स्, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) । कल्लो (३-३३ सू० स्प०) ॥ ६१ ॥

कृष्णे वा—कृष्णशब्दे युक्तस्य वा विप्रकर्षः स्यात्, पूर्वस्य तत्स्वरवत् स्वरवत्ता च स्यात् । कसणो । पत्ते-कण्हो । 'कृष्णशब्दे विकर्षो वा वर्णेऽर्थे न तु नामनि ।' तेन वासुदेवे नाम्नि 'कण्ह' इति ॥ ६१ ॥

कृष्णशब्द में युक्त वर्ण का विकर्ष अर्थात् पृथक् विभाग होगा और उस स्वर के समान विभक्त पूर्व-वर्ण में भी स्वर हो जायगा । (कृष्णः) १ से ऋ को अकार । विभक्त अकारस्वरयुक्त होने पर कषण हुआ । २६ से ष को स । कसणो । पत्त में—'ह्रस्वण०' (३+३३) से ण्ह आदेश । कण्हो । वर्ण-अर्थ में कृष्णशब्द का विकर्ष होगा, वसुदेवापत्य कृष्ण नाम में नहीं । वहां तो 'कण्हो' यही होगा, साधुत्व पूर्ववत् ॥ ६१ ॥

इः श्रीहीक्रीतक्लान्तक्लेशम्लानस्वप्नस्पर्शहर्षार्हगर्हेषु ॥ ६२ ॥

एषु युक्तस्य विप्रकर्षो भवति, पूर्वस्य इकारः तत्स्वरता च भवति । सिरी (२-४३ श् = स्, विप्रकर्षत्वे, पूर्वस्य इत्वे, तत्स्वरताया च सिरी इति जातम्) । एवं-हिरी । किरीतो^१ । किलन्तो (विप्रकर्षे पूर्वस्ये-त्वे, ४-१७ वर्गान्तो बिन्दुर्वा, ५-१ ओ) । किलेसो (स्पष्टम्) । मिलाणं (पूर्ववत् इत्वं, तत्स्वरता च, २-४२ न् = ण्, ५-३० बि०) । सिविणो (१-३ सू० स्प०) । फरिसो (३-३५ स्पृ = फ्, इत्वं तत्स्वरता च, २-४३ श् = स्, ५-१ ओ) । एवमुत्तरत्रापि । हरिसो । अरिहो । गरिहो (स्पष्टाः) । श्रीः, हीः, क्रीतः, क्लान्तः, क्लेशः, म्लानम्, स्वप्नः, स्पर्शः, हर्षः अर्हः, गर्हः ॥ ६२ ॥

इत् श्रीहीक्लान्तक्लेशम्लानस्वप्नस्पर्शादर्शहर्षार्हेषु^२—एषु युक्तस्य विकर्षः स्यात् विकृष्टस्य पूर्ववर्णस्य इकारस्वरता च स्यात् । सिरी । हिरी । किलन्तो । किलेसो । मिलाणो । सिविणो । अत्र 'स्व' इत्यस्य विकर्षः कथं न ? तथाभूतप्रयोगादर्शनात् । वेत्यनुवर्त्य व्यवस्थितविभाषाश्रयणेन क्रमप्राप्तं व्यतिक्रम्यापि 'प्र' इत्यस्य विकर्षः । वेत्यनुवर्तते । फरिसो, फंसो । दरिसणं, दंसणं । क्वचिन्नित्यम्-आअरिसो । हरिसो । उक्करिसो । अमरिसो । वरिसो । परिसवरो । क्वचिन्नैव-वासारत्तं । वाससअं । हंस्य क्वचिन्नित्यम्-अरिहो । गरिहा । वरिहिणो । क्वचिन्नैव-दसारो । (दशार्हः) । 'रेफस्याधो हकारस्य लोपो भवति कुत्रचित् । प्लोषे प्लुष्टे भवेत् क्षायौ श्लोके विश्लेष इस्तथा' ॥ पिलोसो । पिलुट्ठो । सिणाऊ । सिलोओ । 'वा विश्लेषो भवेद् वृज्जे पूर्वस्य स्वर एव

१. प्रायोग्रहणान्न तलोपः ।

२. संजीवन्यनुसारी पाठ एषः ।

वा' । वड्रं । वज्जं । 'पूर्वशब्दे विकर्षो वा पूर्वस्येत्वं च वस्य मः' । पुरिमं, पुव्वं ॥ ६२ ॥

श्री-ही-क्लान्त-क्लेश-म्लान-स्वप्न-स्पर्श-आदर्श-हर्ष-अर्ह-इन अर्द्धों में युक्त वर्ण का विकर्ष हो अर्थात् युक्त वर्ण का पृथक्-पृथक् विभाग हो और विभक्त पूर्व वर्ण के साथ इकार स्वर हो । (श्रीः) का श-री विभाग हो गया और श के साथ इकार स्वर लग गया । २६ से श को स । सिरि । एवम्- (हीः) हिरी । (क्लान्तः) ५८ से आकार को अकार । किलंतो । (क्लेशः) २६ से सकार । किलेसो । (म्लानः) २५ से न को ण । मिलाणो । (स्वप्नः) ५ से वलोप । 'उदीषत्' (१+३) सकार के साथ इकार । पकार-नकार का विकर्ष, इकार । १८ से प को व । २५ से न को णकार । सिविणो । 'स्व' का विकर्ष क्यों नहीं ? वैसा प्रयोग नहीं होता है । अथवा वा की अनुवृत्ति से व्यवस्थित कार्य होगा, अतः पूर्व का त्याग करके द्वितीय अक्षर 'म' में विकर्ष, इकार होगा । पूर्ववत् णकार । सिविणो । वा-पद की अनुवृत्ति करके स्पर्श-आदर्श में विकल्प से विकर्ष, इकार होगा । (स्पर्शः) 'स्पस्य' (३+३६) से स्प को फ । रेफ और शकार का विकर्ष । रेफ के साथ इकार । २६ से श को सकार । फरिसो । पत्त में-६१ से अनुस्वारागम । ५ से रेफलोप । २६ से सकार । फादेश पूर्ववत् । फंसो । एवम्- (दर्शनम्) विकर्ष पूर्ववत् । २५ से नकार को णकार । दरिसणं । पत्त में-दंसणं । पूर्ववत् अनुस्वारादि । कहीं पर नित्य विकर्ष और इकार होगा । (आदर्शः) २ से दकार का लोप । रेफ और शकार का विकर्ष, इकार । २६ से श को स । आअरिसो । (हर्षः) हरिसो । हर्ष-पद से रेफ-पकार का विकर्षादि अन्यत्र भी जानना । (उत्कर्षः) ३ से तलोप । ६ से कद्वित्व । रेफ-षकार का विकर्ष । २६ से ष को स । उक्करिसो । एवम्- (अमर्षः) अमरिसो । (वर्षः) वरिसो । (वर्षवरः) वरिसवरो । कहीं पर 'ष' का विकर्ष नहीं होगा । (वर्षारान्नः) 'आ समृद्ध्यादिषु वा' (१+२) से आकार । ५ से रेफलोप । २६ से ष को सकार । ५८ से रेफ के आकार को अकार । ६ से तद्वित्व । वासारत्तो । (वर्षशतम्) पूर्ववत् । आकार, रेफलोप, ष-श को सकार । २ से तकार का लोप । वाससअं । 'ह' का कहीं नित्य विकर्ष और इकार, और कहीं नहीं । (अर्हः) अरिहो । (गर्हा) गरिहा । (बर्हिणः) बरिहिणो । कहीं नहीं होगा । जैसे (दशार्हः) २६ से श को स । रेफ के अधःस्थित हकार का कहीं लोप होता है—इससे हकार का लोप हो गया । दसारो । 'ग्लोष-प्लुष्ट-स्त्रायु-श्लोक और विश्लेष शब्दों में युक्त वर्ण का विभाग हो और विभक्त पूर्व वर्ण के साथ इकार हो' । (ग्लोषः) २६ से ष को स । पिलोसो । (प्लुष्टः) २८ से ट को ठ । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । पिलुटो । (स्त्रायुः) सकार का विभाग, इकार । २५ से णकार । २ से यलोप । सिणाऊ । (श्लोकः) २६ से श को स । २ से कलोप । सिलोओ । वज्र-शब्द में विकल्प से युक्त का विकर्ष और पूर्व में इकार हो । (वज्रम्) विकर्ष-इकार होने पर 'वजिरम्' हुआ । २ से जलोप । वड्रं । पत्त में-रेफलोप, द्वित्व । वज्जं । पूर्व-शब्द में युक्त का विकर्ष, इकार-योग और वकार को मकार । (पूर्वम्) ५९ से ऊकार को उकार । विकर्ष, मकारयोग, व को म । पुरिमं । पत्त में-५ से रेफलोप, २ से द्वित्व । पुव्वं ॥ ६२ ॥

नोट—नं. (९) ऋतोऽत् । (२६) शषोः सः । (५८) अदातो यथादिषु वा । (२५) नो णः सर्वत्र । (५) सर्वत्र लवराम् । (१८) पो वः । (६१) वक्रादिषु । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (६)

शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२८) ष्टस्य ठः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५९)
उदूतो मधूकादिषु ।

अः क्षमाश्लाघयोः ॥ ६३ ॥

क्षमा-श्लाघा इत्येतयोर्युक्तस्य विप्रकर्षो भवति, पूर्वस्य अकारस्तत्स्वर-
रता च भवति । खमा (३-३९ क्ष = ख्, शो० स्प०) । सलाहा (२-४३
श = स्, विप्रकर्षः पूर्वस्याऽत्वं, तत्स्वरता च, २-२७ घ् = ह्) ॥ ६३ ॥

अः क्षमाश्लाघयोः—एतयोर्युक्तस्य विकर्षः स्यात्, पूर्वस्य चाकारः । खमा ।
सलाहा । 'वा विकर्षो विपर्यासो दीर्घेऽप्यत्वं च पूर्ववत्' । दिहरो, दीहो ॥ ६३ ॥

क्षमा और श्लाघा-शब्द में विकर्ष और पूर्व में अकार योग । (क्षमा) विकर्ष
अकार का योग । ३४ से ख को ख आदेश । खमा । (श्लाघा) २६ से श को स ।
२३ से घ को हकार । सकार-लकार का विकर्ष, अकार का योग । सलाहा । 'दीर्घ'-
शब्द में भी विकल्प से विकर्ष, अकार का योग और वर्णव्यत्यय हो । (दीर्घः)
विकल्प से विकर्ष और अकार का योग होने से 'दीर्घ' हुआ, वर्णव्यत्यय होने से
दीघर हुआ । २३ से घ को ह आदेश । वार्तिक में चकारग्रहण से अथवा ३६ से
ईकार को इकार । दिहरो । पञ्च में-५ से रेफलोप । २३ से हकार । दीहो ॥ ६३ ॥

स्नेहे वा ॥ ६४ ॥

स्नेहशब्दे युक्तस्य विप्रकर्षो वा भवति, पूर्वस्य च अकारस्तत्स्वरता
च भवति । सणेहो (पूर्ववत् विप्रकर्षादिकं, २-४२ न् = ण्, ५-१ ओ) ।
णेहो (३-१ सू० स्प०) ॥ ६४ ॥

स्नेहे वा—अत्र युक्तस्य विकर्षो वा भवति, पूर्वस्य च इकारः । सिणेहो । कचि-
त्पूर्वस्य चाकारः, तदा-सणेहो, णेहो ॥ ६४ ॥

स्नेह-शब्द में विकल्प से विकर्ष और पूर्व को अकार । (स्नेहः) २५ से णकार ।
सणेहो । पञ्च में-३ से सलोप । २५ से ण । णेहो । किसी मत से इकार का पूर्व वर्ण के
साथ योग होता है, तब-सिणेहो होगा । सूत्र में 'स्निह'शब्द का ग्रहण नहीं करना,
किन्तु प्रधानतया धात्वर्थ लेना । अतः 'स्निग्धः' यहाँ स्निह धातु से क्त प्रत्यय के योग
होने पर भी हो जायगा । (स्निग्धः) ३ से गकार का लोप । ६ से घद्वित्व । ७ से द ।
२५ से णकार । सिणिद्धो । पञ्च में-पूर्ववत् । णिद्धो ॥ ६४ ॥

नोट—नं. (३४) ष्कस्कर्त्ता खः । (२३) खयथधभां हः । (३६) इदीतः
पानीयादिषु । (५) सर्वत्र लवराम् । (२५) नो णः सर्वत्र । (३) उपरि लोपः
कगडतदपषसाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः ।

उः पद्मतन्वीसमेषु ॥ ६५ ॥

पद्मशब्दे तन्वी-इत्येवं समेषु च युक्तस्य विप्रकर्षो भवति, पूर्वस्य च
उकारस्तत्स्वरता च भवति । पउमं (३-२ प्लोपः, शो० स्प०) । तणुई

१. ओत्पद्ये ८ । १ । ६१ । तेन, पोम्मं । हे० ।

(२-४२ नू = ण्, उत्वादिपू०, व्लोपश्च) । लहुई (२-२७ घ=ह, शे० पू०) । तन्वी । लघ्वी ॥ ६५ ॥

उः पद्मतन्वीसमेधु—पद्मतुल्येषु तन्वीसदृशेषु च युक्तस्य विकर्षः स्यात् पूर्वस्य च उकारः । ‘पद्मघस्मरकश्मीरवेशमसद्माधरादयः । समानाः पद्मशब्दस्य प्राकृतज्ञैः प्रकीर्तिताः’ ॥ पउमं । घसुमरो । कसुमीरो । वेसुमं । सउमं । अउमरो । ‘तन्वी लघ्वी तथाऽशिश्वी मृद्वी पट्वी तथैव च । बह्वी गुर्वी च तन्वीतुल्याः स्युरीदृशाः ॥’ तणुई । लहुई । असिसुई । मउई । पडुई । बहुई । गरुई । पुहुई ॥ ६५ ॥

पद्म तथा तन्वी के समान शब्दों में युक्त वर्ण का विकर्ष और पूर्व में उकार हो । पद्म, घस्मर-इत्यादिक पद्म-सदृश हैं और तन्वी, लघ्वी, अशिश्वी-इत्यादिक तन्वी-सदृश हैं । (पद्मम्) दकार-मकार का विश्लेष । उकारागम । २ से दलोप । पउमं । (घस्मरः) विकर्ष, उकार । घसुमरो । (कश्मीरः) २६ से श को सकार । कसुमीरो । मतान्तर से स्त्रीलिङ्गाप्रकृतत्वात् बहुवचन । कसुमीराः । (वेश्म) वेसुमं । (सद्म) विकर्ष, उकारागम । २ से दलोप । सउमं । (अद्मरः) अउमरो । ये पद्मसदृश दिखाये । तथा प्रचलित प्रयोगानुसार अन्य भी जानना । द्वार शब्द में दकार और वकार का विकल्प से लोप, उकार हो । (द्वारम्) वारं, दारं, दुआरं । तन्वी इत्यादि में विकर्ष, उकार । (तन्वी) २५ से णकार । २ से वलोप । तणुई । (लघ्वी) २३ से घ को ह । लहुई । (अशिश्वी) २६ से दोनों श को स । २ से वलोप । असिसुई । (मृद्वी) ९ से ऋ को अकार । मउई । (पट्वी) पडुई । १९ से ट को ड । (बह्वी) बहुई । (गुर्वी) ‘अन्मुकुटादिषु’ से अकार । गरुई । (पृथ्वी) १० से ऋ को इकार, पिहुई । मतान्तर से ११ से उ । पुहुई ॥ ६५ ॥

ज्यायामीत् ॥ ६६ ॥

इति वररुचिविरचिते प्राकृतप्रकाशे तृतीयः परिच्छेदः ॥

ज्याशब्दे युक्तस्य विप्रकर्षो भवति पूर्वस्य च ईकारस्तत्स्वरता च ।

जीआ (२-२ यलोपः)^१ ॥ ६६ ॥

इति भामहविरचिते प्राकृतप्रकाशे युक्तवर्णविधिर्नाम तृतीयः परिच्छेदः ॥

ज्यायामीत्—ज्याशब्दे विकर्षः, पूर्वस्य चेकारः स्यात् । जीआ । जीवाशब्दादपि जीआ-इत्येव ॥ ६५ ॥

इति श्री म. म. मथुराप्रसादकृतौ चन्द्रिकाख्यव्याख्यायां युक्तवर्णविधिस्तृतीयः परिच्छेदः ।

ज्याशब्द के युक्त वर्ण का विश्लेष करके ईकार हो । (ज्या) विश्लेष, ईकार । २ से य-लोप । जीआ । एवम्—जीवाशब्द का भी जीआ होगा । (जीवा) २ से वलोप । जीआ ॥ ६६ ॥

नोट—नं. (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२६) शषोः सः । (९) ऋ-तोऽत् । (१९) टो डः । (१०) इह्यादिषु । (११) उह्वादिषु ।

इति श्री म. म. मथुराप्रसादकृतौ प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपटीकायां तृतीयः परिच्छेदः ।

१. क० पु० ‘इवेव’ ॥ ६७ ॥ इवशब्दे व इति निपात्यते । प्पाण व्व धनं । अ० पा० ।

११, १२ प्रा०

अथ चतुर्थः परिच्छेदः

सन्धावचाभजलोपविशेषा बहुलम् ॥ १ ॥

अचामिति प्रत्याहारग्रहणम् । अजिति च । सन्धौ वर्तमानानामचां स्थाने अज्विशेषा लोपविशेषाश्च बहुलं भवन्ति । अज्विशेषास्तावत्-जउणअडं, जउणाअडं (२-३ सूत्रे स्पष्टं जउणा, तटमिति २-२ त्लोपः^१, २-२० ट्=ड्, अत्र बहुलग्रहणात् 'णा' इत्यत्र ह्रस्वत्वं विकल्पेन, ५-३० सोर्विन्दुः) । णइसोत्तो, णईसोत्तो (२-४२ न्=ण्, २-२ द्लोपः, ह्रस्वविकल्पः पू०, सोत्तो ३-५२ सूत्रे द्रष्टव्यः । अत्र विशेषः ४-१८ पुं०^३) । बहुमुहं, बहूमूहं (२-२७ ख्=ह्, ५-३० वि०, शो० पू०) । कण्णउरं, कण्णऊरं (३-३ र्लोपः, ३-५० ण्द्वि०, २-१ प्लोपः, शो० पू०) । सिरोवेअणा, सिरवेअणा (२-४३ श्=स्, ४-६ स्लोपे अज्विशेष ओ=सिरो इति, वेअणा १-३४ सू० स्प०, शो० पू०) । पीआपीअं, पिआपिअं । सीआसीअं, सिआसिअं (२-२ त्लोपः, शेषं ह्रस्वविकल्पादि पूर्व०) । सवोमुओ (३-३ र्लोपः, ओत्वमकारस्य, २-२७ ख्=ह्, ५-१ ओ) । सवोमूओ (३-३ र्लोपः, २-१५ प्=व्, ओत्वमूत्वे बाहुलकात्, शो० पू०) । सरोरुहं, सररुहं (४-६ स्लोपः, ओत्वविकल्पः, शो० स्प०) । लोपविशेषाः-राउलं, राअउलं (जलोपे विकल्पेनाऽलोपः, २-२ क्लोपः, ५-३० वि०) । तुहअं, तुहअअं (६-३१ तव=तुह, विकल्पेन बाहुलकादकारलोपे, ३-३ रकारलोपः, ५-३० वि०) । महअं, महअअं (६-५० मम=मह, शो० पू०) । वावडणं, वाअवडणं (२-१५ प्=व्, २-२ द्लोपे बाहुलकाद् विकल्पेन अकारलोपे वापतनमिति जाते, पुनः २-१५ प=व्, वावतन इति जाते, ८-५१ त्=ड्, २-४२ न्=ण्, ५-३० वि०, अलोपाभावे स्पष्टम्) । कुम्मारो, कुम्भारो (अनादिग्रहणात् २-२ क्लोपो न, ४-१७ वर्गान्त०, २-२ कलोपे, ४-१ भकारोत्तरवर्त्यकारलोपे, ५-१ ओ, अलोपाभावे स्पष्टम्) । पवणुअं, पवणउअं (प्राय इति वलोपो न, २-४२ न्=ण्, पूर्ववदकारलोपः, पवण् उद्धतमिति जाते, २-२ त्लोपः, ५-३० वि०, अलोपाभावे पूर्व०) । यमुनातटं, नदीस्रोतस्, बहुमुखं, कर्णपूरं, शिरोवेदना,

१. अयं पाठः का० पु० सम्मतः । इतः प्राचीनेषु अर्जुपविशेषा इति पाठः ।
२. वृत्तावयमनादिरेव गृह्यते । ३. ३-५२ सूत्रे तु व्यत्ययेन नपुंसकत्वम् ।

पीतापीतं, सीतासीतं (शीताशीतं), सर्वमुखः (सर्पमुखः), सरोरुहं, राजकुलं, तवार्द्धं, ममार्द्धं, पादपतनं, कुम्भकारः, पवनोद्धतम् । संयोगपरे सर्वत्र पूर्वस्याचो लोपः, [ह्रस्वश्च । यथा-णत्थि, सक्ङ्कन्ती, णिक्ङ्कन्तो, अत्तो-इत्यादयः] ('स्पष्टाः') । कचिन्नित्यं, कचिदन्यदेव बहुलग्रहणात् । तेनान्यदपि लाक्षणिकं कार्यं भवति ॥ १ ॥

सन्धावचामङ्गलोपविशेषा बहुलग्—अचां सन्धौ कर्तव्ये अच्-विशेषो लोप-विशेषश्च बहुलं स्यात् । बहुलग्रहणात् विभिन्नानि कार्याणि भवन्ति ।

कचित्प्रवृत्तिः, कचिदप्रवृत्तिः, कचिद् विभाषा, कचिदन्यदेव ।

विधेर्विधानं बहुधा समीक्ष्य चतुर्विधं बाहुल्यं वदन्ति ॥ १ ॥

तच्च महाकविप्रयोगानुसारेण लोकव्यवहृतशब्दानुसारेण च संस्कृतशब्देषु स्वयं कल्पनीयम् । यतो हि पाणिनीयानां छायावाहीनि खलु प्राकृतसूत्राणि । अचां सन्धौ अज्-विशेषास्तावत्-राएसी, राअइसी । वासेसी, वासइसी । कण्णैरो, कण्णऊरो । चक्काओ, चक्कवाओ । कुंमारो, कुंभआरो । अंधारो, अंधआरो । ममवि, ममावि । केणवि, केणावि । कचिद्दीर्घविकल्पः-वारीमई, वारिमई । वईमूलं, वइमूलं । वेणुवणं, वेणुवणं । कचिद्वा ह्रस्वः-जउणअडं, जउणाअडं । णईसोत्तो, णईसोत्तो । बहुमुहं, बहु-मुहं । कच्चिद्वा ओकारस्य अत्वम्-सररुहं, सरोरुहं । मणहरं, मणोहरं । सिरविअणा, सिरोविअणा । कचिन्नैव ओकारस्य अत्वम्-मणोरहो । मणोहओ । अथ लोपविशेषाः—कचित् पूर्वपदान्तस्य अकारस्य वा लोपः । राउलं, राअउलं । पापडणं, पाअपडणं । पापीडं, पाअपीडं । कचिद् ह्रस्वपरत्वेऽपि अचो नित्यमादिलोपः-एत्थ, त्थ । तुम्हे त्थ, अम्हे त्थ । बम्हणो त्थ चिट्ठइ । प्रायः एङः परत्वे एव एवं लोपः । नेह-हरी एत्थ चिट्ठइ । अच्परत्वेऽपि कचिन्नित्यं लोपः । राइंदो । मइंदो । उर्विंदो । दीवुज्जलो । मअरंदुज्जाणं । पमदुज्जाणं । महुसवो । तुह ति । मह ति । गओ ति । सुओ ति । इओ ति । कचिद् यष्टिशब्दस्य वा लकारलोपः । चम्मट्ठी । चम्मलट्ठी । कचिन्न-असिलट्ठी । बहुलग्रहणात् कचिन्न सन्धिः । मुहअंदो । परिअरो । उवआरो । पईवो । दुराआरो । विआलो-इत्यादि । परोप्परं । अन्तेउरं । तेरह । तेवीस । तेत्तीसा । पुणो, पुणा, पुण-इत्यादि ॥ १ ॥

अचो की सन्धि होने पर कहीं दोनों अच् मिलकर अज्-विशेष अर्थात् तीसरा ही अच् (स्वर) हो जाता है । सूत्र में अङ्गलोप० पाठ है, वह 'चर्मयष्टि' में यकारलोप के ग्रहणार्थ है । अट्-प्रत्याहार में अच् आ जाते हैं । विभिन्न प्रकार के आदेश आदि बहुलग्रहण से जानना । क्योंकि बहुलग्रहण का अर्थ ही यह है कि 'कहीं सूत्र की उचित प्रकार से प्रवृत्ति हो और कहीं सूत्र प्रवृत्त होते हुए भी अप्रवृत्त रहे, अर्थात् कुछ भी कार्य न करे । कहीं विकल्प और कहीं अन्य ही कार्य कर दे' । इस तरह अनेक कार्यों के करने का प्रकार विचार कर चार प्रकार का बहुलग्रहण कार्य माना

१. [] एतत्कोष्ठकान्तर्गतः पाठो न सार्वत्रिकः ।

२. एष पाठः संजीवत्यादिसंमतः ।

है। इन चार प्रकारों में सबका अन्तर्भाव हो जाता है। वह बहुल-जन्य कार्य महा-कवियों के प्रयोग से अथवा लोक-व्यवहृत-शब्दानुसार संस्कृत शब्दों में स्वयं कल्पना कर लेना। क्योंकि प्राकृतसूत्र पाणिनीय प्रयोगों का ही अनुसरण करते हैं।

अच्-विशेष—(राज ऋषिः) २ से जलोप। १० से इकार। २६ से ष को स। अ + इ मिलकर एकार। राएसी। पत्त में—राअइसी। (व्यास ऋषिः) ४ से यलोप। वासेसी, वासइसी। (कर्णपूरः) ५ से रेफलोप। ६ से द्वित्व। २ से वलोप। अ + ऊ मिल कर एकार। कण्णरो, कण्णऊरो। पूर्ववत्—(चक्रवाकः) चक्काओ, प्रायग्रहण से वलोप। नहीं तो चक्रवाओ। एवम्, (कुम्भकारः) कुंभारो, कुंभआरो। (अन्धकारः) अंधारो, अंधआरो। (मम अपि) पूर्व के साथ दीर्घ। ममावि। अकार का लोप, ममवि। १८ से प को व। एवम्—(केन अपि) २५ से न को ण। केणावि, केणवि। कहीं पूर्व स्वर को विकल्प से दीर्घ हो। (वारिमयी) ४ से यलोप, वारीमई। पत्त में वारिमई। एवम्—(वृत्तिमूलम्) ३ से दोनों तकारों का लोप। ९ से ऋ को अकार। ३५ प्रकृत से विकल्प से इकार को दीर्घ। वईमूलं, वइमूलं। अथवा (वृत्तिमूलम्) का पूर्ववत् साधुत्व। (वेणुवनम्) २५ से न को ण। विकल्प से दीर्घ। वेणूवणं, वेणुवणं। कहीं पर विकल्प से ह्रस्व होगा। (यमुनातटम्) २४ से य को ज। 'यमुनायां यस्य' से मकारलोप। २५ से न को ण। २ से तकारलोप। १९ से ट को ड। ३५ से विकल्प से ह्रस्व। जउणअडं। जउणाअडं। एवम् (नदीस्रोतः) ५ से रेफलोप। ४१ से तद्वित्व। ३५ से विकल्प से ह्रस्व। णइसोत्तो, णईसोत्तो। (वंधूमुखम्) २३ से ध और ख को हकार। ३५ से विकल्प से ह्रस्व। बहुमुहं, बइमुहं। कहीं ओकार को विकल्प से अकार। (सरोरुहम्) सररुहं, सरोरुहं। (मनोहरम्) मणहरं, मणोहरं। (शिरोवेदना) सकार, दलोप, ण आदेश पूर्ववत्। 'एत इदं' (१ + ३५) से ए को इकार। प्रकृत सूत्र से ओ को अकार। सिरविअणा, सिरोविअणा। कहीं ओकार को अकारादेश नहीं होगा। (मनोरथः) मणोरहो। (मनोभवः) मणोहओ। उक्त सूत्र से हकार।

लोपविशेष—कहीं पदान्तस्थ पूर्व अकार का विकल्प से लोप हो। (राजकुलम्) २ से ज और क का लोप। प्रकृत से अकार का लोप। राउलं। राअउलं। (पाद-पतनम्) पापडणं, पाअपडणं। (पादपीठम्) 'ठो ढः' से ठ को ढ। पापीढं, पाअपीढं। कहीं हल् पर होने पर भी, आदिस्थ अच् का नित्य लोप हो। एत्थ के एकार का लोप होगा। तुम्हे, अम्हे का साधुत्व पञ्चमपरिच्छेद में है। (यूयमत्र) तुम्हे एत्थ, तुम्हेत्थ। अम्हे एत्थ, अम्हेत्थ। (ब्राह्मणः + अत्र) बम्हणोत्थ। प्रायः एङ् से पर अकार का लोप होता है। यहाँ नहीं होगा—(हरिः + अत्र) हरी एत्थ। कहीं अच् पर होने पर भी नित्य अकार का लोप होता है। (गज + इन्द्रः) २ से जलोप। ५ से रेफलोप। नित्य अकार का लोप। गइंदो। (मृग + इन्द्रः) ९ से ऋ को अकार। पूर्ववत् रेफ-गकार का लोप। गइंदो। (उप + इन्द्रः) १८ से प को व। अलोप। उर्विंदो। (दीप + उज्ज्वलः) ५ से व लोप। ६ से जद्वित्व। प को व। अकारलोप। दीबु-जलो। (मकरंद + उद्यानम्) २ से कलोप। ३२ से छ को ज आदेश। ६ से द्वित्व। अकारलोप। मअरंदुजाणं। (प्रमदा + उद्यानम्) ५ से रेफलोप। अन्य कार्य पूर्ववत्। पमदुजाणं। (महा + उत्सवः) आकारलोप। महुसवो। उत्सवशब्द के

उकार को 'इदूतौ' वार्तिक की इष्टि से ऊकार । (तव + इति) तुह इति, प्रकृत सूत्र से इकारलोप । ४१ तकारद्वित्व । तुहत्ति । (मम इति) मह इति । महत्ति । (गतः इति) गओत्ति । (श्रुतः इति) सुओत्ति । (दयितः इति) दइओत्ति । २ + ५ + २६ से रूपसिद्धि हो जायगी । ४२ से सर्वत्र ओकार । कहीं पर यष्टि शब्द के लकार का विकल्प से लोप हो । (चर्मयष्टिः) ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । 'यष्ट्यां लः' २ + २९ से लकार । २८ से ठ । ६ से द्वित्व । ७ से टकार । विकल्प से प्रकृत सूत्र से लकार का लोप । चम्मट्टी, चम्मलट्टी । कहीं यष्टि के लकार का लोप नहीं होगा । जैसे— (असियष्टिः) असिलट्टी । कहीं पर बहुल ग्रहण से सन्धि ही न होगी । (मुखचन्द्रः) मुहअंदो । (परिकरः) परिअरो । (उपकारः) उवआरो । (प्रदीपः) पईवो । (दुराचारः) दुराआरो । (विकालः) विआलो । सर्वत्र पूर्वोक्त (२३ + २ + ५ + १८) नम्बर के सूत्रों से सिद्धि जानना । (परस्परम्) इत्यादिक शब्दों में कहीं सकार का और कहीं पकार का लोप होता है । तो परस्पर शब्द के सकार का लोप । ६ से पकार-द्वित्व । ३५ प्रकृत सूत्र से ओकार । परोष्परं । (अन्तः पुरम्) २ से पकार का लोप । प्रकृत सूत्र से विसर्गसहित अकार को एकार । अन्तेउरं । (त्रयोदश) तेरह । (२ + १४) द्वितीय अध्याय चौदहवें सूत्र में साधुत्व है । (त्रयोविंशतिः) ५ से रेफलोप । 'मांसादिषु' (४ + १६) सूत्र से अनुस्वार का लोप । 'आदीदूतौ' से ईकार । ३१ से एकार । ३५ प्रकृत सूत्र से ति को आकार । तेवीसा । (त्रयस्त्रिंशत्) ५ से रेफलोप । ३१ से एकार । 'मांसादि' से अनुस्वारलोप । ३५ प्रकृत सूत्र में 'लोपः साचो यकारस्य' से यकार का लोप । 'आदीदूतौ' वार्तिक से ति के इकार को ईकार । ६ से 'त्रिंशत्' के तकार को द्वित्व । 'तेत्तीशत्' इस अवस्था में २६ से श को स आदेश । ६० से तकार का लोप । 'त्रियामात्' से आकार । तेत्तीसा । कहीं एक पद में भी भिन्न-भिन्न आदेश होते हैं । (पुनः) २५ से न को ण आदेश । प्रकृत सूत्र से कहीं ओकार, पुणो । कहीं आकार, पुणा । कहीं विसर्ग का लोप, पुण । ये सब आदेश बहुल-ग्रहण से कल्पना कर लेना । तथा महाकविप्रयुक्त अथवा लोकव्यवहृत शब्दों में संस्कृतानुगामी शब्द की कल्पना करके आदेश-विशेष की कल्पना कर लेना । क्योंकि समस्त प्राकृत वाङ्मय के संस्कृत शब्द ही जनक अथवा माता हैं । श्लेष्मादिक देशों में स्वरूप अधिक बिगड़ गया है । परन्तु वे भी संस्कृत शब्द से जन्य हैं । इति ॥१॥

नोट—नं० (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (१०) इहप्यादिषु । (२६) शषोः सः । (४) अधो मनयाम् । (५) सर्वत्र लवराम् । (६) दोषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (१८) पो वः । (२५) नो णः सर्वत्र । (९) ऋतोऽत् । (३५) सन्धावचामजलोपविशेषा बहुलम् । (२४) आदेर्यो जः । (१९) टो डः । (४१) नीडादिषु । (२३) खवथधभां हः । (३२) त्यथ्यथां चङ्गजाः । (४२) अत ओत् सोः । (२८) छस्य ठः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (३१) ए शय्यादिषु । (६०) अन्त्यस्य हलः ।

उदुम्बरे दोर्लोपः ॥ २ ॥

उदुम्बरशब्दे दु इत्येतस्य लोपो भवति । उम्बरं (४-१७ वर्गान्तः, ५-३० सोर्बिन्दुः) ॥ २ ॥

उदुम्बरे दोर्वा^१ लोपः—उदुम्बरशब्दे दु इत्यस्य वा लोपः स्यात् । उम्बरं । उउम्बरं ॥ २ ॥

(उदुम्बर इति) । उदुम्बरशब्द में 'दु' का विकल्प से लोप हो । (उदुम्बरम्) दु का लोप हो जाने से उम्बरं । पक्ष में—२ से दकार का लोप हो जाने से उउम्बरं ॥ २ ॥

कालायसे यस्य वा ॥ ३ ॥

कालायसशब्दे यस्य वा लोपो भवति । कालासं, कालाअसं । (स्प०) ॥ ३ ॥

कालायसे यस्य^२—कालायसशब्दे साचो यकारस्य वा लोपः स्यात् । कालासं, कालाअसं । 'लोपः साचो यकारस्य 'कचिन्नित्यं कचिन्न वा' । तेत्तीसा । सहिओ, सहिओओ । किसलं, किसलअं । ओसो, ओआसो (अवशयायः) । कइवं, कइवअं । सुहाइ, सुहाअइ । धूमाइ, धूमाअइ ॥ ३ ॥

(कालायसे इति) । कालायसशब्द में अच्-सहित यकार का लोप हो । (कालायसम्) अकारसहित यकार का लोप हो गया । कालासं । पक्ष में—२ से यलोप । कालाअसं । कहीं पर अच्सहित यकार का नित्य लोप हो और कहीं नहीं हो अथवा हो, अर्थात् विकल्प से लोप हो । (त्रयस्त्रिंशत्) ५ से रेफलोप । 'लोपः साचो यकारस्य' इससे अकार-विसर्ग-सहित यकारलोप । ३१ से एकार अथवा ३५ से अकार-विसर्ग-सहित को एकार । त्रिंशत् के रेफ का ५ से लोप, ६ से तद्वित्व^१ ३५ से अनुस्वार का लोप । २६ से श को स । ६० से अन्त्य हल् का लोप । ३६ से आकार । तेत्तीसा । (सहृदयः) विकल्प से यकारलोप । २ से दकारलोप । १० से ऋकार को इकार । ४२ से ओकार । सहिओ । पक्ष में—सहिअओ । (किसलयम्) यलोप । किसलं । पक्षे—किसलअं । (अवशयायः) 'ओदवापयोः' (४+२०) से ओकार । 'लोपः साचो' से यलोप । ४ से श्या-गत यकार का लोप । 'सेवादिषु वा' (५+९) से ६ से प्राप्त द्वित्व का निषेध । २६ से श को सकार । पूर्ववत् ओकार । ओसो । पक्ष में—अवसाओ । पूर्ववत् श को स । यकारलोप । (कतिपयम्) १८ से प को वकार । २ से तकारलोप । उक्त से अच्-सहित यकार का लोप । कइवं । पक्ष में—कइवअं । (सुखायते) २३ से ख को ह । यलोप । 'ततिपोरिदेतौ' इससे इकार । २ से तलोप । सुहाइ । पक्ष में—सुहाअइ । एवम्—(धूमायते) धूमाइ, धूमाअइ ॥ ३ ॥

भाजने जस्य ॥ ४ ॥

भाजनशब्दे^३ जकारस्य लोपो वा भवति । भाणं, भाअणं (२-४२, नू=ण, ५-३० विं०, पक्षे २-२ सूत्रेण केवलजकारलोपो भवति) ॥ ४ ॥

भाजने जस्य—अत्र साचो जकारस्य वा लोपः । भाणं, भाअणं ॥ ४ ॥

(भाजने इति) । भाजनशब्द के जकार का विकल्प से लोप हो । २५ से न को ण । भाणं । पक्ष में—२ से जकार-लोप । भाअणं ॥ ४ ॥

१. वा-इति नास्ति मामहे ।

२. वा-इत्यधिकं मामहे ।

३. सस्वरस्य लोपो ज्ञेयः । हेमस्तु ८ । १ । २६७ सूत्रे सस्वरस्येति पठत्येव ।

यावदादिषु वस्य ॥ ५ ॥

यावदित्येवमादिषु 'वकारस्य वा लोपो भवति । जा, जावता । ता, तावता । (२-३१ य् = ज्, ४-६ तलोपः, पक्षे-स्प०) । पाराओ, पारावओ (२-२ तलोपः, ५-१ ओ, पक्षे-स्प०) । अणुत्तन्त, अणुवत्तन्त (२-४२ न् = ण्, वलोपे, ३-३ रलोपः, ३-५० त्वि, ७-१० मान = न्त, वलोपाभावे स्प०) । जीअं, जीविअं (२-२ तलोपः, ५-३० वि०, शे० स्पष्टम्) । एअं, एव्वं (३-५८ वद्वित्वं, ५-३० वि०) । एअ, एव्व (३-५८ वद्वि०) । कुअलअं, कुवलअं । (विकल्पेन स्वररहितवलोपे २-२ य्लोपः, ५-३० वि०) । यावत्, तावत्, पारावतः, अनुवर्तमानं, जीवितं, एवम्, एव, कुवलयम्-इत्येवमादयः ॥ ५ ॥

यावदादिषु वस्य—एषु साचो वकारस्य वा लोपः स्यात् । एषु सर्वत्र 'कगचजे'-त्यादिना लोपे सिद्धे साचो ग्रहणार्थं सूत्रचतुष्टयम् । या, याव । ता, ताव ।

यावत्तावज्जीवितदेवकुलावर्तमानशब्दा ये ।

प्रावरक एवमेव स्कन्धावारो यावदादयो ह्येवम् ॥ ५ ॥

यावदादिक-शब्दों में अच्-सहित वकार का लोप हो । ६० से तकारलोप । (यावत्) या । पच् में-याव । (तावत्) ता, ताव । (जीवितम्) २ से तलोप । जीअं, पच् में-जीविअं । (देवकुलम्) देउलं, देवउलं । (आवर्तः) वकार का लोप । ५८ से आकार को अकार । ३० से तर्त को ट । ९ से द्वित्व । अट्टं । पच् में-आअट्टं । (प्रावारकः) ५ से रेफलोप । यावदादि से वा का लोप । २ से ककार का लोप । पारओ । पच् में-पाआरओ । (एवमेव) वलोप । एमेअ । पच् में-एअमेअ । (स्कन्धावारः) ३४ से 'स्क' को ख । खन्धारो । पच् में-खन्धाआरो । कई विद्वान् चक्रवाक शब्द को भी यावदादिगण में मानते हैं । (चक्रवाकः) चक्काओ । यह उदाहरण देते हैं । परन्तु चक्रवाक शब्द में आकार-सहित वकार का लोप करने पर 'चक्काओ' होगा । अतः (चक्रवाकः) २ से वलोप । ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । 'सन्धावचां' ३५ से अकार को विकल्प से दीर्घ । चक्काओ । पच् में-चक्कावओ ॥ ५ ॥

अन्त्यहलः ॥ ६ ॥

वेति निवृत्तम् । शब्दानां योऽन्त्यो हल् तस्य लोपो भवति । जसो (२-३१ य् = ज्, २-४३ श् = स्, ४-१८ पुंस्त्वं, ५-१ ओ) । णहं (२-४२ न् = ण्, ४-१९ पुंस्त्वाभावः, ५-३० वि०) । सरो (जसो-वत्) । कम्मो (३-३ रलोपः, ३-५० मद्वि०, शे० पू०) । जाव, ताव (४-५ सू० दृष्टव्यम्) । यशः, नभः, सरः, कर्म, यावत्, तावत् ॥ ६ ॥

१. सस्वरवलोपः, कचिद्बाहुलकात्स्वररहितस्याऽपि । २. क० पु० चक्काओ, चक्कावओ । देउलं, देवउलं । अ० पा० ।

अन्त्यस्य हलः—प्रादिपदिकसम्बन्धिनोऽन्त्यस्य, सुप्रत्ययसम्बन्धिनश्च हलो लोपः स्यात् । कम्मो । चम्मो । जसो । णमो । एसो । धणू । रमा । पाणी । धेणू । 'क्रापि लोपानुबन्धस्य बुधा वाञ्छन्त्यदन्तताम्' । सक्खिणो । पत्ते-सक्खी ॥ ६ ॥

प्रातिपदिकसंज्ञक शब्द के अन्त्य हल् का तथा प्रातिपदिक से पर सु-प्रत्यय के हल् का लोप हो । (कर्मन्) ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । प्रकृत से अन्त्य हल् नकार का लोप । 'नसन्तप्रावृट्' (४ + १८) से पुंलिङ्ग । ४२ से ओकार । कम्मो । एवम्-चम्मो । (यशस्) अन्त्य सकार का लोप । २४ से यकार को जकार । २६ से श को स । पूर्ववत् पुंलिङ्ग । जसो । (नमस्) २५ से न को ण । अन्य कार्य पूर्ववत् । णमो । (धनुष्) धणू । (एषः) 'तदेतदोः' (५ + ६८) से तकार को सकार । अन्त्य का और सुप्रत्यय का लोप । ४२ से ओकार । एसो । (रमा) प्रातिपदिक से पर सु का लोप । रमा । (पाणिः) पाणी । (धेनुः) प्रातिपदिक से पर सु-प्रत्यय का लोप । ५२ से पाणि में इकार को धेनु में उकार को दीर्घ । धेणू । कहीं लोपानुबन्धी को अर्थात् हलन्त को विकल्प से अदन्त कर देते हैं । जैसे—(सात्तिन्) नकारान्त का अदन्त हो गया । ३४ से च को ख आदेश । ६ से द्वित्व । ७ से क । २५ से न को ण । ४२ से ओकार । ५८ से ह्रस्व । सक्खिणो । पत्त में-सक्खी । साधुत्व पूर्ववत् ॥ ६ ॥

स्त्रियामात् ॥ ७ ॥

स्त्रियां वर्तमानस्यान्त्यहल आकारो भवति । सरिआ (स्पष्टम्) । पडिवआ (१-२ सू० स्प०) । वाआ (स्प०) । सरित्, प्रतिपद्, वाक् ॥ ७ ॥

स्त्रियामात्—स्त्रियां प्रातिपदिकस्यान्त्यस्य हल आत्वं स्यात् । संपन्ना । एन्नावन्ना । सरिन्ना । वान्ना । एन्नावई ॥ ७ ॥

स्त्रीलिङ्ग में हलन्त प्रातिपदिक को आकार हो । (संपत्) त् को आकार हो गया । संपन्ना । (सरित्) सरिआ । (वाच्) वाआ । एतावत्-शब्द में एतावती के स्थान पर 'एआवआ'-जो वसन्तराज जी ने माना है, वह अव्यवहार्य है । वस्तुतः जिन शब्दों में भागुरि के मत से हलन्त से आप् होता है वहीं आकारयुक्त है । क्या लिह्, गोदुह्, पुंस् आदि में भी आकार होगा ? कभी नहीं, वस्तुतः भागुरि-प्रसिद्ध, काव्यादि में व्यवहृत शब्दों में आप् मानते हैं, अतः एतावती में आकार नहीं होगा, किंतु 'एआवई' होगा ॥ ७ ॥

नोट—न० (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (५) सर्वत्र लवराम् । (३१) ए शय्यादिषु । (३५) सन्धौ अज्जलोपविशेषा बहुलम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२६) शपोः सः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (३६) स्त्रियामात् । (१०) इहृष्यादिषु । (४२) अत ओत् सोः । (४) अधो मनयाम् । (१८) पो वः । (२३) खद्यथधमां हः । (२५) लो णः सर्वत्र । (६०) अदातो यथादिषु वा । (३०) तस्य टः । (३४) ष्कस्कचां खः । (२४) आदेयों जः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः ।

रो रा ॥ ८ ॥

स्त्रियामन्त्यस्य हलो रेफस्य रा इत्ययमादेशो भवति । धुरा, गिरा ।
(स्प०) ॥ ८ ॥

रो रा—स्त्रियां वर्तमानस्य रेफान्तस्यान्त्यस्य रा भवति । गिरा । पुरा । धुरा ।
'बहिःशब्दे हलोऽन्त्यस्य रेफादेशो विभाषया' । बाहिरं । बही ॥ ८ ॥

रेफान्त स्त्रीलिङ्ग शब्द के अन्त्य रेफ को रा हो । (गिर्) गिरा । (पुर्) पुरा ।
(धुर्) धुरा । बहिः शब्द में अन्त्य हल् रेफ को सस्वर रेफ विकल्प से हो । (बहिः)
अन्त्य र् को सस्वर रेफ हो गया । ६७ से बकाराकार को आकार हो गया । बाहिरं ।
पञ्च में—६० से अन्त्यलोप । ५२ से दीर्घ । बही ॥ ८ ॥

न विद्युति ॥ ९ ॥

विद्युच्छब्दे आकारो न भवति । विज्जू (३-२७ घ्=ज्, ४-६
तूलोपः, ३-५० जङ्घि०, ५-१८ दीर्घः) । विद्युत् ॥ ९ ॥

न विद्युति^१—विद्युति अन्त्यस्य हल आकारो न स्यात् । विज्जू ॥ ९ ॥
विद्युत्-शब्द में अन्त्य हल् को आकार न हो । (विद्युत्) ३२ से घ को जकारा-
देश । ६० से तकारलोप । ६ से अकारद्वित्व । ५२ से उकार को दीर्घ । विज्जू ॥ ९ ॥

(क्षुधो हः ।)

क्षुधो हः—क्षुधाशब्देऽन्त्यस्य हः स्यात् । छुहा । 'भागुरिमतेन प्रयोगानुसृत्या
आपि कृते 'कगचजे'ति लोपे, 'खघयधे'ति हकारे, इयं सूत्रचतुष्टयी मन्दप्रयोजना ॥

क्षुध्-शब्द के अन्त्य ध को ह हो । (क्षुध्) ध को ह आदेश । ६८ से छ-
करादेश । छुहा । यदि भागुरिमतानुसार प्रयोगानुकूल हलन्त से आप्-प्रत्यय मान
लें तो ये चारों सूत्र निष्प्रयोजन हैं । आ प्रत्यय करने पर वाचा आदि में २ से, छुहा
में २३ से सर्व प्रयोग सिद्ध हो जायेंगे ॥

शरदो दः ॥ १० ॥

शरच्छब्दस्यान्त्यहलो दो भवति । सरदो^३ (२-४३ श्=स्, ४-१८
पुं०, ५-१ ओ) ॥ १० ॥

शरदोऽस्त^४—शरच्छब्देऽन्त्यस्य अः स्यात् । सरओ ॥ १० ॥

शरद् शब्द में अन्त्य द् को आकार हो । (शरद्) द को अकारादेश । 'नसन्त०'
से पुँलिङ्ग । ४२ से ओकार । २६ से शकार को सकार । सरओ ॥ १० ॥

दिक्प्रावृषोः सः ॥ ११ ॥

दिक्छब्दस्यान्त्यहलः प्रावृट्-शब्दस्यापि सकारो भवति । दिसा^५
(स्प०) । पाउसो (१-३० सू० स्प०) ॥ ११ ॥

१. संजीवण्यां प्रथमं 'न विद्युति' इति सूत्रं, ततः 'रो रा' इति । एवं पाठक्रमोऽस्ति ।
२. भामहे सूत्रमिदं नास्ति । ३. 'शरदादेरत्' ८ । १ । १८ सरओ, शरद् । भिषओ, भिषक् ।
'क्षुधो हा' ८ । १ । १७ छुहा, क्षुत् । हे० । ४. संजीवनीसंमतः पाठः । ५. आपि कृते
दिशाशब्दः प्रकृतिः । कचिद् दिशा, प्रावृड् इति संस्कृतदर्शनात् ।

दिक्प्रावृषोः सः—एतयोरन्त्यस्य सः स्यात् । दिसा । पाउसो । 'आयुरप्स-
रसोः सो वा हलोऽन्त्यस्य विधीयते' । दीहाउसो, दीहाऊ । अचछरसा, अचछरा ॥११॥

दिश्, प्रावृष् शब्द के अन्त्य हल् को सकारादेश हो । (दिश्) दिसा । (प्रावृष्)
प को सकारादेश । ५ से रेफ का और वकार का लोप । ११ से ऋ को उकार । 'न-
सन्त प्रावृट्' (४+१८) से पुंलिङ्ग । ४२ से ओकार । पाउसो । 'आयुस् और
अप्सरस् शब्द के अन्त्य हल् को सकारादेश हो । (दीर्घायुष्) ५ से रेफलोप । २३ से
हकारादेश । ४ से यलोप । पूर्ववत् पुंस्त्व, ओत्व । दीहाउसो । पत्त में-६० से अन्त्य-
लोप । ४२ से दीर्घ । दीहाऊ । (अप्सरस्) ६४ से प्स को छकार । ६ से द्वित्व ।
७ से चकार । अचछरसा । पत्त में-५४ से आकार । अन्य कार्य पूर्ववत् । अचछरा ॥११॥

नोट- नं० (३२) त्यथ्यद्यां चञ्जः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्व-
मनादौ । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (६७) आ समृद्ध्यादिषु वा । (२) कणचजतद-
पयवां प्रायो लोपः । (२३) खवथधभां हः । (६८) अद्यादिषु । (४२) अत ओत्सोः ।
(२६) शपोः सः । (५) सर्वत्र लवरात् । (११) उट्ट्वादिषु । (४) अधो मनयाम् ।
(६४) अत्सप्सां छः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५४) आदीतौ बहुलम् ।

मो बिन्दुः ॥ १२ ॥

अन्त्यस्य हलो मकारस्य बिन्दुर्भवति । अचछं (४-२० विकल्पेन
पुंसि अमि, ५-३ अमोऽकारस्य लोपः, शो० ३-३० सू० स्प०) । वचछं
(स्प०) । भदं (३-३ र्लोपः, ३-५० द्वि०, शो० पू०) । अग्गिं (३-२
नलोपः, ३-५० ग्द्वि०, शो० पू०) । दट्ठं (३-१० ट्=ठ्, ३-५०
ठ्द्वि०, ३-५१ ठ्=ट्, शो० पू०) । वणं । धणं (२-४३ न्=ण्, शो०
पू०) ॥ १२ ॥

अचि मश्च ॥ १३ ॥

अचि परतो मो^२ भवति वा । फलमवहरइ, फलं अवहरइ (स्प०)^३ ॥

मो बिन्दुरचि वाऽलोपश्च—चकारग्रहणादत्र त्रिसूत्री कल्प्यते । मो बिन्दुः
(१) । मस्य बिन्दुः स्यात् । किं । एदं । कहं । तुण्हि । अचि वा (२) । अचि परतः
अन्त्यस्य मस्य वा अनुस्वारः स्यात् । पडमवहरइ, पडं अवहरइ । रसमुवणोइ, रसं उव-
णोइ । अलोपश्च (३) । अन्त्यस्य हलो मस्य लोपो न भवति । किम् इणमो । फलम्
एरिसं । अहम् एसो । सच्चम् इणं ॥ १२-१३ ॥

इस सूत्र में 'लोपश्च' यहाँ चकारग्रहण है, इससे भिन्न-भिन्न तीन कार्यों की कल्पना
होगी । 'मो बिन्दुः' १ । म को बिन्दु हो । (किम्) किं । (एतम्) उक्त से म को
अनुस्वार । एदं । (कथम्) उक्त से बिन्दु । २३ से य को ह । कहं । (तूष्णीम्) ५९ से
उकार को उकार । ३६ से ईकार को इकार । 'ह्रस्वण०' (३+३३) से ण को ण्ह । अनु-

१. अक्षः, वत्सः, भद्रम्, अग्निः, दष्टः, वनं, धनम् । २. क० पु० बिन्दुः पा० ।

३. फलमपहरति । ४. संजीवनीसंमतः पाठ एषः । 'मो बिन्दुः', 'अचि मश्च'—इति
सूत्रद्वयमत्र भामहे ।

स्वार । तुङिह । 'अचि वा' २ । अच् के परे अन्त्य मकार को अनुस्वार विकल्प से हो । (पटम् अपहरति) १९ से ट को ड । १८ से प को वकार । २ से तकारलोप । पडमवहरइ । पच् में-पडं अवहरइ । एवम्- (रसम् उपनयति) २५ से न को ण । रसमुवणेइ, रसं उवणेइ । जिस पच् में मकार को अनुस्वार नहीं हुआ, किंतु मकार रहा, वहाँ ६० 'अन्त्यस्य हलः' से लोप प्राप्त था, नहीं होगा । किम् इणमो । फलम् एरिसं । अहम् एसो । सच्चम् इणं-इत्यादि ॥ १३ ॥

नजोर्हलि ॥ १४ ॥

नकारञ्कारयोर्हलि परतो विन्दुर्मवति मकारश्च । नस्य-अंसो, अम्सो (५-१ ओ, शो० स्प०) । कंसो, कम्सो । अस्य-वंचणीअं, वम्-चणीअं (२-४२ न् = ण्, २-२ य्लोपः, ५-३० वि०, शो० स्प०) । विज्ञो, विम्ज्ञो (३-२८ ध्य् = झ्, नकारस्य विन्दौ मकारे च ३-५६ सूत्रेण द्वित्वादिवाधः) ॥ १४ ॥

नजोर्हलि—नकारञ्कारयोर्हलि विन्दुः स्यात् । संक्ता । वंक्ता । पंती । संकरो ॥ नकार और ङकार को हल् के परे अनुस्वार हो । (सन्ध्या) ३३ से ध्य को झ आदेश । संज्ञा । (वन्ध्या) वंज्ञा । (पङ्क्तिः) २ से ककारलोप । ५२ से इकारदीर्घ । पंती । (शङ्करः) २६ से श को स । ४२ से ओकार । संकरो ॥ १४ ॥

वक्रादिषु ॥ १५ ॥

वक्रादिषु शब्देषु विन्दुरागमो भवति । वंकं (३-३ र्लोपः, ५-३० वि०) । तंसं (३-३ रकारयोर्लोपः, ३-२ य्लोपः, शो० स्प०) । हंसो (३-३ रेफलोपः व्लोपश्च, ५-१ ओ) । अंसू (३-३ र्लोपः, २-४३ श् = स्, ५-१८ उदीर्घः) । मंसू (३-६ श्लोपः, २-४३ श् = स् ३-३ र्लोपः, ५-१८ उदीर्घः) । गुंठी (१-२९ ऋ = उ, ३-१० ष् = ठ्, ५-१८ दीर्घः) । मंथं (१-२२ उ = अ, ३-१२ स्त् = थ्, ५-३० वि०) । मणंसिणो (१-२ सू० स्प०) । दंसणं (३-३ र्लोपः, २-४३ श् = स्, २-४२ न् = ण्, ५-३० वि०) । फंसो (३-३६ सू० स्प०) । वण्णो (३-३ र्लोपः, ३-५० ण्द्वि०, ५-१ ओ) । पडिसुदं (३-३ र्लोपः, २-८ त् = ड्, २-४३ श् = स्, ३-३ र्लोपः, १२-३ त् = द्, ५-३० वि०, २-४२ श् = स्, ५-१ ओ) । अंसो (स्पष्टम्) । अहिमुंको (२-२७ भ् = ह्, ३-१ त्लोपः, ५-१ ओ) । वक्र-ज्यस्-ह्रस्व-अश्रु-श्मश्रु-गृष्टि-मुस्त-मनस्विनी-दर्शन-स्पर्श-वर्ण-प्रतिश्रुत-अश्व-अभिमुक्त-इत्यादयः ॥ १५ ॥

१. अंसः, कंसः, वञ्चनीयं, विन्ध्यः । २. संजीवन्नुसारी पाठः । ३. मुकुटादेराकृति-गणत्वात् । ४. शक्तभुक्तरष्टरुणमृदुत्वे को वा ८ । २ । २ मुक्को-मुक्तोऽक्को दट्टो लुक्को लुग्गो भावकं भावत्तणं-इति हे० । अत्र अहिमुंको इत्यत्र 'न विन्दुः परे' इत्यनेन द्वित्वनिषेधो ज्ञेयः ।

वक्रादिषु—एषु हलि परे बिन्दुरागमः स्यात् । वंको । तंसं । वचंसो । इत्यादि ।
वक्रव्यस्रवयस्याश्रुसौरभाणि मनस्विनी ।

स्पर्शो निवसनं शुल्कं स्युर्वक्रादय ईदृशाः ॥ १५ ॥

वक्रादिक शब्दों में हल् के परे अनुस्वार का आगम हो । (वक्रः) ५ से रेफ का लोप । वंको । (व्यस्रम्) अनुस्वारागम । पूर्ववत् रेफलोप । ४ से यलोप । तंसं । (वयस्यः) वचंसो । (अश्रु) अंसु । (सौरभम्) १४ से औ को ओ । 'खघथधभां हः' सूत्र में प्रायःपदानुवृत्ति से भ को ह नहीं होगा । अनुस्वारागम । सौरभं । 'नपुंसके सोर्विन्दुः' से अनुस्वारागम सिद्ध ही था फिर वक्रादि में सौरभ शब्द का पाठ मन्द-प्रयोजन है । (मनस्विनी) मणंसिणी । (स्पर्शः) 'स्पस्य फः' (३ + ६६) से फादेश । फंसो । (निवसनम्) णिअंसणं । (शुल्कम्) सुंकं ॥ १५ ॥

नोट—नं० (२३) खघथधभां हः । (५९) उदूतो मधूकादिषु । (३६) इदीतः पानी-यादिषु । (११) टो डः । (१८) पो वः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२५) नो णः सर्वत्र । (३३) ध्यह्ययोर्ज्ञः । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (२३) शपोः सः । (४२) अत ओत्सोः । (५) सर्वत्र लवराम् । (४) अधो मनयाम् । (१४) औत ओत् । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

मांसादिषु वा ॥ १६ ॥

मांसादिषु शब्देषु वा बिन्दुः प्रयोक्तव्यः । मंसं, मासं (स्प०) । कहं, कह (२-२७ थ् = ह्, शे० स्प०) । णूणं, णूण (स्प०) । तहिं, तहि (स्प०) । असुं, असु^१ (स्प०) । तदयमपठितो मांसादिर्गणः । यत्र कचिद्वृत्तभङ्गभयात् त्यज्यमानः क्रियमाणश्च बिन्दुर्भवति, स मांसादिषु द्रष्टव्यः ॥ १६ ॥

मांसादिषु^१—मण्डूकप्लुत्या लोप इत्यनुवर्तते । मांसादिशब्देषु बिन्दुलोपो वा स्यात् । मासं, मंसं । कह, कहं । णूण, णूणं । दाणि, दाणिं । समुहो, संमुहो । 'संस्कार-संस्कृतादौ तु नित्यं बिन्दुर्विलुप्यते' । सकारो । सक्कअं ॥ १६ ॥

मण्डूकप्लुति से लोप-पद की अनुवृत्ति । मांसादिक शब्दों में अनुस्वार का विकल्प से लोप हो । (मांसम्) अनुस्वार का लोप । मासं । पञ्च में-५८ से आकार को अकार । मंसं । (कथम्) २३ से थ को हकार । कह, कहं । (नूनम्) णूण, णूणं । (इदानीम्) दाणि, दाणिं । (संमुखः) समुहो, संमुहो । संस्कार और संस्कृत शब्द में नित्य अनुस्वार का लोप होगा । (संस्कारः) ३ से सकारलोप । मांसादिवत् से नित्य अनुस्वार का लोप । ६ से ककारद्वित्व । सकारो । (संस्कृतम्) ९ से ऋ को अकार । २ से तकारलोप । अन्य कार्य पूर्ववत् । सक्कअं ॥ १६ ॥

ययि तद्वर्गान्तः ॥ १७ ॥

ययि परतो बिन्दुस्तद्वर्गान्तो वा भवति । सङ्का (२-४३ श् = स्,

१. क० पु० मांसः, कथम्, नूनम्, तहिं, असु अ० पा० । २. संजीवत्यां सूत्रान्ते 'वा'—इति नास्ति ।

शे० स्प०) । सङ्खो (५-१ ओ, शे० पूर्व०) । अङ्को । अङ्कं (स्प०) । सञ्चरइ (७-१ ति = इ, शे० स्प०) । सण्डो (२-४३ ष् = स्) । सन्तरइ (स्प०) । सम्पत्ती (५-१८ दीर्घः, शे० स्प०) । ययीति किम् ? अंसो (४-१४ सूत्रे स्प०) । वाऽधिकारात् पंकं, बिंदू, संका, संखो । (सुगमानि)^१ ॥ १७ ॥

कपि^२ तद्वर्गान्तः—कवर्गादारभ्य पवर्गं व्याप्य कप्-प्रत्याहारग्रहणेन ग्राह्यम् । कादिपञ्चवर्गीयाक्षरे परे यो वर्णः परस्तद्वर्गीयः पञ्चमाक्षरोऽनुस्वारस्य वा भवति । सङ्करो, संकरो । धणञ्त्रो, धणंजत्रो । सण्ठिओ, संठिओ । चिरन्तणं, चिरंतणं । किम्पि, किंपि । सन्तो, संतो । गुम्फिअं, गुंफिअं । पदान्त एवायमिति केचित् ॥ १७ ॥

कवर्ग से लेकर पवर्ग पर्यन्त अर्थात् क से म पर्यन्त कप्-प्रत्याहार है । इन कवर्गादि पाँच वर्गों के किसी अक्षर के परे अनुस्वार को पञ्चम अक्षर हो, अर्थात् जिस वर्ग का अक्षर पर में होगा उसी वर्ग का पाँचवाँ अक्षर होगा । (शंकरः) श को स । नकार को णकार । यकार-तकार का लोप । पूर्वोक्त २६+२५+४+२ से जानना । अनुस्वार को विकल्प से ककार के परे ङकार हो गया । सङ्करो । पञ्च में-संकरो । एवम् (धनंजयः) धणञ्जओ, धणंजओ । (संस्थितः) ३ से पकारलोप । सण्ठिओ, संठिओ । (चिरन्तनम्) चिरन्तणं, चिरंतणं । (किमपि) किम्पि, किंपि । जहाँ पदान्त नहीं है, वहाँ भी विकल्प से अनुस्वार होगा । (शान्तः) सन्तो, संतो । (गुंफितम्) गुम्फिअं, गुंफिअं । कोई आचार्य पदान्त में ही विकल्प से परसवर्ण मानते हैं, परंतु इसमें कोई प्रमाण नहीं है और प्राकृत में दोनों प्रकार के प्रयोग मिलते हैं ॥ १७ ॥

नसान्तप्रावृट्शरदः पुंसि ॥ १८ ॥

नकारान्ताः सकारान्ताश्च प्रावृट्शरदौ च पुंसि प्रयोक्तव्याः । नान्ताः—कस्मो (४-६ अन्त्यनकारलोपः, ३-३ रलोपः, ३-५० मृद्धि०, ५-१ ओ) । जम्मो (३-४३ सू० स्प०) । वम्मो (३-३ रलोपः, ३-५० मृद्धि०, ४-६ नलोपः, ५-१ ओ) । सान्ताः—जसो (२-३१ सू० स्प०) । तमो (४-६ स्लोपे, पुंस्त्वे च, ५-१ ओ) सरो । पाउसो (१-३० सू० स्प०) । सरदो^३ ॥ १८ ॥

नसन्तप्रावृट्शरदः पुंसि—नकारान्तः सकारान्तः प्रावृट्शरदौ च पुंसि भवन्ति । चम्मो । वम्मो । 'नान्तं नपुंसके विद्धि पुंलिङ्गेऽपि प्रशस्यते' । चम्मं । वम्मं । पेम्मं । तमो । महो । पाउसो । सरओ ॥ १८ ॥

१. शङ्का, शङ्खः, कंसः, अङ्कः, अङ्गं, सञ्चरति, षण्डः, सन्तरति, सम्पत्तिः, अंसः, पङ्क, बिन्दुः । २. संजीवनीसमतः पाठः । ३. कर्मन्, जन्मन्, वर्मन्, यशस्, तमस्, सरस्, प्रावृष्, शरदः । यक्ष-सेयं, वयं, सुमणं, सम्मं, चम्ममिति दृश्यते तद् बाहुलकाधिकारात्-इति हेमः । ४. संजीवन्यादिसमतोऽयं पाठः ।

नकारान्त, सकारान्त, प्रावृष् और शरद् शब्द का पुंलिङ्ग में प्रयोग हो। (चर्मन्) नपुंसकलिङ्ग प्राप्त था, पुंलिङ्ग हो गया। ४२ से ओकार। ५ से रेफलोप। ६ से द्वित्व। चर्मो। एवम् (वर्मन्) वर्मो। नकारान्त नपुंसकलिङ्ग में तो है और पुंलिङ्ग में भी होता है। तो नपुंसकलिङ्ग में ६० से अन्त्य हल् नकार का लोप। ६२ से अनुस्वार। चर्मं। वर्मं। (प्रेमन्) पूर्ववत् साधुत्वं। पेम्मो, पेम्मं। (तमस्) सान्त होने से पुंलिङ्ग। तमो। (महस्) महो। (प्रावृष्) ५ से रेफलोप। २ से वलोप। ११ से ऋकार को उकार। 'दिक् प्रावृ०' (४+१२) से प् को सस्वर सकार। प्रकृत से पुंलिङ्ग। पाउसो। (शरद्) २६ से सकार। 'शरदोऽत्' से द् को अकार। सरओ ॥१८॥

नोट—नं० (३) उपरि लोपः कगडतदपपसाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (९) ऋतोऽत् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२६) शषोः सः । (२५) नो णः सर्वत्र । (४) अधो मनयाम् । (४२) अत ओत्सोः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (११) उहत्वादिषु ।

न शिरोनभसी ॥ १९ ॥

शिरस्, नभस् इत्येतौ न पुंसि प्रयोक्तव्यौ । सिरं (४-६ सलोपः, ५-३० बि०) । णहं ॥ १९ ॥

न शिरोनभसी—एतौ पुंसि न स्तः । सिरं । णहं ॥ १९ ॥

शिरस्, नभस् को पुंलिङ्ग न हो। सान्तत्वात् पूर्वसूत्र से प्राप्त पुंस्त्व का निषेधक यह सूत्र है। (शिरः) २६ से श को स। ६० से अन्त्यलोप। ६२ से अनुस्वार। सिरं। (नभः) २५ से णकार। २३ से भकार को हकार। अन्य कार्य पूर्ववत्। णहं ॥ १९ ॥

पृष्ठाक्षिप्रश्नाः स्त्रियां वा ॥ २० ॥

एते स्त्रियां वा प्रयोक्तव्याः । पुट्ठी, पुट्ठं (१-२९ ऋ = उ, ३-१० ष्ट = ठ, ३-५० ट्ठि०, ३-५१ ट् = ट्, स्त्रीत्वे ई, पक्षे-पूर्ववत्कार्येषु कृतेषु ५-३० बि०) । (एवम्)—अच्छी, अच्छं (३-३० सू० स्प०) । अच्छो पुंस्त्वे तु (५-१ ओ) । पण्हा, पण्हो (३-३ सलोपः, ३-३३ श्न = ण्ह, स्त्रीत्वे आत्वं, पुंस्त्वे ५-१ ओ) । पृष्ठम् । अक्षि । प्रश्नाः ॥ २० ॥

पृष्ठाक्षिप्रश्नाः स्त्रियां वा—एते स्त्रियां वा स्युः । पट्ठी, पट्ठं । अच्छी, अच्छि । पण्हा, पण्हो । 'एवं लिङ्गविपर्यासो ज्ञेयः शब्दान्तरेष्वपि' । गुणाई । बिन्दूई । लोअणा । रस्तीओ ॥ २० ॥

पृष्ठ, अक्षि, प्रश्न ये स्त्रीलिङ्ग में विकल्प से हों। (पृष्ठम्) ९ से ऋ को अकार। ३ से पकार का लोप। ६ से द्वित्व। ७ से टकार। ५४ से ईकार। पट्ठी। कोई-कोई आचार्य ऋष्यादि में पाठ मान कर इकार मानते हैं—'पीठ' लोकभाषा। पंजाब में उकार—'पुट्टे तरफ दिट्टा'। पत्त में—पट्ठं। (अक्षि) ६८ से क्ष को छ। द्वित्व, चकार, ईकार पूर्ववत्। अच्छी, अच्छि। (प्रश्नाः) 'ह्रस्वण०' (३+३३) स्र को ण्ह आदेश। ५४ से स्त्रीलिङ्ग में आकार। पण्हा। पत्त में—पण्हो। इसी प्रकार प्राकृतभाषा में लिङ्गव्यत्यय अन्यत्र भी जानना। (गुणाः) 'इं जश्शसोर्दीर्घश्च' (५+२६) से जस् को इंकार।

पूर्व को दीर्घ । गुणाहं । एवम् (विन्दवः) विन्दूहं । (लोचनम्) लोअणा । (रश्मयः) र६ से श को स । ४ से मलोप । ६ से द्वित्व । 'जसो वा' (५ + २०) से जस् को ओकार । ४८ से दीर्घ । रस्सीओ ॥ २० ॥

ओदवापयोः ॥ २१ ॥

अव, अप इत्येतयोरुपसर्गयोर्वा ओत्वं भवति । ओहासो, अवहासो । ओसारिअं, अवसारिअं (२-२ तलोपः, ५-३० वि०) । अवहासः, अपसारितम् ॥ २१ ॥

ओदवापयोः—अव-अप-इत्येतयोरुपसर्गयोः ओकारादेशो वा स्यात् । ओवासो, अववासो । ओसिअं, अवसिअं । ओपत्तं, अवपत्तं । 'ओत्वं वा स्यान्निरो माल्ये क्वचि-दोत्वमुपस्य वा' । ओमल्लं । णिम्मल्लं । ओहसिअं, पत्ते-उवहसिअं । 'लुग्वा दुरुपसर्गस्य विसर्गस्य क्वचिद् भवेत्' । दुलहो, दुल्लहो । दूसहो, दुसहो । 'ऊदुतः सविसर्गस्य दुःस-हादौ विकल्प्यते' ॥ २१ ॥

अव, अप उपसर्गों को ओकार विकल्प से हो । (अवकाशः) काशको वास आदेश । अव को ओकार । ओवासो । पत्त में-२ से कलोप । अवआसो । (अपसृतम्) अप को ओकार । १० से इकार । तलोप । ओसिअं । पत्त में-१८ से प को व । अवसिअं । (अपवृत्तम्) अप को ओकार । ९ से ऋ को अ । २ से वलोप । ओअत्तं । पत्ते-अवअत्तं । निर् उपसर्ग को माल्य शब्द के परे विकल्प से ओकार हो और कहीं उप को विकल्प से ओकार हो । (निर्मात्यम्) निर् को ओकार । ४ से यलोप । ६ से द्वित्व । ५८ से आ को अ । ओमल्लं । पत्त में-निम्मल्लं । (उमहसितम्) ओहसिअं । पत्त में—उवहसिअं । कहीं पर दुर् उपसर्ग के विसर्ग का लोप हो । (दुर्लभः) २३ से भ को ह । दुलहो । पत्त में-दुल्लहो । दुःसहादिक शब्दों में विसर्गसहित उकार को विकल्प से ऊकार हो । दूसहो । पत्त में-दुसहो ॥ २१ ॥

नोट—नं० (२६) शपोः सः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (६२) नपुंसके सोर्विन्दुः । (२५) नो णः सर्वत्र । (२३) खवथधभां हः । (९) ऋतोऽत् । (३) उपरि लोपः कगडत-दपपसाम् । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (५४) आदीतौ बहुलम् । (६८) अद्यादिषु छः । (४) अधो मनयाम् । (४८) जश्शसङ्घायाम् दीर्घः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (१०) इहल्यादिषु । (१८) पो वः । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

तलत्वयोर्दात्तणौ ॥ २२ ॥

तल्-त्व-इत्येतयोः प्रत्यययोर्यथासंख्यं दा, त्तण इत्येतावादेशौ स्तः । पीणदा (२-४२ न = ण) । मूढदा (१२-३ त्-द्) । पीणत्तणं । मूढ-त्तणं (५-३० वि०) ॥ २२ ॥

तलत्वयोर्दात्तणौ—एतयोर्यथासंख्यमेतौ वा स्तः । रम्मदा, रम्मत्तणं, रम्मत्तं । तणुदा, तणुत्तणं, तणुत्तं ॥ २२ ॥

१. 'त्वतलोः प्पणः' ८ । ४ । ४३७ । अपभ्रंश । इति हे० ।

तल और त्व प्रत्यय को क्रम से दा और त्तण आदेश होते हैं। अर्थात् तलप्रत्यय को दा और त्वप्रत्यय को त्तण। (रम्यता) तलप्रत्यय को दा आदेश। ४ से यलोप। ७ से द्वित्व। रम्मदा। (रम्यत्वम्) त्तण आदेश। रम्मत्तणं। पत्त में-५ से वलोप, द्वित्व। रम्मत्तं। एवम्-(तनुता) तणुदा। २५ से न को ण। (तनुत्वम्) तणुत्तणं। तणुत्तं ॥ २२ ॥

क्त्व ऊणः ॥ २३ ॥

क्त्वा-प्रत्ययस्य ऊण इत्ययमादेशो भवति। घेऊण (८-१६ ग्रह = घेत्)। सोऊण (३-३ रलोपः, २-४३ श् = स्, उ = ओ गुणेन^१)। काऊण (८-१७ कृञ् = का)। दाऊण (स्पष्टम्)। गृहीत्वा, श्रुत्वा, कृत्वा, दत्त्वा ॥ २३ ॥

क्त्व तूण^३—क्त्वा-प्रत्ययस्य तूण इत्ययमादेशः स्यात्। हंतूण। आणिऊण। काऊण। घेतूण। 'क्वापि क्त्वाप्रत्ययादेशो उत्राण इत्यपीष्यते'। घेतुआण। सोउआण। 'उं वाशब्दस्य वादेशः क्त्वास्थितस्य कचिद् भवेत्'। दट्ठुं। मोत्तुं। होउं। 'असमासे अत्रादेशः क्त्वेत्येतस्य प्रवर्तते'। जाणिअ। पडिअ। ओसरिअ। परिहरिअ ॥ २३ ॥

क्त्वा प्रत्यय को तूण आदेश हो। (हत्वा) हन् + क्त्वा, क्त्वाप्रत्यय को तूण आदेश। नकार को अनुस्वार। हंतूण। (आनीय) आङ्पूर्वक नीधातु, क्त्वाप्रत्यय। धातु के ईकार को बहुलग्रहण से ह्रस्व इकार। २ से तूण आदेश के तकार का लोप। यह लोप प्रायिक है। अतः प्रयोगानुकूल कहीं होगा और कहीं नहीं। आणिऊण। (कृत्वा) कृञ् को 'कृजः का०' (७+१४) से का आदेश। काऊण। (गृहीत्वा) ग्रह + क्त्वा। क्त्वा को तूण। ग्रह को 'घेत्क्त्वातुमुन्' (७+३३) से घेत् आदेश। घेतूण। कहीं क्त्वाप्रत्यय को उआण आदेश हो। ग्रह को घेत् आदेश। घेतुआण। (श्रुत्वा) २६ से सकार। ५ से रेफलोप। बहुलग्रहण से उकार को ओकार। सो-उआण। क्त्वाप्रत्यय में विद्यमान वा को 'उं' आदेश विकल्प से हो। (दृष्ट्वा) वा को उं आदेश हुआ। २० से छ को ठ। ६ से द्वित्व। ७ से टकार। ९ से ऋ को अकार। दट्ठुं। (मुक्त्वा) १ से उ को ओकार। वा को उं आदेश। ३ से कलोप। ६ से तकारद्वित्व। मोत्तुं। (भूत्वा) भू को हो आदेश हो। २ से तकार का लोप। होउं। क्त्वाप्रत्यय को असमास में इअ आदेश हो। (ज्ञात्वा) ज्ञा धातु को 'ज्ञो जाणमुणौ' (७+२९) से जाण आदेश। जाणिअ। एवं मुणिअ। (पत्तिवा) पडिअ। उपसर्ग के साथ समास में भी इअ होता है। (अपसृत्य) ओसरिअ। (परिहृत्य) परिहरिअ ॥ २३ ॥

तुणं इरः शीले ॥ २४ ॥

शीले यस्तृन्प्रत्ययो विहितस्तस्य इर इत्ययमादेशो भवति। भ्रमण-

१. का० पु० पा० 'उण्' पा०। २. 'युवर्णस्य गुणः' ८। ४। २३७। धातोर्विर्णोर्वर्णस्य कृदित्यपि गुणः। जेऊण, नेऊण, नेइ, नेन्ति, उड्डइ, उड्डेन्ति, मोत्तूण, सोऊण। कचिन्न-नीओ उड्डीणो इति हेमच०। ३. संजीवनीसंमतः पाठः। ४. का० पा० तुन्।

शीलो भमिरो^१ । हसनशीलो हसिरो (५-१ ओ, स्पष्टप्राये) ॥ २४ ॥

तृन् इर शीले—तच्छीलादिध्वेषु तृन्-प्रत्ययस्य इर इति स्यात् । घोलिरं । जंपिरं । विविरं ॥ २४ ॥

तच्छील, तद्धर्म, तत्साधुकारी अर्थ में तृन्प्रत्यय को इर आदेश हो । (घूर्णितुं) घूर्णितुं शीलमस्य । तृन्प्रत्यय को इर आदेश । 'घूर्णो घोलघुम्भौ' (७+५) से घोल आदेश । घोलिरं । जल्पितुं शीलमस्य जंपिरं । वेपितुं शीलमस्य विविरं । १८ से पकार को वकार ॥ २४ ॥

नोट—नं० (४) अधो मनयाम् (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (५) सर्वत्र लवरास् । (२५) नो णः सर्वत्र । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (२६) शपोः सः । (२८) घस्य ठः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (९) ऋतोऽत् (१) उत ओत्तुण्डसमेपु । (३) उपरि लोपः कगडतदपयसाम् । (१८) पो वः ।

आल्विल्लोलवन्तेन्ता मतुपः ॥ २५ ॥

आलु, इल्ल, उल्ल, आल, वन्त, इन्त, इत्येत आदेशा मतुपः स्थाने भवन्ति । आलुस्तावत्—ईसालू (३-३ रलोपः, २-४३ ष्=स्, आलुकृते, ५-१८ दीर्घः) । णिहालू (२-४२ नू=ण्, ३-३ रलोपः, ३-५० वृद्धि०, शे० पू०) । इल्लः—विआरिल्लो^३ (२-२ अलोपः, इल्ले कृते, ५-१ ओ) । मालाइल्लो (५-१ ओ, शे० स्प०) । उल्लः—विआरुल्लो (२-२ कलोपः, शे० स्प०) । आलः^४—धणालो (२-४२ नू=ण्, ५-१ ओ) । सहालो (३-३ वलोपः, ३-५० वृद्धि०, ५-१ ओ) । वन्तः—धणवन्तो (स्प०) । जोवणवन्तो (२-३१ य्=ज्, प्राय इति वलेपो न, २-४२ नू=ण्, ५-१ ओ) । इन्तः^५—रोसाइन्तो^६ (२-४३ ष्=स्, ५-१ ओ) । पाणा-इन्तो (३-३ रलोपः, शे० पू०) । यथादर्शनमेते प्रयोक्तव्याः, न सर्वे सर्वत्र । इर्यावत्, निद्रावत्, विकारवत्, मालावत्, धनवत्, शब्दवत्, यौवनवत्, रोषवत्, प्राणवत्, ।

‘कचिदा मतुपोऽन्त्यस्य मन्तो वा दृश्यते क्वचित् ।’

हणुमा, हणुमन्तो (२-४३ नू=ण्, मतुपोऽन्त्यस्यात्वपक्षे, मन्ता-देशः, ५-१ ओ) ।

‘इल्लोल्लावपरे प्रायः शैषिकेषु प्रयुज्यते’ ।

पौरस्त्यं=पुरोभवं, पुरिल्लं (पुरस्-अत्र ४-५ सलोपे च, शैषिक इल्ल-प्रत्यये, ४-१ अलोपे, ५-३० बि०) । आत्मीयम्=अण्पुल्लं (३-४८ त्म्=प्, ३-५० पद्धि०, ४-६ नलोपः, ४-१ अलोपः, उल्लप्रत्ययः, ५-३० बि०) ।

१. कचिद् भमिरो पा० । २. संजीवनीसमतः पाठः । ३. का० पा० विआरइल्लः । ४. का० पा० अल्लः^१ । ५. का० पा० इतः । ६. का० पा० रोसः । ७. एषु सर्वत्र लोपादि-कमजिवशेषकार्यं ४-१ सूत्रेण बोध्यम् ।

‘परिमाणे किमादिभ्यो भवन्ति केद्वाहयः ।’

केद्हं, केत्तिअं । जेद्हं, जेत्तिअं । तेद्हं, तेत्तिअं । एद्हं, एत्तिअं ।
(किमः केद्ह, केत्तिअ । यदो जेद्ह, जेत्तिअ । तदः तेद्ह, तेत्तिअ ।
एतद् एद्ह, एत्तिअ-इत्यादेशाः भवन्तीत्यर्थः, ५-३० विन्दुः सर्वत्र) ।

‘कृत्वसो हुत्तमित्यन्ये देशीशब्दः स इष्यते’ ।

सअहुत्तं (२-४३ श् = स्, २-२ तलोपे, कृत्वसो हुत्तादेशे, ५-३०
विं०) । सहस्सहुत्तं (३-३ रलोपः, ३-५० स्रद्धि०, शे० पू०) ।

‘जातौ वा स्वार्थिकः कः’^१ ।

[जातौ स्वार्थे ककारः प्रयोक्तव्यः]^२ ।

(पञ्च = पदुमअं, पक्षे-पदुमम्^३)^४ ॥ २५ ॥

आल्विल्लोलालवन्तेन्ता मनुपः—तदस्यास्त्यस्मिन्नर्थे विहितानां मनुवादीनां
प्रत्ययानां स्थाने यथादर्शनम्—आलु, इल्ल, उल्ल, आल, वन्त, इन्त इत्येते आदेशा
भवन्ति । ईसालू । रोहालू । गहिल्लो । सरोहिल्लो । विआरुल्लं । विहारुल्लं । वणालं ।
चोरालं । जसवन्तो । धणवन्तो । घरइन्तो । पुत्तइन्ता । ‘अथै तस्येदमित्यस्मिन्नुल्ल, इल्लस्तु
तद्भवे’ । अप्पुल्लं । गामेल्लिआ । पुरिल्लं । ‘भवेतां मनुपोऽन्त्यस्य न्त आकारस्तथा
कचित्’ । हनुमन्तो, हनुमा । ‘संख्यायाः कृत्वसो हुत्तं आभिमुख्येऽपि दृश्यते’ । पञ्चहुत्तं ।
छहुत्तं । सअहुत्तं । पिअहुत्तं । घरहुत्तं । ‘इष्टौ कियत्तदेतेभ्यः परिमाणे त्तिअ-द्दहौ’ ।
केत्तिअं, केद्हं । जेत्तिअं, जेद्हं । तेत्तिअं, तेद्हं । एत्तिअं, एद्हं ॥ २५ ॥

अस्य, अस्ति, अस्मिन् अर्थों में विहित मनुवादिक प्रत्ययों को प्रयोगानुकूल जैसा
प्रयोग कविसंप्रदाय में मिले, तदनुकूल, आलु-इल्ल-उल्ल-आल-वन्त-इन्त आदेश
होते हैं । क्रम से उदाहरण । आलु-(ईर्ण्यावान्) ईर्ण्या अस्य अस्ति, इस अर्थ में आलु-
प्रत्यय । २६ से ष को स । ४ से य का, ५ से रेफ का लोप । सर्वत्र ३५ से अकार आकार
का लोप जानना । ईसालू । ‘ईर्ण्यालुः’ इस संस्कृत शब्द से भी ईसालू हो सकता है ।
(स्नेहवान्) ३ से सकारलोप । २५ से न को ण । गेहालू । इल्ल-(ग्रहवान्) इल्ल
आदेश । ५ से रेफलोप । गहिल्लो । (स्नेहवान्) इल्ल आदेश । ‘स्नेहे वा’ (३+६२) से
‘स्ल’ का विप्रकर्ष, अकार-स्वर । पूर्ववत् नकार को णकार । हकाराकार का लोप ।
सणेहिल्लो । उल्ल-(विकारवत्) उल्ल आदेश । २ से ककार का लोप । विआरुल्लं ।
(विहारवत्-विहारिन्) उल्ल आदेश । विहारुल्लं । आल-(वनवान्) २५ से न को
ण । वणालो । (चौरवत्) १४ से औकार को ओकार । चोरालं । वन्त-(यशस्वी)
२४ से य को जकार । २६ से श को स । ६० से सकारलोप । जसवन्तो । (धनी-धनवान्)
धणवन्तो । इन्त-(गृही-गृहवान्) ‘गृहस्य घरोऽपतौ’ (४+३५) से गृह को घर

१. केचित् सूत्ररूपेण पठन्ति । २. क० पु० न दृश्यते [] कोष्ठकान्तर्गतः पाठः ।
३. () कोष्ठकान्तर्गतः पाठः प्रायश्चुटित एव । ४. अतोऽर्द्धेतुलः ८ । ४ । ४३५ । अपभ्रंशे
इदं कियत्तदेतद्भ्यः परस्य अतोः प्रत्ययस्य डेतुल इत्यादेशो भवति । एत्तुलो, केत्तुलो,
जेत्तुलो, तेत्तुलो, एत्तुलो । इति हेमः ।

आदेश । वरहन्तो । (पुत्रवती) ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । पुत्तइन्ता । 'तस्येदम्' इस अर्थ में उल्ल और तदुत्पन्न इस अर्थ में इल्ल होते हैं । (आत्मीयम्) 'आत्मनि पः' से त्म को पकार । ६ से पकारद्वित्व । ५८ से आ को अकार । ६० से न् का लोप । पूर्ववत् ३५ से अकारलोप । अप्पुल्लं । (ग्रामीणाः) तद्भव अर्थ में इल्ल आदेश । पूर्ववत् रेफलोप । गाम-इल्ल होने पर ३५ से अ-इ को एकार । एकवचन में गामेल्लो । कप्रत्यय में ३५ से लकाराकार को इकार । गामेल्लिओ । बहुवचन में गामेल्लिआ । पुरो भवम्- (पौरस्त्यम्) पुरस् से इल्ल । पूर्ववत् ६० से सलोप । पुरिल्लं । कहीं पर मतुप्-प्रत्यय के अन्त को न्त आदेश तथा कहीं आकार हो । (हनुमान्) त् को न्त आदेश । हनुमन्तो । एवम् (बलवान्) बलवन्तो । जहाँ आकार होगा वहाँ हनुमा । संख्यावाचक शब्द से पर कृत्वसप्रत्यय को और अभिमुख्य अर्थ में हुत्त आदेश हो । (पञ्चकृत्वः) पंचहुत्तं । (षट्कृत्वः) 'षट्शावक०' (२+३७) से छ आदेश । छहुत्तं । (शतकृत्वः) सअहुत्तं । (प्रियाभिमुखम्) पिअहुत्तं । (गृहाभिमुखम्) वरहुत्तं । अभिमत अर्थ में किम्-यद्-तद्-एतद् शब्दों से परिमाण अर्थ में विद्यमान प्रत्यय को त्तिअ इह आदेश हों । कियत् परिमाणमस्य (कियत्) किम् को कादेश । ३१ से एकार । केत्तिअं, केद्दहं । (यावत्) सर्वत्र ६० से अन्त्य द का लोप । ३१ से एकार । २४ से यकार को जकार । जेत्तिअं, जेद्दहं । (तावत्) तेत्तिअं, तेद्दहं । (एतावत्) एत्तिअं, एद्दहं । 'तत्थयो०' (५+७५) से तकारलोप ॥ २५ ॥

नोट-१. नं. (२६) शपोः सः । (४) अधो मनयाम् । (५) सर्वत्र लवराम् । (३५) सन्धौ अज्जलोपविशेषा बहुलम् । (३) उपरि लोपः कगडतदपषसाम् । (२५) नो णः सर्वत्र । (२) कगच्चजतदपयवां प्राथो लोपः । (१४) औत ओत् । (२४) आदेर्यो जः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (५८) अदातो यथादिषु वा । (३१) ए शय्यादिषु ।

(स्वार्थे को वा ।)

स्वार्थे को वा—प्रातिपदिकात् स्वार्थे कप्रत्ययो वा स्यात् । भमरओ, भमरो । कसणओ, कसणो । चन्दओ, चन्दो । 'विष्यते स्वार्थेऽल्लोऽल्लौ, आभ्यां कः स्वार्थे एव वा' । सच्चं, सच्चिल्लं, सच्चिल्लअं । करहो, करहुल्लो, करहुल्लओ । भमरो, भमरुल्लो, भमरुल्लओ । 'स्वार्थे कः स्यात् डकारोऽपि को वा तस्मादपि स्मृतः' । पुत्तो, पुत्तडो, पुत्तडओ । वच्छो, वच्छडो, वच्छडओ । हत्था, हत्थडा, हत्थडआ । 'द्वित्वापन्नो लकारोऽपि कचित्-स्वार्थे इतीष्यते' । एकल्लो, एकको, एकाकी, एको । णवल्लो, णवो । एते प्रत्ययाः पाणि-नीयप्रपञ्चिते सर्वत्रैव कप्रत्ययार्थे द्रष्टव्याः । तेन—

अज्ञाते कुत्सिते चाल्पे तथा हस्वानुकम्पयोः ।

संज्ञायामपि विद्वद्भिः प्रत्ययोऽयं विधीयते ॥

प्रातिपदिक से स्वार्थ में क-प्रत्यय विकल्प से हो । (भमरकः) ५ से रेफलोप । २ से कलोप । ४२ से ओकार । भमरओ । पञ्च में-भमरो । साधुत्व पूर्ववत् । (कृष्णकः)

९ से ऋ को अकार । 'कृष्णे वा' (१ + ६०) पकार-णकार का विप्रकर्ष, पकार में तत्स्वरता । कसण । पक्षे-कसणो । एवम् (चन्द्रकः) रेफ-ककार का पूर्ववत् लोप । चन्द्रो । पक्ष में-चन्द्रो । स्वार्थ में विकल्प से इल्ल उल्ल हों, और उससे क-प्रत्यय विकल्प से हो । (सत्यम्) ३२ से त्य को चकार । ६ से द्वित्व । सच्चं । इल्ल-प्रत्यय होने पर सच्चुल्लं । लोकव्यवहार की बोलचाल में 'सचुला' प्रयोग होता है । अतः उल्ल-प्रत्यय होने पर सच्चुल्लं । कप्रत्यय होने पर सच्चिल्लं । पुंलिङ्ग में सच्चो, सच्चुल्लो । एवम् (करभः) २३ से भ को हकार । करहो । उल्लप्रत्यय होने पर करहुल्लो । कप्रत्यय होने पर करहुल्लो । एवम् (भ्रमरः) भ्रमरो, भ्रमरुल्लो, भ्रमरुल्लो । रेफ-ककार का लोप । ओकार पूर्ववत् जानना । ३५ से इल्ल, उल्ल प्रत्यय होने पर प्रातिपदिक के अकार का लोप सर्वत्र जानना । स्वार्थ में कप्रत्यय होता है और ड-प्रत्यय भी होता है और उस ड-प्रत्ययान्त से कप्रत्यय विकल्प से होता है । (पुत्रः) ५ से रेफलोप । ६ से द्वित्व । पुत्तो, पुत्तडो, पुत्तडओ । (वत्सः) ६४ से त्स को छ । ६ से द्वित्व । ७ से चकार । वच्छो, वच्छडो, वच्छडओ । (हस्तौ) २९ से स्त को थकार । द्वित्व, तकार ६ + ७ से । द्विवचन को बहुवचन । हत्था, हत्थडा, हत्थडआ । 'कहीं पर स्वार्थ में द्वित्वापन्न लकार भी होता है ।' (एकः) ४१ से विकल्प से ककारद्वित्व । एको, एक्को, एक्कलो, एक्को, एकाकी । (नवः) २५ से न को ण । णवो, णवल्लो । उक्त इल्लादिक प्रत्यय पाणिनि ने जिन-जिन अर्थों में क-प्रत्यय कहा है उन-उन अर्थों में होते हैं । जैसे—अज्ञात, कुत्सित, अल्प, ह्रस्व, अनुकम्पा और संज्ञा अर्थ में होते हैं ॥

नोट—नं. (५) सर्वत्र लवरास् । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (६२) अत ओत्सोः । (९) ऋतोऽत् । (३२) त्यथ्यद्यां चछुजाः । (६) शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ । (२३) खघथधभां हः । (३५) सन्धौ अजूलोपविशेषा बहुलम् । (६४) श्रत्सप्तां छः । (७) वर्गेषु युजः पूर्वः । (२९) स्तस्य थः । (२५) नो णः सर्वत्र ।

विद्युत्पीताभ्यां वा' लः ॥ २६ ॥

विद्युत्पीतशब्दाभ्यां परतः स्वार्थे लप्रत्ययो भवति । विज्जू (३-२७ घ् = ल्, ३-५० जद्वि०, ५-१८ दीर्घः) । विज्जुली (ईवन्तः स्त्रियां, शे० पू०) । पीअं (२-२ तलोपः, ५-३० वि०) । पीअलं (स्प०) ॥ २६ ॥

विद्युत्पीतयोर्लः^३—एतयोः स्वार्थे लप्रत्ययो वा स्यात् । विज्जुली, विज्जू । पीअलं, पीअं ॥ २६ ॥

विद्युत् और पीत शब्द से स्वार्थ में ल-प्रत्यय विकल्प से हो । (विद्युत्) ३२ से घ को जकार । ६० से अन्त्य त् का लोप । ६ से जकारद्वित्व । विज्जुली । ५२ से उकार-दीर्घ । विज्जू । (पीतम्) २ से तलोप, ल-प्रत्यय । पीअलं, पीअं ॥ २६ ॥

वृन्दे वो रः ॥ २७ ॥

वृन्दशब्दे वकारात्परः स्वार्थे रेफो वा प्रयोक्तव्यः । वृन्दं (१-२७

१. वेति सार्वत्रिको न । २. क० पु० विद्युत्, पीतवर्ण इत्यर्थः । अ० पा० । ३. संजीवन्त्यादिसंमतोऽयं पाठः ।

ऋ = अ, वकारात्परे रेफे कृते, ४-१७ वर्गान्तः, ५-३० वि०) । वंदं^१
(१-२७ ऋ = अ, शो० स्प०) ॥ २७ ॥

वृन्दे दो वः—वृन्दशब्दे दकारादनन्तरम् अकारात्पूर्वमित्यर्थः, वप्रत्ययः स्यात् ।
वन्दं । 'वृन्दे रः' । २८ । इति केचित् । वन्दं ॥ २७ ॥

वृन्दशब्द में दकार के अनन्तर अकार के पूर्व व-प्रत्यय हो । ९ से ऋकार को
अकार । वन्दं । कोई र-प्रत्यय को मानते हैं । उनके मत से-वन्दं होगा ॥ २७ ॥

करेष्वां रणोः स्थितिपरिवृत्तिः ॥ २८ ॥

करेणुशब्दे रेफणकारयोः स्थितिपरिवृत्तिर्भवति । कणेरू । पुंसि न
भवति,^२ करेणू (५-१८ दीर्घः) ॥ २८ ॥

करेष्वां रणोः स्थितिपरिवृत्तिः—करेणुशब्दे रेफणकारयोः स्थानव्यत्ययः
स्यात् । एसा कणेरू । स्त्रीलिङ्गनिर्देशात्पुंसि न । एस करेणू । (हस्ती) ॥ २८ ॥

करेणुशब्द में रेफ और णकार की स्थितिपरिवृत्ति हो अर्थात् रेफ के स्थान पर
णकार और णकार के स्थान पर रेफ हो । (करेणुः) परिवृत्ति होने पर । कणेरू ।
हस्तिनी । 'करेण्वाम्' यह स्त्रीलिङ्ग का निर्देश है, अतः पुलिङ्ग में नहीं होगा । एस
करेणू = एष करेणुः । हस्ती ॥ २८ ॥

आलाने नलोः ॥ २९ ॥

आलानशब्दे लकारनकारयोर्हल्मात्रयोः स्थितिपरिवृत्तिर्भवति ।
आणालीखम्भो (३-५७ सू० स्प०) ॥ २९ ॥

आलाने लनोः—आलानशब्दे लकारनकारयोः स्थानव्यत्ययः स्यात् । आ-
णालं । 'स्थितयोः परिवृत्तिर्वा, हरिताले लरेफयोः' । हरिआलो, हलिआरो ॥ २९ ॥

आलानशब्द में लकार और नकार की परिवृत्ति हो । (आलानम्) ल के स्थान
पर न और न के स्थान पर ल हो गया । २५ से न को ण । आणालं । 'हरिताल' शब्द
में रेफ और लकार का विकल्प से व्यत्यय होगा । (हरितालम्) २ से तलोप ।
हरिआलो, हलिआरो ॥ २९ ॥

(महाराष्ट्रे हरोः ।)

महाराष्ट्रे हरोः^३—अत्र हकाररेफयोर्व्यत्ययः स्यात् । मरहट्टो ॥

महाराष्ट्रशब्द में हकार-रेफ का व्यत्यय हो । ५ से रेफलोप । २८ से ष्ट को
ठकार । ६ से द्वित्व । ७ से ठकार । ५८ से दोनों आकारों को अकार । हकार-रेफ का
व्यत्यय । मरहट्टो ॥

बृहस्पतौ बहोर्भौ ॥ ३० ॥

बृहस्पतिशब्दे वकारहकारयोर्यथासंख्यं भकाराकारौ भवतः । भअ-
प्फई^४ (१-१७ ऋ = अ, वह-इत्यस्य भअकृते, ३-३५ स्प = फ्, ३-५१
द्वि०, २-२ तलोपः, ५-१८ दीर्घः) ॥ ३० ॥

१. 'वृन्दं विन्दं' कचित्पाठः । २. एष पाठः संजीवन्यायानुसारी । ३. कचित्
करेण्वामिति स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् । अ० पा० । ४. नेदं सूत्रं मामहे । ५. का० पा०
भअप्फई । सूत्रे हयौ इति पाठे इयप्फई इत्युदाहार्यम् ।

बृहस्पतौ बहोर्भपौ^१—अत्र वकारहकारयोर्भपौ स्तः। भपप्फई । 'केचित्तु वकार-
हकारयोर्यथासंख्यं भकाराकारौ इच्छन्ति ।' ततश्च 'भअप्फई' इति वदन्ति । केचित्-
'क्वचित्सस्य क्वचित्सस्य लोपः शब्दस्य इष्यते' । ततश्च 'भपस्सई' इतीच्छन्ति ॥ ३० ॥

बृहस्पतिशब्द में वकार-हकार के स्थान पर भकार-पकार हों । ९ से ऋकार को
अकार । वकार के स्थान पर भकार, हकार के स्थान पर पकार । ६६ से स्प को फ ।
६ से द्वित्व । ७ से फ को पकार । २ से तलोप । भपप्फई । कोई आचार्य व को भ
और हकार को अकार मानते हैं । उनके मत से 'भअप्फई' होगा, परन्तु पकारादेश
करने पर यदि २ से पकार का लोप मान लें, तब भअप्फई, भपप्फई हो सकते हैं ।
अस्तु, कहीं स्प के स का और कहीं पकार का लोप होता है । तो जब पकार का लोप
होगा तब ६ से सद्द्वित्व । भपस्सई होगा ॥ ३० ॥

नोट—नं. (३२) त्यथ्यद्यां चछजाः । (६०) अन्त्यस्य हलः । (६) शेषादेश-
योर्द्वित्वमनादौ । (५२) सुभिसुप्सु दीर्घः । (९) ऋतोऽत् । (२५) नो णः सर्वत्र ।
(२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः । (५) सर्वत्र लव्वराम् । (२८) घृस्य ठः ।
वर्गेषु युजः पूर्वः । (६६) स्पस्य फः । (५८) अदातो यथादिषु वा ।

मलिने लिनोरिलौ वा ॥ ३१ ॥

मलिनशब्दे लिकारनकारयोर्यथासंख्यमिकारलकारौ वा भवतः ।
मइलं, मलिणं (पक्षे-२-४२ नू = ण्, ५-३० वि०) ॥ ३१ ॥

मलिने लिनोरिलौ वा—मलिनशब्दे लि-इत्येतस्य नकारस्य च यथासंख्यम्
इकारलकारौ भवतः । मइलं, मलिणं ॥ ३१ ॥

मलिनशब्द में लि और नकार को क्रम से इकार लकार हों अर्थात् 'लि'
इस इकार-स्वर-सहित लकार को 'इ' और नकार को 'ल' हो । (मलिनम्) लकार
को इकार, नकार को लकार । मइलं । पक्ष में-२५ से न को ण । मलिणं ॥ ३१ ॥

गृहे घरोऽपतौ ॥ ३२ ॥

गृहशब्दे घर इत्ययमादेशो भवति, पतिशब्दे परतो न भवति ।
घरं (५-३० वि०) = भवनम् । अपताविति किम् ? गृहवई^२ (१-१८
ऋ = अ, २-१५ प्—व्, २-३ तलोपः, ५-१८ दीर्घः) ॥ ३२ ॥

गृहस्य^३ घरोऽपतौ—गृहशब्दस्य घरादेशः स्यात्, न तु पतौ । घरं । राअ-
घरं । घरसामी । पतौ तु-गृहवई ॥ ३२ ॥

गृहशब्द को घर आदेश हो, पतिशब्द के परे न हो । (गृहम्) घर आदेश हो
गया । घरं । (गृहस्वामी) ५ से वलोप । समास में द्वित्व न भी हो । घरसामी ।
'स्वामी' यह पत्यर्थक है, परन्तु पतिशब्द नहीं है । पतिशब्द के परे आदेश नहीं
होगा—(गृहपतिः) ९ से ऋ को अकार । १८ से पकार को वकार । २ से तलोप ।
गृहवई ॥ ३२ ॥

१. संजीवनीसंमतः पाठः ।

२. गृहपतिः ।

३. जीवन्त्यनुसारी पाठः ।

नोट—नं. (२५) नो णः सर्वत्र । (५) सर्वत्र लवराम् । (९) ऋतोऽत् ।
(१८) पो वः । (२) कगचजतदपयवां प्रायो लोपः ।

दाढादयो बहुलम् ॥ ३३ ॥

इति श्रीवररुचिविरचिते प्राकृतप्रकाशे चतुर्थः परिच्छेदः ।

दाढा-इत्येवमादयः शब्दा बहुलं निपात्यन्ते दंष्ट्रादिषु । दंष्ट्रा = दाढा ।
इदानीं-एणिह । दुहिता = धीआ, धूदा^१ । चातुर्यं = चातुलिअं । मण्डूकः =
मण्डूरो । गृहेनिहितं = घरेणिहितं । उत्पलं = कन्दोदो । गोदावरी = गोला ।
ललाटं = णिडालं । भूः = भुमआ^२ । वैदूर्यं = वेलुरिअं । उभयपार्श्वं = अव-
होवासं । चूतः = माइंदो, माअंदो । दंष्ट्रादिषु दाढादयो निपातसिद्धाः
शब्दाः संस्कृतशब्दानुसारेण देशसंकेतप्रवृत्तभाषाशब्दानुसारेण च यथा-
यथं लिङ्गेषु प्रयोज्याः, स्पष्टाश्चैतेऽतोऽलं विस्तरेण । आदिशब्दोऽयं प्रकारे,
तेन सर्व एव देशसंकेतप्रवृत्तभाषाशब्दाः परिगृहीताः ॥ ३३ ॥

इति श्रीभामहविरचिते प्राकृतप्रकाशव्याख्याने संकीर्णविधिर्नाम चतुर्थः परिच्छेदः ।

दाढादयो बहुलम्—‘श्रुतानुमित्यध्याहारैर्वाक्यार्थपरिकल्पन’मिति सिद्धान्ता-
दयमर्थः—दंष्ट्रादीनां स्थाने दाढाद्याः शब्दा निपात्यन्ते । बहुलग्रहणाद् यथायथं प्रत्यय-
लोपागमवर्णविकाराः कल्पनीयाः । तथा च—

दंष्ट्रा-ललाट-पत्तीनां स्युर्भ्रुवो व्याकुलस्य च ।
दाढा-णिडाल-पाइक्क-भुमआ-वावलाः क्रमात् ॥ १ ॥
अधो-वैदूर्य-शुक्तीनां वधू-भ्रमितशब्दयोः ।
हेट्ठं वेरुल्लिअं सुप्पी अउज्झा चाथ भामिअं ॥ २ ॥
दुहित्राकृष्टयोस्तद्वत् स्यात् श्वश्रूलेलिहानयोः ।
धूआ आअट्ठिअं चैव अत्ता लल्लक्कमेव च ॥ ३ ॥
मण्डलीसमयेदानीं निलयानां भवन्त्यमी ।
विचिल्लिअं च अचल्लुक्कं एणिह चाथ निहेलणं ॥ ४ ॥
कडसी अवहो आसं श्मशानोभयपार्श्वयोः ।
उत्पलस्य तु कंदोदं कोड्डं कौतूहलस्य च ॥ ५ ॥
स्यात् लज्जालुङ्गी चेति लज्जावत्या निपातनम् ।
शालिवाहनशब्दस्य हालो शालाहणो तथा ॥ ६ ॥

१. का० पा० दिधी, धिया, दिट्ठी, धुआ । २. का० पा० भूमआ ।

गोदावर्याश्च गोला स्यादित्याद्याः पाक्षिकाः पुनः ।
 अहो वेदुज्जग्रं सुत्ती वंहाया एवमादयः ॥ ७ ॥
 मातृष्वसृपितृस्वस्रोत इत्वं सलुक् ततः ।
 पक्षे च स्वसृशब्दस्य छा-इत्येतन्निपात्यते ॥ ८ ॥

माउसी, माउच्छा-इत्यादि ।

दाढादयः इत्यत्र आदिशब्दग्रहात् एवंविधा ये शब्दा लोकव्यवहारप्रसिद्धाः महा-
 कविप्रयुक्तास्तेऽपि प्रत्ययलोपागमवर्णविकाररूपतया कल्पनीयाः । एवं च—त्रिविधं प्राकृत-
 मवगन्तव्यम्, अनुकारि-विकारि-देशीभेदात् । ते अनुकारिणः, ये संस्कृतप्राकृतयोः
 समाः, केवलं विभक्तिभेदतो भिन्नाः । यथा—

इह हि नववसन्ते मञ्जरीपुञ्जरेण-
 च्छुरितधवलदेहा बद्धवेला वसन्ति ।
 तरलमणिमयूरा हारिहंकारकण्ठाः
 बहलपरिमलालीमुन्दराः सिन्धुवाराः ॥

अत्र विभक्तिमात्रकृतो भेदः । शब्दास्तु संस्कृतसमा एव । अपरे संस्कृतशब्देषु
 वर्णविकाराद् भिन्नाः । यथा—जह, जहा इत्यादि । तदुभयभिन्ना देशीशब्दाः इति ।

प्राकृतेऽयं साधारणो नियमः—

ए-ऐ-^१स्फ-ध्य-क्ल-क्ल-ल-ल-प्लुतशषा बिन्दुश्चतुर्थी क्वचित्
 प्रान्ते हल्ङजनाः पृथग् द्विवचनं नाष्टादश प्राकृते ।
 रूपं चापि यदात्मनेपदकृतं यद्वा परस्मैपदे
 भेदो नैव तयोश्च लिङ्गनियमस्तादृग् यथा संस्कृते ॥

इति श्री म० म० मथुराप्रसाददीक्षितकृतायां चन्द्रिकाख्य-
 व्याख्यायां सङ्कीर्णविधिश्चतुर्थः परिच्छेदः ।

दाढादिक आदेश हों । परं तु यहाँ स्थानी का निर्देश नहीं है, अर्थात् किसके स्थान पर हों, अतः श्रुत=लोकव्यवहार से तथा शब्दानुपूर्वी से एवम् अनुमान और अध्याहार से वाक्यार्थ की कल्पना कर लेना-इस सिद्धान्त से तो यह अर्थ होता है कि दंष्ट्रा आदि शब्दों को निपात से दाढा आदि शब्द होते हैं । बहुलग्रहण से प्रयोगानुकूल प्रत्यय, लोप, आगम, वर्णविकार आदि की कल्पना कर लेना । किसके स्थान पर क्या हुआ ? दंष्ट्रा को दाढा । ललाट को गिङाल । पत्ति को पाइक । भ्रू को भुमभा । व्याकुल को वावला; आदेश होते हैं । तथा अधो को-हेट्टं । वैदूर्य को-वेरुस्त्रिअं । शुक्ति को-

१. सुखाद्याः—इति सुबोधिण्याम्, चन्द्रिकाकारैरपि सुबोधिनीस्थः पाठो मूले स्थापित आसीत्, परं विचारेण संजीवनीपाठ उचितः प्रतिभाति ।

२. 'ऐ औ'—इति संजीवनीसुबोधिन्योः 'ए ऐ'—इत्यस्य स्थाने पाठो दृश्यते ।

सुप्पी । वधू को-आउञ्जा । भ्रमित को-भामिअ होते हैं । एवम्-दुहितृ को-धूआ । आकृष्ट को-आभट्टिअं । श्वश्रू को-अत्ता । लेलिहान को-लल्लक होगा । मण्डली को-विचिल्लिय, समय को-अच्छुक्क, इदानीं को एण्हि, निलय को-निहेलण-आदेश होते हैं । रमशानशब्द को कडसी, उभय को अवहो, पार्श्व को आस होता है । लोक में पार्श्व के अर्थ में 'आस-पास' का प्रयोग होता है । उत्पल को कंदोट्ट, कौतूहल को कोड्ड होता है । लज्जावती को लज्जालुङ्गी तथा शालिवाहन को हाल और शालाहण दो आदेश होते हैं । गोदावरी को गोला आदेश होता है । ये नित्य होते हैं । और पूर्वोक्त पाक्षिक भी हैं । जैसे-अधः का हेट्टं होगा और ध को ह करने से अहो भी होगा, एवम् वैदूर्य का वेरुल्लिअं होगा और 'य' को जकारादेश, द्वित्व, दू को हस्व उकार, ऐ को ए करने से वेदुज्जअं भी होगा । एवं शुक्ति का सुप्पी और कलोप, द्वित्व, त और सकार करने पर सुत्ती भी होगा । इस प्रकार यथानुकूल प्रयोग कर सकते हैं । मातृष्वस् और पितृष्वस् शब्द के अकार को इकार हो और इकार से पर सकार का लोप हो । (मातृष्वस्) 'कगचज०' से तलोप । 'उट्त्वादिषु' से उकार । 'सर्वत्र लवराम्' से त्रलोप । उक्त निपात से स्व के अकार को इकार । उससे पर 'सृ'गत सकार का लोप । माउसिआ, एवम् पिउसिआ । 'अदातो यथा०' से हस्व करने से स्त्रीलिङ्ग में ई-प्रत्यय अन्त में करने से मउसी, इति । पत्त में-स्वस् को छ आदेश निपात से होता है । माउछा, पिउछा । 'दाढादयः' इसमें आदिपद के ग्रहण से लोकव्यवहार में प्रसिद्ध, महाकविप्रयुक्त उनको भी प्रत्यय, लोप, आगम, वर्णविकार आदि की कल्पना से साधु बना लेना ।

इस प्रकार तीन स्वरूप में प्राकृत विभक्त होता है । (१) अनुकारी । (२) विकारी । (३) देशी ।

(१) जो शब्द संस्कृतशब्द के समान है, केवल सुप्-तिङादि-प्रत्यय-कृत भेद है, वह अनुकारी है । क्योंकि संस्कृतशब्द के समान है । उसमें ऐसे अक्षर नहीं होते हैं, जिनका आदेशादिजन्य परिवर्तन होता हो । वे शब्द संस्कृताभिज्ञ विद्वानों को सुगम हैं ।

(२) दूसरे विकारी होते हैं, जिनके अक्षरों में आदेशजन्य विकार हो जाने से साधारणतया शब्दस्वरूप की प्रतीति नहीं होती है । परन्तु वाक्य में अनेक प्रातिपदिक-शब्दगत वर्ण रहते हैं, अतः उनमें विकार हो जाने से प्रातिपदिक शब्द का ज्ञान दुरुह हो जाता है । जैसे-रश्मयः का रस्सओ । विक्कवः का विक्कओ इत्यादि । और वाक्य में तिङन्त क्रियावाचक शब्द एक ही रहता है, उसकी प्रतीति प्रकरण से तथा अन्य शब्दों की सन्निधि से हो जायगी । अतः प्रातिपदिक शब्द किन-किन विकारों में होकर किस प्रकार के प्राकृत शब्दस्वरूप में परिवर्तित हुआ है यह जानना परमावश्यक है । यह प्राकृत शब्द देखने से शीघ्र साधारणतया नहीं प्रतीत होता है । इसके जानने के लिये मैंने केवल अट्टाईस सूत्र प्राकृतप्रकाश से निकाले हैं, जिनसे जैनों के प्राकृत में कहे हुये समस्त आगम-ग्रन्थ और नाटकों में कहा हुआ अधमपात्रगत तथा स्त्रीपात्रादिगत प्राकृत का परिज्ञान हो जाता है । ये अट्टाईस सूत्र व्यापकरूप से और बाईस सूत्र और हैं जो कि असाधारण प्रयोगों का भी परिज्ञान कराते हैं । इस प्राकृत-

प्रकाश की टीका करते हुए जो प्रयोग आया उसका साधुत्व उक्त सूत्रों से मैंने दिखाया है। और जिस सूत्र का उपयोग प्राकृतप्रकाशान्तर्गत उदाहरणों में आया है उसकी संख्या सूत्र के साथ दे दी है तथा तत्संख्यानुरूप ही सूत्रक्रम है। स्वल्प परिश्रम से मेरे बनाये हुये 'प्राच्यकरण' से पाली और प्राकृत में उत्तम ज्ञान प्राप्त कर सकते हैं। उसमें दोनों भाषाओं के लिये केवल उपयुक्त सूत्र हैं और उदाहरण सैकड़ों हैं, जिससे परिपक्व बोध तत्तद्भाषा का हो जायगा। अस्तु।

(३) तीसरा देशी शब्द स्वरूप में है। उन देशी शब्दों का प्रयोग, जैसे-अन्त-लपिका, बहिलपिका, गुसाशुद्धि आदि का क्वाचित्क प्रयोग होता है वैसे ही देशी शब्दों का प्रयोग होता है। उनका जैन-बौद्धागमों में प्रयोग नहीं के समान ही है।

प्राकृत में यह साधारण नियम है कि—एकार १ ऐकार २ स्फ ३ ण्य ४ ऋ ५ ॥ ६ लृ ७ लृ ८ प्लुत ९ श १० ष ११ अन्त में विसर्ग १२ चतुर्थी विभक्ति १३, चतुर्थी के प्रयोग में षष्ठी होती है, जैसे—'णमोत्थु देवाहिदेवानं' देवाधिदेवेभ्यः नमोऽस्तु। अन्त में हल् १४ अलग अपने वर्ग के संयोग से अतिरिक्त डकार १५ जकार १६ नकार १७ और द्विवचन १८ ये अठारह प्राकृत में नहीं होते हैं। आत्मनेपद और परस्मैपद का भेद नहीं अर्थात् आत्मनेपदी धातु का परस्मैपद में भी प्रयोग होता है, तथा परस्मैपदी धातु का आत्मनेपद में भी प्रयोग होता है। प्राकृत में आत्मनेपद परस्मैपद का कोई भेद नहीं है और पुंलिङ्ग, स्त्रीलिङ्ग, नपुंसकलिङ्ग का कोई भेद नहीं है, जैसा संस्कृत में भेद है। जैसे—कुलशब्द नपुंसकलिङ्ग ही होगा पुंलिङ्ग नहीं होगा। परन्तु प्राकृत में यह नियम नहीं है। इत्यादि ॥ ३३ ॥

इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतौ प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपनामक-

हिन्दीव्याख्यायां चतुर्थः परिच्छेदः।

अथ पञ्चमः परिच्छेदः

अत ओत् सोः ॥ १ ॥

अकारान्ताच्छब्दात्परस्य सोः स्थाने ओत्वं भवति । वच्छो (१-३२ । ३-३० । ३-३१ सूत्रेषु स्पष्टम्) । वसहो (१-२७ । २-४३ सू० स्प०) । पुरिसो (१-२३ सू० स्प०) । वृक्षः, वृषभः, पुरुषः ॥ १ ॥

अत ओत् सोः—अकारान्तात्प्रातिपदिकात् परस्य प्रथमैकवचनस्य सुप्रत्ययस्य ओकारादेशः स्यात् । इंदो । चंदो । कण्हो । भत्तारो । कत्तारो । वच्छो । वसहो । पुरिसो । ‘परस्य कचिदीकारात् सोराकारः प्रवर्तते’ । भणन्तीआ, हसन्तीआ ॥ १ ॥

पूर्वाद्धि के ये चार परिच्छेद अत्यन्त उपयोगी हैं, क्योंकि स्वर-व्यञ्जनों के आदेश कहे हैं । अतः शब्दस्वरूप के ज्ञान होने में साधक हैं और सुसिद्धज्ञान तो वाक्य से स्वतः प्रतीत हो जायगा । उत्तरार्द्ध के (५) पञ्चम परिच्छेद में सुविधि है । (६) षष्ठ में तिङ्विधि । (७) सप्तम में धातुविधि । (८) अष्टम में निपात । अतः इनका ज्ञान अतिसरल है । किन्तु पूर्वाद्धि के प्रयोगों का ज्ञान स्वरूपपरिवर्तन के कारण दुर्बोध होता है । अत एव सर्व-साधारण को सरलतया बोध होने के लिये मैंने अनुगम करके प्राकृतबोध के लिये केवल (२८) अट्ठाईस, तथा व्यापक बोध के लिये (२२) बाईस और, एवं पचास सूत्रों से उत्तम प्राकृत, तथा उससे किञ्चिन्मात्र विभिन्न पाली का बोध होने का उपाय निकाला है । यह मेरा पन्द्रह वर्ष का ‘अभिधान-राजेन्द्र’ (जैनइन्साइक्लोपीडिया) बनाते समय प्राकृत जैनागमों के देखने का अनुभव है । उन सूत्रों का अनुगम करके उदाहरणों पर मैंने दिखा दिया है । और कौन कौन सूत्र पूर्वाद्धि के (४) परिच्छेदों में कितनी बार प्रयोगों में उपयुक्त हुआ है यह संख्या भी देदी है । अस्तु—

अकारान्त प्रातिपदिक से पर सु को ओकार आदेश हो । (चन्द्रः) सु को ओकार । चंदो । २ + ७ + ४ + २८ + २३ + १२ + ५ + ९ से सब प्रयोग सिद्ध होते हैं । (कृष्णः) कण्हो । (भर्ता) ‘ऋत आरः सुपि’ इससे आर आदेश । प्रकृत सूत्र से ओकार । भत्तारो । (कर्ता) कत्तारो । (वत्सः) वच्छो । (वृषभः) वसहो । (पुरुषः) ‘इत्पुरुषे रोः’ से इकार । पुरिसो । कहीं पर ईकार से पर सु को आकार आदेश होता है । (भणन्ती) भणन्तीआ (हसन्ती) हसन्तीआ ॥ १ ॥

जश्शसोर्लोपः ॥ २ ॥

अत इत्यनुवर्तते । अकारान्तस्यानन्तरं यौ जश्शसौ तयोर्लोपो भवति । वच्छा सोहंति । ‘जश्शसूडस्यांसु दीर्घ’ इति दीर्घे कृते पश्चा-ल्लोपो जसः (१-२७ ऋ = अ, ३-३१ छत्वविकल्प, ३-५० द्वि०, ३-५१

छू = च्, ५-११ जसि दीर्घे कृते लोपः, सोहंति इति २-४३ श् = स्, २-२७ भ् = ह्, ७-४ न्ति । वृक्षाः शोभन्ते । वच्छे णिअच्छह । 'ए च सुपी'त्येत्वे कृते शसो लोपः । (पूर्ववत् वृक्ष = वच्छ, ५-१२ एत्वे कृते शसो लोपः, णिअच्छह इति २-४२ न् = ण्, २-२ यलोपः, ७-१८ त् = ह्) । वृक्षान्त्रियच्छत ॥ २ ॥

जशशसोर्लोपः—अकारात्परयोर्जशशसोर्लोपः स्यात् । देवा । असुरा । माणसा । पित्ररा । मादरा । वच्छा सोहंति । 'अदन्ताद् यो विधिः प्रोक्तः, शेषादित्यतिदेशतः । आदन्तादिदुदन्तात् स ईदूदन्तादपीष्यते' ॥ (आ) माला, साला । (इत्) अग्गी । (उत्) वाऊ । (ईदूत्) णई । वहु । इत्यादि ॥ २ ॥

जशशसोरिति । अकार से पर जस्-शस् का लोप हो । (देवाः) देव + जस् । इस सूत्र से जस् का लोप । 'जस्शसूडस्यांसु दीर्घः' से दीर्घ । देवा । (असुराः) असुरा (मनुष्याः) माणसा (४ + ५ + ६ + २४ + अ० द्वि० २) से सिद्ध होता है । (पितरः) ऋकार को अर आदेश । जस् का लोप । अकार को दीर्घ । पिअरा । (आंतरः) भादरा । इत्यादि । (वत्साः) वच्छा । उक्त अङ्कित सूत्रों से सब प्रयोग सिद्ध हैं । अकारान्त से जो लोपादि विधि कही है, वह अन्य स्वरान्त से भी होती है अर्थात् आकार-इ-ई-उ-ऊ और ऋ जिन शब्दों के अन्त पर हों उनमें भी लोपादि तथा वक्ष्यमाण अस् का लोप, टा-आम् को णकार आदेशादि जानना । (मालाः) जस् का लोप, माला । (शालाः) साला । (५ + ३ + १ + ६ + ९ + ४ + २३ । २ + 'न्मो मः' । ३।४२) से सब उदाहरण सिद्ध हैं । (अग्नयः) अग्गी । (वायवः) वाऊ । (नद्यः) णई । (वध्वः) वहु । सर्वत्र जस् का लोप, अकारातिदेश मानकर दीर्घ होगा ॥ २ ॥

अतोऽमः ॥ ३ ॥

अकारान्तस्यानन्तरं योऽम् द्वितीयैकवचनं तदकारस्य लोपो भवति । वच्छं पेक्खइ । 'मो बिन्दुः' (४-१२) इति बिन्दुः । वृक्षं पश्यति ॥ ३ ॥

अमोऽमः—अकारात्परस्य अम्-प्रत्ययस्याकारस्य लोपः स्यात् । गामं । णामं । शेषादित्यतिदेशात् आकारान्तादिष्वपि । हेलं । लीलं । अगिं । वाउं । णइं । वहुं । वच्छं ॥ अमो-इति । अकार से पर अम्-प्रत्यय के अकार का लोप हो । (ग्रामम्) गामं । (नाम) णामं । अकारातिदेश से छीलिङ् दीर्घ में- (हेलाम्) हेलं । 'अमि ह्रस्वः' से ह्रस्व । (लीलाम्) लीलं । (अमिम्) अगिं । (वायुम्) वाउं । (नदीम्) णइं । (वधूम्) वहुं । वृक्ष-वत्स का वच्छं ॥ ३ ॥

टामोर्णः ॥ ४ ॥

अतोऽनन्तरं टामोस्तृतीयैकवचनषष्ठीबहुवचनयोर्णकारो भवति । वच्छेण । 'ए च सुपी'त्येत्वम् । (५-१२ एत्वे कृते, टा = ण) । वच्छाण 'जशशसूडस्यांसु दीर्घः' इति दीर्घः । वृक्षेण । वृक्षाणाम् ॥ ४ ॥

१. एष संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

टामोर्णः—अकारात्परयोः ‘टा-आम्’ इत्येतयोर्णः स्यात् । धम्मेण । जम्मेण । वच्छेण । क्तारेण । धम्माण । जम्माण । वच्छाण । क्ताराण । ‘अदन्तात् यो विधि-’ रित्यतिदेशात् आदीदृदादिष्वपि । अण्णाण । कण्णाण । बुद्धीण । धेणूण । रमणीण । कंङ्गण । ‘विन्दु’ष्टामोर्ण’ इत्यादौ सन्नसन्नपि वा क्वचित् । धम्मेण । जम्मेण । क्तारेण । धम्माण । जम्माण । क्ताराण ॥ ४ ॥

टामोरिति । अकार से पर टा-आम् को ण आदेश हो । (धर्मेण) धम्मेण । ‘ए च सुप्यङिडसोः’ से एकार । जन्मना-जम्मेण । वत्सेन-वच्छेण । कर्त्रा ऋ को आर । क्तारेण । आम् के परे ‘जशशस्डस्या०’ से दीर्घ । धर्माणाम्-धम्माण । जन्मनाम्-जम्माण । वत्सानाम्-वच्छाण । कर्तृणाम्-क्ताराण । अदन्तातिदेश से आ-ई-ऊ में भी णादेश होगा । अन्यासाम्-अण्णाण । कन्यानाम्-कण्णाण । बुद्धीनाम्-बुद्धीण । धेनूनाम्-धेणूण । रमणीनाम्-रमणीण । कण्डूनाम्-कंङ्गण । टा-आम् के णादेश में विन्दु भी होता है । धम्मेण । जम्मेण । क्तारेण । एवम्-धम्माण । जम्माण । क्तानां इत्यादि ॥

भिसो हिं ॥ ५ ॥

अतोऽनन्तरस्य भिसो हिं भवति । वच्छेहिं । ‘ए च सुपी’त्येत्वम् , (५-१२ एत्वं, शो० स्प०) वृक्षैः ॥ ५ ॥

भिसो हिं—अकारात्परस्य भिसो हिं-इत्ययमादेशः स्यात् । धम्मेहिं । कम्मेहिं । वच्छेहिं । ‘अदन्ताद्यो विधि’रित्यतिदेशात् बालाहिं । लोलाहिं । पाणीहिं । जाणूहिं । णईहिं । तणूहिं ॥ ५ ॥

भिसो-इति । अकार से पर भिस को हिं आदेश हो । ‘ए च सुप्य०’ से एकार । धमः-धम्मेहिं । कर्मभिः-कम्मेहिं । वत्सैः-वच्छेहिं । अतिदेश के कारण आकारान्तादिक से भी पर भिस को हिं होगा । बालाभिः-बालाहिं । लोलाभिः-लोलाहिं । पाणिभिः-पाणीहिं । जानुभिः-जाणूहिं । नदीभिः-णईहिं । तनूभिः-तणूहिं ॥ ५ ॥

उसेरादोदुहयः ॥ ६ ॥

अतोऽनन्तरस्य उसेः पञ्चम्येकवचनस्य स्थाने आ, दो, दु, हि-इत्येत आदेशा भवन्ति । वच्छा, वच्छादो, वच्छादु, वच्छाहि । जशशस्-डस्यांसु दीर्घत्वम् (स्पष्टाः) । वृक्षात् ॥ ६ ॥

उसेरादोदुहयः—अकारात्परस्य उसेः स्थाने आ-ओ-उ-हि-इत्येते आदेशा भवन्ति । गामा, ‘क्वचिदपि लोप’ इत्यल्लोपः । गामाओ, गामाउ, गामाहि । सर्वत्र ‘जशशस्डस्या’मित्यादिना दीर्घः । एवम्-वच्छा, वच्छाओ, वच्छाउ, वच्छाहि । सप्पा, सप्पाओ, सप्पाउ, सप्पाहि । ‘उसेरतः परस्येह हिन्तो इत्यपि दृश्यते’ । सप्पा-हिन्तो । अदन्तातिदेशात् आतः-गंगाओ, गंगाउ, गंगाहि, गंगाहिन्तो । ‘उसेर्यदाऽऽ-हिरादेशौ नादन्तवदुतो विधिः’ । गिरीओ, गिरीउ, गिरीहिन्तो । साणूओ, साणूउ, साणूहिन्तो । ईदूभ्याम्-तरुणीओ, तरुणीउ, तरुणीहिन्तो । बहूओ, बहूउ, बहूहिन्तो ॥ ६ ॥

१. का० पा० जस्यस्यस्यस्यस्य ।

डसेरिति । अकार से पर डसि को आ-ओ-उ-हि, ये आदेश हों । ग्रामात्-गामा । 'कचिदपि लोपः' से अकारलोप । ओकारादि आदेश के परे 'जसूशस्' इससे दीर्घ । गामाओ, गामाउ, गामाहि । पूर्वोक्त (४ + २३ + ६ + ९ + २ + ७ + ८ + १८ + १) से प्रातिपदिक के स्वरूप सिद्ध हैं । एवम्-वत्सात् का-वच्छा, वच्छाओ, वच्छाउ, वच्छाहि । सर्पात् का-सप्पा, सप्पाओ, सप्पाउ, सप्पाहि । अकार से पर डसि को 'हिन्तो' भी होता है । सप्पाहिन्तो । गामाहिन्तो, इत्यादि । अदन्त उपलक्षण है, अतः आदन्त, इ-उ-ईकार-ऊकार-ऋकार में भी ये आदेश होते हैं । परन्तु आकारान्त में आ और इकारान्तादिकों में आ, हि ये नहीं होते हैं । गङ्गायाः-गंगाओ, गंगाउ, गंगाहि, गंगाहिन्तो । गिरेः-का गिरीओ, गिरीउ, गिरीहिन्तो । सानो-का साणूओ, साणूउ, साणूहिन्तो । दीर्घ-ई-ऊ-मै-तरुण्याः का तरुणीओ, तरुणीउ, तरुणीहिन्तो । वध्वाः-का वहुओ, वहुउ, वहुहिन्तो ॥ ६ ॥

भ्यसो हिन्तो सुन्तो ॥ ७ ॥

अतोऽनन्तरस्य भ्यसो हिन्तो, सुन्तो, इत्येतावादेशौ भवतः । वच्छा-हिन्तो, वच्छासुन्तो । 'ए च सुपी' (५-१२) ति चकारेण दीर्घत्वम् । (स्पष्टम्) । वृक्षेभ्यः ॥ ७ ॥

भ्यसो हिन्तो सुन्तो—अकारात्परस्य भ्यसो हिन्तो सुन्तो इत्येतौ भवतः । चतुर्थ्याः षष्ठीविधानाद् तद्व्यसो न ग्रहणम् । पंचाहिन्तो, पंचासुन्तो । सत्ताहिन्तो, सत्तासुन्तो । वच्छाहिन्तो, वच्छासुन्तो । अदन्तातिदेशात् आतः—रामाहिन्तो, रामासुन्तो । इदुद्भयाम्-अच्छीहिन्तो, अच्छीसुन्तो । ऊरुहिन्तो, ऊरुसुन्तो । ईदूतः-जणणीहिन्तो, जणणीसुन्तो । चमूहिन्तो, चमूसुन्तो ॥ ७ ॥

भ्यसो-इति । अकार से पर भ्यस् को हिन्तो, सुन्तो हों । प्राकृत में चतुर्थी के स्थान पर षष्ठी होती है, अतः पञ्चमी का ही भ्यस् लेना । पञ्चभ्यः-पञ्चाहिन्तो, पंचासुन्तो । 'जसूशसडस्या' से अकारदीर्घ । एवम्-सप्तन् तथा वत्स में भी जानना । अदन्त यह आकारादि का भी उपलक्षण है । अत एव रामाभ्यः का रामाहिन्तो, रामासुन्तो । अकार यह इकारादि का भी उपलक्षण है, अतः अक्षिभ्यः का अच्छी-हिन्तो, अच्छीसुन्तो । ऊरुभ्यः का ऊरुहिन्तो, ऊरुसुन्तो । दीर्घ ईकार-ऊकार में-जननीभ्यः का जणणीहिन्तो, जणणीसुन्तो । चमूभ्यः का चमूहिन्तो, चमूसुन्तो ॥ ७ ॥

स्सो डसः ॥ ८ ॥

अतोऽनन्तरस्य डसः स्स इत्यादेशो भवति । वच्छस्स (स्प०) । वृक्षस्य ॥ ८ ॥

स्सो डसः—अकारात्परस्य डसः स्स इत्यादेशः स्यात् । णरस्स । तेअस्स । तमस्स । अदन्तातिदेशात्-मउलिस्स । हणुस्स ॥ ८ ॥

स्सो डस-इति । अकार से पर डस् को 'स्स' आदेश हो । नरस्य का णरस्स । तेजसूशब्द के सकार का 'अन्त्यस्य हलः' से लोप करने पर स्स आदेश हो जायगा । तेअस्स । अकार इकारादि का उपलक्षण है, अतः-मौलेः का मउलिस्स । हनोः का हणुस्स ॥ ८ ॥

डेरैम्मी ॥ ९ ॥

अतोऽनन्तरस्य डेः ए, मिम इत्यादेशौ भवतः । वच्छे, वच्छमिमि ।
'कचिन्डसिङ्ग्योलोपः' (५-१३) इत्यकारलोपः (स्प०) । वृक्षे ॥ ९ ॥

डेरैम्मी—अकारात्परस्य डि इत्येतस्य ए मिम-इत्यादेशौ भवतः । सरे, सरमिमि ।
चम्मे, चम्ममिमि । इकारान्तादिषु 'न डिङ्स्यो' रित्येत्वप्रतिषेधात्, गिरिमिमि । तरुमिमि ।
पितरमिमि । कत्तारमिमि ॥ ९ ॥

डेरैम्मी-इति । अकार से पर डि को ए, मिम आदेश हों । सरे अथवा सरसि का सरे,
सरमिमि । एकार होने पर अकारलोप । चर्मणि का चम्मे, चम्ममिमि । (द्वि० २२ तथा
५ + ६ + ४ + २ + २ + २३ + १९ से) सभी प्रातिपदिक सिद्ध होते हैं । गिरौ । इकारान्ता-
दिकों में डि ङसि के परे एकार नहीं होता है । गिरिमिमि । तरौ का तरुमिमि । ऋकार
को अर आर कहेंगे । पितरि का पितरमिमि । कर्तरि का कत्तारमिमि ॥ ९ ॥

सुपः सुः ॥ १० ॥

अतोऽनन्तरस्य सुपः सु इत्यादेशो भवति । वच्छेसु = वृक्षेषु । (एवं
वत्सशब्दरूपाण्यपि बोध्यानि) । 'ए च सुपी' (५-१२) त्येत्वम् ॥ १० ॥

सुपः सुः—अकारात्परस्य सुप इत्येतस्य सुः स्यात् । सरेसु । कमलेसु । डसः
स्स-विधात्, सुपः सु-विधानं मन्दप्रयोजनमिति केचित् ॥ १० ॥

सुप इति । अकार से पर सुप को सु आदेश हो । सरःसु का सरेसु । कमलेषु का
कमलेसु । कोई लोग डस् को स्स-विधान, सुप् को सु-विधान निष्प्रयोजन कहते हैं ।
तात्पर्य यह कि-यलोप, सकारद्वित्व करने पर णरस्स सिद्ध हो ही जायगा ? उत्तर-
हरिस्स, मउलिस्स, हणुस्स के लिये स्स-विधान आवश्यक है । परन्तु सु-विधान
चिन्त्यप्रयोजन ही है ॥ १० ॥

जशसुडस्यांसु दीर्घः ॥ ११ ॥

जसादिषु परतोऽतो दीर्घो भवति । वच्छा सोहन्ति । 'जशसोलोपः'
इति जसो लोपः (५-२ सू० स्पष्टम्) । वत्साः शोभन्ते । वच्छादो,
वच्छादु, वच्छाहि आगदो । वत्सात् । 'डसेरादोदुहयः' (५-६) ।
वच्छाण = वत्सेन । 'टामोर्णः' (५-४) ॥ ११ ॥

जसुडस्यांसु दीर्घः—एषु परेषु अकारस्य दीर्घः स्यात् । जसि-देवा । माणुसा ।
वसि-देवाओ, देवाउ, देवाहि, देवाहिन्तो । एवम्—वच्छाओ, वच्छाउ, वच्छाहि,
वच्छाहिन्तो । आमि-देवाणं । रक्खसाणं । देवाण । रक्खसाण वा । 'सर्वाद्विदमो
दीर्घो, नत्वन्येषां कदाचन' । इमाओ, इमाउ, इमाहि, इमाहिन्तो । इदम एव
दीर्घः, तेनेह न-सव्वतो, सव्वदो । एवम्-तओ, ततो, तदो इत्यादि । अदन्तवदि-
कारादिष्वतिदेशात् जसि-गिरी । तरु । स्त्रियामपि-बुद्धी । धेणू । डसौ-गिरीओ ।
तरुओ । बुद्धीओ । धेणूओ । आमि-गिरीणं । तरुणं । बुद्धीणं । 'शसुडाङ्सिषु

दीर्घत्वं वक्तव्यमिदुतोः स्त्रियाम्' । शसि-बुद्धीओ । धेणूओ । टा-डस्-डिपु बुद्धीए । बुद्ध्या, बुद्धेः, बुद्धौ । एवं-धेणूए । धेन्वा, धेनोः, धेनौ ॥ ११ ॥

जसिति । जस्-डसि-आम् के परे अकार को दीर्घ हो । देवाः-जस् का लोप । अकार को इससे दीर्घ । देवा । एवं मनुष्याः का माणुसा । डसि के परे अकार को दीर्घ होने से-देवाओ एवं वच्छाओ इत्यादिक सिद्ध होते हैं । एवम्-आम् के परे 'ण' तथा णं, फिर दीर्घ, देवाणं-इत्यादि । सर्वादिकों में इदम्शब्द को जसादिक ३ प्रत्ययों के परे दीर्घ होता है, अन्य सर्वादि शब्दों को नहीं । इमाओ, इमाउ, इमाहि, इमाहिनतो । 'इदम् इमः' से इम आदेश । डसि के स्थान पर ओ, हि इत्यादि आदेश । दीर्घ । अन्य सर्वादिकों को दीर्घ न होगा । सव्वतो, सव्वदो । तत्-शब्द का तत्तो, तदो इत्यादि में दीर्घ नहीं होगा । 'अतः' यह इकारादि का भी उपलक्ष्य है । अत एव-गिरि + जस् । जस् का लोप । गिरी=गिरयः । तरवः-तरू । साधुत्व पूर्ववत् । स्त्रीलिङ्ग में दीर्घ होता है, अतः बुद्धयः का बुद्धी । धेनवः का धेणू । पञ्चमी एकवचन डसि में ओकारादि पूर्ववत् । दीर्घ-गिरीओ । तरूओ । स्त्रीलिङ्ग में पूर्ववत् ओकार डसि के स्थान पर । दीर्घ । बुद्धीओ । धेणूओ । षष्ठीबहुवचन आम् को णं । इकार को दीर्घ । गिरीणं । तरूणं । स्त्रीलिङ्ग में बुद्धीणं । धेणूणं । शस्-टा-डस्-डि के परे स्त्रीलिङ्ग में इकार-उकार को दीर्घ होता है । बुद्धि-शस् । 'शस उदोतौ' से शस् को ओकार, दीर्घ । बुद्धीओ एवं धेणूओ । टा-डस्-डि को एकार आदेश । इससे दीर्घ । तो तीनों विभक्तियों में बुद्धीए एवम्-धेनु का धेणूए रूप होगा । बुद्ध्या, बुद्धेः, बुद्धौ के स्थान में बुद्धीए । एवम्-धेन्वा, धेनोः, धेनौ के स्थान पर धेणूए होगा ॥ ११ ॥

ए च सुप्यडिडसोः ॥ १२ ॥

अतोऽकारस्यैत्वं भवति सुपि परतो डिडसौ वर्जयित्वा, चकारादी-र्धश्च । वच्छे (वत्सान्) पेक्खह । 'जशसोर्लोपः' (५-२) । (१२-१८ दश = पेक्ख, ८-१९ थ् = ह, = पश्यत) । वच्छेण । 'टामोर्णः' । वत्सेन । वच्छेहिं = वत्सैः । वच्छेसु = वत्सेषु । चकारादीर्धश्चेति । वच्छाहितो, वच्छासुतो = वत्सेभ्यः । भ्यसो हितो सुन्तो । अडिड-सोरिति किम् ? वच्छम्मि = वत्से । वच्छस्स = वत्सस्य ॥ १२ ॥

ए सुप्यडिडसोः—अकारस्य एत्वं स्यात्, नतु डिडसोः । जणे । जणेण । जणेहिं । जणेषु । 'ए सुप्यडिडसोः सूत्रे नेष्टं शेषाददन्तवत्' । इति अदन्तवद्भावाभावात् इह न । शसि-रामाओ । सहीओ । वहूओ । 'स्त्रियां शसि उदोतौ' इत्योकारः । 'जसि दीर्घः शसि त्वेत्वं णान्तां संख्यां विना भवेत्' । पंच, छ, सत्त ॥ १२ ॥

ए सुप्य-इति । डि डस् को छोड़ कर अन्यत्र अकार को एकार हो । जन + शस् । 'जशसोर्लोपः' इससे शस् का लोप । प्रकृत से एकार । ६ से णकार । जणे । जनेन का जणेणं । जनैः-जणेहिं । 'ए सुप्यडिडसोः' इस सूत्र में इकारादि का अतिदेश नहीं है । अतः रामा । स्त्रीलिङ्ग में एकार नहीं होगा । शस् को ओकार । रामाओ । सखीन् का सहीओ । वधूः का वहूओ । 'स्त्रियां शसि उदोतौ' से ओकार । ७.कारान्त-नकारान्त

१. संजीवनीसंमतः पाठः ।

संख्यावाचक शब्दों को जस् के परे दीर्घ और शस् के परे एकार नहीं होगा । पञ्च का पंच । पट् का छ । सप्त का सत् । साधुत्व पूर्व में गया है ॥ १२ ॥

क्वचिद् डसिड्योलोपः ॥ १३ ॥

अतो डसि, डि-इत्येतयोः परतः क्वचिल्लोपो भवति । वच्छा आगदो । 'डसेरादोदुहय' इति आ । (आगदो इति आङ्पूर्वकगमेः तान्तस्य १२-३ त = द् , ५-१ ओ) । वच्छे ठिअं = वत्से स्थितम् । 'डरेम्मी' (५-९) इत्येत्वम् , (ठिअं० स्था = घा = ठ, शेषं संस्कृतवद्) ॥ १३ ॥

क्वचिदपि लोपः—अजादौ सुपि परे अकारस्य लोपः स्यात् । जम्मो । सप्पा । णहे । क्वचिदित्युक्तेनेह-सप्पाउ, सप्पाओ ॥ १३ ॥

क्वचिदिति । अजादि सुप् के परे कहीं लक्ष्यानुबोध से अकार का लोप हो । जन्मन् + सु । सु को ओकार । अन्य हल्-नकार का लोप करने के अनन्तर इससे 'न्म' के अकार का लोप हो गया । जम्मो । सर्पात् का सप्पा । नभसि का णहे । डि को एकार होने के अनन्तर भकाराकार का लोप होगा । 'कहीं लोप हो' इससे सर्पशब्द से पञ्चमी में उ-ओ आदेश के परे लोप नहीं होगा । सप्पाउ, सप्पाओ । सर्पात् के रूप हैं ॥

इदुतोः शसो णो ॥ १४ ॥

इदुत्तन्तयोः शसो णो भवति । अग्निणो पेक्खह (४-१२ सूत्रे अग्नि इत्यत्र निष्पादितात् शसो णो । अग्नीन् । वाउणो पेक्ख (२-२३ यलोपः, शो० पू०) वायून् । ('पेक्ख' इति शौरसेन्यां दशोः पेक्खादेशो भवति, तस्याश्च 'प्रकृतिः संस्कृतम्' इति संस्कृतवद् हेर्लुक् भवति) ॥ १४ ॥

इदुतोः शसो णो—पञ्चम्यर्थे षष्ठी । इकारान्तादुकारान्ताच्च प्रातिपदिकात् परस्य शस्प्रत्ययस्य णो-इत्ययमादेशः स्यात् । सहिणो । अग्निणो । भाणुणो । बाहुणो । 'इदुद्भ्यामुत्तरस्येष्टो वा णो इति डसेरपि' । जलहिणो, जलहीओ । मेरुणो, मेरुओ ॥ १४ ॥

इदुतोः-इति । इकारान्त उकारान्त प्रातिपदिकों से पर शस्प्रत्यय को 'णो' आदेश हो । सहिणो सखीन् का । अग्नीन् का अग्निणो । भानून् का भाणुणो । बाहुन् का बाहुणो । इकार-उकार से पर डसि-पञ्चमी के एकवचन में णो विकल्प से हो । जलधेः का जलहिणो । पत्त में-जलहीउ, जलहीओ इत्यादि । उकारान्त में मेरोः का मेरुणो । पत्त में-मेरुओ इत्यादि ॥ १४ ॥

डसो वा ॥ १५ ॥

इदुदन्तयोर्डसो वा णो भवति । अग्निणो, अग्निस्स (स्पष्टे) । वाउणो, वाउस्स (२-२, यलोपे कृते, डसो णो, पक्षे ५-८=स्स) । अग्नेः, वायोः ॥ १५ ॥

डसो वा—इदुद्भ्यामुत्तरस्य डसो वा णो इत्ययमादेशः स्यात् । हरिणो, हरिस्स ।

१. एष सजीवनीसम्मतः पाठः ।

भाणुणो, भाणुस्स । इंदुणो, इंदुस्स । अग्गिणो, अग्गिस्स । वाउणो, वाउस्स ॥ १५ ॥

इसो-इति । इकार उकार से पर इस् को णो विकल्प से हो । हरेः का हरिणो । पक्ष में-हरिस्स । अग्नेः का अग्गिणो, अग्गिस्स । उकारान्त, भानोः का भाणुणो, भाणुस्स । इन्दोः का इंदुणो, इंदुस्स । वायोः का वाउणो, वाउस्स ॥ १५ ॥

जसश्च ओ यूत्वम्^१ ॥ १६ ॥

इदुदन्तयोर्जस ओकारादेशो भवति, इदुतोश्च ईत्वम्, ऊत्वं वा; चकाराद् णो च । अग्गीओ । वाऊओ । अग्गिणो । वाउणो (स्पष्टानि) । अग्नयः । वायवः ॥ १६ ॥

जस ओ वो वाऽत्वं च—इदुद्भ्यामुत्तरस्य जसः ओ-वो-णो इति विकल्पेन आदेशाः स्युः । यत्र ओकारस्तत्रैव सह निर्दिष्टत्वात् इदुतोरकारः । रासओ, रासिवो, रासिणो । पत्ते-रासी । वेणओ, वेणुवो, वेणुणो, वेणू । ओत्वे दीर्घम् । अग्गीओ । वाऊओ—इति भामहः ॥ १६ ॥

जस-इति । इकार उकार से पर जस् को ओ, वो, णो विकल्प से आदेश हों और इ-उ को अकार हो । सूत्र में अनिर्दिष्ट णो का अनुवृत्ति से ग्रहण करना । जहाँ ओकार होगा वहीं साथ में निर्देश के कारण इ उ को अकार होगा । राशि + जस् । जस् को ओकार । इ को अकार । रासओ, रासिवो, रासिणो । पत्त में-जस् का लोप । दीर्घरासी । उकारान्त-वेणओ, वेणुवो, वेणुणो । पत्त में-वेणू । भामह-‘जसश्च ओ यूत्वम्’ ऐसा सूत्र मानकर इकार उकार को ई ऊ मानते हैं, तब-अग्गीओ, वाऊओ रूप होंगे ॥ १६ ॥

टा णा ॥ १७ ॥

इदुदन्तयोष्ठाविभक्तेः णा इत्ययमादेशो भवति । अग्गिणा । वाउणा (स्पष्टे) । अग्निना । वायुना ॥ १७ ॥

टा णा—इदुद्भ्यां परस्य टा इत्यस्य णा स्यात् । अग्गिणा । वाउणा ॥ १७ ॥

टा णा-इति । इकार उकार से पर टा को णा हो । अग्निना का अग्गिणा । वायुना का वाउणा ॥ १७ ॥

सुभिस्सुप्सु दीर्घः ॥ १८ ॥

इदुदन्तयोः सु, भिस्, सुप् इत्येतेषु दीर्घो भवति । सु, अग्गी (३-२ नलोपः, ३-५० गद्वि०, ४-६ सोर्लोपः, शे० स्प०) । अग्निः । वाऊ (२-२ यलोपः, शे० स्प०) । वायुः । भिस्, अग्गीहि (४-६ सोर्लोपः, ५-५ भिस् = हि,) । अग्निभिः । वाऊहि (२-२ यलोपः, शे० पू०) । वायुभिः । सुप्, अग्गीसु (३-२ नलोपः, ३-५० गद्वि०, दीर्घः, २-४३ घ् = स्) । अग्निषु । वाऊसु (२-२ यलोपः, दीर्घः, २-४३ घ् = स्) । वायुषु ॥ १८ ॥

१. जस ओ वो वाऽत्वं यूत्वं च । इदुदन्तयोः शब्दयोजस ओ वो इत्यादेशो भवतः । अत्वम्, ईत्वम्, ऊत्वं च विकल्पेन । चकाराद् णोऽपि । पक्षे-अदन्तत्वात् । अग्गीओ, अग्गीवो, अग्गी । वाऊओ । जसश्च ओ यूत्वं । का० पा० । २. संजीवन्मादिषु पाठोऽयम् ।

सुभिस्सुप्सु दीर्घः—एषु इदुतोर्दीर्घः स्यात् । पंती । तणू । पंतीहि । तणूहि । पंतीसु । तणूसु । कचिदित्युक्तेः भूमिसु-इत्यादौ न ॥ १८ ॥

सुभीति । सु-भिस्-सुप् के परे इकार-उकार को दीर्घ हो । पङ्क्तिः—पंती । तनुः—तणू । पङ्क्तिभिः का पंतीहि । तनुभिः का तणूहि । पङ्क्तिषु का पंतीसु । तनुषु का तणूसु । कहीं पर दीर्घ न हो । तो भूमिशब्द में दीर्घ नहीं होगा । भूमिसु । (प्रतिपादित स्वरूप पूर्वोक्त (८+६+२०+१+९+४) से सिद्ध होते हैं ॥ १८ ॥

स्त्रियां शस उदोतौ ॥ १९ ॥

स्त्रियां वर्तमानस्य शस उत् ओत् इत्येतावादेशौ भवतः । मालाउ, मालाओ । (स्पष्टे) । मालाः । णईउ, णईओ (२-२८ न=ण्, २-२ दलोपः, शो० स्प०) । नदीः । बहूउ, बहूओ (२-२७ ध्=ह्, शो० स्प०) । वधूः ॥

स्त्रियां शस उदोतौ—स्त्रीलिङ्गे वर्तमानात् प्रातिपदिकात् परस्य शस उत्त्वमोत्वं च स्याताम् । रामाउ-रामाओ । जुवईउ-जुवईओ । बहूउ, बहूओ ॥ १९ ॥

स्त्रियाम्—इति । स्त्रीलिङ्गे वर्तमान प्रातिपदिक से पर शस् को उकार ओकार हों । रामाः का रामाउ, रामाओ । युवतीः का जुवईउ, जुवईओ । वधूः का बहूउ, बहूओ ॥ १९ ॥

जसो वा ॥ २० ॥

जसः स्त्रियाम् उत् ओत् इत्येतावादेशौ वा भवतः । पक्षे—अदन्त-वत् । मालाउ, मालाओ । माला (स्प०, अदन्ते ५-२ जसो लोपः) । मालाः ॥ २० ॥

जसो वा—स्त्रीलिङ्गे वर्तमानात् प्रातिपदिकात् परस्य जस इत्येतस्य उ ओ इत्येतौ वा स्याताम् । रेहाउ, रेहाओ । मईउ, मईओ । धेणूउ, धेणूओ । देईउ, देईओ । बहूउ, बहूओ ॥ २० ॥

जसो—इति । स्त्रीलिङ्गे प्रातिपदिक से पर जस् को उ, ओ विकल्प से हों । रेखाः का रेहाउ, रेहाओ । पक्ष में—यथाप्राप्त । रेहा । मतीः का मईउ, मईओ । धेनूः का धेणूउ, धेणूओ । देवीः का देईउ, देईओ । वधूः का बहूउ, बहूओ ॥ २० ॥

अमि ह्रस्वः ॥ २१ ॥

अमि परतः स्त्रियां ह्रस्वो भवति । मालं (ह्रस्वे जाते, ५-३ अकार-लोपः, ४-१२ मकारविन्दुः) । मालाम् । णइं (२-४२ न=ण्, २-२ दलोपः, ४-१ अमोऽकारलोपः, ४-१२ वि०) । नदीम् । बहूं (२-२७ ध्=ह्, शो० पूर्व०) वधूम् ॥ २१ ॥

अमि ह्रस्वः—अमि परे दीर्घस्य ह्रस्वः स्मात् । धारं । णइं । बहूं ॥ २१ ॥

अमीति । स्त्रीलिङ्गे अम् के परे दीर्घ को ह्रस्व हो । धाराम् का धारं । नदीम् का णइं । वधूम् का बहूं ॥ २१ ॥

टाडस्डीनामिदेददातः ॥ २२ ॥

टा, डस्, डि, इत्येतेषां स्त्रियाम् इत्, एत्, अत्, आत् इत्येत आदेशा भवन्ति । टा, णईइ, णईए, णईअ, णईआ कअं । (५-२१ सूत्रे नकारस्य णः, दलोपश्च दर्शितः, शे० स्प०) । नद्या । कअं इति (१-२७ सू० स्प०) कृतम् । डस्, णईइ, णईए, णईअ, णईआ, वणं । (णई पूर्ववत्, अन्यत्स्पष्टम्) । नद्याः । (वणं इति ४-१२ सू० स्प०) । डि, णईइ, णईए, णईअ, णईआ, ठिअं (पूर्ववत् णईशब्दः, शे० सुगमम्) नद्याम् । (ठिअं इति ५-१३ सू० स्पष्टम् ।) स्थितम् ॥ २२ ॥

टाडस्डीनामिदेददातः—स्त्रीलिङ्गात् प्रातिपदिकात्परेषां टा-डस्-डि-इत्येतेषाम्, इत्, एत्, अत्, आत्, इत्येते एकैकस्य चत्वार आदेशा भवन्ति । बुद्धीइ, बुद्धीए, बुद्धीअ, बुद्धीआ । धेणूइ, धेणूए, धेणूअ, धेणूआ ॥ २२ ॥

टाडसिति । स्त्रीलिङ्ग प्रातिपदिके पर टा-डस्-डि इनमें प्रत्येक को इकार, एकार, अकार, आकार ये चारों आदेश होंगे । जैसे-बुद्ध्या तृतीया एकवचन में-बुद्धीइ, बुद्धीए, बुद्धीअ, बुद्धीआ । इन चारों आदेशों से चार रूप होंगे । एवम्-बुद्ध्याः षष्ठी में, बुद्धी सप्तमी में भी पूर्वोक्त बुद्धीइ, बुद्धीए, बुद्धीअ, बुद्धीआ-रूप होंगे । धेनु के भी धेन्वा, धेन्वाः, धेनौ में धेणूइ, धेणूए, धेणूअ, धेणूआ होंगे ॥ २२ ॥

नातोऽदातौ ॥ २३ ॥

आत आकारान्तस्य स्त्रीलिङ्गस्यानन्तरं टा-डस्-डीनाम् अत्, आत्, इत्येतावादेशौ न भवतः । पूर्व्वेण प्राप्तौ निषिध्येते । मालाइ, मालाए कअं, वणं, ठिअं । (५-२२ सूत्रादिदेतावेव भवतः, अ० स्प०) मालया ॥ २३ ॥

नातोऽदातौ—आकारान्तात्स्त्रीलिङ्गात्परेषां टादीनामदातौ न स्तः । किन्तु इत् एतौ एव भवतः । मालाइ, मालाए । रमाइ, रमाए ॥ २३ ॥

नातो-इति । आकारान्त स्त्रीलिङ्ग से पर टा-डस्-डि इनको अत् आत् नहीं होंगे । परिशेषात्-इकार, एकार होंगे । मालया का मालाइ, मालाए । एवं षष्ठी-सप्तमी में भी ये ही रूप होंगे । एवम्-रमाशब्द का तृतीया, षष्ठी, सप्तमी के एकवचन में रमाइ, रमाए होंगे ॥ २३ ॥

आदीतौ बहुलम् ॥ २४ ॥

स्त्रियामाकारान्तादातः स्थाने आत्, ईत् इत्येतौ बहुलं प्रयोक्तव्यौ । सहमाणा, सहमाणी (२-४२ न् = ण्, शे० स्प०) । हलहा, हलही (१-१३ सूत्रे द्रष्टव्ये) । सुप्पणहा, सुप्पणही (३-३ रलोपः, ३-५० पद्वि०,

१. टाडसिडस्डीनामिदेददातः । का० पा० ।

२. आदीतौ-अदीतौ । का० पा० ।

४-१ ह्रस्वः, २-४२ न् = ण्, २-२७ ख् = ह्, शो० स्प०) । छाहा, छाही ।
(२-११ सू० द्रष्टव्यं, शो० स्प०^१) ॥ २४ ॥

आदीतौ बहुलम्—स्त्रीलिङ्गे वर्तमानात्प्रातिपदिकात् आ ई एत्येतौ भवतः । काइ, कीअ । जाइ, जीअ, जीआ, जीइ, जीए । इत्यादि । ताइ ताए । तीइ, तीए, तीअ, तीआ । एवं हलिदा, हलिदी । सुप्पणहा, सुप्पणही । बहुलग्रहणात् कचिदाकार एव—असहणा । कोवणा । कचिदीकार एव—माणिणी । मणंसिणी ॥ २४ ॥

आदीतौ इति । स्त्रीलिङ्ग में विद्यमान प्रातिपदिक से पर आ ई ये दो प्रत्यय 'टाप् डीप्' के समान टादिक के परे होते हैं । काइ, एवं काए । 'नातोऽदातौ' से निषेध होने से अकार आकार टादिक को नहीं होंगे । ईकार में चारों होंगे । जैसे—कीइ, कीए, कीअ, कीआ इत्यादि । एवं यद्-शब्द को और तद्-शब्द को भी जानना । क्या, कस्याः कस्याम्-इत्यादि में समान रूप होंगे । हरिद्रादिशब्दों में (२० + २५ + ६ + ९ + १५ + ४ + (द्वि० २०) । १ + २६ + ३ + १८ + ५ + २ + १६ + १२ । ११) से सभी प्रयोग सिद्ध होते हैं । आकार में हलिदा, ईकार में हलिदी । बहुलग्रहण से कहीं आकार ही होगा असहना, कोपना । कहीं ईकार ही होगा । मानिनी, मनस्विनी । प्रायः पाणिनीय व्याकरणानुसार आ-ई की व्यवस्था जानना ॥ २४ ॥

न नपुंसके ॥ २५ ॥

प्रथमैकवचने नपुंसके दीर्घत्वं न भवति । 'सौ दीर्घः पूर्वस्ये'त्यनेन इदुदन्तयोः प्राप्तं पूर्वस्य दीर्घत्वं 'न नपुंसके' इत्यनेन बाध्यते । दिहं (५-३० सोर्विन्दुः, शो० स्प०) । महुं (२-२७ ध् = ह्, शो० स्प०) । हविं (४-६ ष्लोपः, २-२ प्रायो-ग्रहणात् वलोपो न, शो० पू०) । दधि, मधु, हविः ॥ २५ ॥

इज्जशसोर्दीर्घश्च ॥ २६ ॥

नपुंसके वर्तमानयोर्जशसोः स्थान इदादेशो भवति, पूर्वस्य च दीर्घः । वणाइ (२-४२ न्-ण्, जशशसोरिदादेशः पूर्वस्य दीर्घः) । वनानि । दहीइ । महुइ (पू०) ॥ २६ ॥

इं^३ जशशसोर्दीर्घः—नपुंसके जस्-शसोः इं इत्यादेशः स्यात्, पूर्वस्य च दीर्घः । पुण्णाइं, रण्णाइं । जाइं । ताइं । दहीइं । महुइं । कचित् निकारोऽपि । अच्छीणि ॥

इं जशशसोरिति । नपुंसकलिङ्ग में जस् और शस् को इं आदेश हो और पूर्व को दीर्घ हो । पुण्यानि = पुण्णाइं । जस् को इं, पूर्व को दीर्घ । अन्य साधुत्व उक्त नंबरों

१. यत्तत्किमः । बहुलमित्यनुवर्तते । यत्तत्किमित्यनुवर्तते । यत्तत्किमित्येत्येषु परतः आतः स्थाने ईत्ययमादेशो भवति । स्त्रियामित्यनुवर्तते । प्रथमैकवचनवर्ज ए आदेशश्च, बहुल वचनात् । जीए, तीए, कीए । जीहिं, तीहिं, कीहिं । पक्षे-जाए, ताए, जाहिं, काहिं । यस्याः, तस्याः, कस्याः । याभिः, ताभिः, काभिः । इति कचिदधिकः पाठः । का० पा० । २. मेदं सूत्रं मंजीवन्यादौ, अतो नास्य चन्द्रिकाप्रदीपाख्ये सं० हि० टीके । ३. एष संजीवनीसंमतः पाठः ।

से कर लेना। एवम्-अरण्यानि का रणाहं। 'लोपोऽरण्ये' से अकारलोप। यानि-जाई। तानि-ताई। दधीनि-दहीई। मधूनि-महूई। कहीं निकार भी हो। अक्षीणि का अच्छीनि ॥ २६ ॥

नामन्त्रणे सावोत्वदीर्घविन्दवः ॥ २७ ॥

आमन्त्रणे गम्यमाने सौ परत ओत्वदीर्घविन्दवो न भवन्ति। 'अत ओत् सो'रित्योत्वं प्राप्तम्। 'सुभिस्सुप्तु दीर्घः' इति दीर्घः। 'सोर्विन्दु-र्नपुंसके' इति विन्दुः प्रातः। हे वच्छ, हे अग्नि, हे वाउ, हे वण, हे दहि, हे महु (व्याख्यातप्रायाः पूर्वमेव, विशेषकृत्यं सुस्पष्टम्) ॥ २७ ॥

नामन्त्रणे सावोत्वदीर्घविन्दवः—संबोधने सुप्रत्यये ओत्वादय आदेशा न स्युः। (ओ) हे वल्लह! (दीर्घः) हे ससि। अरे धण। कचिदीर्घत्वमपि। हे-पहु। रे गिरघणा ॥ २७ ॥

नामन्त्रणे इति। आमन्त्रण-संबोधन में सुप्रत्यय के परे ओत्वादिक आदेश नहीं होते हैं। जैसे-हे वल्लभ! यहाँ ओकार नहीं होगा। हे वल्लह! हे ससि! अरे धण! यहाँ दीर्घ, अनुस्वार नहीं होगा। कहीं दीर्घ भी हो जायगा। जैसे—हे प्रभो का हे पहु। रे गिरघणा ॥ २७ ॥

स्त्रियामात एत् ॥ २८ ॥

स्त्रियामामन्त्रणे आतः स्थाने एत्वं भवति सौ परतः। हे माले, हे साले। (स्पष्टे) 'अन्त्यस्य हल' इति सोर्लोपः ॥ २८ ॥

आत ए—आमन्त्रणे सौ स्त्रियामाकारस्य एकारः स्यात्। हे बाले। आमन्त्रणे कचिदेत्वं न। हे माउच्छा। हे पिउच्छा। हे अत्ता ॥ २८ ॥

आत इति। स्त्रीलिङ्ग में संबुद्धि-सु के परे आकार को एकार हो। हे बाले। हे गंगे इत्यादि। कहीं आमन्त्रण में एकार न हो। जैसे मातृष्वसा का माउच्छा, संबोधन में भी ऐसा रहेगा। एवं हे पितृष्वसः का हे पिउच्छा, हे स्वश्रूः का हे अत्ता ॥ २८ ॥

ईदूतोर्हस्वः ॥ २९ ॥

आमन्त्रणे ईदूतोर्हस्वो भवति। हे णइ, हे बहु ॥ २९ ॥

ईदूतोर्हस्वः—आमन्त्रणे सौ परे स्त्रियामीकारस्थोकारस्य च हरवः स्यात्। अयि माणिणि। हे बहु ॥ २९ ॥

ईदूतोरिति। संबोधन अर्थ में सु के परे स्त्रीलिङ्ग प्रातिपदिक के ईकार उकार को हस्व हो। हे मानिनि का हे माणिणि। एवं हे बहु। हे णदि इत्यादि ॥ २९ ॥

सोर्विन्दुर्नपुंसके ॥ ३० ॥

नपुंसके वर्तमानस्य सोर्विन्दुर्भवति। वणं, दहिं, महुं। (स्प०) ॥ ३० ॥

नपुंसके सोर्विन्दुः—नपुंसके प्रातिपदिकात् सोर्विन्दुरादेशः स्यात्। वअणं, रअणं, दहिं, महुं, धणुं ॥ ३० ॥

१. संजीवन्यादिसंमतः पाठः। २. संजीवन्यनुसारी पाठ एषः।

नपुंसके इति । नपुंसकलिङ्ग प्रातिपदिक से पर सो को बिन्दु हो । वचनम् का वअणं । रत्नम् का रअणं । दहिं । महुं । धणुं । स्पष्ट हैं ॥ ३० ॥

ऋत आरः सुपि ॥ ३१ ॥

ऋकारान्तस्य सुपि परत आर इत्यादेशो भवति । भत्तारो सोहइ (३-३ रलो०, ३-५० तद्वि, ५-१ ओ) भर्ता । (२-४३ श् = स्, युवर्णस्य गुणः, २-२७ भ् = ह्, ७-१ त = इ) शोभते । भत्तारं पेक्खमु (५-३ अमोऽकारलोपः, ४-१२ मविं०, शे० पू०) भर्तारम् । (१२-१८ दृश = पेक्ख, ७-४ सु) पश्यामः । भत्तारेण कअं (५-१२ एत्वं, ५ = ४ टा = ण) ॥ ३१ ॥

ऋत आरः सुपि । स्वादौ विभक्तौ ऋकारस्य आरः स्यात् । भत्तारो । अदन्तवत् ॥

ऋत इति । स्वादिकविभक्ति के परे ऋकार को आर हो । भर्तृशब्द के ऋकार को आर होने के बाद अकारान्त शब्द की तरह 'अत ओत्सोः' से ओ । भत्तारो ॥ ३१ ॥

मातुरात् ॥ ३२ ॥

मातृसम्बन्धिन ऋकारस्याकारो भवति । माआ (२-२ तलोपः) । सोहइ (२-४३ श् = स्, सोहन्तिवत् गुणः, ७-१ इ) शोभते । माअं पेक्खसु (३-३ तलोपः, ह्रस्वः, ५-३ अमोऽकारलोपः ४-१२ विं० । अ० स्प०) । माआइ, माआए (२-२ तलोपः, ५-२२ अत्वे कृते) कअं ॥ ३२ ॥

मातुरा^१ । मातृशब्दे ऋकारस्य आ स्यात् । माआ । नणंदा । अत्र मण्डूकप्लुत्या पूर्वनकारस्य न णकारः ॥ ३२ ॥

मातुरिति । मातृशब्द के ऋकार को सब विभक्तियों के परे आकार हो । (१) माआ, माआओ । (२) माअं, माआओ । (३) माआइ, माआहिं । (४) चतुर्थी प्राकृत में नहीं होती । (५) माआउ, माआहिन्तो । (६) माआइ, माआणं । (७) माआए, माआसु । (संबुद्धौ) हे माए, हे माआओ—इत्यादि । मातृशब्द के समान ननान्द—शब्द को भी जानना । पूर्व नकार को णकार नहीं होगा । नणंदा, नणंदाओ इत्यादि मातृ के समान ॥ ३२ ॥

उर्जशसृष्टाडस्सुप्सु वा^३ ॥ ३३ ॥

जशशसृष्टाडस्सुप्सु परत ऋकारस्य स्थाने उकारादेशो भवति वा । जस्, भत्तुणो (३-३ रलोपः, ३-५० तद्वि०, ५-१६ णो) । भत्तारा (५-३१ ऋ = आर, णो, शे० पू०) । भत्तारे (५-३१ आर, ५-१२ एत्वं, ५-२ शसो लोपः, शे० पू०) । टा, भत्तुणा (५-१७ टा = णा, शे० पू०) । भत्तारेण (पू० व० रलोपादिकं, ५-३१ आर, ५-१२ एत्वं, ५-४ टा-ण) । डस्, भत्तुणो (५-१५ णो, शे० पू०) । भत्तारस्य (रलोपे तद्वित्वे च

१. सौ । का० प० ।
वा । का० पा० ।

२. एष पाठः संजीवन्त्यादौ ।

३. उण जशशसृष्टाडसिडस्सु

कृते ५-३१ आर, ५-८ डसः स्सः) सुप्, भत्तूस् (५-११ दीर्घः, शो० स्प०) । भत्तारेस् (५-२२ एत्वं, शो० पू०) ॥ ३३ ॥

उ जसशसृटाडस्सु^१ वा—जस्-शस्-टा-डस्-सु परतः ऋत उत्वं वा स्यात् । भत्तू, भत्तारो । भत्तूणो, भत्तारे । भत्तूणा, भत्तारेण । भत्तूणो, भत्तारस्स ॥ ३३ ॥

उ जसिति । जस्-शस्-टा-डस् के परे ऋकार को उकार विकल्प से हो । पक्ष में—आर । (१) भत्ता, भत्तू, भत्तारा । (२) भत्तारं, भत्तूणो, भत्तारे । (३) भत्तूणा, भत्तारेण, भत्तारेहिं । (५) भत्ताराउ, भत्ताराओ, भत्तारेहिन्तो । (६) भत्तूणो, भत्तारस्स, भत्तारणं । भत्तारे, भत्तारम्मि, भत्तारेसु । आर आदेश करने पर अकारान्त ग्रामशब्द के समान रूप होंगे और तत्तद्विभक्ति में उकार करने पर पूर्वोक्त सूत्रों से तथाकथित रूप होंगे ॥ ३३ ॥

पितृभ्रातृजामातृणामरः ॥ ३४ ॥

पित्रादीनां सुपि परतः ऋतोऽरो भवति । आरापवादः । पिअरं (२-२ तलोपः, ५-३ अमोऽकारस्य लोपः, ४-१२ मो बिन्दुः) । पिअरेण (५-१२ एत्वं, ५-४ टा = ण, शो० पू०) । भाअरं, भाअरेण । जामाअरं, जामाअरेण (पूर्ववत्) ॥ ३४ ॥

पितृभ्रातृजामातृणामरः—एषां सुपि अरः स्यात् । सौ, पित्रा । वक्ष्यमाणेन (३४) आकारः । जसि-पित्ररा । जामाअरा । जस्-शस्-टाडस्सु पूर्वसूत्रानुवृत्तिः वा उकारः । पिऊ । भाऊ । जामाऊ । शसि, पिउणो । भाउणो । जामाउणो । पक्षे-पित्ररे । भाअरे । जामाअरे । टाप्रत्यये, पिउणा । भाउणा । जामाउणा । पक्षे-पित्ररेण । भाअरेण । जामाअरेण । डसि, पिउस्स । भाउस्स । जामाउस्स । पक्षे-पित्ररस्स । भाअरस्स । जामाअरस्स ॥ ३४ ॥

पितृ-इति । पितृभ्रातृजामातृ-शब्द के ऋकार को अर हो, सुप्-प्रत्याहार के परे । पिआ, वक्ष्यमाण ३४ सूत्र से आकार आदेश । जस् के परे अर आदेश । पिअरा । भ्रातृ का भाअरा, जामातृ का जामाअरा । इन शब्दों को जस्-शस्-टा-डस् के परे उकार भी हो । पितृ + जस् । ऋ को उकार, 'कगचजतद०' से तलोप । उकार होने पर अदन्तभाव मानकर जस् का लोप, उकार को दीर्घ । पिऊ । इसी तरह भ्रातृ, जामातृ का जानना । शस् के परे उकार । पक्ष में—'इदुतोः शसो णो' से णो । पिउणो । पक्ष में—अर, शस् का लोप, 'ए सुप्यडि०' से एकार । टा-पिउणा, पक्ष में—पिअरेण इत्यादि । इसीतरह भ्रातृ, जामातृ का जानना ॥ ३४ ॥

आ च सौ ॥ ३५ ॥

पित्रादीनामाकारो भवति सौ परतः । चकारादरश्च । पिआ (स्पष्टम्) । पिअरो (५-१ ओ, शो० स्प०) । भाआ, भाअरो । जामाआ, जामाअरो ॥ ३५ ॥

१. संजीवनीसंमत एष पाठः ।

२. आच्च सौ । का० पा० ।

आ च सौ—एषाम् ऋत आकारः स्यात्सौ परे । चकारादरश्च । पित्रा, पित्ररो । भात्रा, भात्ररो । जामात्रा, जामात्ररो । आमन्त्रणेऽप्येवम् । हे पित्रा । हे भात्रा । हे जामात्रा । 'पित्रादिभ्यः परस्यापि सावाकार ऋतो मतः' । भत्ता । कत्ता । पोत्ता ॥ ३५ ॥

आ च—इति । पितृ-भ्रातृ-जामातृ-शब्द के ऋ को आ हो, चकार से अर भी हो सु के परे । पिआ । अर होने पर अदन्त ग्रामशब्द की तरह 'अत ओत्सोः' से ओ । पिअरो । संबोधन में भी आकार होगा । हे पिआ, पञ्च में—हे पिअर । पित्रादिक के अतिरिक्त अन्य ऋकारान्त शब्द के भी ऋ को सु के परे आ होगा । भत्तृ-भत्ता । कर्तृ-कत्ता ॥ ३५ ॥

राज्ञश्च ॥ ३६ ॥

राजन्-शब्दस्य आ इत्ययमादेशो भवति सौ परतः । राआ (स्पष्टम्) ॥

राज्ञः^१—राजन्-शब्दस्य सौ परे आकार आदेशः स्यात् । राआ ॥ ३६ ॥

राज्ञ इति । राजन्-शब्द को सु के परे आकार आदेश हो । राआ । हल् स् का लोप ॥ ३६ ॥

आमन्त्रणे वा विन्दुः ॥ ३७ ॥

राजन्-शब्दस्य आमन्त्रणे वा विन्दुः स्यात् । हे राअं (४-६ नलोपः, २-२ जलोपः, शेषमदन्तवत्) । हे राअ (५-२७ विन्दुर्न) ॥ ३७ ॥

आमन्त्रणे विन्दुर्वा^२—राजन्-परस्य आमन्त्रणेऽर्थे सुप्रत्ययस्य वा विन्दुः स्यात् । हेराअं, हेराआ, हेराअ । 'विन्दुदीर्घौ विनाऽह्वा नै राज्ञो हेराअ इत्यपि' । 'भवद्भगवतोर्विन्दुः सावनामन्त्रणेऽपि च' । चकारादामन्त्रणेऽपि । भवं । भग्वं । हेभवं । हेभग्वं ॥ ३७ ॥

आमन्त्रणे इति । संबोधन में राजन्-शब्द से पर सुप्रत्यय को अनुस्वार विकल्प से हो । 'कगचज' से जकारलोप । सु को अनुस्वार । हे राअं । पञ्च में—हे राआ । संबोधन में विन्दु और दीर्घ के विना भी जब राजन्-शब्द होगा, तब हे राअ—यह प्रयोग होगा । 'भवत्' और भगवत् शब्द को अनामन्त्रण में और चकार से आमन्त्रण में भी सु को विन्दु हो । भवान्-भवं । भगवान्-भगवं । इसी तरह संबोधन में—हे भवं । हे भगवं ॥ ३७ ॥

जज्ञश्सुडसां णो ॥ ३८ ॥

राज्ञ उत्तरेषां जस्-शस्-डस् इत्येतेषां णो इत्ययमादेशो भवति । राआणो (पूर्ववत् नलोपे कृते, ५-४४ ज = आ, शो० स्प०) । पेक्खन्ति (पूर्ववत् दशोः पेक्ख आदेशो, झिस्थाने ७-४ न्तिः) राजानः पश्यन्ति । राआणो पेक्ख (शसि रूपमेतत्, स्पष्टं पूर्ववत्), राज्ञः पश्य । राज्ञो धणं (४-६ नलोपः, २-२ जलोपः, ५-४३ इः) । राज्ञः । (रण्णो धणं २-

१. संजीवनीस्थः पाठः ।

२. किञ्चिद्वैपरीत्येनायं पाठः संजीवन्याथनुसारी ।

२ जलोपः, ५-४२ णद्वि०, अन्त्यलोपश्च, अलोपो, ह्रस्वश्च संयोगे ४-१ सूत्रे द्रष्टव्यम्) ॥ ३८ ॥

जशशसङ्घसां णो- राजन्शब्दात्परेषामेषां णो इत्ययमादेशः स्यात् जशशसोः ।
जसि-रात्राणो होहिस्सन्ति । शसि-रात्राणो पेच्छ । ङसि-रात्राणो पुत्तो ॥ ३८ ॥

जसिति । राजन्-शब्द से पर जस्-शस्-ङस् इनको णो आदेश हो और आकार आदेश हो । राजन् + जस् । जस् को णो आदेश और अकार को आकार । रात्राणो । एवं शस् और ङस् के परे भी रात्राणो होगा । केवल वाक्य में विभक्तिभेद मालूम होगा । जैसे, जस् में-रात्राणो भविष्यन्ति, रात्राणो होहिस्सन्ति । शस् में-रात्रः पश्य, रात्राणो पेच्छ । ङस् में-रात्रः पुत्रः, रात्राणो पुत्तो । परंतु प्राकृत में रात्राणो यही होगा ॥ ३८ ॥

शस एत् ॥ ३९ ॥

रात्रः परस्य शस ए इत्ययमादेशो भवति । राए पेक्ख (नजयोः पूर्ववलोपः, ४-१ आलोपः) रात्रः । (पूर्ववत् पेक्खादेशः) पश्य । रात्राणो पेक्ख (पूर्वसूत्रे स्पष्टम्) ॥ ३९ ॥

शस एच्च^१-राजन्-शब्दात्परस्य शस एकारः स्यात् । चकारात् णो अपि । राए । रात्राणो । अनेनैव आदेशद्वयसिद्धे पूर्वसूत्रे शसग्रहणमपार्थम् ॥ ३९ ॥

शस इति । राजन्-शब्द से पर शस्प्रत्यय को एकार हो । चकारग्रहण से ओकार भी हो । राए, रात्राणो । इसीसे णो आदेश भी सिद्ध था फिर पूर्वसूत्र में शस् का ग्रहण निरर्थक है ॥ ३९ ॥

आमो णं ॥ ४० ॥

रात्रः उत्तरस्यामः षष्ठीबहुवचनस्य णं इत्ययमादेशो भवति । रात्राणं (४-६ नलोप, ५-४४ ज = आ) । रात्राम् ॥ ४० ॥

अमो^२ णं-राजन्-शब्दात्परस्य अमो णं इत्यादेशः स्यात् । रात्राणं । राजानम् ॥ ४० ॥

अमो-इति । राजन्शब्द से पर अम् को णं आदेश हो । इससे अम् को णं । वक्ष्यमाण-‘आ णोणमो०’ ४३ से आकार । रात्राणं ॥ ४० ॥

टा णा ॥ ४१ ॥

रात्र उत्तरस्याः टाविभक्तेः णा इत्ययमादेशः स्यात् । रात्राणां (४-६ नलोपे, ५-४३ ज = इ, शे० स्प०) रात्रा ॥ ४१ ॥

टा णा-राजन्-शब्दात् परस्य टा इत्यस्य णा स्यात् । रात्राणां ॥ ४१ ॥

टा णा इति । राजन्-शब्द से पर टा को णा हो । इससे णा । इदद्वित्वे ४२ से इकार । रात्राणां ॥ ४१ ॥

१. सुबोधिनीसंमतः पाठः ।

२. सुबोधिनीस्थः पाठः ।

उसश्च द्वित्वं वान्त्यलोपश्च ॥ ४२ ॥

राज्ञ उत्तरस्य उसादेशस्य टादेशस्य च वा विकल्पेन द्वित्वं भवति, अन्त्यस्य च लोपः । रण्णो (५-३८ सूत्रे स्पष्टम्) । राइणो घणं । (५-४१ सूत्रे स्प०) । रण्णा, राइणा कअं (४-६ नलोपः, ५-४१ टा = णा, द्वित्वे, अन्त्यजलोपे ह्रस्वे च) ॥ ४२ ॥

उसश्च द्वित्वं वा जलोपश्च^१—राजन्शब्दात्परस्य उसादेशस्य णो इत्यस्य द्वित्वं वा स्यात्, जलोपश्च । सहपठितत्वात् यत्र द्वित्वं तत्रैव जलोपः । 'कगचजे'ति-जलोपे सिद्धे सस्वरलोपार्थमयमारम्भः । चकारात् 'णा' इत्यस्यापि परिग्रहः । रण्णो, पक्षे-राइणो । टा-रण्णा, राइणा । ङसि-‘णो ङसेर्णत्वद्वित्वं स्यात्, राज्ञो लोपश्च जस्य वा’ । रण्णो, राइणो, रात्रा, रात्राओ, रात्राउ, रात्राहिन्तो ॥ ४२ ॥

उस इति । राजन्-शब्द से पर उसादेशसम्बन्धी णो को विकल्प से द्वित्व हो और जकार का लोप हो । जहाँ द्वित्व होगा वहीं जकार का लोप होगा । 'कगचज०' से जलोप सिद्ध था फिर जलोप का विधान सस्वरजकार-ग्रहणार्थ है । 'जस्-शस्-ङसां०' से णो आदेश, इससे द्वित्व, जकारलोप । रण्णो । पक्ष में-‘इदद्वित्वे’ से इकार । राइणो । चकार से टा के णा को भी द्वित्व, जलोप । रण्णा । पक्ष में-राइणा । ‘ङसि’-पञ्चमी के एकवचन ङसि को णो आदेश, णद्वित्व, जकार का लोप हो । रण्णो, पक्ष में-राइणो । ‘ङसेरादो०’ से राआ, राआओ, इत्यादि होंगे । रण्णो इत्यादि में न० ११ से ह्रस्व है ॥ ४२ ॥

इदद्वित्वे ॥ ४३ ॥

वेति निवृत्तम् । उसादेशस्य टादेशस्य च अकृते द्वित्वे राज्ञ इत्वं भवति । राइणा, राइणो (स्प०) । कृते द्वित्वे त्वित्वं न भवति । रण्णा, रण्णो (५-४२ सू०, ५-२८ सूत्रे च स्पष्टम्) ॥ ४३ ॥

इदद्वित्वे—राजन्शब्दस्य इत्वं स्यात्, नतु द्वित्वे । जसि शसि-राइणो । डौ-राइमि, रात्रमि । अद्वित्वे सर्वत्रैवकारे सिद्धे 'मिस्भ्यसोः आम्सुपोरित्वं राज्ञोऽकारस्य चेष्टते' । इति मन्दप्रयोजनम् । मिसि-राइहिं, राएहिं । इत्यादि ज्ञेयम् । 'ङसिङ्यो-र्जशसो राज्ञ इवाऽऽदेशोऽनजादिके' । जसि-राइणो । पक्षे-रात्राणो । एवं शसि अपि । ङसि-राइणो । पक्षे-रण्णो । डौ-राइमि । पक्षे-रात्रमि ॥ ४३ ॥

इद-इति । राजन्-शब्द के अकार को इकार हो द्वित्वविषय को छोड़ कर अर्थात् जहाँ णकार को द्वित्व हुआ होगा वहाँ इकार नहीं होगा । राइणा, राइणो इत्यादि । मिस्भ्यस्० इत्यादि के परे 'इदद्वित्वे' से इकार सिद्ध है फिर यह वार्तिक निरर्थक है ।

१. ङस्-ङसि-टां णोणौ ङण् २-२५९ । राजन् शब्दस्य अना सहितस्य जस्य ङस्, ङसि, टावचनानां णो, णा, इत्यादेशौ, तयोः परयोर्ङण् इत्यादेशो वा भवति । टिलोपः । रण्णा, राजन् णा कृते 'अन्त्यङ्गल' इति नकारलोपे जस्य ङण् राकारस्याकारस्य टिलोपे च कृते रण्णा इति रूपं भवति । इति वार्मीकिः । २. सुबोधिनीस्थः पाठ एषः ।

जस्-शस्-डसि-डि के परे राजन्-शब्द के अकार को इकार हो । जस्-शस् में, राइणो । पत्त में-राआणो । डसि में, राइणो । पत्त में-रण्णो, राआ इत्यादि कह दिये हैं । डि में, राइम्मि । पत्त में-राअम्मि ॥ ४३ ॥

आ णोणमोरडसि ॥ ४४ ॥

णोणमोः परयो राज्ञो जकारस्य आकारादेशः स्यात्, अडसि षष्ठ्येकवचने न भवति । राआणो पेक्खन्ति । राआणो पेक्ख (५-३८ सूत्रे व्याख्याताः) । राआणं धणं (५-४० सू० स्प०) । अडसीति किम् ? राइणो, रण्णो धणं । शेषमदन्तवत् । राअं, राएहिं । राआ, राआदो, राआदु, राआहि (५-६ सूत्रेण आ-दो-दु-हयः डसेः स्थाने प्रयुज्यन्ते, शे० स्प०) । राआहिंतो राआसुंतो (५-७ भ्यसः हिंतो सुंतो-आदेशौ) । राअम्मि, राए (५-९ डेः ए-म्मि) । राएसु (५-१२ एत्वे, शे० स्प०) । राजानं, राजभिः, राज्ञः, राजभ्यः, राज्ञि, राजसु ॥ ४४ ॥

आ णोणमोरडसि—राजन्शब्दस्य आत्वं स्यात्, णो णं-इत्येतयोः परयोः । जस्-शसोः-राआणो । अमि-राआणं । अडसीति किम् ? राइणो पुत्तो ॥ ४४ ॥

आ णो-इति । णो, णं के परे राजन्शब्द को आकार हो, डस् को छोड़ कर । अर्थात् डस् के परे नहीं होगा । 'जस्शस्' से णो आदेश, इससे आकार । राआणो । अम् के परे राआणं । डस् के परे आकार नहीं होगा, 'इदद्वित्वे' से इकार । राइणो ॥ ४४ ॥

आत्मनोऽप्पाणो वा ॥ ४५ ॥

आत्मनोऽप्पाण इत्यादेशो भवति वा । अप्पा, अप्पाणो (४-६ नलोप०, शे० स्प०) ॥ ४५ ॥

आत्मनोऽप्पाणो वा—आत्मन्शब्दस्य सुपि परे अप्पाण इति वा निपात्यते । अप्पाणो । पत्ते-अप्पा ॥ ४५ ॥

आत्मन इति । आत्मन्-शब्द को सुप् के परे अप्पाण यह निपातरूप आदेश विकल्प से हो । अप्पाणो । पत्त में-अप्पा ॥ ४५ ॥

इद्वद्वित्ववर्जं राजवदनादेशे ॥ ४६ ॥

आत्मनोऽनादेशे राजवत्कार्यं स्यादित्वद्वित्वे वर्जयित्वा । अप्पा, अप्पाणो, अप्पाणा, अप्पाणो । (५-३८ सूत्रानुसारतः जसादीनां णोत्वा-दिकं सर्वं राजवत्) । आत्मा, आत्मनः, आत्मना, आत्मनः ॥ ४६ ॥

इद्वद्वित्ववर्जं राजवदनादेशे—आत्मन्शब्दस्य राजवत् कार्यं स्यात्, इद्वद्वित्वे वर्जयित्वा । 'इदद्वित्वे' 'डसश्च द्वित्वं वे'त्यादि वर्जयित्वा अन्यासु विभक्तिषु राजवत्कार्यं स्यात्, नतु आदेशो । (१) 'अप्पाणो, अप्पाणा (२) अप्पाणं, अप्पाणे (३)

१. संज्ञावनीसंमतः पाठः ।

अप्पाणेण, अप्पाणेहि' इत्यादि अकारान्तवत् । पक्षे-अप्पा, अप्पाणो इत्यादि राजन्-शब्दवत् ॥ ४६ ॥

इदिति । आत्मन्-शब्द को राजन्-शब्द के समान कार्य हो, इद्, द्वित्व को छोड़ कर । अर्थात् 'इदद्विवे' 'इसश्च द्वित्वं वा' इत्यादि को छोड़कर अन्य विभक्तियों में राजन् के समान कार्य हो, आदेश में नहीं । 'अत ओत्सोः' इत्यादि सब कार्य अकारान्तशब्द की तरह होंगे । (१) अप्पाणो, अप्पाणा । (२) अप्पाणं, अप्पाणा-इत्यादि । साधुत्व अकारान्त ग्रामशब्द के समान है । पक्ष में-जहाँ अप्पाण आदेश नहीं होगा, वहाँ 'आत्मनि पः' से पकार । 'शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ' से पकारद्वित्व । 'राज्ञः' से आकार, 'अदातो यथादिषु वा' (१०) से ह्रस्व । अप्पा । जस् के परे त्म को पूर्ववत् पकारद्वित्व । राजवत् होने से 'जस्-शस्-डसां णो' से जस् को णो आदेश । 'आ णोणमोरडसि' से आकार । अप्पाणो । अम् के परे अप्पाणं । शस् के परे अप्पाणो । इसी प्रकार राजन्-शब्द के समान सब सूत्रों से सब कार्य होंगे, परन्तु इकारादेश और द्वित्व को छोड़ कर होंगे और जहाँ अप्पाण आदेश होगा, वहाँ भी राजवत् कार्य नहीं होगा । प्रथम उदाहरणों में दिखा दिया है ॥ ४६ ॥

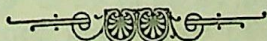
ब्रह्माद्या आत्मवत् ॥ ४७ ॥

इति श्रीवररुचिविरचिते प्राकृतप्रकाशे पञ्चमः परिच्छेदः ।

ब्रह्माद्याः शब्दा लक्ष्यानुसारेणात्मवत् साधवो भवन्ति । ब्रह्मा, ब्रह्माणो (३-३ रलोपः, ४-६ नलोपः, शेषं लक्ष्यानुसारेणात्मनो राजवत्कार्यं भवत्यतः ५-३६ सू० आत्वम्) । ब्रह्मा । (एवमुत्तरत्रापि) जुवा, जुवाणो (२-३१ य् = ज्, ४-५ नलोपः, शेषमात्मवत्) । अद्धा, अद्धाणो । (३-३ वलोपः, २-५० ध्वि०, ३-५१ ध् = द्, ४-६ नलोपः, शेषमात्मवत्) । ब्रह्मन्, युवन्, अध्वन्, एवमादयो लक्ष्यानुसारेणावगन्तव्याः ॥ ४७ ॥

इति श्रीभामहविरचिते प्राकृतप्रकाशव्याख्याने लिङ्गविभक्त्यादेशः पञ्चमः परिच्छेदः ।

ब्रह्मादयोऽप्येवम्—आत्मन्-शब्दस्य अप्पाण इति निपातवत् ब्रह्मन्शब्दादीन् नमपि 'ब्रह्माण' इत्यादयो निपाता बोध्याः । ब्रह्माणो, ब्रह्माणा, इत्यादयोऽकारान्तशब्दवत् । पक्षे-ब्रह्मा, ब्रह्माणो—इत्यादयो राजन्शब्दवत् इद्वित्ववर्जमुदाहरणीयाः ॥

१. पुंस्यन आणो राजवच्च ५।३।१६ । पुलिङ्गे वर्तमानस्यान्नन्तस्य आण इत्यादेशो वा भवति । पक्षे यथादर्शनं राजवत् कार्यं भवति । हे० । २. संजीवन्यनुसारी पाठः ।

ब्रह्माणो ब्रह्माणो वा स्याद् यूनो जूआण इत्यपि ।
 राज्ञो राज्ञाण आदेशो प्राणो गावाण इत्यपि ॥
 'अर्यम्णस्त्वज्जमाणो वा पूष्णः पूसाण इत्यपि ।
 अद्धाणो त्वध्वनः स्थाने ब्रह्माद्या एवमादयः ॥

सर्वेष्वपि आदेशेषु अकारान्तत्वात् ग्रामशब्दवद् रूपाणि ज्ञेयानि । तत एव तेषां साधुत्वं कल्पनीयम् । अनादेशपक्षे तु इदद्वित्वे आत्मन्शब्दवत्, अन्यविभक्तिषु राजन्-शब्दवदविशेषेण साधनीयानि ॥ ४७ ॥

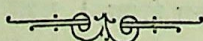
इति 'चन्द्रिका' व्याख्यायां पञ्चमः परिच्छेदः ।

ब्रह्मेति । आत्मन्-शब्द की तरह ब्रह्मादिकों को भी जानना, अर्थात् जैसे आत्मन्-शब्द को अप्पाण यह निपात आदेश होता है, ऐसे ही ब्रह्मन्-शब्द को भी बग्हाण आदेश होगा और बग्हाण-शब्द के रूप तत्साधुत्व अकारान्त ग्रामशब्द के समान जानना । (१) बग्हाणो, बग्हाणा । (२) बग्हाणं, बग्हाणा । बग्हाणेण, बग्हाणेहि । इत्यादि । और जहाँ बग्हाण आदेश नहीं होगा, वहाँ राजन्-शब्द के समान इकारादेश और णकारद्वित्व के अतिरिक्त सब प्रक्रिया और रूप जानना । ब्रह्मादिक कौन-कौन हैं और किसको क्या आदेश होता है यह बताते हैं—बग्हाणो इति । ब्रह्मन्-शब्द को बग्हाण, युवन्-शब्द को जूआण, राजन् को राआण, प्रावन् को गावाण, अर्यमन् को अज्जमाण, पूषन् को पूसाण और अध्वन् को अद्धाण आदेश होते हैं । ये ब्रह्मादिक बताये हैं । महाकवि-प्रयोगानुकूल तथा लोकव्यवहारानुकूल यह परिगणन कहा है । इन आदेशों में अकार अन्त पर है, अकारान्त शब्द के समान रूपसाधुत्व करना, जैसा प्रथम बता आये हैं । और जहाँ आदेश नहीं होगा वहाँ राजन्-शब्द के समान साधुत्व है । इति ॥ ४७ ॥

टिप्पणी—भामह-व्याख्यानुकूल पञ्चम परिच्छेद समाप्त है । सर्वादिविभक्ति-सम्बन्धी कार्यविधायक षष्ठ परिच्छेद मानते हैं, परन्तु वस्तुतः सुबिधि-सम्बन्धी यह परिच्छेद है, अतः चाहे सर्वादिगण के कार्यविधायक सूत्र हों चाहे इतर असर्वादि के सुबिधिसम्बन्धी कार्य-विधायक सूत्र हों सब का सुबिधि में परिगणन होगा । अतः अभी पञ्चम ही परिच्छेद है । उसकी समाप्ति भामह के षष्ठ परिच्छेद की समाप्ति के साथ है । अस्तु ।

इति 'प्रदीप' नामकहिन्दीव्याख्यायां पञ्चमः परिच्छेदः ।

१. 'उक्ष्ण उच्छाण इत्येवं'-इति सुबोधिन्यां पाठः ।

अथ षष्ठः परिच्छेदः

सर्वादेर्जस एत्वम् ॥ १ ॥

सर्वादेरुत्तरस्य जस एत्वं भवति^१ । सव्वे (३-३ रलोपः, ३-५० वद्धि०) । जे (२-२१ य = ज) । एवमग्रेऽपि ज्ञेयम् । ते (४-६ दलोपः) । के (६-१३ किम् = क) । कदरे (१२-३ त = द) । सर्वे । ये । ते । के । कतरे ॥ १ ॥

सर्वादेः—अधिकारोऽयम्, 'द्वेदो' इति यावत् । अतः परं यत् कार्यं तत्सर्वादेरधिकृतं वेदितव्यम् । सर्व इत्यादिकाः सर्वादयः पञ्चत्रिंशत्प्रसिद्धाः ॥

जस एत्—सर्वादेः परस्य जस एत् स्यात् । 'क्वचिदपि लोप' इत्यल्लोपः । सव्वे । किम् : कः । के । ये । ते । इमे । इतरे-इत्यादयः ॥

सर्वादेः—इति । 'सर्वादेः' यह अधिकार सूत्र है । इसके अनन्तर 'द्वेदो' इस सूत्र तक जितने कार्य होंगे वे सर्वादिकों को होंगे । सर्व, विश्व इत्यादि सर्वादिक ३५ पैंतीस प्रसिद्ध हैं ।

जस इति । सर्वादिक से पर जस को एकार हो । इससे एकार । 'क्वचिदपि लोपः' से अल्लोप । सव्वे । 'किम् : कः' से क आदेश । के । यद् का ये । एवं ते, इमे, अण्णे, इतरे इत्यादिक जानना । व्यापक प्रातिपदिक रूप में (२+२०+३+४+ द्वि० २१) से सिद्ध होंगे ।

डेः सिंसम्मिन्त्थाः^३ ॥ २ ॥

डेः सप्तम्येकवचनस्य सर्वादिपरस्थितस्य स्थाने सिंस, म्मि, त्थ इत्येत आदेशा भवन्ति । सव्वसिंस, सव्वम्मि, सव्वत्थ (पूर्ववत् रलोपो वद्धित्वं च, शो० स्प०) । इअरसिंस, इअरम्मि, इअरत्थ (२-२ तलोपः, शो० स्प०) । सर्वस्मिन्, इतरस्मिन् ॥ २ ॥

डेः सिंसम्मिन्त्थाः—सर्वादेः परस्य डिप्रत्ययस्य सिंस-म्मि-त्थ इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । सव्वसिंस, सव्वम्मि, सव्वत्थ । एवं-जसिंस, जम्मि, जत्थ । तसिंस, तुम्मि, तत्थ । डौ स्मिन्प्रयोगे-सिंस, म्मि प्रयोज्यौ । त्रलि-यत्र तत्रादिषु त्थ इति । यत्र=जत्थ, तत्र=तत्थ । इति विवेकः ॥ २ ॥

डेरिति । सर्वादिक से पर डिप्रत्यय को सिंस, म्मि, त्थ ये तीन आदेश होते हैं । सर्वस्मिन् में सव्वसिंस, सव्वम्मि, सव्वत्थ । इसी प्रकार सभी सर्वादिकों में जानना ।

१. अकारान्ताद्भवति । तथा च हेमः—अतः सर्वादेर्जसः । ८।३।५८ । अतः किम् ? सव्वाओ रिद्धीओ इति^१ । २. भामहे तु सूत्रद्वयमिदं मिलित्वा सूत्रमेकं दृश्यते । ३. डेः सिंस-म्मि-त्थाः, डेः स्सं । का० पा० ।

परंतु डि को र्सि, मि होंगे । जैसे यस्मिन् में जरिस्, जस्मि होंगे और त्रल् के विषय में त्थ होगा । जैसे सर्वत्र का सव्वत्थ । यत्र का जत्थ इत्यादि ॥ २ ॥

इदमेतत्कियत्तद्भ्यष्टा इणा वा ॥ ३ ॥

इदम्, एतद्, किम्, यद्, तद् इत्येतेभ्यः टा इत्यस्य इणादेशो भवति वा । इमिणा (६-१४ इदम् = इम, ४-१ अलोपः, शो० स्प०) । एदिणा (४-६ दलोपः, १२-३ त् = द्, ४-१ अलोपः) । किणा (६-१३ किम् = कः, ४-१ अलोपः) । जिणा, तिणा (२-३१ य् = ज्, ४-६ दलोपः) । पक्षे-इमेण, एदेण, केण, जेण, तेण । (६-१४ इदम् = इद्, ५-४ सूत्रोदाहृत- (वच्छेण) वददन्तकार्याणि पक्षान्तरे ज्ञेयानि) । एवमुत्तरत्रापि । अनेन, एतेन, केन, येन, तेन ॥ ३ ॥

इदमेतत्कियत्तद्भ्यष्टा इणा वा—एभ्यः परस्य टा-इत्यस्य इणा वा स्यात् । इमिणा, इमेण । एदिणा, एदेण । विकल्पेन 'कणचजे'ति लोप इत्येके । ततः-एङ्णा, एण । किणा, केण । जिणा, जेण । तिणा, तेण ॥ ३ ॥

इदमिति । इदम्-एतद्-किम्-यद्-तद् इन शब्दों से पर टा को इणा आदेश विकल्प से हो । इससे इणा आदेश । 'अन्यस्य हल्' से हल्-लोप । 'क्वचिदपि लोपः' से अल्लोप । इमिणा । पक्ष में 'टामोर्णः' । 'ए च सुप्यङिडसोः' । इमेण । एतद्-शब्द में (२४ से) त को द । एदिणा, एदेण । यदि (१ से) तलोप कर देंगे तो एङ्णा, एण्णा होंगे । एवं किम्, यद्, तद् के जानना ॥ ३ ॥

आम एसि ॥ ४ ॥

इदमादिभ्य उत्तरस्य आम एसि इत्ययमादेशो वा भवति । इमेसि (पूर्ववददन्तत्वं, ४-१ अलोपः, शो० स्प०) । इमाण (५-४ आम = ण, ५-११ दीर्घः, शो० स्प०) । एदेसि (४-६ दलोपः, एत इति जाते १२-३ त् = द्, शो० स्प०) । एदाण (५-४ आम = ण, ५-११ दीर्घः) । केसि (६-१३ किम् = कः, ४-१ अलोपः, शो० स्प०) । काण (५-४ आम = ण, ५-११ दीर्घः) । जेसि (२-३१ य-ज, ४-६ दलोपः, ४-१ अलोपः, शो० स्प०) । जाण (५-४ आम = ण, ५-११ दीर्घः) । तेसि (पूर्ववददन्तत्वमकारलोपश्च, शो० स्प०) । ताण^१ (५-४ आम = ण, ५-११ दीर्घः, शो० पू०) । एषाम्-आसाम् । एतेषाम्-एतासाम्, केषाम्-कासाम्, येषाम्-यासाम्, तेषाम्-तासाम् ॥ ४ ॥

आम एसि—इदमादिभ्यः परस्य आम इत्यस्य एसि वा स्यात् । इमेसि, इमाण । एदेसि, एदाण । केसि, काण । जेसि, जाण । तेसि, ताण ॥ ४ ॥

१. श्रीलिङ्गेऽप्येतानि रूपाणि । इमांसि । एदांसि । कांसि । जांसि । तांसि । तथा च वाल्मीकिः-कियत्तदोऽस्वमामि सुपि० ७-७-३० सु, अम्, भाम्-वर्जितै सुपि परे कियत्तद्भ्यो ङीष् वा स्यात् । पक्षे यद् । तेनैतानि रूपाणि सिद्धयन्ति । वा० ।

आम इति । इदमादिक से पर आम को एसि आदेश विकल्प से हो । पूर्व की तरह लोप । हमेसि । पक्ष में-‘टामोर्णः’ से ण, ‘जस्ङ्स्यांसु’ से दीर्घ । इमाण । इसी प्रकार एतद् किम्, यद्, तद् के रूप सिद्ध होंगे ॥ ४ ॥

कियत्तद्भ्यो ङस आसः ॥ ५ ॥

किम्, यद्, तद्, एभ्य उत्तरस्य ङस आस इत्ययमादेशो भवति वा । कास, कस्स । जास, जस्स । तास, तस्स^१ । (५-८ स्स, एवमुत्तरत्रापि, अदन्तत्वमकारलोपादिकं च पूर्ववत्कार्यम्) ॥ ५ ॥

कियत्तद्भ्यो ङस आस^२—एभ्यः परस्य ङस इत्यस्य आस इति वा स्यात् । कास, कस्स । जास, जस्स । तास, तस्स ॥ ५ ॥

किम्—इति । किमादिक से पर ङस् को आस हो । कास, पक्ष में—कस्स । यद् का जास । ‘अन्त्यस्य हलः’ से हल्-लोप । ‘क्वचिदपि०’ से अङ्गोप । पक्ष में—जस्स । तद् का तास, तस्स ॥ ५ ॥

ईद्भ्यः स्सासे^३ ॥ ६ ॥

ईकारान्तेभ्यः किमादिभ्यः उत्तरस्य ङसः स्सा से इत्येतावादेशौ भवतः । किस्सा, कीसे, कीआ, कीए, कीअ, कीइ । जिस्सा, जीसे, जीआ, जीए, जीअ, जीइ । तिस्सा, तीसे, तीआ, तीए, तीअ, तीइ । (स्त्रियां ४-६ किम् = कः, स्त्रीप्रत्यये आपि जाते, ५-२४ बाहुलकात् आत्वे ईत्वे च कृते, ङसः स्सा, संयोगे ह्रस्वः, एवमेव यत्तद्भ्यामपि, पक्षे-५-२२ सूत्रेण ङसः स्थाने इदादयो यथायथं प्रत्येकं योज्याः) । कस्याः, यस्याः, तस्याः ॥ ६ ॥

ईद्भ्यः स्सासे—ईप्रत्ययान्तेभ्यः कियत्तद्भ्यः परस्य ङसः स्सा-से इत्यादेशौ वा स्तः । किस्सा, कीसे । ‘आदीतौ बहुल’मिति ईप्रत्ययः । पक्षे—कीइ, कीए, कीअ, कीआ । एवं यत्तदोरपि । जिस्सा, जीसे । जीइ, जीए, जीअ, जीआ । तिस्सा, तीसे । तीइ, तीए, तीअ, तीआ । आकारान्तेभ्यः—‘कियत्तद्भ्यो भवत्याद्भ्यः सँ इत्येव तु वा ङसः ।’ कास, काइ, काए । जास, जाइ, जाए । तास, ताइ, ताए ॥ ६ ॥

ईद्भ्य इति । ईप्रत्ययान्त किं-यत्-तत् शब्दों से पर जो ङस् है, उसको स्सा से विकल्प से आदेश हों । ‘आदीतौ बहुलम्’ से ईप्रत्यय, स्सादेश में (द्वि० ३ ‘इदीतः पानी०’ से) इकार । किस्सा, कीसे । पक्ष में—कीइ, कीए इत्यादि पूर्वप्रक्रिया । इसी प्रकार यद् तद् के जानना । ‘आद्भ्यः = आकारान्तेभ्यः’ आकारान्त किं-यद्-तद् शब्द से स आदेश ङस् को विकल्प से हो । कास, जास, तास इत्यादि । पक्ष में—

१. कियत्तदोऽस्यमामि ८ । ३ । ३३-सिम्-अम्-आम्-वर्जिते स्यादौ परे एभ्यः स्त्रियां ङीर्वा भवति । हे० । २. आसः—इति भामहानुसारी पाठः । ३. ङसः स्सा सो स्त्रियाम् । इकारान्तेभ्यश्चाकारान्तेभ्यश्च स्त्रियां किमादिभ्य उत्तरस्य ङसः स्सा सो इत्यादि । ङस्यग्रहेण वसि-ङि-ग्रहणम् । का० अ० पा० । ४. ‘स इ ए वा ङसस्तथा’—इति सुबोधिनीत्यः पाठः ।

‘नातोऽदातो’ के निषेध से आ और अ नहीं होगा, किंतु इ-ए होगा। अतः काइ, काए। कोई आचार्य, स इ ए तीन आदेश मानते हैं, परन्तु उनके मत से पच में क्या होगा ? यह चिन्त्य है ॥ ६ ॥

डेहिं ॥ ७ ॥

किमादिभ्य उत्तरस्य डेः हिं इत्ययमादेशो भवति वा। कहिं, कस्सि, कम्मि, कत्थ,। जहिं, जस्सि, जम्मि, जत्थ। तहिं, तस्सि, तम्मि, तत्थ (६-२ डि = स्सि, म्मि, त्थ)। कस्मिन्, यस्मिन्, तस्मिन् ॥ ७ ॥

डेहिं—किमादिभ्यः परस्य डेरित्यस्य हिं वा स्यात्। कहिं। जहिं। तहिं। पत्ते—कस्सि, कम्मि, कत्थ। यत्तदोरप्येवम्। ‘अन्यशब्दात्परस्यापि हिंकारो डेर्विकल्प्यते’। अण्णोहिं। पत्ते-अण्णस्सि, अण्णम्मि, अण्णत्थ ॥ ७ ॥

डेरिति। किमादिक से पर डि को हिं आदेश विकल्प से हो। कहिं, जहिं, तहिं। पच में स्सि-म्मि-त्थ होंगे। कस्सि, कम्मि, कत्थ। इसी तरह यत् तत् के होंगे। अन्य-शब्द से पर डि को हिं होगा। अण्णोहिं। पच में-अण्णस्सि-इत्यादि होंगे ॥ ७ ॥

आहे इआ काले ॥ ८ ॥

कियत्तद्भयो डेः काले आहे, इआ इत्यादेशौ वा भवतः। काहे, जाहे, ताहे,। कइआ, जइआ, तइआ (पूर्ववदन्तत्वं, ४-१ अकारलोपः, शो० स्प०)। कहिं-इत्यादयोऽपि। कदा, यदा, तदा ॥ ८ ॥

आहे इआ काले—कियत्तद्भयः परस्य डिप्रत्ययस्य कालेऽर्थे आहे, इआ, इत्यादेशौ वा स्तः। काहे, कइआ। पत्ते-कहिं, कस्सि, कम्मि, कत्थ। एवं यत्तदोरप्पूह्यम्। ‘आला इत्यपि यत्तद्भयां काले वाच्ये वदन्ति ते’। जाला, ताला। ‘काले डेरितदस्याहे एकशब्दादिया तु वा।’ एत्ताहे। एतस्मिन् काले। पत्ते-यथाप्राप्तम् एतस्सि इत्यादयः। एकइआ। पत्ते-एकम्मि इत्यादिकाः। ‘आदेशः सर्वशब्दस्य काले डेराइ इत्यते’। सव्वाइ। पत्ते-पूर्ववत् ॥ ८ ॥

आहे इति। समय अर्थ में किं-यद्-तद् शब्दों से आहे इआ आदेश विकल्प से होते हैं। काहे, कइआ। पच में-कहिं, कस्सि, कम्मि, कत्थ। इसी तरह यद्-तद्-शब्दों के जानना। यद्-तद्-शब्दों से काल अर्थ में विकल्प से ‘आला’ प्रत्यय भी होगा। जाला, ताला। काल अर्थ में डि को एतत् शब्द से आहे और एक शब्द से इया विकल्प से होगा। पूर्ववत् अन्त्यहल् का और ‘क्वचिदपि लोपः’ से अल्लोप होगा। नीडादित्व से तकार-ककार को द्वित्व। एत्ताहे। एकइआ। पच में-स्सि म्मि इत्यादि होंगे। सर्व-शब्द से काल अर्थ में डि को विकल्प से आइ आदेश हो। सव्वाइ। पच में-सव्वम्मि इत्यादि पूर्ववत् ॥ ८ ॥

तो दो डसेः ॥ ९ ॥

१. डसेम्हा ८। ३। ६६। कियत्तद्भयः परस्य डसेः स्थाने म्हा इत्यादेशो वा भवति। कम्हा। जम्हा। पत्ते-काओ, जाओ, ताओ। हेमः।

किंयत्तद्भयो ङसेः त्तो, दो इत्येतावादेशौ भवतः । कत्तो, कदो । जत्तो, जदो । तत्तो, तदो । स्पष्टान्येतानि पदानि । (६-७ । ६-२) सूत्र-विहिताः प्रत्यया अपि काले प्रयोक्तव्याः, यथा=कस्मिन् काले कदा, कर्हि, कस्मिन्-इत्यादि ज्ञेयम् ॥ ९ ॥

ओत्तोदो ङसेरनिदमः^१—इदम्-शब्दरहितात्सर्वादेः परस्य ङसिप्रत्यय ओ-त्तो-दो इति त्रय आदेशा भवन्ति । ‘ङसेरादोदुहयः’ इत्यस्यापवादः । सव्वओ, सव्वत्तो, सव्वदो । अण्णओ, अण्णत्तो, अण्णदो । तओ, तत्तो, तदो । अनिदम इति किम् ? इमाओ, इमाउ, इमाहि । अस्मादित्यर्थः । ‘सर्वादिविदमो दीर्घो नत्वन्वेषां ङसौ भवेत्’ । इमाहिन्तो । ‘ङसेरतः परस्येह हिन्तो इत्यपि दृश्यते’ । इति ङसेहिन्तो आदेशः । ‘तो इत्यपि तदः प्राहुरादेशं ङसिना सह’ । तो । तस्मादिति ॥ ६ ॥

ओ त्तो दो-इति । इदम्-शब्द से रहित अन्य सर्वादिक से पर ङसिप्रत्यय को ओ-त्तो-दो ये तीन आदेश हैं । ‘ङसेरादोदुहयः’ का बाधक है । सर्व-शब्द का सव्वओ, सव्वत्तो, सव्वदो । इसी प्रकार अन्य-शब्द का भी । अण्णओ, अण्णत्तो, अण्णदो । तत् का तओ, तत्तो, तदो । इदम्-शब्द को ये आदेश नहीं होंगे किन्तु ‘ङसेरादो’ से ओ उ हि ये होंगे । इमाओ, इमाउ, इमाहि । ‘सर्वादिगण में ङसि के परे इदम्-शब्द को दीर्घ हो और सर्वादि को नहीं । इमाहिन्तो । अकारान्त इदम्-शब्द से पर ङसि को हिन्तो-आदेश हो । इससे हिन्तो आदेश । पूर्वोक्त से दीर्घ । ङसि-प्रत्ययसहित तद्-शब्द को ‘तो’ आदेश हो । तो । तस्मात् का तो हो गया ॥ ९ ॥

तद ओश्च ॥ १० ॥

तद् उत्तरस्य ङसेरोकारादेशो भवति वा । तो (अदन्तत्वे त इति जाते, ४-१ अलोपः, ततो ङसेः ओत्वे) तो । तत्तो, तदो (६-१ ङसेः त्तो, दो) ॥ १० ॥

ङसा से ॥ ११ ॥

वेति वर्तते । तदो ङसा सह से इत्ययमादेशो भवति । पक्षे यथा-प्राप्तम् । से^१ (स्प०) । तास (६-५ ङस आसादेशः, ४-१ त इत्यस्या-कारलोपः) ॥ ११ ॥

तदो ङसा से वा स्त्रियामपि^३—अपि शब्दात्पुंनपुंसकयोः परिग्रहः । ङसा सह तच्छब्दस्य से वा स्यात् । से । तस्य, तस्याः वा । पक्षे-तस्स, ताइ, तीए-इत्यादयः । ‘एतदोऽपि ङसा से वा त्रिलिङ्गयामिष्यते बुधैः’ । से । पक्षे-एअस्स । एअइ ॥ १०-११ ॥

तदो इति । तीनों लिङ्गों में ङस्-प्रत्ययसहित तद्-शब्द को से आदेश विकल्प

१. संजीवनीस्थः पाठ एषः । २. तस्य तस्याः । स्त्रियामपि से, तिरसा । ङस्-ग्रहणे ङसिग्रहणं-से, तत्तो । का० पा० । ३. संजीवन्यादिसंमतः पाठः । भामहो तु तत्र सूत्रद्वयम् ।

से हो । तस्य तस्याः को 'से' हो गया । से मुहं । तस्य, तस्या वा मुखम् । पक्ष में-तस्स । स्त्रीलिङ्ग में ताइ, तीए इत्यादि होंगे । इस् के सहित एतत्-शब्द को भी तीनों लिङ्गों में 'से' आदेश हो । एतस्य, एतस्याः को 'से' होगा । पक्ष में-एअस्स, एआइ । इत्यादि ॥ १०-११ ॥

आमा सिं ॥ १२ ॥

तद् आमा सह सिं इत्ययमादेशो वा भवति । सिं (स्प०) । ताण^२ (६-४ सू० स्प०) । तेषाम्, तासाम् ॥ १२ ॥

आमः सिं^३—आम्-प्रत्ययेन सह तच्छब्दस्य सिं वा स्यात् स्त्रियां पुन्रपुंसक-योश्च । सिं । पक्षे-ताण । 'अमटाभिस्तु तदः स्थाने ण इत्येष स्त्रियामपि' । णं तम् । णेण । णेहिं । 'स्त्रियामपि सहैवामा स्याच्च सिं इदमोऽपि वा' । सिं । आसाम्, एषां वा ॥ १२ ॥

आम इति । आम्-प्रत्यय के सहित तद् को सिं आदेश विकल्प से हो । सिं । पक्ष में-ताण । तेषां, तासाम् का रूप सिं यह होगा । सिं-तासामित्यर्थः । अम्-टा-भिस् में भी विभक्तिसहित तद्-शब्द के तीनों लिङ्गों में णं आदेश हो । णं पेच्छ (तं पश्य) । णेण-तेन । णेहिं-तैः । स्त्रीलिङ्ग में आम् के सहित इदम्-शब्द को विकल्प से सिं हो । सिं । पक्ष में यथाप्राप्त । एषाम्, आसां वा ॥ १२ ॥

किमः कः ॥ १२ ॥

किंशब्दस्य सुपि परतः क इत्ययमादेशो भवति । को (४-१ अलोपः, ५-१ ओ) । के (४-१ अलोपः, ३-१ एत्वम्) । केण (५-१२ एत्वं, ५-४ टा=ण) । केहिं (५-१२ ए, ५-५ भिस्=हिं) । कः, के, केन, कैः ॥ १३ ॥

किमः कः—सुपि परे किमः कः स्यात् । को, के । स्त्रियाम्-काइ, कीए । कया, कस्याः, कस्यामित्यर्थे । 'नपुंसके स्वमोः कत्वं न किमः स्यादलुप्तयोः' । किं, काइ इत्यादि ॥ १३ ॥

किम इति । सुप् के परे किम् को क आदेश हो । को, के । सर्व्वशब्द के समान रूप हैं 'नपुंसकलिङ्ग में किम्-शब्द को सु, अम् के परे क आदेश न हो और सु अम् का लोप न हो' । किं । काइ । स्त्रीलिङ्ग में काइ, कीए ॥ १३ ॥

इदम इमः ॥ १४ ॥

सुपि परत इदम इम इत्ययमादेशो भवति । इमो (४-१ अलोपे, ५-१ ओ) । इमे (६-१ जस्=ए, शो० पू०) । इमं (५-३ अमोऽकार-लोपः, ४-१२ विं, शो० स्प०) । इमेण (४-१२ अ=ए, ५-४ टा=ण) । इमेहिं (५-५ भिस्=हिं, शो० पू०) ॥ १४ ॥

१. वेदं तदेतदोः षसाम्भ्यां से-सिमौ ८।४।८१ । इति हेमस्तु इतमेतदोरपीच्छति ।
२. ताण । रिसताणा । सिताण, तेसिं । हेमचं० सिं इत्येव । का० पा० । ३. संजीवनीस्थः पाठः ।
४. किमः किम् ८।३।८० किमः क्तिन्ने वर्तमानस्य स्यम्भ्यां सह किं भवति । किं कुलं तुह । हेमः ।

इदम इमः—सौ परतः इदम इमः स्यात् । इमो । स्त्रियाम्-इमा । 'आदेशा-
विदमश्चान्यौ सौ पुंस्यग्रमित्रं स्त्रियाम्' । अग्रं । स्त्रियाम्-इअं ॥ १४ ॥

इदम इति । इदम्-शब्द को इम आदेश हो । इमो, इमे । सर्वशब्द की तरह
जानना । इदम्-शब्द को सु के परे पुंलिङ्ग में अं आदेश हो और स्त्रीलिङ्ग में इअं
आदेश हो । अं रामो । स्त्रीलिङ्ग में-इअं कला = इयं कला ॥ १४ ॥

स्सस्सिमोरद्वा ॥ १५ ॥

स्स-स्सिमोः परत इदमोऽदादेशो वा भवति । अस्स । इमस्स ।
(५-८ डस्=स्स, शे० स्प०) । अस्सि । इमस्सि (६-२ स्सि, शे० स्प०) ॥ १५ ॥

अं स्सिस्सयोर्वा—डिङ्सादेशयोः स्सिस्सयोः परयोरिदमः अ इति वा
स्यात् । अस्सि, इमस्सि । इमस्मि, इमत्थ-इत्याद्यपि । अस्स, इमस्स । 'स्यात्प्रत्य-
यान्तरेऽप्यत्वं स्त्रियामन्यत्र चेदमः' । एहिं, इमेहिं । एसु, इमेसु । स्त्रियाम्-आहिं,
इमाहिं । आसु, इमासु । 'इदमोऽत्वं स्त्रियामात्वं सह स्ता च डस्सु वा' । अस्सा ।
पत्ते-इमाइ, इमाए ॥ १५ ॥

अं स्सि-इति । डि-डस्प्रत्यय के आदेश स्सि और स्स के परे 'अ' आदेश विकल्प
से हो । अस्सि, पत्त में-इमस्सि । इमस्मि, इमत्थ-इत्यादि भी होंगे । पष्ठी में अस्स,
इमस्स । स्त्रीलिङ्ग से अन्य प्रत्यय के परे अर्थात् पष्ठी सप्तमी के बिना इदम्-शब्द को
विकल्प से अकार हो । 'ए सुप्य०' से एकार, एहिं, इमेहिं । एसु, इमेसु । स्त्रीलिङ्ग में
आहिं, इमाहिं । आसु, इमासु । इदम्-शब्द के अकार को आकार हो और वहीं डस्
को विकल्प से 'स्ता' आदेश हो । अस्सा । पत्त में-इमाइ, इमाए (५+२२) से
इकार, एकार ॥ १५ ॥

डेर्देन हः ॥ १६ ॥

इदमा दकारेण सह डेः स्थाने हकारादेशो वा भवति । इह (स्प०) ।
पक्षे-अस्सि, इमस्सि, इमस्मि (पूर्ववद्) ॥ १६ ॥

डेर्देन हः—इदमो मकारेण सह डिप्रत्ययस्य ह इत्यादेशः स्यात् । इह ।
पत्ते-अस्सि, इमस्सि, इमस्मि ॥ १६ ॥

डेरिति । इदम्-शब्द के मकार के सहित डिप्रत्यय को 'ह' आदेश हो । इह ।
पत्त में-अस्सि, इमस्सि, इमस्मि ॥ १६ ॥

न त्थः ॥ १७ ॥

इदमः परस्य डेः त्थ इत्ययमादेशो न भवति । 'डेः स्सिस्मिन्त्था'
इति प्राप्ते प्रतिषिध्यते । इह; अस्सि, इमस्सि, इमस्मि, (शे० ६-१६ सू०
द्रष्टव्यानि) ॥ १७ ॥

न त्थः—इदमः परस्य डेः त्थ आदेशो न स्यात् । इमस्सि, इमस्मि-इत्येव ॥ १७ ॥

न त्थः । इदम्-शब्द से पर डि को त्थ आदेश न हो । तो इमस्सि, इमस्मि ही होंगे ॥

नपुंसके स्वमोरिदमिणमिणमो ॥ १८ ॥

नपुंसकलिङ्गे इदमः स्वमोः परतः सविभक्तिकस्य इदं, इणं, इदमो-इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । इदं, इणं, इणमो धणं (स्पष्टानि) । इदं धनम् ॥ १८ ॥

नपुंसके स्वमोरिदमिणमिणमो—नपुंसके स्थितस्य इदमशब्दस्य स्वमोः परयोः इदं, इणं, इणमो इति त्रय आदेशा भवन्ति । इदं वणं । एवम्-इणं, इणमो वणं । 'नपुंसक इमश्च स्यात् चतुर्थ इदमः स्वमोः' । इमं वणं ॥ १८ ॥

नपुंसेति । नपुंसकलिङ्ग में सु अम् के परे इदम्-शब्द को इदं-इमं-इणमो ये तीन आदेश हों । इदं वणं । एवम्-इणं, इणमो भी होगा । इदम् को नपुंसकलिङ्ग में सु अम् के परे 'इम' आदेश भी होगा । इमं वणं ॥ १८ ॥

एतदः सावोत्वं वा ॥ १९ ॥

एतच्छब्दस्य सौ परतः ओत्वं वा भवति । नित्ये प्राप्ते विकल्प्यते । एस । एसो (४-६ दसोपः, ६-२२ त् = स्) एषः ॥ १९ ॥

एतदः सोरोत्वं वा—एतच्छब्दात्परस्य सुप्रत्ययस्य ओत्वं वा स्यात् । एसो । पक्षे-एस ॥ १९ ॥

एतद इति । एतद्-शब्द के सुप्रत्यय को ओकार विकल्प से होगा । एसो पुरिसो । पक्ष में-एस, होगा ॥ १९ ॥

त्तो^१ ङसेः ॥ २० ॥

एतदः परस्य ङसेः त्तो इत्ययमादेशो भवति । एत्तो (संस्कृतानुसारं, ४-६ सूत्राद्वा दलोपे, एत इति जाते, ६-२० ङसि = त्तो, ६-२१ तलोपः) । एदादो, एदादु, एदाहि (४-६ दलोपः, १२-३ त् = द्, ५-११ दीर्घः, ५-६ ङसि = दो, दु, हि) । एतस्मात् ॥ २० ॥

त्तो ङसेः—'ओत्तोदो' इति सिद्धत्वान्नियमार्थम् । एतच्छब्दात्परस्य ङसेः त्तो इत्येवादेशः स्यात् । एत्तो । सामान्यतस्तु प्राप्ता न बाध्यन्ते । तेन एसा, एसाओ, एआउ, एआहि, एआहिन्तो-भवन्त्येव ॥ २० ॥

त्तो इति । 'ओत्तोदो' से त्तो आदेश सिद्ध था फिर 'त्तो' आदेश नियम करता है कि एतद्-शब्द से पर ङसिप्रत्यय को 'त्तो' यही आदेश हो । अतः 'ओ दो' ये दो आदेश नहीं होंगे । एत्तो । यह साथ में पठितों का ही निषेध करेगा, अतः सामान्यतः प्राप्त 'ङसेरादो' (५+६) से आकारादि होंगे । एसा-एसाओ-एआउ-एआहि-एआहिन्तो-इनका बाध नहीं करेगा ॥ २० ॥

त्तोत्थयोस्तलोपः ॥ २१ ॥

एतदस्तकारस्य त्तोत्थयोः परतो लोपो भवति । एत्तो । एत्थ (६-२ ङि = त्थ, अन्यत् पू०) । एतस्मिन् ॥ २१ ॥

१. संजीवन्यनुसारी पाठः ।

२. तो—एतो का० पा० ।

तत्स्थयोस्तस्य लोपः—तोत्थयोः परयोरेतदस्तकारस्य लोपः स्यात् । एत्तो । एत्थ ॥
तत्स्थयोरिति । तोत्थ के परे एतद्-शब्द के तकार का लोप हो । एत्तो, एतस्मात् ।
एत्थ, एतस्मिन् ॥ २१ ॥

तदेतदोः सः सावनपुंसके ॥ २२ ॥

तच्छब्दस्य एतच्छब्दस्य च यस्तकारस्तस्य सकारादेशो भवति,
अनपुंसके सौ परतः । सो पुरिसो । सो माहिला^१ । एस, एसो । एसा
(४-६ दलोपे, ६-१९ ओत्वविकल्पः, स्त्रीत्वे-५-२४ आत्वं, महिला-
शब्दस्तरसमः) । साविति किम् ? एदे । ते (४-६ दलोपः, १२-३ त=द,
६-१ जस्=ए) एते । ते । एदं । तं (४-६ दलोपः, ५-३ अमोऽकारलोपः,
४-१२ वि०) । एतम्, एनम् । तम् । अनपुंसक इति किम् ? तं एदं धणं
(नपुंसकत्वान्न तकारस्य सकारः, ५-३० सोर्विन्दुः, पूर्ववदन्यत्)
तदेतद्धनम् ॥ २२ ॥

तदेतदोः सः सावनपुंसके—तदेतच्छब्दयोस्तकारस्य अनपुंसकलिङ्गे सौ परे
सकारः स्यात् । सो । एसो । स्त्रियाम्-सा, एसा । 'एस इत्येव सावाहुः स्त्रियामप्येतदः
परे' । एस कला ॥ २२ ॥

तदे-इति । नपुंसकलिङ्ग के अतिरिक्त अर्थात् पुलिङ्ग और स्त्रीलिङ्ग में सु के परे
तद्-एतद्-शब्द के तकार को सकार हो । सो एसो देवो । स्त्रीलिङ्ग में । सा, एसा ।
कोई आचार्य एतद्-शब्द का स्त्रीलिङ्ग में भी 'एस' यही कहते हैं । एस कला । इति ॥

अदसो दो मुः ॥ २३ ॥

अदसो दकारस्य सुपि परतो मु इत्ययमादेशो भवति । अमू पुरिसो ।
अमू महिला^३ (४-६ स्लोपे, अमु जाते, ५-१८ दीर्घः, ४-६ सोर्लोपः) ।
अमूओ पुरिसा । अमूओ महिलाओ^४ (५-१६ जस्=ओ, स्त्रियाम्
५-२० जस ओत्वं, पूर्ववत् दीर्घादि) । अमुं वणं, अमूइ वणाइ (५-३
अमोऽकारस्य लोपः, ४-१२ वि०, ५-२६ जस्=इ, पूर्वस्य दीर्घः) ।
अदो वनम् । अमूनि वनानि ॥ २३ ॥

अदसो दो मुः—अदस्-शब्दसम्बन्धिनो दकारस्य मु इत्ययमादेशः स्यात् ।
अमू । अमूओ । अमूइ । अमी, अमूः, अमूनि ॥ २३ ॥

अदस इति । अदस्-शब्द के दकार को 'मु' आदेश हो । अमू । भानुशब्द की
तहह, जस् का लोप, दीर्घ । अमू-देवा । स्त्रीलिङ्ग में 'जसो वा' से ओकार । अमूओ ।
नपुंसकलिङ्ग में 'इं जस्-शसोर्दीर्घश्च' से इकार, दीर्घ । अमूइं । इत्यादि ॥ २३ ॥

१. संजीवन्यादिसंमेतः पाठः । २. सः पुरुषः । सा महिला । ३. असौ पुरुषः ।
असौ महिला । ४. अमी पुरुषाः । अमूर्महिलाः ।

हश्च सौ^१ ॥ २४ ॥

अदसो दकारस्य सौ परतो हकारादेशो भवति । अह पुरिसो । अह महिला । अह वणं^२ । (४-६ अदसः सलोपः) । ह्यादेशोऽयमोत्वात्वविन्दून् त्रिष्वपि लिङ्गेषु परत्वाद् बाधते ॥ २४ ॥

हश्च सौ—अदसौ दकारस्य सौ परे वा हकारः स्यात् । पक्षे-यथाप्राप्तम् । अह पुरिसो । पक्षे-अमू । स्त्रियाम्-अह, अमू । नपुंसके-अह, अमुं ॥ २४ ॥

हश्चेति । अदस् शब्द के दकार को विकल्प से हकार हो सु के परे । पक्ष में यथा-प्राप्त । अह पुरिसो । पक्ष में-अमू । स्त्रीलिङ्ग में अह, अमू । नपुंसक लिङ्ग में अह, अमुं ॥

पदस्य ॥ २५ ॥

अधिकारोऽयम् आशब्दविधानात्^३ । यदित ऊर्ध्वमनुक्रमिष्यामः, पदस्य तद्भवतीत्येवं वेदितव्यम् । तच्च^४ तत्रैवोदाहरिष्यामः ॥ २५ ॥

पदस्य—अधिकारोऽयम् । 'द्वेदो' इत्यतः प्राक् यत्कार्यं तत्सुबन्तस्य पदस्य स्थाने भविष्यतीत्यधिकृतं वेदितव्यम् ॥ २५ ॥

पदस्येति । 'पदस्य' यह अधिकार सूत्र है, 'द्वेदो' इस सूत्र पर्यन्त जितने कार्य होंगे, वे सिद्ध पद को होंगे ॥ २५ ॥

युष्मदस्तं तुमं^५ ॥ २६ ॥

सावित्येव । युष्मदः पदस्य सौ^६ परतः तं तुमं इत्येतावादेशौ भवतः । तं आगदो । तुमं आगदो^७ (आङ्पूर्वकत्तान्तस्य गमेः १२-३ त् = द्, शौरसेन्यां २-२ सूत्रवाचेन न लोपः, ५-१ ओ) ॥ २६ ॥

युष्मदस्तं तुमं—सुप्रत्यये सिद्धस्य युष्मदः त्वमित्यस्य स्थाने तं तुमं इत्यादेशौ भवतः । तं, तुमं ॥ २६ ॥

युष्मेति । सुप्रत्यय के परे सिद्ध युष्मद्-शब्द को अर्थात् त्वं को 'तं, तुमं' ये दो आदेश हों । तं आगओ, तुमं आगओ । त्वम् आगतः ॥ २६ ॥

तुं चामि ॥ २७ ॥

युष्मदः पदस्य अमि परतः तुं इत्यादेशो वा भवति, तुमं च । तुं

१. म्मावेयौ वा ८।३।८९। अदसोऽन्त्यव्यञ्जनलुकि दकारान्तस्य स्थाने ह्यादेशे म्मौ परत अय-इअ इत्यदेशौ वा भवतः । अयम्मि, इअम्मि । पक्षे-अमुम्मि । हे० । अमुष्मिन् । अन्यत्र ६।२३ मुकृते यथाप्राप्तं विभक्त्यादेशः । २. असौ पुरुषः । असौ महिला । अदो वनम् । ३. 'द्वेदो' ५४ सूत्रात्प्रागित्यर्थः । तदुक्तम्—'पदस्येत्यधिकारोऽयं द्विशब्दस्य विधेयः' । ४. तत्र तत्र विधिसूत्रेषूदाहरणानि द्रष्टव्यानीत्यर्थः । ५. युष्मदस्तं, तुं, तुवं, तुह, तुम सिना ८।३।९० । सिना सह एते पञ्च आदेशा भवन्ति । हे० । ६. 'सौ' इति सप्तम्यन्तनिर्देशस्तु विषयविभागायम् । पञ्चमुत्तरत्रापि । ७. त्वम् आगतः ।

पेक्खामि, तुमं पेक्खामि^१ (१२-१ दृश् = पेक्ख, ७-३० आत्वम्) ॥ २७ ॥

तुं चामि—अभि परे सिद्धस्य युष्मदस्त्वामित्यस्य तुं स्यात् । चकारात् तं तुमं अपि । तुं, तं, तुमं । 'युष्मदोऽमि पदस्य स्याच्चतुर्थस्तु तुमे इति' । तुमे । त्वामित्यर्थः ॥

तुमिति । अम् के परे सिद्ध युष्मद् को अर्थात् 'त्वाम्' के स्थान पर 'तुं' आदेश हो और चकार से तं, तुमं ये भी होंगे । जणो तुं-तं-तुमं पेच्छइ = जनस्त्वां प्रेक्षते । युष्मद्-शब्द को तीन आदेशों के अतिरिक्त चौथा 'तुमे' आदेश भी होगा अर्थात् वाध्य-बाधक भाव नहीं होगा । तुमे पासइ । त्वां पश्यति ॥ २७ ॥

तुज्जे तुह्मे जसि ॥ २८ ॥

युष्मदः पदस्य जसि परतः तुज्जे, तुह्मे इत्येतावादेशौ भवतः । तुज्जे आगदा, तुह्मे आगदा^२ ॥ २८ ॥

तुज्जे तुज्झ तुम्हे जसि^३—जसि यूयमित्यस्य उक्तास्त्रय आदेशा भवन्ति । तुज्जे, तुज्झ, तुम्हे पंडिआ । 'तज्जे तव्वे तम्हे चैव त्रयोऽन्ये युष्मदो ङसि' । तज्जे, तव्वे, तम्हे गुरु ॥ २८ ॥

तुज्जे इति । युष्मद्-शब्द के जस् के परे सिद्ध 'यूयम्' इसको तुज्जे, तुज्झ, तुम्हे ये तीन आदेश हों । 'तुज्जे पंडिआ' = यूयं पण्डिताः । युष्मद् को ङस् के परे सिद्ध तव को तज्जे, तव्वे, तम्हे ये आदेश हों । तज्जे गुरु = तव गुरुः ॥ २८ ॥

वो च शसि ॥ २९ ॥

शसि युष्मदः पदस्य वो इत्यादेशो भवति, चकारात् तुज्जे तुह्मे च । वो पेक्खामि । तुज्जे, तुह्मे पेक्खामि^४ (पेक्खामि ६-२७ सू० स्प०) ॥ २९ ॥

वो च शसि—शसि युष्मानित्यस्य वो स्यात् । चकारात् पूर्वोक्ताः षडपि । वो, तुज्जे, तुज्झ, तुम्हे, तज्जे, तव्वे, तम्हे कहेइ । युष्मान् कथयति ॥ २९ ॥

वो च इति । शस् के परे सिद्ध युष्मान् को 'वो' आदेश हो । चकार से पूर्वोक्त भी छ आदेश होंगे । तम्हे कहेइ । युष्मान् कथयति ॥ २९ ॥

टाङ्गोस्तइ तए तुमए तुमे ॥ ३० ॥

युष्मदुत्तरयोः टा, ङि-इत्येतयोः तइ, तए, तुमए, तुमे इत्येत आदेशा भवन्ति । टा-तइ, तए, तुमए, तुमे कअं^५ । ङि-तइ, तए, तुमए, तुमे ङिअं^६ । पूर्ववत् स्पष्टानि ॥ ३० ॥

टाङ्गोस्तइ तए तुमइ तुमए तुमे^७—टाप्रत्यये ङौ च सिद्धयोस्त्वया-त्वयी-त्येतयोः तइ, तए, तुमइ, तुमए, तुमे इति पञ्च आदेशा भवन्ति । तइ, तए, तुमइ, तुमए, तुमे जुज्झइ । त्वया, त्वयि च युध्यते ॥ ३० ॥

टाङ्गोः—इति । टा के परे सिद्ध त्वया और ङि के परे सिद्ध त्वयि को तइ-तए

१. त्वां पश्यामि । २. यूयम् आगताः । ३. एष पाठः संजीवनीसंमतः । ४. युष्मान् पश्यामि । ५. त्वया कृतम् । ६. त्वयि स्थितम् । ७. संजीवन्यनुसारी पाठ एषः ।

इत्यादि पाँच आदेश होते हैं। त्वया में भी पाँचों और त्वयि में भी पाँचों होंगे ॥ ३० ॥

डसि तुमो तुह तुज्झ तुह्ण तुम्माः ॥ ३१ ॥

युष्मदः पदस्य डसि तुमो, तुह, तुज्झ, तुह्ण, तुम्म इत्येत आदेशा भवन्ति। तुमो पदं। तुह, तुज्झ, तुह्ण, तुम्म पदं^१ ॥ ३१ ॥

डसि तुमो-तुह-तुज्झ-तुव-तुम्हाः^२—डसि सिद्धस्य युष्मदः पदस्य तवेत्यस्य पञ्चादेशाः स्युः। तुमो धणं। तुज्झ पित्रा। तव धनम्। तव पिता। इत्यादि।

तज्झ, तम्बे, दिए, तुज्झ, तुमाइ, तु, तुमे, तुमाः।

युष्मदो डसि सिद्धस्य स्युरघावपरेऽप्यमी ॥

तज्झेत्यादयः। तव ॥ ३१ ॥

डसीति। युष्मद्-शब्द का डस् के परे सिद्ध तव इस पद को तुमो इत्यादि पाँच आदेश हों। उदाहरण स्वयं बना लेना। 'डस् के परे सिद्ध' तव को, तज्झ-तम्बे-दिए इत्यादि आठ आदेश और होंगे। तज्झ-तम्बे-दिए-तुज्झ (इत्यादि) धणं। तव धनमिति ॥ ३१ ॥

आडि च ते दे ॥ ३२ ॥

आडि तृतीयैकवचने चकाराड् डसि च परतो युष्मदः पदस्य ते, दे इत्येतावादेशौ भवतः। ते कअं। दे कअं^३। ते धणं, दे धणं^४ ॥ ३२ ॥

आडि च ते दे—आडि टाप्रत्यये सिद्धस्य त्वयेत्यस्य, डसि सिद्धस्य तवेत्यस्य च ते, दे इत्यादेशौ भवतः। ते, दे किअं। त्वया कृतम्। ते, दे धणं। तव धनम् ॥ ३२ ॥

आडीति। टाप्रत्यय के परे सिद्ध त्वया इसको तथा डस् के परे सिद्ध तव इसको ते-दे ये आदेश हों। ते-दे-किअं। त्वया कृतम्। त्वया को ते, दे आदेश हुये। एवम् ते-दे-धणं। तव धनम्। तव को ते, दे आदेश हो गये ॥ ३२ ॥

तुमाइ च ॥ ३३ ॥

आडि युष्मदः पदस्य तुमाइ इत्ययमादेशो भवति। तुमाइ कअं^५ ॥ ३३ ॥

तुमाइ च—टाप्रत्यये सिद्धस्य त्वयेत्यस्य तुमाइ इति स्यात्। तुमाइ। 'आहुः ए-दि-तु-इत्यन्यानादेशानाडि युष्मदः'। ए, दि, तु पठिअं। त्वया पठितम् ॥ ३३ ॥

तुमाइ इति। टाप्रत्यय के परे सिद्ध त्वया इसको तुमाइ आदेश हो। 'युष्मद्' शब्द के आड् अर्थात् टा के परे सिद्ध त्वया इसको ए-दि-तु ये तीन आदेश और हों। तुमाइ ए दि तु पठिअं। त्वया पठितम्। त्वया को उक्त आदेश हुये ॥ ३३ ॥

तुज्झेहिं तुह्णेहिं तुम्मेहिं भिसि ॥ ३४ ॥

भिसि परतो युष्मदः पदस्य तुज्झेहिं, तुह्णेहिं, तुम्मेहिं इत्येत आदेशा भवन्ति। तुज्झेहिं, तुह्णेहिं, तुम्मेहिं कअं^६ ॥ ३४ ॥

१. तव पदम्। पदशब्दः 'स्कृतसमो विकाराभाववान् महिला-शब्दवत् 'तत्समास्ते येषु न विकारः' इति प्राकृतव्याकरणनियमः। २. संजीवनीसंमर्तः पाठः। ३. त्वया कृतम्। ४. तव धनम्। ५. त्वया कृतम्। ६. युष्माभिः कृतम्।

तुज्ज्ञेहि तुब्भेहि तुम्हेहि भिसि^१—भिसि सिद्धस्य युष्माभिरित्यस्य त्रय आदेशा भवन्ति । तुज्ज्ञेहि, तुब्भेहि, तुम्हेहि । 'तज्ज्ञेहि, तब्भेहि, तम्हेहि त्रयोऽन्ये युष्मदो भिसि' । तज्ज्ञेहि, तब्भेहि तम्हेहि । युष्माभिरिति ॥ ३४ ॥

तुज्ज्ञेहीति । भिस् के परे सिद्ध 'युष्माभिः' को तुज्ज्ञेहि तुब्भेहि तुम्हेहि ये तीन आदेश होते हैं । युष्माभिः को तज्ज्ञेहि, तब्भेहि, तम्हेहि, ये तीन आदेश और होंगे । युष्माभिरिति ॥ ३४ ॥

डसौ तत्तो तइत्तो तुमादो तुमादु तुमाहि ॥ ३५ ॥

डसौ परतो युष्मदः पदस्य तत्तो, तइत्तो, तुमादो, तुमादु, तुमाहि इत्येत आदेशा भवन्ति । तत्तो आगदो । तइत्तो, तुमादो, तुमादु, तुमाहि आगदो । त्वदागतः^२ ॥ ३५ ॥

डसौ तत्तो तइत्तो तुमाओ तुमाइ तुमाहि वाँ—डसि सिद्धस्य त्वदित्यस्य तत्तो, तइत्तो इत्यादयः पञ्च आदेशाः स्युः । तत्तो=त्वत् । 'तुम्हाहिन्तो तम्हाहिन्तो तुहिन्तो युष्मदो डसौ । अमी अपि त्रयः प्रोक्ताः पृथगादेशपञ्चकात्' ॥ एवम्-अष्ट रूपाणि भवन्ति । तुम्हाहिन्तो, तम्हाहिन्तो तुहिन्तो, तुडिओ । त्वत् त्रुटितः ॥ ३५ ॥

डसाविति । डसि के परे सिद्ध 'त्वत्' इस पद को तत्तो, तइत्तो, तुमाओ, तुमाइ, तुमाहि ये पाँच आदेश हों । त्वत् इति । युष्मद् के डसि के परे तुम्हाहिन्तो, तम्हाहिन्तो, तुहिन्तो, ये तीन आदेश और होंगे । इस प्रकार त्वत् के स्थान पर आठ रूप होंगे । तत्तो तुडिओ । त्वत् त्रुटित इति ॥ ३५ ॥

तुह्माहिन्तो तुह्मासुन्तो भ्यसि ॥ ३६ ॥

युष्मदः पदस्य पञ्चमीबहुवचने भ्यसि तुह्माहिन्तो, तुह्मासुन्तो इत्येतावादेशौ भवतः । तुह्माहिन्तो, तुह्मासुन्तो आगदो^३ ॥ ३६ ॥

तुज्झाहिन्तो तुज्झासुन्तो भ्यसि^४—पञ्चमीबहुवचने भ्यसि सिद्धस्य युष्मद् इत्यस्य एतावादेशौ स्तः । तुज्झाहिन्तो, तुज्झासुन्तो अण्णो देवो । युष्मद् अन्यो देवः । तुज्ज्ञेहिन्तो, तुम्हेहिन्तो, तुम्हासुन्तो, तुम्हेत्तो, तुम्हाहिन्तो, तुज्झन्तो, तुहेहि, तुम्हेहि, तुज्ज्ञेहि, तुब्भासुन्तो इति दशान्ये युष्मदो भ्यसि प्रख्याताः ॥ ३६ ॥

तुज्ज्ञेति । पञ्चमीबहुवचन भ्यस् के परे सिद्ध 'युष्मद्' को तुज्झाहिन्तो, तुज्झासुन्तो ये आदेश हों । तुज्झाहिन्तो, तुज्झासुन्तो अण्णो देवो । युष्मद् अन्यो देवः । युष्मद् शब्द के भ्यस् के परे 'युष्मद्' इस सिद्ध पद को, तुज्ज्ञेहिन्तो तुम्हेहिन्तो, तुम्हासुन्तो, तुम्हेत्तो, तुम्हाहिन्तो, तुज्झन्तो, तुहेहि, तुम्हेहि, तुज्ज्ञेहि, तुब्भासुन्तो ये दश आदेश और होते हैं । उदाहरण पूर्व के समान कल्पना कर लेना । युष्मद् इति ॥ ३६ ॥

वो भे तुज्झाणं तुह्माणमामि ॥ ३७ ॥

१. संजीवनीसमतः पाठः । २. त्वत्-आगतः । ३. संजीवनीस्थः पाठः ।

४. युष्मदागतः । ५. संजीवनीसमतः पाठः ।

आमि परतो युष्मदः पदस्य वो, भे, तुज्झाणं, तुह्माणं इत्येत आदेशा भवन्ति । वो धणं । भे धणं । तुज्झाणं, तुह्माणं धणं^१ ॥ ३७ ॥

वो ते तुज्झाणं तुह्माणं आमि^२—आमि सिद्धस्य युष्माकमित्यस्य एते चत्वार आदेशाः स्युः । तुम्हाणं, वो, ते, तुज्झाणं वा गामो । युष्माकं ग्रामः । 'तुज्झ, तुब्भ, तुम्म इति त्रयोऽन्ये चापि युष्मदः' । युष्माकमित्यस्य एतेऽपि त्रयो भवन्ति ॥ ३७ ॥

वो ते इति । आम् के परे सिद्ध युष्मद्-शब्द के 'युष्माकम्' को वो, ते, तुज्झाणं, तुम्हाणं ये चार आदेश हों । तुज्झाणं गामो । युष्माकं ग्रामः । अन्य उदाहरण भी ऐसे ही होंगे । युष्माकं को तुज्झ, तुब्भ, तुम्ह ये तीन आदेश और होंगे । सब में युष्माकम् यह जानना ॥ ३७ ॥

डौ तुमम्मि ॥ ३८ ॥

युष्मदः पदस्य डौ परतः तुमम्मि इत्यादेशो भवति । तुमम्मि ठिअं^३ । पूर्वोक्ताश्च तद्-प्रभृतयश्चत्वारोऽप्यादेशा भवन्ति ॥ ३८ ॥

तुमम्मि च डौ^४—डौ सिद्धस्य त्वयित्यस्य पदस्य तुमम्मि इत्यादेशः स्यात् । तुमम्मि । त्वयि ॥ ३८ ॥

तुमम्मीति । डि के पर सिद्ध त्वयि को तुमम्मि होगा । स्पष्ट उदाहरण है ॥ ३८ ॥

तुज्झेसु तुह्मेसु सुपि ॥ ३९ ॥

युष्मदः पदस्य सप्तमीबहुवचने तुज्झेसु, तुह्मेसु इत्येतावादेशौ भवतः । तुज्झेसु ठिअं । तुह्मेसु ठिअं^५ ॥ ३९ ॥

तुज्झेसु तुह्मेसु तुम्हेसु सुपि^६—सुपि सिद्धस्य युष्मासु इत्यस्य एते त्रय आदेशाः स्युः । तुज्झेसु ठिअं । युष्मासु स्थितम् ॥ ३९ ॥

तुज्झेसु इति । युष्मद्-शब्द के सुप् के परे सिद्ध 'युष्मासु' पद को तुज्झेसु, तुह्मेसु, तुम्हेसु ये तीन आदेश हों । तुज्झेसु ठिअं । युष्मासु स्थितम् ॥ ३९ ॥

अस्मदो हमहमहअं सौ ॥ ४० ॥

अस्मदः पदस्य सौ परतो हं, अहं, अहअं इत्येत आदेशा भवन्ति । हं, अहं, अहअं करोमि^७ (१२-१५ कृञ् = कर, ७-३ मि, ७-३४ एत्वम्) ॥

अस्मदो हं अहं अहअं सौ—सुप्रत्यये सिद्धस्य अस्मदः अहमित्यस्य हं, अहं, अहअं एते त्रय आदेशा भवन्ति । हं जाणामि । अहं जानामि ॥ ४० ॥

अस्मदो-इति । सुप्रत्यय के परे सिद्ध-अस्मद्-शब्द के अहं पद को हं, अहं, अहअं ये तीन आदेश हों । हं जाणामि । अहं जानामि ॥ ४० ॥

अहम्मिरमि च ॥ ४१ ॥

१. युष्माकं धनम् । २. संजीवनीसंमतः पाठः । ३. त्वयि स्थितम् । ४. संजीवनीसंमतः पाठोऽयम् । क्रमेऽपि भेदः । ५. युष्मासु स्थितम् । ६. पाठः संजीवनीस्थः, क्रमस्तु न तथा । ७. अहं करोमि ।

अमि परतोऽस्मदः पदस्य अहमि इत्ययमादेशो भवति, सौ च ।
अहमि पेक्ख । अहमि करोमि । मां प्रेक्षस्व । अहं करोमि ॥ ४१ ॥

अमिमरमि च^१—अमि सुप्रत्यये च सिद्धस्य अस्मदः पदस्य 'माम्, अहं'-
मित्येतयोः अमि इत्यादेशः स्यात् । अमि पाससि । मां पश्यसि । अमि कहेमि ।
अहं कथयामि । 'सावस्मदो भवत्यत्र 'मि' इत्येष च पञ्चमः' । मि = अहम् ॥ ४१ ॥
अमिमीति । अम् और सुप्रत्यय के परे सिद्ध अस्मदशब्द के 'माम्' और 'अहम्' को
अमि आदेश हो । उदाहरण स्पष्ट है । अस्मद्-शब्द के सु के परे सिद्ध 'अहं' पद को
'मि' आदेश हो । इस प्रकार अहं को पाँच आदेश होंगे ॥ ४१ ॥

मं ममं ॥ ४२ ॥

अमीति वर्तते । अस्मदः पदस्य अमि परतो मं ममं-इत्येतावादेशौ
भवतः । मं, ममं पेक्ख^२ ॥ ४२ ॥

मं ममं च^३—अमि सिद्धस्य 'मा'मित्यस्य एतावादेशौ स्तः । मं, ममं = मामि-
त्यर्थः । 'चत्वारोऽन्येऽस्मदोऽमि स्युर्मिमं णो अम अम्ह च' । मिमं, णो, अम, अम्ह
रक्खउ । मां रक्षतु ॥ ४२ ॥

मं-इति । अम् के परे सिद्ध 'मां' पद को मं, ममं ये आदेश हों । अस्मद्-शब्द को
अम् के परे और चार मिमं, णो, अम, अम्ह आदेश हों । अम्ह रक्खेउ । मां रक्षतु ॥ ४२ ॥

अहो जश्शसोः ॥ ४३ ॥

अस्मदः पदस्य जश्शसोः परतः अहो इत्ययमादेशो भवति । अहो
आगदा^४ । अहो पेक्ख^५ ॥ ४३ ॥

अम्हे जश्शसोः—जसि शसि सिद्धस्य अस्मदः पदस्य वयमित्यस्य अस्मा-
नित्यस्य च अम्हे इत्यादेशो भवति । अम्हे=वयम्, अस्मानिति वा । 'अम्हो, अम्ह
तथैवैतौ जश्शसोरस्मदो मतौ' । अम्हो, अम्ह = वयम्, अस्मानिति वा ॥ ४३ ॥

अम्हे इति । अस्मद्-शब्द के जस् के परे सिद्ध 'वयं' पद को और शस् के परे सिद्ध
'अस्मान्' पद को अम्हे आदेश हो । अम्हे । वयं के स्थान में और अस्मान् में भी होगा ।
और वयम्, अस्मान् को अम्हो, अम्ह ये भी होंगे । अम्हो, अम्ह=वयम्, अस्मान् वा ।
वयं को दोनों एवम् अस्मान् को भी दोनों होंगे ॥ ४३ ॥

णो शसि ॥ ४४ ॥

अस्मदः पदस्य शसि परतो णो इत्ययमादेशो भवति । णो पेक्ख =
अस्मान् प्रेक्षस्व ॥ ४४ ॥

णो च शसि^६—शष्प्रत्यये अस्मदः पदस्य णो इति स्यात् । णो हसइ =
अस्मान् हसति ॥ ४४ ॥

१. संजीवनीसंमतः पाठः । २. मां प्रेक्षस्व । ३. संजीवनीसंमतः पाठः । ४. वयमागताः ।
५. अस्मान् प्रेक्षस्व, पश्य वा । ६. संजीवनीसंमतः पाठः ।

णो चेति । शस् के परे सिद्ध अस्मद्-शब्द को अर्थात् 'अस्मान्' पद को णो आदेश हो । णो हसद् । अस्मान् हसति ॥ ४४ ॥

आङि मे ममाइ ॥ ४५ ॥

अस्मदः पदस्य आङि परतो मे, ममाइ इत्येतावादेशौ भवतः । मे कअं, ममाइ कअं ॥ ४५ ॥

आङि मे ममाइ—टाप्रत्यये सिद्धस्य अस्मदः पदस्य मे, ममाइ इत्यादेशौ स्तः । मे, ममाइ किअं । मया कृतमित्यर्थः ॥ ४५ ॥

आङीति । अस्मद्-शब्द के टाप्रत्यय के परे सिद्ध 'मया' इसको मे, ममाइ ये आदेश हों । मे किअं । मया कृतम् । अथवा-ममाइ किअं । मया कृतम् । इति ॥ ४५ ॥

डौ च मइ मए ॥ ४६ ॥

अस्मदः पदस्य डौ परतो मइ, मए इत्येतावादेशौ भवतः । चकारा-चृतीयैकवचने च । मइ, मए ठिअं^१ । मइ, मए कअं^२ ॥ ४६ ॥

डौ च मइ मए—टाप्रत्यये डिप्रत्यये सिद्धस्य अस्मदः पदस्य एतौ स्तः । मइ, मए । मया, मयि वा । 'टा प्रत्ययेऽस्मदो णे, मि स्यातां द्वावपरावपि' । णे, मि=मया ॥

डौ चेति । टाप्रत्यय के परे सिद्ध 'मया' पद को और डि के परे सिद्ध 'मयि' पद को मइ, मए ये आदेश हों । मया, मयि दोनों में मइ, मए दोनों होंगे । टाप्रत्यय में सिद्ध 'मया' को णे, मि ये दो और भी होंगे । णे, मि । मया के स्थान में ॥ ४६ ॥

अहोहि भिसि ॥ ४७ ॥

अस्मदः पदस्य भिसि अहोहि इत्ययमादेशो भवति । अहोहि कअं^३ ॥

अहोहि भिसि—भिसि सिद्धस्य अस्मदः पदस्य अहोहि इत्यादेशः स्यात् । अहोहि । 'णे, अहो, अह, अह्माण चत्वारोऽन्येऽस्मदो भिसि' । णे, अहो, अह, अह्माण इति । अस्माभिरिति ॥ ४७ ॥

अहो—इति । अस्मद्-शब्द के भिस् के परे सिद्ध 'अस्माभिः' को अहोहि आदेश हो । एवं णे, अहो, अह, अह्माण ये चार और होंगे । अहोहि, णे, अहो, अह, अह्माण = अस्माभिः को होंगे ॥ ४७ ॥

मत्तो मइत्तो ममादो ममाडु ममाहि डसौ ॥ ४८ ॥

अस्मदः पदस्य डसौ परत एत आदेशा भवन्ति । मत्तो गदो । मइत्तो, ममादो, ममाडु, ममाहि गदो^४ । (स्पष्टानि, क्तान्तस्य गमेः १२=३ त्-ड्, ५-१ ओ) ॥ ४८ ॥

मत्तो मइत्तो ममाओ ममाउ^५ ममाहि डसौ—डसौ सिद्धस्य अस्मदः पदस्य एते पञ्च स्युः । मत्तो, मइत्तो—इत्यादयः । मद् इत्यर्थः ॥ ४८ ॥

१. मया कृतम् । २. मयि स्थितम् । ३. मया कृतम् । ४. अस्माभिः कृतम् । ५. मत्त गतः । ६. संजीवनीसंमतः पाठः ।

मत्तो इति । अस्मद्शब्द के डसि के परे सिद्ध 'मत्' को मत्तो, महत्तो, ममाओ, ममाउ, ममाहि ये पाँच आदेश हों । 'मत्' के स्थान पर पाँचों होंगे ॥ ४८ ॥

अह्माहिन्तो अह्मासुन्तो भ्यसि ॥ ४९ ॥

अस्मद्ः पदस्य भ्यसि परतो अह्माहिन्तो, अह्मासुन्तो इत्येतावादेशौ भवतः । अह्माहिन्तो, अह्मासुन्तो गदो^१ ॥ ४९ ॥

अह्माहिन्तो अह्मासुन्तो भ्यसि—'अस्मभ्य'मित्यस्य एतौ स्तः । अह्माहिन्तो अह्मासुन्तो अण्णो । 'अह्मेहिन्तो च अह्मेहि अह्मेन्तो वाऽस्मदो भ्यसि' । अस्मदित्यर्थः ॥ ४९ ॥

अह्मा०—इति । अस्मद्शब्द के भ्यस् के परे सिद्ध 'अस्मभ्यम्' पद को अह्माहिन्तो, अह्मासुन्तो ये आदेश हों । 'अस्मद्' को, अह्मेहिन्तो, अह्मेहि, अह्मेन्तो ये तीन आदेश और हों । अस्मद् के स्थान पर पूर्वोक्त पाँचों का प्रयोग होगा ॥ ४९ ॥

मे मम मह मज्झ डसि ॥ ५० ॥

अस्मद्ः पदस्य डसि परत एत आदेशा भवन्ति । मे धणं । मम, मह, मज्झ धणं^३ ॥ ५० ॥

मे मम मह मज्झ डसि—डसि अस्मद्ः सिद्धस्य 'मे'त्यस्य एते स्युः । मे, मम, मह, मज्झ पुत्तो । मम पुत्रः ॥ ५० ॥

मे इति । अस्मद्शब्द के डस् के पर सिद्ध 'मम' पद को मे, मम, मह, मज्झ ये आदेश हों । मम को चारो आदेश यथाप्रयोग में होंगे । मज्झ पुत्तो=मम पुत्रः ॥ ५० ॥

मज्झणो^४ अह्म अह्माणमहो आमि ॥ ५१ ॥

अस्मद्ः पदस्य आमि परत एत आदेशा भवन्ति । मज्झणो, अह्म, अह्माणं, अहो धणं । अस्माकं धनम् ॥ ५१ ॥

णो अह्म अह्माण अह्मे आमि—आमि अस्मद्ः सिद्धस्य 'अस्माक'मित्यस्य एते स्युः । णो, अह्म, अह्माण, अह्मे वल्लहो । अस्माकं वल्लभः ॥ ५१ ॥

णो इति । अस्मद्-शब्द के आम् के परे सिद्ध 'अस्माकम्' को णो, अह्म, अह्माण, अह्मे ये आदेश हों । अह्मे वल्लहो=अस्माकं वल्लभः । इसीप्रकार णो, अह्म, अह्माण भी 'अस्माकं' के स्थान पर होंगे ॥ ५१ ॥

ममम्मि डौ ॥ ५२ ॥

अस्मद्ः पदस्य डौ परतौ ममम्मि इत्यादेशो भवति । ममम्मि ठिअं^५ । पूर्वोक्तौ मइ, मए इत्येतौ च ॥ ५२ ॥

ममम्मि च^६—विप्रत्यये सिद्धस्य अस्मद्ः पदस्य मयीत्यस्य ममम्मि इति स्यात्, चकारात् पूर्वोक्तावपि । मइ, मए, ममम्मि । मयि इति ॥ ५२ ॥

१. अह्मेहिन्तो अह्मेसुन्तो । का० पा० २. अस्मद् गतः । ३. मम धनम् । ४. मज्झणो । का० पा० । ५. संजीवनीसंमतः पाठः । ६. मयि स्थितम् । ७. संजीवनीसंमतः पाठः ।

अह्मेसु सुपि ॥ ५३ ॥

अस्मदः पदस्य सप्तमीबहुवचने सुपि परतः अह्मेसु इत्ययमादेशो भवति । अह्मेसु ठिअं^१ ॥ ५३ ॥

अह्मेसु सुपि—सुपि सिद्धस्य अस्मदः पदस्य अह्मेसु इति स्यात् । अह्मेसु मई ठिआ । 'अह्मासु इति चादेशो द्वितीयोऽप्यस्मदः सुपि' । अह्मासु सद्धा । युष्मदस्मदव्ययमलिङ्गम् । त्रिष्वपि लिङ्गेषु साम्यम् । 'विन्दुघामोर्ण' इत्यादौ सन्नसन्नपि वा क्वचित् । धम्मेणं, धम्मेण । जम्माणं, जम्माण । कम्मेहिं, कम्मेहि । गामाउं, गामाउ । सरेसुं, सरेसु । तुज्मं, तुज्म । अह्मेहिं, अह्मेहि । महं, मह । इत्यादौ लक्ष्यानुसारेण अविन्दुध्वपि विन्दुसद्धावोऽवगन्तव्यः ॥ ५३ ॥

अह्मेसु इति । अस्मदशब्द के सप्तमीबहुवचन में सिद्ध 'अस्मासु' को अह्मेसु आदेश हो । अह्मेसु मई ठिआ । अस्मासु मतिः स्थिता । अस्मासु को दूसरा अह्मासु भी आदेश होता है । अह्मासु सद्धा = अस्मासु श्रद्धा । युष्मद्, अस्मद् और अव्यय अलिङ्ग हैं, अर्थात् पुंलिङ्ग-स्त्रीलिङ्ग-नपुंसकलिङ्गादिकृत इनके रूपों के आदेश में किसी प्रकार का भेद नहीं है । अत एव तीनों लिङ्गों में समान रूप होंगे । टा, आम् के परे वैकल्पिक सिद्ध अनुस्वार, तृतीयाबहुवचन, पष्ठी, सप्तमी, पञ्चमी आदि विभक्तिओं में असिद्ध अनुस्वार लक्ष्यानुरोध से कहीं-कहीं विकल्प से होगा । धम्मेणं, धम्मेण । गामाउं, गामाउ । महं, मह । इत्यादि ॥ ५३ ॥

द्वेदौ ॥ ५४ ॥

पदस्येति निवृत्तम् । सुपीति वर्तते । द्विशब्दस्य दो इत्ययमादेशो भवति सुपि परतः । दोहिं (प्राकृते द्विवचनं नास्तीति नियमात्' द्विशब्दात् भिसः स्थाने ५-५ हिं, शे० स्प०) । दोसु । द्वाभ्याम्, द्वयोः ॥ ५४ ॥

द्वेद्वौ—द्विशब्दस्य सुपि परे दो इत्यादेशः स्यात् । दोहिं, दोसु ॥ ५४ ॥

द्वेदौ इति । द्विशब्द को सुप् के परे दो आदेश हो । तृतीयाबहुवचन में दोहिं । हिं आदेश ॥ ५४ ॥

त्रेस्ति ॥ ५५ ॥

त्रिशब्दस्य सुपि परतः ति इत्यादेशो भवति । तीहिं । तीसु (५-१८ दीर्घः, ५-५ भिस् = हिं) । त्रिभिः । त्रिषु ॥ ५५

त्रेस्ती^३—त्रिशब्दस्य सुपि परे ती इत्यादेशः स्यात् । तीहिं, तीसु ॥ ५५ ॥

त्रेरिति । त्रिशब्द को सुप् के परे ती आदेश हो । तीहिं = त्रिभिः । सप्तमी में तीसु = त्रिषु ॥ ५५ ॥

तिणिणं जश्शसभ्याम् ॥ ५६ ॥

१. अस्मासु स्थितम् । २. एवं सर्वत्रबोध्याम् । ३. संजीवत्यादिसंमताः पाठाः । ४. तिस्रि तिणा-तिणि-तिस्रि-तिणि । का० पा० ।

त्रिशब्दस्य जश्शस्भ्याम् सह तिणिण इत्यादेशो भवति । तिणिण आगदा । तिणिण पेक्ख (स्पष्टानि) । त्रय आगताः । त्रीन् प्रेक्षस्व ॥ ५६ ॥

तिणि^१ जश्शस्भ्याम्—जसा शसा च सह त्रिशब्दस्य तिणि स्यात् । तिणि २, त्रयः, त्रीन् वा ॥ ५६ ॥

तिणीति । जस्-शस् के सहित त्रिशब्द को तिणि आदेश हो । त्रयः का और त्रीन् का तिणि होगा ॥ ५६ ॥

द्वेदुवे दोणि वा ॥ ५७ ॥

द्विशब्दस्य जस्शस्भ्यां सह दुवे, दोणि इत्येतावादेशौ वा भवतः । दुवे कुणन्ति । दोणि कुणन्ति । पक्षे-दो कुणन्ति । द्वौ कुरुतः । दुवे पेक्ख । दोणि पेक्ख । दो पेक्ख । (८-१३ कृञ् = कुण, द्विवचनाभाव-नियमात् ४७-४ झि = न्ति, कुणन्ति, शे० स्प०) । द्वौ प्रेक्षस्व ॥ ५७ ॥

द्वेदुवे दोणि^२—जसा शसा च सह द्विशब्दस्य दुवे, दोणि इत्यादेशौ भवतः । 'द्वेर्जश्शस्भ्यां सह स्यातां द्वावन्यौ वेणि, वे इति' । दुवे, दोणि, वेणि, वे । द्वौ इति ॥

द्वेरिति । जस्-शस् के सहित द्विशब्द को दुवे, दोणि ये दो आदेश हों । प्राकृत में द्विवचन नहीं होता है, अतः द्विशब्द के साथ जस्-शस् का ग्रहण है । एवं जस् के सहित द्विशब्द को 'वेणि, वे' ये दो आदेश और भी होंगे । चारों प्राकृतप्रयोगों में संस्कृत के द्वौ २, द्वे २ को होंगे ॥ ५७ ॥

चतुरश्चत्तारो चत्तारि ॥ ५८ ॥

चतुश्शब्दस्य जश्शस्भ्यां सह चत्तारो, चत्तारि इत्येतावादेशौ भवतः । चत्तारो, चत्तारि पुरिसा कुणन्ति^३ (१-२३ रु = रि, ५-११ दीर्घः, ५-२ जसो लोपः) । चत्तारो पुरिसे पेक्ख^४ (५-१२ अ-ए, ५-२ शसो लोपः, अन्यत् पूर्ववत्) ॥ ५८ ॥

चतुरश्चत्तारो चत्तारि—चतुर्-शब्दस्य जश्शस्भ्यां सह एतौ स्तः । स्पष्टम् ॥ चतुरिति । जस्-शस् के सहित चतुर्-शब्द को चत्तारो, चत्तारि ये होंगे । चत्वारः, चतुरः । चतस्रः २, चत्वारि २ ॥ ५८ ॥

एषामामो ण्हं ॥ ५९ ॥

एषां द्वित्रिचतुःशब्दानामामः स्थाने ण्हं इत्ययमादेशो भवति । दोण्हं धणं (६-५४ द्वि = दो, शे० स्प०) । तिण्हं धणं (६-५५ त्रि = ति, शे० स्प०) । चतुण्हं^५ धणं (४-६ रलोपः, शे० स्प०) ॥ ५९ ॥

एषामामो ण्हं—द्वि, त्रि, चतुर्-शब्दानाम् आम्प्रत्ययस्य ण्हं स्यात् । दोण्हं ।

१. संजीवनीसंमतः पाठः । २. संजीवनीसंमतः पाठः । ३. चत्वारः पुरुषाः कुर्वन्ति । भिसादौ रेफतकारयोर्लोपः । तेन-चऊर्हि । का० पा० । ४. चतुरः पुरुषान् पश्य । ५. चतुण्हं-चउण्हं । का० पा० ।

तिण्हं । चउण्हं । 'कतिपञ्चादिशब्दानाम् आमो ण्हं नैव दीर्घता' । कइण्हं, पंचण्हं, छण्हं, सत्तण्हं । इत्यादि ॥ ५९ ॥

एषामिति । द्वि, त्रि, चतुर्-शब्द से पर आम् को ण्हं हो । उक्त सूत्रों से दो, ति आदेश इनको होंगे । दोण्हं । तिण्हं । चउण्हं । कतिशब्द एवं पञ्चन् आदि शब्दों से पर आम् को ण्हं होगा । कइण्हं, पंचण्हं-इत्यादि ॥ ५९ ॥

शेषोऽदन्तवद् ॥ ६० ॥

शेषः^१ सुव्विधिरदन्तवद्भवति । अकारान्ताद् 'भिसो हिं' इत्ययमादेश उक्त इकारोकारान्तादपि भवति । अग्गीहिं । वाऊहिं (५-१८ सू० स्प०) । एवं मालाहिं । णईहिं । वहुहिं । अग्गिस्स (३-२ तलोपः, ३-५० गद्वि०, ५-८ डस्=स्स) । वाउस्स (२-२ यलोपः, शे० पू०) । अग्गीदो । वाऊदो (५-६ डस्=दो) । अग्गीसु । वाऊसु (पूर्ववत् यलोपदीर्घौ) । एवं दोहिं (६-५४ द्वि=दो, ५-५ भिस्=हिं) । तीहिं (६-५५ त्रि=ति, ५-१८ दीर्घः) । चऊहिं (४-६ रलोपः, २-२ तलोपः, ५-१८ दीर्घः, शे० पू०) ॥ ६० ॥

शेषाददन्तवत्^२—अदन्ताद् यो विधिः प्रोक्तः स शेषात् अदन्तातिरिक्तशब्दानां दपि स्यात् । तेन अदन्तात् विहितः शसो लोप आदन्तादिदुदन्ताच्च भवति । बाला, बालाओ । गिरीओ, गिरीउ । साणूओ, साणूउ । 'ए सुप्यडिडसोः-सूत्रे नेष्टं शेषाददन्तवत्' । रामाओ । सालिणो । पीलुणो । सहीओ । बहुओ । 'अकारलोपसूत्रेऽपि नेष्टं शेषाददन्तवत्' । सव्वाओ । बुद्धीओ । धेणूओ । सहीओ । बहुओ ॥ ६० ॥

शेषादिति । अदन्त से जो कार्य कहे गये हैं वे आदन्त से तथा इदन्त, उदन्त से भी होंगे । जैसे 'जश्शसोर्लोपः' से लोप । बाला, गिरि, सानु शब्दों से भी होगा । परन्तु 'ए सुप्यडिडसोः' सूत्र में 'शेषाददन्तवत्' अभिमत नहीं है, अतः रामा, शालि, पीलु, सखी, वधू शब्दों में एकार नहीं होगा । किन्तु रामाओ में 'जसो वा' से जस् को ओकार । सालिणो, पीलुणो में 'इदुतोः शसो णो' से णो आदेश । सहीओ, बहुओ में 'स्त्रियां शस उदोतो' से ओकार होगा । एवं अकारलोपविधायक सूत्र में भी अदन्तवद्भाव नहीं होगा । इससे सव्वाओ, बुद्धीओ, धेणूओ, सहीओ, बहुओ, इत्यादिकों में 'कचिदपि लोपः' से लोप नहीं होगा, किन्तु अदन्तवद्भाव होने से 'जस्-डस्याम्सु दीर्घः' से दीर्घ होगा ॥ ६० ॥

न डिडस्योरेदातौ ॥ ६१ ॥

इकारोकारान्तानां डिडस्योरदन्तवद् एकाराकारौ न भवतः । अग्गिम्मि (६-५२ डि=ग्मि, शे० अग्गिस्सेतिवत्) । वाउग्मि (२-२ यलोपः, शे० स्प०) । अग्गीदो, वाऊदो । अग्गीदु, वाऊदु । अग्गीहि, वाऊहि (५-६ डस्=दो, दु, हि, शे० पू० स्प०) ॥ ६१ ॥

१. शेषेषु विधि । का० पा० ।

२. पाठ एष संजीव्यादिसंमतः ।

न डिङ्स्योरेदातौ—अकारान्तरहितात् प्रातिपदिकात्परयोः डिङ्सिप्रत्यययो-
रेत् आच न स्तः । गिरिस्मि, गिरीउ, गिरीओ ॥ ६१ ॥

न डिङ्स्योरिति । अकारान्त से रहित प्रतिपदिक से पर डिङ्सि-प्रत्ययों को
एकार और आकार न हों । गिरिस्मि, गिरीउ, गिरीओ । डि में स्मि और ड्सि
में उ, ओ ॥ ६१ ॥

ए भ्यसि ॥ ६२ ॥

नेत्यनुवर्तते । भ्यसि परत इकारोकारान्तयोरदन्तवदेत्वं न भवति ।
अग्गीहिन्तो, वाऊहिन्तो, अग्गीसुन्तो वाऊसुन्तो (५-६, १२ सूत्रयोर्बाधः,
५-११ दीर्घः, ५-७ भ्यस्=हिन्तो, सुन्तो, शे० पू०) ॥ ६२ ॥

ए भ्यसि—भ्यसि नकारान्तस्य एकारो न स्यात् । पञ्चाहिन्तो, पञ्चासुन्तो ।
अग्गीहिन्तो । वाऊहिन्तो ॥ ६२ ॥

ए भ्यसीति । भ्यस् के परे नकारान्त को एकार नहीं होगा । पञ्चाहिन्तो इत्यादि ।
परन्तु वस्तुतः नकारान्त के नकार का लोप होने पर अदन्त प्रातिपदिक नहीं है, और 'ए
भ्यसि' में नकारान्त इस अर्थ का बोधक पद भी नहीं है और अदन्तादिदेश सजातीय
अच् में होगा, नकारान्तादि में नहीं । अतः इसके उदाहरण अग्गीसुन्तो, वाऊसुन्तो
होंगे । सदानन्द तथा वसन्तराज दोनों भ्रम खागये हैं ॥ ६२ ॥

द्विवचनस्य बहुवचनम् ॥ ६३ ॥

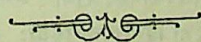
सर्वासां विभक्तीनां सुपां तिङां च द्विवचनस्य बहुवचनं प्रयोक्तव्यम् ।
वृक्षौ, वच्छा । वृक्षाभ्याम्, वच्छेहि, वच्छाहिन्तो । वृक्षयोः, वच्छेसु,
वच्छाण । (स्पष्टं, पञ्चमपरिच्छेदे व्याख्याताः) । तिङां यथा—तिष्ठतः,
चिद्वन्ति (१२-१६ स्था = चिद्व, ७-४ झि = न्ति) ॥ ६३ ॥

द्विवचनस्य बहुवचनम्—सुप्तिङ्सम्बन्धिनो द्विवचनस्य नित्यं बहुवचनं स्यात् ।
दो हत्था । दो होन्ति ॥ ६३ ॥

द्विवचनेति । सुप्तिङ् के द्विवचन को बहुवचन हो । प्राकृत में द्विवचन नहीं होता ।
दो हत्था = द्वौ हस्तौ । दो होति = द्वौ भवतः ॥ ६३ ॥

चतुर्थ्याः षष्ठी ॥ ६४ ॥

इति प्राकृतसूत्रेषु षष्ठः परिच्छेदः ॥

चतुर्थीविभक्तेः स्थाने षष्ठीविभक्तिर्भवति^१ । बह्वणस्स देहि (३-३

^१ तादर्थ्यहेर्वा ८।३।१३२ तादर्थ्यविहितस्य हेत्वर्थकवचनस्य स्थाने षष्ठी वा भवति ।
देवस्स देवाय । देवार्थमित्यर्थः । हेरिति किम् ? देवाण ।

वधाड्डाश्च वा ८।३।१३३ वधशब्दात्परस्य तादर्थ्यहेर्बिद् आशः षष्ठी च वा भवति ।
वहाइ, वदस्म, वहाय । वधार्थमित्यर्थः ।

रत्नोपः, ५-१० डस् = स्स, देहीति संस्कृतसमः) । ब्रह्मणाणं देहि ।
ब्राह्मणाय देहि । ब्राह्मणेभ्यो देहि (५-११ आमि दीर्घः, ५-४० आम् = णं,
शे० स्प०) ॥ ६४ ॥

इति प्राकृतप्रकाशे सर्वनामविधिर्नाम षष्ठः परिच्छेदः ॥

चतुर्थ्याः षष्ठी—चतुर्थ्या विभक्तेः स्थाने षष्ठी विभक्तिः स्यात् । बम्हणस्स देसु,
ब्राह्मणाय देहि ॥ ६४ ॥

चतुर्थ्या इति । चतुर्थी विभक्ति के स्थान में षष्ठी होगी । जैसे ब्राह्मणाय का
बम्हणस्स-इति ॥ ६४ ॥

(कचिन्न तादर्थ्ये ॥)

कचिन्न तादर्थ्ये^१—तादर्थ्ये विहितायाश्चतुर्थ्याः कचित् षष्ठीविभक्तिर्न स्यात् ।
घराअ दारु । कचिद्-ग्रहणान्न सर्वत्र । तेन-देवाणं बली=देवेभ्यो बलिः, इत्यादौ
षष्ठ्येव । 'व्यत्ययोऽप्यासाम्' । अच्छीसु पिज्जसि । अक्षिभ्यां पीयसे । अत्र तृतीया-
स्थाने सप्तमी । रत्तिं दिट्ठो । रात्रौ दृष्टः । अत्र सप्तमीस्थाने द्वितीया । 'अन्यादृश्यपि
वीप्सायां द्विरुक्तिः कापि दृश्यते' । अंगमगाइं । अज्जानि अज्जानि । अंगमंगाणं । अज्जा-
नामज्जानाम् । अंगमंगेसु । अंगेषु २ । वच्च, वच्चह । व्रजत २ । होहोइ । भवति भवति-
इत्यादिषु बोध्यम् ॥

इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतौ चन्द्रिकाव्याख्यायां षष्ठः परिच्छेदः ।

कचिद् द्वितीयादेः ८।३।१३४। द्वितीयादीनां विभक्त्यानां स्थाने षष्ठी भवति कचिद् ।
सीमाधरस्स वन्दे । तिस्सा सुहस्स भरिमो । अत्र द्वितीयायाः षष्ठी । धणस्स लद्धो, धनेन लब्ध
इत्यर्थः । चिरस्स मुक्का । चिरेण मुक्तेत्यर्थः । अत्र तृतीयायाः । चोरस्स वीहइ । चोराद्विभेती-
त्यर्थः । अत्र पञ्चम्याः । पिट्ठोए केसमारो । अत्र सप्तम्याः ॥

पञ्चम्यास्तृतीया च ८।३।१३६। पञ्चम्याः स्थाने कचित् तृतीयासप्तम्यौ भवतः । चोरेण
वीहइ । चोराद्विभेतीत्यर्थः । अन्तेउरे रमिउमागओ राया । अन्तःपुराद् रन्त्वागतो राजा-इत्यर्थः ॥

द्वितीयातृतीययोः सप्तमी ८।३।१३५। द्वितीयातृतीययोः स्थाने कचित्सप्तमी भवति । नयरे
न जामि । अत्र द्वितीयायाः । तिसु तेसु अलं किआ पुह्वो । अत्र तृतीयायाः ॥

सप्तम्या द्वितीया-८।३।१३७। सप्तम्याः स्थाने कचिद् द्वितीया भवति । विज्जोअं भरइ रत्तिं ॥

आपे तृतीयाऽपि दृश्यते । तेणं कालेण, तेणं समयेण । तस्मिन् काले, तस्मिन् समय इत्यर्थः ।
प्रथमाया अपि द्वितीया दृश्यते । चउवांसं पि जिणवरा । चतुर्विंशतिरपि जिनवरा इत्यर्थः ।
इति हेमः ।

१. नेदं सूत्रं भामहवृत्तौ ।

कचिदिति । तादर्थ्य में विहित चतुर्थी को षष्ठी नहीं होगी । जैसे 'घराभ दारु' यहाँ 'गृहस्य घरोऽपतौ' (४+३४) से घर आदेश, 'कगचज०' (नं. १) से यलोप, घराभ होगा । षष्ठी नहीं हुई । 'कचित् ग्रहण से बहुतों के तादर्थ्य में निषेध नहीं होगा, किन्तु षष्ठी ही होगी । जैसे देवाणं बली । देवेभ्यः बलिः प्राप्त था । वस्तुतः प्रकृति-विकृतिभाव में ही तादर्थ्य यहाँ माना गया है, अत एव पाणिनि ने 'चतुर्थी तदर्थाथ' सूत्र में बलिहित-इत्यादि पृथक् पढ़े हैं, और जहाँ प्रकृति की विकृति नहीं है, वहाँ षष्ठी ही होगी । जैसे 'अश्वस्य घासः' यही होगा, 'अश्वाय घासः' नहीं होगा । क्योंकि यहाँ प्रकृति-विकृतिभाव नहीं है । परन्तु अनुभूतिस्वरूपाचार्यादि जो तदर्थमात्र में तादर्थ्य मानते हैं उनके यहाँ अश्वेभ्यः, अथवा अश्वाय घासः यही होगा । उसी व्यापक तादर्थ्य को लेकर यह सूत्र है । अस्तु, 'व्यत्ययोऽप्यासाम्' इन विभक्तियों का व्यत्यय भी होता है अर्थात् अन्य विभक्ति के अर्थ में अन्य विभक्ति । जैसे 'अच्छीसु पिञ्जसि' अक्षिभ्यां यह करण पीने का है, अतः तृतीया प्राप्त थी, सप्तमी हो गई । रत्तिं दिष्टो । यहाँ रात्रौ इस सप्तमी के स्थान में द्वितीया हो गई । एवं वीप्साद्विरुक्ति में भी पूरे पद को द्वित्व न होकर केवल पदांश को ही द्वित्व हो जायगा । जैसे अङ्गानि का अंगाङ् होता है, वीप्सा में अंगाङ् को द्वित्व प्राप्त था, परन्तु अंग-पद को द्वित्व और अनुस्वार । अंगमंगाङ् । एवम् अङ्गानाम्-अङ्गानाम् का अंगमंगाणं । अङ्गेषु-अङ्गेषु का अंगमंगेसु होगा । एवं धातुओं में भी कहीं अवयवमात्र को द्वित्व होगा । जैसे 'व्रजत' को द्वित्व प्राप्त था । व्रज को वच्च आदेश । त को हकार । वच्चह को द्वित्व प्राप्त था, किंतु केवल वच्च को द्वित्व हुआ । 'वच्च वच्चह' हुआ । एवं भवति का होइ सिद्ध होता है । भवति को वीप्सा में द्वित्व होने पर जैसे भवति भवति होता है वैसे ही होइ को भी द्वित्व प्राप्त था, किन्तु हो मात्र को द्वित्व हुआ, अतः हो-होइ सिद्ध होगा । परन्तु यह क्वचित्क नियम है, सार्वत्रिक नहीं । अतः 'चिनोतु' का वीप्सा में चिणउ-चिणउ होगा । इति ॥

इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृते लोकभाषानुवादे षष्ठः परिच्छेदः ।

अथ सप्तमः परिच्छेदः

ततिपोरिदेतौ ॥ १ ॥

त, तिप्-इत्येतयोरेकस्य स्थाने इत्, एत् इत्येतावादेशौ भवतः । पढइ (२-२४ ठ्=ढ, शो० स्प०), पढए । सहइ, सहए । (यथाक्रमं तिप इः, तस्य ए) पठति । पठतः । सहति । सहते ॥ १ ॥

ततिपोरिदेतौ—आत्मनेपदपरस्मैपदयोः प्रथमपुरुषैकवचनयोः ततिवित्येतयोः प्रत्येकम् इ, ए इत्येतावादेशौ स्तः । तकारोऽसंदेहार्थः । रमइ, रमए । विरमइ, विरमए । ततिपोर्व्यत्ययेन ग्रहणाद् यथासंख्यं न । 'शौरसेन्यां विभाषासु भवेद् दिरपि तिप्तयोः' । यथा—'चित्ते विहुद्विद न तुद्विद सा गुणोसु' इत्यादि । सिद्धावस्थायां साध्यावस्थायां वा लक्ष्यवशात् परिभाषेयम् । ततिपोरिदेतावित्यादिना 'एकाचो हीअ' इत्येवमन्येन प्रकारेण ये न तिबादीनामादेशा विधास्यन्ते ते सिद्धावस्थायां भूतकाले साध्यावस्थायां वर्तमानकाले लक्ष्यवशाद् भवन्तीति परिभाष्यते । भूते-हसइ, हसए । अहसत्, अहसीत्, जहास । वर्तमानेऽपि-हसइ, हसए । हसति । पेच्छइ, पेच्छए । प्रैक्षत, प्रैक्षिष्ट, प्रैक्षांचक्रे ॥ १ ॥

ततिपोरिति । आत्मनेपद तथा परस्मैपद के प्रथमपुरुष एकवचन के त, तिप् को इ, ए ये आदेश हों । इत्-एत् में तकार असंदेहार्थ है । रम्-ति । 'शेषाणामदन्तता' (७+७८) से अदन्तता । रमइ, रमए । विपूर्वक परस्मैपदी है । विरमइ, विरमए । 'शौरसेनी में तिप् त को दि भी होता है' । घुट परिवर्तने (९ से) घ को ह । सिद्धावस्था में अथवा साध्यावस्था में लक्ष्यानुरोध से यह नियामक सूत्र है, अर्थात् भूतकाल के प्रत्ययों की सिद्धावस्था में और वर्तमानकाल के प्रत्ययों की साध्यावस्था में । 'ततिपो०' इससे और 'एकचो हीअ' इससे या अहसीत्, जहास भूतकाल में, एवं हसति वर्तमानकाल में । तथा ईच्च-आत्मनेपदी-पेच्छइ, पेच्छए-प्रैक्षत, प्रैक्षिष्ट, प्रैक्षांचक्रे भूतकाल में । एवं प्रेक्षते वर्तमानकाल में होंगे ॥ १ ॥

थासिपोः सि से ॥ २ ॥

थास्, सिप्-इत्येतयोरेकस्य स्थाने सि, से इत्येतावादेशौ भवतः । पढसि । पढसे । सहसि । सहसे । (पूर्ववत् ठ्=ढ, अन्यत्सुगमम्) ॥ २ ॥

सिप्थासोः^१ सि से—सिप्थासोः सि, से इत्येतौ स्तः । जानासि, जानासे । जानासि । वेवसि, वेवसे । वेपसे ॥ २ ॥

सिबिति । सिप् को सि-से, एवं थास् को सि-से होते हैं । उदाहरणों में स्पष्ट है ॥ २ ॥

(सं० ६ से णकार । १५ से प को व । १८ से क्ष को छकार । ४ से रेफलोप)

१. संजीवनीसंमतः पाठः ।

इङ्मिपोर्मिः ॥ ३ ॥

इट्, मिप्-इत्येतयोः स्थाने मिर्भवति । पढामि । हसामि^१ । सहामि (७-३० आत्वम्) ॥ ३ ॥

इण्मिपोर्मिः- इट्-मिप् इत्येतयोर्मिरेव स्यात् । उत्तमपुरुषे परस्मैपदमेव । जंपामि, जाणामि, वदामि । मिपो मि-विधानं भणेमि करेमीत्यादौ लादेशे वेति एत्वार्थम् ॥

इट् इति । इट् मिप् इनको मि हो अर्थात् उत्तमपुरुष में परस्मैपद ही हो । जंपामि, जाणामि, वदामि इत्यादि उदाहरणों से स्पष्ट है । मिप् को मि-विधान 'लादेशे वा' इससे एत्व के लिये ॥ ३ ॥

न्तिहेत्थामोमुमा बहुषु ॥ ४ ॥

बहुषु वर्तमानानां तिङां स्थाने न्ति, ह, इत्था, मा, मु, म इत्येत आदेशा भवन्ति । प्रथमपुरुषस्य, रमन्ति । पढन्ति । हसन्ति (२-२४ ठ्=ढ, झि = न्ति कृते, ४-१७ बि०, अ० स्प०) । मध्यमस्य-रमह, पढह, हसह, पढित्था^२ (मध्य० थ=ह, इत्थ इति द्वावादेशौ, शो० स्प०) । उत्तमस्य-पढामो, पढमु पढम (उत्तमस्य मो, मु, म इत्येत आदेशाः, ७-३० आत्व-विकल्पः, शो० स्प०) ॥ ४ ॥

न्तिहेत्थामोमुमा बहुषु-बहुष्वर्थेषु विहितानां परस्मैपदात्मनेपदसम्बन्धनां भिन्नयोः न्तिः स्यात्, न्ते इत्यपि; थध्वमोः ह इत्था च, मस्-महिडोश्च मो, मु, म इति त्रय आदेशाः स्युः । लहन्ति, लहन्ते = लभन्ते । भवह, भवित्था = भवथ । जुज्झह, जुज्झित्था = युध्यध्वम् । वीहामो, वीहामु, वीहाम = विभीमः, विभिमो वा । वड्डामो, वड्डामु, वड्डाम = वर्धामहे । 'इरे इत्यपि वाऽऽदेशस्तिपो झेर्मस्य च स्मृतः' । सुसइरे सुहं । शुष्यति सुखम् । 'इवे' इत्यादेश इति सदानन्दः । यथा-सुसइवे, शुष्यति । पहुव्विवे, प्रभवन्ति । दूसइवे, दूष्यन्ते । 'भुवः प्रादेः परस्य स्यादादेशो हुव्व इत्यपि' । पहुव्विरे रिउणो । प्रभवन्ति रिपवः ॥ ४ ॥

न्तिहेत्था इत्यादि । परस्मैपद आत्मनेपद सम्बन्धी बहुवचन के प्रत्ययों को ये हों अर्थात् झि-झ को न्ति और न्त, एवं थ-ध्वम् को ह-इत्था, मस्-महिड् को मो-मु-म ये तीन आदेश हों । तिप्, झि-झ को 'इव' भी आदेश हो । लभते के ते को न्ति-न्त आदेश हो गये । लहन्ति-लहन्ते । (९ से ह) थ-ध्वम् को ह-इत्था । मस्-

१. अदन्ताद्धातोर्मौ परे अत आत्वं वा भवति ५ । ५ । प्राकृतव्याकरणम्, तथाच तत्रैव अकारान्ताद्धातोर्मौमुपेपु परेषु अत इत्वम् आत्वञ्च भवति, कचिदेत्वमपि ५।६ । हसिमो, हसामो, हसेमो, हसिमु, हसेमु, इत्यादि । इति अत्वम्, इत्वम्, आत्वम्, एत्वं च प्रतिपादित-मंककारान्ताद्धातोः । २. संजीवनीसमतः पाठोऽयम् । ३. प्रथमपुरुषस्य न्ति, मध्यमस्य ह, इत्था, उत्तमस्य मो, मु, म, इति विवेकः । तथाच हेमः-बहुष्वायस्य न्ति, न्ते, इरे ८।१।१४२। मध्यमस्येत्या, हचौ ८।१।१४३। तृतीयस्य मो, मु, माः । ८।१।१४४ इति । ४. पढित्था, पढित्थ । का० पा० ।

महिङ् को मो-मु-म उदाहरणों में स्पष्ट है। तिप्-क्षि-झ को इरे यह भी आदेश होगा। शुष्-सुसइरे। सदानन्दने इरे के स्थान में 'इवे' आदेश माना है। वह प्रतीत नहीं होता है। प्रादि उपसर्गसे पर भूधातु को हुव् आदेश हो। पटुव्विरे। प्रभवन्ति॥

अत ए से ॥ ५ ॥

नित्यार्थं वचनं यतो विशेषणम् । ततिपोः सिप्थासोः ए से इत्यादेशावत एव परौ^१ भवतो, नान्यस्मात् । ततिपोः, रमए, पढए । सिप्थासोः रमसे, पढसे (रम्-त = ए—रमए । २-२४ ट् = ढ, पढ-ति = ए पढए । रम्-थाम् = से = रमसे । पढ-सिप् = से = पढसे) । अत इति किम् ? होइ (८-१ भू-हो, ७-१ ति = इ) । भवति ॥ ५ ॥

अत ए से—तितयोर्य ए इत्यादेशः, सिप्थासोर्यः से इत्यादेशस्तौ च अदन्ता-देव स्तः । करए । गिण्हसे । अत इति किम् ? होइ, होसि । 'अकारान्ताभियम्येते न्तमाणौ कापि पण्डितैः' । हुवन्ते-भवन्ति । हुवमाणो-भवन् ॥ ५ ॥

अत इति । तिप् त को जो ए आदेश हो और सिप्-थाम् को जो से हो वह अकारान्त से ही होगा । जैसे-करए, गिण्हसे । जहाँ अकारान्त नहीं होगा वहाँ नहीं होगा । जैसे-होइ, होसि । न्त और माण भी अकारान्त से कहीं होते हैं । जैसे हुवन्ते, हुवमाणो । भवन् के अर्थ में न्त और माण हैं ॥ ५ ॥

^२अस्तेर्लोपः ॥ ६ ॥

अस्तेर्धातोः थास्सिपोरादेशयोः परतो^३ लोपो भवति । सुत्तो सि (७-२ सिप् = सि, शो० ३-१ सू० स्प०) । पुरिसो सि (१-२३ सू० स्प०) । सुत्तोऽसि । पुरुषोऽसि ॥ ६ ॥

अस्तेर्लोपः—तिवादौ अस्धातोर्लोपः स्यात्, तुमं सि । पुत्तो सि । लक्ष्यानुसारी लोपः । तेनेह न-अस्थि । संति । प्रायः कर्त्रादिपूर्वपदे लोप इति भावः ॥ ६ ॥

अस्तेरिति । तिवादिक प्रत्ययों के परे अस् धातु का लोप हो । त्वम्-असि । तुमं सि । लक्ष्यानुकूल लोप है, अतः कहीं न भी होगा । अस्थि । संति । प्रायः कर्त्रादिक के पूर्वपद हो लेने पर ही लोप होगा—यही व्यवस्था है ॥ ६ ॥

मिमोमुमानामधो हश्च ॥ ७ ॥

मिमोमुमानामस्तेः परेषामधो हकारः प्रयोक्तव्यः । अस्तेश्च लोपः । गओ म्हि, गअ म्हो । गअ म्हु, गअ म्ह (२-२ तलोपः, ५-१ ओ), (७-२ मिप् = मि, ७-३ मस् = मा, मु, म, ५-२ जसो लोपः) गतोऽस्मि । गताः स्मः ॥ ७ ॥

मिमोमुमानामधो हश्च—अस्तेः सम्बन्धिनामेषामधः हकारः प्रयोज्यः । चकारा-

१. नित्यं भवतः । का० पा० । २. अस्तेर्लोपः । का० पा० । ३. परयोः । असेर्धातोः परतः थास्सिपोर्लोपः । का० पा० ।

दुक्तधातुलोपश्च । आणत्त म्हि, आज्ञप्तोऽस्मि । आणत्त म्हो, आणत्त म्हु, आणत्त म्हु, आज्ञप्ताः स्मः ॥ ७ ॥

मिमो इति । अस्-धातु से पर मि-मो-मु-म इनके अधोभाग में हकार का योग होता है । आज्ञप्तः अस्मि । अस् का लोप, 'मिमोमुमा०' इससे हकार का योग । म्हि । एवं बहुवचन में आणत्त म्हो । आणत्त म्हु । आणत्त म्हु । आज्ञप्ताः स्मः । 'सन्धा-वज्जलोप०' इससे आणत्ता के आकार को हस्व ॥ ७ ॥

यक ईअइज्जौ ॥ ८ ॥

यकः स्थाने ईअ इज्ज इत्यादेशौ भवतः । पढीअइ । पढिज्जइ । सही-अइ । सहिज्जइ । (स्प०) पठ्यते । सह्यते ॥ ८ ॥

यक इअइज्जौ—भावे कर्मणि च विहितस्य यकः इअ इज्ज इत्यादेशौ भवतः । अकर्मकात् धातोर्भावे, सकर्मकात्कर्मणि । भावे तावत्-णच्चिअइ, णच्चिअए । णच्चिज्जइ, णच्चिज्जए-इत्यादि । कर्मणि-अम्हेहि गीअं, गाइअइ, गाइअए, गाइज्जइ, गाइज्जए ॥ ८ ॥

यक इति । अकर्मक धातु से भाव में और सकर्मक धातु से कर्म में विहित यक् के स्थान में इअ इज्ज ये आदेश हों । णच्चिअइ, णच्चिअए । 'ततिपोरिदेतौ ६१ से त-प्रत्यय को इ-ए होगा । 'चो व्रजिनृत्योः' ७५१ इससे तकार को च आदेश । 'सन्धावज्जलोप०' ४११ से च के अकार का लोप । णच्चिअइ, णच्चिअए । एवम्-णच्चिज्जइ, णच्चिज्जए-नृत्यते । कर्म में—गाइअइ, गाइअए, गाइज्जइ, गाइज्जए । मया गीयते ॥ ८ ॥

नान्त्यद्वित्वे ॥ ९ ॥

धातोरन्त्यद्वित्वे सति यक ईअ इज्ज इत्यादेशौ न भवतः । हस्सइ । गम्मइ^१ (८-५८ गमादीनां द्वित्वम्) । हस्यते । गम्यते । गमादीनां विकल्पेन [द्वित्वविधानात्^३,] द्वित्वविधाने उक्तावादेशौ न भवतः, द्वित्वाविधाने तु भवत एव । गमीअइ, गमिज्जइ (पक्षे-७-८ ईअ इज्ज-आदेशौ, शे० पू० स्प०) ॥ ९ ॥

नान्त्यद्वित्वे—भावे कर्मणि च धातेरन्त्यवर्णद्वित्वे इअ-इज्जौ एतौ न स्तः । भावे-सक्कइ, सक्कए । सुप्पइ, सुप्पए । कर्मणि-गम्मइ, गम्मए । अयं योगो विभज्यते । तेन, अन्यत्रापि यकोऽभावः । हीरइ, कीरइ, तीरइ । हियते, क्रियते, तीर्यते ॥ ९ ॥

नान्येति । भाव अथवा कर्म में धातु के अन्य वर्ण द्वित्व से पर इअ इज्ज आदेश नहीं होते हैं । भाव में-सक्कइ मए । 'शकादीनाम्०' ७५६ इससे ककारद्वित्व । 'ततिपो०' ६११ इससे इकार, एकार । 'शपोः सः' २१३९ से सकार । 'शेषाणामदन्तता' ७५८ इससे धातु को अदन्तत्व । एवम्-सक्कइ, सक्कए । मया कर्तुं शक्यते । एवम्-सुप्पइ, सुप्पए । मया सुप्यते । कर्म में—गम्मइ, गम्मए-गमादीनाम्०' ७६२ इससे मकार को द्वित्व । अन्य कार्य पूर्ववत् । गम्यते ग्रामः । एवम् लब्भइ, लब्भए ।

१. संजीवनीसमतः पाठः । २. 'त्यादेः' ८११ ९ तिवादीनां स्वरस्य स्वरे परे सन्धिनं । हेम० । एवं सर्वत्र सन्ध्यभावो बोध्यः । ३. [] अयं पाठो न सार्वत्रिकः ।

गमादित्वाद् द्वित्व । 'वर्गेषु युजः०' ३।५१ से ढकार । लढभइ, लढभए । देवः लभ्यते । 'नान्यद्वित्वे' का विभाग करें । 'न' यह पृथक् सूत्र है । इसका यह अर्थ होगा कि अन्यत्र भी कहीं भाव अथवा कर्म में प्रत्यय होने पर यक् नहीं होता । जैसे हियते-हीरइ । क्रियते-कीरइ । तीर्यते-तीरइ ॥ ९ ॥

न्तमाणौ शतृशानचोः ॥ १० ॥

शतृ—शानच् इत्येतयोरेकैकस्य न्त, माण इत्येतावादेशौ भवतः । पढन्तो । पढमाणो । हसन्तो । हसमाणो (पूर्ववत् पढ, शतृ = न्तजाते ५-१ ओ, एवं शानचोऽपि माण आदेशः, ५-१ ओत्वं च) ॥ १० ॥

न्तमाणौ शतृशानचोः—एतयोः न्त-माण एतौ स्तः । कुप्पन्तो, कुप्पमाणो । खमन्तो, खममाणो । 'लस्य क्रियातिपत्तौ वा न्तमाणावपि च क्वचित्' । जइ पढन्तो पंडिओ होन्तो । जइ पढमाणो पंडिओ होमाणो । पच्चे-पढेज् पंडिओ होज्ज ॥ १० ॥

न्तमाणौ—इति । शतृ-शानच् प्रत्ययों को न्त, माण आदेश होते हैं । कुप्पत्-कुप्पन्तो अथवा कुप्पमाणो । कुप् क्रोधे । शतृप्रत्यय को न्त अथवा माण आदेश । 'शेषाणामदन्तता' ७।७८ से धातु को अदन्तत्व, 'शकादीनां द्वित्वम्' ७।५७ से पकार-द्वित्व । 'अत ओत् सोः' ५।१ से सु को ओकार । कुप्पन्तो, एवम् कुप्पमाणो । कुप्प-तीति कुप्पन् । जमते—इति जममाणः । जमूप् सहने । उक्त सूत्र से शानच् को न्त, माण आदेश होंगे । 'एकस्कन्तां खः' ३।२९ से ख को ख आदेश । धातु को अदन्तता, सु को ओकार पूर्ववत् होंगे । क्रिया के द्वारा क्रिया की सिद्धि में 'ल' के स्थान में कहीं-कहीं न्त, माण आदेश होते हैं । उदाहरण—जइ इति । यदि अपठिष्यत् तदा पण्डितः अभविष्यत् । पठ् धातु । ल के स्थान में न्त एवं माण आदेश । 'ठो ढः' ३।२२ से ढकार । अन्य कार्य पूर्ववत् । जइ पढन्तो, एवं पढमाणो पंडिओ होमाणो । पच्चे—'क्रियातिपत्तिकालेऽपि ज-जा वेति न्तमाणवत्' । इससे दो में से कोई भी एक आदेश होगा । तो पच् में-पढेज्, पढेज्जा होगा । 'लादेशे वा' ६।३४ से एकार होगा ॥ १० ॥

ई च स्त्रियाम् ॥ ११ ॥

स्त्रियां वर्तमानयोः शतृशानचोरीकारादेशो भवति, न्तमाणौ च । हसई, हसन्ती, हसमाणा । वेवई, वेवन्ती, वेवमाणा (वेप० २-१५ प = च, शे० स्प०, ई, न्ती, माणा) ॥ ११ ॥

ई च स्त्रियाम्—स्त्रीलिंगे वाच्ये शतृशानचोरीकारादेशः स्यात्, चकारात् न्तमाणावपि । कुणई । पच्चे-कुणन्ती, कुणमाणा ॥ ११ ॥

ई चेति । स्त्रीलिङ्ग वाच्य रहते शतृ-शानच् को ईकार आदेश हो । चकारग्रहण से न्त माण भी होंगे । कृ धातु, शतृ अथवा शानच् । 'कृजः कुण च' ७।१० से कुण आदेश । शतृ या शानच् को ईकार । कुणई । कुर्वन्ती कुर्वाणा वा । ह धातु का हरई हरन्ती, हरमाणा । पच् में कुणन्ती, कुणमाणा ॥ ११ ॥

धातोर्भविष्यति हिः ॥ १२ ॥

भविष्यति काले धातोः परो हिशब्दः प्रयोक्तव्यः । होहिइ^१ (८-१ भू = हो, ७-१ ति = इ) । हसिहिइ (७-३३ अ = इ, शे० पूर्ववत्) । होहिन्ति । हसिहिन्ति (७-४ झि = न्ति, ४ = २७ वि०, शे० पूर्व०) । भविष्यति । हसिष्यति । भविष्यन्ति । हसिष्यन्ति ॥ १२ ॥

धातोर्भविष्यति हिः—भविष्यत्काले विहितेषु लकारेषु धातोर्हिविकरणः स्यात् । काहिइ । लुट्-लुट्-लिङो भविष्यन्ति । करिष्यति, कर्ता, क्रियाद् । करिष्यते, कर्ता, कृषीष्ट वा ॥ १२ ॥

धातोरिति । भविष्यत्काल में विहित लकार के परे 'हि'विकरण का आगम हो । प्रकृति-प्रत्यय के मध्य में जो आगम होता है, उसे विकरण कहते हैं । कृधातु 'कृजः का भूतभविष्यतोश्च' ७।१४ से का आदेश । 'ततिपोरिदेतौ' ६।१ से तिप् को इकार आदेश । हि विकरणागम । काहिइ । यह भविष्यत् काल लुट् के विषय में, आशिष्य अर्थ में लिङ् के विषय में एवम् अनद्यतनार्थक लुट् में होगा । काहिइ-करिष्यति, कर्ता, क्रियात् । आत्मनेपद में भी पूर्ववत् साधुत्व । काहिइ = करिष्यते, कर्ता, कृषीष्ट ॥

उत्तमे स्सा हा च ॥ १३ ॥

भविष्यत्युत्तमे स्सा हा इत्येतौ प्रयोक्तव्यौ चकाराद् हिश्च । होस्सामि, होहामि, होहिमि । होस्सामो, होहामो, होहिमो^१ (७-३ मिप् = मि, मस् = मो, शे० स्सा, हा, हि आदेशाः, ७-३० इ, आ, शे० सुगमम्) इत्यादि । भविष्यामि, भविष्यामः ॥ १३ ॥

उत्तमे स्सा हा च—भविष्यत्काले लुट्-लिङ्-लुटां सम्बन्धिनि उत्तमपुरुषे धातोः स्सा हा इत्येतौ विकरणौ स्तः । चकाराद् हिरपि । जाणिस्सामो, जाणिहामो, जाणिहिमो । जाणिस्सामु, जाणिहामु, जाणिहिमु । जाणिस्साम, जाणिहाम, जाणिहिम । लुट्-ज्ञास्यामः, ज्ञास्यामहे । लुट्-ज्ञातास्मः, ज्ञातास्महे । लिङ्-ज्ञेयास्म, ज्ञातास्महे । 'ज्ञो जाणमुणौ' ७।१९ इति वक्ष्यमाणेन जाणादेशे 'न्तिहेत्थे' ४।६ त्यादिना मस्-महिडोरन्यतरस्य मो-सु-म इति त्रय आदेशाः । 'ए च क्त्वे' इति भविष्यति काले इत्वे जाणिस्सामो इत्यादयः सिद्धवन्ति ॥ १३ ॥

उत्तमे इति । भविष्यत्-काल में विहित लुट्-लिङ्-लुट्-सम्बन्धी उत्तमपुरुष के प्रत्यय के परे धातु से स्सा हा ये विकरण विकल्प से होते हैं । पक्ष में हि-विकरण भी होगा । ज्ञा अवबोधने । 'ज्ञो जाणमुणौ' से जाण, 'ए च क्त्वा' ६।३३ से इकार आदेश, 'न्तिहेत्थ' ४।६ सूत्र से परस्मैपद में मस्प्रत्यय को और आत्मनेपद में महिङ्प्रत्यय को विकल्प से मो, सु, म ये तीन आदेश होंगे । इस प्रकार मो प्रत्यय के परे स्सा हा, हि-विकरण होने पर जाणिस्सामो, जाणिहामो, जाणिहिमो । ज्ञास्यामः, ज्ञेयास्मः, ज्ञातास्मः । एवम्-सु आदेश के परे तीनों विकरण होने पर जाणिस्सामु, जाणिहामु, जाणिहिमु । साधुत्व पूर्ववत् जानना । और म-प्रत्यय के परे जाणिस्साम, जाणिहाम,

१. होहिइ । का० पा० । २. म, सु, होस्सामु । का० पा० ।

जाणिहिम् । आत्मनेपद में भी ज्ञास्यामहे, ज्ञासीमहि, ज्ञातास्महे को होंगे । पूर्ववत् सब कार्य होंगे ॥ १३ ॥

मिना स्सं वा ॥ १४ ॥

भविष्यत्युत्तमे मिना सह धातोः परः स्संशब्दः प्रयोक्तव्यो वा । होस्सं । पक्षे-होस्सामि, होहामि, होहिमि^१ (८-१ भू = हो धातोः मिना सह स्सं, पक्षे-धातोः उत्तमे परे ७-१४ सू० स्प०) ॥ १४ ॥

मिना स्सं वा—भविष्यति काले विहितानां लृट्-लिङ्-लुट् सम्बन्धिनोः इण्-मिपोः स्थाने यो मिस्तेन सह स्सं इति वा विकरणागमः स्यात् । पक्षे यथाप्राप्तम् । 'धातोर्भविष्यति हिः' इति हिः । उत्तमे-स्सा, हा, स्सं इति त्रयोऽपि भविष्यन्ति । अहं चेष्ट्यामि, चीयासम्, चेतास्मि । त्रिष्वपि-अहं चिणिस्सं । चिञ् चयने, 'चिजश्चिणः' ७।३२ इति चिणादेशः । 'इण्मिपोर्मिः' ६।३ इति मिः, तेन सह तस्य स्थाने स्सं आदेशः । चिणिस्सं ॥ १४ ॥

मिनेति । भविष्यत्-काल में विहित लृट्-लिङ्-लुट्-सम्बन्धी इण्-मिप् के स्थान में जायमान जो मि आदेश उसको विकरण के साथ स्सं यह विकरण विकल्प से हो । पक्ष में यथाप्राप्त विकरण होंगे । अतः भविष्यत्काल के उत्तमपुरुष में स्सा हा हि ये भी तीनों होंगे । लृट् में चेष्ट्यामि के स्थान में, लिङ् चीयासम् में, लुट् चेतास्मि में अहं चिणिस्सं होगा । चिञ् धातु को 'चिजश्चिणः' ७।२३ से चिण आदेश, 'इण्मिपोर्मिः' ६।३ इससे आत्मनेपद परस्मैपद दोनों में मि आदेश होगा । 'ए च क्त्वा०' ६।३३ से धातु के अकार को इकारादेश । अहं चिणिस्सं ॥ १४ ॥

मोमुमैहिस्सा हित्था ॥ १५ ॥

भविष्यति काल उत्तमे बहुवचनादेशस्य मो, मु, म-इत्येतैः सह हिस्सा, हित्था, इत्येतावादेशौ वा भवतः । होहिस्सा, होहित्था । हसिहिस्सा, हसिहित्था । एवं मुमयोरपि, इत्यादि (७-४ सूत्रविहितैर्मोमुमैः सह, शे०स्प०) । भविष्यामः, हसिष्यामः । पक्षे-होहिमो, होस्सामो^१, होहामो । हसिहिमो, हसिस्सामो, हसिहामो । (पक्षे-७-१३ सूत्रविहितरूपाणि द्रष्टव्यानि । सेट्-हस्-धातोरपि तथैव हि, स्सा, हा इत्येते प्रयोक्तव्याः । एवं ७-४ सूत्रे शिष्टयोर्मुमयोरपि प्रयोगः । यथा-होहिमु, होहिम इत्यादयः) ॥

मोमुमैहिस्सा हित्था—वेत्यनुवर्तते । भविष्यत्कालविहितयोर्लृट्-लिङ्-लुट्-सम्बन्धिनोः उत्तमपुरुषबहुवचनयोर्मस्-महिङोर्ये मो-मु-म इत्येते त्रय आदेशा उक्तास्तैः सह धातोः परतः हिस्सा, हित्था, इत्येतौ विकरणौ स्तः । अम्हे किणिहिस्स । अम्हे किणिहित्था । वयं क्रेष्यामः, क्रेयास्मः, केतास्मः । आत्मनेपदे-वयं क्रेष्यामहे, क्रेषीमहि । केतास्महे । 'लुटो यन्मध्यमैकत्वं हित्था तेन समं कृजः' । कृधातोः सिप्

१. हसिस्स इत्यादयः । का० पा० । २. होहिस्सामो । का० पा० ।

थास् वा प्रत्ययौ । 'सिप्थासोः सि से' इति सिः । तेन सह हित्था इति विकरणः ।
त्वं करिष्यसि = तुमं काहित्था । आत्मनेपदेऽपि करिष्यसे = काहित्था ॥ १५ ॥

मोमुमेति । भविष्यत्काल में विहित लृट्-लिट्-लुट्-सम्बन्धी आत्मनेपद एवं परस्मै-
पद के उत्तमपुरुष बहुवचन में विद्यमान मस्-महिङ्-प्रत्यय के स्थान में जो मो, मु, म
ये तीन आदेश होते हैं, उनके सहित प्रत्यय के स्थान में हिस्सा, हित्था ये आदेश होते
हैं । अग्ने किणिहिस्सा, आत्मनेपद-परस्मैपद दोनों में समानरूप होगा । एवम् अग्ने
किणिहित्था । वयं क्रेष्यामः, क्रेष्यामहे । क्रेयास्मः, क्रेषीमहि । क्रेतास्मः, क्रेतास्महे ।
जहाँ हिस्सा, हित्था आदेश नहीं होंगे, वहाँ पक्ष में मो-मु-म होंगे । अग्ने किणिस्सामो,
किणिहामो । किणिस्सामु, किणिहामु । किणिस्साम, किणिहाम—इत्यादि होंगे ।
साधुत्व पूर्ववत् जानना । 'लृटो' इति । कृधातु के लृटलकार में मध्यमपुरुष के एक-
वचन में प्रत्यय के साथ हित्था विकरण होगा । कृ धातु । सिप् अथवा थास् प्रत्यय ।
'सिप्थासोः सि से' इससे अन्यतर को सि आदेश । 'कृजः का भूतभविष्यतोश्च'
७।१४ से का आदेश । सिप्रत्ययसहित को हित्था आदेश । तुमं काहित्था = करिष्यसि,
करिष्यसे वा ॥ १५ ॥

कृदाश्रुवचिगमिरुदित्तिविदिरूपाणां काहं दाहं सोच्छं वोच्छं
गच्छं रोच्छं दच्छं वेच्छं ॥ १६ ॥

भविष्यति काल उत्तमैकवचने कृजादीनां स्थाने यथासंख्यं काहं
प्रभृतय आदेशा भवन्ति । काहं, करिष्यामि । दाहं, दास्यामि । सोच्छं,
श्रोष्यामि । वोच्छं, वक्ष्यामि । गच्छं, गमिष्यामि । रोच्छं, रोदिष्यामि ।
दच्छं, द्रक्ष्यामि । वेच्छं, वेत्स्यामि । इत्यादि १ ॥ १६ ॥

कृदाश्रुवचिगमिरुदित्तिरूपाणां काहं दाहं सोच्छं वोच्छं गच्छं रोच्छं
दच्छं—उत्तमे इति अनुवर्तते । निपातसामर्थ्यात् एकवचनं लभ्यते । अत्र कृप्रभृतयो
ये उक्तास्तत्सदृशानां भविष्यदुत्तमपुरुषे स्थितानां पदस्य यथासंख्येन काहं इत्यादय
आदेशा निपात्यन्ते । डुकृञ् करणे । काहं, करिष्यामि । दाहं, दास्यामि । सोच्छं,
श्रोष्यामि । वोच्छं, वक्ष्यामि । गच्छं, गमिष्यामि । रोच्छं, रुदिष्यामि । दच्छं,
द्रक्ष्यामि । 'रूपशब्दस्य सादृश्यादन्येऽन्येषां निपातिताः' । यथा—मोच्छं, मोक्ष्यामि ।
छेच्छं, छेत्स्यामि । भोच्छं, भोक्ष्ये, भोक्ष्यामि वा । विच्छं, वेदिष्यामि । इत्यादि ॥ १६ ॥

कृदेति । भविष्यत्काल में उत्तमपुरुष के एकवचन में कृ इत्यादि धातुओं के
सिद्ध पद के स्थान में क्रम से काहं, दाहं इत्यादिक आदेश होते हैं, अर्थात् करिष्यामि
का काहं । दास्यामि का दाहं । श्रोष्यामि का सोच्छं । वक्ष्यामि का वोच्छं । गमिष्यामि
का गच्छं । रुदिष्यामि का रोच्छं । द्रक्ष्यामि का दच्छं आदेश होंगे । 'दृशिरूपाणाम्'
यहाँ रूपग्रहण से पूर्वोक्त धातुओं के सदृश अन्य धातु को भी तत्सदृश निपातस्वरूप
अदेश जानना । जैसे मोक्ष्यामि का मोच्छं । छेत्स्यामि का छेच्छं । भोक्ष्ये, भोक्ष्यामि

१. रूपग्रहणादन्यत्रापि । यथा—मोच्छं, पेच्छं । मोक्ष्यामि, प्रेक्ष्यामि । का० पा० ।
२. संजीवन्यादिमलैः पाठः ।

का भोच्छं । वेदिष्यामि का विच्छं-इत्यादिक आदेश जानना । यद्यपि पूर्वोक्त क्रमानुसार वेदिष्यामि का वेच्छं होना चाहिये परन्तु काव्यानुसार पूर्वाचार्यों के आदेशानुसार विच्छं होगा ॥ १६ ॥

श्रवादीनां त्रिष्वप्यनुस्वारवर्जं हिलोपश्च वा ॥ १७ ॥

श्रु-इत्येवमादीनां प्रथममध्यमोत्तमेषु त्रिष्वपि पुरुषेषु परतो भविष्यति काले सोच्छं इत्यादय आदेशा भवन्ति, अनुस्वारं विहाय हिलोपश्च वा । सोच्छिइ, सोच्छिहिइ । श्रोष्यति । सोच्छिति, सोच्छिहिति । श्रोष्यन्ति (सोच्छादेशे ७-३३ अ = इ, ७-१ ति, त = इ, पक्षे ७-१२ हि, ७-४ झि = न्ति, ४-७ वि०, शे० पू०) । सोच्छिसि, सोच्छिहिसि । श्रोष्यसि (७-२ सिप्, थास् = सि, शे० पू०) । सोच्छित्था, सोच्छिहित्था । श्रोष्यथ (७-४ थ = इत्था, पूर्ववत् हि) । सोच्छिमि, सोच्छिहिमि । श्रोष्यामि (७-३ मिप् = मि, शे० पू०) । सोच्छिमो, सोच्छिहिमो, सोच्छिमु, सोच्छिहिमु, सोच्छिम, सोच्छिहिम, सोच्छिसामो, सोच्छिस्सामु, सोच्छिस्साम् । श्रोष्यामः (७-४ मस् = मा, मु, म, एवं ७-१२ हि प्रयोगः, ७-१३ स्साप्रयोगे, मोमुमानां प्रयोगश्चाऽन्ते कार्यः) । एवं वोच्छादिरपि ॥ १७ ॥

श्रवादीनां त्रिष्वनुस्वारवर्जं हिलोपश्च वा—अनुस्वारवर्जमिति क्रियाविशेषणम् । पूर्वोक्तेषु श्रवादिषु श्रु-वचि-गमि-रुदि-इशीनां पञ्चानां त्रिषु प्रथममध्यमोत्तमेषु यथाक्रमं पूर्वसूत्रोक्ता एवादेशा अनुस्वारवर्जं भवन्ति, हिलोपश्च वा । धातोर्भविष्यति विकरणो यो हिः विहितः तस्य विकल्पेन लोपो भवति । श्रोष्यति, श्रु श्रवणे लृट्-प्रथमपुरुषैकवचनम्-तिप् । उक्तसूत्रेण अनुस्वाररहितः सोच्छ आदेशः । 'तति-पोरिदेता'वित्तीकारः । 'ए च क्त्वा' ६।३३ इति प्रकृतेः धातोः इकारः । सोच्छिइ, सोच्छिहिइ । प्रथमपुरुषबहुवचने 'न्तिहित्थे'त्यादिना न्तिः । सोच्छिन्ति, सोच्छिहिन्ति । मध्यमपुरुषैकवचने 'सिप्थासोः सि से' ६।३ । इति सिः । 'अत ए से' इति नियमात् अत्र से इत्यादेशो न भवति । सोच्छिसि, सोच्छिहिसि । बहुवचने मस्य 'न्तिहेत्था०' ६।४ । इत्यादिना ह इत्था इत्यादेशौ । 'सन्धावज्जलोप०' इति इत्था इत्यस्य इकारलोपः । सोच्छिह, सोच्छिहिह । सोच्छित्था, सोच्छिहित्था । उत्तमपुरुषबहुवचने मस्, तस्य 'न्तिहेत्था०' इति मो-मु-मा इत्यादेशाः । सोच्छिमो, सोच्छिहिमो । एवं वचोर्वोच्छादेशे, गमेर्गच्छादेशे, रुदेः रोच्छादेशे, दृशेर्दच्छादेशे, विदेर्विच्छादेशेऽपि ऊह्यम् । लिङ्लोटोरप्येवमेव बोध्यम् ॥ १७ ॥

श्रवादीनामिति । 'अनुस्वारवर्जं' यह क्रियाविशेषण है । पूर्वोक्त श्रु इत्यादिक

१. सोच्छिहामो, मु, म, सोच्छिस्सा सोच्छिहित्था, वोच्छिहिस्सा । का० पा० ।

२. संजीवनीसुबोधिनीसंमतः पाठः ।

धातुओं में अर्थात् कृ, दा को छोड़ कर शु, वच्, गम्, रुद्, इश्-धातुओं को भविष्यत्-काल में प्रथमपुरुष, मध्यमपुरुष, उत्तमपुरुष तीनों में अनुस्वार-रहित सोच्छ, वोच्छ, गच्छ, रोच्छ, दच्छ इत्यादिक आदेश होते हैं । और हि-विकरण का विकल्प से लोप होता है । शु धातु सुनने के अर्थ में है । शु धातु से भविष्यत्काल में तिप्-प्रत्यय । एकार इत् । उक्त सूत्र से सोच्छ आदेश, विकल्प से हि विकरण का लोप, 'ततिपोरिदेतौ' से तिप् को इकार, 'ए च क्त्वा०' इससे धातु के अकार को इकार आदेश । सोच्छिद् । पत्त में-जहाँ हि-विकरण का लोप नहीं होगा, वहाँ सोच्छिद्हि । साधुत्व-पूर्ववत् । प्रथमपुरुष बहुवचन में 'न्तिहेत्था०' इससे न्ति आदेश । सोच्छिन्ति, सोच्छिहन्ति । मध्यमपुरुष एकवचन में सिप्, 'सिप्थासोः सि से' इससे उभयत्र = आत्मनेपद—परस्मैपद में सि आदेश होगा । अकारान्त से ही सि आदेश होता है, अतः यहाँ 'से' आदेश नहीं होगा । सोच्छिसि, सोच्छिहिसि । मध्यम-पुरुष बहुवचन में 'थ' प्रत्यय होगा । उसको न्ति 'स्मृतो न्ति शिक्षयोः स्थाने, इहत्था वेति श्रद्धमोः' । 'न्तिहेत्था०' इससे ह और इत्था आदेश । 'सन्धौ अजलोपविशेषा बहुलम्' से इत्थाप्रत्यय के इकार का लोप । एवं श्रोष्यथ का सोच्छिह, सोच्छिहिह, सोच्छित्था, सोच्छिहित्था ये रूप होंगे । उत्तमपुरुष के एकवचन में सोच्छं, वोच्छं इत्यादिक होते हैं यह प्रथम कह आये हैं । उत्तमपुरुष बहुवचन में मस् को 'न्तिहेत्था' से मो, सु, म आदेश होंगे । सोच्छिमो, सोच्छिहिमो । श्रोष्यामः । एवं जहाँ मु आदेश होगा, वहाँ सोच्छिमु, सोच्छिहिमु । जहाँ म आदेश होगा, वहाँ सोच्छिम, सोच्छिहिम रूप होंगे । ये छ रूप श्रोष्यामः इस लट्-लकार के कहे । इसी प्रकार विध्यादिक अर्थों में लिङ्, लोट् के भी तीनों वचनों में रूप जानना ॥ १७ ॥

उ सु मु विध्यादिष्वेकस्मिन् ॥ १८ ॥

विध्यादिष्वेकस्मिन्नुत्पन्नस्य प्रत्ययस्य यथासंख्यम् उ, सु, मु इत्येत आदेशा भवन्ति । हसउ । हससु । हसमु (स्पष्टं, ७-१ सूत्रस्य बाधः) । हसतु । हस । हसानि ॥ १८ ॥

उ सु मु विध्यादिष्वेकस्मिन्—विध्यादिष्वर्थेषु वर्तमानस्य लिङः एकवचनस्य उ सु मु इति त्रय आदेशा भवन्ति । 'लोट् चे'ति निर्देशात् लिङ्-लोटोर्ग्रहणम्, विधिनि-मन्त्रणामन्त्रणाभीष्टसंप्रश्नप्रार्थनाः विध्यादयो ग्राह्याः । लोटो लिङश्च एकवचने ततिपोः उः, यास्सिपोः सुः, इङ्मिपोः मुः । 'ततिपोरिदेतौ' इत्यस्य, 'सिप्थासोः सिसे' इत्यस्य, 'इङ्मिपोर्मिः' इत्यस्य च बाधः । करोतु, कुरुताम् इत्यत्र, कुर्यात्, कुर्वीत इत्यत्र च कुणउ इति । डुकृञ् करणे । 'कृञः कुण च' ७।१० इति कुण आदेशः, लिङ्लोटोस्त-तिपोरन्यतरस्य उ इत्यादेशः । सो कुणउ । मध्यमपुरुषस्य लिङ्लोटोरुभयत्र एकवचने सिप्थासोः अन्यतरस्य सु इत्यादेशः, कुणादेशः पूर्ववत् । तुमं कुणसु । त्वं कुर्याः, कुरुथाः । लोटि-कुरु, कुरुष्व वा । उत्तमपुरुषैकवचने इङ्मिपोरन्यतरस्य मु इत्यादेशः । हं कुणमु । अहं करवाणि, करवै । कुर्याम्, कुर्वीय वा । 'विध्याद्यर्थेषु सिप्थासोरश्वा-देशो विधीयते' । 'भिदिच्छिदोरन्यस्य न्दः' ७।४२ । इति भिदिच्छिदोरन्यतरस्य

दकारस्य न्दः । तुमं भिन्द । तुमं छिन्द । त्वं भिन्धि, भिन्ध्याः वा । त्वं छिन्धि, छिन्ध्याः वा । विध्याद्यर्थेषु विहितस्य अकारादेशस्य वैकल्पिकत्वात् पक्षे-भिन्दसु, छिन्दसु इत्यपि बोध्यम् । एवं लभधातोः 'खघथधभां हः' इति भकारस्य हः । तुमं लह, लहसु वा । लभस्व, लभेथाः-इत्यर्थः । 'विध्यादौ प्रथमैकत्वे शौरसेन्यां दुरिष्यते' । एदु एदु पिअसही । इणधातोः लोटि लिङि च ततिपोः 'अडादेशा बहुलम्' ७।८० इति इकारस्य एकारः । एतु, इयाद् वा प्रियसखी । एवं पअट्टदु अज्जो । प्रवर्तताम्, प्रवर्तेत वा आर्यः । 'सर्वत्र लवराम्' इति प्रोपसर्गस्य रस्यलोपः, 'तस्य टः' इति टः । 'शेषादेश-योर्द्वित्वमनादौ' इति टकारस्य द्वित्वम्, 'कगचजे०'त्यादिना वकारलोपः । पअट्टदु इति ॥ १८ ॥

विध्यादिक के एकवचन में विशेष है, वह कहते हैं—

उ सु मु इति । विध्यादिक अर्थों में विद्यमान लिङ् लकार के एकवचन को उ, सु, मु ये तीन आदेश होते हैं । 'लोट् च' लोट् लकार भी विध्यादिक अर्थों में होता है । इस कथन से लिङ्-लोट् दोनों का ग्रहण होगा । विधि-प्रेरणा = आज्ञा देना, 'अहरहः सन्ध्यामुपासीत' प्रतिदिन सन्ध्योपासन अथवा सायं-प्रातः इष्टदेव की उपासना करे इस विधिवाक्य में क्यों का प्रश्न नहीं होता । निमन्त्रण-भोजन के लिये बुलाना, आमन्त्रण-साधारण बुलाना, यदि अत्यावश्यक प्रतिबन्धक कार्य न हो तो अवश्य आना, अभीष्ट-सत्कारपूर्वक कहना, संप्रश्न-पूछना, प्रार्थना-सत्कारपूर्वक किसी कार्य के लिये कहना । ये विध्यादिक जानना । कृधातु से लोट् अथवा लिङ् लकार के आत्मनेपद त-प्रत्यय अथवा परस्मैपद में ति-प्रत्यय । उक्त 'उसुसु' इससे उभयत्र लोट्-लिङ् में और आत्मनेपद-परस्मैपद में उ आदेश होगा । 'ततिपोः०' इत्यादिकों का याधक है । 'कृजः कुण च' इससे कुण आदेश । कुणउ । करोतु, कुरुताम्, कुर्यात्, कुर्वीत में कुणउ होगा । मध्यमपुरुष में सु आदेश, साधुत्व पूर्ववत् । तुमं कुणसु । कुर्याः, कुरुथाः, कुरु, कुरुष्व के स्थान पर कुणसु होगा । उत्तमपुरुष के एकवचन में सु आदेश होगा । हं कुणसु । करवाणि, करवै, कुर्याम्, कुर्वीय के स्थान पर कुणसु । विध्यादिक अर्थों में मध्यमपुरुष के एकवचन में अकारादेश भी विकल्प से होगा । छिद् अथवा भिद् धातु से सिप् या थास् करने पर 'भिदिच्छिदोः' से द को 'न्द' आदेश । सिप्, थास् को अकारादेश । तुमं भिन्द, छिन्द । भिन्धि, भिन्ध्याः । छिन्धि, छिन्ध्याः । पक्ष में-भिन्दसु, छिन्दसु इत्यादि । लभ् धातु के 'खघथध०' इससे भकार को हकारादेश । तुमं लह, लहसु । त्वं लभस्व अथवा लभेथाः इति । विध्यादिक अर्थों में शौरसेनी भाषा के प्रयोग में प्रथमा के एकवचन में दु आदेश । एदु पियसही । इण् धातु । णकार इत् । लोट्-लिङ् में त अथवा तिप् के स्थान में दु आदेश । 'अडादेशा बहुलम्' से अट् । ट् इत् । 'सन्धौ०' इससे अकार इकार मिलकर एकार । एदु । एतु, इयात् प्रियसखी । एवम्-पअट्टदु अज्जो । पअट्टदु का साधुत्व मूल में स्पष्ट है । अज्जो इति । आर्यः । 'यशय्याभिमन्युषु जः' इससे 'य' को जकार । 'शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ' इससे आदेशज-जकार को द्वित्व, 'अदातो यथादिषु वा' इससे अथवा पाली-प्राकृत-व्याकरणस्थ 'युक्ते ओत उत् आदीदृतां हस्वश्चे'ति से हस्व । 'अत ओत् सोः' से ओकार । अज्जो ॥ १८ ॥

न्तु ह मो बहुषु ॥ १६ ॥

विध्यादिषु बहुषूत्पन्नस्य प्रत्ययस्य यथासंख्यं न्तु ह मो इत्येत
आदेशा भवन्ति । हसन्तु, हसह, हसमो (७-४ सूत्रस्य बाधः, शो०
स्प०) ॥ १९ ॥

न्तु ह मो बहुषु—विध्यादिष्वर्थेषु त्रयाणां प्रथममध्यमोत्तमानां बहुष्वर्थेषु लिङ्-
लोटोः सम्बन्धनां भिन्नमसां भ्रूध्वमहिङां च यथासंख्यं न्तु-ह-म इत्यादेशा भवन्ति ।
तूसन्तु । तुष् तुष्टौ । ‘शपोः सः’ इति सः । ‘शेषाणामदन्तता’ इत्यदन्तता । ‘रूपादीनां
दीर्घः’ इति दीर्घः । लिङो लोटो वा परस्मैपदे भिन्न इत्यस्य उक्तसूत्रेण न्तु इत्यादेशो
तूसन्तु । तुष्येयुः, तुष्यन्तु वा । मध्यमपुरुषे बहुवचने ह-इत्यादेशो-तुम्हे तूसह । यूयं
तुष्येत, तुष्यत वा । उत्तमपुरुषे म-आदेशो अम्हे तूसामो । वयं तुष्येम, तुष्याम वा ।
आत्मनेपदे-प्रसु अदने, उकार इत्, ‘प्रसेविसः’ । ७।२० इति विस् । विसन्तु । प्रसेरन्,
अंसन्तां वा । तुम्हे विसह । यूयं प्रसेध्वम्, प्रसध्वं वा । अम्हे विसिमो । ‘इच्च बहुषु’
७।३१ इतीकारः, पक्षे-आकारः, विसामो । वयं प्रसेमहि । प्रसामहे लोटि ॥ १९ ॥

न्तु ह मो० इति । विध्यादिक अर्थो में विद्यमान तीनों पुरुषों के अर्थात् प्रथमपुरुष
के बहुवचन को एवं मध्यमपुरुष के और उत्तमपुरुष के बहुवचन को लोट्-लिङ् लकार
के परस्मैपदसम्बन्धी क्षि-थ-मस् को एवम् आत्मनेपदसम्बन्धी झ-ध्वं-महिङ् को क्रम
से न्तु ह म ये आदेश होते हैं । अर्थात् क्षि-झ को न्तु । थ-ध्वं को ह । मस्-महिङ् को म
आदेश । तूसन्तु, तूसह, तूसम । मूल में साधुत्व स्पष्ट है । प्रसु धातु, उकार इत् है ।
‘प्रसेविसः’ से विस् आदेश । विसन्तु । यूयं प्रसेध्वम् लिङ्-प्रसध्वम् लोट् । विसिमो
विसामः । लिङ् में प्रसेमहि के स्थान में, ‘इच्च बहुषु’ से इकार । अम्हे विसिमो
इकारादेश में । पक्ष में-विसामो । एवम्-लोट् लकार के बहुवचन में विसिमो,
विसामो । उक्त साधुत्व से दोनों रूप होंगे ॥ १९ ॥

वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोज्जं ज्जा वा ॥ २० ॥

वर्तमाने भविष्यदनद्यतने विध्यादिषु चोत्पन्नस्य प्रत्ययस्य ज्ज, ज्जा
इत्येतावादेशौ वा भवतः । पक्षे-यथाप्राप्तम् । वर्तमाने तावत्, होज्ज,
होज्जा । हसेज्ज, हसेज्जा । पक्षे-होइ, हसइ—इत्यादि (८-१ भू=हो,
पक्षे ७-१ ति=इ, एवं हस्धातोरपि ज्ञेयम्) । भविष्यदनद्यतने, होज्ज,
होज्जा । पक्षे-होहिइ इत्यादि । विध्यादिष्वेवम्^१ । (भविष्यत्यपि होज्जे-
त्यादि पूर्व०, पक्षे ७-१२ सू० स्प०, विध्यादिष्वपि होज्ज, होज्जा । पक्षे-हो
उ, सु, सु इत्या०) ॥ २० ॥

वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोश्च^२ ज्ज ज्जा वा—वर्तमानं च भविष्यदनद्यतनं
चैति द्वन्द्वः, वर्तमाने उत्पन्नस्य लटः, भविष्यदनद्यतने चोत्पन्नस्य लुटः, विध्यादिषु

१. पुरुषत्रयेऽपि एकवचनबहुवचनरूपाणि बोध्यानि । का० पा० ।

२. संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

लोटलिङोश्च सर्वत्र तिवादीनां ज्ञ, ज्ञा वा । पक्षे-एसो मुणइ । ज्ञा अवबोधने, ज्ञा-धातोर्लटि, तिपि 'ज्ञो जाणमुणौ' इति मुणादेशः, 'लादेशे वा' इति अकारस्य एकारः । मुणेज् एवं मुणेज्जा । पक्षे-ततिपोरिदेतौ' इति इकारः, मुणादेशः । एसो मुणइ । एष जानाति । एदे मुणेज्, मुणेज्जा मुणन्ति । एते जानन्ति । तुमं मुणेज्, मुणेज्जा, मुणसि । त्वं जानासि । तुम्हे मुणेज्ज, मुणेज्जा, मुणह । यूयं जानीथ । आत्मनेपदेऽपि एवमेव बोध्यम् । एसो णच्चावेज्, णच्चावेज्जा । पक्षे-णच्चावेहिइ, एष नर्तयिता । नृती गात्रविक्षेपे, 'ऋतोऽत्' इत्यकारः । 'नो णः' इति णः । 'चो वृजिनृत्योः' इति तकारस्य च इत्यादेशः । 'णिच आवे च' इति आवे इत्यादेशः, उक्तसूत्रेण ज्ञ अथवा ज्ञा इत्यादेशः । पक्षे-धातोर्भविष्यति हिः' इति हिविकरणम् । णच्चावेहिइ । बहुवचने, एह णच्चावेज्, णच्चावेज्जा, पक्षे णच्चावेहिन्ति । 'न्तिहेत्थे' इति भिन्नयोरन्यतरस्य न्ति इत्यादेशः । एते नर्तयितारः । तुमं णच्चावेज्, णच्चावेज्जा, णच्चावेहिसि । त्वं नर्तयितासि । यूयं नर्तयितास्य, नर्तयिताध्व । ज्ञ ज्ञा-आदेशौ सर्वत्र पूर्ववत्, पक्षे-न्तिहेत्थे'ति इत्यादेशः । 'सन्धावज्जलोप०' इतीकारलोपः-णच्चावेहित्था । प्राकृते आत्मनेपदे परस्मैपदे च समानम् । पक्षे-इण्मिपोमिः' इति मिः । 'मिना स्सं वे'ति स्सं-णच्चावेस्सं । 'स्सं'-इत्यादेशपक्षे 'धातोर्भविष्यति हिः' इति हिः । 'उत्तमे स्सा हा' इति स्सा हा इत्यादेशौ । एवं त्रयोऽप्येत आदेशा भवन्ति । कृञ् धातोः-कुरेज्, कुरेज्जा, कुणउ । करोतु, कुरुताम् । कुर्यात्, कुर्वीत । एवं सर्वत्र बोध्यम् । 'क्रियातिपट्टिकालेऽपि ज्ञावेति न्तमाणावत् ।' जइ भुजेज्, भुज्जेज्जा वा । न्त-थिप्पेज्, थिप्पेज्जा वा । यदाऽभो-द्यत् तदाऽनृत्यत् । भुज् धातोः भुज्ज् आदेशः । तस्य 'लादेशे वे'ति एत्वम्-भुजेज्ज ज्ञा वा एवं तृप् धातोरपि थिप्प आदेशः । एत्वम् । थिप्पेज्जा । पक्षे-जइ भुज्जन्तो ता थिप्पन्तो । 'लस्य क्रियातिपत्तौ वा न्तमाणावपि वा कचित् ।' इति भुज्जन्तो भुज्जमाणो वेत्यपि । 'ज्जहि ज्जो चैव दृश्येते विध्यादिष्वपि वा कचित्' । कुरेज्जहि, कुरेज्जा । करोतु, कुरुतां वा । कुर्यात्, कुर्वीत वा । 'कृजः कुण चे'ति कुणादेशः, 'ततिपोरिदेतौ' इति एत्वम् । सर्वत्र पूर्वलकारेषु सर्ववचनेषु सर्वपुरुषेषु एतौ एव । पक्षे-कुणउ, कुणन्तु एवमादयः । 'पक्षे हिश्च सह स्यातां धातूनां लटि कर्मणि' । मए सो सुमरिज्जिहिइ । 'स्मरतेर्भरसुमरौ' इति सुमरः । एवं तुमं सुमरिज्जिहिसि । 'सिप्थासोः सिसे' इति सिपः सिरिव । एवम्-तुए हं सुमरिज्जिहिमि । त्वया अहं स्मरिष्ये । एवं बहुवचनेषु । सुमरिज्जिहिन्ति । सुमरिज्जिहिह । सुमरिज्जिहिमो-इत्यादयो बोध्याः ॥ २० ॥

वर्तमानेति । प्रथम भविष्यत्-शब्द का और अनद्यतन-शब्द का कर्मधारय समास, तदनन्तर वर्तमान और भविष्यदनद्यतन शब्द का द्वन्द्व करना । इस प्रकार 'अनद्यतनयोः' का द्विवचन उपपन्न होता है । तो यह अर्थ होता है—वर्तमान अर्थ में उत्पन्न लट् के स्थान में और भविष्यदनद्यतन अर्थ में उत्पन्न लुट् के स्थान में एवं लोट्-लिङ् में सर्वत्र तिवादिकों को विकल्प से ज्ञ और ज्ञा आदेश होते हैं । पक्ष में यथाप्राप्त जो जहाँ प्राप्त होगा वह होगा । एसो मुणेज्, मुणेज्जा, मुणइ । एष जानाति । एवं

बहुवचन में एते जानन्ति । त्वं जानासि, यूयं जानीथ के स्थान में भी जानना । साधुत्व मूल में सबका प्रदर्शित है । आत्मनेपद में भी इसी प्रकार आदेश और साधुत्व जानना । एसो णच्चावेज्ज, णच्चावेज्जा । पक्ष में—णच्चावेहिइ होगा । अनद्यतन-भविष्यत्-काल में उक्त ज्ज, ज्जा आदेश पक्ष में हि-विकरण है । एप् नर्तयिता । वह कल नचावेगा । साधुत्व प्रयोगों का मूल में स्फुट है । क्रियातिपत्तीति । क्रिया के अतिपत्तिकाल में अर्थात् यदि यह कार्य हो तो यह भी कार्य (क्रिया) हो जायगा । जैसे यदि भोजन करेगा तो तृप्त हो जायगा । यहाँ भोजन के साथ तृप्ति का हेतुहेतुमद्भाव है । भुज्ज पालनाभ्युपहारयोः । भुज्धातु को भुज्ज आदेश । 'लादेशे वा' ६।३४ इससे एकार । भुज्जेज्ज । इस प्रकार से जहाँ ज्जा आदेश, वहाँ भुज्जेज्जा होगा । तृप् प्रीणने । प्रीणन का अर्थ तृप्त होना । 'तृप्ः थिप्पः' ७।१८ इससे थिप्प आदेश । अन्य कार्य पूर्ववत् जानना । लस्य क्रियेति । लकार की क्रियातिपत्ति में अर्थात् पूर्वोक्त लृडादिक के विषय में ल के स्थान पर न्त-माण ये भी आदेश होते हैं । जैसे—जइ भुज्जन्तो भुज्जमाणो वा, ता तिप्पन्तो तिप्पमाणो वा । साधुत्व पूर्ववत् जानना । 'अत ओत् सोः' ५।१ से ओकार । जहि ज्जो इति । विध्यादिक अर्थों में अर्थात् लोटलिट्हादिक के विषय में लकार के स्थान में कहीं कहीं जहि, ज्ज आदेश विकल्प से होते हैं । जैसे कृधातु । 'कृजः कुण च' ७।१० इससे कुण आदेश । अकार को एकार । कुणेज्जहि । कुणेज्ज । पक्ष में—कुणउ=करोतु । सभी लोट-लिट् इत्यादिक लकारों में सभी वचनों में अर्थात् एकवचन, बहुवचन में और सभी पुरुषों में प्रथमपुरुष, मध्यमपुरुष, उत्तमपुरुष में समानरूप होंगे, क्योंकि लकार को ही जहि ज्ज आदेश हो जाते हैं । पक्षे—हिश्चेति । धातुओं को लृट्लकार में कर्म में प्रत्यय करने पर जहि ज्ज के साथ अर्थात् पक्ष में 'हि' भी होता है । मए सो सुमरिज्जिहिइ । स्मृधातु 'स्मरतेर्भरसुमरौ' ७।१५ इससे सुमर आदेश । 'तत्तिपोरिदेतौ' से इकारादेश । 'यक इअइज्जौ' ६।८ से यक्विकरण को इज्ज आदेश । 'सन्धौ अज्जलोप०' ४।१ से धात्वादेश के अकार का लोप । इज्ज के अकार को 'ए च क्त्वा०' ६।३३ से इकारादेश । सुमरिज्जिहिइ । मया स स्मरिष्यते । एवम्—मए तुमं सुमरिज्जिहिसि । 'सिप्थासोः सिसे' ६।२ से सि आदेश, अन्य कार्य पूर्ववत् । मया त्वं स्मरिष्यसे । तुए हं सुमरिज्जिहिमि । 'इष्मिपोर्मिः' ६।३ से मि आदेश, अन्य कार्य पूर्ववत् । त्वया अहं स्मरिष्ये । बहुवचन में भी साधुत्व पूर्ववत् जानना ॥ २० ॥

मध्ये च ॥ २१ ॥

वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोर्विध्यादिषु च धातुप्रत्यययोर्मध्ये ज्ज ज्जा इत्येतावादेशौ वा भवतः । वर्तमाने—होज्जइ, होज्जाइ । पक्षे—यथाप्राप्तम् । विध्यादिषु—होज्जउ, होज्जाउ (विकरणस्थाने अत्रादेशौ बोध्यौ, शे० स्पष्टम्) । भवेदित्यादि ॥ २१ ॥

मध्ये च—तिबादीनां धातूनां च मध्ये ज्ज ज्जा इति विकरणौ वा स्तः । पूर्व-सूत्रेण तिबादीनां ज्ज ज्जा इति विधीयते । इह तु विकरणौ इति भेदः । पक्षे यथा-प्राप्तम् । देज्जइ, देज्जाइ, देज्ज, देज्जा, देइ । ददाति, दत्ते इति । 'एकाच्चां भिक्तयोर्मध्ये ज्ज लक्ष्यवशाद् भवेत् ।' तत्र प्रायः ज्ज एव । ते देज्जन्ति । ददाति, ददते वा । भूधातोः

लुटि-होजइ, होजाइ, होज, होजा, होहिइ । भविता इति । लाधातोर्लोण्टिलिङि । लेजउ लेजाइ, लेज, लेजा, लेउ । लातु लायाद् वा । एवमन्यत्राप्युहम् ॥ २२ ॥

मध्ये इति । तिवादिक प्रत्ययों के और धातु के मध्य में ज जा ये विकरण होते हैं । पूर्व सूत्र से तिवादिक प्रत्ययों को ज जा होते हैं, इससे प्रकृति = धातु के और प्रत्यय के मध्य में होते हैं । पक्ष में-तिवादिक के स्थान में होंगे । दोनों के पक्ष में-देइ । एकाचामिति । बहुवचन में लक्ष्यानुरोध से ज यह ह्रस्व ही विकरणागम होता है । जैसे ददति, ददते के स्थान में देजन्ति । भूधातु, लुट् लकार । 'भुवो होहुवौ' इससे भूधातु को हो आदेश । 'मध्ये च' इससे ज, जा विकरण । पक्ष में 'वर्तमान०' ६१२० से तिवादिकों को ज जा आदेश । दोनों के पक्ष में हि-विकरणागम । इस प्रकार पूर्वोक्त पाँच रूप होंगे । ला आदाने, दाने च । 'ए च क्त्वा०' ६१४३ से एकार । पूर्वोक्त प्रक्रिया से ज जा विकरण आदेश । 'उ सु मु' ६१२६ से उकारादेश ॥ २१ ॥

नानेकाचः ॥ २२ ॥

वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोर्विध्यादिषु चानेकाचो धातोः प्रत्यये परे मध्ये ज जा इत्येतावादेशौ न भवतः, किन्त्वन्त एव भवतः । ह्रस्व (७-१ सूत्रे स्प०) । तुवरइ (८-४ जित्वरा = तुवर, ७-१ त = इ) । अन्ते यथा-हसेज । हसेजा । तुवरेज । तुवरेजा (७-३४ अ, ए, ह, से, एवमेव भविष्यद्विध्यादिषु ज्ञेयम्) । एवमन्येऽप्युदाहर्तव्याः ॥ २२ ॥

नानेकाचः—लटो लुटो लोटो लिङो वा प्रत्ययस्य अनेकस्वरस्य धातोर्मध्ये ज जा इति विकरणौ न स्तः । पूर्वसूत्रेण अविशेषात् प्राप्तौ निषेधः । घोलेज, घोलेजा । पक्षे—घोलइ, घोलए । घूर्णते इति । 'अनेकाचोऽपि विध्यादौ ज जा मध्ये तिङां कचित्' । कुरेजसु, कुरेजासु । कुरु, कुरुष्व, कुर्याः कुर्वीथाः इति ॥ २२ ॥

नाने० इति । अनेकाच् धातु से मध्य में ज जा विकरण नहीं होते । घूर्ण धातु को 'घूर्णो घोलघुम्नौ' ६१५ से घोल आदेश । 'ए च क्त्वा०' से एकार । अन्य कार्य पूर्ववत् । विध्यादिक अर्थों में अनेकाच् धातु से भी तिङादिकों के मध्य में कहीं-कहीं ज जा होते हैं । 'कृजः कुण च' इससे कुण आदेश, अन्य कार्य पूर्ववत् । कुणेजसु, कुणेजासु ॥ २२ ॥

ईअं भूते ॥ २३ ॥

भूते काले धातोः प्रत्यस्य ईअ इत्ययमादेशो भवति । हुवीअ । ईसीअ (८-१ भू = हुव, ति = ईअ, एवमग्रे) । अभवत् । अहसत् ॥ २३ ॥

ईअ भूते—भूते इति सामान्यभूतग्रहणम्, तेन-अद्यतनानद्यतनपरोक्षकालस्य ग्रहणम् । भूते = अतीते काले उत्पन्नानाम् अनेकाचो धातोः परेषां तिवादीनाम् 'ईअ' इत्यादेशो भवति । हुवीअ । भूधातोः लङि, लुङि, लिटि, तिवाद्यादेशे 'भुवो होहुवौ' इति हुवादेशो, उक्तसूत्रेण तिप ईअ आदेशः । 'कचिदपि लोपः' ५११३ इत्यल्लोपः ।

१. ईअं, ईअं । ईअभूते-भूते वर्तमानाद्धातोः प्रत्ययस्य ईअ आदेशः स्यात् । आसीअ, गहीअ, हसीअ, पढीअ । आसीत्, अग्रहीत्, अहसत्, अपठत्-इत्यादयः । का० पा० ।

अभूत्, अभवत्, बभूव इत्यर्थः । लहीअ । अलब्ध, अलभत्, लेभे इति । लभ् धातोः 'शेषाणामदन्तता' ७।७८ इति अदन्तत्वम् । ईअ आदेशो, 'क्वचिदपि लोपः' इत्यल्लोपे, 'खघथधफभां हः' २।२४ इति हः ॥ २३ ॥

ईअ इति । भूत-पद से सामान्य भूतकाल का ग्रहण होगा । अतः अद्यतन, अनद्यतन, परोक्ष इन तीनों का ग्रहण होगा । तो यह अर्थ होगा—अतीत काल में उत्पन्न, अनेकाच् धातु से पर तिबादिक प्रत्ययों को 'ईअ' यह आदेश होता है । भू धातु से लङ्-लुङ्-लिट् लकार में तिबादिक आदेश । 'भुवो हो हुवौ' इससे भूधातु को हुव आदेश । 'हुव' यह अनेकाच् है, अतः तिबादिकों को ईअ आदेश होगा । 'क्वचिदपि लोपः' इससे हुव के अकार का लोप । हुवीअ । अभवत्, अभूत्, बभूव इन तीनों में हुवीअ यही होगा । एवम्-लहीअ । लभ्-धातु से अतीत काल में तिबादिक होने पर 'शेषाणामदन्तता' इससे अदन्त होने पर भकार सस्वर हो जायगा । तब अनेकाच् होने से ई आदेश । 'क्वचिदपि लोपः' इससे अकार का लोप । 'खघथधफभां हः' इससे भकार को हकार, लहीअ । अलब्ध, अलभत्, लेभे—इन तीनों में लहीअ यही होगा ॥ २३ ॥

एकाचो हीअ ॥ २४ ॥

भूते काले एकाचो धातोः प्रत्ययस्य हीअ इत्ययमादेशो भवति । होहीअ । (स्पष्टम्) अभूत् ॥ २४ ॥

एकाचो हीअ—एकाचो धातोः परेषां भूतकालप्रत्ययानां हीअ इत्यादेशः स्यात् । होहीअ । अभूत्, अभवत्, बभूव । काहीअ । अकार्षीत्, अकृत । अकरोत्, अकुरुत् । चकार, चक्रे । 'स्यात्तिङां हीअ एकाचो वर्तमानेऽपि भूतवत्' । वर्तमाने—सोहीअ । शृणोति ॥ २४ ॥

एकाचो—इति । एकाच् धातु से पर भूतकालसम्बन्धी प्रत्ययों को 'हीअ' आदेश हो । भूधातु से लङ्-लुङ्-लिट् इन तीनों लकारों में 'भुवो होहुवौ' इससे हो आदेश । उक्त सूत्र से हीअ आदेश । होहीअ । तीनों लकारों में सर्वत्र प्रथमपुरुष, मध्यम-पुरुष, उत्तमपुरुष एवं तीनों वचनों में यही होगा । कृधातु, 'कृजः का भूतभविष्यतोश्च' इससे कृधातु को 'का' आदेश, उक्त सूत्र से तिबादिक को हीअ आदेश होगा । काहीअ । तीनों लङ्-लुङ्-लिट् में समान रूप होगा । एकाच् धातु से पर तिडादिकों को भूतकाल के सदृश वर्तमान काल में भी 'हीअ' आदेश होगा । सोहीअ । श्रुधातु से वर्तमानकाल में तिबादिकों को हीअ आदेश, रेफलोप, उकार को ओकार । शृणोति, शृण्वन्ति, शृणोषि, शृणुथ—इत्यादिकों में सर्वत्र सोहीअ यही होगा । वर्तमान में 'हीअ' आदेश क्वाचित्क है ॥ २४ ॥

अस्तेरासिः ॥ २५ ॥

अस्तेर्भूते काले एकस्मिन्नर्थे आसि इति निपात्यते^१ । आसि राआ ।

१. तेनास्तेरास्यहेसी ८।३।१६४ अस्तेर्धातोस्तेन भूतार्थेन प्रत्ययेन सह आसि, अहेसि इत्यादेशौ भवतः । आसि सो, तुमे, अहं वा । जे आसि, ये आसन्नित्यर्थः । अहं अहसि । हे० ।

आसि बहू । (राआ ५-३७ सू० स्प०, बहू ४-१९ सू० स्प०, शे० सुगमम्) ।
आसीद्राजा । आसीद्वधूः ॥ २५ ॥

आसिरस्तेः^१—अस्धातोर्भूतेऽर्थे तिङा सह, सिद्धस्य रूपस्येत्यर्थः, आसि इत्या-
देशो निपात्यते । आसि रामो । एवं द्विवचनबहुवचनेष्वपि बोध्यम् ॥ २५ ॥

आसिरिति । अस्-धातु को भूतकाल में तिङादिक प्रत्ययों के साथ अर्थात् आसीत्
इत्यादि सिद्ध रूप को 'आसि' यह आदेश निपात होता है । आसि रामो । आसीत्
रामः । सभी वचनों, सभी पुरुषों में 'आसि' यही होगा । वयम् आस्म ।
आसि अम्हाणो ॥ २५ ॥

णिच एदादेरत आत् ॥ २६ ॥

णिच्प्रत्ययस्य एकारादेशो भवति धातोरादेरकारस्य च आत्वं
भवति । कारेइ, हासेइ, पाढेइ (८-१२ कृञ् = कर, णिच् = ए, ७-१
ति = इ, शे० स्प०, एवं हासेइ-प्रभृतयः) । कारयति । हासयति ।
पाठयति ॥ २६ ॥

णिच एदादेरात्^२—धातोः परस्य णिच्प्रत्ययस्य एकारः स्यात्, धातोः
सम्बन्धी य आदिस्तस्य आकारः । कारेइ । कुर्वन्तं प्रयुङ्क्ते । णिचि णिचः उक्तसूत्रेण
एकारः । 'ततिपोरिदेतौ' इति तिपः तप्रत्ययस्य वा इकारः । 'कृजः कुण च' इति कृधातोः
ऋकारस्य अर । करेइ इति जाते-आदिभूतस्य अकारस्य उक्तसूत्रेण आकारः ।
कारेइ । कारयति, कारयते वेत्यर्थः । एवम्-पठ्धातोर्णिच एकारः, आदिभूतस्य अकारस्य
आकारः, 'ठो ढः' इति ठस्य ढः । पाढेइ । पाठयति, पाठयते वा ॥ २६ ॥

णिच इति । धातु से पर णिच्प्रत्यय को एकार हो और धातु के आदि में
विद्यमान स्वर को आकार हो । कृधातु से प्रेरणा अर्थ में णिच् । उक्त सूत्र से णिच्
को एकार, 'ततिपो०' इससे तिप् को इकार । 'कृजः कुण च' इससे ऋकार को अर,
उक्त सूत्र से आदिस्थ अकार को आकार । कारेइ । कारयति, कारयते । इसी प्रकार
पाढेइ, पठ्धातु, 'ठो ढः' इससे ठ को ढ आदेश । अन्य सब कार्य पूर्ववत् होंगे ॥ २६ ॥

आवे च ॥ २७ ॥

णिच आवे इत्ययमादेशो भवति चकारात् पूर्वोक्तं च । करावेइ ।
हसावेइ । पढावेइ । कारावेइ इत्यादि (णिच आवे कृते, धातोरादेरकार-
स्यात्वं वा भवति, उदाहृतपदेषु तादृशकार्यदर्शनात् । शे० स्प०) ॥ २७ ॥

आवे वा^३—धातोः परस्य णिच्प्रत्ययस्य आवे इत्यादेशो वा स्यात् । करावेइ ।
योगविभागः आद्यादेशनिवृत्त्यर्थम् । एवम्-पढावेइ । पठ्ते-कारेइ, पाढेइ ॥ २७ ॥

आवे इति । धातु से पर णिच्प्रत्यय को 'आवे' यह आदेश विकल्प से हो ।
योगविभाग=पृथक् सूत्र करना आद्यादेश की निवृत्ति के लिये है । करावेइ, पढावेइ ।
साधुत्व पूर्वोक्तानुसार जानना । पठ् में-कारेइ, पाढेइ । कारयति, पाठयतीत्यर्थः ॥ २७ ॥

१, २, ३. सजीवनीसंमताः पाठा एते ।

आविः क्तकर्मभावेषु वा ॥ २८ ॥

णिच् आविरादेशो भवति वा क्तप्रत्यये परतो भावकर्मणोश्च । कराविअं । हसाविअं । पढाविअं (८-१२ कृञ् = कर, णिच् आवि, २-२ तलोपः, ५-३० सोर्विन्दुः, कारितम्, -एवमग्रेऽपि) । कारिअं । हासिअं । पाढिअं । पक्षे-संस्कृतानुसारं कारितमिति सिद्धे, २-२ तलोपः, ५-३० वि०, पढितमत्र २-२४ ठ = ढ, शे० पू०) । भावकर्मणोश्च-कराविज्जइ । हसाविज्जइ । पढाविज्जइ (णिच् आवि, ७-१ त = इ कृते, ७-२१ यकः स्थाने ज्-एवमग्रे) । कारिज्जइ । हासिज्जइ । पाढिज्जइ (णिचि = कारि-तिजाते, ७-२१ यकः-ज्, एवमग्रे) । कारितम् । हासितम् । पाठितम् । कार्यते । हास्यते । पाठ्यते ॥ २८ ॥

आधिः क्तभावकर्मसु वा—क्तप्रत्यये भावे कर्मणि चार्थे णिचः आविरित्यादेशो वा स्यात् । पक्षे-‘नैदावे’ इति वक्ष्यमाणेन निषेधात् तौ न स्तः । हस्-धातोर्णिच्, तस्य आविरित्यादेशः । हसाविओ, हासिओ । हासितः । कराविओ, कारिओ । कारितः । एवम्-पढाविओ, पाढिओ । पाठितः । केचित्तु लक्ष्यवशाद् यत्र आविरादेश-स्तत्र धातोरादेः आत्वमपीच्छन्ति । तेन-हासाविओ, काराविओ, पाढाविओ-इत्यपि भवन्ति । भावे कर्मणि वा चोराविअइ । अनेनैव सूत्रेण आविरादेशः । ‘अडादेशा बहुलम्’ ७१८० इति मध्ये अट् । ट् इत् । चोराविअइ । यत्र ‘मध्ये चे’ति ज्, तत्र चोराविज्जइ । एवम्-चिन्ताविअइ, चिन्ताविज्जइ । धृधातोः कर्मणि लकारे ‘ततिपोरि-देता’वित्तीकारः । णिच्, तस्य आविः । ततः ‘अन्ते अरः’ इति ऋकारस्य अर् । ‘णिच् एदादेरात्’ इति आदिस्थस्याकारस्य आकारः । ‘अडादेशा बहुल’मिति अडागमः । ‘यक् इअ-इज्जौ’ इति यक्प्रत्ययस्य इअ । ‘सन्धौ अज्जलोपविशेषा०’ इतीकारलोपः । धाराविअइ, धाराविज्जइ । पक्षे-चोरिअइ, चोरिज्जइ । चिन्तिअइ, चिन्तिज्जइ । धारिअइ, धारिज्जइ । स्वधातोः भावे-सुप्पाविअइ, सुप्पाविज्जइ । पक्षे-सुप्पिअइ, सुप्पिज्जइ । त्वर त्वरणे । ‘आहुरोत्वं णिचः स्थाने स्यादाविर्युगपत् क्वचित्’ । इति ओत्वम्, ‘सन्धौ अज्जलोप०’ इत्याकारलोपः । तुरोविअं । पक्षे-तुरिअं । लक्ष्यानुसारेण ओत्वमवगन्तव्यम् ॥ २८ ॥

आविः क्त०-इति । क्तप्रत्यय के परे और भाव अथवा कर्म में णिच्प्रत्यय को आवि आदेश हो । हसाविओ । हस्धातु से णिच्, क्त-प्रत्यय । उक्त सूत्र से आवि आदेश । ककार इत् । ‘कगचज०’ से तकारलोप । ‘अत ओत् सोः’ इससे ओंकार । पक्ष में-हासिओ । वक्ष्यमाण ‘नैदावे’ इससे एकार । आवादेश का निषेध हो ज्ञयगा । हासितः, पाठितः । यहाँ ‘णिच् एदादेरात्’ इससे आकार । केचित्तु-इति । कोई-कोई आचार्य लक्ष्यानुसारे से जहाँ आवि आदेश होता है वहाँ भी धातु के आदि

१. संजीवनीसंमतः पाठः ।

को आकार मानते हैं। अतः हस्धातु के आदिस्थ अकार को आकार हो जायगा। हासाविओ। अन्य कार्य पूर्ववत्। एवं-काराविओ, पाठाविओ इत्यादिकों में भी जानना। भावे-इति। अकर्मक धातु से भाव में और सकर्मक से कर्म में उक्त सूत्र से णिच्प्रत्यय को विकल्प से आवि आदेश। 'अडादेशा बहुलम्' इससे मध्य में अट् का आगम, टकार इत्। 'ततिपोरिदेतौ' इससे तिप् को अथवा त-प्रत्यय को इकार, चोराविअइ। और जहाँ पर 'मध्ये च' इससे ज-विकरण होगा वहाँ अट् नहीं, किन्तु ज-विकरण विकल्प से होगा। अन्य कार्य पूर्ववत्। चोराविजइ। एवम्-चिन्ताविअइ, चिन्ताविजइ में भी जानना। धधातु से कर्म में तिप्। णिच्, उसको आवि आदेश। अर, आदिस्थ अकार को आकार। अडागम। यक्प्रत्यय को इय्, संधिकार्य, धारा-विजइ। पक्ष में-जहाँ आवि नहीं होगा, वहाँ चोरिअइ 'यक इयइजौ' ६।८ से इय इज आदेश होंगे। चोरिअइ, चोरिजइ। एवं चिन्तिअइ, चिन्तिजइ। धारिअइ, धारिजइ। साधुत्व सर्वत्र पूर्ववत् होगा। स्वधातु से भाव में तिवादिक्, 'आविः कभावकर्म०' इससे णिच् के स्थान में आवि आदेश। 'शकादीनां द्वित्वम्' ७।५६ से तकार को द्वित्व। 'यक इअइजौ' इससे यक् को इअ आदेश। 'सन्धौ अज्जलोप०' इससे इकारलोप। अन्य कार्य पूर्ववत्। सुप्पाविअइ, एवं सुप्पाविजइ। पक्ष में जहाँ आवि आदेश नहीं होगा, वहाँ सुप्पिअइ, सुप्पिजइ। साधुत्व पूर्ववत्। आहुरिति। तुर धातु से णिच्। कोई आचार्य णिच् के स्थान में ओकार और आवि दोनों कार्य मानते हैं। 'सन्धौ अज्जलोप०' से आवि के आकार का लोप। तुरोविअं। पक्ष में-तुरिअं। रुषादित्व से दीर्घ-तुरिअं। जो वसन्तराजकृत सञ्जीविनीटीका में त्वरधातु का 'तुरिअं' माना है, वह भ्रममूलक है। क्योंकि 'त्वरस्तुवरः' ७।४ सूत्र में स्पष्ट ही रुन्देह किया है, 'कथं तर्हि तुरिअं? तुर त्वरणे इत्यस्य ज्ञेयम्।' इससे स्पष्ट है-यहाँ तुर धातु है। ओत्व आदेश लक्ष्यानुरोध से जानना। यह ओत्वादेश अत्यन्त क्वाचित्क है ॥ २८ ॥

नैदावे ॥ २८ ॥

कभावकर्मसु णिच्प्रत्ययस्य एत् आवे इत्येतावादेशौ न भवतः। कारिअं (णिचि = कारि, २-२ तलोपः, ५-३० वि०)। कराविअं (७-२८ सूत्रे द्रष्टव्यम्)। कारिजइ। काराविजइ (७-२७ सूत्रात् चकारानुकर्षणात्, पक्षे-तत्पूर्वसूत्रानुसारं धातोरादेरकारस्यात्वं भवति, शेषं ७-२८ सू० द्रष्टव्यम्) ॥ २९ ॥

नैदावे—क्प्रत्यये भावे कर्मणि चार्थे णिचः ए, आवे इत्यादेशौ न स्तः। हसाविअइ, हसाविजइ। 'णिच एदादेरात्' ६।२६ इति आदेः आत्वम्। हासिअइ, हासिजइ। पूर्ववत् ॥ २९ ॥

नैदावे इति। क्प्रत्यय के परे एवं भाव-कर्म में तिडादिकों के विषय में ए और आवे आदेश नहीं होते हैं। हस् धातु से भाव में तिप्, णिच्, 'आविः कभाव०' इससे आवि। 'यक इअइजौ' से इय इज आदेश। 'णिच एदा०' से एकार-आकार प्राप्त था, परंतु उक्त सूत्र से एकार का निषेध होगा, वैकाल्पिक आकार होगा ही। अतः हसाविअइ, हसाविजइ। पक्ष में-हासिअइ, हासिजइ। पूर्व प्रयोग में आत्व करने पर हासाविअइ, हासाविजइ होंगे। साधुत्व प्रथम सूत्र में दिखा आदे हैं ॥ २९ ॥

अत आ मिपि वा ॥ ३० ॥

अकारान्ताद्धातोर्मिपि परत आकारादेशो भवति वा । हसामि, हसमि । (स्पष्टे) ॥ ३० ॥

अत आ मिपि वा—आकारान्तस्य धातोस्तमपुरुषैकवचने (मिपि) परतः आकारादेशो वा स्यात् । जाणामि । पत्ने—जाणेमि । सहामि, सहेमि ॥ ३० ॥

अत इति । अकारान्त धातु को उत्तमपुरुष के एकवचन में अर्थात् मिप् के परे आकारादेश विकल्पसे हो । पत्न में—‘लादेशे वा’ इससे एकार । ज्ञा धातु, ‘ज्ञो जाणमुणौ’ ७।१९ इससे जाण आदेश । उक्त सूत्र से आकार । पत्न में—एकार । जाणामि धम्मं जाणेमि वा ॥ ३० ॥

इच्च बहुषु ॥ ३१ ॥

मिपो बहुषु परतोऽत इकारादेशो भवति चकारादाकारश्च । हसिमो, हसामो । हसिमु, हसामु’ (७-४ झि = मो, मु, शे० स्प०) ॥ ३१ ॥

इच्च बहुषु—बहुष्वर्थेषु उत्तमपुरुषे परे धातोरत आकार इकारश्च वा स्यात् । लहामो, लहिमो । णिअच्छामो, णिअच्छिमो । सहामो, सहिमो । इत्यादि ॥ ३१ ॥

इच्चेति । उत्तमपुरुषसम्बन्धी बहुवचन के परे धातु के अकार को आकार और इकार हो । लभ् धातु से उत्तम-बहुवचन, महिङ्प्रत्यय । ‘न्तिहेत्थामोमु०’ इससे मो आदेश । ‘शेषाणामदन्तता’ से अदन्तत्व । ‘खघथधफभां हः’ इससे भकार को हकार । उक्त सूत्र से आकार । एवं पत्न में—इकार । लहामो, लहिमो । एवं दश धातु से मस्-प्रत्यय । ‘न्तिहेत्था०’ से मो आदेश । ‘दशोः पुलअणिअच्छ०’ ७।७९, से णिअच्छ आदेश । उक्त सूत्र से आकार एवं इकार । णिअच्छामो, णिअच्छिमो । वसन्तराज ने दश धातु को णिअच्छ आदेश मान कर णिअक्कामो, णिअक्किमो—उदाहरण दिये हैं, वे चिन्त्य हैं, क्योंकि ‘दशोः पुलअ०’ सूत्र में ‘णिअच्छ’ ही पाठ है और स्वयं भी उसकी व्याख्या करते हुये ‘णिअच्छइ’ उदाहरण दिया है—इति । सह धातु, ‘शेषाणामदन्तता’ । सहामो, सहिमो । साधुत्व पूर्ववत् ॥ ३१ ॥

क्ते ॥ ३२ ॥

क्तप्रत्यये परतोऽत इर्भवति । हसिअं (२-२ तलोपः, शे० स्प०, ५-३० वि०) । पठिअं (२-२४ ठ = ढ, शे० पू०) ॥ ३२ ॥

क्ते—‘अत इदि’त्यनुवर्तते । अकारान्तस्य धातोरिकारादेशो भवति क्तप्रत्यये धरतः । भरिअं । जाणिअं । पठिअं ॥ ३२ ॥

क्ते इति । उक्त सूत्रों से अतः और इत् की अनुवृत्ति होती है, तो यह अर्थ होता है, कि अकारान्त धातु को इकार आदेश होता है । भरिअं । स्मृ चिन्तायाम् । क्तप्रत्यय । ‘स्मरतेर्भरसुमरौ’ से भर आदेश । आदिस्थ भकार है, इससे, अथवा भकारोच्चारण सामर्थ्य से ‘खघथधफभां हः’ इससे हकार नहीं होगा, अन्यथा ‘हर’ आदेश पढते ।

१. हसामः । २. हसितं, पठितम् ।

२१ प्रा० प्र०

उक्त सूत्र से इकार । 'कगचज०' से तकारलोप । 'नपुंसके सोर्विन्दुः' से अनुस्वार । भरिअं । ज्ञा धातु, 'ज्ञो जाणमुणौ' से जाण आदेश । उक्त सूत्र से इकार । जाणिअं । पढिअं । पठ धातु । 'शेषाणामदन्तता' से अदन्तत्व, 'ठो ढः' से ढ आदेश । पढिअं ॥३२॥

ए च क्त्वातुमुन्तव्यभविष्यत्सु ॥ ३३ ॥

क्त्वा, तुमुन्, तव्य इत्येतेषु भविष्यति काले च अत एत्वं भवति चकारादिश्च । हसेऊण । हसिऊण (४-२३ क्त्वा = ऊण, शे० स्प०) । हसेउं । हसिउं (२-२ तुमः तलोपः, ४-१२ मवि०, शे० पू०) । हसे-अव्वं हसिअव्वं (२-२ तलोपः, ३-५० वद्धि०, ५-३० सोर्विन्दुः, शे० स्प०) । हसेहिइ, हसिहिइ^१ (७-१२ धातोः परो हि-प्रयोगः, शे० स्प०) ॥ ३३ ॥

ए च क्त्वा-तुमुन्-तव्य-भविष्यत्सु—भविष्यदित्यनेन तत्कालविहितो लुडादिर्गृह्यते । क्त्वा-तुमुन्-तव्य-इत्येतेषु भविष्यदर्थे विहितेषु प्रत्ययेषु च परतः अकारान्तस्य धातोरेकारः स्यात् इकारश्च । हरेऊण, हरिऊण । हृधातोः क्त्वा-प्रत्ययः, तस्य 'क्त्वा तूण' इति तूण आदेशः, 'कगचजे'ति तलोपः । 'अन्ते अरः' इति ऋकारस्य अरः । हत्वा । एवं तुमुनादिषु । हरेउं, हरिउं । हर्तुम् । हरेअव्वं, हरिअव्वं । हर्तव्यम् । हरेहिइ, हरिहिइ । हरिष्यति, हरिष्यते वा । एवमन्येऽपि बोध्याः ॥ ३३ ॥

ए च क्वेति । भविष्यत् इस पद से भविष्यदर्थ में लुट् लृट् दोनों का ग्रहण होगा । तो यह अर्थ होगा—क्त्वा-तुमुन्-तव्य-प्रत्ययों के परे और भविष्यत् अर्थ में विहित आशिष अर्थ में लिङ्-लृट्-लृट्सम्बन्धी प्रत्ययों के परे अकारान्त धातु को एकार और इकार हो । अर्थात् अन्य भकार को एकार, इकार होगा । हरेऊण, हरिऊण । हृधातु से क्त्वाप्रत्यय । उसको 'क्त्व तूण' इससे तूण आदेश । 'कगचज०' इससे तकार-लोप । 'अन्ते अरः' इससे सस्वर अर आदेश । उक्त सूत्र से एकार होने पर हरेऊण । और इकार होने से हरिऊण । एवम्-तुमुन् के परे हरेउं, हरिउं । 'कगचज०' से तकार-लोप । 'मो विन्दुः' से अनुस्वार । हरेउं, हरिउं । हर्तुम् । तव्यप्रत्यय के परे हरेअव्वं, हरिअव्वं । पूर्ववत् अर और एकार । 'कगचजतद०' से तकार का और 'अधो मन-याम्' से यकार का लोप । 'शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ' से वकारद्वित्व, पूर्ववत् अनुस्वार । हरेअव्वं, हरिअव्वं । हर्तव्यम् । आशिष अर्थ में लिङ्, अनद्यतन भविष्यत् में लृट् भविष्यत् में लृट्, एतत्सम्बन्धी त अथवा तिप् करने पर, 'ततिपोरिदेतौ' से इकार, पूर्ववत् अर । 'धातोर्भविष्यति हिः' से प्रकृति-प्रत्यय के मध्य में 'हि' विकरण । उक्त सूत्र से एकार एवम्-इकार । हरेहिइ, हरिहिइ । हर्ता, हरिष्यति, हरिष्यते, हियात्, हृषीष्ट इत्यादि । इसी प्रकार अन्य धातुओं में भी जानना ॥ ३३ ॥

लादेशे वा ॥ ३४ ॥

इति वररुचिकृतप्राकृतसूत्रेषुः सप्तमः परिच्छेदः ॥

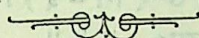

१. हसित्वा, हसितुम्, हसितव्यम् ।

लकारादेशो वा परतोऽत एत्वं भवति वा । हसेइ, हसइ । पढेइ, पढइ (७-१ ति = इ, शे० स्प०) । हसेन्ति, हसन्ति (७-४ क्षि = न्ति, ४-१७ वि०) । हसेउ, हसउ^१ (७-१८ ति = उ, शे० स्प०) ॥ ३४ ॥

इति श्रीभामहविरचितायां प्राकृतप्रकाशव्याख्यायां मनोरमायां

तिङ्विधिर्नाम सप्तमः परिच्छेदः ॥

लादेशो वा—लकारादेशो परतः अकारान्तस्य धातोरेकारादेशो वा भवति । हसेइ, हसइ । हस हसने, 'ततिपोरिदेतौ' ६११ इति तिप् इकारः । 'शेषाणामदन्तता' इति अदन्तत्वम् । विकल्पेन एकारः । हसतीत्यर्थः । एवम्-रमेइ, रमइ । रमते । वड्डेन्ति, वड्डन्ति । वर्धन्ते । खमेन्तो, खमन्तो । क्षममाणः । विरमेउ, विरमउ । विरमतु । एवं-विरमेसु, विरमसु । त्वं विरम । विरमेसु, विरमसु । अहं विरमामि इति ॥

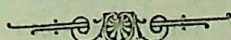
इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतायां चन्द्रिकाव्याख्यायां सप्तमः परिच्छेदः ॥

लादेशो इति । लकार के स्थान में जायमान प्रत्यय के परे अकारान्त धातु को अर्थात् अन्य अकार को एकारादेश विकल्प से होता है । हस् धातु । 'शेषाणामदन्तता' से अकारान्त । 'ततिपोरिदेतौ' से तिप् को इकार । उक्त सूत्र से विकल्प से एकार । हसेइ, पच् मै-हसइ । हसति । इसी प्रकार सब कार्य पूर्ववत् । रमेइ रमइ । रमते इत्यर्थः । रसु क्रीडायाम् । तप्रत्यय को 'ततिपोरिदेतौ' से इकार होगा । तात्पर्य यह है कि चाहे आत्मनेपदी चाहे परस्मैपदी हो, इकार, एकार, दोनों परस्मैपद, आत्मनेपद में होंगे । क्योंकि प्राकृत में आत्मनेपद और परस्मैपद का भेद नहीं है इति । वड्डेन्ति, वड्डन्ति । वर्धन्ते-इत्यर्थः । वृधु वृद्धौ । वृध् धातु से 'वृधेड्डः' ७४८ । से धकार का ड्ड आदेश । 'ऋतोऽत्' से ऋकार को अकार । 'न्तिहेत्था०' से क्ष को न्ति आदेश । एत्वं उक्त सूत्र से । वड्डन्ति । एवं वड्डेन्तो । खमेन्तो, खमन्तो । क्षम धातु से शानच्, 'न्तमाणौ शतृशानचोः' ६१० से न्त आदेश, 'शेषाणामदन्तता' से अकार । उक्त सूत्र से विकल्प से एकार । 'अत ओत्सोः' से ओकार । 'ष्कस्कक्षां खः' से खकार । खमेन्तो, खमन्तो । क्षममाणः । विरमेउ, विरमउ । वि-पूर्वक रस् धातु, लोट् । 'उ.सु.मु.' ७१८ से प्रथमपुरुष में उ । मध्यमपुरुष में सु । उत्तमपुरुष में मु आदेश । 'शेषाणा०' से अदन्तता । उक्त सूत्र से एकार, पच् मै-अकार । सो विरमेउ, विरमउ । स विरमतु । एवम्-मध्यमपुरुष में-विरमेसु, विरमसु । विरम । उत्तमपुरुष में-मु आदेश-विरमेसु, विरमसु । हं विरमेसु । अहं विरमामि । इत्यादिक जानना ॥ ३४ ॥

इति श्री म० म० मथुराप्रसादकृतायाः प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपटीकायाः

सरलाहिन्दीव्याख्यायां सप्तमः परिच्छेदः ।

१. हसति, पठति, हसन्ति, हसतु ।

अथ अष्टमः परिच्छेदः

भुवो हो हुवो ॥ १ ॥

भू सत्तायाम्, एतस्य धातोर्हो, हुव इत्यादेशौ भवतः । होइ (७-५ सू० स्प०) । हुवइ (७-१ ति = इ) । होन्ति, हुवन्ति' (७-४ शि = न्ति, ४-१७ वि०, शे० स्प०) ॥ १ ॥

भुवो होहुवौ^१—सत्तार्थकस्य भूधातोः हो हुव इत्यादेशौ भवतः । होइ, हुवइ । 'तत्तिपोरिदेतौ' । भवति । होन्ति, हुवन्ति । भवन्ति । साधुत्वं पूर्वोक्तैरेव सूत्रैः कार्यम् ॥ भुवो-इति । भू सत्तायाम् । सत्तार्थक भूधातु को हो हुव ये आदेश होते हैं । 'तत्तिपो०' से तिप् को इकार । होइ, हुवइ । साधुत्वं सर्वत्र पूर्ववत् जानना । भवति ॥ १ ॥

क्ते हूः^३ ॥ २ ॥

भुवः क्तप्रत्यये परतो हु इत्यादशो भवति । हुअं^२ (२-२ तलोपः, ५-३० वि०) ॥ २ ॥

क्ते हूः^३—क्तप्रत्यये परतः भूधातोः हू इत्यादेशः स्यात् । हूअं । 'कगचजे०'ति तलोपः । भूतम् । 'उपसर्गात् परस्यापि भुवो हूरदुस्तसमः' । दुस्तसंभ्यो निषेधार्थमिदमिति फलति । अणुहूओ = अणुभूतः । अहिहूओ = अभिभूतः । परिहूअं=परिभूतम् । अदुस्तसम इति किम् ? दुब्भूओ-दुर्भूतः, उब्भूओ-उद्भूतः । संभूओ-संभूतः । 'भूओ इति पिशाचे स्यात् तत्र क्ते हू भुवो नहि' । भूओ=भूतः । पिशाच इत्यर्थः ॥ २ ॥

क्ते हू-इति । क्तप्रत्यय के परे भू धातु को 'हू' यह आदेश हो । हो हुव के अपवाद से । 'कगचज' से तकारलोप । हूअं । उपसर्ग से भी पर भूधातु को हू आदेश हो, परंतु दुर्-उत्-सम् उपसर्ग से पर होने पर नहीं हो । अणुहूओ, 'नो णः' से णकार । तलोप, ओत्वं पूर्ववत् । अनुभूतः । अहिहूओ । 'खघथध०' से भकार को हकार । अभिभूतः । परिहूअं, परिभूतम् । दुर्-उत्-सम् का निषेध क्यों ? दुब्भूओ । दुर्-भूतः । 'सर्वत्र लवराम्' से रेफ का लोप, 'शेषादेशयोः०' से भकारद्वित्व । 'वर्गेषु युजः पूर्वः' से भकार को बकार । दुब्भूओ । उद्भूतः, 'उपरि लोपः०' से दकारलोप । अन्य कार्य पूर्ववत् । उब्भूओ । संभूओ । अनुस्वार से पर भकार है, अतः 'खघथध०' से हकार नहीं होगा । पिशाच अर्थ में भू को 'क्ते हू' इससे हू आदेश नहीं होगा । अतः भूओ यही होगा । भूतः = पिशाच इत्यर्थः ॥ २ ॥

प्रादेर्भवः ॥ ३ ॥

प्रादेरुत्तरस्य भुवो भव इत्ययमादेशो भवति । पभवइ (३-३ रलोपः, ७-१ ति = इ) । उब्भवइ (३-१ दलोप०, ३-५० भद्वि०, ३-५१ भ् = व् ,

१. भवति, भवन्ति । २. संजीवनीसमतः पाठः । ३. क्ते हूः ८१४ ६४। हूअं, अणुहूअं, पहूअं । अविति हुः ८१४ ६१ विन्द्रजै । हुन्ति-हुतो । हेम० । ४ भूतम्, भूतः । ५. संजीवनीसमतः पाठः ।

शे० पू०) । सम्भवइ । परिभवइ^१ (४-१७ वर्गान्त०, शे० स्प०) ॥ ३ ॥

प्रादेर्भवः—प्रादेरुपसर्गात् परस्य भुवः भव इत्यादेशः स्यात् । पहवेइ, पहवइ । प्रभवति । अणुहवेइ, अणुहवइ । अनुभवति । अनुस्वारात्परत्वात् 'खघयधे०'ति न हकारः । संभवेइ, संभवइ । संभवति । 'अप्रादेरपि तथा दृश्यते भवतेर्भवः ।' भवेइ, भवइ । भवति । 'भुवः प्रादेः परस्य स्यादादेशो हुव्व इत्यपि' । पहुव्वेइ, पहुव्वइ । प्रभवति—इति ॥ ३ ॥

प्रादेरिति । प्रादिक उपसर्ग से पर भूधातु को भव आदेश हो । पहवेइ, पहवइ । रेफलोप, हकारादेश पूर्ववत् । 'लादेशे वा' से एकार । प्रभवति । अणुहवेइ, अणुहवइ । अनुभवति । संभवेइ, संभवइ । संभवति । प्रादि उपसर्ग के बिना भी कहीं-कहीं भू को भव आदेश होता है । भवेइ, भवइ । भवति । प्रादिक से पर भूधातु को 'हुव्व' भी आदेश होता है । पहुव्वेइ, पहुव्वइ । एकार-इकारादिक पूर्ववत् जानना । प्रभवति ॥३॥

त्वरस्तुवरः ॥ ४ ॥

जित्वरा सम्भ्रमे, अस्य धातोस्तुवर इत्ययमादेशो भवति । तुवरइ^२ (७-१ त = इ, शे० स्प०) ॥ ४ ॥

त्वरस्तुवरः—जित्वरा संभ्रमे—इत्यस्य तुवर इत्यादेशः स्यात् । तुवरेइ, तुवरइ । त्वरते । कथं तर्हि तुरिअं ? तुर त्वरणे इत्यस्य बोध्यम् । 'तूरिअं' इति तु 'रूपादीनां वा' इति दीर्घे सेत्स्यति ॥ ४ ॥

त्वर इति । घवड़ाने जल्दीकरनेके अर्थ में त्वर-धातु को तुवर आदेश हो । तुवरेइ । त्वरते । यदि त्वर को तुवर आदेश सर्वत्र होगा तो 'तुरिअं' कैसे होगा ? इसका उत्तर-तुर धातु से तप्रत्यय । 'शेषाणामदन्तता' से अकारान्त । 'क्ते' ६।२२ से इकार । 'कग-चज०' से तलोप । तुरिअं । तूरिअं । तूरिअं—में 'रूपादीनां दीर्घः' से दीर्घ ॥ ४ ॥

क्ते तुरः^३ ॥ ५ ॥

क्तप्रत्यये तुर इत्ययमादेशो भवति । तुरिअं^४ (७-३२ अ = इ, २-२ तलोपः, ५-३० वि०) ॥ ५ ॥

घुणो घोलः ॥ ६ ॥

घुण, घूर्ण भ्रमणे, अस्य धातोर्घोल इत्ययमादेशो भवति । घोलइ^५ (७-१ ति = इ) ॥ ६ ॥

घूर्णो घोलघुर्म्मो^६—घुण, घूर्ण भ्रमणे—इत्यस्य घोल, घुम्म इत्यादेशौ भवतः । घोलन्तो, घोलमाणो । घुम्मन्तो घुम्ममाणो । लटि-घोलइ, घोलेइ । घुम्मइ, घुम्मेइ । 'ततिपो'रिति एत्वे, घोलए, घुम्माए ॥ ६ ॥

• घूर्णो—इति । घूर्ण धातु को घोल घुम्म ये आदेश होते हैं । 'घूर्णो' यह दीर्घ पाठ

१. प्र, उव, सम, पगि, भवति । २. त्वरते । ३. नेदं सूत्र सजीवन्यादिषु । ४. त्वरितम् । ५. घूर्णते—घूर्णते । ६. सजीवनीसमतः पाठः ।

‘वोरूपधाया दीर्घं इकः’ से दीर्घ, घूर्ण है । घोलन्तो । ‘न्तमाणौ शतृशानचोः’ से न्त-माण शतृ-शानच् को होंगे । ‘अत् ओत्सोः’ से ओकार । घोलन्तो, घोलमाणो । घूर्णमानः । घोलइ, घोलए । घुम्मइ, घुम्मेइ-इत्यादि का साधुत्व पूर्ववत् ॥ ६ ॥

णुदो णोल्लः^१ ॥ ७ ॥

णुद प्रेरणे, अस्य धातोर्णोल्ल इत्ययमादेशो भवति । णोल्लइ । पणोल्लइ^२ (३-३ प्र-इत्यस्य रेफलोपः, शे० पू० स्प०) ॥ ७ ॥

णुदो णोल्लः—प्रेरणे इत्यर्थकस्य णुद्धातोर्णोल्ल इत्यादेशः । णोल्लइ, णोल्लेइ । पणोल्लिअं^३ ॥ ७ ॥

णुदो-इति । णुद धातु को णोल्ल आदेश हो । णोल्लइ, णोल्लेइ । ‘लादेशे वा’ इससे विकल्प से एकार । णुदति । पणोल्लिअं । ‘क्ते’ से इकार । ‘कगचज०’ से तलोप । ‘नपुं-सके सोर्विन्दुः’ से अनुस्वार । प्रणोदितम् ॥ ७ ॥

दूडो दूमः^४ ॥ ८ ॥

दूड् परितापे, अस्य धातोर्दूमादेशो भवति । दूमइ^५ (स्पष्टम्) ॥ ८ ॥

पटेः फलः ॥ ९ ॥

पट गतौ, अस्य धातोः फल इत्ययमादेशो भवति । फलिअं (७-३२ अ = इ, २-२ तलोपः, ५-३० वि०) हिअअं^६ (१-२८ सू० स्प०) ॥ ९ ॥

पाटेः फालः^७—अट पट गतौ, जिजन्तस्य पटधातोः फाल इत्यादेशः स्यात् । फालइ, फालेइ, फालावेइ । फालेन्ति, फालावेन्ति । पाटयन्ति । क्त-प्रत्यये फालाविअं^८ ॥ ९ ॥

पाटेरिति । जिजन्त पटधातु को फाल आदेश हो फालावेइ । बहुवचन में ‘न्तिहेत्था०’ ते न्तिआदेश । अन्य कार्य पूर्ववत् । फालेन्ति, फालावेन्ति । पाटयन्ति । क्तप्रत्यय के परे फालाविअं । पाटितम् इत्यर्थः ॥ ९ ॥

पदेः पालः^९ ॥ १० ॥

पद गतौ, अस्य धातोः पाल इत्ययमादेशो भवति । पालेइ^{१०} (७-३४ अ = ए, ७-१ ति = इ) ॥ १० ॥

वृषकृषमृषहृषामृतोऽरिः ॥ ११ ॥

वृषादीनामृतः स्थाने अरि इत्यादेशो भवति । वरिसइ । करिसइ ।

१. नुदो लोणः । नुद प्रेरणे अस्य धातोर्लोण इत्यादेशो भवति । लोणइ पल्लोणइ । नुदेलोणा-लोणाइ पलोणाइ । णुदो णोल्लः-णोल्लइ, णोल्लइ । गमादित्वात् द्वित्वं-नुदो ल्लोणः । लोणइ, पलोणइ का० पा० । २. नुदति-नुदते । ३. प्रणुअम्-इति संजीवन्याम् । ४. नेदं सूत्रं संजीवन्यादिषु । ५. दूषते-दुनोति । ६. पाटितं हृदयम् । ७. संजीवनीसंमतः पाठः । ८. पाटितम्-इत्यर्थः । ९. नेदं सूत्रं संजीवन्यादिषु । १०. पद्यते ।

मरिसइ । हरिसइ^१ (२-४२ ष = स, ७-४ ति = इ, एवमुत्तरत्रापि कृष, मृष, हृष) ॥ ११ ॥

वृषादीनामृतोऽरिः^२—वृषादीनां धातूनां सम्बन्धिन ऋकारस्य अरिः स्यात् । ऋकारस्य उपधास्यत्वेन वृषादित्वम् । वृषादिग्रहणात् नृत्यतीत्यादौ न भवति । वरिसउ, वरिसेउ । वरिसिऊण, वरिसेऊण । हरिसिऊण, हरिसेऊण । करिसिऊण, करिसेऊण । करिसइ, करिसेइ । कथं तर्हि कर्षतीत्यस्य कट्ठइ इति ? बहुलग्रहणात् पक्षे ट्ठआदेशः । नृत्धातोः-नच्चइ ॥ ११ ॥

वृषादीति । वृषादिक धातुओं के ऋकार को अरि आदेश हो । जिनके मध्य में ऋकार होगा वे प्रायः वृषादिक हैं । परन्तु वृषादि का ग्रहण है अतः नृत्यति-इत्यादिक में नहीं होगा । वरिसतु । 'शपोः सः' से सकार । वर्षतु । वरिसिऊण । 'क्त्वा तूण' से तूण आदेश । 'कगचज' से तलोप । 'ए च क्त्वा०' इससे इकार, एकार । वरिसेऊण । वर्षित्वा । इसी प्रकार हरिसिऊण इत्यादिक भी जानना । प्रश्न यह होता है कि—कृष धातु का 'कट्ठइ' कैसे होगा ? बहुलग्रहण से ट्ठ आदेश हो जायगा । 'ऋतोऽत्' से अकार । कट्ठइ । नृत् धातु में 'ञो व्रजिनृत्योः' से च आदेश । 'ऋतोऽत्' से अकार । नच्चइ । नृत्यति ॥ ११ ॥

ऋतोऽरः ॥ १२ ॥

ऋकारान्तस्य धातोर्ऋतः स्थाने अर इत्यादेशो भवति । मृ, मरइ । सृ, सरइ । वृ, वरइ^३ (७-१ = इ, शे० स्प०) ॥ १२ ॥

अन्ते अरः^४—धातोरन्ते वर्तमानस्य ऋतः अरः स्यात् । हरए, हरेइ, हरइ । अम्हे हरामो, हरिमो । वयं हरामः । एवं धरइ, वरइ इत्यादयः ॥ १२ ॥

अन्ते इति । धातु के अन्त में विद्यमान ऋकार को अर् हो । ह धातु, 'ततिपोरिदेतौ' से एकार । हरए । इकार होने में 'लादेशे वा' इससे एकार । हरेइ, हरइ । उत्तम-पुरुष बहुवचन में । 'न्तिहेत्थामोमुमा' इत्यादि से मो आदेश । अम्हे हरामो, हरिमो । 'हच्च बहुषु' से आत्व, इत्व । वयं हरामः । इसी प्रकार धृ-वृ इत्यादिकों में जानना ॥ १२ ॥

कृजः कुणो वा ॥ १३ ॥

डुकृज् करणे, अस्य धातोः प्रयोगे कुणो वा भवति । कुणइ, करइ^५ (पूर्ववत् स्प०) ॥ १३ ॥

कृजः कुण च^६—कृधातोः कुण इत्यादेशः स्यात्, चकारात् अर इत्यपि । कुणइ, कुणोइ, कुणए, पक्षे-करेइ, करइ । करए । करोति, कुरुते ॥ १३ ॥

कृज इति । कृधातु को कुण आदेश हो चकार से अर भी हो । कुणेइ । पक्ष में—करेइ । साधुत्व पूर्ववत् ॥ १३ ॥

१. वर्षति । कर्षति । मृष्यति । हृष्यति । भौवादिकस्य हर्षति । २. संजीवन्यादिसंमतः पाठः । ३. म्रियते । सरति-ससति । वरति । सानुबन्धकयोः वृणोति-वृणुते । वृणीते । ४. संजीवन्यादिसंमतः पाठः । ५. करोति-कुरुते । ६. संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

जृभो जम्भाअः ॥ १४ ॥

जभि, जृभी गात्रविनामे, अस्य धातोर्जम्भाअ इत्ययमादेशो भवति ।
जम्भाअइ^१ (स्पष्टम्) ॥ १४ ॥

जृभेर्जम्भा^२—जृभी गात्रविनामे, जृभधातोः जम्भा इत्यादेशः स्यात् । जम्भाइ,
जम्भाअइ । जृम्भते । 'जृभेर्जम्भेति नादेशः सोपसर्गस्य दृश्यते ।' विभ्रंभइ,
विजृम्भते ॥ १४ ॥

जृभेरिति । गात्रविनाम-शरीर का फैलाना, जृम्भा लेना । जृभ धातु को जम्भा
यह आदेश हो । जृभ को जम्भा आदेश । 'अनदन्तानामद् वा' इससे अकारागम ।
जम्भाइ-जम्भाअइ । जृम्भते । जृभेरिति । उपसर्ग-सहित जृभधातु को जम्भादेश नहीं
होगा । विभ्रंभइ । 'कगचज०' से जलोप । 'ऋतोऽत्' से अकार । 'मो विन्दुः' से म को
विन्दु । विजृम्भते ॥ १४ ॥

ग्रहेर्गेण्हः ॥ १५ ॥

ग्रह उपादाने, अस्य धातोर्गेण्हो भवति । गेण्हइ^३ (स्पष्टम्) ॥ १५ ॥

ग्रहेर्गेण्हः—उपादानार्थे ग्रहधातोर्गेण्ह इत्यादेशः स्यात् । गेण्हइ । गृह्णाति ।
कर्मणि-गेण्हिअइ, गेण्हिजइ । गृह्यते ॥ १५ ॥

ग्रहेरिति । ग्रह धातु को गेण्ह आदेश हो । गेण्हइ । गृह्णाति । कर्म में प्रत्यय के
परे गेण्ह आदेश । 'यक् इअइजौ' इससे यक् को इअइज । 'क्वचिदपि लोपः' से
अञ्जोप । गेण्हिअइ, गेण्हिजइ । गृह्यते इत्यर्थः ॥ १५ ॥

घेत् क्त्वातुमुन्तव्येषु ॥ १६ ॥

ग्रहेर्घेत् इत्ययमादेशो भवति क्त्वातुमुन्तव्येषु परतः । घेत्तूण
(४-२३ क्त्वा=ऊण, ३-५० तद्धि०) । घेत्तुं (३-५० तद्धि०, २-१२
मविं०) । घेत्तव्वं (पूर्ववत्तलोपतद्धि०, ३-२ यलोपः, ३-५० वद्धि०,
५-३० विं०) ॥ १६ ॥

घेत्त^४ क्त्वातुमुन्तव्येषु—ग्रहेर्घेत्त इत्यादेशः स्यात् क्त्वातुमुन्तव्येषु परतः ।
घेत्तूण, गृहीत्वा । घेत्तुं, ग्रहीतुम् । घेत्तव्वं, ग्रहीतव्यम् ॥ १६ ॥

घेत्तेति । क्त्वातुमुन्तव्य-प्रत्यय के परे ग्रह धातु को घेत्त आदेश हो । 'अञ्जोपः' से
अकार का लोप । 'कगचज०' से तलोप । घेत्तूण-इति । घेत्तव्वं । 'अधो मनयाम्' से
यलोप । 'शेषादेशयो०' से वकारद्वित्व, घेत्तव्वं ॥ १६ ॥

कृजः का भूतभविष्यतोश्च ॥ १७ ॥

भूतभविष्यतोः कालयोः कृजः का इत्ययमादेशो भवति, चकारात्
क्त्वातुमुन्तव्येषु परतः । काहीअ (७-२४ भूते-क्तवतोः स्थाने अथवा

१. जम्भते-जृम्भते । २. सजीवन्यादिसमतः पाठः । ३. गृह्णाति—गृह्णीते ।
४. गृहीत्वा, ग्रहीतुम्, ग्रहीतव्यम् । ५. सजीवन्यादिसमतः पाठः ।

भूतभविष्यदर्थकलस्थाने हीअ इत्यादेशः) । काहिइ (७-१२ भवि० धातोः परः हिर्भवति, ७-१ ति = इ) । काऊण (४-२३ क्त्वा = ऊण) । काउं (२-२ तलोपः, ४-१२ मर्वि०) । काअव्वं (२-२ तलोपः-३-२ मलोपः, ४-१२ मर्वि०) ॥ १७ ॥

कृञः का भूतभविष्यतोश्च—भूते भविष्यति च यः प्रत्ययस्तस्मिन् परे कर्त्वा-तुमुन्-तव्येषु परतः कृधातोः का इत्यादेशः स्यात् । काहीअ । अकरोत्, अका-र्षीत्, चकार । काहिइ । करिष्यति, क्रियात्, कर्ता । काऊण, कृत्वा । काउं, कर्तुम् । काअव्वं, कर्तव्यम् ॥ १७ ॥

कृञ इति । भूत अर्थ लङ्-लुङ्-लिट् में, भविष्यत्-लृट्-लुट् में, आशीर्लिङ् में और क्त्वा, तुमुन्, तव्य प्रत्यय के परे कृञ् धातु को का आदेश हो । भूत अर्थ में 'एकाचो हीअ' से हीअ आदेश । काहीअ । 'धातोर्भविष्यति हिः' से हिविकरण । काहिइ इति । काऊण, काउं, काअव्वं-का साधुत्व पूर्ववत् ॥ १७ ॥

स्मरतेर्भरसुमरौ ॥ १८ ॥

स्मृ चिन्तायाम्, अस्य धातोर्भर-सुमरौ भवतः । भरइ, सुमरइ^१ (७-१ ति = इ, शे० स्प०) ॥ १८ ॥

स्मरतेर्भरसुमरौ—स्मृधातोर्भर-सुमर इत्यादेशौ भवतः । स्मृ चित्तायाम्-भरइ, सुमरइ । स्मरति । भरिस्सं, भरिहिमि । सुमरिस्सं, सुमरिहिमि । स्मरिष्यामि ॥ १८ ॥

स्मरतेरिति । स्मृ धातु को भर, सुमर आदेश होते हैं । स्मृ धातु चिन्ता के अर्थ में है । भर आदेश । भरइ । एवं-सुमरइ । भविष्यद् में, उत्तमपुरुष, 'इण्मिपोर्मिः' से मि । 'मिना स्सं वा' से स्सं-विकरण । 'ए च क्त्वा०' से इकार । भरिस्सं । भरिहिमि । एवं-सुमरिस्सं ॥ १८ ॥

भियो भावीहौ ॥ १९ ॥

जिभी भये, अस्य धातोर्भा-वीहौ भवतः । भाइ, वीहइ^३ (पू० ति = इ, शे० स्प०) ॥ १९ ॥

भियो भावीहौ—जिभी भये, भीधातोर्भा-वीह इत्यादेशौ स्तः । भाइ, वीहइ । प्रयोगानुसारात् क्तप्रत्यये वीहादेशो वा । वीहिओ, भीओ । भीतः ॥ १९ ॥

भियो-इति । भी धातु को भा, वीह ये दो आदेश होते हैं । भाइ, वीहइ । स्पष्ट हैं । प्रयोगानुकूल क्तप्रत्यय के परे वीह आदेश विकल्प से होगा । 'क्ते' इससे इकार, वीहिओ । पक्ष में-भीओ ॥ १९ ॥

जिघ्रतेः पापाऔ ॥ २० ॥

१. चकार—चक्रे, कृतम्, कृतवान्, अकाषीत्-अकृत, करिष्यति-करिष्यते, कृत्वा, कर्तुम्, कर्तव्यमित्यादि । २. स्मरति—स्मृणोति । ३. विभेति—विभीते । ४. नेदं सूत्रं संजीवन्यादिषु ।

घ्रा गन्धग्रहणे, अस्य धातोः पा, पाअ इत्यादेशौ भवतः । पाइ, पाअइ (स्प०) ॥ २० ॥

म्लै वावाऔ ॥ २१ ॥

म्लै हर्षक्षये, अस्य धातोर्वा—वाऔ भवतः । वाइ, वाअइ^१ (पू० स्प०) ॥ २१ ॥

म्लो वा वाआ^२—म्लैधातोर्वा वाअ इत्यादेशौ भवतः । वाइ, वाअइ । म्लायति । 'अनदन्तानामद् वा' इत्यकरागमेनैव वाअइ-इति सिद्धे, वाअ इत्यादेशः प्रपञ्चार्थः ॥ २१ ॥

म्लो वा इति । म्लै धातु को वा-वाअ, ये दो आदेश होते हैं । वाइ, वाअइ । म्लाय-तीत्यर्थः । 'अनदन्तानाम् अद्वा' इससे अकारागम हो जाने से वाअइ इत्यादि हो जायगा, फिर सूत्र में वाअग्रहण प्रपञ्चार्थ है ॥ २१ ॥

तृपस्थिपः ॥ २२ ॥

तृप् तृप्तौ, अस्य धातोर्स्थिपो भवति । थिप्इ^३ (पू० स्प०) ॥ २२ ॥

तृपस्थिपः^४—तृप्धातोः थिप्प इत्यादेशः स्यात् । तृप् प्रीणने, थिप्पइ । थिप्पन्तो, थिप्पमाणो । तृप्यति । तृप्यन्, तृप्यमाणः ॥ २२ ॥

तृप इति । तृप धातु को थिप्प आदेश हो । तृप धातु तृप्त करने के अर्थ में है । थिप्पइ । तृप्यति । शतृ में 'न्तमाणौ शतृशानचोः' न्त-माण, शतृप्रत्यय को होंगे । थिप्पन्तो, थिप्पमाणो ॥ २२ ॥

ज्ञो जाणमुणौ ॥ २३ ॥

ज्ञा अवबोधने, अस्य धातोर्जाण—मुणौ भवतः । जाणइ, मुणइ^५ । (पू० स्प०) ॥ २३ ॥

ज्ञो जाणमुणौ—ज्ञाधातोः जाण-मुण इत्यादेशौ भवतः । ज्ञा अवबोधने । जाणइ, मुणइ । जानाति । जाणह, जाणित्था । मुणह, मुणित्था । 'मज्ञा-दिनेह सूत्रेण ज्ञो ण इत्यपि दृश्यते ।' णाइ, जानाति ॥ २३ ॥

ज्ञो इति । ज्ञा धातु को जाण मुण आदेश हों । ज्ञाधातु जानने के अर्थ में है । जाण एवं मुण आदेश होने पर—जाणइ, मुणइ । जानातीत्यर्थः । 'मज्ञपञ्चा०' ३।४३ से णकारादेश । 'अडादेशा बहुलम्' से आकार अथवा अकारागम, 'सन्धौ अज्जोप' से दीर्घ, णाइ ॥ २३ ॥

(घटेर्गटः ।)

घटेर्गटः^६—घटधातोर्गट इत्यादेशः स्यात् । घट चेष्टायाम् । गढइ । घटते ॥ घटेरिति । घटधातु को गढ आदेश हो । गढइ । घटते । स्पष्ट है ॥

१. म्लायति । २. संजीवनीसमतः पाठः । ३. तृप्यति-तृप्तेति—तृपति—तृप्यति । ४. संजीवनीसमतः पाठः । ५. जानाति । ६. इत आरभ्य 'पिबतेर्घोटः' इति यावत् सप्त सूत्राणि न सन्ति भामहवृत्तौ ।

(समो गलः ।)

समो गलः—समुपसर्गात् परस्य घटधातोः गल इत्यादेशः स्यात् । संगलइ । संघटते ॥

समो—इति । सम् उपसर्ग-पूर्वक घटधातु को गल आदेश हो । संगलइ । संघटित होता है ॥

(संसो ल्हसः ।)

संसो ल्हसः—संस इत्यस्य ल्हस इत्यादेशः स्यात् । संसु अधःपतने । ल्हसइ । संसते ॥

संसो—इति । संस् धातु को ल्हस आदेश हो । संस् धातु नीचे गिरने के अर्थ में है । ल्हसइ । संसते । नीचे गिरता है ॥

(नेः सदः सज्जः ।)

नेः सदः सज्जः—नेरुपसर्गात्परस्य सद्धातोः सज्ज इत्यादेशः स्यात् । षट् लु विशरणगत्यवसादनेषु । निसज्जइ । निषीदति ॥

नेः सद इति । निर् उपसर्ग से पर सद् धातु को सज्ज आदेश हो । निसज्जइ । बैठता है ॥

(आडो रभेर्धवः ।)

आडो रभेर्धवः—आड्पूर्वकस्य रभधातोः धव इत्यादेशः स्यात् । आडवइ, आडवेइ । आरभते । आडविभं । आरब्धम् । कथं तर्हि 'आडत्तं' आरब्धमिति ? उच्यते । 'क्तेन दिण्णादयः' इति निपातनात् आडत्तादेशः ॥

आडो—इति । आड्पूर्वक रभ धातु को धव आदेश हो । आडवइ । आरभते । क्त-प्रत्यय के परे उक्त सूत्र से धव आदेश । 'क्ते' सूत्र से इकार । 'कगचज०' से तलोप । आडविभं । क्तप्रत्यय में 'आडत्तं' कैसे होता है ? यह प्रश्न है—'क्तेन दिण्णादयः' इससे निपात से 'आ-रभ्-त' इस समुहित को आडत्त आदेश हो जायगा । आडत्तं । आर-ब्धमित्यर्थः ॥

(उदि शलेः थल्लो वा ।)

उदि शलेः थल्लो वा—उद्-उपसर्गात् परस्य शलधातोः थल्ल इत्यादेशः स्यात् । शल आशुगतौ । उत्थल्लइ । पक्षे-उच्छलइ । उच्छलति ॥

उदीति । उद्-उपसर्गपूर्वक शल धातु को थल्ल आदेश विकल्प से हो । शल धातु जल्द चलने के अर्थ में है । थल्ल आदेश । 'उपरि लोपः कगडतद०' से तकारलोप । 'शेषादेश०' से थकारद्वित्व । 'वर्गेषु युजः०' से थ को त । उत्थल्लइ, एवं-उच्छलइ । उच्छलतीत्यर्थः ॥

(पिबतेर्घोटः ।)

पिबतेर्घोटः—पाधातोः वा घोट इत्यादेशः स्यात् । पा पाने । घोटइ । पक्षे—पिबइ । पिबति ॥

पिबतेरिति । पाधातु को विकल्प से घोट आदेश हो । पाधातु पीने के अर्थ में है । घोटइ जलं । पानी घुटकता है । पच में-पिबइ । वलोप होने से-पिअइ । पिबतीत्यर्थः ॥

जल्पेलो मः ॥ २४ ॥

जल्प व्यक्तायां वाचि, अस्य धातोर्लकारस्य मकारो भवति । जम्पइ^१ ॥

जल्पेलो मः—जल्पधातोर्यो लकारस्तस्य स्वररहितो मः स्यात् । सूत्रे 'मः' इति अकार उच्चारणार्थः । जल्पव्यक्तायां वाचि । जंपइ । जल्पति । जंपिरो । जंपिऊण ॥ २४ ॥

जल्पेरिति । जल्पधातु के लकार को स्वर-रहित मकार हो । 'मः' इसमें अकार उच्चारणार्थ है । स्पष्ट बोलने के अर्थ में जल्प धातु है । लकार को मकार । 'मो बिन्दुः' से अनुस्वार । जंपिइ, जल्पति । जंपिरो । 'तृण इर शील' से इर । जंपिरो-जल्पिता । जल्पी, बकवादी । जंपिऊण, जल्पित्वा । 'क्त्वा तूण' से तूण । 'कगचज' से तलोप । 'शेषाणामदन्तता' से अकार । 'ए च क्त्वा०' से इकार । अन्य कार्य पूर्ववत् ॥ २४ ॥

ष्टाध्यागानां ठाअ-झाअ-गाआः ॥ २५ ॥

ष्टा गतिनिवृत्तौ, ध्यै चिन्तायां, गै शब्दे—एतेषां ठाअ, झाअ, गाअ इत्येत आदेशा भवन्ति । ठाअन्ति, झाअन्ति, गाअन्ति^१ ॥ २५ ॥

ष्टाध्यागानां ठाअ-झाअ-गाआः—ष्टा गतिनिवृत्तौ, ध्यै चिन्तायाम्, गै शब्दे, इत्येतेषां त्रयाणां क्रमात् ठाअ, झाअ, गाअ इत्यादेशा भवन्ति । ठाअइ-तिष्ठति । झाअइ-ध्यायति । गाअइ गायति । ठाइअ-स्थित्वा । 'असमासे अ आदेशः क्त्वेत्यस्य प्रवर्तते' । एवं-झाअइ, गाअइ इत्यादयः ॥ २५ ॥

स्थाध्येति । स्था-ध्या-गा इन धातुओं को क्रम से ठाअ, झाअ, गाअ ये आदेश होते हैं । स्था को 'ठाअ' आदेश । 'ठाअइ' इत्यादिक समान है । असमासे इति । समास के बिना भी क्त्वा को 'अ' आदेश होता है । इससे क्त्वा को 'अ' आदेश । 'ए च क्त्वा०' से 'ठाअ' आदेश के अकार को इकार । ठाअइ=स्थित्वा । झाअइ=ध्यात्वा । गाअइ=गात्वा ॥ २५ ॥

ठाझागाश्च वर्तमानभविष्यद्विध्याद्येकवचनेषु ॥ २६ ॥

ष्टाध्यागानां ठा, झा, गा इत्यादेशा भवन्ति, चकारात् पूर्वोक्ताश्च वर्तमानभविष्यद्विध्याद्येकवचनेषु परतः । ठाइ, ठाअइ । ठाहिइ, ठाअहिइ । ठाउ, ठाअउ । झाइ, झाअइ । झाहिइ, झाअहिइ । झाउ, झाअउ । गाइ, गाअइ । गाहिइ, गाअहिइ । गाउ, गाअउ^३ ॥ २६ ॥

ठाझागाश्च भविष्यद्वर्तमानविध्याद्येकवचने—भविष्यद्वर्तमानविध्यादि-सम्बन्धिन्येकवचने परतः ष्टा-ध्या-गा इत्येतेषां त्रयाणां क्रमात् ठा, झा, गा इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । चकारात् पूर्वोक्ता ठाअ-झाअ-गाअ इत्यपि भवन्ति । ठाहिइ, ठाअहिइ । स्थास्यति, स्थेयात्, स्थाता । त्रिष्वपि भविष्यत्सु एवम् । एवं झाहिइ,

१. जल्पति । २. तिष्ठति । ध्यायन्ति । गायन्ति । इत्याद्यूष्मम् । ३. तिष्ठति—स्थास्यति—तिष्ठतु—तिष्ठेत्, एवं—ध्यै-नौ इत्यादीनामपि ।

क्वाअहिइ । गाहिइ, गाअहिइ । वर्तमाने-ठाइ, ठाअइ । तिष्ठति । क्वाइ, क्वाअइ । गाइ, गाअइ । ध्यायति । गायति । विध्यादौ-ठाउ, ठाअउ । क्वाउ, क्वाअउ । गाउ, गाअउ । तिष्ठतु, तिष्ठेत् । ध्यायतु, ध्यायेत् । गायतु, गायेत् । एकवचने इति किम् ? ठाअन्ति । क्वाअन्ति । गाअन्ति । इह बहुवचने ठा-क्वा-गा आदेशा न भवन्ति, किन्तु 'पूर्वेण ठाअ, क्वाअ गाअ आदेशा भवन्ति । तिष्ठन्ति, ध्यायन्ति, गायन्तीत्यर्थः ॥२६॥

ठाअेति । भविष्यत्-वर्तमान-विधि अर्थों में एकवचनसम्बन्धी प्रत्यय के परे उक्त धातुओं को क्रम से ठा-क्षा-गा ये आदेश होते हैं और चकार से पूर्वोक्त ठाअ-क्षाअ-गाअ-ये भी होते हैं । स्था को ठा आदेश । 'धातोर्भविष्यति हिः' से हि । 'ततिपोरिदेतौ' से इकार । ठाहिइ । पक्ष में- 'ठाअ' आदेश । ठाअ । हिन्दू-ठहरेगा । यही तीनों लकारों के एकवचन में होगा । मध्यमपुरुष में-तू ठहरेगा । उत्तमपुरुष में-मैं ठहरूंगा । यह तीनों भविष्यदर्थों में, लृट्-आशीर्लिङ् और लुट् में एकसा रूप होगा । इसी प्रकार ध्या-गा-धातु में भी जानना । क्षाहिइ, क्षाअहिइ । ध्यास्यति, ध्येयात्, ध्याता । सर्वत्र ध्यान करेगा-यही अर्थ होगा । एवं गा का भी जानना । वर्तमान अर्थ में-ठाइ, ठाअइ । साधुत्व पूर्ववत् । विध्यादिक अर्थों में, 'उसुमु विध्या०' इससे उकार । ठा आदेश । पक्ष में-ठाअ आदेश । ठाउ, ठाअउ । तिष्ठतु, तिष्ठेत्, समानरूप । संभावनार्थक लिङ् में भी यही रूप होगा, अर्थ में वैषम्य रहेगा । ठहरे अथवा कदाचित् या संभवतः ठहरेगा । सूत्र में एकवचनग्रहण क्यों ? सामान्यतः सर्वत्र ठा-क्षा-गा आदेश हों ? उत्तर यह है कि बहुवचन में पूर्वोक्त आदेश न हों, एतदर्थ एकवचन का ग्रहण है । ठाअन्ति । ठा आदेश नहीं होगा, किन्तु 'स्थाध्यागा' से प्राप्त 'ठाअ' आदेश होगा । ठाअन्ति । क्षाअन्ति । गाअन्ति । पूर्ववत् साधुत्व है ॥ २६ ॥

खादिधान्योः खाधौ ॥ २७ ॥

खाट भक्षणे, धातु जवे, एतयोर्धात्वोः खा-धा इत्यादेशौ भवतो वर्तमानभविष्यद्विध्याद्येकवचनेषु । खाइ (७-१ ति = इ) । खाहिइ (७-१२ धातोः परो हिः, शे० पू०) । खाउ । धाइ । धाहिइ । धाउ^१ (७-१८ ति = उ, शे० स्प०) ॥ २७ ॥

खादिधान्योः खा धा^२—भविष्यति वर्तमाने विध्यादौ एकवचने परतः खाद-धाव्-धात्वोः यथासंख्यं खा, धा इत्यादेशौ भवतः । खाहिइ-खादिष्यति । खाइ-खादति । एवम्—धाहिइ-धाविष्यति । धाइ-धावति । तुमं खासि । त्वं खादसि । तुमं धासि । त्वं धावसि । विध्यादौ-खाउ, खादतु । धाउ, धावतु । अहं खामु । अहं धामु । खादानि । धावानि । 'एकत्वेऽपि भवेत् कापि धावतेर्धा विभाषया' । धाहिइ, धाविहिइ । धाइ, धावइ । धाउ, धावउ ॥ २७ ॥

१. तिष्ठन्ति—ध्यायन्ति—गायन्ति । खादधावोर्भुक् ८।४।२२८ इत्यत्र बहुलधिकाराद्वर्तमानभविष्यद्विध्याद्येकवचन एव भवति । तेनेह न भवति । खादन्ति, धावन्ति । कचिन्न भवति-धावइ पुरओ इति । हे० । खादति-खादिष्यति-खादतु-खादेत् । एवं धावतीत्यादीनि ।
२. संजीवनीसम्मत पाठः ।

खादिधान्योरिति । भविष्यद्, वर्तमान, विधि अर्थ में एकवचन के परे खाद्, धातु धातुओं को क्रम से अर्थात् भक्षणार्थक खाद् धातु को खा, एवं गत्यर्थक-शुद्ध्यर्थक धाव् धातु को धा आदेश हो । खाहिइ । साधुत्वं पूर्ववत् जानना । तुमं 'खासि' 'सिप्थासोः सिसे' इस सूत्र से सि आदेश । पूर्वोक्तसूत्र से खाद् को खा आदेश । खासि । खादसि । एवं-धासि । धावसि । विध्यादिक के एकवचन में 'उसुमु विध्या०' इससे प्रथमपुरुष में उ, मध्यमपुरुष में सु, उत्तमपुरुष में मु होंगे । सो खाउ, स खादतु । वह खाय । तुमं खासु । त्वं खाद । अहं खामु । अहं खादानि । इसी प्रकार धाव् को धादेश में भी जानना । धाउ, धासु, धामु । एकत्वे इति । कहीं पर एकवचन में धाव् धातु को 'धा' आदेश विकल्प से हो । तो जहाँ धा आदेश होगा वहाँ 'धाहिइ' होगा, परन्तु पक्ष में-'शेषाणा०' से अकारान्तत्व । धावइ, धावउ । 'ए च क्त्वा' से इकार । धाविहिइ ॥ २७ ॥

प्रसेर्विसः ॥ २८ ॥

प्रसु-ग्लसु अदने, अस्य धातोर्विसो भवति । विसइ^१ (७-१ ति = इ, स्प०) ॥ २८ ॥

प्रसेर्विसः—प्रसेः विस इत्यादेशः स्यात् । प्रसु अदने । विसइ । प्रसते । अम्हे विसिस्सामो, विसिहामो वा । वयं प्रसिष्यामहे ॥ २८ ॥

प्रसेरिति । प्रसधातु को विस आदेश हो । प्रस धातु भोजन करने के अर्थ में है । विसइ । प्रसते । विसिस्सामो । 'न्तिहेत्था०' से मो आदेश । 'उत्तमे स्सा हा' से 'स्सा'- 'हा'-विकरण । 'ए च क्त्वा०' से इकार । विसिस्सामो, विसिहामो । पक्ष में-विसिहिमो-प्रसिष्यामहे ॥ २८ ॥

चिञश्चिणः ॥ २९ ॥

चिञ् चयने, अस्य धातोश्चिणो भवति । चिणइ^२ (स्प०) ॥ २९ ॥

चिञश्चिणः—चिञ् इत्यस्य चिण इत्यादेशः स्यात् । चिञ् चयने । चिणोइ, चिणइ । चिनोति । 'आदिश्यते चिजो धातोश्चैय इत्येष वा क्वचित्' । उच्चेअइ, उच्चिनोति । पक्षे-उच्चिणइ । उच्चेअउं, उच्चिणोउं, उच्चिणिउं । उच्चेतुम् ॥ २९ ॥

चिञ इति । चिञ्धातु चयन-इकट्टे करने के अर्थ में है । चिञ् को चिण आदेश हो । चिणेइ । 'लादेशे वा' से एकार । पक्ष में-चिणइ, चिनोति । कहीं पर चिञ् धातु को 'चैय' यह आदेश विकल्प से होता है । उत् उपसर्ग । उच्चेअइ । पक्ष में-चिण आदेश । उच्चिणइ । उच्चेअउं । चैय आदेश । पक्ष में-चिण आदेश । 'ए च क्त्वा तुमुन्०' इससे एकार, इकार । उच्चिणेउं, उच्चिणिउं । उच्चेतुम् इत्यर्थः ॥ २९ ॥

क्रीञः किणः ॥ ३० ॥

उक्रीञ् द्रव्यविनिमये, अस्य धातोः किणो भवति । किणइ^३ (७-१ ति = इ, स्प०) ॥ ३० ॥

१. प्रसते-ग्लसते । २. चिनोति-चिनुते । ३. क्रीणाति-क्रीणीते ।

क्रीञः किणः—क्रीञः किण इत्यादेशः स्यात् । डुक्रीञ् द्रव्यविनिमये । किणइ, किणए । क्रीणाति-क्रीणीते । के परतः-किणिअं-क्रीतम् ॥ ३० ॥

क्रीञ इति । क्रीञ्धातु को किण आदेश हो । क्रीधातु-एक वस्तु, द्रव्य अथवा पदार्थ देकर दूसरी वस्तु को लेने के अर्थ में है । 'ततिपोरिदेतो' से इकार, एकार । किणइ, किणए । क्रीणाति । खरीदता है । क्तप्रत्यय में 'के' से इकार । किणिअं, क्रीतम् ॥

वेः क्के च ॥ ३१ ॥

वेरुत्तरस्य क्रीञः क्के आदेशः किणादेशश्च भवति । विक्केइ, विक्किणइ (पू० स्प०) । विक्रीणीते ॥ ३१ ॥

वेः के च^१—विरित्युपसर्गात्परस्य क्रीञः के इत्यादेशः स्यात् चकारात् किणादेशोऽपि । विक्केइ, विक्किणइ । विक्रीणीते । सेवादित्वात् ककारस्य द्वित्वम् ॥ ३१ ॥

वेरिति । वि उपसर्ग से पर क्री धातु को 'के' आदेश हो । चकार से किण आदेश भी हो । 'सेवादिषु च' से ककारद्वित्व । 'लादेशे वा' से एकार । विक्केइ । पक्ष में-विक्किणइ । विक्रीणीते । बेचता है इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

उद्ध्म उद्धुमा ॥ ३२ ॥

ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः, अस्य धातोरुत्पूर्वस्य उद्धुमा भवति । उद्ध-माइ^२ (७-१ ति = इ) ॥ ३२ ॥

उद्ध्मो धुमा^३—उदुपसर्गात्परस्य ध्माधातोः धुमादेशः स्यात् । ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः । उद्धुमाइ, उद्धमति । सदानन्दमते धूमा इति पाठः । ततो धूमाइ-इति ॥

उद्ध्मो इति । उत्-उपसर्ग से पर ध्मा धातु को धुमा आदेश हो । ध्माधातु शब्द और अग्निसंयोग के अर्थ में है । उद्धुमाइ । सदानन्द 'धूमा' आदेश मानते हैं । अतः उनके मत से उद्धूमाइ यह दीर्घ-ऊकारयुक्त होगा ॥ ३२ ॥

श्रदो धो दहः ॥ ३३ ॥

श्रच्छब्दादुत्तरस्य डुधाञ् धारणपोषणयोः, अस्य धातोर्दहादेशो भवति । सहहइ (२-४३ श् = स, ३-३ तलोपः, ३-१ तलोपः, ३-५० दद्वि०, ७-१ त = इ) । सहहिअं (सहहेति पूर्ववत्, ७-३२ अ = इ, २-२ तलोपः, ५-३० सोर्वि०) ॥ ३३ ॥

श्रदो धो दहः—श्रदः परस्य धा-धातोः दह इत्यादेशः स्यात् । सहहइ । श्रद्धाति । सहहिअं । सेवादित्वात् दकारस्य द्वित्वम् । श्रद्धितम् ॥ ३३ ॥

श्रदो-इति । श्रद् से पर 'धा' धातु को दह आदेश हो । 'सर्वत्र लवराम्' से रेफ-लोप । 'शबोः सः' से सकार । 'सेवादौ च' से दकारद्वित्व । 'अन्त्यस्य हलः' से श्रद् के दकार का लोप । सहहइ । श्रद्धाति । श्रद्धा करता है । सहहिअं में 'के' से इकार । श्रद्धितम् ॥ ३३ ॥

१. संजीवनीसमतः पाठः । २. उद्धमति । ३. श्रद्धते । श्रद्धितम् । ४. संजीवनीसमतः पाठः ।

अवाद् गाहेर्वाहः ॥ ३४ ॥

गाह् विलोडने, अस्य धातोर्वादुत्तरस्य वाहादेशो भवति । ओवाहइ^१ (४-२१ अव = ओ, ७-१ ति = इ, शे० स्प०) । पक्षे^२—अववाहइ (प्रायोग्रहणात् २-२ वलोपो न, शे० स्प०) ॥ ३४ ॥

अवाद् गाहेर्वाहः—अवोपसर्गात् परस्य गाहेः वाहादेशः स्यात् । ओवाहइ, अववाहइ । अवादिति किम् ? गाहइ ॥ ३४ ॥

अवादिति । अव उपसर्ग से पर गाहधातु को वाह आदेश हो । गाह धातु मथने में मक्षाने अर्थ में है । 'ओदवापयोः' से अव को ओकार । पक्ष में—अववाहइ । अवगाहते । केवल धातु को वाहादेश न हो, किन्तु अवोपसर्ग में ही हो—अतः अवग्रहण है । गाहइ, गाहते । यहाँ वाहादेश नहीं होगा ॥ ३४ ॥

कासेर्वासः ॥ ३५ ॥

अवादित्यनुवर्तते । काश् शब्दकुत्सायाम्, अस्य धातोर्वादुत्तरस्य वासो भवति । ओवासइ, अववासइ^३ (४-२१ अव = ओ, शे० पू० स्प०) ॥ ३५ ॥

काशेर्वासः^४—अवोपसर्गात्परस्य काश् दीप्तावित्यस्य वास इत्यादेशः स्यात् । ओवासइ, अववासइ, ओवासए, अववासए । अवकाशते । ओवासिउं, अववासिउं । अवकाश्य । 'वाशब्दस्य उं आदेशः क्त्वास्थितस्य क्वचिद् भवेत्' । इति उं—आदेशः । अवादिति किम् ? कासइ ॥ ३५ ॥

काशेरिति । काश्-धातु दीप्ति अर्थ में है । अव उपसर्ग से पर काश् धातु को वास आदेश हो । 'ओदवापयोः' से ओकारादेश । ओवासइ । पक्ष में—अववासइ । 'ततिपो०' से एकार होने से ओवासए, अववासए । अवकाशते इत्यर्थः । क्त्वाप्रत्यय के विषय में 'कगचज०' से तकारलोप । क्त्वाप्रत्ययसम्बन्धी 'वा' को कहीं उं आदेश हो । इससे उं आदेश । उक्त सूत्र से वास आदेश । पूर्ववत् ओकार । ओवासिउं । 'ए च क्त्वा०' से इकार । ओकारादेश के पक्ष में । अववासिउं । अवग्रहण सूत्र में क्यों ? जिससे केवल को वास आदेश न हो । कासइ, काशते ॥ ३५ ॥

निरो माडो माणः ॥ ३६ ॥

माड् माने, अस्य धातोर्निरुत्तरस्य माणादेशो भवति । निम्माणइ^५ (३-३ र्लोपः, ३-५० मद्धि०, शे० पू०) ॥ ३६ ॥

निरो माडो माणमवौ^६—निरुपसर्गात् परस्य माडः माण-मव इत्यादेशो स्तः । माड्माने । निम्माणेइ, निम्माणइ, निम्माणए । निम्मवए, निम्मवेइ, निम्मवइ । निर्मिमीते । ननु कथं सम्माणेइ (सम्मानयति) ? मान पूजायामिति धात्वन्तरस्य

१. अवगाहते । २. ओत्वाऽभावपक्षे इत्यर्थः । ३. अवकाशते । ४. संजीवनीसंमतः पाठः । ५. निर्मिमीते । ६. संजीवनीसंमतः पाठः ।

तत् । 'निरः परस्य माडो वा स्यातां मणमरौ क्वचित्' । निम्मणिऊण । निम्मारि-
ऊण । 'अडादेशा बहुलम्' इति आत्वम् । सर्वत्र 'ए च क्त्वा' इति इत्वम्, एत्वं च ।
निम्मणेऊण, निम्मारेऊण । निम्मणिऊण, निम्मारिऊण । निर्माय ॥ ३६ ॥

निर इति । निर उपसर्ग से पर माड्धातु को 'माण' 'मव' आदेश हों । माड्-
धातु मान अर्थ में है । माण आदेश । 'सर्वत्र लवरास्' से रेफलोप, 'शेषादेशयो०' से
सकारद्वित्व । 'लादेशे वा' से एकार । निम्माणेइ, निम्माणइ । 'ततिपो०' से एकार ।
पञ्च में—निम्माणए । इसी प्रकार मव आदेश में भी जानना । 'सम्माणेइ' यहाँ संपूर्वक
में मान आदेश कैसे ? उत्तर—यहाँ माड्धातु नहीं है, किन्तु मानधातु है । निर इति ।
निर से पर माधातु को कहीं मण, मर आदेश विकल्प से हों । निम्मणिऊण । 'ए च
क्त्वा०' से इकार, एकार । निम्मारिऊण में 'अडादेशा बहुलम्' से आकार । एवं
निम्मारिऊण । निर्माय ॥ ३६ ॥

(पदेर्वलः ।)

पदेर्वलः^१—निरुपसर्गात् परस्य पद गतौ, इत्यस्य वलादेश स्यात् ।
निव्वलइ । निष्पद्यते ॥

पदेरिति । निर उपसर्ग से पर पद धातु को वल आदेश हो । पूर्ववत् रेफलोप,
वकारद्वित्व । निव्वलइ । निष्पद्यते ॥

क्षियो झिज्जः ॥ ३७ ॥

क्षि क्षये, अस्य धातोर्झिज्जो भवति । झिज्जइ^२ (स्पष्टम्) ॥ ३७ ॥

क्षियो झिज्जः—क्षि क्षये, इत्यस्य झिज्ज इत्यादेशः स्यात् । झिज्जइ । क्षीयते ॥ ३७ ॥

क्षिय इति । क्षि धातु क्षय के अर्थ में है । क्षि धातु को झिज्ज आदेश हो । झिज्जइ, क्षीयते ॥

भिदिच्छिदोरन्त्यस्य न्दः ॥ ३८ ॥

भिदिर्^३, छिदिर्^४ एतयोरन्त्यस्य न्दो भवति । भिन्दइ । छिन्दइ^५
(४-१७ वर्गान्त, ७-१ ति = इ) ॥ ३८ ॥

भिदिच्छिदोरन्त्यस्य न्दः—भिदिर् विदारणे, छिदिर् द्वैधीकरणे, अनयोर्धा-
त्वोर्याऽन्त्यो वर्णः तस्य न्द इत्यादेशः स्यात् । भिन्दइ, भिनत्ति । छिन्दइ, छिनत्ति ।
तुमं भिन्दसु । त्वं भिन्धि । छिन्दसु, छिन्धि । 'त्त इति क्वचिदादेशो विकल्पेन भिदि-
च्छिदोः ।' भेत्तूण, छेत्तूण । भित्त्वा, छित्त्वा । 'अडादेशा बहुल'मिति इकारस्य एकारः ।
पक्षे—भिन्दिऊण, छिन्दिऊण । 'ए च क्त्वा०' इत्यादिना इत्वम्, एत्वं च । भिन्दे-
ऊण, छिन्देऊण ॥ ३८ ॥

भिदीति । फाडदेना इस अर्थ में भिद, फाडकर दो टुकड़े कर देना अथवा चीर
देना इस अर्थ में छिद् । इन धातुओं के अन्त्य वर्ण को अर्थात् दकार को न्द आदेश

१. इदं सूत्रं भामहवृत्तौ नास्ति । २. क्षिणोति, क्षयति । ३. पूर्वापरशैलीदर्शनात्
(विदारणे) इत्यर्थनिर्देशो लेखकभ्रमात्पुटितः स्याद् इति प्रतीयते । ४. अत्रापि
(छेदने) इत्युचितः । ५. भिनत्ति, भिन्ते । छिनत्ति, छिन्ते ।

हो । भिन्दइ, भिनत्ति । लोट् मध्यमपुरुष एकवचन में 'उसुसु विध्या०' से सुआदेश, भिन्दसु, भिन्धि । एवं छिन्दसु, छिन्धि । च इति । भिद् छिद् धातु को कहीं विकल्प से द कोत्त आदेश हो । 'क्व तूण' से तूण आदेश । 'कगचज०' से तलोप । 'अडादेशा बहुलम्' से एकार । भेत्तूण, छेत्तूण । पक्ष में—'ए च क्वा' से एकार, इकार । भिन्देऊण, भिन्दिऊण । भित्त्वा । एवं छिद् धातु में भी रूप होंगे । छित्त्वा ॥ ३८ ॥

कथेठः ॥ ३९ ॥

कथ निष्पाके, अस्य धातोरन्त्यस्य ठो भवति । कठइ^१ (पू०-स्प०) ॥

कथेठः—कथ धातोरन्त्यस्य ठः स्यात् । कथ निष्पाके । कठइ, कठए । 'खद्यधे'-त्यस्य बाधः । कथयति । 'कचित् क्त्वा-प्रत्ययस्येह उच्चाण इत्यपीष्यते' । कठुच्चाण । 'सन्धावज्जलोप०' इति अकारलोपः । कथित्वा ॥ ३९ ॥

कथेरिति । कथधातु के अन्त्य वर्ण को ठकार हो । कथ धातु पकाकर अष्टमांश अवशिष्ट रखना = काढा करने के अर्थ में है । कठइ, कठए । कथयति । कथ धातु से पर क्त्वाप्रत्यय को कहीं 'उच्चाण' आदेश होता है । 'सन्धावज्जलोप०' से अकारलोप । कठुच्चाण । कथित्वा ॥ ३९ ॥

वेष्टेश्च ॥ ४० ॥

वेष्ट वेष्टने, अस्य धातोरन्त्यस्य ठो भवति । वेड्डइ^३ (षट् = ढ, आदेशत्वात् ३-५० ढद्वि०, ३-५१ ढ् = ड्, ७-१ ति = इ) । योगविभाग उत्तरार्थः ॥ ४० ॥

वेष्टेश्च—वेष्ट वेष्टने, इत्यस्य योऽन्त्यो वर्णस्तस्य ठः स्यात् । वेडइ, वेडए । वेष्टे । योगविभाग उत्तरार्थः ॥ ४० ॥

वेष्टेश्चेति । विस्तरादि के लपेटने के अर्थ में विद्यमान वेष्ट धातु के अन्त्य वर्ण ष्ट को ढ आदेश हो । वेडइ । 'ततिपो' से इकार, एकार । वेडए । वेष्टे । योगविभाग पृथक्-पृथक् दो सूत्र पढ़ना, उत्तरार्थः = अग्रिम सूत्र में केवल वेष्ट की ही अनुवृत्ति के लिये है ॥ ४० ॥

उत्समोर्लः ॥ ४१ ॥

उत्सम्भ्यामुत्तरस्य वेष्टेरन्त्यस्य लो भवति । उव्वेल्लइ, संवेल्लइ^४ (३-१ तलोपः, ३-५० वद्वि०, ष्ट = ल, आदेशत्वात् ३-५० लद्वि०, शे० पू०) ॥ ४१ ॥

उत्समोर्लः—उत्पूर्वस्य संपूर्वस्य च वेष्टेरन्त्यवर्णस्य 'ल्ल' इत्यादेशः स्यात् । उव्वेल्लइ । उद्वेष्टे । संवेल्लइ । संवेष्टे । 'शेषादेशयोः०' इति द्वित्वेन द्विलकारे सिद्धे पुनर्द्विलकारविधानं कचिदन्त्यस्यादेशो न द्वित्वम् । तेन, वेडइ-इत्यादि सिद्धम् । अत्र संयुक्तस्य ष्ट-इत्यस्य ठकारादेशो न द्वित्वम् ॥ ४१ ॥

१. कथयति । २. कचित् चकारात् ठो भवति, टश्च । वेडइ, वेडइ, वेडइ-इत्युदाहरणानि-इत्यधिकः । ३. वेष्टे । ४. उद्वेष्टे, संवेष्टे ।

उत्समोरिति । उत्पूर्वक, संपूर्वक वेष्टधातु के अन्त्य वर्ण 'ष्ट' को द्विलकारात्मक ल् आदेश हो । उव्वेष्टइ । 'उपरि लोपः कगडतद०' इससे दलोप । 'शेषादेशयो०' से वकारद्वित्व । उद्वेष्टते । एवं संवेष्टइ, संवेष्टते । प्रश्न यह है कि एक लकारात्मक 'ल' आदेश पठना था, 'शेषादेशयो०' से ल को द्वित्व करने से द्विलकारात्मक हो जाता । फिर द्विलकारात्मक 'ल्ल' आदेश ग्रहण व्यर्थ होकर यह सूचित करता है कि—संयुक्त वर्ण के स्थान में विहित अन्त्य वर्ण आदेश को द्वित्व नहीं होता है । अतः वेष्टइ में 'ड' को द्वित्व न होगा ॥ ४१ ॥

रुदेर्वः ॥ ४२ ॥

रुदिर् अस्य धातोरन्त्यस्य वो भवति । रुवइ^१ (इरित्, वृ = व्, ७-१ ति = इ) ॥ ४२ ॥

रुदो वः^२—रुदोऽन्त्यस्य दस्य वः स्यात् । रुवइ । केचित्तु—रोवइ, इत्युदाहरन्ति । तन्मते 'अडादेशा बहुल'मिति उकारस्य ओकारः । रुइरा । 'तृन् इर शीले' इति इरः । 'आदीतौ बहुल'मिति आप्रत्ययः । रोदनशीला ॥ ४२ ॥

रुदो व इति । रुदधातु के अन्त्य दकार को वकार आदेश हो । रुवइ । रोदिति । कोई आचार्य रोवइ प्रयोग करते हैं, उनके मत से 'अडादेशा बहुलम्' से उकार को ओकार होगा । रुइरा । 'तृन् इर शीले' से इर । 'कगचज०' से वलोप । 'सन्धौ अज् लोप०' से भकारलोप । 'आदीतौ बहुलम्' से आकारप्रत्यय । 'क्वचिदपि लोपः' से अलोप । रोदनशीला ॥ ४२ ॥

उदो विजः ॥ ४३ ॥

उत्पूर्वस्य विजेरन्त्यस्य वकारो भवति । उव्विवइ^३ (२-२ तलोपः, ३-५० वद्वि०, शे० पू० स्प०) ॥ ४३ ॥

उदो विजेः^४—उदुपसर्गात्परस्य विजेरन्त्यवर्णस्य वकारः स्यात् । उव्वेवइ, उव्वेवए । 'अडादेशा बहुल'मिति एकारः । उद्विजते ॥ ४३ ॥

उद इति । ओविजी भयचलनयोः, उत् उपसर्ग से पर भयचलनार्थक विज धातु के अन्त्य वर्ण को वकार हो । इससे व आदेश । 'अडादेशा बहुलम्' से एकार । 'उपरि लोपः कगड' से दलोप । 'शेषादेशयोर्द्वित्व०' इससे वकार को द्वित्व । उव्वेवइ । 'ततिपो०' से ए । उव्वेवए । उद्विजते ॥ ४३ ॥

वृधेर्दः ॥ ४४ ॥

वृधु वर्धने, अस्य धातोरन्त्यस्य ढो भवति । वड्डइ^५ (१-२७ ऋ अ, धू = ढ, तस्य आदेशत्वात् ३-५० द्वि०, शे० पू०) ॥ ४४ ॥

वृधेर्दः^६—वृधेरन्त्यस्य धस्य ड्डः स्यात् । ऋतोऽत् । वड्डइ, नड्डइ । वर्धते ॥ ४४ ॥ वृधेरिति । वृध वृद्धौ, वृधधातु के अन्त्य को 'ड्ड' होय । 'ऋतोऽत्' से अकार । वड्डइ । वर्धते ॥ ४४ ॥

१. रोदिति । २. संजीवनीसंमतः पाठः । ३. उद्विजते । ४. संजीवन्यादिसंमतः पाठः । ५. वर्द्धते ।

हन्तेर्मः ॥ ४५ ॥

हन्तेरन्त्यस्य म्मो भवति । हम्मइ^१ (स्पष्टम्) ॥ ४५ ॥

हन्तेर्मः—हिंसागत्यर्थकस्य हन्-धातोरन्त्यवर्णस्य म्म इत्यादेशः स्यात् । हम्मइ, हम्मए । हन्यते । कर्तरि तु नायमादेशः । तथा चोक्तम्—‘कचित्तु हन्तेर्मः इति आदेशो नेष्यते बुधैः’ । हणइ—हन्ति । हन्तव्वं—हन्तव्यम् । हंतूण—हत्वा । हन्त्रो—हतः । ‘खनेः कापि म्म इत्येष स्यादन्त्यस्य हनेरिव’ । खम्मइ । खायते, खन्यते । ‘नान्त्यद्वित्वे’ इति इअइजयोरभावः । कापीति वचनादिह न भवति । खणिअइ, खणिजइ । हणिअइ, हणिजइ ॥ ४५ ॥

हन्तेरिति । हिंसा-गत्यर्थक हन्धातु के अन्त्य वर्ण को ‘म्म’ यह आदेश हो । हम्मइ । यह ‘म्म’ आदेश कर्ता अर्थ में नहीं होता है । कहा भी है—‘कचिदिति’ । हन् धातु को ‘म्म’ आदेश कहीं-कहीं नहीं भी होता है । हणइ । ‘शेषाणामदन्तता’ । ‘नो णः’ । हणइ । हन्ति । कचिद्—ग्रहण से कर्त्रर्थक प्रत्यय के अतिरिक्त भी होता है । जैसे हंतव्वं, हंतूण—इत्यादि । साधुत्व पूर्ववत् । ‘खनेरिति’ । खन्धातु के अन्त्य को ‘म्म’ यह आदेश हन्धातु के सदृश होता है । खम्मइ । ‘नान्त्यद्वित्वे’ से इअ-इज का निषेध हो जायगा । खायते, खन्यते इत्यर्थः । कापि ग्रहण है, इससे कहीं-कहीं ‘म्म’ आदेश नहीं भी होगा । यक्प्रत्यय को ‘यक् इअइजौ’ से इय । खणिअइ । हणिअइ । ‘नो णः’ । खन्यते, हन्यते । एवं खणिजइ, हणिजइ में इज आदेश होगा ॥ ४५ ॥

रुषादीनां दीर्घता ॥ ४६ ॥

रुषादीनां दीर्घता भवति । रूसइ । तूसइ । सूसइ (२-४३ ष = स, एवं सर्वत्र, शो० स्प० पू०) । रुष्यति । तुष्यति । शुष्यति ॥ ४६ ॥

रुषादीनां दीर्घः^२—रुष रोषे, रुष-इत्यादीनां धातूनाम् उपधाया उकारस्य दीर्घः स्यात् । रूसइ, रूसेइ, रूसए । रुष्यति । सूसइ, सूसेइ । शुष्यति । ‘रुषादीना’मिति किम् ? रुवइ । रोदिति ॥ ४६ ॥

रुपेति । रुषादिक धातुओं के उपधाभूत उकार को दीर्घ होता है । इससे दीर्घ । ‘ततिपोरिदेतौ’, ‘शेषाणामदन्तता’, ‘शपोः सः’, ‘लादेशे वा’ इससे विकल्प से एकार । रूसेइ, रूसइ । रुष रोषे । रुष्यति । एवं शुष शोषणे । सूसेइ, सूसइ । रुषादिकों को दीर्घ हो यह क्यों कहते हैं ? सामान्यतः सभी उपधा के उकार को दीर्घ हो, ऐसा मानने पर रुवइ में भी दीर्घ हो जायगा ॥ ४६ ॥

चो ब्रजन्त्योः ॥ ४७ ॥

ब्रज, नृती, अनयोरन्त्यस्य चो भवति । वच्चइ^३ (३-३ रलोपः, शो० पू०) । णच्चइ^३ (१-२७ ऋ = अ, २-४२ नृ = ण, शो० स्प०, ति = इ पू०) ॥

चो ब्रजिनृत्योः—ब्रज गतौ, नृती गात्रविक्षेपे, इत्यनयोरन्त्यवर्णस्य च इत्या-

१. हन्ति । २. संजीवन्यनुसारी पाठः । ३. ब्रजति । ४. नृत्यति ।

देशः स्यात् । वच्चइ । व्रजति । णच्चइ । नृत्यति । ननु कथं 'णट्ट'मिति ? नट नृत्तावित्यस्य नाट्यमिति, तस्मादिदं स्यात् ॥ ४७ ॥

चो-इति । गत्यर्थक व्रजधातु को, पदार्थाभिनयार्थक नृत धातु के अन्य वर्ण को 'च्च' यह आदेश हो । वच्चइ । 'सर्वत्र लवराम्' से रेफलोप । व्रजति । उक्त सूत्र से 'च्च' आदेश । 'नो णः' से णकार । णच्चइ । नृत्यति । यदि नृत को सर्वत्र च आदेश होता है तो णट्ट यह कैसे होगा ? उत्तर—यहाँ नट नृत्तौ, नृत्यर्थक नट जातु है । 'ऋहलोर्ण्यत्', 'अत उपधायाः'—एवं यह नाट्यशब्द का है । 'अधो मनयाम्' से यलोप । 'शेषादेशयोः' से द्वित्व । 'नो णः सर्वत्र' से णकार । 'अदातो यथादिषु वा' से आकार को अकार । 'भो विन्दुः' से अनुस्वार । णट्टं । नाट्यम् ॥ ४७ ॥

युधिवुध्योर्ज्ञः ॥ ४८ ॥

युध सम्प्रहारे, युध अवगमने, अनयोरन्त्यस्य झो भवति । जुज्झइ । जुज्झइ^१ (ध् = झ्, आदेशत्वात् ३-५० झद्वि०, ३-५१ झ् = ज्, शो० स्प०) ॥

युधिवुधिगृधिसिधिक्रुधां उक्तः^२—युध्यादीनामन्त्यस्य उक्तः स्यात् । युध सम्प्रहारे । जुज्झइ, युध्यते । युध अवगमने । बुज्झइ, बुध्यते । गृधु अभिकाङ्क्षायाम् । गिज्झइ, गृध्यति । सिधु सन्धौ । सिज्झइ, सिध्यति । क्रुध कोपे । कुज्झइ, क्रुध्यति ॥ ४८ ॥

युधीति । युधादिक धातुओं के अन्त्य वर्ण को उक्त आदेश हो । युध धातु मारना युद्ध करने के अर्थ में है । ध को उक्त आदेश । 'आदेर्यो जः' से जकार । जुज्झइ । युध्यते । बुध् धातु समझने के अर्थ में है । पूर्ववत्-बुज्झइ । बुध्यते । गृध धातु अत्यन्त आसक्ति चाहने के अर्थ में है । उक्त आदेश । 'अडादेशा बहुलम्' से इकार । गिज्झइ । गृध्यति । सिध धातु मिलना, या सिद्ध करने के अर्थ में है । सिज्झइ । सिध्यति । क्रुध धातु क्रोध करने के अर्थ में है । 'सर्वत्र लवराम्' से रेफलोप । कुज्झइ । क्रुध्यति ॥ ४८ ॥

रुधेर्न्धम्भौ ॥ ४९ ॥

रुधिर् (अस्य^३ धातो) रन्त्यस्य न्ध-म्भौ भवतः । रुन्धइ, रुम्भइ^४ (इरित्, ध् = पर्यायेण न्ध, म्भ, ७-१ ति = इ, ४-१७ वर्गान्त०) ॥ ४९ ॥

रुधेर्न्धम्भौ—रुध्-धातोरन्त्यस्य न्ध-म्भ इत्यादेशौ स्तः । रुन्धइ, रुम्भइ । रुणद्धि । 'रुधो न्धम्भौ क्वचिन्नैव क्वचिज्जम्भो भावकर्मणोः' । 'क्तेन दिण्णादयः' इति क्तेन सह रुद्धादेशः, रुद्धशब्दाद् वा । रुद्धो, रुद्धः । रुज्झइ, रुध्यते ॥ ४९ ॥

रुधेरिति । रुध धातु के अन्त्य वर्ण को न्ध म्भ आदेश होते हैं । रुन्धइ । और जहाँ म्भ आदेश होगा वहाँ रुम्भइ । रुध धातु आवरण = ढकना, रूँधना, गँसना अर्थ में । रुणद्धि । कहीं-कहीं रुध धातु को न्ध म्भ आदेश नहीं होते और कहीं पर भावकर्म में उक्त आदेश होता है । क्तप्रत्यय के परे 'क्तेन दिण्णादयः' से क्तप्रत्यय के सहित

१. युद्धयते, बुद्धयते । २. संजीवनी-सुबोधिनीसंमतः पाठः । ३. रुधेर्न्धस्सौ—धस्सइ । का० पा० । ४. अयं पाठो न लभ्यते । ५. रुणद्धि, रुन्धे ।

रुद्ध को रुद्ध आदेश । 'अत ओत् सोः' से ओ । रुद्धो । रुद्धः । लट् में ध को ज्ञ आदेश । रुज्जइ । रुध्यते ॥ ४९ ॥

मृदो लः ॥ ५० ॥

मृद क्षालने, अस्य धातोरन्त्यस्य लो भवति । मलइ^१ (स्पष्टम्) ॥ ५० ॥

मृदो लः—मृद क्षोदे, इत्यस्यान्त्यवर्णस्य लः स्यात् । मलइ, मलेइ । मृदनाति ॥

मृदो-इति । मृद् धातु मसलना, पीसना आदि अर्थ में है । मृद् धातु के अन्त्य वर्ण को ल आदेश हो । मलइ । मृदनाति ॥ ५० ॥

शद्लपत्योर्डः ॥ ५१ ॥

शद्ल शातने, पत्ल पतने, अनयोरन्त्यस्य डो भवति । सडइ,^२ पडइ (शो० स्प०) ॥ ५१ ॥

शदि^३पत्योर्डः—शद्ल शातने, पद्ल गतौ, इत्यनयोरन्त्यस्य डः स्यात् । सडइ, शीयते । पडइ, पतति । वस्तुतः—शद्ल विशरणगत्यवसादनेषु, पद्ल पतने ॥ ५१ ॥

शदीति । शद् और पत् धातु के अन्त्य वर्ण को 'ड' आदेश हो । 'शषोः सः' से सकार । सडइ, विशीर्यते । फैलता है या नष्ट हो रहा है । पडइ । पतति । गिर रहा है ॥ ५१ ॥

शकादीनां द्वित्वम् ॥ ५२ ॥

शकल शक्तौ, इत्येवमादीनां द्वित्वं भवति । सकइ (७-१० ति = इ, स्पष्टम्) । लगइ (७-१ ति = इ, शो० स्प०) । शक्नोति । लगति ॥ ५२ ॥

शकादीनां द्वित्वम्—शकल शक्तौ-इत्यादीनां धातूनामन्त्यस्य द्वित्वं भवति । सकइ, शक्नोति । सकइ मए । शक्यते मया । 'नान्त्यद्वित्वे' इति निषेधात् यक इय-इज्योरभावः । लगइ । लग सङ्गे । मगइ, इदं नोदाहर्तव्यम्, रेफलोपद्वित्वाभ्यामप्यस्य सिद्धेः । द्वित्वेनैव यगर्थस्य प्रतीयमानत्वात् यगपि न । सकइ ते-शक्यते त्वया ॥ ५२ ॥

शकेति । शकादिक धातुओं के अन्त्य वर्ण को द्वित्व हो । सकइ । समर्थ होता है । भाव में भी सकइ-यही होगा । क्योंकि 'नान्त्यद्वित्वे' से इञ्-इज् का निषेध । द्वित्व से ही भावकर्म की प्रतीति हो जायगी, अतः यक् भी नहीं होगा । लग धातु सङ्ग में लगने के अर्थ में है । लगइ । मार्ग अन्वेषणे का मगइ उदाहरण नहीं देना, क्योंकि 'सर्वत्र लवराम्' से रेफलोप । 'शेषादेशयो०' से द्वित्व । 'अडादेशा बहुलम्' से ह्रस्व होने से मगइ हो जायगा ॥ ५२ ॥

स्फुटिचल्योर्वा ॥ ५३ ॥

स्फुट विकसने, चल कम्पने, अनयोरन्त्यस्य वा द्वित्वं भवति । फुटइ (३-१ सलोपः, टद्वि०, ७-१ ति = इ), फुडइ (द्वित्वाभावे २-२० ट = ड, शो० पू०) । चलइ, चलइ^४ ॥ ५३ ॥

१. मृदनाति । २. शीयते । पतति । ३. संजीवनीस्थः पाठः । ४. स्फोटते, स्फुटति । चलति ।

स्फुटिचलोर्वा^१—स्फुट विकसने, चल कम्पने, अनयोरन्त्यस्य वा द्वित्वं स्यात् ।
फुट्टइ, फुडइ । स्फुटति । चल्लइ, चलइ । चलति । फुटो, फुडिओ । स्फुटितः । चल्लिओ,
चलिओ । चलितः ॥ ५३ ॥

स्फुटीति । स्फुट खिलजाने के अर्थ में है, चल-काँपने में है । स्फुट और चल के
अन्त्य वर्ण को विकल्प से द्वित्व हो । 'उपरि लोपः' से सकारलोप । फुट्टइ । फूटता है ।
पञ्च में—'टो डः' । फुडइ । स्फुटति । फुटो । स्फुटितः के स्थान में 'क्तेन दिण्णादयः' से
फुट्ट आदेश । पञ्च में—फुडिओ । स्फुटितः । एवं चल्लइ, चलइ । चलति । चल्लिओ,
चलिओ । चलितः ॥ ५३ ॥

प्रादेर्मीलः ॥ ५४ ॥

प्रादेरुत्तरस्य मिलोऽन्त्यस्य द्वित्वं भवति वा । पमिल्लइ^२ (स्प० पू०),
पमीलइ (३-३ रलोपः, 'ह्रस्वः संयोगे' इति हेमसूत्रात् मी = मि, शे०
पू०) (स्प०) ॥ ५४ ॥

प्रादेर्मीलः—प्रादेरुपसर्गात्परस्य मील इत्यस्य अन्त्यस्य वा द्वित्वं स्यात् । मील
निमेषणो । निमिल्लइ, निमीलइ । निमीलति । वाशब्दस्य व्यवस्थितविभाषितत्वात् यत्र
'अडादेशा बहुल'मिति ईकारस्य इकारः, तत्रैव द्वित्वम् । तेन, निमीलइ-इत्यत्र न
द्वित्वम् । एवम्-पमिल्लइ, पमीलइ । प्रमीलति । संमिल्लइ, संमीलइ । संमीलति ।
उम्मिल्लइ, उम्मीलइ । उन्मीलति । प्रादेरिति किम् ? मीलइ । मीलति ॥ ५४ ॥

प्रादेरिति । प्रादिक उपसर्ग से पर मील धातु के अन्त्य वर्ण को विकल्प से द्वित्व
हो । मील धातु आँख की पलक लगाने के अर्थ में है । 'अडादेशा बहुलम्' से ईकार
को इकार । उक्त सूत्र से द्वित्व । निमिल्लइ । यहाँ वा-ग्रहण व्यवस्थितार्थक है । अतः
जहाँ 'अडादेशा बहुलम्' से इकार होगा वहाँ द्वित्व होगा । अतः पञ्च में—निमीलइ ।
ह्रस्व न होने से द्वित्व भी नहीं होगा । एवं पमिल्लइ । 'सर्वत्र लवराम्' से रेफलोप ।
पमीलइ । प्रमीलति । उद् मील, 'उपरि लोपः' से दलोप । 'शेषादेशयोः' से द्वित्व ।
अन्य कार्य पूर्ववत् । उम्मिल्लइ, उम्मीलइ । उन्मीलति । आदि-ग्रहण करने से केवल
धातु में द्वित्व न होगा । मीलइ । मीलति ॥ ५४ ॥

भुजादीनां क्त्वातुमुन्तव्येषु लोपः ॥ ५५ ॥

भुज इत्येवमादीनां क्त्वातुमुन्तव्येषु परतोऽन्त्यस्य लोपो भवति ।
भोत्तूण (जलोपे, ३-१ कलोपे, गुणे^३, ३-५० तद्धि०, ४-२३ क्तवः शेषस्य
वस्य स्थाने ऊणादेशः) भोत्तुं । भोत्तव्वं । विदः, वेत्तूण (दलोपे, ३-१
कलोपे, ३-५० तद्धि०, ४-२३ वा = ऊण, गुणः पूर्ववत्) । वेत्तुं (पूर्व-

१. संजीवन्यनुगतः पाठः । २. प्रमीलति । ३. 'युवर्णस्य गुणः' । ८।४।२३७ हेम-
सूत्रेण गुणः । एवमुत्तरत्र । वस्तुतस्तु—'रुद-भुज-मुनां तोऽन्त्यस्य' । ८।४।२१२—एषामन्त्यस्य
क्त्वा-तुम्-तव्येषु तो भवति । एष प्रकारः शोभनः प्रतिभाति । 'क्तव ऊणः' इति क्त्वा = ऊण,
पुनस्तकारस्य द्वित्वादि सर्वं सुषट्मिति । रोदितुम्-रोदितव्यम् ।

वद् गुणे कृते जलोपे च शेषभूततुमुनस्तकारस्य ३-५० द्वि०, ४-१२ मवि०) । वेत्तव्वं (३-२ यलोपः, ३-५० वद्वि०, ४-१२ मवि०) । रुदः, रोत्तूण, रोत्तुं, रोत्तव्वं (भोत्तुं-भोत्तव्वंवत्) । (भोत्तसावात्) ॥ ५५ ॥

भुजादीनां क्त्वातुमुनस्तव्येषु लापः—भुजसदृशानां धातूनां क्त्वा-तुमुन-तव्येषु परतः अन्त्यस्य लोपः स्यात् । भुज पालनाभ्यवहारयोः । 'क्त्वा तूण' इति तूणः, उक्तसूत्रेण अन्त्यलोपः । 'सेवादिषु चे'ति तकारस्य द्वित्वम् । 'अडादेशा बहुलम्' इति ओकारः । भोत्तूण, भुक्त्वा । भोत्तुं, भोक्तुम् । भोत्तव्वं, भोक्तव्यम् । भोत्तूण, भुक्त्वा । तूणादेशे 'कगचजे'ति तलोपे, भोत्तूण-इत्यपरे । भोत्तुं, भोक्तुम् । भोत्तव्वं, भोक्तव्यम् । रोत्तूण, रोत्तूण इति वा, रुदित्वा । रोत्तुं, रोदितुम् । रोत्तव्वं, रोदितव्यम् । यथा लक्ष्यमुत्प्रेक्ष्यम् ॥ ५५ ॥

भुजेति । भुज-सदृश धातुओं के अन्त्य वर्ण का लोप हो क्त्वा-तुमुन-तव्य प्रत्ययों के परे । भुज धातु पालन और भोजन अर्थ में है । 'क्त्वा तूण' से तूण आदेश । उक्त सूत्र से जकारलोप । 'सेवादिषु च' से तकारद्वित्व, 'अडादेशा बहुलम्' से उकार को ओकार । भोत्तूण-भुक्त्वा । इसी प्रकार भोत्तुं, भोत्तव्वं में भी जानना । यहाँ 'अधो मनयाम्' से यलोप । 'शेषादेशयो०' से द्वित्व विशेष है । भोत्तूण । भुक्त्वा । तूणादेश में 'कगचज' से तलोप करने पर भोत्तूण-कोई आचार्य मानते हैं । एवं रोत्तूण, रोत्तूण=रुदित्वा । रोत्तुं=रोदितुम् । रोत्तव्वं=रोदितव्यम् । लक्ष्यानुकूल व्यवस्था कर लेनी चाहिये । उभय प्रकार के रूप सिद्ध हैं ॥ ५५ ॥

श्रुहुजिल्लधुवां णोऽन्ते ह्रस्वः^१ ॥ ५६ ॥

श्रु श्रवणे, हु दानादाने,^२ जि जये, लूञ् छेदने^३ धूञ् कम्पने, इत्येतेषा-मन्ते णः प्रयोक्तव्यः, दीर्घस्य ह्रस्वो भवति । सुणइ (२-४३ श् = स, ३-३ रलोपः, ७-१ ति = इ, शे० स्प०) । हुणइ । जिणइ । लुणइ । धुणइ^४ । (स्पष्टाः पू०) ॥ ५६ ॥

श्रुहुजिल्लधूनां^५ णोऽन्ते ह्रस्वश्च—श्रु इत्येवमादीनां पञ्चानां धातूनाम् अन्ते अग्रे णकारः प्रयोक्तव्यः, एषु यो दीर्घः तस्य ह्रस्वश्च स्यात् । श्रु श्रवणे । सुणइ, शृणोति । हु दानादानयोः । हुणइ, जुहोति । जि जये । जिणइ, जयति । लूञ् छेदने । लुणइ, लुणोइ । अत्र ऊकारस्य ह्रस्वः । पूर्वेषु दीर्घाभावात् न ह्रस्वः । लूनाति । धूञ् कम्पने । धुणइ, धुणोइ । धूनाति । 'श्र्वादीनां यो णकारोऽन्ते स क्वचिद् वा विधीयते' । सुणिऊण, सोऊण । श्रुत्वा । हुणइ, जुहोति । हुणन्तो, जुहत् । जिणि-

१. श्रुहुजिल्लधुवां णो ह्रस्वश्च । का० पा० ।

२. हु दानादानयोः । का० पा०

३. लूञ् शब्दे इत्यधिकः सुणइ-भवति । का० पा० ।

४. शृणोति । जुहोति । जयति ।

लुनाति-लुनीते । धुनोति-धवते । इत्यादयः । ५. संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

ऊण, जेऊण । जित्वा । लुणिअव्वं, लवितव्यम् । 'श्वादिभ्य इतरस्यापि णोऽन्ते कचन दृश्यते' । थुणइ, स्तौति । थुणिऊण, स्तुत्वा ॥ ५६ ॥

थुहु-इति । थु-हु-जि-लू-धू इन पाँच धातुओं के अन्त्य वर्ण के आगे णकार का प्रयोग हो और दीर्घ धातु को अर्थात् लू धू धातुओं को ह्रस्व हो । थु धातु सुनने के अर्थ में है । सुणइ । शृणोति । सुनता है । हु धातु देने और लेने के अर्थ में है । हुणइ । जुहोति । जि-जीतने के अर्थ में । जिणइ । पक्ष में-जअइ । 'एवमन्येऽपि' से जि को जअ आदेश । जयति । लू धातु छेदन-अन्नादि-पौधों के काटने में है । धातु के अन्त 'ण', पूर्व को ह्रस्व । 'लादेशे वा' से एकार । लुणेइ, लुणइ । लूनाति । इसी प्रकार थुणेइ, थुणइ । धूनाति । 'श्र्वादीनामिति' । थु-इत्यादिक उक्त पाँच धातुओं से विहित जो णकारागम है, वह कहीं विकल्प से होता है । थुधातु से क्त्वाप्रत्यय । 'क्त्वा तूण' से तूण । उक्त वार्तिक से विकल्प से ण । 'सर्वत्र लवरास्' से रेफलोप । 'ए च क्त्वा०' से इकार । सुणिऊण । पक्ष में-अडादेशा बहुलम्' से उकार को ओकार । सोऊण । इसी प्रकार जिणिऊण, जेऊण-भी होंगे । लुणिअव्वं में लू धातु, तव्य प्रत्यय । उक्त सूत्र से णकारागम, पूर्व को ह्रस्व । 'ए च क्त्वा०' से इकार । 'कगचञ०' से तलोप । 'अधो जनयाम' से यलोप । 'शेषादेशयो०' से वकार-द्वित्व । 'मो विन्दुः' से विन्दु । लुणिअव्वं । श्र्वादिभ्य इति । थु-इत्यादिक धातुओं से अतिरिक्त भी कहीं धातु के अन्त में ण होता है । स्तु धातु । णकारागम । 'स्तस्य थः' से थकार । थुणइ, थुणिऊण । पूर्ववत् ॥ ५६ ॥

भावकर्मणोर्व्वश्च ॥ ५७ ॥

एषां भावकर्मणोरन्त्ये व्व-शब्दः प्रयोक्तव्यः, चकारात् णश्च । सुव्वइ (२-४३ श् = स, ३-३ रलोपः, व्वप्रयोगे, संयोगे ८ । ८ । २२७ हेम० ह्रस्व०, ७-१ ति = इ) । सुणिज्जइ (८-५६ णत्वे ह्रस्वे च कृते, ७-३३ अ = इ, इति सुण-इ = सुणि जाते, ७-२१ धातुप्रत्यययोर्मध्ये ज्ज, ७-१ त = इ) । हुव्वइ, हुणिज्जइ । जिव्वइ, जिणिज्जइ । लुव्वइ, लुणिज्जइ । धुव्वइ, धुणिज्जइ (पूर्ववत् सर्वेषां सिद्धिर्ज्ञेया) ॥ ५७ ॥

भावकर्मणोर्व्वश्च—भावे कर्मणि चार्थे श्र्वादीनां धातूनामन्ते कृतद्वित्वो 'व्व' इति भवति । चकारात् पूर्वसूत्रोक्तो णकारश्च । सुव्वइ । पक्षे-सुणिअइ, सुणिज्जइ । श्रूयते । हुव्वइ, हुणिअइ, हुणिज्जइ । हूयते । जिव्वइ, जिणिअइ, जिणिज्जइ । जीयते । लुव्वइ, लुणिअइ, लुणिज्जइ । लूयते । धुव्वइ, धुणिअइ, धुणिज्जइ । धूयते ॥ ५७ ॥ भावेति । भाव और कर्म में थु इत्यादिक धातुओं के अन्त में द्वित्व-वकार का अर्थात् 'व्व' इसका आगम हो । सुव्वइ । 'सर्वत्र लवरास्' से रेफलोप । 'ततिपो०' से इकार । सुव्वइ । पक्ष में-यक इअइज्जौ' से इअइज्ज । 'क्वचिदपि लोपः' से णकारा-कार का लोप । रेफलोप । शकार को सकार । त को इकार । पूर्वोक्त के सदृश होंगे । सुणिअइ, सुणिज्जइ । श्रूयते । इसी प्रकार सर्वत्र जानना । लू और धू धातु में ह्रस्व

१. श्रूयते-हूयते-जीयते-लूयते-धूयते ।

भी होगा। लुब्धइ, लुणिभइ, लुणिजइ। ल्यते। धुब्धइ, धुणिभइ, धुणिजइ। धूयते ॥ ५७ ॥

गमादीनां द्वित्वं वा ॥ ५८ ॥

गमादीनां धातूनां द्वित्वं वा भवति। गम्मइ (स्पष्टं), गमिजइ (७-३३ भविष्यति गमोऽकारस्येत्वं, ७-२१ मध्ये ज, ७-१ त = इ, एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम्)। रम्मइ, रमिजइ। हस्सइ, हसिजइ। गम्यते। रम्यते। हस्यते ॥ ५८ ॥

गमादीनां द्वित्वं वा—गम्लु गतौ, भावकर्मणोर्विषये गमादीनां धातूनाम् अन्यस्य वा द्वित्वं स्यात्। कर्मणि लकारः—गम्मइ। 'नान्त्यद्वित्वे' इति निषेधात् यकः इअइजौ न स्तः। पक्षे—गमिअइ, गमिजइ। गम्यते। एवम्—लब्भइ, लभिअइ, लभिजइ। लभ्यते। रम्मइ, रमिअइ, रमिजइ। रम्यते। भण्णइ, भणिअइ, भणिजइ। भण्यते। आकृतिगणोऽयम् ॥ ५८ ॥

गमादीनामिति। भाव और कर्म में गमादिक धातुओं के अन्य बर्ण को विकल्प से द्वित्व हो। गम्मइ। 'नान्त्यद्वित्वे' से निषेध होने से इय इज नहीं होंगे। द्वित्व से ही भावकर्म की प्रतीति हो जायगी, अतः तदर्थबोधक यक भी नहीं होगा। पक्ष में—गमिअइ, गमिजइ। गम्यते। इसीतरह लब्भइ। भकारद्वित्व के बाद 'वर्गेषु युजः पूर्वः' से वकार। लब्भइ। पक्ष में—लभिअइ, लभिजइ। लभ्यते। एवम्—भण्णइ, भणिअइ, भणिजइ। भण्यते ॥ ५८ ॥

लिहेलिज्भः ॥ ५९ ॥

लिह आस्वादने, अस्य धातोर्लिज्भो भवति भावकर्मणोः। लिज्भइ^१ (स्प० ७-१ त = इ) ॥ ५९ ॥

दुहिलिहिवहां दुज्भ-लिज्भ-बुज्भः^३—एषां धातूनां भावकर्मणोर्विषये यथाक्रमं दुज्भ-लिज्भ-बुज्भ इत्येते आदेशा भवन्ति। दुह प्रपूरणे, लिह आस्वादने, वह प्रापणे। दुज्भइ। दुह्यते। लिज्भइ। लिह्यते। बुज्भइ। उह्यते। केचित्तु वेत्यनुवर्तयन्ति। तन्मते, दुहिअइ, दुहिजइ। लिहिअइ, लिहिजइ। वहिअइ, वहिजइ। इत्यादयोऽपि भवन्ति ॥ ५९ ॥

दुहीति। दुहादिक तीन धातुओं को भाव-कर्म में दुज्भादिक क्रम से होते हैं। अर्थात्, दुह को दुज्भ, लिह को लिज्भ, वह को बुज्भ होते हैं। दुज्भइ। दुह दोहने के अर्थ में है। लिह आस्वाद लेने में अर्थात् चाटने के अर्थ में है। वह प्राप्त कराने में अर्थात् बोझ इत्यादि को यथास्थान पहुँचाने के अर्थ में है। दुज्भादिक आदेश हाने पर दुज्भइ, लिज्भइ, बुज्भइ। साधुत्व सुगम है। कोई आचार्य 'वा' इसकी अनुवृत्ति करते हैं, उनके मत से दुज्भादिक आदेश विकल्पसे होंगे। पक्ष में 'यक इअइजौ' से इअ-इज आदेश होंगे। तब दुहिअइ, दुहिजइ। दुह्यते। एवं लिहिअइ, लिहिजइ। लिह्यते। वहिअइ, वहिजइ। उह्यते। ये भी होंगे ॥ ५९ ॥

१. लिहेज्जः—लिज्भइ। का० पा०।

२. लिह्यते।

३. संजीवन्यादिसंमतः पाठः।

ह्रकोर्हीरकीरौ ॥ ६० ॥

हृञ् हरणे, डुकृञ् करणे, अनयोर्हीरकीरौ भवतः भावकर्मणोरर्थयोः ।
हीरइ । कीरइ^१ (स्प० पू०) ॥ ६० ॥

हृञ्कुञोर्हीरकीरौ^२—एतयोर्भावकर्मणोर्विषये यथाक्रमं हीरकीरौ स्तः । हीरइ ।
ह्रियते । कीरइ । क्रियते । 'नान्त्यद्वित्वे' इति योगविभागाद् यकोऽभावः ॥ ६० ॥

हृञ् इति । ह-कृ को भावकर्म में हीर-कीर आदेश हों । अर्थात् 'ह' को हीर एवं
'कृ' को कीर । हीरइ । ह्रियते । कीरइ । क्रियते । 'नान्त्यद्वित्वे' इस सूत्रमें 'न' को पृथक्
करके 'न' यह सूत्र मानना । इसका यह अर्थ होगा कि कहीं-अन्यत्र भी आदेश होने
पर इअ-इज्ज नहीं होते हैं, अतः यहाँ इअ इज्ज नहीं होंगे ॥ ६० ॥

(ज्ञो जाणमुणौ ।)

ज्ञो जाणमुणौ^३—ज्ञा-धातोर्भावे कर्मणि च जाण-मुण इत्यादेशौ वा स्तः ।
'लादेशे वा' इत्येत्वम् । जाणेइ, मुणेइ । ज्ञायते । 'नान्त्यद्वित्वे'—इह योगविभागादत्र
इअइज्जयोरभावः । एत्वपक्षे तु द्वावपि भवतः । जाणिअइ, जाणिज्जइ । मुणिअइ,
मुणिज्जइ । आदेशपक्षे—'मृज्जपञ्चाशदि'ति णकारः । णाइअइ, णाइज्जइ । ज्ञायते ।
केचित्तु—'ज्ञो जाणमुणौ' इत्यस्य स्थाने 'ज्ञो णज्जणवौ'—एवं सूत्रं पठन्ति । तन्मते णज्जइ,
णव्वइ—इति । ज्ञायते ॥

ज्ञो—इति । ज्ञा धातु जानने के अर्थ में है । ज्ञा धातु को भाववाच्य या कर्मवाच्य
रहते जाण और मुण आदेश विकल्प से होते हैं । 'लादेशे वा' से एकार होगा । जाणेइ,
मुणेइ । ज्ञायते । एकारादेश होने पर इअ इज्ज नहीं होंगे । क्योंकि पूर्व प्रक्रियानुसार
'नान्त्यद्वित्वे' से न का योगविभाग करके इअ इज्ज का निषेध हो जायगा । 'लादेशे
वा' इस विकल्प के पक्ष में इअ इज्ज होंगे । जाणिअइ, जाणिज्जइ । मुणिअइ, मुणिज्जइ ।
सूत्र के आदेशाभाव में 'मृज्ज' इससे णकार होगा । इअ, इज्ज पूर्ववत् । णाइअइ,
णाइज्जइ । ज्ञायते । कोई आचार्य सूत्र में जाण-मुण के स्थान पर णज्ज-णव्व आदेश
मानते हैं, उनके मत में णज्जइ, णव्वइ ये रूप होंगे । ज्ञायते ॥

ग्रहेर्दीर्घो वा^४ ॥ ६१ ॥

ग्रहेर्धातोर्दीर्घो वा भवति भावकर्मणोरर्थयोः । गाहिज्जइ, गहिज्जइ^५
(३-४ रलोपः, विकल्पेन दीर्घे कृते, अग्रे गमिज्जइवत्) ॥ ६१ ॥

ग्रहेर्घेप्पः^६—ग्रह्-धातोर्भावे कर्मणि च वा घेप्पादेशः स्यात् । 'नान्त्यद्वित्वे' इति

१. ह्रियते-क्रियते । कश्चित् 'ज्ञो णज्जणवौ वा' । ज्ञा-इत्यस्य धातोः णज्ज, णव इत्यादेशौ
भवतः भावकर्मणोः । णज्जइ । णवइ । पक्षे-जाणिज्जइ-मुणिज्जइ । 'ज्ञानृत्योर्णज्जणट्टौ' ।
अनयोर्भावे णज्ज-णट्टौ भवतः । णज्जइ । णट्टइ । ज्ञायते । नृत्यते । का० पा० इत्यधिकः ।

२. संजीवन्यादिसंमतः पाठः । ३. नेदं सूत्रं भामहवृत्तौ । ४. ग्रहेर्वा वेत्थ । वेत्थइ-गेहिज्जइ-
गृह्यते । ५. गृह्यते । ६. भामहसंमतो नायं पाठः ।

निषेधादिअइज्जयोरभावः । घेप्पइ । गृह्यते । पक्षे-‘ग्रहेर्गेण्हः’ । ‘सन्धावज्जलोप०’
इत्यकारलोपः । गेण्हिअइ, गेण्हिज्जइ । गृह्यते ॥ ६१ ॥

ग्रहेरिति । ग्रह धातु को भाव-कर्म में घेप्प आदेश हो । ‘नान्त्यद्वित्वे’ से निषेध होने से इअइज्ज नहीं होंगे । घेप्पइ । गृह्यते । पक्ष में-‘ग्रहेर्गेण्हः’ से गेण्ह आदेश होगा । ‘यक इअइज्जौ’ से इअ इज्ज होंगे । ‘सन्धावज्जलोपविशेषा बहुलम्’ इससे अथवा ‘क्वचिदपि लोपः’ इससे अकार का लोप होगा । गेण्हिअइ, गेण्हिज्जइ । गृह्यते ॥ ६१ ॥

क्तेन दिण्णादयः^१ ॥ ६२ ॥

दिण्ण = इत्येवमादयः क्तप्रत्ययेन सह निपात्यन्ते । डुदाञ् दाने,
दिण्णं (स्प०) । रुदिर्, रुण्णं (पूर्व० स्प०) । त्रसी,^२ हित्थं^३ (स्प०) ।
दह, दड्ढं^४ । रञ्जि, रत्तं (पू० स्प०) ॥ ६२ ॥

क्तेन दिण्णादयः—डुदाञ् दाने, इत्यादीनां धातूनां क्तप्रत्ययेन सह दिण्ण
इत्यादयो निपात्यन्ते । ये प्रत्ययलोपागमवर्णविकारलक्षणैः अनुपपन्नास्ते निपात-
नात्साध्यन्ते—

१ दत्त २ मुक्त ३ व्यतिक्रान्त ४ त्रस्तानाम् ५ उदितस्य च ।

१ दिण्णं २ मुत्तं च ३ बोलीण ४ हित्थ ५ रुण्णा भवन्त्यमी ॥

६ दष्ट ७ दग्धा ८ ऽर्जित ९ ख्यात १० स्थापितानामिमे मताः ६

६ डक्कं ७ दड्ढं ८ विट्त्तं च ९ संखादं १० थाविअं तथा ॥

११ स्पष्टा १२ ऽऽस्वादित १३ नष्टानां स्यात् १४ प्रसारित १५ लूनयोः ।

११ छिविअं १२ चक्खिअं १३ लुक्कं तथा १४ विसविअं १५ लुअं ॥

१६ आरब्धा १७ ऽर्पितयोः स्याताम् १६ आढत्तं च १७ विणाविअं ।

एवं दिण्णादयोऽन्येऽपि दत्तादीनां निपातिताः ॥ ६२ ॥

क्तेनेति । डुदाञ् दाने, क्तप्रत्यय के सहित दा इत्यादिक धातुओं को अर्थात् सिद्ध
‘दत्त’ इत्यादिक के स्थान पर ‘दिण्ण’ इत्यादिक निपात से हों । जो कार्य प्रत्यय से,
लोप से, आगम से, वर्णविकार से अथवा सूत्र से उपपन्न नहीं होते हैं, वे सब निपात
से सिद्ध कर लिये जाते हैं । जैसे १. दत्त को दिण्णं, २. मुक्त को मुत्तं, ३. व्यतिक्रान्त
को बोलीण, ४ त्रस्त को हित्थ, ५ उदित को रुण्ण, ६ दष्ट को डक्क, ७ दग्धा को दड्ढ,
८ अर्जित को विट्त्त, ९ ख्यात को संखाद, १० स्थापित को थाविअ, ११ स्पष्ट को
छिविअ, १२ आस्वादित को चक्खिअ, १३ नष्ट को लुक्क, १४ प्रसारित को विसविअ,
१५ लून को लुअ, १६ आरब्ध को आढत्त, १७ अर्पित को विणाविअ, होते हैं । एवं
जैसे दत्तादिकों को दिण्णादिक होते हैं ऐसे ही अन्य भी होते हैं ॥ ६२ ॥

१. दिणादय इत्यपि—दिण्णं, रुण्णं । का० पा० । २. त्रसि—तित्थं, तत्थं । का० पा० ।

३. (हित्थं ब्रीडितभीतयोः) ४. दड्ढं—दड्ढं—दड्ढं । का० पा० । ५. रत्तं, रत्तं, रज्जं ।
दत्तं—रुदितं—त्रस्तं—दग्धं—रत्तं । का० पा० ।

(तक्षेरंपवच्छौ ।)

तक्षेरंपवच्छौ^१—तक्षेः रंपवच्छ इत्यादेशौ स्तः । तक्ष, त्वक्ष तनूकरणे । रंपइ, वच्छइ । तक्ष्णोति, तक्षति वा ॥

तक्षेरिति । तक्ष धातु को रंप-वच्छ आदेश हों । तनूकरण अर्थ में तक्ष धातु है । रंप आदेश होने से रंपइ, एवं वच्छ आदेश में वच्छइ । तक्ष्णोति तक्षति वा ॥

खिदेर्विसूरः ॥ ६३ ॥

खिद् दैन्ये, अस्य विसूरो भवति । विसूरइ (स्पष्टम् । अत्रोदाहरण-भूते प्राकृतपद्यखण्डे 'विरहेण, वाला' इत्येतौ शब्दौ संस्कृते प्राकृतसमौ, शेषो महिलावत् ?) । विरहेण विसूरइ^२ वाला ॥ ६३ ॥

खिदेर्विसूरः—खिद्-धातोर्विसूर इत्यादेशः स्यात् । विसूरइ, विसूरेइ । खिद्यते । अत्रापि बहुलग्रहणानुवृत्तेः 'खिज्' इत्यादेशः । खिजइ । वसन्तराजस्तु दैवादिकत्वात् श्यनि, 'त्यथ्यद्यां चछजाः' इति जकारे, 'शेषादेशयो'रिति जकारद्वित्वे खिजइ-इत्याह । तक्षये क्तप्रत्यये खिजिअं नैव सेत्स्यति ॥ ६३ ॥

खिदेरिति । खिद्दैन्ये, खिद् धातु को विसूर आदेश हो । 'लादेशे वा' से विकल्प से एकार, विसूरेइ । पक्ष में-विसूरइ । खिद्यते । इय सूत्र में भी बहुल-पद की अनुवृत्ति करके बहुलग्रहण से खिद् को खिज् आदेश होगा । खिजइ । क्तप्रत्यय में खिजिअं होगा । वसन्तराज खिद्-धातु से श्यन्, 'त्यथ्यद्यां' से जकार, 'शेषादेशयो' से द्वित्व, खिजइ-मानते हैं, उनके मत से क्तप्रत्ययादि में खिज् आदेश न होने से खिजिअं नहीं होगा ॥ ६३ ॥

क्रुधेर्जूरः ॥ ६४ ॥

क्रुध कोपे, अस्य जूरो भवति । जूरइ^३ (पू० ति, त = इ, शो० स्प०) ॥

क्रुधेर्जूरः—क्रुधधातोर्जूर इत्यादेशः स्यात् । क्रुध कोपे । जूरइ । क्रुध्यति ॥ ६४ ॥

क्रुधेरिति । क्रुध धातु को जूर आदेश हो । क्रुध कोप करने के अर्थ में है । जूर आदेश । जूरइ, क्रुध्यति ॥ ६४ ॥

चर्चेश्चम्पः ॥ ६५ ॥

चर्च अध्ययने, अस्य धातोश्चम्पो भवति । चम्पइ^४ (स्पष्टम्) ॥ ६५ ॥

चर्चेश्चरः^५—चर्चि-इति ण्यन्तस्य निर्देशः । चर्च अध्ययने, ण्यन्तस्य चर्च-

धातोः चर इत्यादेशः स्यात् । चरइ । चर्चयति । वक्तव्यार्थः । चरिअइ, चरिजइ, चर्च्यते ॥ चर्चेरिति । चर्चि यह ण्यन्त का सूचक है । चर्च धातु पढ़ने के अर्थ में है । ण्यन्त चर्च धातु को चर आदेश हो । चरइ । चर्चयति=अध्यापयति । विचारता है, पढ़े हुए पुठ को फिर से विचारता है । कर्म में प्रत्यय करने पर 'यक इअइजौ' से इअइज् आदेश । चरिअइ, चरिजइ । चर्च्यते ॥ ६५ ॥

१. मामहे नेदमुपलभ्यते सूत्रम् । २. खिद्यति । ३. झूठ । ४. क्रुध्यति ।

५. चर्चयते । ६. संजीवन्यादिसंमतः पाठः ।

त्रसेर्वजः ॥ ६६ ॥

त्रसी उद्वेगे, अस्य धातोर्वज्जो भवति । वज्जइ^१ (पू० रूप०) ॥ ६६ ॥

त्रसेर्वजः—इक्तिपौ धातुनिर्देशे । त्रस-धातोर्वज्ज इत्यादेशः स्यात् । वज्जइ । त्रस्यति, त्रसति वा ॥ ६६ ॥

त्रसेरिति । त्रस धातु घबड़ाने के अर्थ में है । त्रस को वज्ज आदेश हो । वज्जइ । त्रस्यति, त्रसति वा ॥ ६६ ॥

मृजेर्लुभसुपौ ॥ ६७ ॥

मृजू शुद्धौ, अस्य धातोर्लुभ, सुप इत्यादेशौ भवतः । लुभइ, सुपइ^२ (रूप०) ॥ ६७ ॥

मृजेर्लुभसुपौ—मृजूष शुद्धौ, मृज-धातोर्लुभ-पुंस इत्यादेशौ स्तः । लुभइ, पुंसइ । माष्टि । सदानन्दस्तु-मृजेर्लुहलुभौ-इत्येवं सूत्रपाठं मन्यते । तन्मते-लुहइ, लुभइ-इत्युदाहर्तव्यम् ॥ ६७ ॥

मृजेरिति । मृज धातु शुद्धि करने के अर्थ में है । मृज धातु को लुभ पुंस आदेश होते हैं । लुभइ, पुंसइ । 'लादेशे वा' से एकार । लुभेइ, पुंसेइ । माष्टि । सदानन्द 'मृजेर्लुहलुभौ' ऐसा सूत्रपाठ मानते हैं । अतः उनके मत से लुहइ, लुभइ रूप होंगे । भकारोच्चारणसामर्थ्य से 'खद्यथं' से भ को ह नहीं होगा । माष्टि ॥ ६७ ॥

बुड्बुखुप्पौ मस्जेः ॥ ६८ ॥

टुमस्जो शुद्धौ, अस्य धातोर्बुड्बुखुप्पौ भवतः । बुड्बइ, खुप्पइ^३ (पू० रूप०) ॥ ६८ ॥

बुड्बुखुप्पौ मस्जेः—मस्जधातोर्बुड्बुखुप्प इत्यादेशौ स्तः । टुमस्जो शुद्धौ । बुड्बइ, खुप्पइ । 'बुड निमज्जने' इत्यस्य 'सर्वत्र लवरा'मिति रेफलोपे 'सेवादिषु चे'ति ङकारस्य द्वित्वे कृते बुड्ब इति सेत्स्यति । पुनः सूत्रे बुड्बग्रहणं चिन्त्यप्रयोजनम् । शुद्धिः निमज्जनं च समानार्थे ॥ ६८ ॥

बुड्बेति । मस्ज धातु शुद्धि के अर्थ में है, शुद्धयर्थक मस्ज धातु को बुड्ब खुप्प आदेश होते हैं । बुड्बइ, खुप्पइ । 'लादेशे वा' से सर्वत्र एत्व जानना । मज्जति । बुड्ब धातु निमज्जन अर्थ में है । उसको 'सर्वत्र लवरा' से रेफलोप, 'सेवादिषु च' से ङकार को द्वित्व करने से बुड्बइ सिद्ध हो जायगा, फिर सूत्र में बुड्ब-ग्रहण निष्प्रयोजन है । शुद्धि और स्नान एकार्थक हैं । क्तप्रत्यय में उभयतः बुड्बिभं होगा ॥ ६८ ॥

दृशेः पुलअणिअकअवक्खाः ॥ ६९ ॥

१. त्रस्यति = त्रसति ।

२. मृजेर्लुभसुपौ । जूभइ-बुसइ । का० पा० । ३. माष्टि ।

४. संजीवन्यादिसंमत एष पाठः ।

५. बुत्त, बुत्था । बुत्तइ, बुत्थइ ।

६. मज्जति ।

७. संजीवन्यादिसंमत एष पाठः ।

८. दृशेर्दीप्तपुलङ्गिष्ठावक्खाः । दीप्तइ, पुलङ्गइ, णिष्ठाइ, अवक्खइ । दृश्यते । का० पा० ।

दृशिर् प्रेक्षणे, अस्य पुलअ-णिअक्क-अवक्खा भवन्ति । पुलअइ ।
णिअक्कइ । अवक्खइ^१ (स्पष्टम्) ॥ ६९ ॥

दृशेः पुलअ-णिअच्छ-अवक्ख-सच्चवाः^२—दृश्-धातोः पुलअ, णिअच्छ, अवक्ख, सच्चव इत्येते आदेशा भवन्ति । दृशिर् प्रेक्षणे । पुलअइ । ‘लादेशे वा’ इत्यनेन एकारः, पुलअइ । एवं-णिअच्छइ, णिअच्छेइ । अवक्खइ, अवक्खेइ । सच्चवइ, सच्चवेइ-इत्यादिष्वपि ज्ञेयम् । ननु पलोएइ इति कथम् ? तत्तु प्रपूर्वकस्य लोक दर्शने इत्यस्य स्वार्थे णिजन्तस्य ज्ञेयम् ॥ ६९ ॥

दृशेरिति । दृश् धातु देखना अर्थ में है । दृश् धातु को पुलअ, णिअच्छ, अवक्ख और सच्चव ये आदेश होते हैं । पुलअइ । ‘लादेशे वा’ से विकल्प से एकार होगा । पुलअइ । एवम्-णिअच्छइ, णिअच्छेइ । अवक्खइ, अवक्खेइ । सच्चवइ, सच्चवेइ-इत्यादिकों में भी जानना । ननु० प्रश्न यह होता है कि यदि दृश् धातु को पूर्वोक्त ही आदेश होंगे, किन्तु ‘लोअ’ आदेश नहीं होगा तो ‘पलोएइ’ यह प्रयोग नहीं होगा । उत्तर यह है कि यह प्रयोग दृश् धातु का नहीं है, किन्तु दर्शन अर्थ में प्रपूर्वक लोक धातु का है । स्वार्थ में णिच्-प्रत्यय । ‘णिच् एदादेरात्’ से एकार । ‘कगचज०’ से ककारलोप । ‘सर्वत्र लवरांम्’, ‘ततिपोरिदेतौ’ से पलोएइ-होगा ॥ ६९ ॥

शकेस्तरवअतीराः ॥ ७० ॥

शक्लु शक्तौ, अस्य धातोः तर, वअ, तीर इत्येत आदेशा भवन्ति । तरइ, वअइ, तीरइ^३ ॥ ७० ॥

शकेस्तर-वअ-तीराः—शक्लु धातोः तर, वअ, तीर इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । तरइ, वअइ, तीरइ । शक्तौति । भावे—‘यक् इअइजौ’ इति इअ-इजादेशे तरिजइ, वअजइ, तीरिजइ । शक्यते ॥ ७० ॥

शकेरिति । शक् धातु को तर, वअ, तीर ये तीन आदेश होते हैं । साधुत्व पूर्ववत् । भाव में ‘यक् इअइजौ’ से इअइज आदेश होंगे । ‘सन्धावज्जोप०’ से अकारलोप । तरिअइ, तरिजइ । एवम्-वअइ, वरिजइ । तीरिअइ, तीरिजइ । शक्यते इत्यर्थः ॥ ७० ॥

(एवमन्येऽपि ।)

एवमन्येऽपि^४—एवम् अनेन प्रकारेण यथा पूर्वोक्तानां भूधातोः होहुवौ आदेशौ विहितौ, तथैव अपरेषामपि धातूनां यथादर्शनम् आदेशाः कल्पनीयाः । यथा-लवि अवसंसने । विपूर्वस्य लविधातोः ‘यक्’ इत्यादेशः । यक्इ । विलम्बते । यथादर्शनम् इति नियमात् क्वचिद् धातोरेव यक्कादेशः । विथक्न्तो । विलम्बमानः । संस धातोः ‘विअवि’ इत्यपि आदेशः इति सदानन्दः । विअविइ । उपवेशने आस्-धातोः अच्छ इत्यादेशः । अच्छइ । आस्ते । अच्छन्तो । आसीनः । प्रेरणे क्षिपः छुह इति । छुहइ । क्षिपति । वाछि (वाञ्छ) इच्छायाम्, वाञ्छधातोः मह-वंछ इत्यादेशौ भवतः । महइ ।

१. पश्यति । ३. संजीवन्यादिसंमत एष पाठः ।

२. शक्नोति ।

४. भामह-

वृत्तौ नेदं सूत्रम् ।

वञ्छइ । वाञ्छति । आङ्पूर्वकस्य सेवार्थस्य भ्रिधातोः अणि-अस्ति इत्यादेशौ । अणिअइ, अस्तिअइ वा । आश्रयति । रक्षणे गुप्धातोः लूम इति । लूमेइ । जिधातोः जअ इति आदेशः । जअइ । जयति । स्थग संवरणे । स्वार्थे णिजन्तस्य स्थग-धातोः ढक् इत्यादेशः । ढक्इ । स्थगयति । हि गतौ । प्रपूर्वकस्य हिधातोः पिणव इत्यादेशः । पिणवइ । प्रहिणोति । भुजधातोः जँव इति । जँवइ । भुङ्क्ते । जेमइ इति तु-जिमु अदने, 'अडादेशा बहुलम्' इत्येत्वे । जेमइ । जेमति । बहुलग्रहणानुवृत्तः कचिद् विकल्पेन यक्कादयो भवन्ति । विलम्बइ, थक्कइ वा । विलम्बते । छुहइ, खिवइ । क्षिपति । भावकर्मणोरपि दीसइ । दृश्यते । अर्ज अर्जने । विढप्पइ । अर्ज्यते । आङ्पूर्वकस्य रभधातोः-आढप्पइ । आरभ्यते । क्त्वाप्रत्ययेऽपि-थक्किऊण । स्या-धातोः थक्क इत्यादेशः । स्थित्वा, विलम्ब्येति वा । छुहिऊण । क्षिप्त्वा । ढक्किऊण । स्थगयित्वा । क्तप्रत्ययेऽपि-लूमिअ । गोपायितम् । महिअं । वाञ्छितम् । ढक्किअं । स्थगितम् । पिणुविअं । ग्रहितम् । 'पण्णविअं' इति सदानन्दः, तेन पण्णविअं । ग्रहितम् । एवं प्रत्ययान्तरेऽपि धात्वन्तराणाम् आदेशा ऊह्याः । केचित्तु- 'एवमन्येऽपि' इति सूत्रे क्रियापदमेव व्याचक्षते । तन्न युक्तम् । अक्रियापदानामपि आदेशविधानदर्शनात् । उदाहृतं चैवमेव । ननु यद्येवम्- तर्हि 'क्तेन दिण्णादयः' इति सूत्रं व्यर्थं स्यात् ? इति चेन्न, तत्र क्तेनेति सहाय्यं तृतीया । तेनाप्ययमर्थः- क्तप्रत्ययसहितानां धातूनां दिण्णादयः । अत्र तु केवलानां धातूनामिति नानर्थकत्वम् ॥

पुवमिति । जैसे भूधातु को हो हुव आदेश कहे हैं, इसी प्रकार अन्य धातुओं को भी कविप्रयोगानुकूल, व्यवहृतप्रयोगानुकूल धात्वादेश की कल्पना कर लें । अव-संसन अर्थ में लविधातु है । उपसर्गसहित विपूर्वक लविधातु को थक्क आदेश । थक्कइ । विलम्बते । 'यथादर्शनम्' इस कथन से कहीं उपसर्ग रहित धातुमात्र को थक्क आदेश होगा । विश्वक्कन्तो । विलम्बमानः । 'न्तमाणौ शतृशानचोः' से न्त आदेश । संस् को विअवि आदेश । विअविइ । संसते । आस् को अच्छ । अच्छइ । आस्ते । अच्छन्तो, आसीनः । प्रेरण अर्थ में क्षिप धातु को छुह आदेश । छुहइ । क्षिपति । वाञ्छि को मह-वञ्छ ये दो आदेश होंगे । महइ, वञ्छइ । वाञ्छति । भ्रिधातु सेवा अर्थ में है । आङ् पूर्वक भ्रिधातु को अणि-अस्ति आदेश होंगे । अणिअइ, अस्तिअइ । आश्रयतीत्यर्थः । गुप् धातु को लूम आदेश होगा । लूमइ । गोपायति । जि को जअ आदेश । जअइ । जयति । स्थग-धातु संवरण=ढाँकना अर्थ में है । स्वार्थ में णिच् । णिजन्त स्थग धातु को ढक्क आदेश । ढक्कइ, ढक्केइ । 'लादेशे वा' से एत्व । स्थगयति । ढाँकता है । प्रपूर्वक हिधातु को पिणव आदेश । पिणवइ । प्रहिणोति । भोजता है । भुजधातु को जँव आदेश । जँवइ । भुङ्क्ते । प्रश्न यह है कि जेमइ यह अनुनासिकरहित मकारयुक्त कैसे होगा ? उत्तर यह है कि यह भुज धातु का नहीं है, किन्तु अद = भोजन अर्थ में जिम् धातु का है । 'अडादेशा बहुलम्' से इकार को एकार । 'शेषाणामदन्तता' से अकारान्त । जेमइ । जेमति । उक्त सूत्र में बहुलपद की अनुवृत्ति करके यह अर्थ करना कि-थक्कादिक आदेश कहीं विकल्प से होंगे । विलम्बइ, थक्कइ वा ।

विलम्बते । छुहइ, पञ्च में-खिवइ । 'क्कस्क्कां खः' से ख आदेश । 'पो वः' से व । 'शेषाणामदन्तता' से अदन्तता । खिवइ । क्षिपति । भावकर्म में भी ये आदेश होते हैं । दीसइ, दृश्यते । विटप्पइ, अर्ज्यते । आङ्पूर्वक रभ् धातु को आटप्प आदेश । आटप्पइ, आरभ्यते । क्त्वा-प्रत्यय के परे भी ये आदेश होंगे । स्था धातु को थक्क आदेश । थक्किऊण, स्थित्वा । अथवा विपूर्वक लविधातु को थक्कादेश । थक्किऊण । विलम्ब्येत्यर्थः । छुहिऊण, क्षिप्त्वा । ढक्किऊण, स्थगित्वा । क्तप्रत्यय में भी ये आदेश होंगे । गुपधातु को लूम आदेश । 'क्ते' सूत्र से इकार । 'कगचज०' से तकारलोप । लूमिअं, गोपयितम् । महिअं, वाञ्छितम् । ढक्किअं, स्थगितम् । प्रपूर्वक हिधातु को पिणुव आदेश । साधुत्व पूर्ववत् । पिणुविअं । सदानन्द पण्णव आदेश मानते हैं, अतः उनके मत से पण्णविअं । प्रहितम् । इसी प्रकार दूसरे प्रत्ययों के संयोग में भी आदेशों की कल्पना कर लेना । कोई-कोई आचार्य 'एवमन्येऽपि' सूत्र में क्रियापद की व्याख्या करके क्रिया को ही आदेश मानते हैं, यह ठीक नहीं है, क्योंकि अक्रियापद को भी आदेश विधान है, इसी प्रकार के उदाहरण हैं । ननु प्रश्न यह होता है कि यदि 'एवमन्येऽपि' से सब प्रकार के आदेश हो जायेंगे तो 'क्तेन दिण्णादयः' यह सूत्र व्यर्थ हो जायगा ? उत्तर-यह कहना ठीक नहीं है । क्योंकि 'क्तेन दिण्णादयः' इस सूत्र में 'क्तेन' यहाँ सहार्थ में तृतीया है, तो यह अर्थ होता है कि-क्तप्रत्यय के सहित दाधातु को दिण्ण आदेश हो । तो यहाँ केवल धातु को आदेश कहे हैं और वहाँ क्तप्रत्ययसहित को । इस प्रकार अनर्थकत्व की शङ्का नहीं हो सकती ॥

शेषाणामदन्तता ॥ ७१ ॥

इति श्रीवररुचिकृतेषु सूत्रेष्वष्टमः परिच्छेदः ।

शेषाणां लुप्तानुबन्धानामदन्तता भवति । भमइ । चुम्बइ^१ ॥ ७१ ॥

[एवमन्येऽपि क्रियाशब्दादेशा ज्ञेयाः । यथा—मृजेः जामइ, पिबतेः पाडइ^२] ।

इति श्रीभामहविरचितायां मनोरमाव्याख्यायां धात्वादेशपरिच्छेदोऽष्टमः^३ ॥

१. भ्रमति । चुम्बति । २. [] अयं पाठो न सार्वत्रिकः । ३. अत्र प्रकरणान्ते ग्रन्थान्तरेभ्य आवश्यकतया धातुविहितप्रत्ययादेशा धात्वादेशाश्चोल्लिख्यन्ते संक्षेपेण । तत्र पूर्व धातुविहितप्रत्ययाऽऽदेशाः—

सिनास्तेः सिः । ८।३।१४६ सिना द्वितीयत्रिकादेशेन सह अस्तेः सिरादेशो भवति । निट्टुरो जं सि । सिनेति किम् ? से आदेशे सति-अत्थि तुमं ।

• गुर्वादेरविर्वा । ८।३।१५०। गुर्वादेर्णेः स्थाने अवि इत्यादेशो वा भवति । शोषितम् = सोसविअं, सोसिअं । त्रोषितम् = तोसविअं, तोसिअं ।

• भ्रमेराडो वा । ८।३।१५१। भ्रमेः परस्य णेराड आदेशो वा भवति । भमाडेइ । पक्षे-भामेइ, भमावेइ, भमावेइ । (भ्रमयति) ।

• दु-सु-मु विध्यादिष्वेकस्मिन्त्रयाणाम् । ८।३।१७३। विध्यादिष्वर्थेषूत्पन्नानामेकत्वेऽर्थे वर्तमानानां त्रयाणामपि त्रिकाणां स्थाने यथासंख्यं दु, सु, मु इत्येते आदेशा भवन्ति । हसउ सा । हसउ तुमं । हसामु अहं । दकारोच्चारण भाषान्तरार्थम् ।

शेषाणामदन्तता—विहितादेशेभ्यो धातुभ्योऽन्ये ये अकृतादेशा हलन्ता धातवः, तेषामदन्तता स्यात् । हसइ, हसेइ । 'लादेशो वा' इत्येत्वम् । हसति । हसिओ । हसितः । अदन्तत्वे 'क्ते' इतीकारः । हसिऊण । हसित्वा । एवम्—रुसइ, रुसामि, रुसामहे । अदन्तत्वे 'अत' इत्यधिकारविहितानि सर्वाणि कार्याणि भवन्ति ॥ ७१ ॥

शेषाणामिति । जिन धातुओं को आदेश कहे हैं उनसे अतिरिक्त हलन्त धातुओं को, क्योंकि भुवादिक आदेश जो होते हैं वे अदन्त ही को होते हैं । अतः आदेश से अतिरिक्त अर्थात् हलन्त धातुओं को अदन्तता हो । जैसे—हस्-हलन्त सकारान्त अकारान्त हो जाने से 'लादेशो वा' से एकार । हसेइ, हसइ । क्त-प्रत्यय में 'क्ते' से इकार । हसिओ । क्त्वा-प्रत्यय में 'ए च क्त्वा तुमन्-तव्य-भविष्यत्सु' से एकार और

सोर्हिवा । ८।३।१७४। पूर्वसूत्रविहितस्य सोः स्थाने हिरादेशो वा भवति । देहि । देसु ।

अत इज्जस्विज्जहीज्जे लुको वा । ८।३।१७५। अकारात्परस्य सोः इज्जसु, इज्जहि, इज्जे इत्येते लुक् च आदेशा वा भवन्ति । हसेज्जसु । हसेज्जहि । हसेज्जे । हस । पक्षे-हससु । अत इति किम् ? होसु ।

क्रियातिपत्तेः । ८।३।१७९। क्रियातिपत्तेः स्थाने ज्ज-ज्जावादेशो भवतः । होज्ज, होज्जा । अभविष्यदित्यर्थः । जइ होज्ज वण्णज्जो ।

न्तमाणौ । ८।३।१८०। क्रियातिपत्तेः स्थाने न्त-माणौ आदेशौ भवतः । होन्तो । होमाणो । अभविष्यदित्यर्थः ।

क्यङ्कोर्यलुक् । ८।३।१८८। क्यङन्तस्य क्यजन्तस्य वा सम्बन्धिनो यस्य लुग् भवति । गरुआइ, गरुआभइ । अगुरुगुरुमवति, गुरुरिवाचरति वेत्यर्थः । क्यच् । लोहिआइ । लोहिआभइ ।

क्ते । ८।३।१५६। क्ते परत अत इत्वं भवति । हसिअं । पडिअं ।

अदेल्लुक्यादेरत आः । ८।३।१५३। णेरदेल्लोपेषु कृतेषु आदेरकारस्य आ भवति । अति-पाडइ । मारइ । एति-कारेइ । खामेइ । लुकि-कारिअं । खामिअं । कारीअइ । खामीअइ । कारिज्जइ । खामिज्जइ । अदेल्लुकीति किम् ? कराविज्जइ । करावीअइ । आदेरिति किम् ? सङ्गामेइ-इह व्यवहितस्य मा भूत् । कारिअं-इहान्त्यस्य मा भूत् । अत इति किम् ? दूसेइ । केचित्तु-आवे-आव्यादेशयोरप्यादेरत आत्वमिच्छन्ति । कारावेइ । दासाविओ जणो सामलीइ ।

णेरदेदावावे । ८।३।१४९। णेः स्थाने अत्, एत्, आव, आवे एते चत्वार आदेशा भवन्ति । दरिसइ । कारेइ । करावइ । कारावेइ । हासेइ । हसावइ । हसावेइ । बहुलाधिकारात् कचिदेनास्ति । जाणावेइ । कचिद् आवे नारित् । पाएइ । भावेइ ।

दुश्चिचेर्डीसडुच्चं । ८।३।१६१। दुश्चेर्वचश्च परस्य क्यस्य स्थाने यथासंख्यं डीस, डुच्च इत्यादेशौ भवतः । ईअइज्जापवादः । दीसइ । दुच्चइ ।

सी-ही-हीअ भूतार्थस्य । ८।३।१६२। भूतेऽर्थे विहितोऽद्यतनादिः प्रत्ययो भूतार्थः, तस्य स्थाने सी-ही-हीअ इत्यादेशा भवन्ति । उत्तरत्र व्यञ्जनादीअ(१)विधानात्स्वरान्तादेवायं

१. 'व्यञ्जनादीअ' इत्यनेन—हुवीअ । (अभूत्-अभवत्-बभूव) । अच्छीअ । (आसिष्ट, आस्त, आसांचक्रे) इत्यादिषु व्यञ्जनान्तादीअ-विधानं वेदितव्यम् । प्राकृतप्रकाशे चैतद् ७-२३ सूत्रे स्पष्टम् ।

इकार । हसेऊण, हसिऊण होंगे । एवं रूसामि में 'अत आ मिपि वा' से आकार । पक्ष में-रुसेमि । बहुवचन में 'इच्च बहुषु' से आकार, इकार । तात्पर्य यह है कि अदन्त हो जाने से 'अतः' इस अधिकार में जितने कार्य विहित हैं, वे सब होंगे ॥ ७१ ॥

(अनदन्तानामद्वा ।)

अनदन्तानामद्वा^१—अदन्तरहितानां स्वरान्तानाम् अकारागमो वा भवति । 'भियो भावीहौ' इति भादेशः । भाइ, भाअइ । विभेति । होइ, होअइ । भवति ॥

अनदन्तेति । अदन्त से रहित स्वरान्त धातुओं के आगे अकार का आगम होता है । जैसे—भी धातु को भा आदेश होने पर भाइ होगा । विकल्प से अकारागम होने पर भाअइ । विभेति । एवं भू को हो आदेश, होइ, होअइ । भवति ॥

(अडादेशा बहुलम् ।)

अडादेशा बहुलम्^२—अटश्च आदेशाश्चेति द्वन्द्वः । अट् इति पाणिनीयप्रतिपादितः

विधिः । *कासी । काही । काहीअ । अकारपीत्, अकरोत्, चकार वेत्यर्थः । एवं ठासी । ठाही । ठाहीअ ।

कृदोर्ह । ८ । ३ । १७० । कर्तेर्ददातेश्च परो भविष्यति विहितस्य म्यादेशस्य स्थाने हं वा प्रयोक्तव्यः । काहं । दाहं । कर्ष्यामि । दास्यामीत्यर्थः । पक्षे—कादिमि । दाहिमि । इत्यादि ।

अधुना धात्वादेशाः प्रदर्श्यन्ते—

भुवेर्हो—हुव—हवाः । ८ । ४ । ६० । भुवो धातोर्हो, हुव, हव इत्येते आदेशा वा भवन्ति (३) । होइ । होन्ति । हुवइ । हुवन्ति । हवइ । हवन्ति । पक्षे—भवइ । परिहीणविहवो । कचिदन्यदपि । उव्भुअइ । भत्तं । भुत्तं ।

अविति हुः । ८ । ४ । ६१ । विद्वर्जे प्रत्यये भुवो हु इत्यादेशो वा भवति । हुन्ति । भवन् । (भुवन्) हुन्तो । अविति किम् ? होइ

पृथक् स्पष्टे णिव्वडः । ८ । ४ । ६२ । पृथक्—भूते स्पष्टे च कर्तरि भुवो णिव्वड इत्यादेशो भवति । णिव्वडइ । पृथक् स्पष्टो वा भवतीत्यर्थः ।

प्रभौ हुप्पो वा । ८ । ४ । ६३ । प्रभुकर्तृकस्य भुवो हुप्प इत्यादेशो वा भवति । प्रभुत्वं च प्रपूर्व-स्यैवार्थः । अङ्गे चिअ न पडुप्पइ । पक्षे—पभवेइ ।

सम्भावैरासङ्गः । १३५ । आसङ्गइ । सम्भावइ ।

कथेर्वज्जर—पज्जर—उप्पाल—पिसुण—सङ्ग—बोल्ल—चव—जम्प—सीस—साहाः । ८ । २ । वज्जरइ । पज्जरइ । उप्पालइ । पिसुणइ । सङ्गइ । बोल्लइ । चवइ । जम्पइ । सीसइ । साहइ । पक्षे—कहइ । एते चान्यैर्देशेषु पठिता अपि अत्र धात्वादेशीकृता विविधेषु प्रत्ययेषु प्रतिष्ठन्तामिति । तथाच—वज्जरिओ, कथितः । वज्जरिऊण, कथयित्वा । वज्जरणं, कथनम् । वज्जरन्तो, कथयन् । वज्जरिअव्वं, कथयितव्यम् । इति रूपसहस्राणि सिद्ध्यन्ति । संस्कृतधातुवच्च प्रत्ययलोपाग-मादिविधिः । (४)

दुःखे णिव्वरः । १३ । णिव्वरइ । दुःखं कथयतीत्यर्थः ।

१, २. इमे सूत्रे न स्तो भामहवृत्तौ ।

३. 'भवतेर्होड्वौ स्याताम्' इति प्राकृतसर्वस्वम् ।

४. 'शबादीनां च प्रायः प्रयोगो नास्ति' इति हेमः ।

प्रत्याहारः । 'अइउण्, ऋलृक्, एओङ्, ऐऔच्, हयवरट्' । अनुबन्धवर्जित एत-
दात्मको प्राह्यः । आदेशा 'भुवो हो हुवौ' इत्यादयः प्रतिपादिताः, ते बहुलम् अनेक-
प्रकारा भवन्ति । बहुलस्वरूपं दर्शयति—

कचित्प्रवृत्तिः, कचिदप्रवृत्तिः, कचिद् विभाषा, कचिदन्यदेव ।

विधेर्विधानं बहुधा समीक्ष्य चतुर्विधं बाहुलकं वदन्ति ॥

अटस्तावत्—धावु गतिशुद्धयोः । अत्र आकारस्य ओकारः । धोवइ । धावति ।
अत्र शुद्धौ एव ओकारः । गतौ तु धावइ इत्येव । जिप्वप् शयने । शषोः सः । सर्वत्र
लवराम् । पो वः । शेषाणामदन्तता । ततिपोरिदेतौ । सवइ-जाते अडादेशा बहुलम्
इति अकारस्य ओकारः उकारश्च । सोवइ, सुवइ । स्वापति । एवम्-एइ । इण्धातोः

जुगुप्सेर्जुण-दुगुच्छ-दुगुच्छाः । ४। हुणइ । दुगुच्छइ । दुगुच्छइ । पक्षे-जुगुच्छइ । गलोपे-
दुउच्छइ-दुउच्छइ-जुउच्छइ ।

बुभुक्षि-वीज्योर्णीरव-वोज्जौ । ५। बुभुक्षेराचारकिवन्तस्य च वीजेः । णीरवइ । बुभुक्खइ ।
वोज्जइ । वीजइ ।

उदो धमो धुमा । ८। उधुमाइ ।

अदो धो दहः । ९। सदइइ । सदइमानो जीवो ।

पिवेः पिज्ज-डल्ल-पट्ट-घोट्टाः । १०। पिज्जइ । डल्लइ । पट्टइ । घोट्टइ । पक्षे-पिअइ ।

उदातिरोरुम्मावसुआ । ११। ओरुम्माइ । वसुआइ । उव्ववाइ ।

निद्रातिरोहीरोह्णौ । १२। ओहीरइ । उह्णइ । निदाइ ।

आग्रेराइग्घः । १३। आइग्घइ । अग्घाइ । आजिग्रतीत्यर्थः ।

स्नातेरमुत्तः । १४। अमुत्तइ । ण्हाइ ।

समः स्तयः खाः । १५। सक्खाइ ।

स्थष्ठा-थक्क-चिट्ठ-निरप्पाः । १६। ठाइ । ठाअइ । ठाणं । पट्ठिओ । उट्ठिओ । पट्ठाविओ ।
उट्ठाविओ । थक्कइ । चिट्ठइ । चिट्ठिऊण । निरप्पइ । बहुलाधिकारात्कचिन्न भवति-थिअं । थाणं ।
पत्थिओ । उत्थिओ । थाऊण ।

उदष्ठ-कुक्कुरौ । १७। उठ्ठइ । उकुक्कुरइ ।

म्लेर्वा-पव्वायौ । १८। वाइ । पव्वायइ । मिलाइ । म्लायत इत्यर्थः ।

निर्मो निम्माण-निम्मावौ । १९। निम्माणइ । निम्मवइ ।

क्षेण्णिज्झरो वा । २०। णिज्झरइ । पक्षे-झिज्जइ ।

छदेर्णेण्णुम-नूम-सन्नुम-ढक्कौम्बाल-पव्वालाः । २१। नुमइ । नूमइ । णत्वे-णूमइ । ढक्कइ ।
ओम्बालइ । पव्वालइ । छायइ ।

निवृपत्थोर्णिहोडः । २२। निवृजः पतेश्च ण्यन्तस्य । णिहोडइ । पक्षे-निवारेइ । पाडेइ ।

धवल्लेर्दुमः । २४। ण्यन्तस्य । दुमइ । धवलइ । दीर्घत्वमपि(१) । दूमिअं । धवलितमित्यर्थः ।

तुलेरोहामः । २५। ण्यन्तस्य । ओहामइ । तुलइ ।

मिश्रेर्वीसाल-मेलवौ । २८। ण्यन्तस्य । वीसालइ । मेलवइ । मिस्सइ ।

१. 'स्वराणां स्वराः' इति बाहुलकाद् इति भावः ।

इकारस्य एकारः । एति । देइ । ददाति । ऐइ । ईकारस्य एकारः । नयति । रुदिर्
अश्रुविमोचने, 'रुदो वः' इति वकारः । शेषाणामदन्तता । अत्र उकारस्य वा ओकारः ।
रोवइ । पत्ते-रुवइ । णसइ । शषो सः । नो णः । अकारस्य आकारः । नश्यति ।

अथादेशाः- 'स्मरतेर्भरसुमरौ' इति यदुक्तं तद् विकल्प्यते, तेन- 'अधो मनया' मिति
मलीपे अन्ते अरः । सरइ, इत्यपि ज्ञेयम् । 'बुडुबुडौ मस्जे' रित्यपि विकल्प्यते । ततो
मज्जइ, मज्जेइ, इत्यपि । एवं- 'तत्ते रंपवच्छौ' इत्यत्रापि बाहुलकाद् विभाषा । ततः तक्खइ
इति । तत्तप्तेति । 'शक्तेस्तर-वअ-तीराः' इदमपि विकल्प्यते । तेन सकइ इति । शक्नोति ।
'क्षियो फिज्जः' अस्यापि चैकल्पिकत्वात्, पत्ते खिअइ इति । क्षयति । कचिदन्यदेव-
यथा- 'ठाक्कागाश्च भविष्यद्वर्तमानविध्यायेकवचने' इति भविष्यदायेकवचने ठा-क्का-गा

अमेस्तालिअण्ठ-तमाडौ । १३० । ण्यन्तस्य । तालिअण्ठइ । तमाडइ । भामेइ । भमाडेइ ।
भमान्नेइ ।

दुशेर्दाव-दंस-दक्खवाः । १३२ । ण्यन्तस्य । दावइ । दंसइ । दक्खवइ । दरिसइ ।

स्पृहः सिहः । १३४ । ण्यन्तस्य । सिंहइ ।

यापेर्जवः । १४० । जवइ । जावेइ ।

प्लावेरोम्बालपव्वालौ । १४१ । ण्यन्तस्य । ओम्बालइ । पव्वालइ । पावेइ ।

विकोशेः पक्खोडः । १४२ । ण्यन्तस्य । पक्खोडइ । विकोसइ ।

रोमन्थेरोग्गालवग्गोलौ । १४३ । नामधातोर्ण्यन्तस्य । ओग्गालइ । वग्गोलइ । रोमन्थइ ।

दोलेरक्खालः । १४८ । स्वार्थे ण्यन्तस्य । रक्खोलइ । दोलइ ।

वेष्टेः परिआलः । १५१ । ण्यन्तस्य । परिआलेइ । वेष्टेइ ।

क्रियः किणो वेस्तु के च । १५२ । किणइ । विकइ । विकिणइ ।

भियो भा-वीहौ । १५३ । भाइ । भाइअं । वीहइ । वीहिअं । बहुलाधिकाराद् । मीओ ।

आलीढोऽल्ली । १५४ । अल्लियइ । (अल्लीअइ) । अल्लीणो ।

निलीढेर्णिलीअणिलुक्कणिग्गलुक्कलिक्कलिहक्काः । १५५ । णिलीअइ । णिलुक्कइ । णिरिग्गइ ।

लुक्कइ । लिक्कइ । लिहक्कइ । निलिज्जइ । (णिलिज्जइ) ।

विलीढेर्विरा । १५६ । विराइ । विलिज्जइ ।

रुतेरुज्ज-रुण्टौ । १५७ । रोते-रुज्जइ । रुण्टइ । रवइ ।

शृणेर्हणः । १५८ । हणइ । सुणइ ।

धूजेर्धुवः । १५९ । धुवइ । धुणइ ।

काणेक्षिते णिआरः । १६६ । काणेक्षितविषयस्य कृजो णिआर इत्यादेशो वा भवति । णिआरइ ।

काणेक्षितं करोति ।

कृजः कुणः । १६७ । कुणइ । करइ ।

श्रमे बावम्फः । १६८ । वावम्फइ । श्रमं करोति ।

मन्युनोष्ठमालिन्ये णिव्वोलः । १६९ । णिव्वोलइ । मन्युना ओष्ठं मलिनं करोति ।

शैथिल्यलम्बने पयलः । १७० । पयलइ । शिथिलीभवति, लम्बते वा ।

क्षुरेः कम्मः । १७१ । कम्मइ । क्षुरं करोतीत्यर्थः ।

चाटौ गुललः । १७३ । गुललइ । चाटुं करोतीत्यर्थः । निष्पतनविषयस्य तु णोलुब्धइ ।

आदेशा विहिताः, ते क्त्वा-तुमुन्-तव्येष्वपि बोध्याः । यथा-ठाऊण=स्थित्वा । म्ठाऊण= ध्यात्वा । गाऊण = गात्वा । ठाउं = स्थातुम् । म्ठाउं = ध्यातुम् । गाउं = गातुम् । ठाअव्वं= स्थातव्यम् । म्ठाअव्वं = ध्यातव्यम् । गाअव्वं = गातव्यम् । क्तप्रत्ययादन्यत्रैव एते आदेशाः । एवम्-बहुलग्रहणात्संस्कृतेऽपि कल्प्यते । हिनस्तीति हिंसः । वर्णविपर्ययात् सिंहः इति । पृषद् उदरं यस्येति । बाहुलकात् दकारलोपे गुणो पृषोदरः । एवं यत् किमपि सूत्रात् प्रतिपाद्यम्, तत्सर्वं बहुलग्रहणादवसेयम् ॥

इति श्रीमहामहोपाध्याय पं० मथुराप्रसादकृते चन्द्रिकाख्यव्याख्याने

धातुविधिरष्टमः परिच्छेदः ।

स्मरेर्झरझरभरमललठविम्हरसुमरपयरपम्हुहाः । ७४। झरइ । झूरइ । भरइ । भलइ । लठइ । विम्हरइ । सुमरइ । पयरइ । पम्हुइ । सरइ । विपूर्वकस्य तु-पम्हुसइ । विम्हरइ । वीसरइ । व्यपहजः कोकपोकौ । ७६। कोकइ । ह्रस्वत्वे तु-कुक्कइ । पोक्कइ । पक्षे-वाहरइ । प्रसरेः पयल्लोवेल्लौ । ७७। पयल्लइ । उवेल्लइ । पसरइ । गन्धविषये तु-महमइ । मालई । मालईगंधो पसरइ ।

जात्रेर्जगः । ८०। जगइ । पक्षे-जागरइ ।

व्यात्रेराअड्डुः । ८१। आअड्डुइ । वावरेइ ।

आइळः सन्नामः । ८३। सन्नामइ । आदरइ । अवतरतेस्तु—ओइइ । ओरसइ । ओअरइ ।

पचेः सोलपल्लौ । ९०। सोलइ । पल्लइ । पयइ ।

मुचेश्च । ९१। छड्डुइ । अवहेडइ । मेलइ । उस्सिकइ । रेअवइ । णिलुच्छइ । धंसाडइ । पक्षे-मुअइ ।

दुःखेणिव्वलः । ९२। णिव्वलेइ । दुःखं सुअतीत्यर्थः । वज्जेस्तु-वेहवइ । वेलवइ । जूरवइ । उमच्छइ । वज्जइ । सिञ्चेश्च-सिञ्चइ । सिम्पइ । सेअइ ।

गर्जेवुक्कः । ९८। बुक्कइ । गज्जइ ।

वृषेठिक्कः । ९९। ठिक्कइ । वृषभो गर्जतीत्यर्थः ।

राजेरगव-छज्ज-सह-रौर-रेहाः । १००। अगवइ—इत्यादि ।

मत्तेराठड्डु-णिलड्डु-बुड्डु-खुप्पाः । १०१। आउड्डुइ—इत्यादि । पक्षे-मज्जइ ।

पुज्जेरोलवमालौ । १०२। आरोलइ—इत्यादि ।

तिजेरोमुक्कः । १०४। ओमुक्कइ ।

मुजेरुगुस-लुच्छ-पुच्छ-पुंस-फुस-पुस-लुह-हुल-रोसाणाः । १०५। उगुसइ—इत्यादि । पक्षे-मज्जइ ।

भजेर्वेमय-मसुमूर-मूर-सूर-सूड-विर-पविरज्ज-करज्ज-नीरजाः । १०६। वेमयइ—इत्यादि । पक्षे-भजइ । अनुव्रजेस्तु-पडिअगइ । अणुवच्चइ ।

सुजो सुज्ज-जुज्ज-जप्पाः । १०९। जुज्जइ । इत्यादि ।

सुजो भुज्ज-जिम-जेम-कम्माण्ह-समाण-चमड-चट्टाः । ११०। भुज्जइ—इत्यादि । उपेन सुत्तस्य तु-कम्मवइ । उवड्डुज्जइ । घटेः-गडइ । घडइ । सम्पूर्वस्य तु-सज्जलइ । सज्जडइ ।

अडादेशा इति । अट्-प्रत्याहारसे 'अ इ उ, ऋ लृ, ए ओ, ऐ औ, ह्यवर' एतदात्मक पाणिनीयसूत्रप्रतिपादित का ग्रहण करना । और आदेश जैसे—'भुवो होहुवौ' । भू धातु होहुव आदेश, एवं भी धातु को 'भियौ भावीहौ' से भा-वीह आदेश कहे गये हैं, वे बहुलग्रहण से अनेक प्रकार के होते हैं । अर्थात् अनेक धातुओं में अनेक प्रकार के अडादिकों के आगम और आदेश होते हैं । कविप्रयोगानुकूल एवं व्यवहारा-नुकूल कल्पना कर लें । बहुलपद के स्वरूप को कहते हैं—कचिदिति । कहीं पर सूत्र की प्रवृत्ति होती है । सूत्र से अप्राप्त भी आगम-आदेश हो जाते हैं । और कहीं पर

हासेन स्फुटेर्मुः । ११४। मुरइ । हासेन स्फुटीत्यर्थः ।

तुडेसोट-तुट्ट-सुट्ट-खुड-उकखुड-उल्लुक-गिलुक-लुक-उल्लूः । ११६। तोडइ-इत्यादि ।

पक्षे-तुडइ ।

वृणो वुल-वोल-धुम्म-पइल्लाः । ११७। वुलइ-इत्यादि । ग्रन्थेः-गण्ठइ । गण्ठी ।

मन्थेर्धुसल-विरालौ । १२१। धुसलइ । पक्षे-मन्थइ । लादेः-अवअच्छइ । छादते, छादयति

वा । खिद्यतेः-जूरइ । विसूरइ । खिज्जइ ।

नैः सदो मज्जः । १२३। निपूर्वस्य सदो मज्ज इत्यादेशो भवति । अत्ता एत्थ-णिमज्जइ । हे० ।

खिदेर्दुहाव-णिज्जल-णिज्जोड-णिज्जवर-णिज्जूर-लूराः । १२४। दुहावइ-इत्यादि । पक्षे-खिन्दइ । आडपूर्वस्य तु-ओअन्दइ । उदालइ ।

मृदो मल-मड-परिहद-लुडु-चडु-मडु-पन्नाडाः । १२६। मलइ-इत्यादि । स्पन्देः-चुलुचुलइ । पन्दइ । विसंवदेः-विअट्टइ । विलोट्टइ । फंसइ । विसंवयइ । शीयतेः-झडइ । पक्खोटइ । आक्रमेः-णीअहरइ । अकन्दइ ।

रुधेरुत्थङ्कः । १३३। उत्थङ्गइ । रुन्धइ । निषेधतेः-हक्कइ । निसेहइ । तनेः-तडइ । तडुइ । तडुवइ । विरल्लइ । तणइ । उपसर्पेः-अल्लिअइ । उपसप्पइ ।

सन्तपेर्झङ्कः । १४०। झङ्गइ । पक्षे-सन्तप्पइ । ओअग्गइ । वावेइ । व्याप्नोतीत्यर्थः ।

त्तिपेर्गलत्थ-अडुक्ख-सोछ-पेछ-णोल-लुइ-हुल-परी-धत्ताः । १४३। गलत्थइ । परीइ-इत्यादि । पक्षे-खिवइ ।

उत्क्षिपेर्गुल्लगुच्छ-उत्थङ्क-अल्लत्थ-अम्भुत्त-उत्तिसक-हक्खुवाः । १४४। गुल्लगुच्छइ-इत्यादि । आक्षिपेस्तु-णीरवइ । अक्खिवइ ।

स्वपेः कमवस-लिस-लोट्टाः । १४६। कमवसइ-इत्यादि । पक्षे-सुअइ । वेपेः-आयम्बइ ।

आयज्झइ । वेवइ ।

विलपेर्झङ्क-बडवडौ । १४८। झङ्गइ-इत्यादि । पक्षे-विलवइ । कृपेः-अवहावेइ । कृपां करोतीत्यर्थः ।

प्रदीपेस्तेअव-सन्दुम-सन्धुक-अम्भुत्ताः । १५२। तेअवइ-इत्यादि । पक्षे-पलीवइ । लुभेः-

सम्भावइ । लुभइ । क्षुभेः-खउरइ । पड्डुहइ । खुम्भइ ।

उपालम्भेर्झङ्क-पच्चर-वेलवाः । १५६। पक्षे-उवालम्भइ ।

अवेर्जम्भो जम्भा । १५७। जम्भेर्जम्भा इत्यादेशो भवति, वेस्तु न भवति । जम्भाइ । जम्भाअइ । अवेरिति किम् ? केलिपसरो विअम्भइ । नमेः-णिसुट्टइ । भाराक्रान्तो नमती-त्यर्थः । मण्डेः-चिञ्चइ । चिञ्चिअइ । चिञ्चिल्लइ । रीडइ । टिविडिकइ । मण्डइ । विश्राम्यतेः-

णिग्वाइ । वीसमइ । आक्रमतेः-ओहावइ । उत्थारइ । लुन्दइ । अकमइ ।

अमेधिरिटिल-डुंढुल-डण्डल-चक्कम्म-भम्मड-भमड-भमाड-तलअण्ट-झण्ट-झम्प-मुम्प-

सूत्र से सर्वथा प्राप्त हैं परंतु नहीं होंगे अर्थात् तत्प्रयुक्त वर्णागमादिक और आदेश नहीं होंगे । और कहीं विकल्प से और कहीं कुछ और ही हो जायगा, जो सूत्र से कथमपि प्राप्त नहीं है । इस प्रकार कार्य के आगमादि आदेशों को बहुधा भिन्न-भिन्न प्रकार से समीक्षा करके अर्थात् आवापोद्वाप से निर्णय करके चार प्रकार का बहुल-स्वरूप कहते हैं । प्रथम-अडागम के उदाहरण देते हैं । जैसे धाव् धातु को 'शेषाणा-मदन्तता' से अकारान्तता । फिर बहुलपद से अट्-प्रत्याहारान्तर्गत ओकार । एवम्-आकार को ओकार हो गया । धोवह । लोकव्यवहारानुकूल गति में धावह रहेगा ।

भुम-गुम-फुम-फुस-डुम-डुस-परीपराः । १६१ । अमेरेतेऽष्टादशादेशा वा भवन्ति । टिरिटिह-इत्यादि । पक्षे-भमइ ।

गमेरई-अश्छ-अण्वज्ज-अवज्जस-उकुस-अकुस-पच्चहु-पच्छन्द-णिम्मह-णी-णीण नीलक-पदअ-रम्म-परिअल-वोल-परिअल-गिरिणास-गिवह-अवसेह-अवहराः । १६२ । गमेरेते एक-विंशतिरादेशा वा भवन्ति । अईइ । णीइ-इत्यादि । पक्षे-गच्छइ । हम्मइ । णिहम्मइ । णीहम्मइ । आहम्मइ । पहम्मइ । इत्येते तु हम्म गतावित्यस्यैव भविष्यन्ति । हे० । आह्-पूर्वकस्य गमेः-अहिपञ्चुअइ । संयुक्तस्य-अभिहइ । अभ्याह्पूर्वस्य-उम्मत्थइ । अभिमुखमाग-च्छतीत्यर्थः । प्रत्याह्पूर्वस्य-पलोहइ । प्रत्यागच्छतीत्यर्थः । शमेः-पडिसाइ । पडिसामइ । समइ ।

रमेः संखुड्ड-खेड्ड-उम्माव-किलिकिञ्च-कोट्टुम-मोट्टाय-णीसर-वेलाः । १६८ । संखुड्डइ-इत्यादि । पक्षे-रमइ ।

पूरे-रग्घाड-अग्घव-उद्धुम-अज्जुम-अहिरेमाः । १६९ । अग्घाडइ-इत्यादि । पक्षे-पूरइ । पूरयतीत्यर्थः । त्वरतेः-जअडइ-इत्यधिकः ।

क्षरः खिर-क्षर-पञ्जर-पच्चड-णिच्चल-णिट्टाः । १७३ । खिरइ-इत्यादि । उच्छ्वलतेः-उत्थलइ । विगलेः-धिप्पइ । दलेः-विसट्टइ । वलेः-वम्फइ । पक्षे-विगलइ । दलइ । वलइ ।

अंशेः फिड-फिट्ट-फुड-फुट्ट-चुक्क-मुलाः । १७७ । फिडइ-इत्यादि । पक्षे-असइ ।

नशेणिरनास-गिवह-अवरोह-पडिसा-सेहावहराः । १७८ । पक्षे-नस्सइ । संदिशतेः-आथाहइ । संदिसइ । अवात्काशेः-ओवासइ ।

दृशो निअच्छ-पेच्छ-अवयच्छ-अवयज्ज-वज्ज-सच्चव-देक्ख-ओअक्ख-अवक्ख अवअक्खइ-तुलोल(पुलोए)निअ-अवपु-आस-पासाः । १८१ । निअच्छइ-इत्यादि । निज्झाअइ-इति तु निध्यायते ।

स्पृशः फास-फंस फरिस-छिव-द्विह-आलुङ्ग-आलिहाः । १८२ । फासइ-इत्यादि । प्रविशेः-रिअइ । पविसइ । प्रमृशतेः प्रमुष्णातेश्च-पम्हुसइ ।

पिपेणिवह-गिरिणास-गिरिणज्ज-रोञ्च-चट्ठाः । १८५ । गिवहइ-इत्यादि । पक्षे-पीसइ । मषेः-मुक्कइ । भसइ ।

कृपेः कड्ड-साअड्ड-अञ्च-अणच्छ-अयच्छ-आश्छाः । १८७ । कड्डइ-इत्यादि । पक्षे-करिसइ । असि विषयस्य तु-अक्थोडइ (अक्खोडइ) असि कोशात्कर्षतीत्यर्थः ।

गवेपेडुण्डुल-डण्डोल-गमेस-घत्ताः । १८९ । डण्डुलइ-इत्यादि । पक्षे-गवेसइ । स्थिष्यतेः-सामगइ । अवयासइ । परिअन्तइ । सिलेसइ । ग्रक्षेः-चोण्डइ । मक्खइ ।

काड्क्षेराह-अहिलङ्ग-अहिलङ्ग-वच्च-वम्फ-मह-सिह-विलुम्पाः (विलुम्फाः) । १९२ । आहइ-इत्यादि । पक्षे-कङ्गइ ।

मारवाड में दौड़ो-दौड़ो इस अर्थ में धाव-धाव कहते हैं। एवम्-एवप् धातु को उल्लिखित सूत्रों से सबइ सिद्ध हो जाने पर बहुलपद से अकार को ओकार और उकार होगा। अतः सोवइ एवं सुवइ ये दो रूप होंगे। इण् धातु के इकार को एकार होगा। एइ, एति। दा धातु के आकार को एकार होगा। देइ, ददाति। नी धातु के ईकार को एकार होगा। नेइ, नयति। रुद्धातु अश्रुविमोचन अर्थात् रोने के अर्थ में है। उल्लिखित सूत्रों से रुवइ सिद्ध हो जाने पर बहुलपद से रुगत उकार को ओकार होगा। रोवइ, रोदिति। णश् धातु अदर्शन = नाश होना अर्थ में है। निर्दिष्ट सूत्रों से नसइ सिद्ध हो जाने पर बहुलपद से अकार को आकार होगा। नासइ, नश्यति। इसी प्रकार अन्यत्र भी आगमों की कल्पना कर लेना। बहुलग्रहण से जन्य अडादिक आगमों की विधि कही। अर्थात् कहाँ पर क्या आगम होता है-इत्यादि उदाहरण दिये।

प्रतीक्षे-सामय-विहीर-विरमालाः ११९१। सामयइ-इत्यादि। पक्षे-पडिक्खइ।

तक्षेस्तच्छ-चच्छ-रम्फाः ११९४। तच्छइ-इत्यादि। पक्षे-तक्खइ। विकसे-कोआसइ। वोसट्टइ। विअसइ। हसे-गुअइ। हसइ। ससे-व्हसइ। परिहसइ सलिलचसणं। डिम्मइ। संसइ।

त्रसेडर-वोज्ज-वज्जाः ११९८। डरइ-इत्यादि। पक्षे-तसइ।

न्यसो गिम-णुमौ ११९९। गिमइ। णुमइ। पर्यसस्तु-पलोट्टइ। पलट्टइ। पल्लत्थइ। निश्वसे-झझइ। नीससइ।

उल्लसेरुसल-ऊतुम्म-गिल्लस-पुल्लाल-गुल्लोल-आरोआः १२०२। ऊसलइ। गुल्लोलइ। ह्रस्वत्वे-गुल्लुइ इत्यादि। पक्षे-उल्लसइ। भासे-मसइ। भासइ। प्रसेश्च-धिसइ। गसइ। ओवाहइ। ओगाहइ। अवगाहत् इत्यर्थः। आरोहते-वडइ। वलग्गइ। आरुहइ।

मुहेर्गुम्म-गुम्मडौ १२०७। पक्षे-मुज्झइ।

दहेरहिज्जल-आलुल्लौ १२०८। पक्षे-डहइ।

ग्रहो वल-गेण्ह-हर-पङ्ग-निरुवार-अहिपच्चुभाः १२०९। वलइ। गेण्हइ, गिण्हइ-इत्यादि।

वचो वोत् १२११। क्त्वातुमुन्तव्येषु। वोत्तूणं। वोत्तुं। वोत्तव्वं।

दृशस्तेन ठ्ठः १२१३। दृशोऽन्त्यस्य तकारेण सइ द्विरुत्तठ्ठकारो भवति। दठ्ठूणं। दठ्ठु। दठ्ठव्वं।

आः कृगो(१) भूत-मविष्यतोश्च १२१४। काहोअ। काहिइ। काऊण। काउं। काअव्वं।

छिदिभिदोन्दः १२१५। छिन्दइ। भिन्दइ।

बुध-बुध-गृध-क्रुध-सिध-मुहां ज्ञः १२१७। जुज्झइ। बुज्झइ। गिज्झइ। कुज्झइ। सिज्झइ। मुज्झइ।

समो लः १२२२। सम्पूर्वस्य वेष्टतेरन्त्यस्य द्विरुक्तो लो भवति। संवेळइ।

वोदः १२२३। उदः परस्य तु वा भवति। उव्वेळइ। उव्वेडइ।

उवर्णस्यावः १२३३। धातोरन्त्यस्योवर्णस्य अवादेशो वा भवति। डुड्-निण्हवइ। डु-निइवइ।

च्युड्-च्युवइ। रु-रवइ। कु-कवइ। सू-सवइ। पसवइ।

स्वराणां स्वराः १२३८। धातुषु स्वराणां स्थाने स्वरा बहुलं भवन्ति। हवइ। हिवइ।

१. कृजः संज्ञेयम्।

अब आदेशविधि कहते हैं। जैसे—स्मृ धातु को नित्य भर सुभर आदेश कहे हैं। वे बहुलग्रहण से विकल्प से होंगे। अतः पञ्च में—‘अधो मनयाम्’ से मकारलोप। ‘अन्ते अरः’ से अर। सरइ। स्मरति। मस्जधातु को बुहु खुहु आदेश होते हैं, वे भी बहुलपद से विकल्प से होंगे। पञ्च में—‘उपरि लोपः कगड०’ से सलोप। ‘शेषादेशयो-द्वित्वमनादौ’ से द्वित्व। ‘शेषाणामदन्तता’ से अकारान्तता। ‘लादेशे वा’ से एत्व। मजइ, मजेइ। बहुलग्रहण से तच्च धातु को रंप वच्छ विकल्प से होंगे। पञ्च में—‘क्स्कक्षां खः’ से ख, ‘शेषादेशयोः’ से द्वित्व। ‘वर्गे (घु) युजः पूर्वः’ से ककार। अन्य कार्य पूर्ववत्। तक्खइ। तच्चोति। तथा शक धातु—‘शपोः सः’। ‘शेषाणामदन्तता’। ‘शकादीनां द्वित्वम्’। सक्खइ। सि का विकल्प से पूर्ववत् च को ख। ‘अन-दन्तानामद् वा’ से अकार। खिअइ। क्षयति। कहीं अन्य ही कार्य हो जाते हैं।

चिणइ। चुणइ। सद्दहणं। सद्दहाणं। धावइ। धुवइ। खवइ। रोवइ। कच्चिन्नित्यम्—देइ। लेइ। विहेइ। नासइ। आर्षे—वेमि।

व्यञ्जनादन्ते ॥२३९॥ व्यञ्जनान्ताद्धातोरन्ते अकारो भवति। भमइ। इसइ। कुणइ। चुम्बइ। भणइ। उवसमइ। पावइ। सिञ्चइ। रुन्वइ। मुसइ। हरइ। करइ। शवादीनां प्रायः प्रयोगो नास्ति।

स्वरादनतो वा ॥२४०॥ अकारान्तवर्जितात्स्वरान्ताद्धातोरन्ते अकारागमो वा भवति। पाइ। पाअइ। धाइ। धाअइ। जाइ। जाअइ। झाइ। झाअइ। जम्माइ। जम्माअइ। उव्वाइ। उव्वाअइ। मिलाइ। मिलाअइ। विक्केइ। विक्केअइ। होऊण। होअऊण (होइऊण)। अनत इति किम्। चिइच्छइ। डुगुच्छइ। जानातेः कर्मभावे-णव्वइ। णज्जइ। पक्षे—जाणिज्जइ, मुणिज्जइ। णाइज्जइ। नज्—पूर्वकस्य-अणाइज्जइ। न्याह्वजः कर्मभावे-बहिप्पइ। वाहरिज्जइ। आरभेः कर्मणि—आढप्पइ, आढवीअइ। झिह—सिचोः कर्मणि—सिप्पइ। ग्रहेः कर्मणि—वेप्पइ। गिणिहज्जइ। स्पृशेः कर्मणि—झिप्पइ। खिबिज्जइ। जीइइ। लज्जइ। लज्जत इत्यर्थः। विरेचयते—ओलुण्डइ। उरुलुण्णइ। पक्खत्थइ। विरेअइ। ताडयते—आहोडइ। विहोडइ। पक्षे—ताडेइ। उदधूलयते—गुण्ठइ। उदधूळेइ। नाशयते—विठडइ। नासवड। हारवइ। विप्पगालइ। पलावइ। नासइ। उत्पूर्वस्य घटोर्ध्वन्तस्य—उग्गइ। उग्गाडइ। सम्भावयते—आस-ड्वइ। सम्भावइ। उत्थह्वइ। उच्छालइ। गुल्लगुच्छइ। डप्पेलइ। उन्नावइ। उत्पूर्वस्य नमेर्ण्यन्तस्यैते प्रयोगाः। पट्ठवइ। पेण्डवइ। पट्ठावइ। प्रस्थापयतीत्यर्थः। अर्पयते—अल्लिवइ। चच्चुप्पइ। पणामइ। अप्पेइ। क्रमेः प्रयोगौ—णिडुवइ, कामेइ—इति। प्रकशायते—णुव्वइ। पयासअइ। विच्छोइ। बप्पेइ। कम्पयतीत्यर्थः। आरुहेर्ण्यन्तस्य—वळइ। आरोवेइ। रज्जेर्ण्यन्तस्य—रावेइ। रज्जेइ। घटयते—परिवाडेइ। घडेइ। रचयते—उग्गइ। अवहइ। विड-विड्डइ। रयइ। सम्पूर्वस्य तस्य—उवहत्थइ। सारवइ। समारइ। केलायइ। समारयइ।

अफुण्णादयः शब्दाः केन सह निपात्यन्ते। तत्तथा—

अफुण्णो—आक्रान्तः। उक्कोसं—उत्कृष्टम्। फुडं—स्पष्टम्। बोलीणो—अतिक्रान्तः। लुग्गो-रुग्णः। विडत्तं—वेदत्तं, अजितम्। निमिअं—स्थापितम्। चकिखअं—आस्वादितम्। हीसमणं—हेषितम्—इत्यादि।

धातवोऽर्थान्तरेऽपि ॥२४१॥ उक्तादर्थान्तरान्तरेऽपि धातवो वर्तन्ते। बलिः प्राणने पठितः खादनेऽपि वर्तते। वलइ। खाइति, प्राणनं करोति वा। एवम्—कलिः संख्यानेऽपि। कलइ।

जैसे-भविष्यदादिक अर्थों में एकवचन के परे ठा-झा-गा आदेश कहे हैं, ये अन्यत्र क्त्वा-तुमुन्-तव्य प्रत्ययों के परे भी होंगे। ठाऊण=स्थित्वा। झाऊण=ध्यात्वा। गाऊण=गात्वा। सर्वत्र 'क्त्वा तूण' से तूण 'कगचज' से तलोप। एवं-ठाउं। झाउं। गाउं। 'कगचज०' से तलोप। 'अधो मनयाम्' से यलोप। 'शेषादेशयोः' से द्वित्व। 'मो विन्दुः'। ठाअव्वं। झाअव्वं। गाअव्वं। इसीप्रकार संस्कृत में भी बहुल-ग्रहण से वर्णविपर्ययादिक होते हैं। जैसे-हिसि हिंसायाम्। हिनस्ति इति हिंसः प्राप्त था, हकार-सकार का विपर्यय करने से सिंहः होगा। पृषत् उदर यहाँ सूत्र से तलोप अप्राप्त था, बहुलग्रहण से लोप। इसी को 'पृषोदरादीनि यथोपदिष्टानि' कहा है। इस तरह सूत्र से प्रतिपाद्य जो कुछ भी है, बहुलग्रहण से प्रयोगानुकूल उस आगमादेश की कल्पना कर लेना।

इति श्रीमहामहोपाध्याय-अथुराप्रसादकृतायां प्राकृतप्रकाशव्याख्यायां हिन्दी-सरलाव्याख्यायां धातुविधिरष्टमः समाप्तः ।

जानाति, संख्यानं करोति वा। रिगिर्गतौ, प्रवेशेऽपि। रिगइ (रिग्गह, रिगइ)। प्रविशति, गच्छति वा। काङ्क्षतेर्वम्फ आदेशः प्राकृते-वम्फइ। अस्यार्थः-इच्छति, (पृच्छति) खादति वा। फक्कतेस्थक्क आदेशः थक्कइ। नीचां गतिं करोति, विलम्बयति वा। विलप्युपालभ्योर्झ आदेशः। झक्कइ। विलपति, उपालभते, भाषते वा। एवं-पडिवालेइ। प्रतीक्षते, रक्षति वा। केचित् कैश्चिदुपसर्गैर्नित्यम्। हरइ। सुध्यते। सहरइ। संवृणोति। अणुहरइ। सट्टशीभवति। नीहरइ। पुरीषोत्सर्गं करोति। विहरइ। क्रीडति। आहारइ। खादति। पडिहरइ। पुनः पूरयति। परिहरइ। त्यजति। उवहरइ। पूजयति। वाहरइ। आह्वयति। पवसइ। देशान्तरं गच्छति। उच्चुपइ। चटति। उछुइ। निःसरति। इति (१)। प्रायोऽत्र हेमानुसायादेशानाम्मुखः।

१. अत्र सूत्रसंख्या हेमचन्द्राभिधस्य शब्दानुशासनस्य परिशिष्टरूपस्याऽष्टमाध्यायस्य चतुर्थपादान्तर्गताऽवगन्ध्या।

अथ नवमः परिच्छेदः

निपाताः ॥ १ ॥

अधिकारोऽयम् । वक्ष्यमाणा निपातसंज्ञका वेदितव्याः । संस्कृतानु-
सारेण निपातकार्यं वक्तव्यम् ॥ १ ॥

निपाताः—अधिक्रियन्ते, अतः ये शब्दा वक्ष्यन्ते ते निपात-संज्ञका भवन्तु ।
ते च अव्ययनामानोऽपि भवन्ति । आ परिच्छेदसमाप्तेरयमधिकारो वेदितव्यः ।

सदृशं त्रिषु लिंगेषु सर्वासु च विभक्तिषु ।

वचनेषु च सर्वेषु यत्र व्येति तदव्ययम् ॥

इति प्रातिपदिकेभ्योऽस्य विशेषः ॥ १ ॥

अब इस परिच्छेद में निपातविधि कहते हैं—

निपाता इति । यह अधिकार सूत्र है । इसके अनन्तर सब शब्द निपातसंज्ञक होंगे और वे अव्यय-नाम-वाले होंगे अर्थात् उन्हें अव्यय भी कहेंगे । निपाताधिकार परिच्छेद की समाप्ति तक जानना । अब प्रथम अव्यय का स्वरूप बताते हैं । पुल्लिङ्ग, स्त्रीलिङ्ग, नपुंसकलिङ्ग इन तीनों लिङ्गों में, प्रथमा-द्वितीया आदि सातों विभक्तियों में और एकवचनादि सब वचनों में जो सदृश हो समानरूप से रहे, व्यय किसी प्रकार के नाश को न प्राप्त हो वह अव्यय कहा जाता है । यही प्रातिपदिक से अव्यय का विशेष है । प्रातिपदिक में लिङ्ग-वचन से भेद रहता है ॥ १ ॥

(कीस किमर्थे ।)

कीस किमर्थे^१—किमृशब्दस्य योऽर्थः तत्र कीस इति निपातः प्रयुज्यते । कीस तए मह कहिअं । किं त्वया मम कथितम् । अत्र किमर्थे कीस इति ॥

कीसेति । किमर्थ में कीस इस निपात का प्रयोग होता है । 'कीस तए मह कहिअं' । क्या तुमने मुझ से कहा । यहाँ किमृशब्द के अर्थ में कीस यह है ॥

हुं दानपृच्छानिर्धारणेषु ॥ २ ॥

हुं-इत्ययं शब्दो दानपृच्छानिर्धारणेष्वर्थेषु निपातसंज्ञो भवति । दाने यथा-हुं गेण्ह अप्पणो जीअं (गेण्ह ८-१५ सू० स्प०, अप्पणो ५-५५ सू० स्प०, जीअं २-२ ; ४-५ सू० स्प०, शे० सुगमम्) । पृच्छायाम्-हुं कधेहि साहुसु सम्भावं (कधेहि इति १२-३ शौरसेन्यां, थ = ध, ७-१८ विध्यादावेकत्वे सिप् = सुकृते^२ ७-३४ लादेशे सति, एत्वम्, मध्यमे २-२७ ध् = ह्, २-४३ ष् = स् । अन्त्ये ३-२ दलोपः, ३-५० भट्टि०, ३-५१ भ् = व्, प्राय इति २-२ वलोपो. न, ५-३ अमोऽकारलोपः, ४-१२

१. भामहवृत्ताविदं नोपलभ्यते सूत्रम् । २. 'सोहिंवा' ८।३।१७४ हेम० सू०-सोहिः ।

मवि०) । निर्धारणे-हुं हुवसु तुण्हिको (८-१ भू = हुव, ७-१८ सिप् = सु, अन्त्यः ३-५८ सू० द्रष्टव्यः) । हुं गृहाणात्मनो जीवम् । हुं कथय साधुषु सद्भावम् । हुं भव तूष्णीकः ॥ २ ॥

हुं दानपृच्छानिवारणेषु^१—दाने, पृच्छायां, निवारणे च हुं-इति निपातः प्रयुज्यते । हुं देवर ! गेण्हसु । हुं देवर ! गृहाण । अत्र हुं-शब्दो दानार्थं द्योतयति । हुं भण । अत्र हुं-शब्दः पृच्छां द्योतयति । हुं होसु तुण्हिको । हुं भव तूष्णीकः । अत्र हुं-शब्दः प्रतिषेधार्थं द्योतयति । निपाताः क्वचिद् वाचकाः, क्वचिद् द्योतकाश्चेति यथा-दर्शनमवगन्तव्यम् ॥ २ ॥

हुं-इति । दान-देना, पृच्छा-पूछना, निवारण-रोकना,—इन अर्थों के द्योत्य रहते अर्थात् कथंचित् प्रतीयमान रहते हुं इस निपात का प्रयोग होता है । ‘हुं देवर ! गेण्हसु’ । हाँ, देवर ग्रहण कीजिये । जो मैं दे रही हूँ, उसे लीजिये । यहाँ दानप्रतीत्यर्थं हुंशब्द है । हुं भण । हाँ कहिये । क्या पूछते हो । यहाँ पृच्छा अर्थ में हुंशब्द है । ‘हुं होसु तुण्हिको’ । हाँ चुप हो जाइये । अर्थात् अब आगे कुछ मत कहिये । यहाँ कथन निवारण अर्थ में हुंशब्द है । निपात कहीं पर वाचक और कहीं पर द्योतक प्रतीत होते हैं । वस्तुतः किसी आचार्य के मत से वाचक हैं और किसी के मत से द्योतक हैं । त्रिहार, आहार, संहार, परिहार-एक ही हृधातु में उपसर्गभेद से अनेक अर्थों की प्रतीति है । एवम्-प्रभवति, पराभवति, संभवति, अनुभवति, उद्भवति-इत्यादि ॥ २ ॥

विअ-वेअ अवधारणे^२ ॥ ३ ॥

विअ, वेअ इत्येतावधारणे निपातसंज्ञौ भवतः । एवं विअ । एवं वेअ । (एवं संस्कृतसप्तः, शो० स्प०) । एवमेव ॥ ३ ॥

विअ-वेअ^३ अवधारणे—निश्चयार्थं चिअ, चेअ इत्येतौ वर्तते । एसो चिअ सो राआ । एष एव स राजा-इति निश्चयः । स चेअ इयं णअरी । सैवेयं नगरी । अन्या न भवतीति निश्चयः । स चिअ, स ऋचेअ । सैव ॥ ३ ॥

चिअ-इति । चिअ, चेअ ये निपात निश्चय अर्थ में प्रयुक्त होते हैं । एसो चिअ सो राआ । यह वही राजा है । यहाँ निश्चयार्थक चिअ-शब्द है । सचेअ इअं णअरी । यह वही नगरी है अर्थात् दूसरी नहीं है—यह निश्चय है । इस प्रकार यहाँ निश्चयार्थक चेअ-शब्द है ॥ ३ ॥

ओ सूचनापश्चात्तापविकल्पेषु ॥ ४ ॥

ओ-इत्ययं शब्दः सूचनापश्चात्तापविकल्पेषु निपातसंज्ञो भवति । ओ चिरअसि (२-२ यलोपः, ७-२ सि) । गाथासु द्रष्टव्यः ॥ ४ ॥

ओ सूचनापश्चात्तापविकल्पेषु—सूचना=सामिप्रायमुद्देशकथनम् । पश्चात्तापः=अनुशयः । विकल्पः=इदम्, इदं वेति पाक्षिको विधिः । एषु त्रिष्वर्थेषु ओ इति निपातो

१. एष पाठः संजीवनीसमतः । २ विअ चेअ चिअ । हुं चिअ । तुमं चिअ । अहमेव—त्वमेव । का० पा० । ३. विअ-वेअ—इति भामहसमतः पाठः ।

वर्तते । ओ अविणयजत्तणिला । ओ अविनययत्तवती । अत्र ओ-शब्दः पूर्वकृतस्वकी-
याकरणीयसूचकत्वं द्योतयति । ओ ण पसण्णम्हि । ओ=किमिति न प्रसन्नाहमभवम् इति
पश्चात्तापं द्योतयति । ओ अणुणेमि । ओ अनुनयामि । अत्र विकल्पार्थं ओशब्दः ॥ ४ ॥

ओ-इति । सूचनादिक अर्थों में 'ओ' इस निपातसंज्ञक का प्रयोग होता है ।
सूचना-अभिप्रायपूर्वक किञ्चिन्मात्र वस्तु की सूचना । पश्चात्ताप-पछुताना । विकल्प-
यह अथवा यह—इस प्रकार पाल्कि विधि, विफल कहाता है । इन अर्थों में ओ यह
निपात होता है । ओ अविणयजत्तणिला । अविनय में यत्तवती थी । यहाँ पूर्वकृत यत्त
के अकरणीयत्व की सूचना है । ओ ण पसण्णम्हि । ओ में क्यों न प्रसन्न हो गयी ।
यहाँ प्रसन्न न होने के पश्चात्ताप को यह सूचित करता है । ओ अणुणेमि । अच्छा यदि
नहीं मानता है तो मैं पैरों में पड़ूँगा=अनुनयविनय करूँगा । यहाँ विकल्पार्थक
ओशब्द है ॥ ४ ॥

इरकिरकिला अनिश्रिताख्याने ॥ ५ ॥

इर, किर, किल इत्येते शब्दा अनिश्रिताख्याने निपातसंज्ञका भव-
न्ति । पेक्ख इर तेण हदो (आदिमः ६-५१ सू० द्रष्टव्यः । तेण ४-६
तदोऽन्त्यलोपः, ५-१२ एत्वं, ५-४ टा = ण^१ । अन्त्यः ४-६ हनोऽन्त्य-
लोपः, १२-३ त = द, ५-१ ओ) । अज्ज किर तेण ववसिओ । (व्यव-
सित इत्यत्र ३-२ यलोपः, प्राय इति २-२ वलोपो न, २-२ तलोपः,
५-१ ओ, शो० स्प०) । अअं किल सिविणओ (२-२ यलोपः, ४-१२
मर्वि०, शो० स्प० । अन्त्यं १-३ सू० द्रष्टव्यम्) । प्रेक्षस्व किल तेन
हतः । अद्य किल तेन व्यवसितः । अयं किल स्वप्नः ॥ ५ ॥

इर-किर-किला अनिश्रयाख्यानेषु^२—इर-किर-किलाः शब्दाः अनिश्रयस्य अस-
म्यगर्थस्य आख्याने प्रतिपादने प्रयुज्यन्ते । इह इर दिट्ठो दइओ । इह किल द्दो
दयितः । अत्र इरशब्दः स्थानदर्शनादेव निश्चितार्थं वक्ति, इति असम्यगेव निश्चया-
ख्यानम् । एत्थ किरालिंओ । अत्र किलालिङ्गितः । अत्र किरशब्दः स्थानस्थालिङ्ग-
नस्य असम्यगर्थतां द्योतयति । ण किल रमिओ । न किल रमितः । अत्र किलशब्दः
रमितार्थप्रतिषेधस्य अपरिस्फुटतां कथयति ॥ ५ ॥

इरेति । इर-किर-किल ये शब्द अनिश्रय असम्यग् अर्थ के प्रतिपादन में प्रयुक्त होते
हैं । इह इर दिट्ठो दइओ । यहाँ पर प्रिय को देखा था । यहाँ पर किल (इर)-शब्द
स्थानदर्शन से ही निश्चित अर्थ को कहता है, अतः शब्द के प्रयोग से असम्यक् प्रकार
से निश्चय को कहता है । एत्थ किरालिंओ । यहाँ पर आलिङ्गन किया गया । यहाँ
किरशब्द स्थानस्थ आलिङ्गन के अपरिस्फुटार्थ को सूचित करता है । ण किल रमिओ ।
यहाँ किलशब्द रमणप्रतिषेध को अपरिस्फुट सूचित करता है । अर्थात्-रमणप्रतिषेध
को स्फुटतया नहीं कहता है ॥ ५ ॥

१. तेनेत्यत्र २-४२ इति णत्वमात्रमिति केचित् । २. संजीवनीसंमतः पाठः ।

हुं कखु निश्चयवितर्कसंभावनेषु ॥ ६ ॥

हुं, कखु इत्येतौ निश्चयवितर्कसंभावनेषु निपातसंज्ञकौ भवतः । हुं रक्खसो (हुं स्प०, ३-२९ क्ष = ख, ३-५० खद्वि०, ३-५१ ख = क, ४-१ ह्रस्वः, ५-१ ओ) । गुरुओ कखु भारो (५-१ ओत्वम्, अन्य-त्स्पष्टम्) । हुं राक्षसः । गुरुः खलु भारः ॥ ६ ॥

हु-कखु निश्चयवितर्कसंभावनासु^१—निश्चयो = विश्वासः । वितर्कः = विमर्शः । संभावना = उत्कटैककोटिस्वरूपाशङ्कासंभावना । कार्याध्यवसायस्वरूपेत्यर्थः, एष्वर्थेषु हु, कखु एतौ निपातौ स्तः । अज्ज हु दीसइ दइआ । हु-निश्चयेन । अद्य दयिता दृश्यते । अत्र हुशब्दो निश्चयं बोधयति । एवमेव कखुशब्दप्रयोगेऽपि । अज्ज कखु एसा मं पलोएइ ! अद्य खलु एसा मां प्रलोकयेत् । अत्र कखुशब्दः निश्चयं द्योतयति । ण हु दिट्ठो तइ अज्जवि । न हु दृष्टवत्याऽद्यापि । अत्र हुशब्दो वितर्कं द्योतयति । पेच्छ कखु दारम्मि सो कदावि ठिओ होज्ज । प्रेक्षस्व खलु द्वारे स कदापि स्थितो भविष्यति । अत्र कखुशब्दो द्वारदेशस्थितिविमर्शोत्पत्तिद्योतकः । एवं हुशब्दप्रयोगः । संभावनायाम्-अच्छ ताव हु णइए । आस्तां तावत् खलु नद्याः । अत्र हुशब्दो नदीपारगमनसंभावनां द्योतयति । खणा कखु वच्चामि जलणिहिणो पारं । क्षणात् खलु व्रजामि जलनिधेः पारम् । अत्र कखुशब्दः सागरपारतीरप्राप्त्यवसायद्योतनार्थः । एवं यथायथं हु-कखु-शब्दौ निश्चयाद्यर्थं प्रकाशयतः ॥ ६ ॥

हु-इति । निश्चयादिक अर्थों में हु, कखु ये निपात प्रयुक्त होते हैं । निश्चय-विश्वासात्मक स्थिरज्ञान । वितर्क-विमर्श । संभावना-उत्कटकोटिस्वरूपा शङ्का अर्थात् शङ्कास्पदकार्याध्यवसायस्वरूपज्ञान । अज्ज हु दीसइ दइआ । हु निश्चयेन अद्य दयिता दृश्यते । यहाँ हुशब्द निश्चय को द्योतित करता है । इसी प्रकार कखु (खलु) शब्द के प्रयोग में भी जानना । अज्ज कखु एसा मं पलोएइ । आज वह मुझे देखेगी । यहाँ निश्चय को खलुशब्द बोधित करता है । ण हु दिट्ठो तइ अज्ज वि । आज भी नहीं देख पड़ा । यहाँ हुशब्द वितर्क को प्रकाशित करता है । एवं कखु शब्द के प्रयोग में-पेच्छ कखु दारम्मि सो कदावि ठिओ होज्ज । देखो कदाचित् वह दरवाजे पर स्थित होगा । यहाँ कखुशब्द द्वार पर ठहरने के विमर्श को बोधित करता है । संभावना में हु शब्द-अच्छ ताव हु णइए । संभवतः नदी के पार होगा । यहाँ हुशब्द नदी के पार जाने की संभावना को कहता है । कखुशब्द-खणा कखु वच्चामि जलणिहिणो पारं । क्षणमात्र में मैं समुद्र के पार जाता हूँ । यहाँ कखुशब्द समुद्र के पार जाने के उद्योग-साहस से पार-प्राप्ति-सिद्धि संभावना को सूचित करता है । इसी तरह अन्यत्र भी हु-कखुशब्द पूर्वोक्त निश्चयादिक अर्थों को यथास्थान प्रकाशित करते हैं ॥ ६ ॥

णवरः केवले^२ ॥ ७ ॥

१. अयं पाठः संजीवन्यादिसंमतः । नेदं सूत्रं संजीवन्यादौ ।

णवरः इत्ययं शब्दः केवलेऽर्थे निपातसंज्ञो भवति । णवर अण्णं (अन्नशब्दस्य २-४२ नू = ण, ४-१२ मर्वि०^१) ॥ ७ ॥

(इजेराः पादपूरणे ।)

इजेराः पादपूरणे^२—इ-जे-र इत्येते निपाताः पादपूरणे वर्तन्ते । न्यूनपाद-पूरणमेव एषां प्रयोजनम् । 'एस इ तदा पञ्चटो' । एष तथा प्रवृत्तः । अत्र इकारः पादपूरणमात्रे वर्तते । न्यूनपादपूरणमेवैतेषां प्रयोजनम् । वृत्तभङ्गभयात् इकारस्तत्पूर्त्यै प्रयुक्तः । 'लंभइ जे पेक्खेउं' । लभ्यते प्रेक्षितम् । अत्र 'जे' इति पादपूरणमात्रे । यत्तु सदानन्देन वसन्तराजेन च 'पेक्खिउं' इति प्रयुक्तम्, तन्न समीचीनम् । तथासति एक-मात्रा न्यूनैवावतिष्ठते । तस्मात्—'ए च क्त्वातुमुत्तव्यभविष्यत्सु' इत्येकारः । 'पे-क्खेउं' इति युक्तः पाठः । ण र तए वि (कहिओ सो) । न त्वयापि कथितः सः । अत्र रेफः पादपूरणार्थः ॥

इजेरा इति । इ-जे-र ये निपात श्लोक की पादपूर्ति के लिये होते हैं । न्यूनपाद की पूर्ति ही इनका प्रयोजन होता है अर्थात् इनका अर्थ कुछ नहीं होता । 'एस इ तदा पञ्चटो' । यहाँ वृत्त में एक मात्रा कम होती थी; अतः इकार का प्रयोग किया है, जिससे छन्दोभङ्ग न हो । एवं जे-शब्दप्रयोग में—'लंभइ जे पेक्खेउं' । यहाँ जे पादपूर्ति मात्र के लिये है । 'पेक्खेउं' यहाँ 'ए च क्त्वा' से एकार करने से पादपूर्ति होगी । अन्यथा फिर भी एक मात्रा न्यून होने से छन्दोभङ्ग हो जायगा । 'ण र तए वि कहिओ सो' । यहाँ रेफ पादपूर्त्यर्थमात्र है ॥

आनन्तर्ये णवरि ॥ ८ ॥

णवरि इत्ययं शब्द आनन्तर्ये निपातसंज्ञो भवति । णवरि (स्पष्टम्) ॥

आनन्तर्ये णवरि—अनन्तरस्य भावः आनन्तर्यम्, तस्मिन् णवरि इत्ययं निपातो वर्तते । णवरि छिण्णं सीसं रणे रिउणो । अनन्तरं छिन्नं शीर्षं रणे रिपोः । अत्र णवरिशब्दः शिरश्छेदनस्य आनन्तर्यं द्योतयति । केचित्तु—'णवरि केवलानन्तर्ययोः' इत्येवं सूत्रं पठन्ति । तन्मते-रणे रिपोः केवलं शिरश्छिन्नम्—इत्यपि भवति ॥ ८ ॥

आन—इति । आनन्तर्यं अर्थ में 'णवरि' इस निपात का प्रयोग होता है । 'णवरि छिण्णं सीसं रणे रिउणो' । इसके अनन्तर संग्राम में शत्रु का शिर काट दिया । यहाँ णवरि-शब्द आनन्तर्य अर्थ को कहता है । कईएक आचार्य—'णवरि केवलानन्तर्ययोः' ऐसा सूत्र मानते हैं । उनके मत से केवल अर्थ में भी 'णवरि'शब्द है । तो यह भी अर्थ होगा कि—केवल शिर काटा ॥ ८ ॥

(उ क्षेपविस्मयसूचनासु ।)

उ क्षेपविस्मयसूचनासु^३—क्षेपः = तिरस्कारः । विस्मयः = आश्चर्यम् । सूचना =

१. केवलमत्रमित्यर्थः । केचित्तु अन्यशब्दस्य ३-२ यलोपः, २-४२ न-ण, ३-५० णद्धि०, शे० पू० । २. नेदं भामहवृत्तौ सूत्रम् । ३. नास्तीदं भामहवृत्तौ सूत्रम् ।

अभिप्रायपैशुन्यम् । एष्वर्थेषु उ इति निपातः प्रयुज्यते । उ अम्ह ण तेण कज्जं । उ अस्माकं न तेन कार्यम् । अत्र तस्य प्रयोजनेऽपि प्रयोजनं नास्तीति अधिद्वेषो बोध्यते । उ सो एस इह कुदो आअदो । उ स एष इह कुत आगतः । अत्र उशब्दः तदागमने आश्चर्यं जनयति । सहि उ विलक्खो व्व । सखि ! उ विलक्ष इव । अत्र वैलक्ष्यजनन-कारणाभिप्रायस्य सूचना उशब्देन द्योत्यते ॥

उ-इति । चेपादिक अर्थों में उ इस निपात का प्रयोग होता है । चेप = तिरस्कार । विस्मय = आश्चर्य । सूचना = अभिप्राय का संक्षेप कहना । चेप-‘उ अम्ह न तेण कज्जं’ । उ-सुक्षे उससे कोई कार्य नहीं है । कार्य रहते हुये भी कार्य का निषेध करना तिरस्कार है । उ-पद से उसका बोध होता है । आश्चर्य-‘उ सो एस इह कुदो आअदो’ । यहाँ उशब्द उसके आगमन में आश्चर्य को कहता है । सूचना-‘सहि उ विलक्खो व्व’ । हे सखि ! वह विलक्ष-सा हो गया । यहाँ वैलक्ष्योत्पादक कारण के अभिप्राय की सूचनामात्र उशब्द से प्रकाशित होती है ॥

किणो प्रश्ने ॥ ९ ॥

किणो इत्ययं शब्दः प्रश्ने निपातसंज्ञो भवति । किणो धुव्वसि (८-५७ य = व्व, ७-२ थास् = सि) । किणो हससि (किणो स्प०, ७-२ सिप् = सि) । किन्नु धूयसे । किन्नु हससि ॥ ९ ॥

किणो प्रश्ने — किणो-इति निपातः प्रश्नेऽयं वर्तते । सुहअ किणो कहेसि मं । सुभग ! किं कथयसि माम् । अत्र किणो-इति प्रश्नार्थवाचकः । कीस-किमर्थे वर्तते । किणो-इति तु प्रश्ने । इत्यनयोः अर्थभेदे अर्थभेदो न कर्तव्यः । तथा चोक्तम्-‘सम्भवत्येकवाच्यत्ये वाक्ये भेदश्च नेष्यते’ ॥ ९ ॥

किणो-इति । किणो यह निपात प्रश्न अर्थ में है । ‘सुहअ किणो कहेसि मं’ । हे सुभग सुक्षे क्या कहते हो ? यहाँ किणोशब्द प्रश्नार्थ में है । कीस यह किमर्थ में है और किणो यह प्रश्न में है । इस प्रकार इनका परस्पर अर्थ में अभेद ही है । अर्थ में भेद नहीं करना । कहा भी है कि-एक वाच्य रहने पर वाक्य भेद नहीं करना-इति ॥ ९ ॥

अब्बो दुःखसूचनासम्भावनेषु ॥ १० ॥

अब्बो इत्ययं शब्दो दुःखसूचनासम्भावनेषु निपातसंज्ञो भवति । दुःखे-अब्बो कज्जलारसरज्जिएहि अच्छीहि^३ (अब्बो स्प०, कज्जलारसेति संस्कृतसमः शब्दः, रजितेत्यस्य २-२ तलोपः, ५-१२ अ = ए, ५-५ भिस् = हि । अन्त्ये २-३० क्ष = छ, ३-५० छद्वि०, ३-५१ च् = छ, ४-२० स्त्रीत्वे ई, ४-५ भिस् = हि) । सूचनायाम्-अब्बो अवरं विअ (२-२५ प = व, ५-३ अमोऽकारलोपः, ४-१२ मबिं०, शे० ९-३ सू० स्प०) । सम्भावने-अब्बो णमिव अत्तुं (३-१ दलोपः, ३-५० तद्वि०, ४-१२

१. किणो कीस किमु परिप्रश्ने । का० पा० । २. अब्बो अब्बो, वो । अथो दुःख-सूचनाभाषणेषु । का० पा० । ३. प्राकृते द्विवचनाभावात् बहुवचनम् ।

मविं०) । अहो कज्जलरसरञ्जिताभ्यामक्षिभ्याम् । अहो अपरमिव । अहो एनमिवात्तुम् ॥ १० ॥

अव्वो दुःखसूचनासंभाषणेषु^१—दुःखे, सूचनायां, सम्भाषणे च अव्वो इति निपातो वर्तते । ‘अव्वो महपिअविरहो’ । अव्वो मम प्रियविरहः । इत्यत्र अव्वो इति निपातो विरहदुःखातिशयावेदकः । सहि ! एस निट्ठुरो अव्वो^२ । अत्र अव्वोशब्दः अति-निष्ठुरतासूचकः । सख्या सह संभाषणेऽपि अव्वोशब्द इहावस्थितः । तदर्थय्योतनद्वारेण प्रयुक्तः । अव्वो-इति निपातः आश्चर्यद्योतनेऽपि क्वापि दृश्यते । अव्वो वल्लह किमिणं । आश्चर्यं वल्लभ ! किमिदम् । अत्राश्चर्यद्योतकोऽयम् अव्वोशब्दः ॥ १० ॥

अव्वो इति । दुःखादिक अर्थों में निपात अव्वो का प्रयोग होता है । ‘अव्वो महपिअविरहो’ । यहाँ अव्वो यह निपात प्रियविरहदुःखातिशय का सूचक है । ‘सहि एस निट्ठुरो अव्वो’ । यहाँ अत्यधिक निष्ठुरतासूचक है । यहाँ अव्वोशब्द संभाषण में भी है । क्योंकि उसी अर्थ को संभाषण-द्वारा सूचित करता है । अव्वो यह आश्चर्य प्रकाशन में भी होता है । अव्वो वल्लह किमिणं । हे प्रिय ! यह क्या है ? यहाँ आश्चर्यसूचक अव्वोशब्द है ॥ १० ॥

अलाहि निवारणे ॥ ११ ॥

अलाहि इत्ययं शब्दो निवारणे निपातसंज्ञो भवति । अलाहि कलह-लेसेण । अलाहि कलहवन्धेण । (संस्कृतसमौ कलहो बन्धश्च, २-४३ श = स्, ५-४ टा = ण, ५-१२ ए, शो० स्प०) । अलं कलहलेशेन । अलं कलहवन्धेन ॥ ११ ॥

अलाहि निवारणे—अलाहि इत्ययं निपातः निवारणेऽर्थे वर्तते । अलाहि तुम्हे अम्हणामेण । अलं तव अस्मदीयनाम्ना । अन्यः कश्चिन्नामग्रहणात् अलाहि-इत्यनेन निपातेन प्रतिषिध्यते ॥ ११ ॥

अलाहीति । निवारण अर्थ में अलाहि यह निपात है । अलाहि तुम्हे अम्हणामेण । हमारा नाम न लीजिये और किसी का नाम लें । यहाँ अलाहि इस निपात से नाम-ग्रहण का प्रतिषेध है ॥ ११ ॥

अइ-वले सम्भाषणे ॥ १२ ॥

अइ, वले इत्येतौ शब्दौ सम्भाषणे निपातसंज्ञकौ भवतः । अइ मूलं पस्सइ (अइ स्प०, मूलं संस्कृतसमः, शो० ३-३ रलोपः, २-४३ श, प् = स्, ३-२ यलोपः, ८-४६ उदीर्घः, ७-३१ ति = इ) । वले किं कलेसि (वले स्प०, किं संस्कृतसमः, २-२ यलोपः, ७-२ सिप् = सि, ७-३४ एत्वं कले, शो० स्प०) । अपि मूलं प्रशुष्यति । वले किं कलयसि ॥ १२ ॥

अइ-रणे संभाषणे^२—अइ-रणे-इत्येतौ निपातौ संभाषणे = निरूपणेऽर्थे वर्तते ।

१. संजीवन्त्यादिसमतः पाठः ।

२. ‘रणे’ इत्यस्य स्थाने ‘वले’ इति भामहे पाठः ।

अइ पिअतम खणं दिअहो । अयि प्रियतम ! क्षणं दिवसः । अत्र क्षणम्-अर्थं संभाव-
यन् 'अइ'शब्दः संभाषितः । अज्ज रणे नाह गम्मइ घराउ । अद्य नाथ ! गम्यते
गृहात् । अत्र रणे-शब्दः गमनस्य संभाषणं बोधयति ॥ ११ ॥

अइ-इति । संभाषण और निरूपण अर्थ में 'अइ-रणे' ये दो निपात प्रयुक्त होते
हैं । 'अइ पिअतम खणं दिअहो' । यहाँ क्षणमात्र अभी दिन है, इस अर्थ को सूचित
करता हुआ संभाषण में अइशब्द का प्रयोग है । एवम्-'अज्ज रणे नाह गम्मइ घराउ ।
यहाँ 'रणे' यह सप्तम्यन्तानुकरणस्वरूप निपात गमन-संभाषण में प्रयुक्त है, अंग्रमार्थ
रणशब्द का सप्तम्यन्त रूप नहीं है । तो यह अर्थ होता है-हे नाथ ! आज घर से जा
रहे हैं । यहाँ गमन-संभाषण में 'रणे'शब्द प्रयुक्त है ॥ १२ ॥

णवि वैपरीत्ये ॥ १३ ॥

णवि-इत्ययं शब्दो वैपरीत्ये निपातसंज्ञो भवति । णवि तह पइसइ
वालां (तह १-१० सू० स्प०, ३-३ रलोपः, ७-१ ति = इ, बाला इति
संस्कृतसमः) । विपरीतं तथा प्रहसति वाला ॥ १३ ॥

सू कुत्सायाम् ॥ १४ ॥

सू इत्ययं शब्दः कुत्सायां निपातसंज्ञो भवति । सू सिविणो (सिवि-
णो १-३ सू० स्प०) । धिक् स्वप्नः ॥ १४ ॥

धू कुत्सायाम्—धू-इत्ययं निपातः कुत्सायां वर्तते । कुत्सा = निन्दा । धू तुह
सवत्तिचरिअं । धिक् तव सपत्नीचरितम् । अत्र धूशब्देन सपत्नीचरितस्य निन्दा
प्रतीयते ॥ १४ ॥

धू-इति । धू यह निपात निन्दा अर्थ में है । 'धू तुह सवत्तिचरिअं' । तुम्हारी सवत
के चरित्र को धिक्कार है । यहाँ धूशब्द से निन्दा प्रतीयमान है ॥ १४ ॥

रे-अरे-हिरे सम्भाषणरतिकलहाक्षेपेषु ॥ १५ ॥

रे, अरे, हिरे इत्येते शब्दाः सम्भाषण-रतिकलहा-क्षेपेषु निपात-
संज्ञा भवन्ति यथासंख्यम् । रे मा करेहि । नाओसि अरे । दिट्ठोसि हिरे
(रे स्प०, संस्कृतसमो मा-शब्दः, १२-१५ कृज् = कर, ७-३४ एत्वं, १२-
२७ परस्मैपदं, संस्कृतवत् लोटः सेहिः) । (२-४२ न् = ण, २-२ गलोपः,
७-६ स्प० सि, अरे स्प०) । (१-१८ ऋ = इ, ३ = १० घृ = ठ, ३-५०
ठद्धि०, ३-५१ ठ-ठ, ५-१ ओ) । रे मा कुरुष्व । नागोसि अरे । दट्ठोऽसि
हिरे ॥ १५ ॥

रे-अरे-हरे संभाषणरतिकलहाक्षेपेषु^३—संभाषणम् = पारस्परिककथनम् ।
रतिकलहः = निधुवनकेलिः । क्षेपः = तिरस्कारः । एवर्थेषु यथासंख्यं रे, अरे, हरे-इति
निपाता वर्तन्ते । णिसुअं जं रे जंपसि । निश्रुतं यत् रे जल्पसि । अत्र रेशब्दः संभा-

१. नेदं सूत्र संजीव-न्यादिषु, अतो नास्य चांद्रिकाव्याख्या, नापि हिन्दीदीका ।
२. 'वू'स्थाने 'सू' इति भामहे । ३. संजीवनीसंमतः पाठः ।

षणं द्योतयति । देहि अरे णिवसणं । देहि अरे निवसनम् । अत्र अरेशब्दः प्रार्थनाभि-
प्रायरतिकलहद्योतकतां विधत्ते । हरे धट्ठो । अहो धृष्टः । अत्र हरेशब्दः धृष्टत्वलक्षणम्
अधिज्ञेयम् उद्बोधयति ॥ १५ ॥

रे अरे-इति । संभाषणादिक अर्थों में रे-अरे-हरे का यथाक्रम प्रयोग होता है ।
संभाषण = परस्पर बातचीत करना, उसमें 'रे' इस निपात का, रतिकलह = निधुवन-
केलि, इसमें 'अरे' इस निपात का, ज्ञेय = तिरस्कार, इसमें 'हरे' इस निपात का
प्रयोग होता है । णिसुअं जं रे जंपसि । हाँ सुना, जो कहते हो । यहाँ रे-शब्द से
संभाषण प्रतीत है । देहि अरे णिवसणं । यहाँ अरेशब्द वसनप्रार्थना से रतिकलह
को द्योतित करता है । हरे धिट्ठो । यहाँ हरेशब्द धृष्टस्वरूपात्मक अधिज्ञेय = तिरस्कार
को कहता है ॥ १५ ॥

मिमवमिवविआ इवार्थे ॥ १६ ॥

मिमव, मिव, विअ इत्येते शब्दा इवार्थे निपातसंज्ञका भवन्ति ।
गअणं मिमव, गअणं मिव, गअणं विअ कस्सणं (२-२ गल्लोपः, २-४२
नू = ण्, ५-३० चि०), (अन्ये ३-६१ वर्णं नित्यं विप्रकर्षः । पूर्वस्य
तत्स्वरता च) । गगनमिव कृष्णम् ॥ १६ ॥

पिव-मिव-विव-व इवार्थे^१—एते चत्वारः शब्दा निपाता इवार्थे उपमानोत्प्रेक्षादौ
वर्तन्ते । रंभा पिव रूवेण । रम्भेव रूपेण । हरिणी मिव तरलपेच्छिण्ण । हरिणीव
तरलप्रेक्षितेन । हंसी विव गमणेण । हंसीव गमनेन । सीअ व्व सईत्तणेण । सीतेव
सतीत्वेन । अत्र 'सिवादिषु चे'ति विकारस्य द्वित्वम् । एवमन्येऽपि निपाताः सन्ति ।

अनारम्भे च ज्ञेये च पश्चात्तापविषादयोः ।

निश्चये च बुधैः प्रोक्तो निपातो हन्त इत्ययम् ॥ १ ॥

हन्त वाच्यविभूषायां हे इत्यामन्त्रणे भवेत् ।

आ-शब्दोऽपि भवत्यर्थे नाम इत्येवमर्थकः ॥ २ ॥

हज्जे-हण्डे-हले-इत्यादयः सम्बोधने मताः ।

इवार्थे ण इति कापि हा खेदानुपतापयोः ॥ ३ ॥

अलं-अलं विषादायौ अप्यर्थोऽपि इ इत्ययम् । इति ।

एवं चवादयः शब्दाः अर्थानतिक्रमेण अव्ययत्वेन अवगन्तव्याः ।

च वा ह हे अहो हंहो णमे आहो हही सिहो ।

अविमो मुत्तु अह हो इत्यायास्तु चवादयः ॥

आहो अहो उताहो च है हे भो भोस्तथैव च ।

हंहो इत्यादयः शब्दाः स्युः संबोधनबोधकाः ॥-॥ १६ ॥

पिवेति । ये चार पिवादिक निपातशब्द इवार्थ में अर्थात् कहीं उपमान में और
कहीं उत्प्रेक्षा अर्थ में होते हैं । 'रंभा पिव रूवेण' । यहाँ पिवशब्द से सादृश्य प्रतीति है ।

१. एष पाठः संजीवन्यनुगामी ।

रूप से रम्भा के सदृश । 'हरिणी मित्र तरलपेच्छिण' । तरल-प्रेक्षण से हरिणी के सदृश । यहाँ मित्रशब्द इवार्थ में है । 'हंसी विव गमणेण' । यहाँ विवशब्द इवार्थ में सादृश्य बोधक है । एवं 'सीअ व्व सईत्तणेण' । यहाँ वशब्द इवार्थ में है । 'सेवादिषु च' से वकार को द्वित्व होगा । यहाँ कहीं-कहीं प्रसङ्गानुरूप उत्प्रेक्षा भी हो सकती है । जैसे रूप से रम्भा हो । गमन से मानो हंसी ही है । इत्यादि यथास्थान समझ लेना । इसी प्रकार और भी निपात हैं और वे विभिन्न अर्थों में होते हैं । जैसे—'हन्त' यह अव्यय अनारम्भ में, क्षेप=तिरस्कार में, पश्चात्ताप=कृतकार्य के संताप में, विषाद=दुःख में और निश्चय=ऐसा ही है—इसमें, विद्वानों ने इन अर्थों में हन्त अव्यय को माना है और वक्तव्य के सौन्दर्य में भी हन्तशब्द होता है । 'हे' यह संबोधन में । 'आ' यह हो गया, हो रहा है—इस अर्थ में है । 'नाम' यह ऐसा ही है इसमें और संभावना में भी होता है । हञ्जे=चेटी के संबोधन में, हण्डे=नीच के संबोधन में, हले=सखी के संबोधन में हैं । 'ण' इवार्थ में, 'हा' खेद और संताप अर्थ में है । 'अलं' यह पर्याप्त अर्थ में और विषाद अर्थ में है । 'इ' यह अव्यय अपि के अर्थ में है । इसी प्रकार च-वा इत्यादिक अव्ययों को भी जानना । च, वा, ह, हे, अहो, हंहो, णमे, आहो, हही, सिंहो, अविमो, मुत्तू, अह, हो-इत्यादिक चादि अव्यय हैं । आहो, अहो, उताहो, हे, हे, भो, भोः, हंहो-इत्यादिक संबोधन में प्रयुक्त होते हैं, क्योंकि संबोधन के बोधक हैं ॥ १६ ॥

अज्ज आमन्त्रणे ॥ १७ ॥

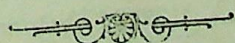
अज्ज इत्ययं शब्द आमन्त्रणे निपात्यते । अज्ज महाणुहाव ! किं करोसि (अज्ज रूप०, २-४२ न=ण, २-२७ भ=ह, प्राय इति २-२ वलोपो न । ७-२ सि, शेषं ९-१५ सू० स्पष्टम्) । अहो महानुभाव ! किं करोषि ॥ १७ ॥

वेच्च^१ आमन्त्रणे—आमन्त्रणम्=आह्वानम् । तस्मिन् अर्थे वेच इत्ययं निपातो वर्तते । वेच देवर ! जाणसु । हे देवर ! जानीहि । अत्र वेचशब्दः आमन्त्रणार्थं व्योतयति । देश्यां पुनरयम् अन्यार्थेष्वपि दृश्यते । यथा—'वेचवेव्वलिअौ स्यातां वारणे तूरणे तथा' ॥ १७ ॥

वेच्च=इति । वेच्च यह निपात आमन्त्रण अर्थ में रहता है । वेच्च देवर ! जानीहि । हे देवर ! आप जानिये । यहाँ आमन्त्रण अर्थ में वेचशब्द है । यह आमन्त्रण को सूचित करता है । वेच्च यह निपात देशी में अन्य अर्थों में भी प्रयुक्त है । 'वेच्च-वेव्व-लिअ' ये वारण अर्थ में और तूरण=शब्दकरना अथवा शीघ्रता में हैं ॥ १७ ॥

शेषः संस्कृतात् ॥ १८ ॥

इति श्रीवररुचिकृते प्राकृतप्रकाशे नवमः परिच्छेदः ।

१. 'अज्ज' इति 'वेच्च' इत्यस्य स्थाने पाठो भामहवृत्तौ दृश्यते ।

उक्तादन्यः शेषः । प्रत्ययसमासतद्धितलिङ्गवर्णादिविधिः शेषः
संस्कृतादवगन्तव्यः । इह ग्रन्थविस्तरभयाच्च दर्शितः ॥ १८ ॥

इति श्रीभामहविरचितायां मनोरमायां निपातसंज्ञाविधिर्नाम नवमः परिच्छेदः ।

शेषाः संस्कृतात्—उक्तेभ्योऽन्ये शेषाः । सुप्तिङ्तद्धितसमासप्रत्याहारकारक-
लिङ्गसंख्यादयोऽत्र नोक्ताः, ते संस्कृतात् समीच्यावगन्तव्याः । उक्तं च—‘प्राकृतं संस्कृ-
तयोनि’—इति । प्रकृतेः संस्कृतात् आगतं प्राकृतम् । संस्कृतं च—

इन्द्रश्चन्द्रः काश्यपश्च कपिलः शाकटायनः ।

पाणिन्यमरजैनेन्द्रा इत्यष्टौ शाब्दिका मताः ॥

एभिः प्रणीतं प्रकृतिप्रत्ययविभागेन । तत्संपादनं लोकप्रसिद्धम् । क्वचिच्च-उक्तलक्षण-
मपि बाधित्वा एकदेशसंस्कृतमुपपाद्य व्याक्रियते । यथा—‘वचन्ते पित्रमि भणित्रं’ ।
व्रजति प्रिये भणितम् । व्रज् गतौ । शतृ-प्रत्यये । ‘चो व्रजिनृत्योः’ इति जकारस्य ‘च’
इत्यादेशः । ‘न्तमाणौ शतृशानचोः’ इति न्त इत्यादेशः । एवं वचन्तशब्दात् सप्तम्ये-
कवचने ङिः । ‘ङेरैम्मी’ इति ए इत्यादेशः । क्वचिदपि लोपः—न्तगतस्याकारस्य
लोपः । वचन्ते । ‘सर्वत्र ष्वराम्’ इति रेफस्य, ‘कगचजे’ति यकारस्य च लोपः ।
‘ङेरैम्मी’ इति मि । पित्रमि । शतृ-क्तप्रत्ययाविधानात् संस्कृतस्यैकदेशमुपपाद्य
व्याख्यातम् । क्वचिच्च संस्कृतोपपाद्यमाश्रित्य एकदेशेन व्याख्यायते । यथा—
शिरस्-शब्दस्य तृतीयैकवचने टाविभक्तौ ‘अन्त्यस्य हलः’ इति सलोपः । ‘टामोर्णः’
इति टाप्रत्ययस्य णः । ‘ए च सुप्यङिङ्सोः’ इति एत्वम् । ‘शषोः सः’ इति सः । एवं
सिरेण—इति प्राप्नोति । संस्कृते शिरसा—इति तृतीयासिद्धमङ्गीकृत्य ‘शषोः सः’ इति सः ।
शिरसा—इत्यपि भवति । एवं-भगम् = ऐश्वर्यम् अस्यास्तीति मत्वर्थे ‘आश्विल्लोञ्जालव-
न्तेन्ता मतुपः’ इति मतुपः स्थाने वन्त इति । ततः तृतीयैकवचने टा, ‘टामोर्णः’
इति णः । ‘ए सुप्यङिङ्सोः’ इत्येकारः । भगवन्तेण इति । संस्कृते सिद्धं भगवता—इति
रूपमाश्रित्य, ‘कगचजे’ति गलोपः । ‘ऋत्वादिषु तो दः’ इति दकारः । भगवदा ।
वकारस्यापि लोपे ‘भगवद्भदा’ इत्यपि भवति । एवम्-किम्शब्दस्य सप्तम्येकवचने
कस्मिन् काले इति विवक्षामाश्रित्य ‘आहे-इत्रा काले’ इति पर्यायेण भवतः । ‘किमः कः’
इति कः । ‘क्वचिदपि लोपः’ इत्यलोपः । काहे, कइत्रा इत्येतौ एव भवतः । संस्कृत-
सिद्धम् कदा—इति प्रयोगमाश्रित्य ‘कगचजे’ति दलोपः । कत्रा—इत्यपि भवति । एवं
यथासिद्धं कविप्रयोगमाश्रित्य व्याख्येयम् ॥ १८ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्याय-पं० मथुराप्रसादकृतायां प्राकृतप्रकाशस्य चन्द्रिकाख्य-
टीकायां निपातविधिर्नाम नवमः परिच्छेदः समाप्तः ।

१. संजीवन्यादिसमतोऽयं पाठः ।

शेषा इति । उक्त से अतिरिक्त शेष कहाता है अर्थात् जो प्राकृत के नियमों में नहीं कहा गया है वह शेष है, उसका ग्रहण संस्कृत से करना । जैसे सुप्-तिङ्-तद्धित-समास-प्रत्याहार-कारक-कर्ता-कर्म-करण-सम्प्रदानादिक, लिङ्ग-पुंलिङ्ग-स्त्रीलिङ्ग-नपुंसकलिङ्ग, संख्या-एकवचन, द्विवचन, बहुवचनादिक । ये सब संस्कृत से लिये जायेंगे । कहा भी है कि—‘प्राकृतं संस्कृतयोनि’=प्राकृत संस्कृत से ही उत्पन्न है । निदान बालक, स्त्री, वृद्ध, मूर्ख, स्फुट संस्कृत का उच्चारण नहीं कर सकते हैं, एवं विकृत उनका उच्चारण ही प्राकृत है । जैसे उष्ट्र का उट्ट । हस्त का हत्थ । कर्म का कम्म इत्यादि । प्रकृति=संस्कृत, उससे जो हुआ वह प्राकृत अर्थात् संस्कृतोद्भव ही प्राकृत है । संस्कृत=स्वतः समुच्चरित शब्द हैं । परंतु दो हजार धातु-प्रकृति-प्रत्यय-विभाग आदि करके आठ आचार्यों ने दिखाये हैं, वे सब आचार्य शाब्दिक हैं । यथा—इन्द्र, चन्द्र, काश्यप, कपिल, शाकटायन, पाणिनि, अमरसिंह और जैनेन्द्र ये आठ शाब्दिक हैं अर्थात् व्याकरण के निर्माता हैं । इन्होंने प्रकृति-प्रत्ययादि का विभाग करके शब्द-स्वरूप बताया है, वही नियम सूत्रादि व्याकरण कहाता है । व्याकरण-शब्द लोक में प्रसिद्ध है । कहीं पर व्याकरण के नियमों को बाधकर एकदेश संस्कृत का लेकर प्राकृत का साधुत्व देते हैं । जैसे—‘वच्न्ते पिअस्मि भणिअं’ । यहाँ उक्त सूत्रों से ‘च’ आदेश ‘न्त’ आदेश, डि को ए । यह सब प्राकृत सूत्रों से है । परंतु शत-प्रत्यय, क्त-प्रत्यय ये संस्कृत से ग्रहण किये हैं । इस प्रकार संस्कृत का एकदेश लेकर साधुत्व है । कहीं पर संस्कृत के पूरे सिद्ध शब्द को लेकर प्राकृत के कार्य करके प्राकृत का प्रयोग करते हैं । जैसे—शिरसू शब्द की तृतीया का एकवचन निर्दिष्ट सूत्रों से अन्यलोप, टा को ण, श को स, सिरेण होता है और शिरस्-शब्द के तालव्य श को स करके सिरसा भी होता है । एवं-भगवता अस्त्यर्थं मत्तुप्-प्रत्यय, मत्तुप् को निर्दिष्ट सूत्र से वन्त आदेश, टा को ण आदेश, अकार को एकार, भगवन्तेण होगा और ‘भगवता’ इस संस्कृतसिद्ध रूप को लेकर तकार को ऋत्वादि से द आदेश, उक्त सूत्र से गलोप, भअअदा भी होगा । एवं-किम्शब्द से सप्तमी में काल=समय अर्थ की विवक्षा में आहे, इआ पर्याय से प्रत्यय होंगे । किम् को क आदेश, अकार का लोप । काहे, कइआ । कचिद्-ग्रहण से अकार का लोप कइआ में नहीं होगा । इस प्रकार काहे, कइआ ये दो होंगे । कदा इस संस्कृत-सिद्ध प्रयोग में ‘कगचज’ से दकार का लोप करने से कआ यह सिद्ध होता है । इस प्रकार तीनों प्रयोगों का यथारुचि भावुक कवि प्रयोग कर सकता है । अन्यत्र भी इसी प्रकार से साधुत्व मान कर प्रयोग कर सकते हैं । इति ॥ १८ ॥

इति श्री म० म० पं० मथुराप्रसाददीक्षितकृतायां प्रदीपनामकसरल-
हिन्दी-टीकायां नवमः परिच्छेदः समाप्तः ।

अथ दशमः परिच्छेदः

पैशाची ॥ १ ॥

पिशाचानां भाषा पैशाची, सा च लक्ष्यलक्षणाभ्यां स्फुटीक्रियते ॥

भिह्वीवेषोल्लसद्भूषां संविद्वह्नीमतत्त्विकाम् ।

भक्ताभीष्टप्रदामम्बामाश्रये रेणुकां शिवाम् ॥ १ ॥

नवीनां व्याख्यां पूरयितुकामेन प्रयत्यते सम्प्रति । सा च यथा—

पैशाची—पिशाचानां जातिविशेषाणां योनिविशेषाणां वा परस्परं व्यवहियमाणा भाषा पैशाचीति कथ्यते । सा तु लक्ष्यलक्षणाभ्यां स्फुटीक्रियते । अधिकारोऽयमापरिच्छेदसमाप्तेः ॥ १ ॥

पैशाचीति । जातिविशेष अथवा योनिविशेष के लोगों को 'पिशाच' कहते हैं । परस्पर की बोलचाल में आनेवाली उनकी भाषा को पैशाची-भाषा कहते हैं । उसे उदाहरणों तथा लक्षणों द्वारा स्पष्ट किया जाता है । इस परिच्छेद की समाप्ति तक यह अधिकार-सूत्र है अर्थात् इस परिच्छेद के सूत्रों द्वारा बनाये गये रूप पैशाची भाषा के हैं—ऐसा समझना चाहिए ॥ १ ॥

प्रकृतिः शौरसेनी ॥ २ ॥

अस्याः पैशाच्याः प्रकृतिः शौरसेनी । स्थितायां शौरसेन्यां पैशाची-लक्षणं प्रवर्तयितव्यम् ॥ २ ॥

प्रकृतिः शौरसेनी—अस्याः पैशाचीभाषायाः प्रकृतिः = मूलं हि शौरसेनी शूर-सेनानां भाषास्तीति शौरसेनीनिष्पन्नेषु पदेषु पैशाचीलक्षणं प्रवर्तयितव्यमिति बोध्यम् ॥

प्रकृतिरिति । पैशाची भाषा का मूल आश्रय शौरसेनी भाषा है, अतः शौरसेनी के नियमों से बने पदों में पैशाची के लक्षणों की प्रकृति करनी चाहिए । तब वे पैशाची के पद समझे जायेंगे ॥ २ ॥

वर्गाणां तृतीयचतुर्थयोरयुजोरनाद्योराद्यौ ॥ ३ ॥

वर्गाणां तृतीयचतुर्थयोर्वर्णयोरयुक्तयोरनादौ वर्तमानयोः स्थाने आद्यौ प्रथमद्वितीयौ भवतः । गकनं (५-३० सोर्वि०, २-२ सूत्रबाधः । एवम्-अत्रेऽपि यथास्थानेषु पूर्वसूत्राणां बाधो ज्ञेयः) । मेखो । राचा । णि-च्छरो । वटिसं । दसवतनो । माथवो । गोविन्तो । केसवो । सरफसं ।

१. इति वेदितव्यमिति शेषः । २. केचित् 'अनादावयुजः'—इति विभज्य अनादौ वर्तमानाः वर्णाः सर्वे असंयुक्ताः प्रयोक्तव्याः । कसणो । पणयं । कृष्णः । पण्यम् । ततः 'तथयोर्दधौ' । (उक्तोऽर्थः) इति योगविभागेन व्याचक्षुः । का० पा० ।

सलफो । णिज्झरो (३-५१ सू० स्प०, अत्र ज् = च्, झ = छ) वटिसं
(२-२३ सू० स्प०, अत्र ड = ट, झो० स्प०) । (दसवतन-केसव-सलफ
इत्येतेषु २-४३ श = स, अन्यत्सर्वं स्पष्टम् । विभक्तयः पञ्चमपरिच्छेदस्थ-
सूत्रैर्यथालक्षणं साधनीयाः । शो० स्प०) । अयुजोरिति किम् ? संगमो (३-३
रलोपः, ३-५० गङ्गि०, ५-१ ओ) । संग्रामः । वग्घो इत्यादि (३-२
यलोपः, ३-३ रलोपः, ३-५० घङ्गि०, ३-५१ घ् = ग्, ४-१ ह्रस्वः,
५-१ ओ) । अनादाविति किम् ? गमनं (स्प०) इत्यादि । गगनम्,
मेघः, राजा, निर्झरः, वडिशम्, दशवदनः, माधवः, गोविन्दः, केशवः,
सरभसम्, शलभः, संग्रामः, व्याघ्रः, गमनम् ॥ ३ ॥

वर्गाणां तृतीयचतुर्थयोरिति—कादि-मान्तेषु पञ्चविंशतिवर्णेषु पञ्चपञ्चवर्णात्मक
एको वर्गः । एव पञ्च वर्गाः सन्ति । ते च यथा—१ कवर्गः, २ चवर्गः, ३ टवर्गः,
४ तवर्गः, ५ पवर्ग इति । तेषु कर्णेषु प्रत्येकस्य वर्गस्य आदौ न वर्तमानयोः असंयुक्तयोः
तृतीयचतुर्थयोर्वर्णयोः स्थाने तस्यैव वर्गस्य क्रमशः प्रथमद्वितीयौ वर्णौ भवतः । यथा—
कवर्गीयतृतीयवर्णस्य गकारस्य स्थाने कवर्गीय एव प्रथमो वर्णः ककारः स्यात् । गगनं—
इति शौरसेनीनिष्पन्नस्य शब्दस्य अनादिस्थितसंयुक्तं तृतीयमक्षरं गगनेत्यत्र द्वितीय-
गकाररूपं तस्य स्थाने तद्वर्ग्यं प्रथममक्षरं ककाररूपं स्थापनीयं, तेन 'गकनं' शब्दरूपं
पैशाचीसंमतिं बोध्यम् । उदाहरणानि—गकनं = गगनं (गगनम्) । मेखो = मेघो
(मेघः) । राचा = राजा (राजा) । णिच्छरो = णिज्झरो (निर्झरः) । वटिसं =
वडिसं (वडिशम्) । दसवतनो = दसवदनो (दशवदनः) । माधवो = माधवो (माधवः) ।
सलफो = सलभो (शलभः) । अयुजोरिति किम् ? संगमो (संग्रामः) । अनादोरिति
किम् ? गमनं (गमनम्) ॥ ३ ॥

वर्गाणामिति । 'क' से 'म' तक पच्चीस अक्षर या वर्ण हैं । उनमें पाँच-पाँच का एक-
एक वर्ग है । एवं पाँच वर्ग हैं, जो अपने प्रथम अक्षर के नाम से प्रसिद्ध हैं । जैसे—'क',
'ख', 'ग', 'घ', 'ङ' इन पाँच अक्षरों के समुदाय को कवर्ग कहते हैं । इसी प्रकार अन्य चार वर्ग
'चवर्ग', 'टवर्ग', 'तवर्ग' तथा 'पवर्ग' के नाम से प्रसिद्ध हैं । आदि में न रहनेवाले, असंयुक्त
(एक दूसरे से न मिले हुए) जोड़ अक्षर नहीं) ऐसे उन वर्गों के तृतीय और चतुर्थ
वर्णों के स्थान पर उसी वर्ग के क्रमशः प्रथम और द्वितीय अक्षर होते हैं । (गगनम्)
'नपुंसके' ६२ से सु को बिन्दु, इससे द्वितीय गकार के स्थान पर ककार, 'कगचज०'
'२ से प्राप्त लोप का बाध, गकनं । (मेघः) 'अत ओत्सो' ४२ से सु को ओ, इससे
'घ' को 'ख', 'खघ०' २३ से प्राप्त 'ह' का बाध, मेखो । (राजा) 'राज्ञश्च' ५-३६ से
आ, इससे 'ज' को 'च', 'कग०' २ से प्राप्त लोप का बाध, राचा । (निर्झरः) 'सर्वत्र ल०'
'५ से रलोप, इससे 'झ' को 'छ', 'शेषादेशयो०' ६ से द्वित्व, 'वर्गेषु' ७ से 'छ' को 'च',
नो णः' २५ से णत्व, 'अत ओत्' ४२ से ओकार, णिच्छरो । (वडिशम्) 'शषोः सः' २६ से
'श' को 'स', इससे 'ड' को 'ट', ६२ से बिन्दु, वटिसं । (दशवदनः) 'शषोः सः' २६ से स,
'अतः' ४२ से ओकार, इससे 'द' को 'त', 'कगच०' २ से प्राप्त लोप का बाध, दस-

वतनो । (माधवः) 'अतः' ४२ से ओ, इससे 'अ' को 'थ', 'खद्य' २३ से प्राप्त ह का वाध, माधवो । (शलभः) 'शषोः' २६ से स, ४२ से ओ, इससे 'अ' को 'फ', २३ से प्राप्त ह का वाध, सलफो । अयुजोः—ऐसा क्यों कहा ? नहीं तो संग्राम में संयुक्त 'ग्रा' के स्थान में कादेश होता, संयुक्त होने से यहाँ नहीं हुआ । किन्तु (संग्रामः) में 'सर्वत्र' ५ से रलोप, आदिस्थ होने से ग को द्वित्व नहीं, ४२ से ओ, संग्रामो । अनाद्योः—ऐसा क्यों कहा ? नहीं तो (गमनम्) के प्रथम ग को भी क हो जाता, अनाद्योः कहने से आदिस्थ गकार होने से ककार नहीं हुआ, ६२ से बिन्दु, गमनं ॥ ३ ॥

इवस्य पिवः ॥ ४ ॥

इवशब्दस्य स्थाने पिव इत्ययमादेशो भवति । कमलं पिव मुखं (कमलं, मुखं संस्कृतसमौ शब्दौ, शे० स्प०) ॥ ४ ॥

इवस्य पिवः—इव इति सिद्धस्याव्ययस्य स्थाने पिव—इत्ययमादेशः स्यात् । कमलं पिव मुखं (कमलमिव मुखम्) । कमलं (अत्र सोर्बिन्दुः), (मुखं—इत्यत्रापि), इसावु-भावपि शब्दौ संस्कृतेन समौ, केवलम् इवेत्यव्ययस्य स्थाने पिवादेशः ॥ ४ ॥

इवस्येति । इव इस अव्यय के स्थान में पैशाची भाषा में पिव आदेश होता है । कमलम् इव मुखम्—यहाँ पर इव के स्थान पर पिव आदेश हुआ और कमलम् तथा मुखम् इन दोनों में 'नपुंसके सोर्बिन्दुः' से बिन्दु होने से रूप-सिद्धि हुई ॥ ४ ॥

णो नः ॥ ५ ॥

णकारस्य स्थानेन इत्ययमादेशो भवति । तलुनी (स्प०) । तरुणी^१ ॥

णो नः—पैशाचीभाषायां णकारस्य स्थाने सर्वत्रैव न इत्ययमादेशः कर्तव्यः । (तरुणी) अनेन नकारः, तथा 'रसोर्लशो' विति हेमसूत्रेण लत्वम् । तथा च तलुनी ॥ ५ ॥
ण इति । पैशाचीभाषा में सर्वत्र 'ण' इस अक्षर के स्थान पर 'न' यह आदेश करना चाहिए । (तरुणी) में हेमसूत्र 'रसोर्लशौ' से रकार के रकार को लकार और प्रकृत सूत्र से णकार के स्थान पर नकार करने से 'तलुनी' यह बनता है ॥ ५ ॥

ष्टस्य सटः ॥ ६ ॥

ष्ट इत्यस्य स्थाने सट इत्ययमादेशो भवति । कसटं मम वट्टइ (५-३० बिं०, मम तत्समः, ३-२२ तस्य टः, ३-५० टद्वि०, ७-१ त=इ) । कष्टं मम वर्तते ॥ ६ ॥

ष्टस्य सटः—अस्यां भाषायां मूलादागतस्य 'ष्ट' इति वर्णस्य स्थाने 'सट' इति आदेशो भवति । (कष्टं मम वर्तते स्पष्टम्) कसटं मम वट्टइ फसटं ॥ ६ ॥

ष्टस्येति । पूर्व में स्थित ष्ट इस अक्षर के स्थान में सट यह आदेश हो । कष्टं मम वर्तते स्पष्टम्—यहाँ कष्टशब्दागत 'ष्ट' के स्थान पर सट करने पर ६२ से बिन्दु 'कसटं' हुआ, मम—यह संस्कृतसम है और ६-५० से सिद्ध भी है, वर्तते में ३-२२ 'तस्य टः' से त

१. रसोर्लशौ । ८। ॥ २८८ । मागध्या रेफस्य दन्त्यशकारस्य च स्थाने यथासंख्यं लकार-स्तालव्यशकारश्च भवति । हे० । बाहुलकात् पैशाच्यामपि भवति ।

को ट, ३-५० 'शेषादेश०' से वृद्धि, तथा ७-१ 'तत्तिपो०' से त को इ = वट्टइ, स्पष्टम् में ३-३६ 'स्पष्टस्य' इससे फ, प्रकृत से वृ को सट तथा 'सोर्विन्दुर्नपुंसके' ५-३० से बिन्दु, फसटं बनेगा । कसटं मम वट्टइ फसटं ॥ ६ ॥

स्त्रस्य सनः ॥ ७ ॥

स्त्र इत्यस्य स्थाने सन इत्ययमादेशो भवति । सनानं । सनेहो (स्प०, पू० विभक्तिः साध्या) । स्नानम् । स्नेहः ॥ ७ ॥

स्त्रस्य सनः—सकारनकाराभ्यां संयुक्तस्य 'स्त्र' इति वर्णस्य स्थाने सन-इत्यय-मादेशो भवति । सनानं = स्नानम्, सनेहो = स्नेहः ॥ ७ ॥

स्त्रस्येति । संयुक्त 'स्त्र' के स्थान पर 'सन' यह आदेश होता है । (स्नानम्) स्त्राके स्थान पर प्रकृत सूत्र से 'सना' हुआ और ५-३० से बिन्दु, सनानं । (स्नेहः) स्त्रे के स्थान पर 'सने' करने पर ५-१ से ओ, सनेहो ॥ ७ ॥

र्यस्य रिअः ॥ ८ ॥

र्य इत्यस्य स्थाने रिअ इत्ययमादेशो भवति । भारिआ । भार्या ॥

र्यस्य रिअः—संयुक्तस्य 'र्य'-इत्यस्य स्थाने 'रिअ' इत्यादेशः स्यात् । (भार्या) रिआदेशो कृते भारिआ ॥ ८ ॥

र्यस्येति । संयुक्त अर्थात् संयुक्त र्य के स्थान में 'रिअ' आदेश हो । भार्या में र्य के स्थान पर 'रिअ' आदेश प्रकृत सूत्र से करने पर स्त्रीत्व होने से आकार, भारिआ ॥ ८ ॥

ज्ञस्य ज्ञः ॥ ९ ॥

ज्ञ इत्यस्य स्थाने ज्ञ इत्ययमादेशो भवति । विज्ञातो (५-१ ओ, शो० स्प०) । सव्वज्ञो (३-३ रलोपः, ३-५० वृद्धि०, शो० स्प० पू०) । विज्ञातः । सर्वज्ञः ॥ ९ ॥

ज्ञस्य ज्ञः—जकार-जकाराभ्यां संपन्नस्य ज्ञ-इत्यक्षरस्य स्थाने ज्ञ-इत्यादेशः स्यात् । (विज्ञातो) = विज्ञातो । (सर्वज्ञः) = सव्वज्ञो ॥ ९ ॥

ज्ञस्येति । 'ज्ञ' इस अक्षर के स्थान में 'ज्ञ' यह आदेश हो । विज्ञातः—प्रकृत सूत्र से ज्ञ करने पर ५-१ से ओ, विज्ञातो । सर्वज्ञः—'सर्वज्ञ लवराय' से रलोप, 'शेषादेशयोः' से वृद्धि, प्रकृत से ज्ञ, 'अत ओत्सोः' से ओकार, सव्वज्ञो ॥ ९ ॥

कन्यायां न्यस्य ॥ १० ॥

कन्याशब्दे न्यस्य स्थाने ज्ञ इत्ययमादेशो भवति । कञ्जा (स्पष्टम्) ॥

कन्यायां न्यस्य—कन्याशब्दान्तर्गतस्य 'न्ये'त्यक्षरस्य स्थाने 'ज्ञ' आदेशो भवति । कन्या = कञ्जा ॥ १० ॥

कन्येति । कन्या-शब्द के 'न्य' के स्थान पर ज्ञ आदेश होता है । कन्या । प्रकृत सूत्र से ज्ञ-आदेश करने पर कञ्जा ॥ १० ॥

ज च ॥ ११ ॥

ज्जशब्दस्य शौरसेनीसाधितस्य स्थाने च इत्ययमादेशो भवति ।
कच्चं । कार्यम् ॥ ११ ॥

ज्ज च—‘ज्ज’ इति लुप्तपृष्ठीकं, चेति प्रथमान्तं पदम्, शौरसेनीनियमसिद्धस्य
‘ज्ज’वर्णस्य स्थाने च-इत्यादेशो भवति । संयुक्तत्वात् ‘वर्गाणा’मिति सूत्रेणाप्राप्तस्य
विधानम् । कार्यम् = कच्चं ॥ ११ ॥

जेति । शौरसेनीनियम से साधित ‘ज्ज’ के स्थान पर ‘च्च’ यह आदेश होता है ।
कार्यम् = ‘यंशय्याभिमन्युषु ज्ज’ इससे यं के स्थान पर ज्ज, ‘शेषादे०’ से द्वित्व होने
पर ‘ह्रस्वः संयोगे’ से ह्रस्व करने पर ‘कज्ज’ इस दशा में प्रकृत से ‘ज्ज’ को ‘च्च’,
‘सोर्विन्दुर्नपुंसके’ से विन्दु, ‘कच्चं’ यह रूप पैशाची में सिद्ध होता है ॥ ११ ॥

राज्ञो राचि टाडसिड्सडिषु वा ॥ १२ ॥

राजन्-शब्दस्य टा, डसि, डस्, डि-इत्येतेषु परतो राचि इत्ययमा-
देशो वा भवति । राचीना (५-४१ टा = णा कृते, १०-५ णा = ना^३, शे०
स्प०) । राज्ञा (राज्ञा अत्र १०-९ ज्ञा = आ, ह्रस्वः संयोग इति ह्रस्वः,
एवमग्रेऽपि) । राचिनो (५-३८ डसि, डस् = णो^३, १०-५ णो = नो) ।
राज्ञो । राचिनि, राज्ञि । (राचि=डि ५-२८ डि=णो, शे० पू०) । राज्ञः । राज्ञि ।
एतेष्विति किम् ? राचा । राचानं । राज्ञो (राजा इत्ययुक्तस्य १०-३ सू०
जा = चा, एवं राजानं = राचानं । राज्ञः १०-९ ज्ञ = अ) ॥ १२ ॥

राज्ञो राचि टा-डसि-डस्-डिषु वा—राजन्-शब्दस्य टा-डसि-डस्-डिषु
परेषु ‘राचि’-इत्ययमादेशो विकल्पेन भवति । टा-राचिना, राज्ञा = राज्ञा । डसिडसोः—
राचिनो, राज्ञो = राज्ञः, पञ्चमीषष्ठयोः । डौ-राचिनि, राज्ञि = राज्ञि । पूर्वोक्तास्वेव विभक्तिषु
इति किम् ? सौ-राचा, अमि-राचानं-इत्यत्रापि स्यात्, न च भवति ॥ १२ ॥

राज्ञ इति । टा-डसि-डस्-डि इन पर रहते राजन्-शब्द को राचि यह आदेश विकल्प
से होता है । टा, राचिना-राजन्शब्द से टा पर रहते प्रकृत सूत्र से राचि आदेश, ‘टा
णा’ ५-४१ से टा को णा, ‘णो नः’ १०-५ से ण को न, राचिना । राचि आदेश के अभाव
पक्ष में—‘ज्जस्य ज्ञः’ १०-९ से ज्ञ आदेश, ‘ह्रस्वः संयोगे’ से ह्रस्व, राज्ञा = राज्ञा । इसी
प्रकार डसि तथा डस् पर रहते प्रकृत से राचि आदेश, ‘ज्जशसडसां णो’ ५-३८ में
‘डस्’ से डसि, डस् दोनों का ग्रहण होने से पञ्चमी तथा षष्ठी दोनों विभक्तियों में
डसि-डस् को णो आदेश, ‘णो नः’ १०-५ से ण को न, राचिनो । अभावपक्ष में—‘ज्जस्य०’
१०-९ से ज्ञ आदेश, ‘ह्रस्वः संयोगे’ से ह्रस्व, राज्ञो = राज्ञः । एवं डि = सप्तमी के एक-
वचन में—इससे राचि आदेश, ‘ज्जशस०’ ५-३८ से णो, ण को नत्वं, इत्वं, राचिनि ।

१. ३-१७ प्रतिपादितस्येत्यर्थः । तत्र ज्ज इति पाठान्तरं दृश्यते । प्राकृतस्य शौरसेनी-
व्यवहारस्य प्रायशो दर्शनाच्च । २. लाक्षणिकस्याऽपीति साम्प्रदायिकाः । ३. तत्र
डस्ग्रहणान्डसेरपि ग्रहणम् ।

पञ्चान्तर में-रञ्जि = राज्ञि । सिद्धि पूर्ववत् । टा-डसि-डस्-डि पर रहते ही राचि आदेश क्यों ? ऐसा न कहेंगे तो-राचा, राचानं इत्यादि में भी होगा, परन्तु होता नहीं ॥ १२ ॥

क्त्वास्तूनं ॥ १३ ॥

क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने तूनं इत्ययमादेशो भवति । दातूनं (दाधातोः क्त्वास्थाने तूनमादेशः) । कातूनं (८-१७ कृञ् = का, शे० पू०) । घेत्तूनं (८-१६ ग्रह = घेत्, शे० स्प०) ॥ १३ ॥

क्त्वास्तूनं—पैशाचीभाषायां क्त्वा-प्रत्ययस्य स्थाने तूनं-इत्यादेशो भवति । दातूनं । कातूनं । घेत्तूनं ॥ १३ ॥

क्त्वा इति । पैशाची में क्त्वा-प्रत्यय के स्थान पर तूनं यह आदेश होता है । (दत्त्वा) दा धातु से क्त्वाप्रत्यय, प्रकृत से तूनं आदेश, दातूनं । (कृत्वा) कृञ् धातु से क्त्वा, प्रकृत से क्त्वा को तूनं, 'कृञः का०' ८-१७ से कृ को का, कातूनं । (गृहीत्वा) ग्रह धातु से क्त्वा, इससे क्त्वा को तूनं, 'घेत् क्त्वातुमुत्तव्येषु' ८-१६ से ग्रह को घेत् आदेश, घेत्तूनं ॥ १३ ॥

हृदयस्य हितअकं ॥ १४ ॥

इति श्रीवररुचिकृतेषु प्राकृतसूत्रेषु दशमः परिच्छेदः ।

हृदयशब्दस्य हितअकं निपात्यते । हितअकं हरसि मे तलुनि (१-२७ ऋ = अ, ७-२ थास्, सिप् = सि । मे तत्समः, तुलनि ५-२९ ह्रस्वः, शे० १०-५ सू० स्प०) ॥ १४ ॥

इति श्रीभामहकृतायां मनोरमाव्याख्यायां पैशाचिको नाम दशमः परिच्छेदः ॥

१. शो वजः पैशाच्याम् ८।४।३०६ । अभिमञ्जू । पुञ्जकम्भो । पुञ्जाहं । कञ्जका । लो लः ८।४।३०८ । लकारस्य लकार एव । सीलं । कुलं । सलिलं । न कगजादिषट्स-सम्यन्तसूत्रोक्तम् ८।४।३२४ । इति सूत्रेण प्रायो द्वितीयपरिच्छेदस्थकार्याभावोऽत्र शेषः । यथा—सुबुसा । क्वचित्तीयस्यापि । तेन भगवती पव्वतीत्यादौ न तलोपः । पताका, वेतसो-इत्याद्यपि च सिद्ध्यति । तथा च मकरकेतु-सगरपुत्तवचनं—'विजयसेनेन लपित'-मित्यादि सङ्गच्छते । शपोः सस्तु भवति, 'शपोः सः' ८।४।३०९ । इति पुनः सूत्राऽऽरम्भाद् । हृदये यस्य पः ८।४।३१० । हितपकं । किपि किपि हितपके अस्थं चिन्तय-मानी । दोस्तुर्वा ८।४।३११ । कुतुम्बकं—कुडुम्बकं । दधूनत्थूनौ द्वः ८।४।३१३ नदधून-नत्थून । तदधून । तत्थून । र्यं ख-ष्टां रिय-सिन-सटाः कनित् । ८।४।३१४ । यथासंख्यम् । भार्या = भारिया । स्नातम् = सिनातम् । कष्टम् = कसटम् । कचिदिति किम् ? सुज्जो । सुनुसा । तिष्ठो-इत्यादि । सूर्यः । स्तुषा । दिष्टम् । यादृशादेर्दुस्ति ८।४।३१७ यातिसो । तातिसो । केतिसो । एतिसो । युग्हातिसो, अम्हातिसो । यादृशः । तादृशः । कीदृशः । एतादृशः । युग्मादृशः । अस्मादृशः । अन्यादृशस्य तु अञ्जादृशो-इति । शेषं शौरसेनीवदवगन्तव्यम् । हेमस्तु-पैशाचीशुद्धचूलिका-

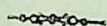
हृदयस्य हितअक—हृदय-शब्दस्य स्थाने पैशाच्यां हितअकं-इति निपात्यते ।
हृदयं हरसि मे तरुणि !, हृदयम् इत्यस्य स्थाने निपातनात् हितअकं । एवं पूर्णस्य
वाक्यस्य पैशाचीरूपान्तरमिदम्—हितअकं हरसि मे तलुनि !-इति ॥ १४ ॥

इति श्रीहोशिङ्ग-जगन्नाथशास्त्रिकृतायां चन्द्रिकापूरण्यां प्राकृतप्रकाश-
व्याख्यायां पैशाचिको नाम दशमः परिच्छेदः ।

हृदयस्येति । पैशाची में हृदय के स्थान पर हितअकं निपातन से किया जाता है ।
हितअकं हरसि मे तलुनि ! में 'हृदय' के स्थान पर हितअकं-ऐसा व्यवहार में आता है ।
हरसि में हृधात्, 'ऋतोऽत्' १-२७ से ऋ को अर, 'थास्सिपोः सिसे' ७-२ से सि, मे
संस्कृत-सम, 'मे मम०' ६-५० से सिद्ध भी, तरुणि ! में 'णो नः' १०-५ से ण को नं,
'रसोर्लशौ' इस हेमसूत्र से ल, 'ईदूतो०' ५-२९ से सम्बुद्धि में हस्व, तलुनि । 'हितअकं
हरसि-मे तलुनि' इति ॥ १४ ॥

इति प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपाख्यसरलहिन्दीव्याख्यानस्य पूरण्यां
दशमः परिच्छेदः ।

भेदेन द्विधा भित्त्वा 'वर्गाणा'मिति प्रतिपादितं कार्यं चूलिकाविषयकं मन्यते । पैशाच्यां दकारस्य
तकारविधानार्थं 'तदोस्तः' ८।४।३०७ । सूत्रमेव पठितवान् । मतनपरवसो = मदनपरवश इति ।
अत एव पैशाच्यां सगरपुत्तवचनं, भगवतीत्याद्युदाजहार । तत्र 'रस्य लो वे'ति भेदमेकमित्य-
मुदाजहार । 'उच्छलन्ति समुद्रा, सहला निपतन्ति, तं हलं नमर्थ'-इति । अन्य १ पूर्ववत् ।

अथैकादशः परिच्छेदः

मागधी ॥ १ ॥

मागधानां भाषा मागधी, लक्ष्यलक्षणाभ्यां स्फुटीक्रियते ॥ १ ॥

मागधी—मागधानां मगधदेशवासिनां लोकानां पारस्परिकव्यवहारषुष्टा तैरुच्यमाना भाषा मागधीति संज्ञिता भवति । सा च सम्प्रति लक्ष्यलक्षणाभ्यां स्पष्टीक्रियते । परिच्छेदसमाप्तिं यावत् एतत्सूत्रस्याधिकारः ॥ १ ॥

मागधीति । मगध-देश-निवासियों के आपस के व्यवहार में बोली जानेवाली उनकी भाषा मागधी कहलाती है । उदाहरण एवं लक्षणों से उसे स्पष्ट करते हैं । यह परिच्छेद समाप्ति तक अधिकार सूत्र है । अतः प्रत्येक सूत्र से साधित रूप मागधी भाषा के हैं—ऐसा अर्थ समझना होगा ॥ १ ॥

प्रकृतिः शौरसेनी ॥ २ ॥

अस्या मागध्याः प्रकृतिः शौरसेनी^१-इति वेदितव्यम् ॥ २ ॥

प्रकृतिः शौरसेनी—मागधीभाषाया अपि प्रकृतिः अर्थात् मूलाश्रयवती पैशाचीवत् शौरसेन्येव भाषा वर्तते-इति ज्ञेयम् ॥ २ ॥

प्रकृतिरिति । मागधी-भाषा की भी पैशाची-भाषा के समान प्रकृति = मूल आधार शौरसेनी भाषा ही है । शौरसेनी के नियमों से सिद्ध शब्दों में प्रकृतिप्रत्ययादि के कुछ परिवर्तन द्वारा मागधी नामक भाषा बनती है—ऐसा समझना चाहिए ॥ २ ॥

षसोः शः ॥ ३ ॥

षकारसकारयोः स्थाने शो भवति । माशे । विलाशे । (स्प०) । माषः । विलासः ॥ ३ ॥

षसोः शः—शौरसेनीनियमानुसारं सिद्धानां शब्दानां मध्ये वर्तमानयोः षकार-सकारयोः मूर्धन्यदन्त्ययोः स्थाने तालव्यः शः = शकारो भवति । (माषः) = माशे । (विलासः) = विलाशे ॥ ३ ॥

षसोरिति । शौरसेनी के नियमों द्वारा साधित शब्दों में वर्तमान मूर्धन्य और दन्त्य ष-स के स्थान पर तालव्य शकार होता है । (माषः) प्रकृत सूत्र से 'ष' के स्थान में 'श', 'अत इदेतौ' ११-१० इससे एकार, माशे । इसी प्रकार (विलासः) का विलाशे ॥ ३ ॥

जो यः ॥ ४ ॥

जकारस्य यकारो भवति । यायदे (प्रायोग्रहणात् २-२ यलोपो न, १२-२ त् = द्) । जायते ॥ ४ ॥

१. प्राकृतस्याप्यत्र ग्रहणं वेदितव्यम् ।

जो यः—जकारस्य स्थाने यकारो भवति । (जायते) यायदे ॥ ४ ॥

ज इति । शौरसेनीसिद्ध शब्द में वर्तमान जकार के स्थान पर यकार आदेश होता है । जायते—यहाँ शब्द के आदि में वर्तमान ज को इससे य हुआ, 'कगच०' २-२ में प्रायोग्रहण से 'य' का लोप नहीं, 'अनादावयुजो०' १२-३ से त को द, यायदे ॥ ४ ॥

चवर्गस्य स्पष्टता तथोच्चारणः ॥ ५ ॥

चवर्गो यथास्पष्टतथोच्चारणो भवति । पलिचप (रसोर्लशौ ८ ४।२८० हेम० सू० र=ल्, २-२ यलोपः, एत्वं पूर्ववत्) । गहिदच्छले (२-२७ ऋ=अ, १२-३ त=द, शो० पू०) । वियले (११-४ ज=य, शो० पू०) । णिज्जले (एत्वं पूर्ववत्, शो० ३-५१ सू० स्प०) । परिचयः । गृहीतच्छलः । विजलः । निर्झरः ॥ ५ ॥

चवर्गस्य स्पष्टता तथोच्चारणः—चवर्गस्य यथा स्पष्टमुच्चारणं स्यात्तथा तस्योच्चारणं कर्तव्यम् । (परिचयः) पलिचप । (गृहीतच्छलः) = गहिदच्छले । (विजलः) = वियले । (निर्झरः) = णिज्जले ॥ ५ ॥

चवर्गेति । चवर्ग की स्पष्टता झलकानेवाला उच्चारण इस भाषा में करना चाहिए । (परिचयः) 'रसोर्लशौ' हेमसूत्र से ल, 'कगच०' २-२ से यलोप, 'अत इ०' ११-१० से एत्व, पलिचप । (गृहीतच्छलः) 'ऋतोऽत्' १-२० से ऋ को अ, 'अनादावयु०' १२-३ से त को द, ह्रस्व, पूर्ववत् एत्व, गहिदच्छले । (विजलः) 'जो यः' ११-४ से ज को य, पूर्ववत् एत्व, वियले । (निर्झरः) 'सर्वत्र ल०' ३-३ से रलोप, 'शेषादे०' ३-५० झद्वित्व, 'वर्गेषु युजः' ३-५१ से झ को ज, 'रसोर्लशौ' हेमसूत्र से र को ल, पूर्ववत् एत्व, 'नो णः सर्वत्र' २-४२ से नि के न को णत्व, णिज्जले ॥ ५ ॥

हृदयस्य हडक्कः ॥ ६ ॥

हृदयस्य स्थाने हडक्को भवति । हडक्के आलले मम (स्पष्ट०) । हृदये आदरो मम ॥ ६ ॥

हृदयस्य हडक्कः—मागध्यां हृदयशब्दस्य स्थाने हडक्क-इत्यादेशो भवति । हृदये आदरो मम = हडक्के आलले मम ॥ ६ ॥

हृदयेति । हृदय-शब्द के स्थान में हडक्क-आदेश होता है । (हृदये) इससे हडक्क आदेश, 'डेरैम्मी' ५-९ से ए, हडक्के । (आदरः) 'अत इदेतो०' ११-१० से एत्व, 'रसोर्लशौ' से लत्व, आलले । मम-तत्समशब्द । एवं 'हडक्के आलले मम' इति ॥ ६ ॥

यर्जयोर्यः ॥ ७ ॥

यर्कारर्जकारयोः स्थाने य्यो भवति । कय्ये (संयोगे ह्रस्वः, ११-१० एत्वम्) । दुय्यणे (२-४२ न=ण, पूर्ववत् एत्वम्) । कार्य्यम् । दुर्जनः ॥ ७ ॥

१. कचिद् ज्ञ इति पाठस्तन्मते-कज्ज, दुज्जनो-इति ।

र्यज्योर्ग्यः—रकारयुक्तयोर्ग्यकारजकारयोः र्य-र्ज इति वर्णयोः स्थाने य्य इत्यादेशः स्यात् । (कार्यम्) र्यस्य य्यकारादेशे, 'सन्धावचा' ४-१ मन्तर्गतेन 'संयोगे ह्रस्वः' इति सूत्रेण ह्रस्वे, कय्य इति जाते पूर्ववद् एत्वे, कय्ये । एवमेव दुय्यरो (दुर्जनः) ॥ ७ ॥
यैति । र्य और र्ज के स्थान में य्य आदेश हो । (कार्यम्) प्रकृत से र्य के स्थान में य्य, 'सन्धावचां' ४-१ के अन्तर्गत संयोग पर रहते ह्रस्व, पूर्ववत् एत्व, कय्ये । (दुर्जनः) प्रकृत से र्ज को य्य, 'नो णः' २-४२ से णत्व, पूर्ववत् एत्व, दुय्यणे ॥ ७ ॥

क्षस्य स्कः ॥ ८ ॥

क्षस्य स्थाने स्ककारो भवति । लस्कशे । दस्के (पलिचप-वत् र = ल, ११-३ स=श, एत्वं माशेवत् । एवं दस्के) । राक्षसः । दक्षः ॥ ८ ॥

क्षस्य स्कः—क्ष-इत्यक्षरस्य स्थाने स्क-इत्यादेशः स्यात् । (राक्षसः) = लस्कशे । (दक्षः) = दस्के । उभयत्र क्षस्य स्थाने स्कादेशः । एत्वम् ॥ ८ ॥

क्षस्येति । मागधी में क्ष के स्थान पर स्क-आदेश हो । (राक्षसः) इससे क्ष को स्क, 'पसोः शः' ११-३ से स को श, पूर्ववत् एत्व, 'रसोर्लसौ' से ल, 'सन्धा' ४-१ से संयोग पर रहते ह्रस्व, एत्व, लस्कशे । (दक्षः) प्रकृत से क्ष को स्क, पूर्ववत् एत्व, दस्के ॥ ८ ॥

अस्मदः सौ हके-हगे-अहके ॥ ९ ॥

अस्मदः स्थाने सौ परतो हके, हगे, अहके इत्येत आदेशा भवन्ति । हके, हगे, अहके भणामि । (स्प०) अहं भणामि ॥ ९ ॥

अस्मदः सौ हके-हगे-अहके—सौ परतः अस्मदः स्थाने हके, हगे, अहके इति त्रय आदेशा भवन्ति । आशयः—अहम्-इत्यस्य पूर्वोक्तानि त्रीणि रूपाणि भवन्तीति । (अहं भणामि) अहम्-इत्यत्र हके, हगे, अहके भणामि ॥ ९ ॥

अस्मद इति । अस्मदशब्द को प्रथमैकवचन सुविभक्ति में हके, हगे, अहके ये तीन रूप होते हैं । हके, हगे, अहके=(अहं), भणामि-तत्समक्रिया । भण्धातु से 'इङ्मि-पोमिः' ७-३ से मि, 'अत आ मिपि वा' ७-३० से आत्व ॥ ९ ॥

अत इदेतौ लुक् च ॥ १० ॥

सावित्यनुवर्तते । अकारान्ताच्छब्दात्सौ परत इकारैकारौ भवतः, पक्षे-लोपश्च । एशि (एतत्सूत्रेण इकारैकारौ) पक्षे लुप्यते, ११-३ ष=श । लाआ (राजा इत्यत्र रसोर्लशौ इति हेम० व्याकरणानुसारं र=ल, शे० ५-३६ सू० स्प०) । एशे (एशिवत् शकारः, शे० स्प०) । पुलिशे (लाआवत् लकारः, शे० पू०) । एष राजा । एष पुरुषः ॥ १० ॥

अत इदेतौ लुक् च—अस्मदः सौ० इत्यतः सौ-इत्यस्यानुवृत्तिः । अकारान्तात् शब्दात् सौ परतः इदेतौ भवतः, तत्पक्षे लोपश्च भवति । (एष राजा) = एशि लाआ । (एष पुरुषः) = एशे पुलिशे । इत्वपक्षे-एशि-इति, एत्वपक्षे-एशे-इति । उभयत्रापि सोर्लोपः ॥ १० ॥

अत इति। इस सूत्र में पूर्व सूत्र से 'सौ' की अनुवृत्ति करते हैं तब अर्थ होता है कि अकारान्त शब्द को 'सु' पर रहते ह, ए होते हैं तभी सु का लोप भी होता है। (एषः) 'तदेतदोः सः०' ६-२२ से तकार को सकार, 'अन्त्यस्य हलः' ४-६ से दलोप, 'एतदः सावोत्वं वा' ६-१९ से प्राप्त ओत्व को बाध कर मागधी में प्रकृत सूत्र से इत्व तथा सुलोप, एशि। एत्वपक्ष में—एशे। उभयत्र 'षसोः शः' १४-३ से शकार। (राजा) 'रसोर्लशौ' हेमसूत्र से र को ल, 'राज्ञश्च' ५-३६ से आ, 'कगचज०' २-२ से जलोप, लाभा। (पुरुषः) 'रसोः' इससे ल, 'षसोः शः' ११-३ से शकार, 'इत्पुरुषे रोः' १-३३ से उकार को इकार, पूर्ववत् एत्व, पुलिशे ॥ १० ॥

कान्तादुश्च ॥ ११ ॥

कप्रत्ययान्ताच्छब्दात्सौ परतः उकारश्च भवति, चकाराद् इदेतौ लुक् च। हशिदु, हशिदि, हशिदे, हशिद। (शकारः पूर्ववत्, शे० स्प० पू०)। हसितः ॥ ११ ॥

कान्तादुश्च—कप्रत्ययान्तात् शब्दात् सौ परतः उकारो भवति, चकारादिदेतौ लुक् च। (हसितः) उकारे-शत्वे लुकि च हशिदु। इत्वे-हशिदि। एत्वे-हशिदे इति त्रीणि रूपाणि ॥ ११ ॥

कान्तादिति। क-प्रत्यय है अन्त में जिसके ऐसे शब्द को सु-पर रहते उकार होता है। सूत्र में चग्रहण से इकार और एकार भी होते हैं और सु का लोप भी। हस् धातु से कप्रत्यय करने पर सिद्ध कप्रत्ययान्त हसित-शब्द है, उसे सु पर रहते कप्रत्ययवाले अकार को उकार, इकार, एकार तथा लोप करने पर 'षसोः' ११-३ से स को श किया, तब हशिदु, हशिदि, हशिदे ये तीन रूप हुए ॥ ११ ॥

डसो हो वा दीर्घत्वं च ॥ १२ ॥

डसः षष्ठ्येकवचनस्य स्थाने हकारादेशो वा भवति तत्संयोगे च दीर्घत्वम्। पुलिशाह (पुलिशवत् र=ल, शकारश्च, शे० स्प०)। धणे (२-४२ न्=ण्, एत्वं माशेवत्)। पक्षे-पुलिशश्श धणे (५-८ डस्=स्स, ११-३ स्स=श्श, शे० पू०)। पुरुषस्य धनम् ॥ १२ ॥

डसो हो वा दीर्घत्वं च—षष्ठीविभक्त्येकवचनस्य डसः स्थाने हकारो विकल्पेन भवति, तत्संयोगे च दीर्घत्वमपि भवति। (पुरुषस्य) पुरुष + डस् इति स्थितौ प्रकृत-सूत्रेण वैकल्पिके हकारे, तत्संयोगे दीर्घे च कृते पुरुषाह इति जाते, हेमसूत्रेण 'रसोर्लशौ'-वित्यनेन लकारे, 'इत्पुरुषे रोः' १-२३ इत्यनेन रोरुकारस्य इत्वे, 'षसोः शः' इति शत्वे पुलिशाह-इति सिद्धम्। पक्षान्तरे-'स्सो डसः' ५-८ इति सूत्रेण डसः स्सकारादेशो, पूर्ववत् इत्वे, लत्वे, शकारे च कृते पुलिशश्श इति रूपं सिद्धयति। धनम्-णत्वे, एत्वे च धणे-इति। पुलिशाह, पुलिशश्श वा धणे = पुरुषस्य धनम् ॥ १२ ॥

डस् इति । षष्ठी के एकवचन के डस्-प्रत्यय के स्थान पर 'ह' यह आदेश विकल्प से होता है, उसी समय उसके साथ ही तत्पूर्ववर्ती स्वर को दीर्घ भी होता है । उदाहरण- पुलिशाह धणे, अथवा पुलिशश्श धणे । पुलिशाह और पुलिशश्श दोनों स्थान पर 'इत्पुरुषे रोः' से रुके उकार को इकार, 'रसोर्लशौ' से लकार । डस् को प्रकृत सूत्र से 'हकारादेश के पक्ष में दीर्घ भी होने पर पुलिशाह । पक्षान्तर में- 'रसो डस्' से डस् को रस करने पर ष और रस को 'षसोः शः' से शकार करने पर पुलिशश्श-इति । धनम्-को 'नो णः' से णत्व, पूर्ववत् एत्वं करने पर धणे सिद्ध होता है ॥ १२ ॥

अदीर्घः सम्बुद्धौ ॥ १३ ॥

अदन्तादित्येव । अदन्ताच्छब्दादकारो दीर्घो भवति सम्बुद्धौ । पुलिशा आगच्छ । माणुशा (२-५२ न-ण, ११-३ ष = श, ५-२ जसो लोपः) आगच्छ । सम्बुद्धाविति किम् ? बम्हणश्श धणे (५-४७ सू० स्प०, शो० पुलिशश्शवत्) । ब्राह्मणस्य धनम् ॥ १३ ॥

अदीर्घः सम्बुद्धौ—ह्रस्वाकारान्तादित्येव । अस्य दीर्घः = अदीर्घः इति षष्ठी-तत्पुरुषः । ह्रस्वाकारान्तस्य शब्दस्य अन्ते वर्तमानोऽकारो दीर्घो भवति सम्बुद्धौ । पुलिशा आगच्छ, माणुशा आगच्छ । = हे पुरुष ! आगच्छ । हे मानुष ! आगच्छ । सम्बुद्धाविति किम् ? बम्हणश्श धणे (ब्राह्मणस्य धनम्) ॥ १३ ॥

अदीर्घ इति । अदन्त (ह्रस्व अकारान्त) से ही । अदीर्घः में नञ्-तत्पुरुष नहीं किन्तु 'अस्य दीर्घः' इस प्रकार षष्ठीतत्पुरुष समास है । ह्रस्व अकारान्त शब्द के अन्तिम अकार को सम्बुद्धि पर रहते दीर्घ होता है । ह्रस्व अकारान्त पुरुष शब्द से तथा मानुष शब्द से सम्बुद्धि के सु पर रहते उभयत्र षकारोत्तरवर्ती अकार को दीर्घ अर्थात् आ हुआ तब पुरुषा, मानुषा हुआ । पूर्वोदाहरण में 'इत्पुरुषे रोः' से इत्, 'रसोर्लशौ' से ल, 'षसोः शः' से श, पुलिशा इति । द्वितीयोदाहरण में 'णो नः सर्वत्र' से णत्व तथा 'षसोः शः' से शकार, माणुशा इति । सम्बुद्धौ ऐसा क्यों कहा ? नहीं कहते तो षष्ठी में 'बम्हणश्श' यहाँ पर भी दीर्घ प्राप्त हो जाता । यहाँ सम्बुद्धि न होने से दीर्घ नहीं हुआ ॥

चिट्ठस्य चिष्ठः ॥ १४ ॥

चिट्ठस्य^१ स्थाने चिष्ठ इत्ययमादेशो भवति । पुलिशे चिष्ठदि । (पुलिशे व्याख्यातः, १२-१६ चिट्ठस्य चिष्ठः, १२-३ ति=दि) । पुरुषस्तिष्ठति ॥ १४ ॥

चिट्ठस्य चिष्ठः—वक्ष्यमाणेन 'स्थश्चिट्ठः' १२-१६ इति सूत्रेण साधितस्य चिट्ठ-इत्यस्य स्थाने चिष्ठ-इत्यादेशो भवति । पुलिशे चिष्ठदि = पुरुषस्तिष्ठति । चिष्ठदि-स्थाधातोः शौरसेन्यां साधितस्य चिट्ठस्य स्थानेऽनेन चिष्ठदेशे 'अनादा०' १२-३ इति सूत्रेण तीत्यस्य तकारस्य दकारः, चिष्ठदि ॥ १४ ॥

१. 'स्थश्चिट्ठ' इति साधितस्येत्यर्थः ।

चिष्टेति । शौरसेनी-भाषा-नियम के द्वारा साधित 'चिष्ट' के स्थान में चिष्ट आदेश होता है । पुलिशे चिष्टदि=(पुरुषस्तिष्ठति) में पुलिशे की सिद्धि पूर्व में कही जा चुकी है । स्था धातु से वर्तमानकालिकप्रत्ययादेश ति करने पर वच्यमाण 'स्थश्चिष्टः' सूत्र से चिष्ट होने पर प्रकृत से चिष्ट को चिष्ट, 'अनादावयुजोः' से तकार को दकार, चिष्टदि ॥

कृञ्मृङ्गमां क्तस्य डः ॥ १५ ॥

डुकृञ् करणे, मृड् प्राणत्यागे, गम्ल् गतौ एतेषां क्तप्रत्ययस्य स्थाने डकारो भवति । कडे । मडे । गडे (१-२७ ऋ = अ, एत्वं, सोर्लोपश्च माशेवत्, शे० स्प०) । कृतः । मृतः । गतः ॥ १५ ॥

कृञ्-मृङ्-गमां क्तस्य डः—डुकृञ् करणे, मृड् प्राणत्यागे, गम्ल् गतौ-एषां धातूनां परतः कृतस्य क्तप्रत्ययस्य स्थाने डकारो भवति । (कृतः) = कडे । (मृतः) = मडे । (गतः) = गडे ॥ १५ ॥

कृजिति । कृञ् धातु, मृड् धातु तथा गम् धातु से विहित क्तप्रत्यय के स्थान पर 'ड' यह आदेश होता है । कृतः—'ऋतोऽत्' १-२७ से ऋ को अ, प्रकृत से ड, पूर्ववत् प्रथमैक-वचन में एत्वं, सुलोप, कडे । मृतः=में कृतः के समान सब कार्य, मडे । गतः—उक्त सूत्र से ड, एत्वं, सुलोप, गडे ॥ १५ ॥

क्त्वो दाणिः ॥ १६ ॥

क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने दाणि इत्ययमादेशो भवति । शहिदाणि गडे (११-३ स = श, ७-३३ इत्वं, शे० स्प०) । करिदाणि (१२-१५ कृञ्=कर, इकारः, पू० शे० स्प०) । आअडे (२-२ गलोपः, शे० पू०) । सोढ्वा गतः । कृत्वाऽऽगतः ॥ १६ ॥

क्त्वो दाणिः—धातोर्विहितस्य क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने दाणि-इत्येष आदेशः स्यात् । शहिदाणि गडे = सोढ्वा गतः । करिदाणि आअडे = कृत्वा आगतः । पह मर्षणे-इत्यस्मात् क्त्वाप्रत्यये सूत्रेणानेन दाणि आदेशः, शहिदाणि । डुकृञ् करणे धातोः विहितस्य क्त्वाप्रत्ययस्य दाणि-इत्यादेशः, करिदाणि ॥ १६ ॥

क्त्व इति । क्त्वाप्रत्यय के स्थान में मागधी भाषा में दाणि आदेश हो । पह मर्षणे से क्त्वाप्रत्यय करने पर 'पसोः शः' से श, 'ए च क्त्वा०' ७-३३ से चकारत् इ, प्रकृत से दाणि आदेश, शहिदाणि = सोढ्वा । गडे-गतः पूर्व सूत्र में स्पष्ट किया गया है । करिदाणि = कृत्वा, कृधातु से क्त्वाप्रत्यय करने पर कृ + त्वा, 'डुकृञ् करः' १२-१५ वच्यमाण से कर, ७-३३ से इ, प्रकृत से दाणि, करिदाणि । आङ्पूर्वक गम् धातु से क्तप्रत्यय, आ + ग + त इस स्थिति में 'कगच०' २-२ से गलोप, 'कृञ्-मृङ्-गमां क्तस्य डः' ११-१५ से ड, एत्वं-सुलोप आअडे ॥ १६ ॥

शृगालशब्दस्य शिआलाशिआलकाः ॥ १७ ॥

इति श्रीवररुचिकृतेषु सूत्रेष्वेकादशः परिच्छेदः ।

शृगालशब्दस्य स्थाने शिआलादय आदेशा भवन्ति । शिआले आअ-
च्छदि । शिआलके आअच्छदि (आङ्पूर्वक-गमेः २-६ गलोपः, १२ ।
स्प०) । शृगाल आगच्छति ॥ १७ ॥

इति श्रीभामहविरचिते प्राकृतप्रकाशस्य मनोरमाव्याख्याने
मागध्याख्य एकादशः परिच्छेदः ।^१

शृगालशब्दस्य शिआलाशिआलकाः—शृगाल-इतिशब्दस्य स्थाने
शिआल, शिआलक इत्यादेशौ भवतः । शृगाल आगच्छति-इत्यत्र शृगालस्य स्थाने
शिआल-इत्यादेशो, एत्वे सुलोपे च शिआले-इति । शिआलक-इत्यादेशपक्षेऽपि
एत्वसुलोपयोः कृतयोः शिआलके-इति । आङ्पूर्वस्य गमेः वर्तमाने तिप्रत्यये आ +
गच्छ + ति-इत्यत्र 'कगच०' इत्यादिना गलोपः, 'अनादावयुजोः' इति तस्य दकारे,
आअच्छदि ॥

इति श्रीजगन्नाथशास्त्रिहोशिङ्गकृतायां चन्द्रिकापूरण्यां
मागधः एकादशः परिच्छेदः समाप्तः ।

१. अत एव सौ पुंसि मागध्याम् ८।१।२८७ । मागध्यां भाषायां सौ परे अकारस्य
एकारो भवति पुंलिङ्गे । एष मेघः । ऐशे मेशे । एष पुरुषः । ऐशे पुलिशे । करोमि भदन्त ।
करेमि मन्ते । अत इति किम् ? गिही । कली । गिली । पुंसीति किम् ? जलम् । [रसोर्लशौ]
र, नले । कले स, दंशे । उभयोः । शालशे । पुलिशे ।

सधोः संयोगे सोऽग्रीष्मे ८।४।२८९ । मागध्यां सकारषकारयोः संयोगे वर्तमानयोः सो
भवति, ग्रीष्मशब्दे तु न भवति । ऊर्ध्वलोपाद्यपवादः । स-पस्वलदि हस्ती । बुहस्पदी ।
मस्कली । ष-सुस्कदालु । कस्टं । विस्नुं । शस्पकवले । उस्मा । निस्फलं । धनुस्खण्डं । अग्रीष्म
इति किम् ? गिम्हवाशले ।

दृष्टयोः स्टः ८।४।२९० । द्विरुक्तस्य टस्य षकाराक्रान्तस्य च ठकारस्य मागध्यां सकारा
क्रान्तः टकारो भवति । दृ-भस्टालिका । मस्टिणी । ष-शुस्टु कदं । कोस्टागालं ।

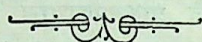
स्थर्थयोस्तः ८।४।२९१ । स्थर्थ-इत्येतयोः स्थाने मागध्यां सकाराक्रान्तस्तौ भवति । स्थ-
उवस्तिदे । शुस्तिदे । र्थ-अस्तवदी । शस्तवाहे ।

जघ्यां यः ८।४।२९२ । मागध्यां ज-घ-यां स्थाने यो भवति । ज-यणवदे । घ-मय्यं । अय्य
किल विद्याहले आगदे । यस्य यत्वविधानम् आदेर्यो जः ८।१।२४५ । इति बाधनार्थम् ।

शृगालेति । शृगालशब्द के स्थान में शिआल, शिआलक—ये दो आदेश मागधी में होते हैं । 'शृगालः आगच्छति' में शृगाल के स्थान में शिआल किंवा शिआलक आदेश करने पर पूर्ववत् एव तथा सुलोप, शिआले, शिआलके—ये दो रूप होते हैं । आगच्छति में आङ्पूर्वक गम् धातु से वर्तमानकालिक लादेश ति करने पर 'कगचज०' २-६ से गलोप, 'अनादावयुजोः' १२-१ से ति को दि, आअच्छदि । एवं-शृगाल आगच्छति—यह सिद्ध हुआ ॥ १७ ॥

इति प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपाख्ये हिन्दीसरलव्याख्याने

एकादशः परिच्छेदः समाप्तः ।

ब्रजो जः ८।४।२९४ । मागध्यां ब्रजेजकारस्य जो भवति । यापवादः । वजति ।
 छस्य श्वोऽनादौ ८।४।२९५ । मागध्यामनादौ वर्तमानस्य छस्य तालव्यशकाराक्रान्तश्चो
 भवति गश्च । पिश्चिले । पुश्चदि । लाक्षणिकस्यापि-आपन्नवत्सलः । अवन्नवश्चले । तिर्यक्-
 तिरिच्छि । तिरिश्चि । अनादाविति किम् ? छाले ।
 स्कः प्रेक्षाचक्षोः ८।४।२९७ । मागध्यां प्रेक्षेराचक्षेश्च क्षस्य सकाराक्रान्तः को भवति ।
 जिह्मामूलीयापवादः । पेस्कदि । आचस्कदि ।
 अवर्णाद्वा ङसो ङाहः । ८।४।२९९ । मागध्यामवर्णात्परस्य ङसो ङित् आह इत्यादेशो वा
 भवति । हगे न एलिशाह कम्माह काली । पक्षे-हिडिम्बाए घडुकय शोके ण उवशमदि ।
 आमो ङाह् वा ८।४।३०० । मागध्यामवर्णात्परस्य आमोऽनुनासिकान्तो ङित् आहादेशो
 वा भवति । शय्यणाह् सुहं । पक्षे-नलिन्दाणं । व्यत्ययात्प्राकृतेऽपि-ताह् । तुम्हाह् । अम्हाह् ।
 सरिआह् । कम्माह् ।
 अहंवयमोहंगे ८।४।३०१ । मागध्यामहंवयमोः स्थाने हगे इत्यादेशो भवति । हगे शक्कावदा-
 लतिस्तणिवाशी धीवले । हगे शम्पत्तौ । शेषं शौरसेनीवत् । इति हेमः ।

अथ द्वादशः परिच्छेदः

शौरसेनी ॥ १ ॥

शूरसेनानां भाषा शौरसेनी । सा च लक्ष्यलक्षणाभ्यां स्फुटीक्रियते-
इति वेदितव्यम् । अधिकारसूत्रमेतदापरिच्छेदसमाप्तेः ॥ १ ॥

शौरसेनी—शूरसेनदेशोद्भवैः पुरुषैः परस्परं व्यवहियमाणा शूरसेनानां भाषा
शौरसेनीति निगद्यते । सा च लक्षणोदाहरणैः स्पष्टतां नीयते-इत्यवगन्तव्यम् । आ
परिच्छेदसमाप्तेरिदमधिकारसूत्रम् । इदं सूत्रं प्रत्येकस्मिन् सूत्रे स्वाधिकारेण प्रविश्य
त्वंयां क्रियमाणं कार्यं शौरसेनीसंज्ञकं स्यादिति बोधयति ॥ १ ॥

शौरसेनीति । शूरसेन-नामक-देशवासियों की आपस की बोलचाल की भाषा को
शौरसेनी कहते हैं । उस शौरसेनी को लक्षणों तथा उदाहरणों द्वारा स्पष्ट करते हैं ।
परिच्छेद-समाप्ति तक अधिकार-सूत्र होने के कारण निम्नाङ्कित सूत्रों द्वारा साधित रूप
शौरसेनी के कहे जायेंगे ॥ १ ॥

प्रकृतिः संस्कृतम् ॥ २ ॥

शौरसेन्यां ये शब्दास्तेषां प्रकृतिः संस्कृतम् ॥ २ ॥

प्रकृतिः संस्कृतम्—शौरसेनीभाषायां वर्तमानानां शब्दानां प्रकृतिः प्रधानं
मुख्यमवलम्बनं संस्कृतं गीर्वाणानां वाण्येव-इति ज्ञेयम् ॥ २ ॥

प्रकृतिरिति । शौरसेनीनियमों से सिद्ध शब्दों की मूल प्रकृति संस्कृत ही है ॥ २ ॥

अनादावयुजोस्तथयोर्दधौ ॥ ३ ॥

अनादौ वर्तमानयोरसंयुक्तयोस्तथयोर्दधौ भवतः । तस्य-मारुदिना
मन्तिदो (त = द, शे० संस्कृतवत्, ३-३ रलोपः, ५-१ ओ) तस्य-करेध
(१२-१५ कृञ्=कर, ७-३४ पत्वम्) । तथा (स्प०) । असंयुक्तयोरित्येव ।

तेन अज्जउत्त-हला सउन्तले, इत्यादौ न । अनादाविति किम् ? तस्स ।

मारुतिना मन्त्रितः । कुरुथ । तथा । आर्यपुत्र-हला शकुन्तले । तस्य ॥ ३ ॥

अनादावयुजोस्तथयोर्दधा—आदाववर्तमानयोरसंयुक्तयोः तकारथकारयोः स्थाने
क्रमेण दकारधकारौ भवतः । तस्योदाहरणं, 'मारुदिना मन्तिदो'=मारुतिना मन्त्रितः ।

१. अस्मिन् परिच्छेदे सर्वत्र वृत्त्यनुपलब्धिर्वर्तते । तत्र मया यथामति भामहानुसूतां शैली-
मवलम्ब्य वृत्तिर्विन्यते । २. अधिकारोऽयम् । अत्र केचिद् 'अनादावयुजः' अतादौ
वर्तमाना वर्णाः सर्वे असंयुक्ताः प्रयोक्तव्याः । कसणो । पण्यं । कृष्णः । पण्यम् । इति ।
ततः 'तथयोर्दधौ' इति च छेदेन व्याख्यातवन्तः । का० पा० ।

यस्य-करेध = कुरुथ । तथा = तथा । असंयुक्तयोरित्येव, तेनेह न—‘अज्जउत्त, हला सउन्तले’ आर्यपुत्र-हला शकुन्तले ! अनादाविति किम् ? तस्स, आदिस्यत्वाच्चात्र ॥३॥

अनादाविति । आदि में अवर्तमान तथा असंयुक्त त एवं थ के स्थान पर क्रम से द और ध अर्थात् त को द और थ को ध होते हैं । त का, मारुतिना-संस्कृतप्रकृतिसिद्ध मारुतिना में त को द होने से, मारुदिना । मन्त्रितः—‘सर्वत्र लवरांम्’ ३-३ से रलोप, प्रकृत से कप्रत्ययावयव त को द, ‘अत ओत्सोः’ ५-१ से ओकार, मन्तिदो । थ का, कुरुथ-कृञ् धातु को ‘डुकृञ् करः’ १२-१५ से कर, ‘लादेशे वा’ ६-३४ से एत्व, प्रकृत से थ को ध, करेध । तथा में प्रकृत से थ को ध, तथा । संयोग-रहित त-थ होने चाहिए, अत एव ‘अज्जउत्त’ = (आर्यपुत्र) में तथा ‘सउन्तले’ (शकुन्तले !) में संयुक्त होने से दकार नहीं हुआ । अनादौ—ऐसा क्यों कहा ? न कहते तो तस्स = (तस्य) में भी होता । होना इष्ट न होने से अनादौ कहा । अतः यहाँ आदिस्य तकार होने से दकार नहीं हुआ ॥ ३ ॥

व्यापृते डः ॥ ४ ॥

व्यापृतशब्दे तस्य डो भवति । पूर्वसूत्रापवादः । वावडो (३ २ यलोपः, २-१५ प-व, ५-१ ओ) । व्यापृतः ॥ ४ ॥

व्यापृते डः—व्यापृतशब्दावयवस्य तकारस्य डकारो भवति । पूर्वसूत्रापवादः । व्यापृतः—‘अनादा’विति १२-३ सूत्रेण प्राप्तं दकारम् अपवादत्वेन बाधित्वाऽनेन डकारः, वावडो ॥ ४ ॥

व्यापृते-इति । व्यापृत के त को ड हो । ‘अनादा’वित्यादि-पूर्वसूत्र का अपवाद अर्थात् बाधक सूत्र है । व्यापृतः—‘अधो मनयाम्’ ३-२ से व्यागत य का लोप, ‘पो वः’ २-१५ से व, ‘ऋतोऽत्’ १-२७ से ऋ को अ, प्रकृत से त को ड, ‘अत ओत्सोः’ ५-१ से ओ, वावडो ॥

पुत्रेऽपि क्वचित् ॥ ५ ॥

क्वचित् पुत्रशब्देऽपि तस्य डो भवति । पुडो (३-३ रलोपः) । पक्षे-पुत्तो (३-३ रलोपः, ३-५० तद्धि०, ५-१ ओ) ॥ ५ ॥

पुत्रेऽपि क्वचित्—क्वचिदितिपदेन विकल्पो गृह्यते । पुत्रशब्दावयवीभूतस्यापि तका रस्य विकल्पेन डकारो भवति । लादेशपक्षे—पुडो । पक्षान्तरे तु-पुत्तो । पुत्र इत्यर्थः ॥ पुत्रेऽपीति । पुत्र शब्द में भी कहीं त को ड होता है । कहीं कहने से यह भी सिद्ध होता है कि अन्यत्र नहीं भी होता अर्थात् विकल्प से होता है । पुत्रः—‘सर्वत्र’ ३-३ से रलोप, उक्त से ड, ‘अतः’ ५-१ से ओ, पुडो । पक्षान्तर में—‘सर्वत्र’ ३-३ से रलोप, ‘शेषादेशयोः’ ३-५० से तद्धित्व, ‘अत ओत्’ ५-१ से ओ, पुत्तो ॥ ५ ॥

इ गृध्रसमेषु ॥ ६ ॥

गृध्रसमेषु ककारस्य इर्भवति । गिद्धो (३-३ रलोपः, ३-१ दलोपः, ३-५० घद्धि०, ३-५१ घ् = द्, ५-१ ओ) । गृध्रः ॥ ६ ॥

इ गृध्रसमेषु—गृध्रसदृशेषु ऋकारयुक्तेषु शब्देषु ऋकारस्य इकारो भवति ।
गृध्रः—इकारे, रलोपे, द्वित्वे च गिद्धो ॥ ६ ॥

इ—इति । गृध्रशब्द के समान शब्दों में ऋकार को इकार होता है । गृध्रः—प्रकृत से गकारोत्तरवर्ती ऋकार को इकार, 'सर्वत्र' ३-३ से रलोप, 'शेषादेश०' ३-५० से द्वित्व, 'वर्गेषु युजः०' ३-५१ से ध को द, 'अत ओत्' ५-१ से ओ, गिद्धो ॥ ६ ॥

ब्रह्मण्यविज्ञयज्ञकन्यकानां ण्यज्ञन्यानां ज्ञो वा ॥ ७ ॥

एतेषां ण्यज्ञन्यानां ओ वा भवति । पैशाच्यां तु नित्यमिति विशेषः ।
बम्हञो (३-३ रलोपः, ३-८ ह्यस्य विपर्ययः, ५-१ ओ) विज्ञो, जज्ञो,
कज्ञा (एते १०-९, १०-१० सूत्रयोः स्प०) । पक्षे—बम्हण्णो, विण्णो,
जण्णो, कण्णा (३-४४ सू० द्रष्टव्यम्) ॥ ७ ॥

ब्रह्मण्यविज्ञयज्ञकन्यकानां न्यज्ञन्यानां ओ वा—एतेषां शब्दानां मध्ये
वर्तमानानां ण्य-ज्ञ-न्य-वर्णानां स्थाने ओ=अकारसहितो जकारो वा स्यात् । पैशाच्यां
नित्यम्, इह तु विकल्पेनेति विशेषः । ब्रह्मण्यम्—बम्हञो । विज्ञः—विज्ञो । यज्ञः—जज्ञो ।
कन्या—कज्ञा । पक्षान्तरे तु क्रमशः—बम्हण्णो, विण्णो, जण्णो, कण्णा—इति ॥ ७ ॥

ब्रह्मण्येति । ब्रह्मण्य, विज्ञ, यज्ञ, कन्या-शब्दों में अन्तिम ण्य, ज्ञ, न्य वर्णों के स्थान
पर अ य ह आदेश विकल्प से होता है । पैशाची में नित्य और शौरसेनी में विकल्प से यही
विशेषता है । ब्रह्मण्यम्—'सर्वत्र ल०' ३-३ से रलोप, 'ह्रह्रस्वेषु' ३-८ से प्रथम मकार
अनन्तर हकार (ऊर्ध्वस्थिति), प्राकृतत्वात् लिङ्गान्तर पुंस्त्व, 'अत ओत्' ५-१ से
ओकार, बम्हञो । विज्ञः—प्रकृत सूत्र से अ, 'अतः' ५-१ से ओ, विज्ञो । यज्ञः—'आदे-
यो जः' २-३१ से य को ज, प्रकृत से ज्ञ को अ, पूर्ववत् ओत्व, जज्ञो । कन्या—इससे
अ, कज्ञा । वैकल्पिक आदेश होने से पक्षान्तर में तो—'ज्ञज्ञ०' ३-४४ से ण, 'शेषादेश०'
३-५० से आदेशभूत ण को द्वित्व, ओत्व पूर्ववत्, बम्हण्णो । ३-४४ से ण, पूर्ववत् द्वित्व
ओत्व, विण्णो । 'आदे०' २-२१ से ज, पूर्ववत् णत्व, द्वित्व, ओत्व, जण्णो । 'अधो
मनयाम्' ३-२ से यलोप, 'नो णः सर्वत्र' २-४२ से णत्व, 'शेषा०' ३-५० द्वित्व, कण्णा ॥

सर्वज्ञेज्जितज्ञयोर्णः ॥ ८ ॥

एतयोः संयुक्तस्यान्त्ययोर्णो भवति । सव्वण्णो (३-२ रलोपः,
३-५० वणयोर्द्वि०, ५-१ ओ) । इङ्गिअण्णो (२-२ तलोपः, शो० पूर्व०) ॥ ८ ॥

सर्वज्ञेज्जितज्ञयोर्णः—सर्वज्ञेज्जितज्ञशब्दयोरन्त्यस्य ज्ञस्य ण इत्यादेशः स्यात् ।
सव्वण्णो—सर्वज्ञः । इङ्गिअण्णो—इज्जितज्ञः । अनेनोभयत्र ज्ञस्य णादेशात् सिद्धिः ॥ ८ ॥

सर्वज्ञेति । सर्वज्ञ और इज्जितज्ञ शब्दों में वर्तमान ज्ञ-वर्ण के स्थान में ण आदेश हो ।
सर्वज्ञः—'सर्वत्र लघुराम्' ३-३ से रलोप, 'शेषादेश०' ३-६० से वद्वित्व, प्रकृत से ज्ञ
को ण, पुनः 'शेषादेश०' से णद्वित्व, 'अत ओत्' ५-१ से ओत्व, सव्वण्णो । इज्जितज्ञः—
'कगचज०' २-२ से तलोप, पूर्ववत् णत्व, द्वित्व, ओत्व, इङ्गिअण्णो ॥ ८ ॥

क्त्व इअः^१ ॥ ६ ॥

क्त्वा इत्यस्य इअ आदेशः । भणिअ । भविअ (स्पष्टम्) । भणित्वा । भूत्वा ॥ ९ ॥

क्त्व इअः—क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने शौरसेन्याम् इअ इत्यादेशः स्यात् । भणित्वा-भण् धातोः क्त्वाप्रत्यये, भण् + क्त्वा इत्यत्र सूत्रेणानेन क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने इअ-इत्यादेशो, भणिअ । भूत्वा=भविअ ॥ ९ ॥

क्त्व इति । शौरसेनी में क्त्वाप्रत्यय के स्थान में इअ-ऐसा आदेश होता है । भण् से क्त्वा-प्रत्यय करने पर उक्त सूत्र से इअ आदेश करने पर भणिअ = भणित्वा बनता है । भू + क्त्वा-यहाँ प्रकृत सूत्र से क्त्वा को इअ करने पर भू + इअ इस दशा में गुण, अवादेश, भविअ ॥ ९ ॥

कृगमोर्दुअः^२ ॥ १० ॥

आभ्यां परस्य क्त्वाप्रत्ययस्य दुअ इत्यादेशः । कदुअ = कृत्वा । गदुअ = गत्वा (स्प०) ॥ १० ॥

कृगमोर्दुअः—पूर्वसूत्रस्यांशिकोऽपवादः । कृ-गम्-धातुभ्यां परस्य क्त्वाप्रत्ययस्य स्थाने दुअ इत्यादेशः स्यात् । कृत्वा-कृ + क्त्वा-इत्यत्र 'ऋतोऽत्' १-२७ इत्यनेन ऋत्वे, क्त्वाप्रत्ययस्य दुअ आदेशो, कदुअ । एवमेव-गत्वा=गदुअ ॥ १० ॥

कृगमोरिति । कृ और गम् धातु से पर क्त्वाप्रत्यय को दुअ आदेश हो । पूर्वसूत्र से सर्वत्र क्त्वा को इअ प्राप्त था, इसने कृ-गम् धातुओं में विशेष दुअ-आदेश के विधान द्वारा आंशिक बाध दिखलाया है । कृत्वा-कृ धातु से क्त्वाप्रत्यय होने पर इससे दुअ आदेश हुआ और 'ऋतोऽत्' से कृ के ऋ को अकार, कदुअ । गम् धातु से क्त्वा करने पर शौरसेनी की प्रकृति संस्कृत होने से क्त्वात् धात्ववयव म का लोप, क्त्वा को प्रकृत सूत्र से दुअ, गदुअ ॥ १० ॥

णिर्जशसोर्वा क्लीबे स्वरदीर्घश्च ॥ ११ ॥

नपुंसके वा जशशसोर्णिर्भवति, पूर्वस्य स्वरस्य दीर्घश्च । घणाणि, घणाणि = वनानि, धनानि (२-४२ नृ = ण, शे० स्प०) ॥ ११ ॥

णिर्जशसोर्वा क्लीबे स्वरदीर्घश्च—नपुंसके प्रातिपदिकात् परयोर्जस्-शस्-प्रत्यययोः स्थाने णिः = णि इत्यादेशो भवति, तदैव पूर्वस्य स्वरस्य दीर्घश्च भवति । वनानि-वनशब्दात् जसि शसि वा पूर्वोक्तसूत्रेण णित्वे दीर्घे च, 'नो ण' इति वनशब्द-घटकीभूतस्य नकारस्य च णत्वे, घणाणि । एवमेव धनानि-इत्यस्य घणाणि ॥ ११ ॥

१. सिद्धहेमस्तु—क्त्व इयदूणौ ८।४।२८१ । भवतः । भविय । भोदूण । हविय । होदूण । पठिय । पठिदूण । रमिय । रन्दूण । पक्षे-भोत्ता । होत्ता । पठित्ता । रन्ता-इति । ता अहं बम्हणो भविअ दाणि भवन्तं सीसेण पडिअ विण्णेमि । तदहं ब्राह्मणो भूत्वेदानीं भवन्तं शीर्षेण पतित्वा विद्यापयामि ।

२. कृगमोर्दुअ ८।४।२७२ । कदुअ । गदुअ । पक्षे-करिय, करिदूण । गच्छिय, गच्छिदूण ।

णिरिति । प्रातिपदिकमात्र से नपुंसकलिङ्ग में जस् और शस् को णि होता है और पूर्वस्वर को दीर्घ भी होता है । वन अथवा धन शब्द से जस् और शस् प्रत्यय करने पर इस सूत्र से जश्शस् को णि और तत्पूर्ववर्ती नकार के अकार को दीर्घ, तथा 'नो णः' २-४२ इस सूत्र से वन और धन के नकार को णकार, वणाणि=वनानि, धणाणि=धनानि ये रूप सिद्ध होते हैं ॥ ११ ॥

भो भुवस्तिङि ॥ १२ ॥

भूधातोर्भो भवति तिङि । भोमि = भवामि ॥ १२ ॥

भो भुवस्तिङि—भूधातोस्तिङि परतो भो इत्यादेशो भवति । भोति = भवति । भोसि = भवसि । भोमि = भवामि ॥ १२ ॥

भो—इति । तिङ् पर रहते भू धातु को भो यह आदेश होता है । भू को भो आदेश करने पर भोति, भोसि, भोमि ये रूप वर्तमान के एकवचन में भवति, भवसि, भवामि के स्थान पर शौरसेनी में प्रयुक्त किए जायँगे । ऐसे ही बहुवचन में भवामः के स्थान पर भी भो आदेश करने पर भोमो ऐसा रूप होगा ॥ १२ ॥

न लटि ॥ १३ ॥

भूधातोर्लटि भो न भवति । भविस्सदि = भविष्यति ॥ १३ ॥

न लटि—भूधातोर्लटि परे भो इत्यादेशो न स्यात् । भविस्सदि=भविष्यति ॥ १३ ॥ नेति । भूधातु को पूर्वसूत्र से प्राप्त भो आदेश नहीं होता लट् पर रहते । भविष्यति 'शषोः सः' २-४३ से षकार को सकार, 'अधो मनयाम्' ३-३ से यलोप, 'शेषादेशः' ३-५० से सद्धित्व, 'अनादा०' १२-३ से ति को दि, लट् होने से भो आदेश का प्रकृत सूत्र से निषेध, भविस्सदि ॥ १३ ॥

ददातेर्दे दइस्स लटि ॥ १४ ॥

दाधातोर्दे आदेशो भवति तिङि, दइस्स इति लटि च । देमि=ददामि ।

• दइस्स = दास्यामि ॥ १४ ॥

ददातेर्दे दइस्स लटि—दाधातोस्तिङि परतो दे इत्यादेशो भवति, किन्तु लटि परतो दइस्स इति भवति । देति = ददाति । देसि = ददासि । देमि = ददामि । लटि तु तिङ्प्रत्ययविशिष्टस्य दाधातोः दइस्स इत्यादेशः, तेन-दइस्स इत्यस्य दास्यति, दास्यसि, दास्यामि इति ॥ १४ ॥

• ददातेरिति । दा-धातु को तिङ् पर रहते दे यह आदेश होता है और लट् पर रहते दइस्स आदेश होता है । इससे दा को दे आदेश करने पर देति, देसि, देमि रूप सिद्ध होते हैं । इसी प्रकार लट् में दइस्स यह रूप होगा ॥ १४ ॥

१. अत्र केचित् सूत्रद्वयं लिखितवन्तः—'तदस्तेदे' । तच्छब्दस्य तेदे आदेशो भवति । तेदो गदो । तेदं पुच्छ । तेदेण किदं इति । ततः 'ददातेर्दे दस्य लटि' । दाधातोः दकारस्य लटि परतो दे आदेशो भवति । देस्सदि—इति च । का० पा० ।

डुकृजः करः ॥ १५ ॥

डुकृज्-धातोः कर आदेशो भवति । करेमि=करोमि (६-४१ सू० स्प०) ॥

डुकृजः करः—डुकृज् करणे-धातोः स्थाने कर आदेशो भवति तिङि परतः । करोमि । कृज् धातोर्वर्तमाने लादेशो मिपि तिङ्परकत्वादेनेन कर आदेशो, 'लादेशो वा' ७-३३ सूत्रेण, 'अनन्त्य एच्च' १२-२८ इति सूत्रेण वा एत्वं, करेमि ॥ १५ ॥

डु-इति । डुकृज् करणे-धातु को कर आदेश होता है तिङ् पर रहते । कृधातु से लट् को मिप् करने पर उक्त सूत्र से कर आदेश, 'लादेशो वा' अथवा 'अनन्त्य एच्च' से एत्वं, करेमि=करोमि ॥ १५ ॥

स्थश्चिट्ठः ॥ १६ ॥

तिङि । एशे चालुदत्ते रुक्खवाडिआए चिट्ठदि = एष चारुदत्तो वृक्ष-वाटिकायां तिष्ठति । (स्प०) ॥ १६ ॥

स्थश्चिट्ठः—छाधातोः 'धात्वादेः षः स' इति सत्वे 'निमित्तापाये नैमित्तिकस्याप्यपाय' इति नियमेन ठस्य थकारे कृते स्था-इति भवति । तस्यैव स्थाधातोः तिङि परे शौरसेन्यां चिट्ठ आदेशः स्यात् । एशे चालुदत्ते रुक्खवाडिआए चिट्ठदि = एष चारुदत्तो वृक्षवाटिकायां तिष्ठति ॥ १६ ॥

स्थ इति । छाधातु से परिवर्तित स्थाधातु को तिङ् पर रहते चिट्ठ-आदेश हो । एशे-एतद् में 'अन्त्यस्य हलः' ४-६ से दलोप, 'तदेतदोः' ६-२२ से त को स, 'षसोः शः' ११-३ से स को श, 'अत इदेतौ०' ११-१० से ए, एशे=एषः । चालुदत्ते-'रसोर्लशौ' हे. सू. से र को ल, 'अत इदेतौ' से ए, चालुदत्ते=चारुदत्तः । रुक्खवाडिआए—'वृक्षे वेन रुवा' १-३२ से वृ को रु, 'क्कस्कां खः' ३-२९ से ञ को ख, 'शेषादे०' ३-५० से ख-द्वित्व, 'वर्गेषु०' ३-५१ से प्रथम ख को क, 'टो डः' २-२० से ट को ड, 'कगचज०' २-२ से कलोप, 'डिरेम्मी' ५-९ से एत्वं, रुक्खवाडिआए=वृक्षवाटिकायाम् । चिट्ठदि-स्थाधातु को प्रकृत सूत्र से चिट्ठ, ति के त को 'अनादा०' १२-३ से द, चिट्ठदि = तिष्ठति ॥ १६ ॥

स्मरतेः सुमरः ॥ १७ ॥

तिङि स्मृधातोः केवलं सुमर इत्यादेशो भवति । स्मरतेर्भरसुमरौ प्राप्तौ, तदेकं भरादेशं निवर्तयति । सुमरइ = स्मरति (८-१४ सू० स्प०) ॥

स्मरतेः सुमरः—अस्यां भाषायां स्मृधातोः तिङि परे केवलं सुमर इत्यादेशो भवति । 'स्मरतेर्भरसुमरौ' ८-१८ इति प्राप्तं केवलं भरादेशं निषेधति । स्मरति-स्मृधातोः स्थाने तिपि परे सुमरादेशो, 'ततिपोरिदेतौ' ७-१ इति तिप इत्वे, सुमरइ ॥ १७ ॥

स्मरतेरिति । स्मृ धातु को तिङ् पर रहते केवल सुमर आदेश होता है । 'स्मरतेर्भरसुमरौ' ८-१८ से प्राप्त भर-सुमर इन दो आदेशों में से केवल एक ही होता है दूसरा जो भर-आदेश है उसको निषेध करता है । स्मृ चिन्तायाम्-इस धातु से ति करने पर 'स्मरतेर्भरसुमरौ' से प्राप्त भर आदेश के बाधक प्रकृत सूत्र से सुमर आदेश किये जाने पर 'ततिपोरिदेतौ' ७-१ से ति को इ हुआ-एवं सुमरइ-सिद्ध हुआ ॥ १७ ॥

दृशोः पेक्खः ॥ १८ ॥

दृश्-धातोः पेक्खादेशस्तिङि । पेक्ख = पश्य । अरे रे पेक्ख पेक्ख ओहारिओ पवहणो वच्चइ मज्जेण राअमग्गस्स । एदं ताव विआरह-कस्स कहिं पवसिओ पवहणोत्ति ॥ १८ ॥

दृशोः पेक्खः—दृश्-धातोस्तिङि पेक्खादेशो भवति । पश्य-दृश्-धातोर्लोपि मध्यमपुरुषैकवचने सेहिंरादेशो, प्रकृतेन पेक्खादेशो संस्कृतप्रकृतित्वात् 'अतो हेः' इति हेल्नुकि, पेक्ख-इति । अरे रे पेक्ख पेक्ख, ओहारिओ पवहणो वच्चइ मज्जेण राअ-मग्गस्स = अरे रे ! पश्य पश्य, अपसारितं प्रवहणं वर्तते मध्येन राजमार्गस्य । एदं ताव विआरह-कस्स कहिं पवसिओ पवहणोत्ति = इदं तावद्विचारय-कस्य कुत्र प्रवेशितं प्रवहणमस्ति ॥ १८ ॥

दृशेरिति । दृश् धातु को पेक्ख आदेश होता है तिङ् पर रहते । दृश् धातु से लोट्-मध्यमपुरुषैकवचन में सि को 'सेह्वपिच्च' से हि होने पर प्रकृत सूत्र से पेक्ख आदेश, 'अतो हेः' से हि का लोप, पेक्ख = पश्य । वाक्यगत प्रयोग नाटक से उद्धृत किया गया है—'अरे रे पेक्ख पेक्ख'-इत्यादि ॥ १८ ॥

अस्तेरच्छः ॥ १९ ॥

अस्-धातोस्तिङि अच्छादेशो भवति ॥ १९ ॥

अस्तेरच्छः—अस्-धातोः अच्छ-इत्यादेशो भवति तिङि । अच्छसि = असि ॥ अस्तेरिति । अस् धातु को तिङ् पर रहते अच्छ-आदेश होता है । असि-अस् + सिप् इस अवस्था में अस् को अच्छ और 'थास्सिपोः सि-से' ७-२ से सि, अच्छसि ॥ १९ ॥

तिपा त्थि ॥ २० ॥

अस्तेस्तिपा सह त्थि इत्यादेशो भवति । अत्थि = अस्ति । पसंसिदुं णात्थि मे वाआविहवो । प्रशंसितुं नास्ति मे वाग्विभवः ॥ २० ॥

तिपा त्थि—तिप्-प्रत्ययेन सह अस्धातोर्थादन्यस्य सकारस्य स्थाने त्थि-इत्यादेशो भवति । अस्ति-इत्यत्र सूत्रेणानेन 'स्ति'-इत्यस्य स्थाने त्थि-इति । अत्थि = अस्ति । ग्रन्थान्तरादुदाहरणमुद्धृत्य प्रदर्शयते—पसंसिदुं णात्थि मे वाआविहवो = प्रशंसितुं नास्ति मे वाग्विभवः ॥ २० ॥

तिपेति । अस् धातु को तिप् के साथ त्थि-यह आदेश होता है । अस् धातु के अन्य अवयव स् को ति के साथ त्थ आदेश करने पर अत्थि = अस्ति-सिद्ध हुआ । वाक्य में प्रयुक्त ग्रन्थान्तर का उदाहरण—पसंसिदुं = (प्रशंसितुम्) रलोप, सत्त्व, दत्त्व । णात्थि = (नास्ति) इस सूत्र का मुख्य उदाहरण, वाआविहवो = (वाग्विभवः) 'स्त्रियभ्मात्' ४-७ से क् को आ, 'खधयधमां हः' २-२७ से ह, 'अत ओत्' ५-१ से ओ ॥

भविष्यति मिपा स्सं वा स्वरदीर्घत्वं च ॥ २१ ॥

१. 'मिपि थः' । मिपि धातोः अस्-धातोः थ आदेशो भवति । थम्मि । इति केचित् । का० पा० ।

अस्तेर्मिपा सह स्सं इत्यादेशः, पक्षे-धातोः स्वरदीर्घत्वं च । स्सं, आस्सं = भविष्यामि ॥ २१ ॥

भविष्यति मिपा स्सं वा स्वरदीर्घत्वं च—अस्तेर्भविष्यदर्थे मिपा सह स्सं-इत्यादेशो भवति वा । पक्षे-धात्ववयवस्य अकारस्य स्वरस्य दीर्घत्वं च भवति । भविष्यामि—एतस्य स्थाने स्सं-इत्यादेशो, स्सं-इति । पक्षान्तरे-पूर्वस्वरस्य दीर्घत्वे, आस्सं-इति । भविष्यामीत्यर्थः ॥ २१ ॥

भविष्यतीति । अस् धातु को भविष्यत्काल के उत्तम पुरुषैकवचन में मिप् के साथ स्सं-यह आदेशरूप होता है विकल्प से । पक्षान्तर में-स्वर को दीर्घ भी होता है । तथा च-स्सं, आस्सं-ये दो रूप होते हैं । इनका अर्थ भविष्यामि = (होऊंगा) यह होता है ॥

स्त्रियामित्थी ॥ २२ ॥

स्त्रीशब्दस्य स्थाने इत्थी इत्यादेशो भवति । इत्थी = स्त्री ॥ २२ ॥

स्त्रियामित्थी—स्त्रीशब्दे अर्थात् स्त्रीशब्दस्थ स्थाने इत्थी-इत्यादेशो भवति । इत्थी-स्त्री ॥ २२ ॥

स्त्रियामिति । स्त्रीशब्द के स्थान में इत्थी आदेश होता है । तात्पर्य यह कि 'स्त्री' का इत्थी यह रूपान्तर शौरसेनी में होता है । स्त्री = इत्थी ॥ २२ ॥

एवस्य जेव्व ॥ २३ ॥

स्पष्टम् । जेव्व = एव ॥ २३ ॥

एवस्य जेव्व—एव-इत्यव्ययस्य स्थाने जेव्व-इति प्रयुक्तं भवति । जेव्व = एव ॥ एवस्येति । शौरसेनी में एव इस अव्यय के स्थान पर जेव्व का प्रयोग होता है । एव = जेव्व ॥ २३ ॥

इवस्य विअ ॥ २४ ॥

सुगमम् । विअ = इव ॥ २४ ॥

इवस्य विअ—इव-इत्यव्ययस्य स्थाने विअ-इति प्रयुज्यते । विअ = इव ॥ २४ ॥ इवस्येति । इस भाषा में इव-इस अव्यय के स्थान में विअ का प्रयोग किया जाता है । जैसे—विअ = इव । वावडो विअ = व्यापृत इव । वावडो की सिद्धि 'व्यापृते डः' १२-४ सूत्र में स्पष्ट की गई है ॥ २४ ॥

अस्मदो जसा वअं च ॥ २५ ॥

अस्मदो जसा सह वअं इत्यादेशः, चकारात् अम्हेऽपि भवति । वअं, अम्हे = वयम् ॥ २५ ॥

अस्मदो जसा वअं च—जसा सह अस्मद्-शब्दस्य वअं इत्यादेशो भवति, चकारात् अम्हे-अपि भवति । वअं, अम्हे = वयम् ॥ २५ ॥

अस्मद् इति । अस्मद्-शब्द को जस् के साथ वअं-आदेश होता है । चकारग्रहण से 'अम्हे जशशसोः' ६-४३ से नित्य प्राप्त अम्हे को केवल जस् पर रहते विकल्प से करता है । वयम्-प्रकृत से वअं-आदेश करने पर, वअं । चकार से अम्हे भी होता है तब,

अम्हे । वयं-इस संस्कृत का 'कगचज०' से प्रायिक लोप करने पर भी वअं-होगा । केवल भाषा-वैशिष्ट्य के सूचनार्थ यह सूत्र है ॥ २५ ॥

सर्वनाम्नां डेः सित्वा ॥ २६ ॥

सर्वनाम्नां डेः सप्तम्येकवचनस्य स्थाने सित्वा इत्यादेशो भवति । सव्वसित्वा । इदरसित्वा । सर्वस्मिन् । इतरस्मिन् ॥ २६ ॥

सर्वनाम्नां डेः सित्वा—सर्वनामसंज्ञकानां शब्दानां परस्य सप्तम्येकवचनस्य डेः-इत्यस्य स्थाने सित्वा-इत्यादेशो भवति । सव्वसित्वा = सर्वस्मिन् । इदरसित्वा = इतरस्मिन् ॥ २६ ॥

सर्वेति । सर्वनामसंज्ञक शब्दों से विहित सप्तमी एकवचन डि प्रत्यय के स्थान पर सित्वा यह आदेश होता है । सर्वशब्द से डि करने पर सर्व+डि-इस दशा में प्रकृत सूत्र से डि को सित्वा, 'सर्वत्र लवराम्' ३-३ से रलोप, और 'शेषा०' ३-५० से वद्वित्व, सव्वसित्वा = सर्वस्मिन् । इतर से डि होने पर उक्त सूत्र से डि को सित्वा, 'अनाद्यो०' १२-३ से त को द, इदरसित्वा = इतरस्मिन् ॥ २६ ॥

धातोर्भावकर्तृकर्मसु परस्मैपदम् ॥ २७ ॥

शौरसेन्यामेव । भावे-सासाअसि । किं दाणि दासीपुत्ता ! दुब्भि-क्खकाले रुढरंको विअ उद्धकं सासाअसि ऐसा सा सेत्ति । किमिदानीं दास्याः पुत्र ! दुर्भिक्षकाले वृद्धरङ्क इव ऊर्ध्वकं श्वासायसे, एषा सा सेत्ति । कर्तरि-अज्ज वन्दामि=आर्य्य वन्दे । कर्मणि-कामीअदि । अदोज्जेव कामीअदि = अतएव काम्यते ॥ २७ ॥

धातोर्भावकर्तृकर्मसु परस्मैपदम्—धातोः शौरसेन्यामेव भावे, कर्तरि, कर्मणि च परस्मैपदं भवति, नात्मनेपदम् । भावे, सासाअसि । ग्रन्थान्तरोदाहरणं यथा—किं दाणि दासीए पुत्ता ! दुब्भिक्खकाले रुढरंको विअ उद्धकं सासाअसि, ऐसा सा सेत्ति । किमिदानीं दास्याः पुत्र ! दुर्भिक्षकाले वृद्धरङ्क इव ऊर्ध्वकं श्वासायसे, एषा सा सेत्ति । कर्तरि, अज्ज ! वन्दामि = आर्य्य ! वन्दे । कर्मणि, कामीअदि । अदो जेव्व कामीअदि = अतएव काम्यते ॥ २७ ॥

धातोरिति । शौरसेनी भाषा में ही भाव, कर्तृ, कर्म में धातु से परस्मैपद होता है अर्थात् प्राप्त आत्मनेपद नहीं होता । भाव में-श्वासायसे का सासाअसि, 'शेषोः सः' से 'स', 'सर्वत्र लवराम्' से व-य-लोप, उक्त से परस्मैपद, अतएव 'सि' । कर्त्रर्थ में-वन्द धातु आत्मनेपदी होने पर उक्त नियम से परस्मैपद, वन्दे का वन्दामि । कर्म में-काम्यते का कामीअदि, परस्मैपद, त को हत्व-इत्यादि ॥ २७ ॥

१. केचित् 'सर्वनाम्नां डेः' । सर्वनामशब्दानां चतुर्थ्येकवचनस्य वअं इत्यादेशो भवति । सव्ववअं । कवअं । महवअं । तुह्वअं । सर्वस्मै । कस्मै । मद्दाम् । तुभ्यम् । ततः 'सिखोर्धात्वो'-रित्यादि-इत्याहुः । का० पा० ।

अनन्त्य एच्च ॥ २८ ॥

अन्यभिन्ने वर्णे एत्वं च भवति । करेदि ॥ २८ ॥

अनन्त्य एच्च—अन्यवर्णभिन्ने वर्णे एत्वं च भवति । करोति = करेदि । कृञ्-धातोर्लटि प्रथमपुरुषैकवचने तिप्रत्यये परे 'डुकृञः करः' १२-१५ इति सूत्रेण कृञः करादेशे, 'अनाद्यो'रिति १२-३ सूत्रेण तकारस्य दकारे, प्रकृतसूत्रेण कर-इति रकारो-त्तरवर्तिनोऽकारस्य एत्वे, करेदि ॥ २८ ॥

अनन्त्य इति । अन्य से भिन्न वर्ण को एत्व होता है । करेदि-'डुकृञः करः' से कर, प्रकृत से एत्व, 'अनाद्योः' से त को द, करेदि = करोति ॥ २८ ॥

मिपो लोटि च ॥ २९ ॥

मिपश्चैत्वं भवति लोटि परतः^१ ॥ २९ ॥

मिपो लोटि च—लोटः स्थानिकस्य मिपोऽपि एत्वं भवति । करए = करवाणि । मिप एत्वे रूपमिदम् ॥ २९ ॥

मिप इति । लोट् के स्थान में हुए मिप् को एकार हो । कृञ्-धातु से लोट्, उसके स्थान में उत्तमपुरुषैकवचन में मि होने पर 'डुकृञः करः' से कर, प्रकृत से मिप् के मि को एत्व, करए = करवाणि ॥ २९ ॥

आश्चर्यस्याच्चरिअं ॥ ३० ॥

आश्चर्य इत्यस्य अच्चरिअमित्यादेशः । अहह, अच्चरिअं अच्चरिअं ॥ ३० ॥

आश्चर्यस्याच्चरिअं । आश्चर्यम्-इत्यस्य स्थाने अच्चरिअं-इत्यादेशो भवति । अहह ! अच्चरिअं अच्चरिअं = अहह ! आश्चर्यमाश्चर्यम् ॥ ३० ॥

आश्चर्यस्येति । आश्चर्यम् के स्थान पर अच्चरिअं यह आदेश होता है । अर्थात् आश्चर्यम्-को अच्चरिअं निपातवत् आदेश होता है । अहह ! आश्चर्यमाश्चर्यम्-का 'अहह ! अच्चरिअं अच्चरिअं'-ऐसा वनता है ॥ ३० ॥

प्रकृत्या दोलादण्डदशनेषु ॥ ३१ ॥

दोलादिषु प्रकृतिवद्भावो भवति ॥ ३१ ॥

प्रकृत्या दोलादण्डदशनेषु । दोला-दण्ड-दशन-शब्देषु प्रकृतिवद्भावो भवति । एषु त्रिष्वपि शब्दरूपेषु 'दोलादण्डदशनेषु डः' २-२५ इति सूत्रात् डत्वे, दशनशब्दे सत्वे च प्राप्ते प्रकृतसूत्रेण प्रकृतिवद्भावान्नादेशान्तराणि । दोला, दण्डो, दशनो-इति रूपाणि भवन्ति शौरसेन्याम् ॥ ३१ ॥

१. 'अन्त्ये एव' । सिखोर्धातोर्भावादिषु विहितं यत् परस्मैपदं तदनन्त्यवर्णस्य एव भवति । इति केचित् । का० पा० । गच्छदे । गच्छदि । हे० ।

२. 'मिपो लोटि च' । लोटि परतोऽन्त्ये मिप एव भवति । अहं करवामि, अहं गच्छामि । अहं करवाणि, गच्छानि इति केचिद् व्याचख्युः । का० पा० ।

३. प्राकृतो-इति प्राकृतः शब्दः प्रयोक्तव्यः इति च व्याचख्युः । का० पा० ।

प्रकृत्येति । शौरसेनी-भाषा में दोला, दण्ड तथा दशन-इन शब्दों को प्रकृतिज्ञाव होता है अर्थात् इनका रूपपरिवर्तन नहीं होता । इन तीनों शब्दों में 'दोलादण्डदशनेषु डः' २-३५ सूत्र से दकार को डकार प्राप्त था तथा दशनशब्द में 'शषोः सः' २-४३ से श को सत्व भी प्राप्त था, परन्तु प्रकृत सूत्र से प्रकृतिवद्भाव होने से ये कार्य नहीं होंगे । दण्डो-दशनो, में सुप् प्रत्ययसम्बन्धी सु को 'अत ओत्' ५-१ से ओत्व होगा । उदाहरण ये हैं—दोला । दण्डो । दशनो । इति ॥ ३१ ॥

शेषं महाराष्ट्रीवत् ॥ ३२ ॥

इति श्रीवररुचिकृतेषु सत्रेषु द्वादशः परिच्छेदः ।

१. पूर्वस्य पुरवः ८।४।२७० । शौरसेन्यां पूर्वशब्दस्य पुरव इत्यादेशो वा भवति । अपुरवं नाड्यं । अपुरवागदं । पक्षे—अपुव्वं पदं । अपुव्वागदं ।

विरिचेचोः ८।४।२७३ । त्यादीनांमाद्यत्रयास्य आद्यस्येचेचौ ८।३।१३९ । इति विहितयोरिचेचोः स्थाने दिर्भवति । वेति निवृत्तम् । नेदि । देदि । भोदि । होदि ।

अतो देश ८।४।२७४ । अकारात्परयोरिचेचयोः स्थाने देशकाराद् दिश्च भवति । अच्छदे । अच्चदि । गच्छदे । गच्छदि । रमदे । रमदि । किज्जदे । किज्जदि । अत इति किम् ? वसु-आदि । नेदि । भोदि ।

भविष्यति, स्तिः ८।४।२७५ । शौरसेन्यां भविष्यदर्थे विहिते प्रत्यये परे स्तिर्भवति । हिस्साहामपवादः ।

इदानीमो दाणिं ८।४।२७७ । शौरसेन्यामिदानीमूः स्थाने दाणिमित्यादेशो भवति । अनन्तरं करणीयं दाणिं आणवेदु अय्यो । व्यत्ययात्प्राकृतेऽपि अन्नदाणिं वोहिं ।

तस्मात्ता ८।४।२७८ । शौरसेन्यां तस्माच्छब्दस्य ता इत्यादेशो भवति । ता जाव पवि-सामि । ता अलं एदिणा माणेण ।

मोऽन्याणो वेदेतोः ८।४।१७९ । शौरसेन्यामत्यात्मकारात्पर इदेतोः परयोर्णकारागमो वा भवति । इकारे-जुत्तं णिमं, जुत्तं मिणं । सरिसं णिमं, सरिसं मिणं । एकारे-किं णेदं, किमेदं । एवं णेदं, एवमेदं ।

एवार्थे य्येव २८० । स्पष्टम् । मम य्येव वम्भणस्स ।

हज्जे चेत्थाहाने २८१ । शौरसेन्यां चेत्थाहाने हज्जे इति निपातः प्रयोक्तव्यः । हज्जे चदुरिके ।

हीमाणहे विस्मये निर्वेदे २८२ । शौरसेन्यां हीमाणहे इत्ययं निपातो विस्मये, निर्वेदे च प्रयोक्तव्यः । विस्मये-हीमाणहे जीवन्तवश्चा मे जणणी । निर्वेदे-हीमाणहे पल्लिसन्ता हगे एदेण नियमविधिणो दुव्ववसिदेण ।

णं नन्वर्थे २८३ । शौरसेन्यां नन्वर्थे णमिति निपातः प्रयोक्तव्यः । णं अफलोदया । णं अय्य-मिस्सेहि पुढमं येव आणत्तं । णं भवं मे अगगदो चलदि । आर्षे-वाक्यालङ्कारेऽपि दृश्यते । नमोत्थु णं । जयाणं, तयाणं ।

अम्महे हर्षे २८४ । शौरसेन्याम् अम्महे निपातो हर्षे प्रयोक्तव्यः । अम्महे एभाए सुम्मिला-ए सुपल्लिगठिदो भवं ।

अनुक्तं कार्यं महाराष्ट्रीवज्ञेयम् । महाराष्ट्रीपदेनात्र प्राकृतस्य ग्रहणं बोध्यम् ॥ ३२ ॥

(इत्यभिनवायां वृत्तौ द्वादशः परिच्छेदः)

इति श्रीवररुचिप्रणीतसूत्रसहितः श्रीभामहविरचितः प्राकृतप्रकाशः समाप्तः ।

ही-ही विदूषकस्य २८५। शौरसेन्यां हा-हो इति निपातो विदूषकाणां हर्षे धोत्ये प्रयोक्तव्यः । ही-हो भो ! सम्पन्नो मणोरधो पियवयस्सस्स ।

इहहचोर्हस्य । इह-शब्दसम्बन्धिनो 'मध्यमस्येत्थाहचो' (८।३।१४३) इति विदितस्य हचश्च हकारस्य शौरसेन्यां धो वा भवति । इय । होय । परितावय । पक्षे-इह । होह । परितायह ।

न वा यो यः ८।४।२६६। शौरसेन्यां र्यस्य स्थाने यो वा भवति । अय्यउत्त । पय्याकुली-कदस्त्रि । पक्षे-अज्जो । पज्जाउलो । कज्जपरवसो ।

शेषं प्राकृतवत् २८६। इति हेमः ।

अथ मार्कण्डेयमुनीन्द्रकृत-प्राकृतसर्वस्वानुसारि-

सौरसेनी-विशेषकार्याणि प्रदर्शयन्ते-

वेदसो, अङ्गारो-इदभावः । वेतसः, अङ्गारः । वअरं, लवणं, लावणं, चउट्टी, चउट्टी, मऊरो, महुओ । ओदभावः-जवा, तथा, कुमारी । हस्वाभावः-पिण्डं इत्यादि । सु एदभावः-किंशुओ, केसुओ=किंशुकम् । तुण्डं-इत्यादिषु ओत्वाभावः । मोती=मुक्ता । पोम्खरम्-पुष्करम् । पोक्खरिणी=पुष्करिणी । उल्लो । ओदभावः । ईदिसं, कीदिसं-एदभावः । पुर्यो-इदभावः । जुहुट्टिरो, उवरि अदभावः । वेअणा, देअरो-इदभावः । पओट्टो, वत्वाभावः । देव्वं, अहत्वाभावः । गोरवं, गउरवं । पोरवो, गोरवो-अउत्वाभावः । आदभावः-कचिद् भवति-पउरसं । जादिसं । तादिसं । मिओ=मृतः । पिदणा=पृतना । रुक्खो=वृक्षः, नउ वच्छो । सोअरो (भ) । चंदिआ (म, न) । पताकाव्यावृत्तगर्भितेभ्योऽन्यस्य तस्य दः । पावो=पापः । कव्वं=कवन्धः । (प०, म०, न) । अउव्वं, अवरूवं, अपूर्वम् । जया । मरथो । सोदामिणी-बहुलं न दलोपः । कचित् । हिअअं । थमौदवदुच्चायौ मधुरम् । (उ० मधुरं) रस्य लः कचित् । हलिहा । मधुरो । सहलं=सफलम् । सहरी=शफरी । पासाणो । (ह०, ष०, न) दस, दह-दश । नाग्नि-दसरहो । पभारह । वारह । सावो । (छ० न) । लङ्गलं । लोहलं । लंगूल । णत्वाभावः । जट्टो=यष्टी लत्वाभावः । किरातो-चत्वाभावः । डज्जमाणो=दक्षमाणः । फोडओ=स्फोटकः-लत्वाभावः । उत्थिदो-ठत्वाभावः । खणो, खीरं, सरिक्खं-छत्वाभावः । सम्महो-उत्वाभावः । कुम्हण्डो-हत्वाभावः । अहिमण्णः-जत्वाभावः । जण्णसेणो=यज्ञसेनः । इत्तिअज्जो=इतिज्ञः । चिण्हं-न्धाभावः । थाहो, वप्पो-वाष्पः । भिन्दिवालो, भिण्डिवालो=भिन्दिपालः । अब्बम्हण्णं, अब्बम्हज्जं=अब्रह्मण्यम् । कण्णआ, कज्जआ कन्याः-लोपाभावः (सन्धौ ४-१ वत्) । कोट्टूलं, थूलं-द्वित्वाभावः । कालाअसो, माअणम्-अलुक् । इदाणि, इदाणि-लुक् वा । मंसं । णूणं । कथं । विहपफदी=बृहस्पतिः-अभाभावः । पडुत्तणम्-त्तमभावः । डसेः दो एव । कचित् अदन्तादा अपि । 'तव

शेषं महाराष्ट्रीवत् । 'उक्तादन्यः शेषः' इति नियमादनुक्तमित्यर्थो लभ्यते ।
तथा च—अनुक्तं कार्यं शौरसेन्यां महाराष्ट्रीवत् बोध्यम् । महाराष्ट्रीपदेनात्र सामान्य-
तया विहितस्य प्राकृतस्य ग्रहणं कर्तव्यमिति । महच्च तद्राष्ट्रं च महाराष्ट्रमिति
'आन्महतः समानाधिकरणयो'रित्यात्वे भवति । एवं भारतस्य राष्ट्रस्येति फलि-
तोऽर्थः । तत्रत्यानां भाषा महाराष्ट्रीति, तया तुल्यमित्यर्थे 'तेन तुल्यं क्रिया चे-
द्वति'रिति वत्-प्रत्ययः ॥ ३२ ॥

इति श्री काशीवास्तव्यस्य साहित्याचार्यस्य होशिङ्गोपनामः श्रीजगन्नाथशास्त्रिणः

कृतौ प्राकृतप्रकाशस्य चन्द्रिकापूरण्यां व्याख्यायां शौरसेनीसमाख्या

द्वादशः परिच्छेदः समाप्तिमगात् ।

होशिङ्गान्वय विश्वनाथविवुध-श्रीलाञ्छनपूर्णजनेः

श्रीमल्लचमणभालचन्द्रविवुधोत्तंसप्तबोधश्रियः ।

काशीवासरतेः कृतौ द्विज-जगन्नाथस्य पूर्तिं गता

व्याख्या 'प्राकृत'-सत्-प्रकाश'विषये श्रीचन्द्रिकापूरणी ॥ १ ॥

रसेन्दुनाकाक्षिमिते श्रीमद्विक्रमवत्सरे ।

अपूर्यत नभःशुक्लपूर्णमाकुजवासरे ॥ २ ॥

कारणा किलिङ्गि सो जणो । अदन्ताङ्घरेः—रुखे । इदुङ्ग्यां डेम्मिः—अगिम्मि, वाउम्मि ।
इदुङ्ग्यां जसो वो—आदेशाभावः । कङ्गो = कअओ । भाणुओ, भाणओ । स्त्रियां जस उदभावः ।
मालाओ । णईओ । बहूओ । टाङ्सिङ्सङ्गीनामेत्—बालाए । नईए । बहूए । द्वितीयायां मातुः—
मादरं । किमादेः स्त्रियामीत्वाऽभावः—का । जा । ताए । इमाए । क्लीबे—शसो णि वा,
वणाणि-वणाई । इदमादेराम एसि मभावः । तथा-अमा सह इदमः सिमभावः । इमाणं काणं ।
जाणं । ताणं, एदाणं = एतेषाम् । आस, रसा, त्तो, इति विभक्त्यादेशाः, से इति पदादेशश्च न
भवति । कस्स । जस्स । तस्स । काए । ताए । इमाए । एदाए । कदो । जदो । तदो । इमादो ।
कुदो, इदो—इति तु भवतः । आहा, इआ, आहो—इत्यादयस्तु न भवन्ति । कस्सि, कहिं,
कत्थ । तस्सि, तहिं, तत्थ । म्मिनं भवति । इध = इह । इदं वनं, इणं वणं—इति द्वे क्लीबे ।
इअं बाला । अअं रुक्खो । एसो जणो । अदसश्चाऽहभावः । अमु जणो । अमु बहू ।
अमु वणं । एतदसोऽङ्सिङ्सभ्याम् । अदो । कारणादो । तुमं (त्वं, त्वां वा) तुम्हे
(यूयम्, युष्मान् वा) । तए (त्वया, त्वयि) । तुम्हेदि = (युष्माभिः) । तुम्हेहिन्तो =
(युष्मभ्यम्, युष्मान्) । तुम्हाणं = युष्माकम् । तुम्हेस्स = युष्मासु तुमादो = त्वत् । ते, दे,
तुम्ह = (तव) । वो = (युष्मान्, युष्माकम्) । अहं = अहम् । वअं = वयम् । अम्हे = वयम्, —
अस्मात् वा । मे = मां । मए = (मया) । मइ = मयि । ङसा मङ्गलादेशाभावः, (मत्) मे,
मम, मह । अम्हं, अम्हाणं = (अस्माकम्) । मत्तो, ममादो—अन्य न भवन्ति । गानोः पर-
स्मैपदमेव । त्रिष्वपि कालेषु लडेव प्रायेण । त्यादेस्तस्य दः—गच्छदु भोदि—इत्यादि । बहुत्वे
तस्य धः । उत्तमे मिपा सह स्समेव = गमिस्सं ३० । धातुतिष्ठोर्मध्यविहिता ज्ञ, ज्ञ हा इति

शेषमिति । शौरसेनी में अनुक्त कार्य महाराष्ट्री = भारतीय राष्ट्र की भाषा के समान अर्थात् पूर्वोक्त सर्वसाधारण प्राकृत-नियमों से सिद्ध भाषा की तरह होते हैं—ऐसा समझ कर ग्रहण करना चाहिए ॥ ३२ ॥

इति श्री प्राकृतप्रकाशस्य प्रदीपाभिधस्य हिन्दीसरलव्याख्यानस्य द्वादशः परिच्छेदः ।

त्रयः, तिळां स्थाने ज, ज्ञा इत्युमौ च, सोच्छं-इत्यादयश्च न भवन्ति । देहि । भोदि । करि-
स्सदि इत्यादि । भू = भो, हो । भोदि, भविस्सदि । क्ते-भूः । भूदं । दृशेः पेच्छ-पेच्छदि ।
ब्रुवो बुच्च-बुच्चदि । कथेः कथः-कथेदि । प्रातेः जिग्घ-जिग्घदि । मातेर्भाअः-भाअदि ।
मृजेः फुंसः = फुंसदि । घूर्णेः घुम्मः-घुम्मदि । स्तोतुः थुणः-धुणदि । भियो भा-भादि ।
सृजतेः पसः-पसदि । लटि दाअः-दहस्सदि । चचैः चव्वः । चव्वदि । ग्रहेर्गेण्हः । गेण्हदि ।
ग्रहेर्यपा सह गेज्झ-वेप्पो गेज्झदि, वेप्पदि । शक्नोतेः सककुणसक्कौ-सककुणादि, सक्कदि ।
म्लायो-मिआअदि । उदा सह तिष्ठतेः उत्थः-उत्थेदि । स्वपेः सुअः-सुअदि । शीङ् सुआदि ।
रथेः-रोवदि । रुदेः-रोददि । मज्जेः-बुड्ढदि । दुहादीनां यका सह दुब्भादयो न-दुहीअदि ।
वहीअदि, लिहीअदि । भिप्फो-(भीष्मः) सत्तुग्घो (शशुम्नः) जेत्तिकं यावत् (तेत्तिकं)
एत्तिकं । भट्टा । धूदा । दुहिदिआ । इत्थी । भादा, भादुओ जमादा, जामादुओ इत्यादयः ।
दउत्ति-द्राण् । कखु-निश्चये विन्दुतः परे तु खु इत्येव । तं खु भणामि इत्यादि । व्व-इव ।
चन्द्रो व्व । ज्जेव एवार्थे । विन्दोः परे, तं जेव । तं जेव्व इति । णं—ननु । विअ = इव ।

इति डवरालोपाह्वेन श्रीउदयरामशास्त्रिणा कृता टिप्पणी समाप्ता ।

प्राकृतप्रकाशस्य पाठान्तरसहितः सूत्रपाठः ।

तत्र प्रथमः परिच्छेदः

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- १ आदेरतः
- २ आ समृद्धयादिषु वा
- ३ इदीपत्पक्कस्वप्नवेतसव्यजनमृदङ्गा-
ङ्गारेषु
(इदीपत्पक्कस्वप्नवेतसव्यजन-
मृदङ्गाङ्गारेषु च)
- ४ लोपोऽरण्ये
- ५ ए शय्यादिषु
(ए च शय्यादिषु)
- ६ ओ बदरे देन
- ७ लवणमल्लिकयोर्वेन
- ८ मयूरमयूखयोर्या वा
- ९ चतुर्थीचतुर्दश्योस्तुना
- १० अदातो यथादिषु वा
- ११ इत्सदादिषु
- १२ इत पत् पिण्डसमेषु
- १३ अत् पथिहग्निद्रापृथिवीषु
- १४ इतेस्तः पदादेः
- १५ उदिबुधश्चिकयोः
- १६ ओ च द्विधाकृजः
- १७ ईत् सिंहजिह्वयोश्च

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- ॐ उद्भुत उपसर्गे विसर्जनीयेन
- ॐ ईदितः
- १८ इदीतः पानीयादिषु
- १९ एन्नीडापीडकीहगीहशेषु
- २० उत ओत् तुण्डरूपेषु
(उत ओत् तुण्डसमेषु)
- २१ उल्लखले त्वा वा
- २२ अन्मुकुटादिषु
- २३ हृत्पुरुषे रोः
- २४ उद्भूतो मधूके
(उद्भूतो मधूकादिषु)
- २५ अद् दुकूले वा लस्य द्वित्वम्
- २६ एन्नूपुरे
- २७ ऋतोऽत्
- २८ इहव्यादिषु
(इहव्यादिषु वा)
- २९ उहत्वादिषु
- ३० ऋ रीतिः
- ३१ कचिद्युक्तस्यापि }
३२ वृत्ते वेन रुर्वा
३३ लृतः कलस इलिः

(.) एतत्कोष्ठकान्तर्गतः पाठः 'चन्द्रिका' व्याख्यासंमतः—इति ज्ञेयम् ।

ॐ पाठान्तरेण रूपान्तरं प्राप्तानां सूत्राणां पाठान्तराणि संजीवन्यादिसंमतया नवीनया 'चन्द्रिका' समाख्यया व्याख्यया संमतानि सूत्राणि ॐ एतच्चिह्नेन दर्शितानि ।

१. पुस्तकान्तरे तु—'अयुक्तस्य रिः'—इति पाठः । द्वयोरनयोः सूत्रयोः स्थाने सूत्रमेकमिदम् ।

सूत्राङ्काः सूत्राणि
 ३४ एत इद्वेदनादेवरयोः
 ४५ ऐत एत्
 ३६ दैत्यादिष्वद्
 (दैत्यादिष्वद् इत्)
 ३७ दैवे वा
 ३८ इत् सैन्धवे
 ३९ ईद् धैर्ये

सूत्राङ्काः सूत्राणि
 ४० ओतोऽद्वा प्रकोष्ठे कस्य वः
 (ओत उद्वा प्रकोष्ठे कस्य वः)
 ४१ औत ओत्
 ४२ पौरादिष्वउ
 (पौरादिष्वउत्)
 ४३ आ च गौरवे
 (आच्च गौरवे)
 ४४ उत्सौन्दर्यादिषु

द्वितीयः परिच्छेदः

१ अयुक्तस्यानादौ
 २ कगचजतदपयवां प्रायो लोपः
 ३ यमुनायां मस्य
 ४ स्फटिकनिकपचिकुरेषु कस्य हः }
 ५ शीकरे भः }
 (स्फटिकनिकपचिकुरशीकरेषु को हः)
 ६ चन्द्रिकायां मः
 ७ ऋत्वादिषु तो दः
 ८ प्रतिसरवेतसपताकासु ङः
 (प्रतिवेतसपताकासु ङः)
 ९ वसतिभरतयोर्हः
 १० गर्भिते णः
 ११ ऐरावते च
 (ऐरावते वा)
 १२ प्रदीप्तकदम्बदोहदेषु दो लः
 १३ गद्गदे रः
 १४ सङ्ख्यायां च
 १५ पो वः
 १६ आपीडे लः
 १७ उत्तरीयानीययोजोर्वा
 (उत्तरीयानीययोर्यो जौ वा)

१८ छायायां हः
 १९ कबन्धे वो मः
 २० टो ङः
 २१ सटाशकटकैटभेषु ङः
 २२ स्फटिके लः
 २३ ङस्य च
 २४ ठो ङः
 २५ अङ्कोले लः
 (अङ्कोटे लः)
 २६ फो भः }
 २७ खघथधभां हः }
 (खघथधफभां हः)
 २८ प्रथमशिथिलनिषधेषु ङः
 २९ कैटभे वः
 ३० हरिद्रादीनां रो लः
 ३१ आदेर्यो जः
 ३२ यष्ट्यां लः
 ३३ किराते चः
 ३४ कुब्जे खः
 ३५ दोलादण्डदशनेषु ङः
 ३६ परुषपरिधपरिखासु फः

सूत्राङ्काः सूत्राणि

३७ पनमेऽपि

(चन्द्रिकायां नास्ति सूत्रमिदम्)

३८ विसिन्ध्यां भः

३९ मन्मथे वः

४० लाहले णः

(लाहल्लाङ्गल्लाङ्गूलेषु वा णः)

४१ षट्शावक्कसप्तपर्णानां छः

(षट्शावसप्तपर्णेषु छः)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

४२ नो णः सर्वत्र

(नो णः)

४३ शपोः सः

४४ दंशादिषु हः

४५ संज्ञायां वा

४६ दिवसे सस्य

४७ स्तुपायां ण्हः

तृतीयः परिच्छेदः

१ उपरि लोपः कगडतदपपसाम्

२ अधो मनयाम्

३ सर्वत्र लवराम्

४ द्वे रो वा

५ सर्वज्ञतुल्येषु जः

६ श्मश्रुश्मशानयोरानादेः

७ मध्याह्ने हस्य

८ ह्रह्रह्रेषु नलमां स्थितिरुर्ध्वम्

९ युक्तस्य

१० ष्टस्य ठः

११ अस्थनि

१२ स्तस्य थः

१३ स्तम्बे

(तः स्तम्बे)

१४ स्तम्भे खः

१५ स्थाणावहरे

१६ स्फोटके

(स्फोटके च)

१७ र्यशय्याभिमन्युषु जः

१८ तूर्यधैर्यसौन्दर्याश्चर्यपर्यन्तेषु रः

१९ सूर्ये वा

२० चौर्यसमेषु रिञ्

(चौर्यसमेषु रिञः)

२१ पर्यस्तपर्याणसौकुमार्येषु लः

२२ तस्य टः

२३ पत्तने

(मृत्तिकापत्तनयोश्च)

२४ न धूर्तादिषु

२५ गर्ते डः

२६ गर्दभसंमर्दवितर्दिचिच्छर्दिषु र्स्य

२७ त्यथ्यद्यां चङ्गजाः

२८ ध्यह्योर्ज्ञः

(ध्यह्योर्ज्ञः)

२९ ष्कस्क्कां खः

३० अद्यादिषु चङ्गः

३१ क्षमावृत्तक्षणे वा

(क्षमावृत्तक्षणे वा)

३२ धमपधमविस्मयेषु ण्हः

३३ ह्रस्वणचणशनां ण्हः

३४ चिह्ने न्धः

३५ षपस्य फः

३६ स्पस्य सर्वत्र स्थितस्य

(स्पस्य)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

३७ सि च

(चन्द्रिकायां सूत्रमिदं नास्ति)

३७ बाष्पेऽश्रुणि हः

३९ कार्षापणे

४० रक्षसपसां छः

४१ वृश्चिके वृक्षः

४२ नोत्सुकोत्सवयोः

४३ नमो मः

४४ मृगपञ्चाशत्पञ्चदशेषु णः

(मृगपञ्चाशत्पञ्चदशेषु णः)

४५ तालवृन्ते णटः

४६ भिन्दिपाले ण्डः

४७ विह्वले भहौ वा

(विह्वले भो वा)

॥ आदेशश्च

४८ आत्मनि पः

४९ कमस्य

५० शेषादेशयोर्द्वित्वमनादौ

५१ वर्गेषु युजः पूर्वः

(वर्गे युजः पूर्वः)

५२ तीडादिषु

सूत्राङ्काः सूत्राणि

५३ आम्नताम्नयोर्वः

५४ न रहोः

५५ आडो ज्ञस्य

(आडो ज्ञादेशस्य)

५६ न विन्दुपरे

(चन्द्रिकायां नास्ति)

५७ समासे वा

५८ सेवादेषु च

५९ विप्रकर्षः

(विकर्षः)

६० क्लिष्टशिलष्टरत्नक्रियाशार्ङ्गेषु

तत्स्वरत्नपूर्वस्य

६१ कृष्णे वा

६२ इः श्रीहीक्रीतक्लान्तक्लेशम्लान-

स्वप्नस्पर्शहर्षार्हर्षेषु

(इत् श्रीहीक्लान्तक्लेशम्लानस्वप्न-

स्पर्शादर्शहर्षार्हर्षेषु)

६३ अः चमाशलाघयोः

६४ स्नेहे वा

६५ उः पञ्चतन्वीसमेषु

६६ ज्यायामीत्

चतुर्थः परिच्छेदः

१ सन्धावचामज्जोपविशेषा बहुलम्
(सन्धावचामज्जोपविशेषा बहुलम्)२ उदुम्बरे दोर्लोपः
(उदुम्बरे दोर्वा लोपः)३ कालायसे यस्य वा
(कालायसे यस्य)

४ भाजने जस्य

५ यावदादिषु वस्य

६ अन्त्यहलः

(अन्त्यस्य हलः)

७ स्त्रियामात्

८ रो रा

९ न विद्युति

॥ क्षुधो हः

१० शरदो दः

(शरदोऽत्)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- ११ दिक्प्रावृषोः सः
 १२ मो विन्दुः }
 १३ अचि मश्च }
 • (मो विन्दुरचि वाऽलोपश्च)
 १४ नजोहंलि
 (नङुहंलि)
 १५ वक्रादिषु
 १६ मांसादिषु वा
 (मांसादिषु)
 १७ ययि नद्वर्गान्तः
 • (कपि तद्वर्गान्तः)
 १८ नसान्नप्रावृट्शरदः पुंसि
 (नमन्तप्रावृट्शरदः पुंसि)
 • १९ न शिरोनभसी
 २० पृष्ठाक्षिप्रश्नाः स्त्रियां वा
 २१ ओदवापयोः
 २२ तल्वयौर्दात्तौ
 २३ क्त्वं ऊणः
 (क्त्वं तूण)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- २४ तृण इरः शीले
 (तृण इर शीले)
 २५ आलिवल्लोलवन्तेन्ता मतुपः
 • स्वार्थे को वा
 २६ विद्युत्पीताभ्यां वा लः
 (विद्युत्पीतयोर्लः)
 २७ वृन्दे वो रः
 (वृन्दे दो वः)
 २८ करण्वां रणोः स्थितिपरिवृत्तिः
 २९ आलाने लनोः
 • महाराष्ट्रे हरोः
 ३० बृहस्पतौ बहोर्भऔ
 (बृहस्पतौ बहोर्भपौ)
 ३१ मलिनेरिलौ वा
 ३२ गृहे घरोऽपतौ
 (गृहस्य घरोऽपतौ)
 ३३ दाढादयो बहुलम्

पञ्चमः परिच्छेदः

- १ अत ओत् सोः
 २ जश्शसोर्लोपः
 ३ अतोऽमः
 (असोऽमः)
 ४ टामोर्णः
 • ५ भिसो हिं
 • ६ डसेरादोदुहयः
 ७ भ्यसो हिनतो-सुन्तो
 • ८ स्सो डसः
 ९ डेरेग्मी
 १० सुपः सुः

- ११ जश्शसुडस्याम्सु दीर्घः
 (जसुडस्याम्सु दीर्घः)
 १२ ए च सुप्यडिडसोः
 (ए सुप्यडिडसोः)
 १३ कचिद् डसिडयोर्लोपः
 (कचिदपि लोपः)
 १४ इदुतोः शसो णो
 १५ डसो वा
 १६ जसश्च ओ यूत्वम्
 (जस ओ वो वाऽत्वं च)
 १७ टा णा

सूत्राङ्काः सूत्राणि

१८ सुभिस्सुप्सु दीर्घः

१९ स्त्रियां शस उदोत्तौ

२० जसो वा

२१ अमि ह्रस्वः

२२ टाडस्डीनामिदेददातः

२३ नातोऽदातौ

२४ आदीतौ बहुलम्

२५ न नपुंसके
(नास्तीदं चन्द्रिकायाम्)२६ इज्जशसोर्दीर्घश्च
(इं जशसोर्दीर्घश्च)

२७ नामन्त्रणे सावोत्वदीर्घविन्दवः

२८ स्त्रियामात एत्
(आत ए)

२९ ईदूतोर्ह्रस्वः

३० सोर्विन्दुर्नपुंसके
(नपुंसके सोर्विन्दुः)

३१ ऋत आरः सुपि

३२ मातुरात्
(मातुरा)३३ उर्जशसूटाडस्सुप्सु वा
(उ जशसूटाडस्सु वा)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

३४ पितृभ्रातृजामातृणामरः

३५ आ च सौ

३६ राज्ञश्च

(राज्ञः)

३७ आमन्त्रणे वा विन्दुः

(आमन्त्रणे विन्दुर्वा)

३८ जशसूडसां णो

३९ शस एत्

(शस एच्च)

४० आमो णं

(अमो णं)

४१ टा णा

४२ डसश्च द्वित्वं वान्त्यलोपश्च

(डमश्च द्वित्वं वा जलोपश्च)

४३ इदद्वित्वे

४४ आ णोणमोरडसि

४५ आरमोऽप्पाणो वा

४६ इत्वद्वित्ववर्जं राजवदनादेशे

(इद्वित्ववर्जं राजवदनादेशे)

४७ ब्रह्माद्या आत्मवत्

(ब्रह्मादयोऽप्येवम्)

पष्ठः परिच्छेदः

१ सवादेर्जस एत्वम्

(सर्वादः) } चन्द्रिकायां सूत्रद्वयम्
(जस एत्) }

२ डेः सिस्मिस्थाः

३ इदमेतर्कियत्तद्गष्टा इणा वा

५ आम एसि

५ कियत्तद्गष्टो डस आसः

(कियत्तद्गष्टो डस आस)

६ ईद्गयः रसा-से

७ डेहिं

८ आहे-इआ काले

९ त्तो दो डसेः

(ओत्तोदो डसेरनिदमः)

१० तद ओश्च }

११ डसा से }

(तदो डसा से वा स्त्रियामपि)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

१२ आमा सिं

(आमः सिं)

१३ किमः कः

१४ इदम इमः

१५ स्सस्सिमोरद्वा

(अंस्सिस्सयोर्वा)

१६ डेर्देन हः

(डेर्मेन हः)

१७ न त्थः

१८ नपुंसके स्वमोरिदमिणमिणमो

१९ एतदः सावोत्वं च

(एतदः सोरोत्वं च)

२० त्तो डसेः

२१ त्तोत्थयोस्तलोपः

(त्तत्थयोस्तस्य लोपः)

२२ तदेतदौः सः सावनपुंसके

२३ अदसो दो सुः

२४ हश्च सौ

२५ पदस्य

२६ युष्मदस्तं तुमं

२७ तुं चामि

२८ तुज्जे-तुग्हे जसि

(तुज्जे-तुज्ज-तुग्हे जसि)

२९ वो च शसि

३० टाडयोस्तइ-तए-तुमए-तुमे

(टाडयोस्तइ-तए-तुमइ-तुमए-तुमे)

३१ डसि तुमो-तुह-तुज्ज-तुग्हा-तुग्माः

(डसि तुमो-तुह-तुज्ज-तुव-तुग्हाः)

३२ आडि च ते दे

३३ तुमाइ च

३४ तुज्जेहि-तुग्हेहि-तुग्मेहि भिसि

(तुज्जेहि-तुग्गेहि-तुग्हेहि भिसि)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

३५ डसौ तत्तो-तइत्तो-तुमादो-तुमादु-

तुमाहिं

(डसौ तत्तो-तइत्तो-तुमाओ-तुमाइ-

तुमाहि वा)

३६ तुग्हाहिं-तो-तुग्हासुं-तो भ्यसि

(तुज्जाहिं-तो-तुज्जासुं-तो भ्यसि)

३७ वो-मे-तुज्जाणं-तुग्हाणमामि

(वो-ते-तुज्जाणं-तुग्हाणमामि)

३८ डौ तुमग्मि

(तुमग्मि च डौ)

३९ तुज्जेसु-तुग्हेसु सुपि

(तुज्जेसु-तुग्गेसु-तुग्हेसु सुपि)

४० अस्मदो हमहमहअं सौ

४१ अहग्मिरमि च

(अग्मिरमि च)

४२ मं ममं

(मं-ममं च)

४३ अग्हे जसोः

४४ णो शसि

(णो च शसि)

४५ आडि मे-ममाइ

४६ डौ च मह-मए

४७ अग्हेहि भिसि

४८ मत्तो-मइत्तो-ममादो-ममादु-ममाहि

डसौ

(मत्तो-मइत्तो-ममाओ-ममाउ-

ममाहि डसौ)

४९ अग्हाहिं-तो-अग्हासुं-तो भ्यसि

५० मे-मम-मह-मज्ज डसि

५१ मज्जणो-अग्ह-अग्हाणमग्हे आमि

५२ ममग्मि डौ

५३ अग्हेसु सुपि

सूत्राङ्काः सूत्राणि

५४ द्वेर्दो

५५ त्रेस्ति

(त्रेस्ती)

५६ तिणिण जशशस्भ्याम्

(तिणि जशशस्भ्याम्)

५७ द्वेर्दुवे-दोणि वा

(द्वेर्दुवे-दोणि)

५८ चतुरश्चत्तारो-चत्तारि

सूत्राङ्काः सूत्राणि

५९ एषामामो णं

६० शेषोऽदन्तवत्

(शेषाददन्तवत्)

६१ न डिङ्स्योरेदातो

६२ ए भ्यसि

६३ द्विवचनस्य बहुवचनम्

६४ चतुर्थ्याः षष्ठी

६५ कचिन्न तादर्थ्यं

सप्तमः परिच्छेदः

१ तातिपोरिदेतो

२ थास्सिपोः सि-से

(सिप्यासोः सि-से)

३ इड्मिपोमिः

(इण्मिपोमिः)

४ न्तिहेत्थामोमुमा बहुषु

५ अत ए से

६ अस्तेर्लोपः

७ मिमोमुमानामधो हश्च

८ यक ईअइजौ

(यक इअइजौ)

९ नान्त्यद्वित्वे

१० न्तमाणौ शतृशानचोः

११ ई च स्त्रियाम्

१२ धातोर्भविष्यति हिः

१३ उत्तमे स्ता-हा च

१४ मिना स्सं वा

१५ मोमुमैर्हिस्सा-हित्था

१६ कृदाश्रुवचिगमिरुदित्तिविदिरूपाणां
काहं-दाहं-सोच्छं-वोच्छं-गच्छं-रोच्छं-
दच्छं-वेच्छं

(कृदाश्रुवचिगमिरुदित्तिविदिरूपाणां

काहं-दाहं-सोच्छं-वोच्छं-गच्छं-रोच्छं-
दच्छं)१७ श्वादीनां त्रिष्वप्यनुस्वारवर्जं हि-
लोपश्च वा(श्वादीनां त्रिष्वनुस्वारवर्जं हिलो-
पश्च वा)

१८ उ-सु-मु विध्यादिष्वेकस्मिन्

१९ तु-ह-मो बहुषु

२० वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोर्जज्ञा वा

(वर्तमानभविष्यदनद्यतनयोश्च
ज-ज्जा वा)

२१ मध्ये च

२२ नानेकाचः

२३ ईअ भूते

२४ एकाचो हीअ

२५ अस्तेरासिः

(आसिरस्तेः)

२६ णिच एदादेरत आत्

(णिच एदादेरात्)

२७ आवे च

सूत्राङ्काः सूत्राणि
(आवे वा)

२८ आविः क्तकर्मभावेषु वा
(आविः क्तभावकर्मसु वा)

२९ नैदावे

सूत्राङ्काः सूत्राणि

३० भत आ मिपि वा

३१ इच्च बहुषु

३२ क्ते

३३ ए च क्त्वातुमुन्तव्यभविष्यत्सु

३४ लादेशे वा

अष्टमः परिच्छेदः

१ भुवो हो-हुवो
(भुवो होहुवौ)

२ क्ते हुः
(क्ते हू)

३ प्रादेर्भवः

४ त्वरस्तुवरः

५ क्ते तुरः
(चन्द्रिकायां नास्ति)

६ घुणो घोलः
(घुर्णो घोलघुम्भौ)

७ णुदो णोल्लः

८ दूडो दूमः
(चन्द्रिकायां नास्ति)

९ पटेः फलः

१० पदेः पालः
(चन्द्रिकायां नास्ति)

११ वृषकृषमृषहृषामृतोऽरिः
(वृषादीनामृतोऽरिः)

१२ ऋतोऽरः
(अन्ते अरः)

१३ कृजः कुणो वा
(कृजः कुण च)

१४ जृभो जम्भाभः
(जृभेर्जम्भा)

१५ ग्रहेर्गणहः

१६ घेत क्त्वातुमुन्तव्येषु
(घेत क्त्वातुमुन्तव्येषु)

१७ कृजः का भूतभविष्यतोश्च

१८ स्मरतेर्भरसुमरौ

१९ भियो भावीहौ

२० जिघ्रतेः पापाभौ
(चन्द्रिकायां नास्ति)

२१ म्लै वावाभौ
(म्लो वा-वाभ)

२२ तृपस्थिपः
(तृपस्थिप्पः)

२३ ज्ञो जाणमुणौ

✽ घटेर्गहः

✽ समो गलः

✽ स्रसो रहसः

✽ नेः सदः सजः

✽ आडो रभेर्दवः

✽ उदि शलेः थल्लो वा

✽ पिबतेघोटः

२४ जल्पेर्लोमः

२५ ध्याध्यागानां ठाभ-झाभ-गाभाः

२६ ठाझागाश्च वर्तमानभविष्यद्विध्या-
द्येकवचनेषु

सूत्राङ्काः सूत्राणि

(ठाङ्गागाश्च भविष्यद्वर्तमान-
विध्याद्येकवचने)२७ खादिधाव्योः खाधौ
(खादिधाव्योः खा-धा)

२८ प्रसेर्विसः

२९ चिजश्चिजः

३० क्रीजः किजः

३१ वेः के च
(वेः के च)३२ उद्धम उद्धमा
(उद्धमो धुमा)

३३ श्रदो धो दहः

३४ अवाद् गाहेर्वाहः

३५ कासेर्वासः
(काशेर्वासः)३६ निरो माडो माणः
(निरो माडो माणमवौ)

❧ पदेर्वलः

३७ क्षियो क्षिजः

३८ भिदिच्छिदोरन्त्यस्य न्दः

३९ कथेर्दः

४० वेष्टेश्च

४१ उत्समोर्लः
(उत्समोर्लः)४२ रुदेर्वः
(रुदो वः)४३ उदो विजः
(उदो विजेः)४४ वृधेर्दः
(वृधेर्दः)

४५ हन्तेर्मः

सूत्राङ्काः सूत्राणि

४६ रुपादीनां दीर्घता
(रुपादीनां दीर्घः)

४७ चो व्रजनृत्योः

४८ युधिबुध्योर्ज्ञः
(युधिबुधिगृधिसिधिक्रुधां ज्ञः)

४९ रुन्धेन्धर्मौ

५० मृदो लः

५१ शद्लुपत्योर्दः
(शदिपत्योर्दः)

५२ शकादीनां द्वित्वम्

५३ स्फुटिचल्योर्वा
(स्फुटिचलोर्वा)

५४ प्रादेर्मलः

५५ भुजादीनां क्त्वातुमुन्तव्येषु लोपः

५६ श्रुहुजिल्लधुनां णोऽन्त्ये ह्रस्वः
(श्रुहुजिल्लधूनां णोऽन्त्ये ह्रस्वश्च)

५७ भावकर्मणोर्वश्च

५८ गमादीनां द्वित्वं वा

५९ लिहेर्लिज्ज्ञः

(दुहिलिहिवहां दुज्ज्ञ-लिज्ज्ञ-बुज्ज्ञाः)

६० ह्रकोर्ह्रीरकीरौ

(ह्रकृजोर्ह्रीरकीरौ)

❧ ज्ञो जाणमुणौ

६१ ग्रहेर्दीर्घो वा

(ग्रहेर्वेप्पः)

६२ क्तेन दिण्णादयः

❧ तच्चे रंपवच्छौ

६३ खिदेर्विसूरः

६४ कुधेर्जृगः

६५ चर्चेश्चरपः

(चर्चेश्चरः)

६६ त्रसेर्वजः

सूत्राङ्काः सूत्राणि

६७ मृजेर्लुभसुपौ

(मृजेर्लुभपुंमौ)

६८ वुड्खुपौ मज्जेः

(वुड्खुपौ मज्जेः)

६९ दृशेः पुलअ-णिअक्क-अवक्खाः

(दृशेः पुलअ णिअच्छ-अवक्ख-
सच्चवाः)

सूत्राङ्काः सूत्राणि

७० शकेस्तर-वअ-तीराः

॥ एवमन्येऽपि

७१ शेषाणामदन्तता

॥ अनदन्तानामद्वा

॥ अडादेशा बहुलम्

नवमः परिच्छेदः

१ निपाताः

॥ कीस किमर्थे

२ हुं दानपृच्छानिर्धारणेषु

(हुं दानपृच्छानिवारणेषु)

३ विअ-वेअ अवधारणे

(चिअ-च्चेअ अवधारणे)

४ ओ सूचनापश्चात्तापविकल्पेषु

५ इरकिरकिला अनिश्रिताख्याने

(इरकिरकिला अनिश्रयाख्याने)

६ हुं-क्खु निश्चयवितर्कसम्भावनेषु

(हुं-क्खु निश्चयवितर्कसम्भावनासु)

७ णवरः केवले

(चन्द्रिकायां नास्ति)

॥ इजेराः पादपूर्णे

८ आनन्तर्ये णवरी

॥ उ क्षेपविस्मयसूचनासु

९ किणो प्रश्ने

१० अव्वो दुःखसूचनासम्भावनेषु

(अव्वो दुःखसूचनासम्भावनेषु)

११ अलाहि निवारणे

१२ अह-वले सम्भाषणे

(अह-रणे सम्भाषणे)

१३ णवि वैपरीत्ये

१४ सू कुत्सायाम्

(धू कुत्सायाम्)

१५ रे-अरे-हिरे सम्भाषणरतिकलहा-
क्षेपेषु

(रे-अरे-हिरे सम्भाषणरतिकलह-
क्षेपेषु)

१६ मिमवमिवविआ इवार्थे

(पिव-मिव-विव-व इवार्थे)

१७ अज आमन्त्रणे

(वेच्च आमन्त्रणे)

१८ शेषः संस्कृतात्

दशमः परिच्छेदः *

१ पैशाची

२ प्रकृतिः शौरसेनी

३ चर्गाणां तृतीयचतुर्थयोरयुजोरना-
धोराधौ

४ इवस्य पिवः

५ णो नः

६ दृस्य सटः

७ स्रस्य सनः

८ र्यस्य रिअः

* इत आरभ्य चन्द्रिकाटीकाया अभावान्न पाठान्तराणि, नाप्यधिकानि सूत्राणि ।

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- ९ जस्य अः
१० कन्यायां न्यस्य
११ ज च

सूत्राङ्काः सूत्राणि

- १२ राज्ञो राचि टाडसिडसडिषु वा
१३ त्वस्तून्
१४ हृदयस्य हित अकं

एकादशः परिच्छेदः

- १ मागधी
२ प्रकृतिः शौरसेनी
३ षसोः शः
४ जो यः
५ चवर्गस्य स्पष्टता तथोच्चारणः
६ हृदयस्य हडक्कः
७ यर्जयोर्यः
८ क्षस्य स्कः
९ अस्मदः सौ हके हगे अहके

- १० अत इदेतौ लुक् च
११ क्तान्तादुश्च
१२ डसो हो वा दीर्घत्वं च
१३ अदीर्घः सम्बुद्धौ
१४ चिट्टस्य चिट्टः
१५ कृन्मृड्गमां त्स्य डः
१६ त्वो दाणिः
१७ शृगालशब्दस्य शिआलाशिआ-
लकाः

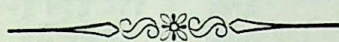
द्वादशः परिच्छेदः

- १ शौरसेनी
२ प्रकृतिः संस्कृतम्
३ अनादावयुजोस्तथयोर्दधौ
४ व्यापृते डः
५ पुत्रेऽपि क्वचित्
६ इ गृध्रसमेषु
७ ब्रह्मण्यविज्ञयज्ञकन्यकानां ण्यज्ञ-
न्यानां ओ वा
८ सर्वज्ञेऽङ्गितज्ञयोर्णः
९ त्व इअः
१० कृगमोर्दुअः
११ णिर्जशसोर्वा क्लीवे स्वरदीर्घश्च
१२ भो भुवस्तिडि
१३ न लटि
१४ ददातेर्दे, दइस्स लटि
१५ डुकृजः करः
१६ स्थश्चिट्टः

- १७ स्मरतेः सुमरः
१८ दृशोः पेक्खः
१९ अस्तेरच्छः
२० तिपा स्थि
२१ भविष्यति मिपा स्सं वा स्वर-
दीर्घत्वं च
२२ स्त्रियामिस्थी
२३ एवस्य जेव्व
२४ इवस्य विअ
२५ अस्मदो जसा वअं च
२६ सर्वनाम्नां डेः सित्वा
२७ धातोर्भावकर्तृकर्मसु परस्मैपदम्
२८ अनन्त्य एच्च
२९ मिपो लोटि च
३० आश्चर्यस्याच्चरिअं
३१ प्रकृत्या दोलादण्डदशनेषु
३२ शेषं महाराष्ट्रीवत्

इति प्राकृतप्रकाशस्य सूत्रपाठः समाप्तः ।

प्राकृतप्रकाशस्थसूत्राणामकाराद्यनुक्रमणिका ।

पृष्ठाङ्काः	सूत्रांशाः	पृष्ठाङ्काः	सूत्रांशाः
	अ		
८० अः चमाश्लाघ०	३१६३	२८ अयुक्तस्या०	२११
२१८ अइ-वले०	९१२	२१८ अलाहि०	९११
६१ अद्यादिषु०	३३१	१८४ अवाद् गा०	८३४
३८ अङ्गोले०	२१२५	२४५ अस्तेरच्छुः	१२१९
९४ अचि मश्च	४११३	१६५ अस्तेरासिः	७१२५
२२१ अज्ज आम०	९११७	१५२ अस्तेर्लोपः	७१६
२०३ अडादेशा०	८१७	५३ अस्थनि	३१११
१६९ अत आ०	७३०	२३३ अस्मदः सौ०	१११९
२३३ अत इदेतौ	११११०	२४६ अस्मदो ज०	१२१२५
१५२ अत ए से	७५	१४० अस्मदो ह०	६१४०
१०७ अत ओत्०	५११	१४० अहमि०	६१४१
१०८ अतोऽमः	५१३		आ
१० अत् पथि०	१११३	१३८ आङि च ते०	६१३२
१३५ अदसो दो०	६१२३	१४२ आङि मे-म०	६१४५
७ अदातो०	१११०	७३ आङो ज्ञस्य	३१५५
२३५ अदीर्घः०	११११३	१७९ आङो रमे०	८१७
१७ अद् दुक्क०	११२५	२६ आ च गौर०	११४३
४९ अधो मन०	३१२	१२० आ च सौ	५१३५
२०३ अनदन्ता०	८१७	१२४ आ णोणमो०	५१४४
२४८ अनन्त्य ए०	१२१२८	६८ आत्मनि पः	३१४८
२३९ अनादाव०	१२१३	१२४ आत्मनोऽप्पा०	५१४५
८७ अन्त्यहलः	४१६	११६ आदीतौ ब०	५१२४
१६ अन्मुकुटा०	११२२	१ आदेरतः	१११
२१७ अब्बो दुःख०	९११०	४१ आदेर्योः जः	२१३१
११५ अमि ह्रस्वः	५१२१	६८ आदेश	३१७
१४३ अग्हाहितो०	६१४९	२१६ आनन्तर्ये०	९१८
१४१ अग्हे जश्श०	६१४३	३५ आपीढे मः	२११६
१४४ अग्हेसु सु०	६१५३	१२८ आम एसिं	६१४
१४२ अग्हेहिं मि०	६१४७	१२१ आमन्त्रणे०	५१३७
		१३२ आमा सिं	६१२२

॥ सूत्रांशोत्तरं क्रमशः परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काश्च सन्ति ।

॥ सूत्राङ्कस्थानेषु चन्द्रिकाधृतानां सूत्राणां कृते * एतच्चिह्नं स्थापितम् ।

२७ प्रा० प्र०

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१२२ आमो णं	५१४०
७२ आम्रताम्र०	३१५३
१०१ आलाने०	४१२९
९७ आत्विज्ज्ञो०	४१२५
१६७ आविः कृक०	७१२८
१६६ आवे च	७१२७
२४८ आश्रयस्या०	१२१३०
१ आ समृद्ध्या०	११२
१३० आहे-इआ०	६१८

इ

७८ इः श्रीही०	३१६२
२४० इ गृध्र०	१२१६
१६९ इच्च बहु०	७१३१
२१६ इजेराः पा०	९१८८
११७ इज्जश०	५१२६
१५१ इड्मिपो०	७१३
९ इत एत्०	१११२
११ इतेस्तः प०	१११४
१६ इत्पुरुषे०	११२३
१२४ इत्वद्वित्व०	५१४६
९ इत्सदादि०	११११
२४ इत्सैन्धवे	११३८
१२३ इदद्वित्वे	५१४३
१३२ इदम इ०	६११४
१२८ इदमेत०	६३
१४ इदीतः०	१११८
३ इदीपत्प०	११३
११३ इदुतोः श०	५११४
१८ इद्व्या०	११२८
२१४ हरकिर०	९१५
२२६ इवस्य पि०	१०१४
२४६ इवस्य वि०	१२१२४

ई

१६४ ईअ भूते	७१२३
१५४ ई च स्त्रि०	७१११
१२ ईत् सिंह०	१११७

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१३ ईदितः	११८८
११८ ईदूतोर्ह०	५१२९
२४ ईद धैर्ये	११३९
१२९ ईद्वयः रसा-से	६१६

उ

८० उः पद्मतन्वी०	३१६५
२१६ उ क्षेपवि०	९१८८
१५ उत ओत्०	११२०
१५५ उत्तमे रसा०	७११३
३५ उत्तरीया०	२११७
१८६ उत्समोर्लः	८१४१
२७ उत्सौन्दर्या०	११४४
११ उदिष्ठ वृ०	१११५
१७९ उदि शलेः०	८१८८
८५ उदुम्बरे०	४१२
१७ उदूतो मधू०	११२४
२० उद्वत्वादि०	११२९
१८७ उदो विजः	८१४३
१८३ उद्धम उ०	८१३२
४८ उपरि लोपः०	३११
११९ उर्जशस्०	५१३३
१५ उल्लखले०	११२१
१५९ उसुमु वि०	७११८

ऊ

१२ ऊदुत उप०	११८८
-------------	------

ऋ

११९ ऋत आरः०	५३१
१८ ऋतोऽतत्	११२७
१७५ ऋतोऽरः	८११२
३१ ऋत्वादिषु०	२१७
२१ ऋ रीति	११३०

लृ

२२ लृतः क्लृप्त०	११३३
------------------	------

ए

१६५ एकाचो हीअ	७१२४
१७० ए च क्त्वा०	७१३३

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

११२ ए च सुप्य०	५११२
२२ एत इद्वेद०	११३४
१३४ एतदः सा०	६११९
१४ एन्नीडापीड०	१११९
१८ एन्नुपुरे	११२६
१४७ ए भ्यलि	६१६२
१९९ एवमन्येऽपि	८१८८
२४६ एवस्य जेव	१२१२३
५ ए शय्यादि०	११५
१४५ एषामामो०	६१५९

ऐ

२३ ऐत एत्	११३५
३३ ऐरावते च	२१११

ओ

११ ओ च द्विधा०	१११६
२५ ओतोऽद्वा प्र०	११४०
९५ ओदवाप०	४१२१
६ ओ बदरे०	११६
२१३ ओ सूचना०	९१४

औ

२५ औत ओत्	११४१
-----------	------

क

२८ कगचजत०	२१२
२२७ कन्यायां न्य०	१०११०
३६ कवन्धे बो०	२११९
१०१ करेण्वां र०	४१२८
६५ कार्षापणे	३१३९
८६ कालायसे०	४१३
१८४ कासेर्वासः	८१३५
२१७ किणो प्रश्ने	९९
१३२ किमः कः	६११३
४२ किराते चः	२१३३
१२९ कियत्तद्भयो०	६१५
२१२ कीस किमर्थे	९१८८
४२ कुञ्जे खः	२१३४
२४२ कृगमोर्दुभः	१२११०
१७६ कृजः का भूत०	८११७

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१७५ कृजः कुणो०	८११३
२३६ कृज्मृङ्गमां०	११११५
१५७ कृदाश्रुवचि०	७११६
७८ कृष्णे वा	३१६१
४० कैटभे वः	२१२९
२३४ कान्तादुश्च	१११११
१६९ के	७१३२
१७३ के तुरः	८१५
१९६ केन दिग्णा०	८१६२
१७२ के हुः	८१२
२४२ क्त्व इभः	१२१९
९६ क्त्व ऊणः	४१२३
२२९ क्त्वस्तूनं	१०११३
२३६ क्त्वो दाणिः	११११६
६९ कमस्य	३१४९
१८२ क्रीजः किणः	८१३०
१९७ कुधेर्जूरः	८१६४
७७ क्लिष्टश्लिष्ट०	३१६०
११३ कचिद् ड०	५११३
२१ कचिद्युक्त०	११३१
१४८ कचिन्न ता०	६१८८
१८६ कथेर्दः	८१३९
६२ चमावृत्त०	३१३१
२३३ क्षस्य स्कः	१११८
१८५ क्षियो क्षिजः	८१३७
८९ क्षुधो हः	३१८८

ख

३८ खवथध०	२१२७
१८१ खादिधाव्योः ०	८१२७
१९७ खिदेर्विसूरः	८१६३

ग

३४ गद्गदे रः	२११३
१९४ गमादीनां ०	८१५८
५८ गर्ते डः	३१२५
५८ गर्दभसंम०	३१२६
३३ गर्भिते णः	२११०
१०२ गृहे घरो०	४१३२

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१८२ ग्रसेर्विसः	८१२८
१७६ ग्रहेर्गेणहः	८११५
१९५ ग्रहेर्दीर्घो वा	८१६१

घ

१६८ घटेर्गढः	८१७७
१७३ घुणो घोलः	८१६
१७६ घेतृ क्त्वा०	८११६

ङ

१२३ ङसश्च द्वि०	५१४२
१३१ ङसा से	६१११
१३८ ङसि तुमो०	६१३१
१०९ ङसेरादो०	५१६
११३ ङसो वा	५११५
२३४ ङसो हो वा	११११२
१३९ ङसौ तत्तो०	६१३५
१२७ ङ्सि-ग्मि०	६१२
१११ ङरेग्मी	५१९
१३३ ङेर्देन हः	६११६
१३० ङेर्हि	६१७
१४२ ङौ च मङ्०	६१४६
१४० ङौ तुमग्मि	६१३८

च

१४५ चतुरश्चत्ता०	६१५८
७ चतुर्थीचतु०	११९
१४७ चतुर्थ्याः ०	६१६४
३१ चन्द्रिकायां	२१६
१९७ चर्चेश्चम्पः	८१६५
२३२ चवर्गस्य०	१११५
१८२ चिजश्चिणः	८१२९
२३५ चिट्टस्य चि०	११११४
६३ चिह्ने न्धः	३१३४
५६ चौर्यसमेषु०	३१२
१८८ चो व्रजनृ०	८१४७

छ

३६ छायायां हः	२११८
---------------	------

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

ज

१८० जत्पेलोमः	८१२४
१०७ जश्शसोलो०	५१२
१२१ जश्शसुडसां०	५१३८
१११ जश्शसुडस्या०	५१११
११४ जसश्च ओ०	५११६
११५ जसो वा	५१२०
१७७ जिघ्रतेः पा०	८१२०
१७६ जृमो जग्मा०	८११४
२३१ जो यः	१११४
२२८ ज्ञ ज्ञ	१०१११
२२७ ज्ञस्य ज्ञः	१०१९
१७८ ज्ञो जाणमुणौ	८१२३
१९५ ज्ञो जाणमुणौ	८१७७
८१ ज्यायामीत्	३१६६

ट

११६ टाङ्गम्डी०	५१२२
१३७ टाङ्ग्योस्तद्०	६१३०
११४ टा णा	५११७
१२२ टा णा	५१४१
१०८ टामोर्णः	५१४
३६ टो ङः	२१२०

ठ

१८० ठाङ्गागाश्च०	८१२६
३८ ठो ङः	२१२४

ड

३७ डस्य च	२१२३
२४४ डुकृजः करः	१२११५

ण

२१५ णवरः के०	९१७
२१९ णवि वैप०	९११३
१६६ णिच ए दा०	७१२६
२४२ णिर्जश्शसो०	१२१११
१७४ णुदो णोल्लः	८१७
२२६ णो नः	१०१५
१४१ णो शसि	६१४४

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

त

१९७ तत्ते रंपव०	८१३३
१५० ततिपोरि०	७११
१३१ तद् ओश्च	६११०
१३५ तदेतदोः ०	६१२२
९५ तलत्वयो०	४१२२
६७ तालवृत्ते०	३१४५
१४४ तिणिण जश्शस्	६१५६
२४५ तिपा स्थि	११२०
१५१ तिहेत्थामो०	७१४
१३६ तुं चामि	६१२७
१३७ तुज्जे-तुग्हे०	६१२८
१४० तुज्जेसु-तुग्हे०	६१३९
१३८ तुज्जेहि-तु०	६१३४
१३८ तुमाइ च	६१३३
१३९ तुम्हाहितो०	६१३६
१६१ तु-ह सो व०	७११९
५५ तूर्यधैर्य०	३११८
९६ तृण इरः ०	४१२४
१७८ तृपस्थिपः	८१२२
१३४ त्तो ङसेः	६१२०
१३४ त्तोत्थयोस्त०	६१२१
१३० त्तो दो ङसेः	६१९
५९ त्थय्यद्यां०	३१२७
१९८ त्रसेर्वजः	८१६६
१४४ त्रेस्ति	६१५५
१७३ त्वरस्तुवरः	८१४

थ

१५० थास्सिपोः०	७१२
----------------	-----

द

२४३ ददातेर्देह०	१२१४
४६ दशादिषु०	२१४४
१०३ दाढादयो०	४१३३
८९ दिक्प्रावृषोः०	४१११
४७ दिवसे सस्य	२१४६
१७४ दूढो दूमः	८१८
१९८ दृशोः पुलञ्ज०	८१६९

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

२४५ दृशोः पेक्खः	१२११८
२३ दैत्यादिव्वइ	११३६
२४ दैवे वा	११३७
४२ दोलादण्ड०	२१३५
५० द्वे रो वा	३१४
१४७ द्विवचनस्य०	६१६३
१४५ द्वेदुवे-दोणि०	६१५७
१४४ द्वेदो	६१५४

ध

१५५ धातोर्भवि०	७११२
२४७ धातोर्भाव०	१२१२७
६० ध्यह्योर्ज्ञः	३१२८

न

२४३ न लृटि	१२११३
१४६ न डिङस्यो०	६१६१
९१ नजोर्हलि	४११४
१३३ न त्थः	६११७
३८ न धूर्तादिषु	३१२४
११७ न नपुंसके	६११८
१३४ नपुंसके०	५१२५
७४ न बिन्दुपरे	३१५६
७३ न रहोः	३१५४
८९ न विद्यति	४१९
९४ न शिरो०	४११९
९३ नसान्तप्रा०	४११८
११६ नातोऽज्ञातौ	५१२३
१६४ नानेकाचः	७१२२
१५३ नान्त्यद्वित्वे	७१९
११८ नामन्त्रणे०	५१२७
२१२ निपाताः	९११
१८४ निरो माङो०	८१३६
७२ नीडादिषु	३१५२
१७९ नेः सङ्०	८१३३
१६८ नैदावे	७१२९
४४ नो णः सर्वत्र	२१४२
६६ नोत्सुकोत्स०	३१४२

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१५४ न्तमाणौ शतृ० ७१०
६६ न्मो मः ३१४३

प

१७४ पटेः फलः ८१९
९८ पत्तने ३१२३
१३६ पदस्य ६१२५
१७४ पदेः पालः ८११०
१८५ पदेर्व्वलः ८१४४
४३ पनसेऽपि २१३७
४३ परुषपरि० २१३६
५६ पर्यस्तपर्या० ३१२१
१२० पितृभ्रातृ० ५१३४
१७९ पिबतेघोऽटः ८१४४
२४० पुत्रेऽपि क० १२१५
९४ पृष्ठाक्षिप्रश्नाः ० ४१२०
२२४ पैशाची १०११
३४ पो वः २११५
२६ पौरादिष्व० ११४२
२२४ प्रकृतिः शौ० १०१२
२३१ प्रकृतिः शौ० १११२
२३९ प्रकृतिः सं० १२१२
२४८ प्रकृत्या दो० १२१३१
३२ प्रतिसर० २१८
४० प्रथमशिथि० २१२८
३३ प्रदीप्तकद० २११२
१७२ प्रादेर्भवः ८१३
१९१ प्रादेर्मीलः ८१५४

फ

३८ फो भः २१२६

ब

६४ बाष्पेऽश्रुणि० ३१३८
४३ बिसिन्यां भः २१३८
१०१ बृहस्पतौ० ४१३०
२४१ ब्रह्मण्यवि० १२१७
१२५ ब्रह्माद्या० ५१४७

भ

२४५ भविष्यति० १२१२१

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

८६ भाजने जस्य ४१४
१९३ भावकर्म० ८१५७
१८५ भिदिच्छिदो० ८१३८
६८ भिन्दिपाले० ३१४६
१७७ भियो भा० ८११९
१०९ भिसो हिं ५१५
१९१ भुजादीनां० ८१५५
१७२ भुवो हो० ८११
२४३ भो भुवस्ति० १२११२
११० भ्यसो हितो० ५१७

म

१४३ मञ्जणो० ६१५१
१४२ मत्तो-मद्दत्तो० ६१४८
१९० मृदो लः ८१५०
५१ मध्याह्ने ह० ३१७
१६३ मध्ये च ७१२१
४३ मन्मथे वः २१३९
१४१ मं-समं ६१४२
१४३ ममम्मि डौ ६१५२
६ मयूरमयू० ११८
१०२ मलिने लिनो० ४१३१
१०१ महाराष्ट्रे० ४१४४
२३१ मागधी ११११
११९ मातुरात् ५१३२
९२ मांसादिषु० ४११६
१५६ मिना स्सं वा ७११४
२४८ मिपो लोटि० १२१२९
१५२ मिमोमुमा० ७१७
१९८ मृजेर्लुम० ८१६७
१४३ मे मम-मह० ६१५०
९० मो बिन्दुः ४११२
१५६ मोमुमैर्हि० ७११५
६७ मृज्जपञ्चा० ३१४४
१२० म्मिवमिव० ९११६
१७८ म्लै वावाभौ ८१२१

य

१५३ यक ईअ० ७१८

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

३० यमुनायां०	२।३
९२ ययि तद्ग०	४।१७
४१ यष्ट्यां लः	२।३२
८७ यावदादि०	४।५
५२ युक्तस्य	३।९
१८९ युधिबुध्यो०	८।४८
१३६ युष्मदस्तं०	६।२६

र

१२१ राज्ञश्च	५।३६
१२८ राज्ञा राचि०	१०।१२
१८७ रुदेर्वः	८।४२
१८९ रुधेर्धर्मभौ	८।४९
१८८ रुषादीनां०	८।४६
२१९ रे-अरे-हिरे०	९।१५
८८ रो रा	४।८
५७ र्तस्य टः	३।२२
२३२ र्यर्जयोर्यः	११।७
५५ र्यशय्याभि०	३।१७
२२७ र्यस्य रिभः	१०।८

ल

६ लवणमल्लि०	१।७
१७० लादेशे वा	७।३४
४४ लाहले णः	२।४०
१९४ लिहेलिङ्गः	८।५९
४ लोपोऽरण्ये	१।४

व

९१ वक्रादिषु	४।१५
२२४ वर्गाणां तृ०	१०।३
७१ वर्गेषु यु०	३।५१
१६१ वर्तमान०	७।२०
३३ वसतिभर०	२।९
२१३ विअ-वेअ०	९।३
१०० विद्युत्पीता०	४।२६
७७ विप्रकर्षः	३।५९
६८ विह्वले भहौ०	३।४७
१९८ वुट्टुखुप्पौ०	८।६८
२२ वृत्ते वेन०	१।३२

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

१८७ वृधेर्दः	८।४४
१०० वृन्दे वो रः	४।२७
६६ वृश्चिके ष्ठः	३।४१
१७४ वृषकृष०	८।११
१८३ वेः के च	८।३१
१८६ वेष्टेश्च	८।४०
१३७ वो च शसि	६।२९
२४० व्यापृते डः	१२।४

श

१९० शकादीनां०	८।५२
१९९ शकेस्तर०	८।७०
१९० शद्गुल्यो०	८।५१
८९ शरदो दः	४।१०
४५ शषोः सः	२।४३
१२२ शस एत्	५।३९
३० शीकरे भः	२।५
२३७ शृगालशब्द०	११।१७
२२१ शेषः संस्कृ०	९।१८
२४९ शेषं माहा०	१२।३२
२०१ शेषाणाम०	८।७१
६९ शेषादेश०	३।५०
१४६ शेषोऽदन्त०	६।६०
२३९ शौरसेनी	१२।१
६५ शचत्सप्तां छः	३।४०
५१ शमश्रुशमशा०	३।६
१८३ श्रदो धो द०	८।३३
१९२ श्रुहुजिल्ल०	८।५६
१५८ श्वादीनां०	७।१७

ष

४४ षट्शावक०	२।४१
२३१ षसोः शः	११।३
६० षकस्कृत्वां०	३।२९
५२ षस्य ठः	३।१०
२२६ षस्य सटः	१०।६
१८० षाध्यागानां०	८।२५
६३ षस्य फः	३।३५
६२ षमपचम०	३।३२

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

स

३४ संख्यायां च	२१५४
४६ संज्ञायां वा	२१४५
३७ सटाशकट०	२१२१
८० सन्धावचा०	४११
७४ समासे वा	३१५७
१७९ समो गलः	८१७७
५१ सर्वज्ञतु०	३१५
२४१ सर्वज्ञेज्जित०	१२१८
५० सर्वत्र लव०	३१३
२४७ सर्वनाम्नां	१२१२६
१२७ सर्वादेर्जस०	६११
६४ सि च	३१३७
१११ सुपः सुः	५११०
११४ सुभिस्सुप्सु०	५११८
२१९ सू कुत्सायाम्	९११४
५५ सूर्ये वा	३११९
७५ सेवादिषु०	३१५८
११८ सोबिन्दुर्न०	५१३०
५४ स्तम्बे	३११३
५४ स्तम्भे खः	३११४
५३ स्तस्य थः	३११२
११८ स्त्रियामात०	५१२८
८८ स्त्रियामात्	४१७
२४६ स्त्रियामित्थी	१२१२२
११५ स्त्रियां शस०	५११९

पृष्ठाङ्काः सूत्रांशाः

२४४ स्थश्चिद्वः	१२११६
५४ स्थानावहरे	३११५
२२७ स्तस्य सनः	१०१७
४७ स्नुषायां०	२१४७
८० स्नेहे वा	३१६४
६४ स्पस्य सर्व०	३१३६
३० स्फटिकनि०	२१४
३७ स्फटिके लः	२१२२
१९० स्फुटिचह्यो०	८१५३
५४ स्फोटके	३११६
२७७ स्मरतेर्भर०	८११८
२४४ स्मरतेः सु०	१२११७
१७९ संसो ल्हसः	८१७७
९९ स्वार्थे को वा	४१७७
१३३ स्सस्सिमो०	६११५
११० स्सो डसः	५१८
ह	
१८८ हन्तेर्मः	८१४५
४० हरिद्रादी०	२१३०
१३६ हश्च सौ	६१२४
२१५ हुं-वखु नि०	९१६
२१२ हुं दानपृ०	९१२
१९५ हक्रोर्हीर०	८१६०
२३२ हृदयस्य ह०	१११६
२२९ हृदयस्य हि०	१०११४
६३ ह्रस्वणचण०	३१३३
५२ ह्रह्रह्रेषु०	३१८

इति सूत्रानुक्रमणिका ।

—००००००—

चन्द्रिकोद्घृतानां पद्य-पद्यांशानां वर्णानुक्रमणिका ।

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

प्रणामपद्यम्

- ३ २९ एसो पंचणमुक्कारो सव्वपावप्पणासनं ।
मंगलाणं भ सव्वेसि पढमं हवह मंगलं ॥

संस्कृतव्याकरणकाराः

- ९ १८ इन्द्रश्चन्द्रः कार्यपश्च कपिलः शाकटायनः ।
पाणिन्यमरजैनेन्द्रा इत्यष्टौ शब्दिका मताः ॥

बाहुलकलक्षणम्

- ४ १ कचित् प्रवृत्तिः क्वचिदप्रवृत्तिः क्वचिद्विभाषा क्वचिदन्यदेव ।
विधेर्विधानं बहुधा समीक्ष्य चतुर्विधं बाहुलकं वदन्ति ॥

अव्ययलक्षणम्

- ९ १ सदृशं त्रिषु लिङ्गेषु सर्वासु च विभक्तिषु ।
वचनेषु च सर्वेषु यज्ञ व्येति तदव्ययम् ॥

गण-संग्रहः

- ३ ६५ तन्वी लघ्वी तथाऽशिश्ची मृद्वी पट्वी तथैव च ।
बह्वी गुर्वी च पृथ्वी च तन्वीतुल्याः स्युरीदृशाः ॥
- ८ ६२ दत्तमुक्तव्यतिक्रान्तत्रस्तानामुदितस्य च ।
दिष्णं मुत्तं च बोलीणहिस्थरुणा भवन्त्यमी ॥
दष्टदग्धार्जितख्यातस्थापितानामिमे मताः ।
डकं दड्डं विढत्तं च संखादं थाविशं तथा ॥
स्पष्टास्वादितनष्टानां स्यात् प्रसारितलूनयोः ।
छिविशं चक्खिअं लुक्कं तथा विसविअं लुअं ॥
आरब्धापितयोः स्याताम् आढत्तं च विणाविअं ।
एवं दिष्णादयोऽन्येऽपि दत्तादीनां निपातिताः ॥
- ४ ३३ दंष्ट्राललाटपत्तीनां स्युर्भुवो व्याकुलस्य च ।
दाढा-णिडाल-पाङ्क-भुमभा बावलाः क्रमात् ॥

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

अधोवैदूर्यशुक्तीनां वधूभ्रमितशब्दयोः ।
 हेट्टं वेरुल्लिअं सुप्पी अउज्झा चाथ भामिअं ॥
 दुहित्राकृष्टयोस्तद्वत् स्यात् श्वभ्रूलेलिहानयोः ।
 धूआ आभट्ठिअं चैव अत्ता लल्लकमेव च ॥
 मण्डलीसमयेदानींनिलयानां भवन्त्यमी ।
 विचिल्लिअं च अरुल्लुकं एण्हि चाथ निहेलणं ॥
 कडसी अवहोआसं श्मशानोभयपार्श्वयोः ।
 उत्पलस्य तु कंदोटं कोड्डं कौतूहलस्य च ॥
 स्याल्लज्जालुइणी चेति लज्जावत्या निपातनम् ।
 शालिवाहनशब्दस्य हालो शालाहणो तथा ॥
 गोदावर्पाश्च गोला स्यादित्याद्याः पाक्षिकाः पुनः ।
 अहो वेदुज्जअं सुत्ती बह्वाद्या एवमादयः ॥
 मातृष्वसृ-पितृष्वस्रोत् इत्वं सलुक् ततः ।
 पक्षे च स्वसृशब्दस्य छा इत्येतन्निपात्यते ॥

- ३ ६५ पद्मघस्मरकश्मीरवेश्मसद्भा-अरा-दयः ।
 समानाः पद्मशब्दस्य प्राकृतज्ञैः प्रकीर्तिताः ॥
- ५ ४७ बम्हाणो ब्रह्मणो वा स्याद् यूनो जूआण इत्यपि ।
 राज्ञो राभाण आदेशो ग्रावणो गावाण इत्यपि ॥
 अर्यग्णस्त्वज्जमाणो वा पूणः पूसाण इत्यपि ।
 अद्वाणो त्वध्वनः स्थाने ब्रह्माद्या एवमादयः ॥
- ४ ५ यावत्तावज्जीवितदेवकुलावर्तमानशब्दा ये ।
 प्रावारक एवमेव स्कन्धावारो यावदादयो ह्येवम् ? ॥
- ४ १५ वक्रव्यस्रवयस्याश्रुसौरभाणि मनस्विनी ।
 स्पर्शो निवसनं शुल्कं स्युर्वक्रादय ईदृशाः ॥
- १ ५ शय्यासौन्दर्यपर्यन्तवल्लीत्रित्तिआन्तोत्कराः ।
 आश्चर्यमात्रवृत्तानि ज्ञेयः शय्यादिरीदृशः ॥
- १ ३ समृद्धिः प्रतिपिद्धिश्च प्रसिद्धिश्च मनस्विनी ।
 अभिजातं प्रसुप्तं च प्रतिपद् प्रकटं तथा ॥
 सहचं चैवमादिः स्यात् समृद्ध्यादिगणः किल ।
- ३ ५८ सेवा कौतूहलं दैवं निहितं नखजानुनी ।
 इवार्थका निपाताश्च एतदाद्यांस्तथा परान् ॥

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

त्रैलोक्यं कर्णिकारश्च वेश्या भूर्जश्च दुःखितः ।

एवंजातीयकान् शब्दान् विदुः सेवादिकान् बुधाः ॥

उदाहरणम्

४ ३३ इह हि नववसन्ते मञ्जरीपुञ्जरेणुच्छुरितधवलदेहा बद्धवेला वसन्ति ।
तरलमणिमयूरा हारिहुङ्कारकंठा बहलपरिमलालीसुन्दराः सिन्धुवाराः॥

व्याकरण-नियमाः

अ

- ६ ६० अकारलोपसूत्रेऽपि नेष्टं शेषाददन्तवत् ।
- ७ ५ अकारान्तान्नियम्येते न्तमाणां कापि पण्डितैः ।
- ४ २५-॥ अज्ञाते कुरिस्ते चाल्पे तथा ह्रस्वानुक्रमयोः ।
संज्ञायामपि विद्वद्भिः प्रत्ययोऽयं विधीयते ॥
- १ ३३ अत्वमित्वं तथा चोत्वं रित्वं रुत्वमृतोऽत्र यत् ।
एषां लक्ष्यवशात् कार्यो निश्चयो न तु सूत्रतः ॥
- ५ २ अदन्ताद् यो विधिः प्रोक्तः शेषादित्यतिदेशतः ।
आदन्तादिदुदन्तात् स ईदूदन्तादपीष्यते ॥
- ९ १६ अनारम्भे च क्षेपे च पश्चात्तापविषादयोः ।
निश्चये च बुधैः प्रोक्तो निपातो हन्त इत्ययम् ॥
हन्त वाच्यविभूषायां हे इत्यामन्त्रणे भवेत् ।
आ-शब्दोऽपि भवत्यर्थे नाम इत्येवमर्थकः ॥
हण्डे-हञ्जे-हले इत्यादयः सम्बोधने मताः ।
इवार्थे ण इति कापि हा खेदानुपतापयोः ॥
अलं-अलं विषादार्थौ अप्यर्थोऽपि ह्-इत्ययम् ।
- ३ ११ अनुस्वारपरस्यादेशस्य न द्वित्वम् (इष्यते) ।
- ७ २२ अनेकाचोऽपि विध्यादौ ज-ज्जा मध्ये तिङां कचित् ।
- ६ ७ अन्यशब्दात्परस्यापि हिंकारो डेर्विकल्प्यते ।
- ६ ६४-॥ अन्यादृश्यपि वीप्सायां द्विरुक्तिः कापि दृश्यते ।
- ८ ३ अ(?)प्रादेरपि तथा दृश्यते भवतेर्भवः ।
- ६ १२ अम्-टा-भिस्सु तदः स्थाने ण इत्येष स्त्रियामपि ।
- ६० ५३ अम्हासु इति चादेशो द्वितीयोऽप्यस्मदः सुपि ।
- ६ ४९ अग्नेर्हितो च अग्नेहि अग्नेतो वाऽस्मदो भ्यसि ।
- ६ ४३ अहो-अह तथैवैतौ जश्शसोरस्मदो मतौ ।

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

- ४ २५ अर्थे तस्येदमित्यस्मिन्नुल्ल, इल्लस्तु तद्भवे ।
 ३ ४८ अविकल्पेन पादेशो माहात्म्ये प्रतिपाद्यते ।
 ४ } { २३ असमासे अआदेशः क्तेयेतस्य प्रवर्तते ।
 ८ } { २५

आ

- ८ २९ आदिश्यते चित्रो धातोश्चैव इत्येष वा क्वचित् ।
 ६ १४ आदेशाविदमश्चान्यौ पुंस्यमभिअं स्त्रियाम् ।
 ४ ११ आयुरप्सरसोः सो वा हलाऽन्त्यस्य विधीयते ।
 ३ २१ आर्द्रं विभाषा लृत्वं स्यादाकारश्चेत्यते बुधैः ।
 ६ ८ आला इत्यपि यत्तद्भयां काले वाच्ये वदन्ति ते ।
 ६ ३३ आहुरे-दि-तु इत्यन्यानादेशानाडि युष्मदः ।
 ७ २८ आहुरोत्वं णिचः स्थाने स्यादाविर्युगपत् क्वचित् ।

इ

- ६ १५ इदमोऽत्वं स्त्रियामात्वं सह स्या च डसस्तु वा ।
 ५ १४ इदुद्भयामुत्तरस्येष्टो वा णो इति डसेरपि ।
 ७ ४ इरे इत्यपि वादेशस्तिपो द्वेर्क्षस्य च स्मृतः ।
 ३ १० इष्टायामप्रियायां तु ठादेशो नैव दृश्यते ।
 ४ २५ इष्टौ किंयत्तदेतेभ्यः परिमाणे त्तिअद्दहौ ।

ई

- १ } { १७-३३(२)
 २ } { ४० ईदूताविदुतोः स्थाने स्यातां लृच्यानुरोधतः ।
 ३ } { ५०
 ३ २० ईषत्स्पृष्टो रियादेशो यकारोऽकार एव वा ।

उ

- ३ ३१ उत्सवार्थे क्षणे छत्वं सुहूर्ते तु खणो भवेत् ।
 ३ १ उपरिस्थोऽपि वक्तव्यो लोपो वर्णान्तरस्य च ।
 ८ २ उपसर्गात्परस्यापि भुवो हूरदुरुत्समः ।
 ४ } { २३ उं वाशब्दस्य वादेशः क्त्वास्थितस्य क्वचिद्भवेत् ।
 ८ } { ३५ " उमा० " " " ।

ऊ

- १ } { १७*(१)
 ४ } { ऊदुतः सविर्गस्य दुर्जनादिषु नेष्यते ।
 २१

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

१	{	१७*(१)
४		उदुतः सविसर्गस्य दुःसहादौ विभाषया ।

लृ

- ७ १५ लृटो यन्मध्यमैकत्वं हित्था तेन समं कृजः ।

ए

- ८ २७ एकत्वेऽपि भवेत् कापि धावतेर्धा विभाषया ।
- ७ २१ एकाचां क्षिप्तयोर्मध्ये ज्ञ लक्ष्यवशाद्भवेत् ।
- ६ ११ एतदोऽपि ङसा से वा त्रिलिङ्गयामिष्यते बुधैः ।
- ४ २० एवं लिङ्गविपर्यासो ज्ञेयः शब्दान्तरेष्वपि ।
- ६ २२ एस इत्येव सावाहुः स्त्रियामप्येतदः परे ।
५	{	१२
६		६० ए सुप्यङिङसोः सूत्रे नेष्टं शेषाददन्तवत् ।

ऐ

- ४ ३३ ऐ-औ-स्फ-प्य-ऋ-ऌ-लृ-प्लुतशपा विन्दुश्चतुर्थी कचित्
- प्रान्ते हल्ङजनाः पृथग् द्विवचनं नाष्टादश प्राकृते ।
- रूपं चापि यदात्मनेपदकृतं यद्वा परस्मैपदे
- भेदो नैव तयोश्च लिङ्गनियमस्तादृग् यथा संस्कृते ॥

ओ

- ४ २१ ओत्वं वा स्यान्निरो मात्व्ये कचिदोत्वमुपस्य वा ।
- ३ ५१ ओत्वं सह नकारेण स्यादितो निश्चरेऽपि वा ।

क

- ६ ५९ कति-पञ्चादिशब्दानामामो णं नैव दीर्घता ।
- ६ ८ काले डेरेतदस्याहे एकशब्दादिया तु वा ।
- ६ ६ क्रियत्तद्भयो भवत्याद्भयः स इत्येव तु वा ङसः ।
- ३ ६१ कृष्णशब्दे विकर्षो वा वर्णेऽर्थे नन्तु नामनि ।
- ७ २० क्रियातिपत्तिकालेऽपि ज्ञ-ज्ञा वेति न्त-माणवत् ।
- ८ ३९ कचित्क्त्वाप्रत्ययस्येह उभाण इत्यपीष्यते ।
- ८ ४५ कचित्तु हन्तेर्म इति आदेशो नेष्यते बुधैः ।
३	{	३६
४		३० कचित्सस्य कचित्पस्य लोपः स्पाक्षर इष्यते ।
- ३ ११ कचिदन्यत्रापि(बुधैः)स्थस्य ठत्वमि(हे)ष्यते ।
- ३ ३८ कचिद् दक्षिणशब्देऽपि क्षस्य हादेश इष्यते ।

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्कः

पद्य-पद्यांशः

- ४ २३ कापि क्त्वाप्रत्ययादेशो उभाण इत्यपीष्यते ।
 ४ ६ कापि लोपानुबन्धस्य बुधा वाच्छन्त्यदन्तताम् ।

ख

- ८ ४५ खनेः कापि म्म इत्येष स्यादन्त्यस्य हनेरिव ।
 २ ३४ खादेशो नञ्प्रदेहत्वे न कुब्जे पुष्पवाचिनि ।

ङ

- ५ ४३ ङसिङ्ग्योर्जशसो राज्ञ ह्वादेशोऽनजादिके ।
 ५ } { ६ ङसेरतः परस्येह हितो इत्यपि दृश्यते ।
 ६ } { ९
 ५ ६ ङसेर्यदाऽऽहिरादेशौ नादन्तवदुतो विधिः ।

च

- ६ ४२ चत्वारोऽन्येऽस्मदोऽमि स्युर्मिमं-णो-अम-अम्ह च ।
 ९ १६ च वा ह हे अहो हंहो णणे आहो हही सिहो ।
 अविमो मुत्तु अह हो इत्याद्यास्तु चवादयः ॥
 आहो अहो उताहो च है हे भो भोस्तथैव च ।
 हंहो इत्यादयः शब्दाः स्युः सम्बोधनबोधकाः ॥
 ३ ४० च्छादेशः श्रत्सयोः कापि न मन्यन्तेमनीषिणः ।

ज

- ५ १२ जसि दीर्घः शसि त्वेत्वं णान्तां संख्यां विना भवेत् ।
 ८ १४ जृमेर्जमेति नादेशः सोपसर्गस्य दृश्यते ।
 ७ २० जहि-जो चैव दृश्येते विध्यादिष्वपि वा क्वचित् ।

ट

- ६ ४६ टाप्रत्ययेऽस्मदो णे-मि स्यातां द्वावपरावपि ।

ण

- ६ ४७ णे-अम्हे-अम्ह-अम्हाण चत्वारोऽन्येऽस्मदो भिसि ।
 ५ ४२ णो ङसेर्णत्वद्वित्वं स्याद्राज्ञो लोपश्च जस्य वा ।

त

- ६ ३१ तज्ज्ञ-तम्बे-दिप्-तुज्ज्ञ-तुमाइ-तु-तुमे-तुमाः ।
 ६ २८ तज्ज्ञे-तव्वे-तम्हे चैव त्रयोऽन्ये युष्मदो ङसि ।
 ३ ३३ तीव्रार्थे तीक्ष्णशब्दे ण्हो निशितार्थे तु खो भवेत् ।
 ६ ३७ तुज्ज्ञ-तुव्व-तुम्म इति त्रयोऽन्ये चापि युष्मदः ।

*परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

- ६ ३५ तुम्हाहितो-तम्हाहितो-तुहितो युष्मदो ङसौ ।
अमी अ(चा)पि त्रयः प्रोक्ताः पृथगादेशपञ्चकात् ॥
८ ३८ त इति कचिदादेशो विकल्पेन भिदिच्छेदोः ।
६ ९ त्तो इत्यपि तदः प्राहुरादेशं ङसिना सह ।
३ ४९ त्वस्य स्थाने कचौ कापि ग्धद्धब्धेषु च ङः कचित् ।

द

- ३ ५७ द्वित्वं कापि समासे स्यादशेषादेशयोरपि ।
४ २५-३३ द्वित्वापन्नो लकारोऽपि कचित्स्वार्थं इतीष्यते ।
६ ५७ द्वेर्जशसभ्यां सह स्यातां द्वावन्यौ वेणि-वे इति ।

न

- ६ १८ नपुंसक इमश्च स्याच्चतुर्थ इदमः स्वमोः ।
६ १३ नपुंसके स्वमोः कत्वं न क्रिमः स्यादलुप्तयोः ।
२ २७ न हत्वं खघथादीनां परेषां बिन्दुतो भवेत् ।
४ १८ नान्तं नपुंसके विद्धि पुँल्लिङ्गेऽपि प्रशस्यते ।
८ ३६ निरः परस्य माङो वा स्यातां मणमरौ कचित् ।

प

- ७ २० पच्चे हिश्च सह स्यातां धातूनां लुटि कर्मणि ।
२ ३६-३७ पनसेऽपि पकारस्य फकारादेश इष्यते ।
५ १ परस्य कचिदीकारात् सोरोकारः प्रवर्तते ।
२ ३८ पाषाणेऽपि (च) षस्य हः ।
५ ३५ पित्रादिभ्यः परस्यापि सावाकार ऋतो मतः ।
३ ६२ पूर्वशब्दे विकर्षो वा पूर्वस्येत्वं च वस्य मः ।
२ ८ प्रतिशब्दे तकारस्य रेफलोपावपि कचित् ।
२ ३८ प्राधान्याद् बिसशब्दस्य स्याद्भादेशोऽस्त्रियां तु वा ।
३ ६२ प्लोषे प्लुष्टे भवेत् स्नायौ श्लोके विश्लेष इस्तथा ।

ब

- ४ ८ बहिःशब्दे हलोऽन्त्यस्य रेफादेशो विभाषया ।
५ ३७ बिन्दुदीर्घौ विनाह्वाने राज्ञो हे राभ इत्यपि ।
भवद्भगवतोर्बिन्दुः सावनामन्त्रणेऽपि च ॥

- ५ } { ४ बिन्दुष्टामोर्ण इत्यादौ सन्नसन्नपि वा कचित् ।
६ } { ५३
३ } { ३६ बिन्द्वादीदूत्परस्येह द्वित्वं शेषस्य नेष्यते ।
३ } { ५०

परिच्छेदाङ्काः सूत्राङ्काः

पद्य-पद्यांशाः

भ

- ३ ४९ भवति स्थानिनो ह्रस्वस्य कुड्मलेऽपि पकारता ।
 ४ २५ भवेतां मतुपोऽन्त्यस्य न्त आकारस्तथा कचित् ।
 ५ ४३ भिस्भ्यसोराम्बुपोरित्वं राज्ञोऽकारस्य चेप्यते ।
 ७ } { ४ भुवः प्रादेः परस्य स्यादादेशो हुच्च इत्यपि ।
 ८ } { ३

म

- १ २४ मूल्यताम्बूलयोस्त्वोत्वम् ।

य

- ३ २७ यथाप्राप्तो यलोपोऽपि त्यथ्यद्येषु तु दृश्यते ।
 ६ २७ युष्मदोऽमि पदस्य स्याच्चतुर्थस्तु तुमे इति ।

र

- ८ ४९ रुधो न्धम्भौ कचिन्नैव कचित् उक्तो भावकर्मणोः ।
 ७ १६ रूपशब्दस्य सादृश्यादन्येऽन्येषां निपातिताः ।
 ३ ६२ रेफस्याधो हकारस्य लोपो भवति कुत्रचित् ।
 ३ २ रेफस्याधो हकारेऽपि लोपो भवति कुत्रचित् ।
 ३ १७ र्य-इत्यस्य रलोपोऽपि शौरसेन्यां प्रयुज्यते ।

ल

- ७ } { १० लस्य क्रियातिपत्तौ वा न्तमाणावपि च कचित् ।
 ७ } { २०
 १ } { १७३(१)
 ४ } { लुगवा दुरूपसर्गस्य विसर्गस्य कचिन्नवेत् ।
 ४ } { २
 ४ ३ लोपः साचो यकारस्य कचिन्नित्यं कचिन्न वा ।

व

- ३ ६३ वा विकर्षो विपर्यासो दीर्घेऽप्यत्वं च पूर्ववत् ।
 ३ ६२ वा विश्लेषो भवेद्वज्रे पूर्वस्य स्वर एव वा ।
 ७ १८ विध्यादौ प्रथमैकत्वे शौरसेन्यां दुरिष्यते ।
 ७ १८ विध्याद्यर्थेषु सिन्ध्यासोरश्चादेशो विधीयते ।
 ९ १७ वेच्च-वेव्वलिभौ स्यातां वारणे तूरणे तथा ।
 ४ २५-वेव्वेते स्वार्थ इल्लोलौ, आभ्यां कः स्वार्थ एव वा ।

श

- ५ ११ शस्-टा-डसिषु दीर्घत्वं वक्तव्यमिदुतोः स्त्रियाम् ।
 ७ १ शौरसेन्यां विभाषासु भवेद् दिरपि तिस्रयोः ।
 ३ १८ शौण्डीर्येऽपि (च) रादेशः ।
 ८ ५६ श्वादिभ्य इतरस्यापि णोऽन्ते कचन दृश्यते ।
 ८ ५६ श्वादीनां यो णकारोऽन्ते स कचिद्वा विधीयते ।
 ३ ३५ श्लेष्मशब्दे तु फादेशः ष्म इत्यस्य प्रचक्षते ।

ष

- ३ २ षकस्कयोरत्र खादेशो व्यवस्थितविभाषया ।

स

- ४ २५ संख्यायाः कृत्वसो हुत्तं आभिमुख्येऽपि दृश्यते ।
 ४ १६ संस्कारसंस्कृतादौ तु नित्यं बिन्दुर्विलुप्यते ।
 ९ ९ सम्भवत्येकवाच्यत्वे वाक्ये भेदश्च नेष्यते ।
 ५ ११ सर्वादिविदमो दीर्घो नत्वन्येषां कदाचन ।
 ६ ९ " " " " डसौ भवेत् ।
 ६ ४१ सावस्मदो भवत्यत्र भिन् इत्येष च पञ्चमः ।
 १ १७-ॐ(१) सुभगाया भवत्यत्र दुर्भगायाश्च गस्य वः ।
 ६ १२ स्त्रियामपि सहैवामा स्याच्च सिं ह्रमोऽपि वा ।
 ४ २९ स्थितयोः परिवृत्तिर्वा हरिताले लरेफयोः ।
 ३ १४ स्थूणार्थे स्तस्य खः स्तम्भे नत्वन्यस्मिन् कदाचन ।
 ३ २२ स्यस्तयोरपि वा टत्वं क्रियते क्वापि शाब्दिकैः ।
 ७ २४ स्यात्तिङां हीभ एकाचो वर्तमानेऽपि भूतवत् ।
 ६ १५ स्यात् प्रत्ययान्तरेऽप्यत्वं स्त्रियामन्यत्र चेदमः ।
 ४ २५-ॐस्वार्थे कः स्यात् डकारोऽपि को वा तस्मादपि स्मृतः ।

ह

- ३ ४७ ह्रस्य भः कचिदन्यत्र गोजिह्वादावपीग्यते ।

इति पद्य-पद्यांशानुक्रमणिका समाप्ता ।

अथ परिशिष्टम्

कर्पूरमञ्जरी-सेतुबन्ध-कुमारपालचरितादिप्राकृतनिबन्धज्ञानाय ग्रन्था-
न्तरेभ्योऽपभ्रंशादिभाषाप्रपञ्चाय परिशिष्टं प्रारभ्यते—

तत्राऽपभ्रंशविचारः ।

युष्मदः सौ तुहं ८।४।३६८। अपभ्रंशे युष्मदः सौ परे तुहं-इत्यादेशो भवति ।
तुहं । त्वम् ।

जस्-शसोस्तुम्हे तुम्हं ८।४।३६९। अपभ्रंशे युष्मदः जसि शसि च प्रत्येकं
तुम्हे, तुम्हं-इत्यादेशौ भवतः । तुम्हे, तुम्हं जाणह, पेक्खइ ।

टाडयमा पइं तइं ८।४।३७०। अपभ्रंशे युष्मदः टा-डि-अम् इत्येतैः सह पइं,
तइं-इत्यादेशौ भवतः । टा-पइं सुक्का । एवं-तइं । डिना-‘पइं मइं वेहिं वि रणगयहिं
को जयसिरि तक्केइ । केसहिं लेप्पिणु जम-वरिणि भण सुहुं को थक्केइ’ ॥ एवं-तइं ।
अमा सह-‘पइं मेळ्ळन्तिहें महु मरणु मइं मेळ्ळन्तहो तुज्झु । सारस जसु जो वेगगला
सो वि किदन्तहों सज्झु’ ॥ एवं—तइं सर्वत्र ।

भिसा तुम्हेहिं ८।४।३७१। अपभ्रंशे युष्मदो भिसा सह तुम्हेहिं-इत्यादेशो
भवति । तुम्हेहिं । युष्माभिः ।

डसिडस्भ्यां तउ तुज्झ तुध ८।४।३७२। अपभ्रंशे युष्मदो डसिडस्भ्यां सह
तउ, तुज्झ, तुध-इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । डसिना-तउ होत्तउ आगदो ।
तुज्झा होन्तउ आगदो । तुध होन्तउ आगदो । डसा-‘तउ गुण-संपइ तुज्झ मदि
तुध अणुत्तर खन्ति । जह उप्पत्तिं अन्न जण महिमण्डलि सिक्खन्ति’ ॥ एवं-तुध, तव ।

भ्यसाम्भ्यां तुम्हं ८।४।३७३। अपभ्रंशे युष्मदो भ्यस् आम् इत्येताभ्यां सह
तुम्हं-इत्यादेशो भवति । तुम्हं होन्तउ आगदो । तुम्हं केरउं धणु ।

तुम्हासु सुपा ८।४।३७४। अपभ्रंशे युष्मदः सुपा सह तुम्हासु-इत्यादेशो
भवति । तुम्हासु ठिञ्चं ।

सावस्मदो हउं ८।४।३७५। अपभ्रंशे अस्मदः सौ परे हउं-इत्यादेशो भवति ।
‘तसु हउं कल्लिजुगि दुल्लहहों’ ।

जस्शसोरम्हे अम्हं ८।४।३७६। अपभ्रंशे अस्मदो जसि शसि च परे
प्रत्येकम् अम्हे-अम्हं-इत्यादेशौ भवतः । जसि-अम्हे, अम्हं । वयम् । शसि-अम्हे,
अम्हं पेक्खइ । अस्मान् ।

टाडयमा मइं ८।४।३७७। अपभ्रंशे अस्मदः टा-डि-अम् इत्येतैः सह मइं-
इत्यादेशो भवति । मइं । मया, मयि, माम् । टा-‘मइं जाणिउं पिअविरहिअहं

• क वि धर होइ विआलि । गवर मिअंकु वि तिह तवइ जिह दिणयर खयगालि' ॥
अमा-मइं मेल्लन्तहो तुज्झ ।

अग्हेहिं भिसा ८।४।३७८। अपभ्रंशे अस्मदो भिसा सह अग्हेहिं-इत्यादेशो भवति । 'तुग्हेहिं अग्हेहिं जं किअउं' ।

महु-मज्झु डसिडस्भ्याम् ८।४।३७९। अपभ्रंशे अस्मदो डसिना डसा च सह प्रत्येकं महु, मज्झु-इत्यादेशौ भवतः । महु, मज्झु = मत्, मम । डसिना-महु होतउ गदो । मज्झु होतउ । डसा-मज्झु पिण्ण । एवं महु ।

अम्महं भ्यसास्भ्याम् ८।४।३८०। अपभ्रंशे अस्मदो भ्यसा आमा च सह अम्महं-इत्यादेशो भवति । अम्महं-अस्मत् । आमा-अहवग्गा अम्महं तणा । अस्माकम् ।

• सुपा अम्हासु ८।४।३८१। अपभ्रंशे अस्मदः सुपा सह अम्हासु-इत्यादेशो भवति । अम्हासु ठिअं ।

स्यादौ दीर्घह्रस्वौ ८।४।३३०। अपभ्रंशे नाम्नोऽन्तस्य दीर्घह्रस्वौ स्यादौ प्रायो भवतः ।

स्यमोरस्योत् ८।४।३३१। अपभ्रंशे अकारस्य स्यमोः परयोरुकारो भवति । 'दहसुहु भुवण्-भअंकरु तोलिअ-संकरु णिगउ रहवरि चडिअउ । चउसुहु छंसुहु झाइवि एकहिं लाइवि णावइ दइवें घडिअउ' ॥

डसे-हेहू ८।४।३३६। अकारात्परस्य डसेहे-हु इत्यादेशौ भवतः । वच्छहे-हु । भ्यसो हुं ८।४।३३७। अपभ्रंशेऽकारात्परस्य भ्यसः पञ्चमीबहुवचनस्य हुं-इत्यादेशो भवति । 'जिह गिरिसिगहुं पडिअ सिलअन्नु विचूरुकरेइ' ।

डसः सु-हो-स्सुवः ८।४।३३८। अपभ्रंशे अकारात्परस्य डसः स्थाने सु-हो-स्सु-इति आदेशा भवन्ति । 'जो गुण गोवइ अप्पणा पयडा करइ परस्सु । तसु हउं कलिजुगि दुल्लहहो वलि किजउ सुअणस्सु' ॥

आमो हं ८।४।३३९। अपभ्रंशे अकारात्परस्यामो हमित्यादेशो भवति । तणहं । हुं चेदुद्भ्याम् ८।४।३४० । अपभ्रंशे इकारोकाराभ्यां परस्यामो हुं, हं चादेशौ भवतः । तरुहुं । सउणिहुं । प्रायोऽधिकारात्कचित्सुपोऽपि हुं । दुहुं दिसिहिं ।

डसिभ्यस्डीनां हे-हुं-हयः ८।४।३४१ । अपभ्रंशे इदुद्भ्यां परेषां डसि-भ्यस्-डि-इत्येतेषां यथासंख्यं हे-हुं-हि इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । डसि-गिरिहें सिलयलु तरुहें फलु वेप्पइ नीसावन्नु' । भ्यस्-तरुहुं वि वक्कलु फलु मुणि वि परिहणु असणु लहन्ति । सामिहुं एत्तिउ अगलउं आअरु मिच्चु गृहन्ति' ॥ डे-अह विरंलपहाउ जि कलिहि धम्मु' ।

स्यमजसूसां लुकू ८।४।३४४ । अपभ्रंशे सि-अम्-जस्-शस् इत्येतेषां लोपो भवति । 'एइ ति घोडा एह थलि'-इत्यादि । अत्र स्यमजसां लोपः । 'जिम जिम

वंकिम लोअणहं णिरु सावँलि सिक्खेइ । तिम तिम वग्महु निअअ सरु खरपत्थरि-
तिक्खेइ' ॥ अत्र स्यमशसां लोपः ।

पष्ठ्याः ८।४।३४५ । प्रायो लुग् भवति । 'संगरसएहिं जु वणिअइ देक्खु
अह्वारा कन्तु । अइमत्तहं चत्तंकुसहं गय-कुम्भइं दारन्तु' ॥ पृथग्योगो लक्ष्यानुसारार्थः ।

आमन्त्र्ये जसो होः ८।४।३४६ । अपभ्रंशे आमन्त्र्येऽर्थे वर्तमानान्नाम्नः परस्य
जसो हो-इत्यादेशो भवति । लोपापवादः । 'तरुणहो तरुणिहो मुणिउं मइं करहु म
अप्पहो घाउ' ।

भिस्सुपोहिं ८।४।३४७ । भिस्-गुणहिं न संपइ कित्ति पर' । सुप्-भाईरहि
जिवं भारइ मग्गेहिं तिहिं वि पयट्ठइ' ।

स्त्रियां जसूशसोरुदोत् ८।४।३४८ । लोपापवादौ । जसः-अंगुलिउ उज्जरियाओ
नहेण' । शसः-सुंदरसच्चंगाउ विलासिणीओ पेच्छन्ताण' ।

टा ए ८।४।३४९ । 'निअमुहकरहिं विमुद्धकर अन्धारइ पडि पेक्खइ । ससि-
मण्डल-चिन्धमए पुणु काइं न दूरे देक्खइ' ॥ जहिं मरगयकंतिए संवलिअं ।

डसुडस्योहं ८।४।३५० । अपभ्रंशे स्त्रियां वर्तमानान्नाम्नः परयोर्डसुडसि-
इत्येतयोर्हं इत्यादेशो भवति । डसः-तुच्छ मज्झहे जम्पिरहे । डसेः-फोडेन्ति जे हि-
अडउं अप्पणउं ताहं पराई कवण घिण । रक्खेज्जहो लोअहो अप्पणा व्वालहें जाया-
विसमथण' ॥

भ्यसामोहुः ८।४।३५१ । अपभ्रंशे स्त्रियां वर्तमानान्नाम्नः परस्य भ्यस आमश्च
हु-इत्यादेशो भवति । 'भल्ला हुआ जो मारिआ बहिणि महारा कन्तु । लज्जिजंत
वअसिअहु जइ भग्गा वरु एन्तु' ॥ वयस्याभ्यो वयस्यानां वेत्यर्थः ।

डेहिं ८।४।३५२ । अपभ्रंशे स्त्रियां वर्तमानान्नाम्नः परस्य डेहिं (हिं)-इत्या-
देशो भवति । 'अद्धा वलया महिहि गय अद्धा फुट्ट तडत्ति' ।

क्लीवे जसूशसोरिं ८।४।३५३ । 'कमलइं मेल्लवि अलि-उलइं करि-गण्डाइं
महन्ति' ।

कान्तस्यात उं स्यमोः ८।४।३५४ । अपभ्रंशे क्लीवे वर्तमानस्य ककारान्तस्य
नाम्नो योऽकारस्तस्य स्यमोः परयोर्-इत्यादेशो भवति । तुच्छउं, भग्गउं, पसरिअउं ।

सर्वादोर्डसेर्हा ८।४।३५५ । अपभ्रंशे सर्वादेरकारान्तात्परस्य डसेर्हा-इत्यादेशो
भवति । जहां-तहां ।

किमो डिह वा ८।४।३५६ । अपभ्रंशे किमोऽकारान्तात्परस्य डसेर्हिह-इत्या-
देशो वा भवति । किह । 'तं किह वंकेहिं लोअणेहिं जोइज्जउं सय-वार' ।

डेहिं ८।४।३५७ । सर्वादेरकारान्तत्परस्य-इत्येव । 'जहिं खण्डिज्जइ सरिणसरु
छिज्जइ खगिण खगु । तहिं तहविइ भडवडनिवहि कंतु पयासइ मग्गु' ॥ 'एक्कहिं
अक्खिहिं सावणु अन्नहिं भद्वउ । माहउ महिअल-सत्थरि गण्डत्थले सरउ' ॥

‘अंगिहिं गिम्हसुहच्छी तिल वणि मग्गसिरु । तह मुद्दह मुहपंकइ आवासिउ सिसिरु’ ॥ ‘हिअडा फुट्टि तडत्ति करिका लक्खेवें काइं । देक्खउं हव विहिकाहं ठवइ पइं विणु दुःखसयाइं’ ॥

यत्तत्किम्भ्यो डसो डसुर्न वा ८।४।३५८ । अपभ्रंशे यत्-तत्-किम्-इत्येतेभ्यः परस्य डसो डसु-इत्यादेशो भवति । ‘कन्तु महारउ हलि सहिए निच्छइं रूसइ जासु । अत्थिहिं सत्थिहिं हत्थिहिं वि ठाउ वि फेडइ तासु’ ॥ ‘जीविउं कासु न वल्लहउं धणु पुणु कासु न इट्ठु । दोणिण वि अवसरनिवडिअइं तिणसम गणइ विसिट्ठु’ ॥

स्त्रियां डहे ८।४।३५९ । अपभ्रंशे स्त्रीलिङ्गे वर्तमानेभ्यो यत्तत्किम्भ्यः परस्य डसो डहे-इत्यादेशो वा भवति । जहे, तहे, कहे-केरउ ।

यत्तदोः स्यमोर्ध्रुं ८।४।३६० । अपभ्रंशे यत्तदोः स्थाने स्यमोः परयोर्यथा-संख्येर्ध्रुं, त्रुं-इत्यादेशो वा भवतः । ‘प्रंगणि चिट्ठदि नाहु ध्रुं त्रुं रणि करदि न भन्ति’ । पचे—तं बोल्लअइ जु निव्वहइ ।

इदम इमु क्लीवे ८।४।३६१ । स्यमोः परयोरित्येव । इमु कुलु तुह तणउं । इमु कुलु देक्ख ।

एतदः स्त्री-पुं-क्लीवे एह-एहो-एहु ८।४।३६२ । अपभ्रंशे स्त्रियां, पुंसि, नपुंसके वर्तमानस्यैतदः स्थाने स्यमोः परयोर्यथासंख्यं एह, एहो, एहु-इत्यादेशा भवन्ति ।

एह जसशसोः ८।४।३६३ । अपभ्रंशे एतदो जसशसोः परयोरेह-इत्यादेशो भवति । जसः-‘एइ ति घोडा एह थलि’ । शसः-एइ पेच्छ ।

अदस ओइ ८।४।३६४ । अपभ्रंशे अदसः स्थाने जसशसोः परयोरोइ-इत्यादेशो भवति ।

इदम आयः ८।४।३६५ । अपभ्रंशे इदमशब्दस्य स्यादो आय-इत्यादेशो भवति । ‘आयइं लोअहो लोअणइं जाई सरइ न भन्ति । अण्णिपु दिट्ठइ मउलिअहिं पिण्णि दिट्ठइ विहसन्ति’ ॥ ‘सोसउ म सोसउ च्चिअ उअही वडवानलस्स किं तेण । जं जलइ जले जलणो भाएण वि किं न पज्जत्तं’ ॥ ‘आयहो दड्ढकलेवरहो जं वाहिउ तं सारु । जइ उट्ठअइ तो कुहइ अह डज्जइ तो छारु’ ॥

सर्वस्य साहो वा ८।४।३६६ । अपभ्रंशे सर्वशब्दस्य साह-इत्यादेशो वा भवति ।

किमः काइंकवणौ वा ८।४।३६७ । अपभ्रंशे किमः स्थाने काइं, कवण-इत्यादेशौ वा भवतः ।

त्यादेराद्यत्रयस्य बहुत्वे हिं न वा ८।४।३८२ । त्यादीनामाद्यत्रयस्य सख-न्धिभी बहुवर्धेषु वर्तमानस्य वचनस्यापभ्रंशे हिं-इत्यादेशो वा भवति । ‘मुह-कवरिबंथ तहे सोह धरहिं । नं मल्ल-जुज्जु ससि-राहु करहिं’ ॥ ‘तहे सोहहिं कुरल भमरउलतुलिअ । नं तिमिरडिंभ खेल्लन्ति मिलिअ’ ॥

मध्यत्रयस्याद्यस्य हिः ८।४।३८३ । त्यादीनां मध्यत्रयस्य यदाद्यं वचनं तस्या-
पभ्रंशे हि-इत्यादेशो वा भवति ।

बहुत्वे हुः ८।४।३८४ । त्यादीनां मध्यत्रयस्य सम्बन्धि बहुध्वर्थेषु वर्तमानं
यद्वचनं तस्यापभ्रंशे हु-इत्यादेशो भवति । 'बलिभ्रमत्यणि महुमहणु लहुईहुआ
सोइ । जइ इच्छहु बहुत्तणउं देहु म मग्गहु कोइ' ॥ पच्चे-इच्छह-इत्यादि ।

अन्त्यत्रयस्याद्यस्य उं ८।४।३८५ । त्यादीनामन्त्यत्रयस्य यदाद्यं वचनं
तस्यापभ्रंशे उं-इत्यादेशो वा भवति ।

बहुत्वे हुं ८।४।३८६ । त्यादीनामन्त्यत्रयस्य सम्बन्धि बहुध्वर्थेषु वर्तमानं
यद्वचनं तस्य हुं-इत्यादेशो भवति । 'खग्गविसाहिउं जहिं लहहुं धिय तहिं देसहिं
जाहुं । रणदुग्गिभक्खे भग्गाइं विणु जुज्जे न वलाहुं' ॥ पच्चे-लहिमु इत्यादि ।

हिस्वयोरिदुदेत् ८।४।३८७ । पञ्चम्यां—(लोडादेशस्य संज्ञेयम्) हिस्वयोरप-
भ्रंशे इ, उ, ए-इत्येते त्रय आदेशा वा भवन्ति ।

स्यस्य सः ८।४।३८८ । अपभ्रंशे भविष्यदर्थविषयस्य त्यदादेः स्यस्य सो
वा भवति । 'दिभहा जन्ति झडप्पडहिं पडहिं मणोरह पच्छि । जं अच्छइ तं
माणिभइ होसइ करतु म अच्छ' ॥ पच्चे-होहिहि ।

क्रिये कीसु ८।४।३८९ । क्रिये इत्येतस्य क्रियापदस्यापभ्रंशे कीसु-इत्यादेशो
वा भवति । 'सन्ता भोग जु परिहरइ तसु कन्तहो बलि कीसु । तसु दइवेण वि
मुण्डियउं जसु खल्लिहडउं सीसु' ॥ पच्चे-साध्यमानावस्थात् क्रिये-इति संस्कृ-
तशब्दादेष प्रयोगः । 'बलि किउजउं सुअणस्सु' ।

भुवः पर्याप्तौ हुच्च ८।४।३९० । अपभ्रंशे भुवो धातोः पर्याप्तावर्थे वर्तमा-
नस्य हुच्च-इत्यादेशो भवति । 'अइ तुंगत्तणु जं थणहं सो छेयउ न हु लाहु ।
सहि जइ केवंइ तुडिवसेण अहरि पहुच्चइ नाहु' ॥

वृगो ब्रुवो वा ८।४।३९१ । अपभ्रंशे वृगो = 'वृजः' धातोर्ब्रुव-इत्यादेशो वा
भवति । ब्रुवह सुहासिउ किंपि । पच्चे-'एत्तउं बोप्पिणु सउणि ठिउ पुणु दूसासणु
बोप्पि । ता हउं जाणउं एहो हरि जइ अग्गइ बोप्पि' ॥

व्रजेर्बुजः ८।४।३९२ । अपभ्रंशे व्रजतेर्धातोर्बुज-इत्यादेशो भवति । बुजइ-
बुजेप्पि । बुजेप्पिणु ।

दृशेः प्रस्सः ८।४।३९३ । अपभ्रंशे दृशेर्धातोः प्रस्स-इत्यादेशो भवति ।
प्रस्सदि ।

ग्रहेर्गृणहः ८।४।३९४ । अपभ्रंशे ग्रहेर्धातोर्गृणह-इत्यादेशो भवति । पठ गृणहे-
प्पिणु वत्तु ।

तच्चादीनां छोल्लादयः ८।४।३९५ । अपभ्रंशे तच्चि-प्रभृतीनां धातूनां छोल्ल
इत्यादय आदेशा भवन्ति । आदिग्रहणाद् देशीषु ये क्रियावचना उपलभ्यन्ते ते
उदाहार्याः ।

अनादौ स्वरादसंयुक्तानां कखतथपफां गघदधवभाः ८।४।३९६।
अपभ्रंशेऽपदादौ वर्तमानानां स्वरात्परेषामसंयुक्तानां क-ख-त-थ-प-फां स्थाने
ग-घ-द-ध-व-भाः प्रायो भवन्ति । कस्य गः—‘जं दिट्ठं सोमग्गहणु अस-
इहिं हसिउ निसंकु । पिअमाणुसविच्छोहगरु गिलि गिलि राहु मयंकु’ ॥ खस्य घः—
‘अम्मिण् सत्थावत्थेहिं सुधिं चिन्तिज्जइ माणु । पिण् दिट्ठे हल्लोहलेण को चेअइ
अप्पाणु’ ॥ तथपफानां दधवभाः—‘सबधु करेप्पिणु कधिदुं मइं तसु बर सभलउं
जम्मु’ । अनादाविति किम् ? सबधु करेप्पिणु—अत्र कस्य गात्वं न । स्वरादिति किम् ?
गिलिगिलि । असंयुक्तानां किम् ? एक्कहिं । प्रायः इति कच्चिन्न-अकिपा-इत्यादि ।

मोऽनुनासिको वो वा ८।४।३९७ । तथोक्तस्य मस्य अनुनासिको वकारो
वा भवति । कवँलु, कमलु । भवँरु, भमरु । लाक्ष्णिकस्यापि—जिवँ, तिवँ, जेवँ,
तेवँ । अनादावित्येव—मयणु । असंयुक्तस्येत्येव—‘तसु बर सभलउं जम्मु’ ।

अभूतोऽपि कच्चिद् ८।४।३९९ । अपभ्रंशे कच्चिद्विद्यमानोऽपि रेफो भवति ।
‘त्रासु महारिसि एउ भणइ जइ सुइसत्थु पमाणु । मायहं चलण नवंताहं दिवे
दिवे गंगण्हाणु’ ॥ कच्चिदिति किम् ? वासेण वि भारह खंभि बहु ।

आपद्विपत्सम्पदां द इ ८।४।४०० । अपभ्रंशे आपद्-विपद्-सम्पदां द इकारो
भवति । आवइ । विवइ । संपइ । प्रायोऽधिकारात्—‘गुणहिं न संपइ कित्ति पर’ ।

कथंयथातथाथादेरेमेमेहेधा डितः ८।४।४०१ । अपभ्रंशे कथं, यथा, तथा-
इत्येतेषां थादेरवयवस्य प्रत्येकम् एम-इम्-इह-इध-इत्येते डितश्चत्वार
आदेशा भवन्ति । ‘केम समप्पउ दुट्ठु दिणु किध रयणी लुडु होइ । णवबहुदंस-
णलालसउ वहइ मणोरह सो इ’ ॥ ‘ओ गोरीमुहणिजिअउ बइलि लुक्कु मिअंकु ।
अन्नु वि जा परिहवियतणु सो किवँ भवँइ निसंकु’ ॥ ‘विंवाहरि तणु रअणवणु
किह ठिउ सिरिआणंद । निरुवमरसु पिण् पिअवि जणु सेसहो दिण्णी मुइ’ ॥ एवं
तिथजिधाबुदाहार्यौ ।

यादक्तादक्कीदगीदशां दादेडेंहः ८।४।४०२ । एषां दादेरवयवस्य डित् एह-
इत्यादेशो भवति । ‘महं भणिअउ बलिराउ तुहुं केहउ मग्गणु एहु । जेहु तेहु नवि
होइ वढ सइं नारायणु एहु’ ॥

अतां डइसः ८।४।४०३ । अदन्तानामेषां पूर्वोक्तानां दादेरवयवस्य डइस-
इत्यादेशः । जइसो-तइसो-कइसो-अइसो ।

यत्रतत्रयोस्त्रस्य डिडेत्थवत् ८।४।४०४ । एतयोस्त्रस्य एत्थु, अत्तु-इत्येतौ डितौ
भवतः । ‘जइ सो घडिदि प्रयावदी केत्थु वि लेप्पिणु सिक्खु । जेत्थु वि तेत्थु वि
एत्थु’ जगि भण तो तहि सारिक्खु’ ॥ जत्तु ठिदो । तत्तु ठिदो ।

डेत्थु कुत्राऽत्रे ८।४।४०५ । कुत्राऽत्रयोस्त्रस्य डित्-एत्थु आदेशः । केत्थु वि,
लेप्पिणु सिक्खु । जेत्थु वि, तेत्थु वि, एत्थु जगि ।

यावत्तावतोर्वादेर्म उं मर्हि ८।४।४०६ । अपभ्रंशे यावत्तावदित्यव्यययोर्वकारादेरव्यवस्य म, उं, मर्हि-इत्येते त्रय आदेशा भवन्ति । 'जाम न निवडइ कुंभ-अडि सीहचवेडचडक्क । ताम समत्तहं मयगलहं पइ पइ वज्जइ ढक्क ॥' तामर्हि अच्छउ इयरु जणुसु अणुवि अन्तरु देइ ।

वा यत्तदोतोर्देवडः ८।४।४०७ । अपभ्रंशे यद् तद् इत्येतयोरस्वन्तयोर्थावत्तावतोर्वकारादेरव्यवस्य डित् एवड-इत्यादेशो वा भवति । 'जेवहु अन्तरु रावण-रामहं । तेवहु अन्तरु पट्टण-गामहं' ॥ पत्ते-जेत्तुलो, तेत्तुलो ।

वेदंकिमोर्वादेः ८।४।४०८ । इयत्कियतोर्यकारादेरव्यवस्य डित् एवड-इत्यादेशो वा भवति । एवहु अन्तरु । केवहु अन्तरु । पत्ते-एत्तुलो, केत्तुलो ।

परस्परस्यादिरः ८।४।४०९ । अपभ्रंशे परस्परस्यादिरकारो भवति । अवरोप्परु ।

रहो रभो वा ८।४।४१२ । अपभ्रंशे रह-इत्यस्य स्थाने रभ-इत्यादेशो भवति । रह इति 'पचम-श्म-प्म-स्म-ह्यां रहः' इति प्राकृतलक्षणविहितोत्र गृह्यते, संस्कृते तदसम्भवात् । गिरभो । सिरभो । 'वम्भ ते विरला के वि नर जे सव्वंगल्लइत्तल । जे वंका ते वंचयर जे उज्जुअ ते बइल्ल' ॥

प्रायसः प्राउप्राइवप्राइम्बपगिम्बाः ८।४।४१४ । प्रायस् इत्येतस्य प्राउ, प्राइव, प्राइम्ब, पगिम्ब-इत्येत आदेशा भवन्ति ।

वान्यथो नुः ८।४।४१५ । अन्यथाशब्दस्य नुर्वा ।

कुतसः कउ कहंतिहु ८।४।४१६ । स्पष्टम् ।

ततस्तदोस्तोः ८।४।४१७ । स्पष्टम् ।

एवंपरंसमंभुवंमामनाक्, एम्बपरसमाणुधुमुमंमणाउं ८।४।४१८ । एवमादीनाम् यथाक्रमम् एम्बादय आदेशा भवन्ति ।

किला-स्थवा-दिवा-सह-नहेः किरा-हवइ-दिवं-सहुं-नाहि ८।४।४१९ । यथाक्रममादेशा ज्ञेयाः ।

विषण्णोक्तवर्त्मनो वुल्ल-वुत्त-विच्च ८।४।४२१ । विषण्णादीनां यथाक्रमं वुल्लादय आदेशा भवन्ति ।

शीघ्रादीनां वहिल्लादयः ८।४।४२२ । शीघ्रस्य-वहिल्लः । झकटस्य-वंघलः । अस्पृश्यसंसर्गस्य-विहालः । भयस्य-द्रवक्कः । आत्मीयस्य-अप्पणः । असाधारणस्य-सड्डलः । कौतुकस्य-कोडुः । क्रीडायाः-खेडुः । रस्यस्य-खण्णः । अजुतस्य-ढक्करि । हे सलीत्यस्य-हेल्लिः । पृथक्पृथगित्यस्य-जुअंजुअः । मूढस्य-नालिअ-वडौ । नवस्य-नवखः । अवस्कन्दस्य-दडवडः । सम्बन्धिनः-केरतणौ । मा भैषीरित्यस्य-मव्भीसेति स्त्रीलिङ्गम् । यद्यद् दृष्टं तत्तदित्यस्य-जाइट्टिआ ।

हुहुहु-घुग्घादयः शब्द-चेष्टाऽनुकरणयोः ८।४।४२३ । अपभ्रंशे हुहुर्वादयश्शब्दानुकरणे घुग्घादयश्चेष्टानुकरणे यथासङ्गं प्रयोक्तव्याः ।

वहमादयोऽनर्थकाः ८।४।४२४ । आदिपदाद् खाई—इत्यादयः ।

तादर्थ्यं केहि-तेहि-रेसि-रेसि-तणेणः ८।४।४२५ । एते पञ्च निपातास्तादर्थ्यं प्रयोक्तव्याः ।

युष्मदादेरीयस्य डारः ८।४।४३४ । अपभ्रंशे युष्मदादिभ्यः परस्य ईय-प्रत्ययस्य डार-इत्यादेशो भवति । तुहार । त्वदीयः ।

त्रस्य डेत्तहे ८।४।४३७ । अपभ्रंशे सर्वादेः सप्तम्यन्तात्परस्य त्रप्रत्ययस्य डेत्तहे-इत्यादेशो भवति ।

तव्यस्य एह्ववउं-एववउं-एवा ८।४।४३८ । अपभ्रंशे तव्यप्रत्ययस्य एह्ववउं, एववउं, एवा-इत्येत आदेशा भवन्ति ।

क्त्व ह-इउ-इवि-अवयः ८।४।४३९ । क्त्वाप्रत्ययस्य एते चत्वार आदेशा भवन्ति ।

तुम एवमणाऽणहमणहिं च ८।४।४४२ । अपभ्रंशे तुमः प्रत्ययस्य एवम्-अण-

अणहम्-अणहिं-इत्येते चत्वार आदेशा भवन्ति ।

तृनोऽणभ ८।४।४४३ । अपभ्रंशे तृनप्रत्ययस्य अणभ-इत्यादेशो भवति ।

इवार्थं नं-नउ-नाइ-नावइ-जणि-जणवः ८।४।४४४ । अपभ्रंशे इवार्थे एते षट् आदेशा भवन्ति ।

लिङ्गमतन्त्रम् ८।४।४४५ । अपभ्रंशे लिङ्गमतन्त्रं व्यभिचारि प्रायो भवति ।

शौरसेनीवत् ४।४।४४६ । अपभ्रंशे प्रायः शौरसेनीवत् कार्यं भवति ।

व्यत्ययश्च ८।४।४४७ । प्राकृतादिभाषालक्षणानां व्यत्ययश्च भवति । यथा

मागध्यां-‘तिष्ठश्चिष्टः’ इत्युक्तं, तथा प्राकृतपैशाचीशौरसेनीष्वपि भवति । चिष्टदि ।

अपभ्रंशे रेफस्याधो वा लुगुक्तो मागध्यामपि भवति । शद-माणुश-शंश-भालके ।

कुम्भशहश्च वशाहे शञ्चिदे । इत्याद्यन्यदपि द्रष्टव्यम् । न केवलं भाषालक्षणानां

स्याद्यादेशानामपि व्यत्ययो भवति । ये वर्तमानकाले प्रसिद्धास्ते भूतेऽपि भवन्ति ।

अह पेच्छइरहु तणओ । अथ प्रेक्षाञ्चके तनय इत्यर्थः । आभासइ रयणीअरे ।

आवभासे रजनीचरानित्यर्थः । भूते प्रसिद्धा वर्तमानेऽपि—सोहीअ एस वण्ठो ।

शृणोत्येप वण्ठ इत्यर्थः ।

शेषं संस्कृतवत्सिद्धम् ८।४।४४८ । शेषं यदत्र प्राकृतभाषासु अष्टमेनोक्तं

तत्सप्ताध्यायीनिबद्धसंस्कृतवदेव सिद्धम् । हेष्टुष्टिअसूरनिवारणाय छत्तं अहो इव

वहन्ती जयइ ससेसवराहसासदूरुखुया पुहवी । अत्र चतुर्थ्या आदेशो नोक्तः, स

च संस्कृतवदेव सिद्धः । उक्तमपि क्वचित् संस्कृतवदेव भवति । यथा प्राकृते उरस्-

शब्दस्य सप्तम्येकवचनान्तस्य उरे, उरम्मि-इति प्रयोगौ भवतस्तथा क्वचिदुरसीत्यपि

भवति । एवं सिरै, सिरम्मि । शिरसि । सरे, सरम्मि । सरसि ।

अत्र लाटीचूलिकादीनां विशेषभेदाऽभावान्न ग्रन्थविस्तरो वितन्यते । माग-

ध्याद्याः सविशेषं पूर्वमेवोक्ताः ।

इति हेमानुशासनेऽपभ्रंशविचारः समाप्तः ।

शब्दरूपावलिः

अकारान्तः पुंलिङ्गः

वच्छ = (वत्स, वृक्ष-)शब्दः

प्रथमा-वच्छो=वत्सः, वृक्षो वा-एवं सर्वत्र, ए०। वच्छा, वच्छे=वत्साः व०।

द्वि०-वच्छं=वत्सम् ए०। वच्छा, वच्छे=वत्सान् व०।

तृ०-वच्छेण^१=वत्सेन ए०। वच्छेहि, वच्छेहिहि, वच्छेहि=वत्सैः व०।

पं०-वच्छादु, वच्छाहि, वच्छाआ=वत्सात् ए०। वच्छतो, वच्छाउ, वच्छा-हितो—इत्यादि। क्वचित्-वच्छाहिती, वच्छासुतो, वच्छेहितो, वच्छेसुतो=वत्सेभ्यः व०।

प०-वच्छस्स=वत्सस्य ए०।

वच्छाण, वच्छाणं=वत्सानाम् व०।

स०-वच्छे, वच्छस्मि=वत्से ए०।

वच्छेहि, हूं^३=वत्सेषु व०।

सं०-वच्छ, वच्छो=हे वत्स।

शेषं प्रथमावत्। गोशब्दः पुंसि-गावो, गावे-इत्याद्यदन्तवत्। एवमेकारौकारान्तादयः। एवं देव-कसण-इत्यादयः अकारान्ताः शब्दाः बोध्याः।

इकारान्तः पुंलिङ्गः

अग्नि = (अग्नि-)शब्दः

प्र०-अग्नी = अग्निः ए०^४। अग्नीओ = अग्नयः व०। अग्निणो^५।

द्वि०-अग्निं = अग्निम् ए०। अग्नी^६ अग्निणो = अग्नीन् व०।

तृ०-अग्निणा = अग्निना ए०। अग्नीहि, अग्नीहिं = अग्निभिः ए०।

पं०-अग्नीदु, अग्नीहि, अग्नीदो = अग्नेः ए०। अग्नीसुतो, अग्नीहितो = अग्निभ्यः व०।

प०-अग्निस्स, अग्निणो = अग्नेः ए०। अग्निण, (अग्नीणं) क्वचित्, अग्निणं = अग्नीनाम् व०।

स०-अग्निमि = अग्नौ ए०। अग्नी-सु, अग्नीसुं=अग्निषु व०।

सं०-अग्नि=हे अग्ने ! ए०। शेषं प्रथमावत्। एवं गिरि-अद्यादयः।

उकारान्तः पुंलिङ्गः

वाउ = (वायु-)शब्दः

प्र०-वाऊ = वायुः ए०। वाउणो, वाऊओ, वाऊओ = वायवः व०।

१. प्राकृतभाषासु दिवचनं चतुर्थी विभक्तिश्च न भवतः। 'सर्वत्र षष्ठीव चतुर्थ्याः' इति क्रमदोश्वरः। यथा-विप्पस्स देहि।

२. कल्पलतिकाकारमते वच्छेणं, वच्छाणं टामोरूपम्।

३. अपभ्रंशे सप्तम्या बहुवचने सुपि हूं वा क्वचिद्भवति।

४. अग्निशब्दस्य प्राकृते अग्नी, अग्निणो इति द्वे रूपे भवत इति केचिद्।

५. क्रमदोश्वरः 'जस ओरोरिणश्चात्' इति सूत्रेण अग्नीओ, अग्नीरो, साहओ, साहरो-इत्येतानि साधितवान्।

६. अग्नीओ, अग्नि, गुरुओ, गुरु, इति केषाञ्चिन्मते शसि रूपं स्यात्।

द्वि०-वाउं = वायुम् ए० । वाउ-
णो = वायून् व० । वाउहं, वाउहुं
(अपभ्रंशे) ।

तृ०-वाउणा = वायुना ए० । वाऊहि,
वाऊहिं = वायुभिः व० ।

पं०-वाउदो, वाउदु, वाउहि = वायोः
ए० । वाउहितो, वाउसुंतो - वायुभ्यः
व० ।

ष०-वाउस्स, वाउणो = वायोः ए० ।
वाउणं, वाउण = वायूनाम् व० ।

स०-वाउस्मि = वायो ए० । वाऊसु,
वाऊसुं = वायुषु व० ।

सं०-वाउ = हे वायो ए० । वाउओ =
हे वायवः व० । एवं-कारु-गुरु-प्रभृतयः ।
हेमचन्द्रमतानुसारेण सर्वे ईकारान्ता
ऊकारान्ताश्च प्राकृते ह्रस्वाः प्रयुज्यन्ते,
अतः अग्निवायुवत्तेषां रूपाणि
भवन्ति ।

ऋकारान्तः पुंलिङ्गः

पिअर = (पितृ-)शब्दः ।

प्र०-पिआ, (पिदा-शौरसेनी), पि-
अरो = पिता ए० । पिअरो, पिअरा =
पितरः व० ।

द्वि०-पिअरं, (पिदरं—शौर०) =
पितरम् ए० । पिदुणो, पिअरे =
पितृन् व० ।

तृ०-पिदुणा, पिअरेण = पित्रा ए० ।
पिअरेहिं, पिअरेहि = पितृभिः व० ।

पं०-पिअरा, पिअरादो, पिअरादु,
पिअराहि, (पिदुणो-शौर०) = पितुः
ए० । पिअरहितो, पिअरसुंतो (पिदु-
हितो, पिदुसुंतो-शौर०) = पितृभ्यः व० ।

ष०-पिअरस्स, (पिदुणो-शौर०) =
पितुः ए० । पिअराणं, पिअराण,
(पिदुणं-शौर०) = पितृणाम् व० ।

स०-पिअरे, पिअरस्मि, (पिदुस्मि-
शौर०) = पितरि ए० । पिअरेसु,
पिअरेसुं = पितृषु, (पिदुसु, पिदुसुं-
शौर०) व० ।

सं०-हे पिअ, पिअर = हे पितः ए० ।
हे पिअरा = हे पितरः व० । एवं
जामातृ-भ्रातृ-प्रभृतयः ।

ऋकारान्तः पुंलिङ्गः

भत्तार = (भर्तृ-)शब्दः ।

प्र०-भत्तारो = भर्ता ए० । भत्तारा,
भत्तुणो = भर्तारः व० ।

द्वि०-भत्तारं = भर्तारम् ए० । भत्तारे,
भत्तुणो = भर्तृन् व० ।

तृ०-भत्तारेण, भत्तुणा = भर्त्रा ए० ।
भत्तारेहिं, भत्तुहिं = भर्तृभिः व० ।

पं०-भत्तारा, भत्तारादु, भत्ताराहि,
भत्तारादो, भत्तुणो = भर्तुः ए० ।
भत्ताराहितो, भत्तारासुंतो, भत्तुहितो,
भत्तुसुंतो = भर्तृभ्यः व० ।

ष०-भत्तारस्स, भत्तुणो = भर्तुः ए० ।
भत्ताराण, भत्तुणं = भर्तृणाम् व० ।

स०-भत्तारस्मि, भत्तुस्मि, भत्तारे =
भर्तरि ए० । भत्तारेसु, भत्तारेसुं,
भत्तुसु, भत्तुसुं = भर्तृषु व० ।

सं०-हे भत्तार = हे भर्तः ए० । हे
भत्तारा = हे भर्तारः व० । एवं कर्तृ-
होतृ-प्रभृतयः ।

आवन्तः स्त्रीलिङ्गः (माला)शब्दः

प्र०-माला = माला ए० । माला,
मालाउ, मालाओ = मालाः व० ।

द्वि०-मालं=मालाम् ए० । मालाउ,
मालाओ, माला = मालाः व० ।

तृ०-मालाह, मालाअ, मालाआ,
मालाए = मालया ए० । मालाहि,
मालाहिं = मालाभिः व० ।

पं०-मालाए, मालादु, मालाहि,
मालादो=मालायाः ए० । मालाहितो,
मालासुंतो = मालाभ्यः व० ।

ष०-मालाह, मालाए = मालायाः
ए० । मालाणं, मालाण=मालानाम् व० ।

स०-मालाह, मालाए = मालायाम्
ए० । मालासु, मालासुं=मालासु व० ।

सं०-हे माले = हे माले ए० । हे
मालाओ = हे मालाः व० । एवं बाला-
लता-छाहा-हलदा-प्रभृतयः । स्वसु-
ननान्ह-दुहितृ-इत्येतेषां क्रमात् ससा,
नणंदा, दुहिआ ^१इत्यादेशा भवन्ति ।
एतेषां शब्दानां मालावद्रूपाणि ज्ञेयानि ।

इकारान्तः स्त्रीलिङ्गः (मति)शब्दः

प्र०-मती = मतिः ए० । मतिओ,
मतिउ, मती = मतयः व० ।

द्वि०-मतिं = मतिम् ए० । मतिओ,
मतिउ, मती = मतीः व० ।

तृ०-मतिए, मतिह, मतिआ, मतिअ=
मत्या ए० । मतीहिं, मतीहि=मतिभिः
व० ।

पं०-मतीअ, मतीआ, मतीए, मतीह

= मत्याः ए० । मतीहितो, मतीसुंतो=
मतिभ्यः व० ।

ष०-मतीए, मतीह, मतीआ = मत्याः
ए० । मतीणं, मतीण = मतीनाम् व० ।

स०-मतीए, मतीह, मतीअ, मतीआ=
मत्याम् ए० । मतीसु, मतीसुं = मतिषु
व० ।

सं०-हे मती = हे मति ए० । हे
मती, हे मतीआ = हे मतयः व० ।
एवं रुचि-बुद्धि-प्रभृतयः ।

ईकारान्तः स्त्रीलिङ्गः णई = (नद्दी)-

शब्दः

प्र०-णई, णईआ, नई, नईआ=नदी
ए० । णईओ, णईआ, नईओ, नईआ=
नद्यः व० ।

द्वि०-णइं, नइं = नदीम् ए० । णई,
णईओ, णईआ, नई, नईआ, नईआ =
नदीः व० ।

तृ०-णईए, णईह, णईअ, णईआ,
नईए, नईह, नईअ, नईआ = नद्याः
ए० । णईहि, णईहिं, नईहि, नई-
हिं = नदीभिः व० ।

पं०-णईए, णईअ, णईह, णईआ,
नईए, नईअ, नईह, नईआ = नद्याः
ए० । णई, णईहितो, णईसुंतो, नई,
नईहितो, नईसुंतो = नदीभ्यः व० ।

ष०-णईए, णईह, णईअ, णईआ,

१. दुर्हितृमगिन्योर्धूआवहिण्यौ ८।२।१२६ । अनयोरेतावादेशौ वा भवतः । धूआ, दुर्हिआ=
दुहिता । वहिणी, भइणी = भगिनौ ।

स्वस्त्रादेर्डा ८।३।३५ । स्वस्त्रादेः स्त्रियां वर्तमानात् डाप्रत्ययो भवति ।

मातुः पितुः स्वसुः सिआद्यौ ८।३।३६ । मातृपितृभ्यां परस्य स्वसु-शब्दस्य सिआ, छा
इत्यादेशौ भवतः । माउसिआ, माउछा, पिउसिआ, पिउछा-हे० ।

* नईए, नईई, नईअ, नईआ=नद्याः
ए० । नईण, नईणं, नईण, नईणं =
नदीनाम् ब० ।

स०-नईए, नईइ, नईअ, नईआ,
नईए, नईइ, नईअ, नईआ = नद्याम्
ए० । नईसु, नईसुं = नदीषु ब० ।

सं०-हे नइ=हे नदि ए० । शेषं प्रथमा-
वत् । एवं गौरी-छाही-हलदी-प्रभृतयः ।

उकारान्तः स्त्रीलिङ्गः (धेनु)शब्दः

प्र०-धेणू = धेनुः ए० । धेणू, धेणूओ,
धेणूउ = धेनवः ब० ।

द्वि०-धेणुं=धेनुम् ए० । धेणू, धेणूओ,
धेणूउ = धेनूः ब० ।

* तृ०-धेणूए, धेणूइ, धेणूअ, धेणूआ=
धेन्वाँ ए० । धेणूहि, धेनूहिं = धेनुभिः
ब० ।

पं०-धेणूदो, धेणूइ, धेणूए, धेणूअ,
धेणूआ = धेन्वाः ए० । धेणूहितो, धेणू-
सुंतो = धेनुभ्यः ब० ।

ष०-धेणूए, धेणूइ, धेणूआ = धेन्वाः
ए० । धेणूणं, धेणूण = धेनूनाम् ब० ।

स०-धेणूए, धेणूइ, धेणूअ, धेणूआ=
धेन्वाम् ए० । धेणूसु, धेणूसुं = धेनुषु
ब० ।

* सं०-हे धेणु, धेणू = हे धेनु । शेषं
प्रथमावत् । एवं तनु-रज्जु-प्रियङ्गु-
प्रभृतयः ।

उकारान्तः स्त्रीलिङ्गः

वहू=(वधू-)शब्दः

प्र०-वहू = वधूः ए० । वहू, वहू-
ओ, वहूउ = वध्वः ब० ।

द्वि०-वहूं=वधूम् ए० । वहू, वहूओ,
वहूउ = वधूः ब० ।

तृ०-वहूए, वहूइ, वहूअ, वहूआ =
वध्वा ए० । वहूहि, वहूहिं = वधूभिः
ब० ।

पं०-वहूदो, वहूए, वहूअ, वहूआ,
वहूइ = वध्वाः ए० । वहूहितो, वहू-
सुंतो = वधूभ्यः ब० ।

ष०-वहूए, वहूइ, वहूअ, वहूओ =
वध्वाः ए० । वहूण, वहूणं = वधूनाम्
ब० ।

स०-वहूए, वहूइ, वहूअ, वहूआ=
वध्वाम् ए० । वहूसु, वहूसुं=वधूपु ब० ।

सं०-हे वहू = हे वधु ए० । शेषं
प्रथमावत् । एवं वामोरु-प्रभृतयः ।

ऋकारान्तः स्त्रीलिङ्गः

माअ=(मातृ)शब्दः

प्र०-माआ = माता ए० । माआ =
मातरः ब० ।

द्वि०-माअं, (मादरं शौर०) =
मातरम् ए० । माए = मातृः ब० ।

तृ०-माआइ, माआअ, माआआ,
माआए = मात्रा ए० । माएहिं, माआ-
हिं = मातृभिः ब० ।

पं०-माआदो, माआए, माआअ,
माआआ = मातुः ए० । माआहितो,
माआसुंतो=मातृभ्यः ब० ।

ष०-माआइ, माआए, माआअ,
माआआ=मातुः ए० । माआणं, माआण
= मातृणाम् ब० ।

स०-माआइ, माआए, माआअ,
माआआ = मातरि ए० । माआसु,
माआसुं, = मातृषु ब० ।

सं०-हे माअ = हे मातः ए० । शेषं
प्रथमावत् । हेमचन्द्रो मातृशब्दस्य
माअरा, माई इति रूपद्वयमाबन्तञ्च

पपाठ । ओकारान्तस्त्रीलिङ्गगोशब्दस्य गावी, गाई, गोणी इति रूपाणि भवन्ति, अतः ईकारान्त-णईवत् रूपाणि भवन्ति । गोपोतलिका-रूपन्त्वावन्तशब्दवज्ज्ञेयम् ।

अकारान्तो नपुंसकलिङ्गः

वण = (वन-) शब्दः

प्र०-वणं = वनम् ए० । वणाणि, वणाइ, वणाई = वनानि व० । एवं द्वितीया ।

सं०-हे वणं = हे वन ए० । शेषं पुंलिङ्गाकारान्तशब्दवत् । एवं धण-कुल-प्रभृतयः ।

इकारान्तो नपुंसकलिङ्गः

दहि = (दधि-) शब्दः ।

प्र०-दहिं, दहि = दधि ए० । दही-णि, दहीइं, दहीईं = दधीनि व० । एवं द्वितीया ।

सं०-हे दहि=हे दधि ए० । शेषं प्रथमावत् । शेषं पुंलिङ्गाकारान्तशब्दवत् ।

उकारान्तो नपुंसकलिङ्गः

महु = (मधु) शब्दः ।

प्र०-महु = मधु ए० । महुणि, महुइं, महुईं = मधूनि व० । एवं द्वितीया ।

सं० हे महु = हे मधु, मधो ए० । शेषमुकारान्तपुंलिङ्गवज्ज्ञेयम् ।

नकारान्तः पुंलिङ्ग आत्मन्-शब्दः

प्र०-अत्ता, अत्ताणो, अप्पा, अप्पाणो = आत्मा ए० । अप्पाणा, अप्पाणो, अप्पा = आत्मानः । अप्पा, अप्पाणो, अप्पाण व० ।

द्वि०-अप्पाणं, अप्पं, अप्पअं = आत्मानम् ए० । अप्पाणु, अप्पु, अप्पणो, अप्पाणो = आत्मनः व० ।

तृ०-अप्पणइआ, अप्पणा, अप्पणि-आ, अप्पेण, अप्पहो = आत्मना ए० ।

अप्पाणेहिं, अप्पेहिं = आत्मभिः व० ।

पं०-अप्पाणाओ, अप्पणो, अप्पाओ, अप्पादो, अप्पादु, अप्पाहि = आत्मनः ए० । अप्पाणाहिंतो, अप्पाणासुंतो अप्पा-हिंतो, अप्पासुन्तो = आत्मभ्यः व० ।

ष०-अप्पाणस्स, अप्पाणो = आत्मनः ए० । अप्पाणाणं, अप्पाणं = आत्म-नाम् व० ।

स०-अप्पाणस्मि, अप्पे = आत्मनि ए० । अप्पाणेषु, अप्पाणेषुं, अप्पसु = आत्मसु व० ।

सं०-हे अप्पं = हे आत्मन्-इत्यादि^१ ए० । शेषं प्रथमावत् ।

राअ = (राजन्-) शब्दः

प्र०- राय, राआ^२ = राजा ए० । राया, राआ, रायाणो, राआणो, राइणो = राजानः व० ।

द्वि०-रायं, राअं = राजानम् । राया, रायाणो, राए, राआणो = राज्ञः व० ।

तृ०-राइणा, राएण, रण्णा, राचिना, रज्जा = राज्ञा ए० । राईहिं, राएहिं, रायाणेहिं = राजभिः व० ।

पं०-रण्णो, रायाउ, राआदो, राआदु, राआहि = राज्ञः ए० । राईहिंतो, राई-सुंतो, राआहिंतो = राजभ्यः व० ।

ष०-राइणो, रण्णो, राअस्स, राय-

१. भगवद्-भवच्छब्दयोः सम्बोधने क्रमदीश्वरो भगवं, भवं-इति प्राह ।

२. हेमचन्द्रेण विकल्पेन नान्तस्य पुंसि 'आणो' आदेशो विहितः । यथा-राआणो, राआ । क्रमदीश्वरेण-राइणा, राइण्णा, रण्णा-इति साधितम् ।

स्स = राज्ञः ए० । राभाणं, राईणं,

रायाणं = राज्ञाम् व० ।

स०-राइम्मि, राअम्मि, राए, रा-

ज्जि = राज्ञि ए० । राइसु, राएसु,

राएसुं = राजसु व० ।

सं०-राभा, राअं, रायं=हे राजन् ए० ।

लाचा = रानन्^१ । शेषं प्रथमावत् ।

एवं ब्रह्मन्, युवन्, अध्वन्—एव-

मादयो यथालक्ष्यमवगन्तव्याः ।

अथ सर्वनामानि त्रिषु लिङ्गेषु ।

सर्व = (सर्व-) शब्दः

सर्व्वो = सर्वः । सर्व्वे = सर्वे १।

सर्व्वं = सर्वम् । सर्व्वे = सर्वान् २।

सर्व्वेण = सर्व्वेण । सर्व्वेहिं = सर्व्वैः ३।

सर्व्वदो, सर्व्वत्तो, सर्व्वदुः, सर्व्वहि =

सर्व्वस्मात् । सर्व्वेहितो, सर्व्वेसुंतो =

सर्व्वेभ्यः ५। सर्व्वस्स = सर्व्वस्य । सर्व्वेसिं,

सर्व्वानं=सर्व्वेषाम् ६। सर्व्वस्सिं, सर्व्वस्मिं,

सर्व्वस्थ, सर्व्वहिं=सर्व्वस्मिन् । सर्व्वेसु,

सर्व्वेसुं = सर्व्वेषु ७। स्त्रीलिङ्गे नपुंसके

चादन्तवत् ।

त = (तत्-) शब्दः

प्र०-स, सो, सु = सः । ति, ते =

ते । सा = सा । ता, ताओ, ताउ,

तीओ = ताः । त, तं = तत् । ताइं =

तानि ।

द्वि०-तं=तम् । तं=ताम् । ते=तान् ।

क्रीवे प्रथमावत् ।

तृ०-जेण, तिणा, तेण, तेणं, नेन =

तेन । जेहिं, तेहि, तेहिं = तैः । णाए,

तिअ, नाइ = तया । ताहि = ताभिः ।

पं०-तग्हा, तत्तो, ३-१० तहा,

तदो, ६-१० ता, ताओ = तस्मात् ।

तत्तो ६-१०, तो ४-१०, = तेभ्यः ।

ष०-तस्स, तसु, तासु = तस्य ।

ताण, ताणं, तास, तेसिं = तेषाम् ।

तहे, तास, ताए, तिस्सा, तीइ, तीए,

तीसे = तस्याः । तसिं = तासाम् ।

स०-तस्मि, तस्सिं, तहिं = तस्मिन् ।

तइआ = तदा ६-८, तस्मिन् काले ।

ताला, ताहे, काले । ताहिं = तस्याम् ।

तीए, तासु = तासु ।

ज = (यद्-) शब्दः

प्र०-जो, जु = यः । ज, जि = ये ।

जा, जी = या । जाओ, जीओ = याः ।

ज, जु, (जु-अप०) = यत् । जाइं =

यानि ।

द्वि०-जं=यस् । जे=यान् । जं=याम् ।

तृ०-जिणा, जेण = येन । जेहि=यैः ।

जीस = यया ।

पं०-जग्हा, जंतो, जदो, (जहां-

अप०), काले-जाओ = यस्मात् ।

तुमत्तो, तुग्हा, तुग्हात्तो, तुय्हा, (जाओ-

अप०), जाहिंतो, जासुंतो = येभ्यः ।

ष०-जसु, जाहं, जेसि, जस्स =

यस्य । जिरसा, जीए, जीसे, जास,

जासु, जोसि, जाण = येषाम् । जहे =

यस्याः । जाण=यासाम् ।

स०-जस्मि, जस्सिं, जहिं = यस्मिन्,

(जाला, जाहे), जइआ = यदा

काले । जेसु = येषु । जीए, जाहिं =

यस्याम् । जासु = यासु ।

१. इदं पैशाच्यां बोध्यम्, अन्यत् समानम् ।

क = (किम्-) शब्दः

प्र०-को = कः । के = के । का = का ।

का = काः । किं = किम् । काइ = कानि ।

द्वि०-कं = कम् । के = कान् । कं =

कम् । का = काः । किं = किम् ।

काइ = कानि ।

तृ०-किणा, केण = केन । केहि, केहिं =

कैः । काइ, काए, कीइ, कीए = कया ।

काहिं = काभिः ।

पं०-कग्हा, (कुदो-शौ०), कुत्तो,

कुदो = कस्मात् । काओ, किणो, किहे,

कीस, (कहां-अप०) = कस्याः । कहितो,

कसुंतो = केभ्यः ।

प०-कसु, कासु, कास, कस्स =

कस्य । कास, केसिं, काणं = केषाम् ।

कास, काए, काइ, कहे, किस्सा, कास,

कीअ, कीआ, कीइ, कीए = कस्याः ।

काण = कासाम् ।

स०-कहिं, कस्सि, कस्मि, कंथं =

कस्मिन्, (कइआ, कइया, काला-काले) ।

केसु, केसुं = केषु । काहे, कीहिं, कीए =

कस्याम् । कासु, कीसु = कासु ।

इम = (इदम्-) शब्दः

प्र०-(अयं-अप०), अअं, अयं,

इमो = अयम् । इमे = इमे । इमा, इअं,

इमिआ = इयम् । इमा = इमाः ।

इदं = इदम् । आयइं = इमानि ।

द्वि०-इणं, इणमो, इदं = इमम् ।

इसु-(शौर०) = इदम् । आयइं =

इमानि । (अप०)-इमण = इमम्,

इमे, जे = इमान् ।

तृ०-इमिणा, इमेण, जेणं, इमणं =

अनेन । इमेहिं, एहिं, जेहिं = एभिः ।

इमाइ, इमाए, इमीए = अनया । आहिं,

इमाहिं = आभिः ।

पं०-इदो, इमादो, इत्तो = अस्मात् ।

इमेहितो, इमेसुंतो = एभ्यः ।

ष०-अस्स, अयहो, इमस्स, से =

अस्य । इमाण, सि-(शौर०) =

एषाम् । इमाइ = अस्याः । सिं =

आसाम् ।

स०-अस्सि, इमग्मि, इमस्सि = अस्मिन् ।

एसु = एषु । इदो = इतः । इह, इहं =

इह । इध = इह ।

(अदस्-) शब्दः

प्र०-अह = असौ पुं० । अह = असौ

स्त्री० । अह = अदः न० । अमू = असौ

पुं०, स्त्री० । अमुं = अदः न० । ओइ =

अमी, अमून् । अमुणा = अमुना ।

इअग्मि, अयग्मि = अमुष्मिन् । अमूसु =

अमूषु । अन्यत्सुगमम् ।

(एतत्-) शब्दः

प्र०-इणम्, एस, एसो, एहो =

एषः । इणमो, एसा, एह, एही =

एषा । एआ = एते, एताः ।

द्वि०-एअ, एद, एस, एहु = एतत्,

एतम् । एआइ = एतानि । एइ =

एतान् ।

तृ०-एएण, एदिणा = एतेन । एयाए =

एतया ।

पं०-एआओ = एतस्मात् । एताहे,

एत्तो = एतेभ्यः ।

ष०-एअस्स, एदस्स = एतस्य । एदाह,

एआण = एतेषाम् ।

स०-अयग्मि, इअग्मि, एअग्मि,

एअस्सिं, एत्थ = एतस्मिन् । एसु,

एयेसु = एतेषु ।

(अस्मद्-) शब्दः

प्र०-अस्मि, अस्मिह, अह, ही-
(शौर०), अहयं, अहस्मि, हं, हउं,
(अप०-हगे, अहके) = अहं, वयं वा ।
(माग०)-अहम् । अहह, अहहह,
अह्ने, अह्ने, मे, मो, वअं, वयं
(शौर०) = वयम् ।

द्वि०-अस्मि, अहह, अस्मिह, अहं,
णं, णे, मं-(शौर०), मइं, इ-(अप०),
ममं, ममह, मि, मिमं = माम् । अहह,
अहहह, ईं, अह्ने, (शौर० + अप०),
अह्ने, णे = अस्मान् ।

तृ०-णे, मइ-(अप०), मइं, मए,
ममए, ममं, ममाइ, मयाइ, मि, मे =
मया । अहह, अहहाहि, अह्ने, अह्नेहि-
(शौर० + अप०), अह्नेहि, ६-४७
णे = अस्माभिः ।

पं०-मइत्तो, मइह-(अप०), मज्जत्तो,
ममत्तो, महत्तो, मज्जु, मत्तो-(शौ०),
मह, ममादो-(शौर०) = मत् ।
अमहत्तो, अमहहं, अमहेहिंत्तो-(अप०)
= अस्मद् ।

ष०-अहह, अहहं, मेइ, मज्ज, मज्जु,
मज्जं, मम, मह-(शौर०), महं,
महु-(अप०), मइह-(अप०), मे-
(शौर०) = मम । अहहं, अहहहं,
अमहाण-(शौर०), णे, णो, मज्ज्हाण,
मज्ज्हाणं, णं, महाण, महाणं = अस्माकम् ।

स०-अहस्मि, मइ-(शौर० + अप०),
मइ, मए-(शौर०), मज्जस्मि,
ममस्मि, महस्मि, ममाइ, मि, मे =
मयि । अमहासु-(अप०), अमहेसु-
(शौर०), मज्ज्जेसु, ममेसु, महेसु =
अस्मासु ।

(युष्मद्-) शब्दः

प्र०-तं, तुमं-(शौर०), तुमयं,
तुवं, तुह, तुहु, मा-(अपभ्रं०) = त्व-
म् । उम्हे, तुज्ज, तुज्जे, तुब्भे तुम्ह-
(माग०), तुम्हाइं-(अप०), तुम्हे-
(शौर० + अप०), तुम्हे, मे = यूयम् ।
द्वि०-तं, या-(अप०), तइं-
(अप०), तुए, तुं-(शौर०), तुमं,
मे, वं, ह, पइं-(अप०), उ, उम्हे =
त्वाम् । तुज्ज, तुज्जे, तुब्भे, तुम्हइं,
तुम्हे, तुम्हेहि-(अप०), तुम्हे, मे, वो =
युष्मान् ।

तृ०-तइ, तइं, ए-(शौर०),
तुमइ, ए, तुमं, तुमाइ, तुमे, ते, दि,
दे, मइं, मे, तइ, ए = त्वया । उज्जेहिं,
उम्हेहिं उब्भेहिं, तुज्जेहिं, तुब्भेहिं,
तुम्हेहिं, दुम्हेहिं, मे-(शौर०) = युष्माभिः ।

पं०-तइत्तो, तत्तो, तउ, तहिंत्तो,
तुज्ज, तुज्जत्तो तुज्जु, तुध, तुब्भ,
तुब्भत्तो, तउहो, त-(अप०), तधु-
होन्त, तज्जुहोन्त, तुवतो, तुहतो, तुम्हा-
दो-(शौर०) = त्वत् । उम्हत्तो, तुज्जत्तो,
तुब्भत्तो, तुम्हत्तो, तुम्हइं, तुम्ह-(अप०),
तुम्हत्तो, तुम्हाहिंत्तो-(शौर०) = युष्मत् ।

ष०-उज्ज, उब्भ, उम्ह, तव, उहह,
ए, तइ, तउ, तु, तुं, तुज्ज, तुज्जु,
तुध, तुब्भ, तुम, तुमाइ, तुम, मा,
तुम्ह, हं-(शौ०), तुम्ह, तुव, तुह,
तुहं, ते-(शौ०), दि, दे (शौ०) तह-
(शौ०) = तव । उब्भाणं, उम्हाण, उम्हाणं,
तु, तुज्ज, तुज्जं, तुज्ज, तुज्ज्हाण, तुज्ज्हाणं,
तुब्भ, तुब्भाणं, तुब्भाण, तुब्भणं, तुमाण,
तुमाणं, तुम्हइं-(अप०), तुम्हहं,

तुम्हाणं-(शौ०), तुवाण, तुवाणं,
तुहाण, भे, वो = युष्माकम् ।

स०-तइ ६-३०, तइं, ए, तुज्जस्मि,
तुब्भस्मि, तुमए, तुमस्मि, तुमाइ, तुम,
तुस्मि, तुम्हस्मि, तुवस्मि, पइ=त्वयि ।
तुज्जसु, तुज्जासु, तुज्जेसु, तुब्भसु,
तुब्भासु, तुम्मेसु, तुम्भासु, तुम्हसु, तुम्हा-
सु-(अप०), तुम्हेसु, तुवसु, तुवेसु,
तुसु, तुहसु, तुहेसु = युष्मासु ।

अथ संख्यावाचकाः शब्दाः

(द्वि-)शब्दः

प्र०-दुण्णि, दोल्लि, दोणि, दुवे, दो,
वे, वेणि = द्वौ । एवं द्वितीया । दोहिं,
दोहि=द्वाभ्याम् । वेहिं, विहि, दोहितो,
दोसुंतो, वेहितो=द्वाभ्याम् ६-५ ।
दुण्ह, वैण्ण=द्वयोः, दोसु, वेसु=द्वयोः ।

(त्रि-)शब्दः

तिण्णि = त्रयः १ । तिण्णि = त्रीन्
२ । तीहिं = त्रिभिः ३ । तीहितो =
त्रिभ्यः ५ । तिण्णं = त्रयाणाम्, ६ ।
तीसु = त्रिषु ७ ।

(चतुर्-)शब्दः

चत्तारो, चउरो, चत्तारि=चत्वारः,
चतस्रः, चत्वारि, १ । चउहिं = चतुर्भिः
३ । चउहितो = चतुर्भ्यः ५ । चउणं =
चतुर्णाम् ६ । चउसु = चतुर्षु ७ ।

(पञ्चन-)शब्दः

पञ्जे, पञ्च = पञ्च १ । पञ्जे = पञ्च २ ।
पञ्जेहिं = पञ्चभिः ३ । पञ्जेहितो=पञ्चभ्यः
५ । पञ्चण्ह = पञ्चानाम् ६ । पञ्जेसु =
पञ्चसु ७ । स्त्रीलिङ्गे नपुंसके चदिन्तव-
द्रूपाणि बहुवचन एव ।

इति प्राकृतप्रकाशे परिशिष्टे शब्दरूपावलिः समाप्ता ।

धातुरूपदिग्दर्शनम्

भू-सत्तायाम् (वर्तमाने)—

प्र० पु०, एक०-होइ, हुवइ, होए, हुवए, हवइ, हवति, हवेइ, भोदि, होजइ, होजा, होज्जाइ=भवति, भूयते च । एवमन्यत्र । बहु०-होन्ति, हुवन्ति = भवन्ति ।

म० पु०, एक०-होसि, होसे, हुवसि, हुवसे, हवेसि = भवसि । बहु०-होह, होहिथ, हुवह, हुवहिथ = भवथ ।

उ० पु०; एक०-होमि, हुवामि, हुवमि = भवामि । बहु०-होमो, होमु, हुवामो, हुवामु=भवामः ।

(भूते)—

प्र०, एक०-होहीअ, हुवीअ = अभवत्, बभूव, अभूत् । बहु०-होहीअ, हुवीअ = अभवन्, बभूवुः, अभूवन् ।

म०, एक०-होहीअ, हुवीअ=अभवः, बभूविथ, अभूः । बहु०-होहीअ, हुवीअ = अभवत, बभूव, अभूवन् ।

उ०, एक०-होहीअ, हुवीअ=अभवम्, बभूव, अभूवम् । बहु०-होहीअ, हुवीअ = अभवाम, बभूविम, अभूम ।

(भविष्यति)—

प्र०, एक०-होहिइ, हविहिइ, होज्ज, होज्जा, होज्जहिइ, होज्जाहिइ, होसइ, होही = भविष्यति, भविता । बहु०-होहिन्ति, हुविहिन्ति = भविष्यन्ति, भवितारः ।

म०, एक०-होहिसि, हुविहिहि, हुविहिसि, होहिहि=भविष्यसि, भवितासि ।

बहु०-होहिथा, होहिहु, हुविथा, हविहिह = भविष्यथ, भवितास्थ ।

उ०, एक०-होस्सामि, होस्सामो, होहामि, होहिमि, होस्स, होहिमो = भविष्यामि, भवितास्मि । बहु०-होहिस्सा, होहिथा, होहिओ, होहिमु, होहामो, होहामु, होहाम, होस्सामो, होस्सामु, होस्साम = भविष्यामः, भवितास्मः ।

(विध्यादिषु)—

प्र०, एक०-होउ, भोदु, होदु, हुवउ, हुवदु, हुज्ज, होज्ज, होज्जउ, होज्जा, होज्जाउ = भवतु, भवेत् । बहु०-होन्तु, हुवन्तु, हवन्तु = भवन्तु, भवेयुः ।

म०, एक०-होसु, हुविहि, हुवसु, हवेहि = भव, भवेः । बहु०-होह, हुवह इत्यादि = भवत, भवेत ।

उ०, एक०-होसु, हुवसु-इत्यादि = भवानि, भवेयम् । बहु०-होसो, हुवसो = भवाम, भवेम ।

(हेतुहेतुमद्भावे)—

प्र०, एक०-होज्ज, होमाणं = अभविष्यत् । बहु०-होज्ज, होज्जा, होहिन्ति, हुविहिन्ति इत्यादि = अभविष्यन् ।

म०, एक०-होज्ज, होजा, होहिहिसि, हुविहिसि, होमाणं-इत्यादि = अभ-

विष्यः । व०-होज्ज, होज्जा, होहिस्था
होमाण-इत्यादि = अभविष्यत ।

उ०, एक०-होज्ज, होज्जा होस्सामो,
होमाण-इत्यादि = अभविष्यम् । बहु०
होता, अभज्जा, होज्ज = अभविष्याम ।

कृञ्-करणे ।

(वर्तमाने)—

प्र०-कुणाइ, करइ = करोति । कुणन्ति,
करेहि = कुर्वन्ति ।

म०-कुणसि, करसि = करोषि । कु-
णह, कुणिस्था, करह, करिस्थाः =
कुरुथ ।

उ०-करेमि, करमि, कुणमि, करउं-
(हेमः) = करोमि । कुणमो, कुणमु,
कुणम, करमो, करमु, करम, करेमो,
करेमु, करेम = कुर्मः ।

(भूते)—

प्र०-काहीअ, अकासि, कासी, काही
(हेमः) = चकार, अकरोत्, अकार्षत्
वा । एवं सर्वत्र ।

(भविष्यति)—

प्र०-काहिइ = कर्ता, करिष्यति वा ।
काहन्ति = कर्तारः, करिष्यन्ति वा ।

म०-काहिसि = कर्तासि, करिष्यसि
वा । काहिस्था, काहिइ = कर्तास्थ,
करिष्यथ वा ।

उ०-काहं, काहिमि (हेमः) = कर्ता-
स्मि, करिष्यामि वा । काहिमो, काहिमु,
काहिम = कर्तास्मः, करिष्यामः ।

इति धातुरूपदिग्दर्शनं समाप्तम् ।

(विध्यादौ)

प्र०-कुणउ, करउ = करोतु । कुणन्तु,
करन्तु = कुर्वन्तु ।

म०-कुणसु, कुणेषु, कुण, करहि,
करि, करे = कुरु । करहा, करह, कुणह =
कुरुत ।

उ०-कुणमु, करमु, करेमु = करवाणि ।
कुणमो, करमो, करेमो = करवाम । एवं
लिङ्यपि । हेतुहेतुमद्भावे-कुणज्ज,
कुणज्जा, करज्ज, करज्जा-इत्यादि =
अकरिष्यत् ।

(णिचि)—

करावइ, करावेइ, कारेइ = कारयति ।
एवं सर्वत्र ।

(कर्मणि)—

किज्जदि, किज्जदे, कीरते, कीरइ =
क्रियते-इत्यादि ।

ण्यन्तात्-करीअइ, करावीअइ,
कराविज्जइ, करावीज्जई, करिज्जइ, =
कार्यते-इत्यादि ।

कृत्सु, (क्ते)—^१

कअ, कत, कद, कय, किअ = कृतः ।
एवम्-कारिअ, कराविअ = कारितः ।

(क्त्वायाम्)—

काउं,^२ काऊणं,^३ कदुअ, कदुय,
करवि, करिउ, करिउं, करिय, करिअ,
करिवि, करेप्पि, करेप्पिणु, करेवि,
करेविणु = कृत्वा ।

एवमन्येषामपि रूपाणि समूहानि ।

१. शानचि, शतरि वा कीरन्ती-इति हेमः । २. ८ । २७ ।

३. ४ । २३, ८ । १७ ।

अथ कतिपयधातूनामादेशा व्याकरणान्तरेभ्यः प्रदर्श्यन्ते—

भुज्^१

भुजइ, निमइ, जेमइ, कम्मेइ,
अणहइ, समाणइ, चमढइ, चड्डइ-
इत्यादि ।

प्र-विश् = रिअ-

रिअइ = प्रविशति इत्यादि ।

दृश्^२ = निअ-

दसइ, सइ, दावइ, दक्खवइ, इत्यादि ।

आस् = अच्छ^३, अच्छइ इत्यादि ।

गस् = ४

• दईइ, अइच्छइ-इत्यादि ।

स्था^५ =

ठाइ, थक्कइ, चिट्ठइ, निरप्पइ-इति ।

स्ना = अभुत्त^६

मस्न्^७—

भाउड्डइ, णिउड्डइ, खुड्डइ, मज्जइ,
खुप्पइ ।

सुप्पाः १०१ ।

जल्प = जम्प । हेमस्तु कथ् = जम्प

दश् = डस्^८

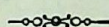
स्तू = थुण्^९

थुणिज्जइ, थुम्बइ^{१०} ।

(दह् = डज्ज, दह्)

अहिज्जइ, आलुंखइ^{११} ।

• इति परिशिष्टे व्याकरणान्तरेभ्यो धातूनामादेशाः समाप्ताः ।

१. भुजो भुज-जिम-जेम-कम्म-णह-समाण-चमढ-चड्डाः ८ । ४ । ११० । हे० ।

२. दृशेर्दाश्-दस-दक्खवाः ८ । ४ । २२ । ण्यन्तस्य । हे० ।

३. गमिष्ययमासां छः ८ । ४ । २१५ ।

४. गमेरई—अइच्छाऽणुवज्जाऽवज्जसो-कुसाऽक्कुस-पच्चडु-पच्छन्द-णिम्मह-णी-णीण-
णीलुक्-पदभ-रम्म-परिअल-बोल-परिअल-णिरिणास-णिवहांऽवसेहाऽवहराः ८ । ४ । १६२ ।
आळा अहिपच्चुअ ८ । ४ । १६३ । समा अम्मिडः ८ । ४ । १६४ । अभ्याहाम्मत्थः ८ । ४ ।
१६५ । प्रत्याहा पलोट्टः ८ । ४ । १६६ ।

५. स्थष्टा-थक्क-चिट्ठ-निरप्पाः १६ । उदष्ट-कुक्कुरौ । १७ । षठइ, उक्कुक्कुरइ ।

६. स्नातेरभुत्तः । १४ ।

७. मस्जेराउड्ड-णिउड्ड-खुड्डाः ।

८. दंश-दहोः २१८ । इति डः । शक्-मुक्त-दष्ट-रुण-मृदुत्वे को वा । २ । २ । एषु
संयुक्तस्य को वा भवति । दट्ठ, डक्क, डट्ठ, इति हे० ।

९. चि-जि-थु-हु-स्तू-लु-पू-धू-गां णो हस्वश्च ८ । २४१ ।

१०. न वा कर्मभावे ध्वः क्यस्य च लुक् । २४२ । च्यादीनां कर्मणि भावे च वर्तमाना-
नामन्ते द्विरुक्तावकारागमो वा भवति, तत्सन्नियोगे च क्यस्य लुक् । थुव्वन्त=स्तूपमानः । हे० ।

११. दहेरहिज्जलऽलुंखौ ४ । २०८ । हे० ।

अकारादिक्रमेण शब्दा नुक्रमणिका

अ

अंकुसो = अंकुशः २।४३
 अंको = अङ्कः ४।१७
 अंकोलो = अङ्कोलः, अङ्कोलः २।२५
 अंगुली = अंगुरी २।३२
 अंसो = अंसः ४।१४
 अअं = अयम् ९।५
 अइ = अयि ९।१२
 अङ्को = अङ्कः २।१, ३।३
 अग्नि = अग्निम् ४।१२
 अग्निणी = अग्नीन् ५।१४
 अग्नोहो = अर्घः २।१
 अक्षरिअं = आश्चर्यम् १।२३०
 अच्छ = अस्ति १।२।१९
 अच्छं = अस्ति ४।१२-२०
 अच्छि = अस्ति ३।३०, ४।२०
 अच्छीहिं = अस्तिभ्याम् ९।१०
 अच्छेरं = आश्चर्यम् १।५, ३।१८, ४०
 अजसो = अयशः २।२
 अजा, अज = आर्या, अद्य, ९।१७
 अज्ज्ञाओ = अध्यायः ३।२
 अट्टी = अस्थि ३।११, ५।१
 अणुत्तन्त, अणुवत्तन्त = अनुवर्त्तमान ४।५
 अण्णं = अन्यत् ९।७
 अण्णह-वअणं = अन्यथावचनम् १।१४
 अतुलं = अतुलम् २।२
 अत्ता, अत्ताणो, अप्पा, अप्पाणो
 = आत्मा ५-४५
 अत्तुं = अत्तुम् ९।१०

अत्तो = आर्तः ३।२४
 अत्थि = अस्ति १।२।२०
 अद्दा, अद्दाणो = अध्वा ५।४७
 अधीरो = अधीरः २।२७
 अपारो = अपारः २।२
 अप्पुल्लं = आत्मीयम् ४।२५
 अब्बो = अहो, खेदे ९।१०
 अमू = असौ ६।२३
 अंव, अत्वं-आम्रम् ३।५३
 अम्ह, अम्हाणं, अम्ह = अस्माकम् ६।५१
 अम्हाहिंतो = अस्मभ्यम् ६।४८
 अम्हासुंतो = अस्मत् ६।४९
 अम्हे = वयं ६।४३
 अम्हेसु = अस्मासु ६।५३
 अम्हेहिं = अस्माभिः ६।४७
 अरिहो = अर्हः ३।६२
 अरे = अरे ९।१५
 अरे = सम्भाषादिषु ९।१५
 अलहादो = आलहादः ३।८
 अलाहि = अलम्, निवारणे ९।११
 अलिअं = अलीकम् ९।११
 अलहादो = आलहादः १।१८
 अवक्खइ = पश्यति ८।६९
 अवजलं = अपजलम् २।२
 अवत्तो = आवर्तः ३।९४
 अवरं = अपरम् ९।१०
 अवरण्हो = अपराङ्गः ३।८
 अवरि = उपरि १।२२
 अववासइ = अवकासते ८।३५

अववाहइ = अवगाहते ८१३४
 अवसरिअं = अपस्तम् ४१२१५११
 अवहरइ = अपहरति ४११३
 अवहासो = अवहासः ४१२१
 अवहोवासअं = उभयपार्श्वम् ४१३३
 असिवअं, असिव्वअं = अशिवम् ३१५८
 असु, सुं = आसु ४११६
 असो = अश्वः २१२
 असो, आसो = अश्वः ३१५४
 अस्स = अस्याः, अस्य ६११५-१७
 अस्सि = अस्याम्, अस्मिन् ६११५-१७
 अस्सू = अश्रु ४११५
 अस्सो = अश्वः १११, ३१५८
 अह = असौ-अदस् ६१२३
 अहअं, अहं = अहम् ६१४०
 अहके = अहम् १११९
 अहम्मि = अहम्, मास् ६१४१
 अहिजाई = अभिजातिः ११२
 अहिमज्जू = अभिमन्युः ३१११
 अहिमुंको = अभियुक्तः ४११५

आ

आअच्छदि = आगच्छति ११११७
 आअडे = आगतः ११११६
 आअदो = आगतः २१७
 आइदी = आकृतिः २१७
 आउदी = आवृतिः २१७
 आणत्ति = आज्ञप्तिः ११५५
 आणा = आज्ञा ३१५५
 आणालखम्मो, आणालक्खम्मो =
 आलानस्तम्भः ४१२९, ३१५७
 आत्मा-आत्मानः ५१४६, ३१४८,
 ५-४५, ४६.
 आदरो-आदरः २११

आपेलो, आमेलो = आपीडः १११
 आसि = आसीत् ७१२५
 आसो = अश्वः ११२, ३१५८
 आसु, सु = आसु ४११६
 आहिजाई = अभिजातिः ११२

इ

इअ = इति १११४
 इअरथ, इअरम्मि, इअरस्सि = इत-
 रस्मिन् ६१२
 इङ्गालो = अङ्गारः ११३२३०
 इङ्गिअज्जो = इङ्गितज्जः ३१५
 इङ्गिअण्णो = इङ्गितज्जः १२१८
 इठ्ठी = स्त्री १२१२२
 इणअं, इनअं, इडम् = इदम् ६११८
 इमिणा, इमेण = अनेन ६१३, १४
 इमेसि = एषाम्, आसाम् ६१४
 इमो-इदम् ६११४, १५-१६
 इसि = ईषत् ११३
 इसि = ऋषिः ११२८
 इससरो = ईश्वरः ३१५८
 इह = अस्मिन् ६११६-१७

ई

ईसारो = ईश्वरः ३१५८
 ईसालू = ईर्ष्यावान् ४१२५
 ईसि = ईषत् ११३

उ

उअ, उअह = पश्य, पश्यत १११४
 उक्का = उत्का ३१३
 उक्केरो = उत्करः ११५
 उक्खअं, उक्खा = उत्खातम् १११०
 उच्छा = उक्षा ३१३०
 उच्छित्तो = उत्थितः ३१३०
 उच्छू = इच्छुः १११५ ३१३०

उज्जुओ = ऋजुकः ३।५२

उत्तरीजं, उत्तरीअं = उत्तरीयम् २।२७

उदू = ऋतुः १।२९, २।७

उद्धुमाई = उद्धमति ८।३२

उप्पलं = उत्पलम् ३।१

उप्पाओ = उत्पातः ३।१

उब्भवइ = उद्भवति ८।३

उम्बरं = उदुम्बरम् ४।२

उम्हा = ऊष्मा ३।३२

उलवो = उलपः २।१५

उल्लहलं = उल्लखलम् १।२१

उवसगो = उपसर्गः २।१५

उव्विवई = उद्विजते ८।४३

उव्वेत्तइ = उद्वेष्टते ८।४१

उस्सवो = उत्सवः ३।४२

उस्सुओ = उत्सुकः ३।४२

ए

एअ = एव ४।५

एअं = एकम्, एवम् ३।५८, ४।५

एआरह = एकादश २।१४-४४

एक्कं = एकम् ३।५८

एण्हिं = इदानीम् ४।३३

एत्तिअं, एव्हं = एतावत् ४।२५

एत्तो = एतस्मात् ६।२०-२१

एत्थ = एतस्मिन्, अत्र ६।२१

एदं = एतद्, एनम् ६।२२

एदिणा, एदेण = एतेन ६।३

एदेसिं, एदानं, एदाण = एतेषाम्,

एतासाम् ६।४

एव्हं = एतावत् ४।२५

एरावणो = एरावतः १।३५, २।११

एरिसो = ईदृशः १।१९, ३।१

एव्व = एव ४।५

एव्वं = एवम् ४।५

एश, एशि, एशे = एषः १।११०

एस, एसो = एषः ६।१९, २२

ओ

ओक्खलं = उल्लखलम् १।२१

ओवासइ = अवकासते ८।३५

ओवाहइ = अवगाहते ८।३४

ओसारिअं = अपसारितम् ४।२१

ओहासो = अवहासः ४।२१

क

कअं = कृतम् १।२७, ५।२३

कइअवो = कैतवः १।३६

कइआ = कदा ६।८

कई = कपिः २।२

कउरओ = कौरवः १।४२

कउसलो = कौशलः १।४२

कच्चं = कार्यम् १०।११

कज्जलरसरंजिएहिं =

कज्जलरसरंजिताभ्याम् ९।१०

कज्जा = कन्या १०।१०

कज्जआ = कन्यका १।२।७

कडे = कृतः १।११५

कढइ = कथति ८।३९

कढोरं = कठोरम् २।२४

कणअं = कनकम् २।४२

कणिआरो, कणिआरो = कर्णिकारः
३।५८

कणेरू = करेणुः ४।२८

कणउरं, कणऊरं = कर्णपूरम् ४।१

कणहो, कसणो = कृष्णः ३।३३, ६।१

कत्तरी = कर्तरी ३।२४

कत्तो, कदो = कस्मात् ६।९

कत्थ, कम्मि, कहिं, कसिं = कस्मिन्
६।७, ८०

- कदुभ = कृत्वा १२।१०
- कधेहि = कथय ९।२
- कन्दोदो-उत्पलम् ४।३३
- कमन्धो-कबन्धः २।१९
- कम्भो-कर्मन् ४।६-१८
- कश्ये = कार्यम् १।१७
- कर = कृ ८।१३, १२।१५
- कराविभं = कारितम् ७।२८-२९
- कराविज्जइ = कार्यते ७।२८
- करावेइ = कारयति ७।२७
- करिदाणि = कृत्वा १।११६
- करिसइ = कर्षति ८।११
- करिसो = कृशः १।१८
- करिसो = कृषः ८।२
- करेमि = करोमि ६।४०-४१
- कलम्भो = कदम्बः २।१२
- कलहबन्धेण = कलहबन्धेन ९।११
- कलहारं = वहारम् ३।८
- कलुणं = कर्णम् २।३०
- कलेसि = कलयसि ९।१२
- कंसो = कंसः ४।१४
- कसटं = कष्टम् १०।६
- कसणं = कृष्णम् ९।१६
- कसाभं = कषायम् २।४३
- कह, कहं = कथम् ४।१६
- कहिं = कस्मिन्, कदा ६।७, ८
- काभवं = कर्तव्यम् ८।१७
- काउं = कर्तुम् ८।१७
- काऊण = कृत्वा ४।३२, ८।२७
- कातूनं = कृत्वा १०।१३
- कारिभं = कारितम् ७।२८-२९
- कारावेइ = कारयति ७।२७
- कारिज्जइ = कार्यते ७।२८

- कारेइ = कारयति ७।२६
- कालासं, कालाभसं = कालायसम् ४।३
- कास = कस्य, कस्याः ६।५
- काहं = करिष्यामि ७।१६
- काहावणो = कार्षापणः ६।३९
- काहीअ = चकार ८।१७, ७।२४
- काहे = कदा ६।८
- किं = किम् ९।१२
- किई = कृतिः १।२८
- किच्चा = कृत्या १।२८
- किणइ = कीणाति ८।३०
- किणा = केन ६।३
- किणो = किन्तु ९।९
- कित्ती = कीर्त्तिः ३।२४
- किर-किल = किल ९।५
- किरिया = क्रिया ३।६०
- किरीतो = क्रीतः ३।६२
- किलिट्ठं = किलिष्टम् ३।६०
- किलित्तं = क्लृप्तम् १।३३
- किलेसो = क्लेशः ३।६२
- किवा = कृपा १।२८
- किसरो = कृशरः १।२८
- किसी = कृषिः १।२८
- किस्सा = कस्याः ६।२८
- कीअ, कीआ, कीइ, कीए, कीसे =
कस्याः ६।६
- कीरइ = क्रियते ८।६०
- कुअलअं = कुवलयम् ४।५
- कुअखेओ = कौत्सेयकः १।४४
- कुअळी = कुक्षिः ३।३०
- कुणइ = करोति, कुरुते ८।१३
- कुंभआरो, कुंभारो = कुम्भकारः ४।१
- कुसुमप्पअरो, कुसुमपअरो = कुसु-
मप्रकरः ३।५७

केढवो-कैटभः २।२१-२९

केत्तिअं, केदहं = कियत् ४।२५

केरिसो = कीदृशः १।१९ १।३१

केलासो = कैलासः १।३५

केवट्टओ = कैवर्तकः ३।२२

केसवो = केशवः १०।३

केसिं = केषाम्, कासाम् ६।४

कोट्टिमं = कुट्टिमम् १।२०

कोथुहो = कौस्तुभः १।४ १३।१२

कोमुई = कौमुदी १।४१

कोसम्बी = कौशाम्बी १।४१

कोसलो = कौशलम् १।४२

खलु = खलु ९।६

ख

खइअं, खाइअं = खादितम् १।१०

खग्गो = खड्गः ३।१

खणं = क्षणम् ३।३१

खदो = क्षतः ३।२९

खन्दो = स्कन्दः ३।२९

खन्धो = स्कन्धः ३।२९

खमा = क्षमा, क्षमा ३।३१, ३।६३

खम्भो = स्तम्भः ३।१, ४।५०

खलिअं = खलितम् ३।१, ५०

खादइ = खादति ८।२७

खाणू = स्थाणुः ३।१५

खुजो = कुजः २।३४

खुप्पइ = मज्जति ८।६८

खोढओ = स्फोटकः ३।१६

ग

गअणं = गगनम् ९।१६

गआ = गदा २।२

गउरवं = गौरवम् १।४३

गओ = गजः २।२

गग्गरो = गद्गदः २।१३

गच्छं = गमिष्यामि ७।१६

गढे = गतः १।११५

गड्डहो = गर्दभः ३।२६

गड्डो = गर्तः ३।२५

गदुअ = गत्वा १२।१०

गग्भिणं = गर्भितम् २।१०

गमणं = गमनम् १०।३

गम्मइ, गमिज्जइ, गमीअइ =

गम्यते ७।९, ८।५८

गरिहो = गर्हः ३।६२

गरुअ = गुरु १।२२

गरुई = गुर्वी ३।२२

गहवई = गृहपतिः ४।३२

गहिज्जइ, गाहिज्जइ = गृह्यते ८।६१

गहिदच्छले = गृहीतच्छलः १।१५

गहिरं = गभीरम् १।१८

गाअइ, गाइ = गायति ८।२६

गाअउ, गाउ = गायतु ८।२६

गाअन्ति = गायन्ति ८।२५

गारवं = गौरवम् १।४३

गाहा = गाथा २।२७

गिट्ठी = गृष्टिः १।२८

गिद्धो = गृद्धः १।२।६

गिम्हो = ग्रीष्मः ३।३२

गिरा = गीः ४।८

[गुरुओ = गुरुः]

गुज्झओ = गुह्यकः ३।२८

गुण्ठी = गृष्टिः ४।१५

गेण्ह = गृहाण ९।२

गेण्हइ = गृह्णाति ८।१५

गोट्ठी = गोष्ठी ३।१

गोणा = गोदावरी ४।३३

गोविन्तो = गोविन्दः १०।३

घ

घणा = घृणा १।२७

घरं = गृहम् ४।३२-३३

[घे, वेत् = ग्रह ८।१६]

घेऊण = गृहीत्वा ४।२३

घेत्तव्वं = ग्रहीतव्यम् ८।१६

घेत्तुं = ग्रहीतुम् ८।१६

घेत्तूण = गृहीत्वा ८।१६

घेत्तूनं = गृहीत्वा १०।१३

घोलइ = घूर्णते, घोणते ८।१६

च

चइत्तो = चैत्रः १।२६

चउत्थी = चतुर्थी ३।९

चउदह = चतुर्दश २।१४

चउदही = चतुर्दशी १।९

चऊहिं = चतुर्भिः ६।६०

चडु, चाडु = चाटु १।१०

चउण्हं, चउण्हं = चतुर्णाम् ६।५९

चत्तारि, चत्तारो = चत्वारः, चतुरः ६।५८

चन्दिमा = चन्द्रिका २।६

चन्दो, चन्द्रो = चन्द्रः ३।४

चमरं, चामरं = चासरम् १।१०

चम्पइ = चर्चयति ८।६५

चलइ, चलइ = चलति ८।५३

चलणो = चरणः २।३०

चातुलिअं = चातुर्यम् ४।३३

चिट्ठ = स्था १२।१६, ६।६३, ११।१४

चिणइ = चिनोति ८।२९

चिन्धं चिद्धं चेंद्धं, चेंधं = चिह्नम्

१।१२, ३।३४

चिलादो = किरातः २।३०-३३

चिष्टदि = तिष्ठति ९।१४

चिहुरो = चिकुरः २।४

चुम्बइ = चुम्बति ८।७१

चोत्थी, चोदही = चतुर्थी, चतु-

र्दशी १।९, २।४४

चौरियं = चौर्यम् ३।१०

छ

छट्टी = षष्ठी २।४१

छणं = क्षणम् ३।३१

छत्तवण्णो = सप्तपर्णः २।४१

छमा = क्षमा ३।३१

छम्मुहो = षण्मुखः २।४१

छारं = चारम् ३।३०

छावओ = शावकः २।४१

छाहा = छाया २।१८, ५।२४

छिदइ = छिनत्ति ८।३।८

छीरं = क्षीरम् ३।३०

छुअं = क्षुत्तम् ३।३०

छुण्णो = क्षुण्णः ३।३०

छुरं = क्षुरः ३।३०

छुद्धो = क्षुब्धः ३।३०

छेत्तं = क्षेत्रम् ३।३०

ज

जआ, जइ = यदा १।११

जइआ = यदा ६।८

जउणअहं, जउणाअहं = यमुना-
तटम् ४।१

जउणा = यमुना २।३

जक्खो = यज्ञः २।३१, ३।२९, ५।१

जज्जो = यज्ञः १।२।७

जट्टी = यष्टिः २।३१

जढरं = जठरम् २।२४

जण्णओ = जनकः ३।५२

जण्णो = यज्ञः ३।४४

जण्हू = जहुः ३-३३

जत्तो, जदो = यस्मात् ६।९

जम्पइ = जल्पति ८।२४

जम्भाअइ = जृम्भते ८।१४

जम्भो = जम्भ ३१४३, ४११८
 जसो = यशः २१३१, ४१६, १८
 जह, जहा = यथा १११०
 जहणो, जहणं = जघनम् २१२७
 जहिट्टिलो = युधिष्ठिरः ११२२, २१३०
 जा = यावत् ४१५
 जाणह = जानाति ८१२३
 जामाउओ = जामातृकः ११२९
 जामाभा, जामाभरो = जामाता ५१३५
 जाव = यावत् ४१५
 जास = यस्य ६१५
 जाहे = यदा ६१८
 जिणइ = जयति ८१५६, ५७
 जिणा = येन ६१३
 जिन्वइ = जीयते ८१५७
 जिस्सा = यस्याः ६१६
 जीअं = जीवः, जीवितम् २१२, ४१५
 जीभा = ज्या ३१६६
 जीइ, जीए = यस्याः ६१६, ५१२
 जीविअं = जीवितम् ४१५
 जीहा = जिह्वा १११७, ३१५४
 जुज्झइ = युद्धयते ८१४८
 जुगुच्छा = जुगुप्सा ३१४०
 जुगं = युग्मम् ३१२
 जुवा, जुवाणो = युवा ५१४७
 जूरइ = क्रुध्यति ८१६४
 जेत्तिअं, जेइहं = यावत् ४१२५
 जेव्व = एव ११२१३
 जोगो = योग्यः ३१२
 जोवणवन्तो = यौवनवान् ४१२५
 जोवणं = यौवनम् ११४१, ३१५२
 झ
 झाअंति = ध्यायन्ति। झाइ = ध्यायति
 ८१२५

झिज्जइ = क्षयति ८१३७
 ठ
 ठा, ठाअंति = तिष्ठन्ति ८१२५
 ठिअं = स्थितम् ५११३-२२
 ड
 डण्डो = दण्डः २१३५, १२१३१
 डसणो = दशनः २१३५
 डोला = दोला २१३५, १२१३
 ण
 णअणं = नयनम् २१२
 णअरं = नगरम् २१२
 णइगामो, णईगामो = नदीग्रामः
 ३१५७
 णइसोत्तो = नदीस्रोतः ४११, ३१५२
 णई = नदी २१४२, ५११९-२२-
 २९, ६१६०
 णउलं = नकुलम् २१२
 णक्खो = नखः ३१५८
 णग्गो = नग्नः ३१२
 णच्चइ = नृत्यति ८१४७
 णत्थि = नास्ति ४-१ टि०
 णट्टओ = नर्तकः ३१२२
 णडो = नटः २१२०
 णवर = केवलम् ९१७
 णवरि = आनन्तर्ये ९१८
 णवि = न-अपि, विपरीतम् ९११६
 णहं = नभस् ४१६-१९
 णहो = नखः ३१५८
 णाओ = नागः ९११५
 णाहलो = लाहलः २१४०
 णिअक्कइ = पश्यति ८१६९
 णिक्कन्तो = निष्क्रान्तः ४-१ टि०
 णिच्चं = नित्यम् ६१२७
 णिच्छुरो = निर्झरः १०१३
 णिज्झुरो = निर्झरः ३१५१

• गिट्ठुरो = निष्ठुरः ३।१

• गिडालं = ललटम् ४।३३

गिद्वा = निद्रा १।१२

गिद्वाल् = निद्रावान् ४।२५

गिफफाओ = निष्पापः २।३५

गिग्माणइ = निर्माति ८।३६

गिवत्तओ = निवर्तकः ३।२४

गिविडो = निविडम् २।२३

गिब्बुदं = निर्वृतम् १।२९

गिब्बदी = निर्वृत्तिः २।७

गिसुढो = निषेधः २।२८

• गिसा = निशा २।४३

गिस्सासो, गीसासो = निः-

श्वासः ३।५८

• गिहखो = निकषः २।४

गिहिओ, गिहित्तो = निहितः

३।५८, ४।३३

गुणं, गुणं = नूनम् ४।१६

गेउरं = नूपुरम् १।२६

गेड्डं = नीडम् १।१९, ३।५२

गेद्वा = निद्रा १।१२

गेहो = स्नेहः ३।१, ६४

गो = नः, अस्मान् ६।४४, ५१

• गोमल्लिआ = नवमल्लिका १।७

गोल्लइ = नुदति, नुदते ८।७

ग्हाणं = स्नानम् ३।३३

त

तभा, तइ = तदा १।२

तआणिं = तदानीम् १।१८

तइअं = तृतीयम् १।१८

तइ, तए = त्वया, त्वयि ६।३०

तइओ = तदा ६।८

तइत्तो = त्वत् ६।३५

तं = तद्, तम् ६।२२

तं = त्वम्, तं, त्वाम् ६।२६-२७

तंसं = त्र्यस्रम् ४।१५

तणं = तृणम् १।२७

तणुई = तन्वी ३।६५

तंवं = ताम्रम् ६।५३

तम्बो = स्तम्बः ३।१३

तरइ, तीरइ = शक्नोति ८।७०

तलाअं = तडागः २।२३

तलवेण्टअं = तालघृन्तकम् १।१०,

३।४५

तलुनी = तरुणी १।०।५

तह, तहा = तथा १।१०

तहि, तहिं = तस्मिन्, तर्हि ४।१६, २।७

ता = तावत् ४।५

तारिसो = तादृशः १।३१

ताव = तावत् ४।५, ६

तास = तस्य ५।५, ११

ताहे = तदा ६।८

तिणां = तेन ६।३

तिणिण = त्रयः, त्रीन् ६।५६

तिण्हं = तीक्ष्णम् ३।३३

तिण्हं = त्रयाणाम् ६।५९

तिस्सा, तीसे, तीए, तीआ, तीअ,

तीह = तस्याः ६।६

तीहि, तीसु = त्रिभिः, त्रिषु ६।५५, ६०

तुज्झ, तुम्ह = तव ६।२८

तुज्जे = यूयम्, युष्मान् ५।२८, २९,

६।३९

तुण्हिओ, तुण्हिक्को = तूष्णीकः ३।७८, ८।२

तुं, तुमं = त्वं, त्वाम् ६।३६, २७

तुमाइ = त्वया ६।२३

तुमो, तुह = तव ६।३१

तुरिअं = त्वरितम् ८।५

तुवरइ = त्वरते ८।४

तुहअङ्गं, तुहङ्गं = तवाङ्गम् ४११

तूरं = तूर्यम् ३११८-५४

तूसइ = तुष्यति ८१४६

ते = ते ६१२२

ते = तव, त्वया ६१३२

तेत्तिअं, तेद्दहं = तावत् ६१२५

तेरह, तेरहो = त्रयोदश ११५,
२११४, ४४

तेलोअं, तेल्लोकं = त्रैलोक्यम्

११३५, ३१५८

तेसिं = तेषाम्, तासाम् ६१४

तो, तत्तो, तदा = तस्मात् ६११०

तोण्डं = तुण्डम् ११२०

त्ति = इति १११४, २७

थ

थवओ = स्तवकः ३११२, ५०

थाणू = स्थाणुः ३११५

थिंपइ = तृप्यति ८१२२

थुई = स्तुतिः ३११२

द

दइच्चो = दैत्यः ११३६

दइवं = दैवम् ११३७, ३१५८

दइस्सं = दास्यामि १२११४

दइच्छं = द्रक्ष्यामि ७११६

दइच्छो = दत्तः ३१३०

दइठं = दष्टम्, दष्टम् ४११२

दइठं = दग्धम् ८१६२

दवग्गी = दावाप्तिः १११०

दसणं = दर्शनम् ४११५

दसबलो = दशबलः २१४५

दसमुहो = दशमुखः २१४५

दसरहो = दशरथः २१४५

दसवतनो = दशवदनः १०१३

दहिं = दधि ५१२५, ३०

दस्के = दक्षः १११८

दाऊण = दत्त्वा ४१२३

दाढा = दंष्ट्रा ४१३३

दातूणं = दत्त्वा १०११३

दालिमं = दाडिमम् २१२३

दाहं = दास्यामि ७११६

दिअरो = देवरः ११३४

दिअहो = दिवसः २१२-४६

दिट्ठी = दृष्टिः ११२८, ३११०, ५०, ५१

दिण्णं = दत्तम् ८१६२

दिसा = दिशा ४१११

दीहं = दीर्घम् ३१५८

दुअल्लं, दुऊलं = दुकूलम् ११२५

दुइअं = द्वितीयम् १११८

दुक्खिओ = दुःखितः ३१५८

दुय्यणो = दुर्जनः १११७

दुवे = द्वौ ६१५७

दुव्वारिओ = दौवारिकः ११४४

दुहाइअं, दोहाइअं = द्विधाकृतम् १११६

दुहाइज्जइ, दोहाइज्जइ = द्विधाक्रियते
१११६

दूमइ = दूनोति, दूयते ८१८

दे = ते, त्वया ६१३२

देअरो = देवरः ११५४

देवथुई = देवस्तुतिः ३१५७

देव्वं = दैवम् ११३७, ३१५८

देहि = देहि ६१६४

दो, दोणिण = द्वौ ६१५७

दोण्हं = द्वयोः ६१५९

दोहलो = दोहदः २११२

दोहाइअं = द्वैधीकृतम् १११६

दोहाइज्जइ = द्वैधीक्रियते १११६

दोहिं = द्वाभ्याम् ६१५४

दोहो, दोहो = दोहः ३१४

ध

धणं = धनम् ४१२२, ५३०
 धगवन्तो, धणालो=धनवान् ४१२५
 धग्मिल्लं, धग्मेल्लं = धग्मिल्लः १११२
 धाह् = धावति ८१२७
 धीआ = दुहिता ४१३३
 धीरं = धैर्यम् ११२९, ३११८, ५४
 धुणह्=धूनोति ८१५६
 धुत्तो = धूर्तः ३१२४
 धुरा = धुर् ४१८
 धुव्वह्, धुणिज्जह् = धूयते ८१५७
 धुव्वसि = धूयसे ९१९
 धूदा = दुहिता ४१३३

प

पअङ्गं, पाअहं = प्रकटम् ११२
 पउअं, पाउअं = प्राकृतम् १११०
 पउत्ती = प्रवृत्तिः ११२९
 पउमं = पद्मम् ३१६५
 पउरो = पौरः ११४२
 पउरिसो = पौरुषः ११४२
 पओट्ठो = प्रकोष्ठः ११४०
 पखलो=प्रखलः २१२७
 पच्चक्खं = प्रत्यक्षम् ३१२७
 पच्छं = पथ्यम् ३१२७
 पच्छिमं = पश्चिमम् ३१४०
 पज्जत्तो = पर्याप्तः ३११
 पज्जुणो=प्रद्युम्नः ३१४४
 पट्टणं=पत्तनम् ३१२३
 पडह्=पतति ८१५१
 पडाआ=पताका २१८
 पडि=प्रति २१७
 पडिव्वा=प्रतिपदा २१७
 पडिव्वही=प्रतिपत्तिः २१७
 पडिसरो=प्रतिसरः २१८

पडिसिद्धी, पडिसिद्धि = प्रतिस्प-

द्धिन् ११२७, ३१३७

पडिसुदं=प्रतिश्रुतम् ४११५

पढमो = प्रथमः २१२८

पण्णरहो=पञ्चदश ३१४४

पण्णासा=पञ्चाशत् ३१४४

पण्हा, पण्हो=प्रश्नः ३१३३, ४१२०

पण्हुदं=प्रस्तुतम् ३१३३

पत्थरो, पत्थारो=प्रस्तरः १११६

पभवइ=प्रभवति ८१३

पमिल्लह्, पमीलह्=प्रमीलति ८१५४

पम्हो=पद्मम् ३१३२

परहुओ=परभृतः ११२९

परिभवइ=परिभवति ८१३

पलंघणो=प्रलंघनः २१२७

पलिचए=परिचयः १११५

पलित्तं=प्रदीप्तम् ३१२१

पल्लत्थं=पर्यस्तम् ३१२१

पल्लाणं=पर्याणम् ३१२१

पवट्ठो=प्रकोष्ठः ११४०

पवणुद्धअं, पवणोद्धअं = पवनोद्ध-
 तम् ४११

पसिद्धी, पासिद्धी=प्रसिद्धिः ११२

पसुत्तं, पासुत्तं = प्रसुप्तम् ११२

पसूसइ=प्रष्टुष्यति ९११२

पहरो, पहारो = प्रहारः १११०

पहो=पन्थाः १११३

[पाअह्, पाह्=जिघ्रति ८१२०]

पाउअं = प्राकृतम् १११०

पाउसो = प्रावृत् ४१११, १८

पाडिसिद्धी = प्रतिस्पद्धी ११२, ३१३७

पाणाइन्तो = प्राणवान् ४१२५

पाणिअं = पानीयम् १११८

पाराभो, पारावभो = पारावतः ४१५
 पालेइ = पद्यते ८११०
 पावडणं = पादपतनम् ४११
 पिआ, पिअरो = पिता ५१३५
 पिआपिअं = पीतापीतम् ४११
 पिक्कं = पक्कम् ११३, ३१३
 पिट्ठं = पिष्टम् १-१२
 पिव = इव १०१४
 पीअं = पीतम् ४१२६
 पीअलं = पीतलम् ४१२६
 पीणदा, पीणत्तणं = पीनता,
 पीनत्वम् ४१२२
 पुट्ठं = पृष्ठम् ४१२०
 पुडो, पुडो = पुत्रः १२१४
 पुप्फं = पुष्पम् ३१६५, ५१
 पुरिह्वं = पौरस्त्यम् ४१२५
 पुरिसो = पुरुषः ११२३
 पुलअइ = पश्यति ८१६१
 पुलिशश = पुरुषस्य ११११२
 पुलिशा = पुरुषाः ११११२
 पुलिशाह = पुरुषस्य ११११२
 पुलिशे = पुरुषः ११११४
 पुव्वण्हो = पूर्वाह्नः ३१८
 पुसो, पुस्सो = पुण्यः ३१४८
 पुहवी = पृथिवी १११३, २९
 पेक्ख = पश्य ५१३९
 पेक्खइ, = पश्यति, प्रेक्षते ५१३, ५११४,
 १२११८
 पेट्ठं = पिष्टम् १११२
 पेण्डं = पिण्डं, पिण्डः १११२
 पेम्मं = प्रेमन् ३१५२
 पेरन्तं = पर्यन्तम् ११५, ३११८
 पोक्खरो = पुष्करः ११२०, १११२९
 पोत्थओ = पुस्तकम् ११२०

फ
 फंसो = स्पर्शः ६१३, ६१४, १५
 फणसो = पनसः २१३७
 फन्दनं = स्पन्दनम् ३१३६
 फरिसो = स्पर्शः ३१६२
 फरुसो = पुरुषः २१३६
 फलिअं = पलितम् ८१९
 फलिहा = परिखा २१३-३६
 फलिहो = परिघः २१३०-३६
 फलिहो = स्फटिकः २१४-३२
 फुट्ठइ, फुडइ = स्फुटति ८१५३
 भ
 भअप्फइ = बृहस्पतिः ४१३०
 भइरवो = भैरवः ११३६
 भत्तं = भक्तम् ३११
 भत्तारो = भर्ता ५१३१-३३
 भद्दं = भद्रम् ४११२
 भमइ = भ्रमति ८१७१
 भमिरो = भ्रमणशीलः ४१२४
 भरइ = स्मरति, स्मरते ८११८
 भरणिज्जं, भरणीअं = भरणीयम् २११७
 भरहो = भरतः २१९
 भाअणं, भाणं = भाजनम् ४१४
 भाआ, भाअरो = भ्राता ५१३५
 भारिआ = भार्या १०१८
 भाइ = बिभेति, बिभीते ८११९
 भिङ्गारो = भृङ्गारः ११२८
 भिङ्गो = भृङ्गः ११२८
 भिण्डवालो = भिन्दिपालः ३१४६
 भिन्दइ = भिनत्ति ८१३८
 भिअभलो = विह्वलः ३१४७ टि०
 भिसिणी = बिसिनी २१३८
 भुत्तं = भुक्तम् ३१५०
 भोत्तुं = भोक्तुम् ८१५५

ओत्तूण = भुक्त्वा ८१३५

ओत्तव्वं=भोक्तव्यम् ८१५५

म

मअं=मृतम् ११२७

मइ, मए=मया, मयि ६१४५, ५२

मइत्तो=मत् ६=४८

मइलं=मलिनम् ४११३

मउडं = मुकुटम् ११२२, २११

मउलं, मउलो=मुकुलम् ११२२, २१२

मऊरो=मयूरः ११८

मऊहो=मथूखः ११८

मअं=मदः २१२

मगो=मार्गः २१२, ३१५०

मच्छिआ = मच्छिका ३१३०

मज्झ=अस्मत् ६१४०-५३

मज्झणो=मध्याह्नः ३१७

मडे=मृतः १११५

मढं=मठः २१२४

मणसिणी=मनस्विनी ११२४, १५

मणोज्जा=मनोज्ञा ३१५

मण्डूरो=मण्डूकः ४१३३

मं, ममं=माम् ६१४२

मंथं=मुस्तम् ४११५

मममहो=मन्मथः ३१४३

मरइ=म्रियते ८११२

मलइ=मृद्वाति ८१५०

मलिणं=मलिनम् ४१३१

मंसं=मांसम् ४११६

मंसू = श्मश्रू ४११५

मसाणं = श्मशानम् ३१६

मस्सू=श्मश्रू ३१६

मह, मज्झ=मम ६१५०

महअडं=ममार्द्धम् ४११

महु=मधु ५१२५-२७-३०

महुअं=मधूकम् ११२४

माअन्दो=माकन्दः ४१३३

माआ=माता ५१३२

माइन्दो=माकन्दः ४१३३

माउओ=मातृकः ११२९

माणंसिणी=मनस्विनी ११२, ४११५

माणुसो = मनुषः २१४२

माथवो = माधवः १०१३

माला = माला ४११९, २४, ६१६०

मालाइल्लो = मालावान् ४१२५

मारो=माषः ११११

मासं = मांसम् ४११६

मिअंको = मृगाङ्कः ११२८

मिओ = मृतः ३१५८

मिच्छा = मिथ्या ३१२७

मित्तो = मित्रः ३१५८

मिलाणं = ग्लानम् ३१६२

मिव = इव १११६

मुइंगी = मृदङ्गः ११३

मुक्खं = मुष्कः ३१२९ टि०

मुगरो = मुद्गरः ३११

मुगो = मुद्गः ३११

मुच्छा = मूर्च्छा ३१५१

मुआणो = मौज्जायनः ११४४

मुणइ = जानाति ८१२३

मुणालो = मृणालम् ११२९

मुत्ती = मूर्तिः ३१२४

मुद्धो = मुग्धः २१२७

मुहं = मुखम् २१२७

मुहलो = मुखरः २१३०

मूढत्तणं = मूढत्वम् ४१२२

मूढदा = मूढता ४१२२

मेखो = मेघः १०१३

मेहला = मेखला २१२७

मेहो = मेघः २।२७
 मोत्ता = मुक्ता १।२०
 मोरो = मयूरः १।८
 मोहो = मयूखः १।८
 मिमव = इव ९।१६
 म्हु, मिह, म्हु, म्हो = अस्मि ७।७
 य
 यायदे = जायते १।१४
 र
 रभणं = रत्नम् ३।६०
 रभदं = रजतम् २।२, ७
 रक्खसो = राक्षसः ९।६
 रच्छा = रथ्या ३।२७
 रण्णं = अरण्यम् १।४
 रण्णो, रण्णा = राज्ञः, राज्ञा ५।३८, ४२
 रत्तं = रक्तम् ८।६२
 रत्ती-रात्रिः ३।५८
 रमणिज्जं, रमणिअं = रमणीयम् २।१७
 रमिज्जइ, रम्मइ = रम्यते ८।५८
 रसी, रस्सी = रश्मिः ३।२, ५८
 राअउलं, राउलं = राजकुलम् ४।१
 राभा = राजा ५।३६, ४४
 राइणो, रण्णो = राज्ञः ५।३८, ४२
 राई = रात्रिः ३।५८
 रात्तिना = राज्ञा १०।१२
 रासहो = रासभः २।२७
 राहा = राधा २।२७
 रिच्छो = ऋत्तः १।३०, ३।३०
 रिणं = ऋणम् १।३०
 रिद्धो = ऋद्धः १।३०
 रुक्खो = वृक्षः १।३२, ३।३१
 रुण्णं = रुदितम् ८।६२
 रुद्धो, रुद्धो = रुद्धः ३।४
 रुन्धइ, रुम्भइ = रुणद्धि ८।४९
 रुप्पं = रुक्मम् ३।४९

रुप्पिणी = रुक्मिणी ३।४९
 रुवइ = रोदिति ८।४२
 रुसइ = रुष्यति ८।४६
 रे = भो, सम्भाषणादिषु ९।१५
 रोच्छं = रोदिष्यामि ७।१६
 रोत्तव्वं = रोदितव्यम् ८।५५
 रोत्तुं = रोदितुम् ८।५५
 रोसाइत्तो = रोषवान् ४।२५
 ल
 लगइ = लगति ८।५२
 लच्छी = लक्ष्मी ३।३०
 लट्ठी = यष्टिः २।३२
 लस्करो = राक्षसः १।१८
 लहुई = लघ्वी ३।६५
 लाभा = राजा १।१।१०
 लिच्छा = लिप्सा ३।४०
 लिज्जइ = लिखते ८।५९
 लुणइ = लुनाति ८।५६
 लुव्वइ, लुणिज्जइ = लूयते ८।५७
 लुद्धओ = लुब्धकः ३।३
 लुभइ = मार्ष्टि ८।६५
 लोणं = लवणम् १।७
 लोद्धओ = लुब्धकः १।२०, ३।३
 व
 वअइ = शक्नोति ८।७०
 वअणं = वचनम् २।२, ४२
 वअं = वयम् १।२।२५
 वइदेशो = वैदेशः १।३६
 वइदेहो = वैदेहः १।३६
 वइरं = वैरम् १।३६
 वइसंपाअणो = वैशम्पायनः १।३६
 वइसाहो = वैशाखः १।३६
 वइसिभो = वैशिकः १।३६
 वक्कलं = वल्कलम् ३।३
 वग्गी = वाग्मी ३।३

वग्धो=व्याघ्रः १०१३
 वंक=वक्रम् ४११५
 वच्चइ=व्रजति ८१४७
 वच्छरो=वत्सरः ३१४०
 वच्छा=वृक्षाः ५१२
 वच्छाणं=वत्सानां वृक्षाणाम् वा ५१४
 वच्छे ठिज = वत्से स्थितम् ५११३
 वच्छेण=वत्सेन, वृक्षेण वा ५१४
 वच्छो=वृक्षः ११३२, ३१३७
 वच्छो=वत्सः ३१५१, १३, २७, ६१६३
 वच्छो = वत्सः ३१४०, वृक्षः ३१३०,
 ४११८
 वज्जइ = व्रसति ८१६६
 वज्जओ = वाहकः ३१२८
 वज्जणीअं = वज्जनीयम् ४११४
 वडिसं = वडिशम् २१२३
 वड्ढइ = वड्ढते ८१४४
 वणं = वनम् ४११२, ५१३०
 वणो = वर्णः ४११५
 वणही = वह्निः ३१३३
 वत्तमाणं = वर्तमानम् ३१२४
 वत्ता = वार्ता ३१२४
 वत्तिआ = वर्तिका ३१२४
 वडो = वृद्धः ११२७
 वन्दं = वृन्दम् ४१२७
 वप्फो = बाष्पः, उष्मा ३१३८
 वग्महो = सन्मथः २१३९, ३१४३
 वग्मो = वर्म ४११८
 वग्मओ = ब्राह्मण्यम् १२१७
 वग्मणो = ब्राह्मणः ३१८, ६१६४
 वग्महा, वग्महाणो = ब्रह्मा ५१४७
 वरहं = वृणोति, वृणुते ८११२
 वलही = वलभिः २१२३
 वलिअं = व्यलीकम् १११८

वले = अयि, सम्भाषणे ९११२
 वसही = वसतिः २१९
 वसहो = वृषभः ११२७, २१४३
 वहिरो = बधिरः २१२७
 वहुसुहं, वहूसुहं = वधूसुखम् ४११
 वहू = वधूः ५११९-२१-२९, ६१६०
 वहूहिं = वधूभिः ६१६१
 वाअइ, वाइ = म्लायति ८१२१
 वाअवडणं = पादपतनम् ४११
 वाआ = वाक् ४१७
 वाउओ, वाउणो = वायवः ५११६
 वाउण = वायुना ५११७
 वाउणो, वाउस्स = वायोः ५११५
 वाउग्मि = वायौ ६१६१
 वाउस्स = वायोः ६१६०
 वाऊ = वायुः ५११४-१८-२७, ६१
 ६०-६१
 वाऊदो = वायोः ६१६०
 वाऊदी, वाऊदु, वाऊहि=वायोः ६१६१
 वाऊसु = वायुषु ५११८, ६१६०
 वाऊहिं = वायुभिः ५११८, ६१६०
 वाऊहितो, वाऊसुंतो = वायुभ्यः ६१६२
 वारह = द्वादश २११४, ४४
 वावडो = व्यापृतः १२१४
 वाहितं = व्याहृतम् ३१५२
 वाहो = वाष्पः ३१३८, ५४
 विअ = इव ९१३-१६, १२१२४
 विअड्डी = वितर्दिः ३१२६
 विअणा = वेदना ११३४
 विअणो = व्यजनम् ११३
 विआणं = वितानम् २१२
 विआरिल्लो, विआरुल्लो = विक्का-
 रवान् ४१२५
 विइणहो = वितृष्णः ११२८

विठदं = विवृतम् १।२९, २।७
 विठलं = विपुलम् २।७
 विहिभं = वृंहितम् १।२८
 विक्कवो = विक्कवः ३।३
 विक्किणह, विक्केह = विक्रीणीते ८।३१
 विक्कड्ढी = विक्कड्ढिः ३।२६
 विक्कुओ = वृश्चिकः १।१५, २८, ३।४१
 विउजा = विद्या ३।२७
 विज्जुली, विज्जू = विद्युत् ४।९-२६
 विउओ = विज्ञः १।२।७
 विआतो = विज्ञातः १०।९
 विण्णो = विन्ध्यः ४।१४
 विडवो = विटपः २।२०
 विण्णाणं = विज्ञानम् ३।४४
 विण्हू = विष्णुः १।१२, २।३३
 विप्परिसो = विस्पर्शः ३।५१
 विब्भलो = विह्वलः ३।४७
 वियले = विजलः १।१५
 विलाशे = विलासः १।११
 विसइ = विसते ८।२८
 विसं = विसम् २।३८
 विसी = वृषी १।२८
 विसूरह = खिद्यते ८।६३
 विस्सासो = विश्वासः ३।५८
 विहओ = विस्मयः ३।३२
 विहलो = विह्वलः ३।४७
 वीरिअं = वीर्यम् ३।२०
 वीसाथो = विश्रस्तः १।१७
 वीसग्गो = विश्रम्भः १।१७
 वीसासो = विश्वासः ३।५८
 वीहइ = विभेति, ८।१९
 वुण्णइ = वुण्णते ७।४८
 वुडइ = मउजति ८।६८
 वुत्तन्तो = वृत्तान्तः १।२९

वुन्दावनं = वृन्दावनम् १।२९
 वेअ = एव ९।३
 वेअणा = वेदना १।३४
 वेच्छं = वेत्स्यामि ७।१६
 वेउजं = वैद्यम् ३।२७
 वेडिसो = वेतसः १।३, २।८
 वेड्डइ = वेष्टते ८।४०
 वेण्हू = विष्णुः १।१२
 वेत्तव्वं = वेदितव्यम् ८।५५
 वेत्तुं = वेदितुम् ८।५५
 वेत्तूण = विदित्वा ८।५५ ०
 वेठओ = विह्वलः ३।४७
 वेलुरिअं = वेदूर्यम् ४।३३
 वेत्तली = वहिलः १।५
 वेवइ = वेपन्ती ७।११
 वेवन्ती = वेपन्ती ७।११
 वेवमाणा = वेपमाना ७।११
 वो = वः ६।२९-३७
 वोच्छं = वक्ष्यामि ७।१६
 वोरं = बदरम् १।६
 व्रन्दं = वृन्दम् ४।२७

श

शहिदाणि = सोढ्वा १।११६
 शिआलका, शिआला, शिआले =
 शृगालः १।११७

स

सअओ = शकटः २।२१
 सअहुत्तं = शतकृत्वः ४।२५
 सआ, सइ = सदा १।१५
 सइरं = स्वैरम् १।६६ घ
 संवत्तओ = संवर्तकः ३।२४
 संयुदं = संबृत्तम् १।२९
 संयुदी = संबृत्तिः २।७
 संवेसइ = संवेष्टते ८।४१

सक्र=शक् ८।५२
 सक्रह=शक्नोति ८।५२
 सक्रो=शक्रः ३।३
 सगगामो = सङ्ग्रामः १०।३
 सङ्कन्ती=संक्रान्तिः ४।१ टि०
 सङ्कन्तो = संक्रान्तः ३।५६घ
 सङ्का=सङ्का ४।१७
 सचावं=सचापम् २।२
 सज्जो=पङ्कजः ३।१
 संजादो=संयातः २।७
 सडङ्=शीयते ८।५१
 सढा=सटा २।२९
 सणेही=स्नेहः ३।६४
 सण्ठाविभं=संस्थापितम् १।११
 सण्ढो=षण्ढः २।४३
 सण्ण=सञ्ज्ञा ३।५५
 सण्णं=श्लक्ष्णम् ३।३२
 सहालो=शब्दवान् २।४२
 सहो=शब्दः २।४२
 सनानं=स्नानम् १०।७
 सनेहो = स्नेहः १०।७
 सण्फं = शण्पम् ३।२६
 सवभावं = सङ्भावः ९।२
 सभरी = क्षफरी २।२६
 सभलं = सफलम् २।३५
 समत्थो = समस्तः ३।१२
 समिद्धी = समृद्धिः १।२
 सम्पत्ती = सम्पत्तिः ४।१७
 सम्पदि = सम्प्रति २।७
 सम्भवद् = सम्भवति ८।३
 सम्मड्डो = सम्मर्दः ३।२६
 संयादो=संयातः २।७
 सरङ्ग = सरति ८।१२
 सरदो = शरद् ४।१०।१८
 सरफसं = सरभसम् १०।३
 सररुहं = सरोरुहम् ४।१

सरिआ = सरित् ४।७
 सरिच्छं = सदृक्षम् १।२, ३।२०
 सरिसो = सदृशः १।३१
 सरो = सरः ४।६, १८
 सलफा = शलभः १०।३
 सलाहा = श्लाघा ३।६३
 सवहो = शपथः २।१५, २७
 सवमुहओ = सर्वमुखः ४।१
 सवोमूओ = सर्वमुखः ४।१
 सवमूओ = सर्पमुखः ४।१
 सवोमुओ = सर्पमुखः ४।१
 सव्वज्जो = सर्वज्ञः ३।५
 सव्वज्जो = सर्वज्ञः ३।५
 सव्वण्णो = सर्वज्ञः १२।८
 सव्वत्थ, सव्वस्सि, सव्वस्मि = सर्व-
 स्मिन् ६।२
 सव्वे = सर्वे ६।१
 सहमाणा, सहमाणी=सहमाना ५।२४
 सहद्, सहए = सहते ७।१
 सहस्सहुत्तं = सहस्रकृत्वः ४।२५
 सहा = सभा २।२७
 सहामि = सह ७।३
 सहिज्जद् = सहाते ७।८
 सहीअद् = सहाते ७।८
 साअरो = सागरः २।२
 सामिद्धी = समृद्धिः १।२
 सारंगो = शार्ङ्गम् ३।१०
 सारिच्छं = सदृक्षम् १।२
 साले = शाले ५।१५
 सावो = क्षापः २।२५
 सिआलो = शृगाळः १।२८
 सिआसिभं = सितासितम् ४।१
 सिङ्गारो = शृङ्गारः १।२८
 सिट्ठी = सृष्टिः १।२८
 सिठिलो = सिधिलः २।२८
 सिणिद्धो = सिग्धः ३।१

सिण्हो = शिशः ३।३३
 सिथओ = सिक्थकम् ३।१
 सिन्दूरं = सिन्दूरम् १।१२
 सिन्धवं = सैन्धवम् १।३८
 सिभा = शिफा २।२६
 सिं = तेषाम्, तासाम् ६।१२
 सिरं = शिरः ४।११
 सिरवेअणा, सिरवेअणा = शिरो-
 वेदना ४।१
 सिरी = श्रीः ३।६२
 सिलिट्ठं = शिलष्टम् ३।६०
 सिविणो = स्वप्नः १।३, ३।६२
 सीभासीअं = सीतासीतम् ४।१
 सीभरो = शीकरः २।३
 सीहो = सिंहः १।१७
 सुहदी = सुकृतिः २।७
 सुउरिसो = सुपुरुषः २।२
 सुजो = सूर्यः ३।१९
 सुणह् = शृणोति ८।५
 सुण्डो = शुण्डः १।४४
 सुन्देरं = सौन्दर्यम् १।५, ४४
 सुत्तो = सुतः ३।१, ७।६
 सुपह् = माष्टि ८।६७
 सुप्पणहा = शूर्पणखा ५।२४
 सुमरह् = स्मरति ८।१८, १२।१७
 सुव्वह् = श्रूयते ८।५७
 सू = धिक् ९।१४
 सूई = सूची २।२

सूरु = सूर्यः ३।१९
 सूसह् = शुष्यति ८।४६
 से = तस्य, तस्याः ६।२
 सेच्चं = शैत्यम् १।३५
 सेज्जा = शय्या १।५।३।७
 सेभालिआ = शेफालिका २।२६
 सेलो = शैलः १।३५
 सेवा, सेव्वा = सेवा ३।५८
 सो = सः ६।२२
 सोअमह्णं = सौकुमार्यम् १।२२, ३।२१
 सोउण, सोहहि = श्रुत्वा ४।२३
 सोच्छं = श्रोष्यामि ७।१६
 सोच्छिह्, सोच्छिहिह् = श्रोष्यति ७।१७
 सोच्छित्था, सोच्छिहित्था = श्रोष्यथ
 ७।१७
 सोच्छिज्जित, सोच्छिहिन्ति = श्रोष्यन्ति
 ७।१७
 सोच्छिसि, सोच्छिहिहि = श्रोष्यसि
 ७।१७
 सोणहा = स्नुषा २।४७
 सोत्तं = स्रोतः ३।५२
 सोमालो = सुकुमारः २।३०
 सोम्मो = सौम्यः ३।२
 सोरिअं = शौर्यम् ३।२०
 सोस्सं = शुष्म ३।२
 सोहह् = शोभते ५।३२
 सोहन्ति = शोभन्ते ५।२
 ह
 हके, हगे = अहम् १।१९

१. अहो = वयं ६।४३, मे = मया ६।४६, ममाह् = मया ६।४५, अह्हि = अस्माभिः
 ६।४७, मेत्तो = मत् ६।४८, मइत्तो = मत् ६।४८, ममादो, ममादु, ममाहि = मत् ६।४८,
 अह्हिहितो, अह्हिहिंतो = अस्मत् ६।४९, मे = मम, मे ६।५०, मम = मम, मे ६।५०, मह् =
 मम, मे ६।५०, मज्झ = मम, मे ६।५०, मज्झणो = अस्माकम् ६।५१, ममम्मि = मयि ६।५२,
 अह्हिह् = अस्मासु ६।५८, प्रसङ्गायुष्मद्रूपाण्यपि प्रदर्श्यन्ते तुह्हं = यूयं, युष्मान् ६।२८-२९, तुमए,
 तुमे = त्वया, त्वयि ६।३०, तुज्जेहि, तुम्हेहि = युष्माभिः ६।३४, तत्तो = त्वत् ६।३५, तुमादो,
 तुमाडु, तुमाहि = त्वत् ६।३५, तुम्हाहितो, तुम्हासुंतो = युष्मत् ६।३१, मे = युष्माकम् ६।३७,
 तुज्झाणं = युष्माकम् ६।३७, तुम्हाणं = युष्माकम् ६।३७, तुमम्मि = त्वयि ३।३८, तुज्जेसु =
 युष्मासु ६।३९, तुम्हेसु = युष्मासु ६।३९, विस्तरस्त्वन्यत्र।

- हडके = हृदयम् १११६
- हणुमन्तो, हणुमा = हनुमान् ४१२५
- हत्थो = हस्तः ३११२, ५०
- हदो = हतः २१७
- हं = अहम् ६१४०, ५३
- हंसो = हंसः ४११५
- हम्मइ = हन्ति ८१४५
- हरिसइ = हपति, हृष्यति ८१११
- हरिसो = हर्षः ३१६२
- हलद्दा, हलद्दी = हरिद्रा १११३, ५१२४, २१३०
- हलिंओ = हालिकः १११०
- हवि = हविः ५१२५, ४१६
- हशिद, हशिदि, हशिदु, हशिदे =
- हसितः १११११
- हसई = हसन्ती ७१११
- हसन्ति = हलन्ति ७१४
- हसंतो = हसन् ७११०
- हसमाणा = हसन्ती ७१११
- हसमाणो = हसन् ७११०
- हसह = हसथ ७१४
- हसिरो = हसनशीलः ४१२४
- हसिहिइ = हसिष्यति, हसिष्यते ७११२
- हसिहिंथा = हसिष्यामः ७११५
- हसिहन्ति = हसिष्यन्ति ७११२
- हसिहिमो, हसिहिमु, हसिहिम,
- हसिस्सामो, हसिहामो = हसिष्यामः ७११५

- हस्सइ, हसिज्जइ = हस्यते ७११, ८, ५८
- हालिओ = हालिकः १११०
- हिअअं = हृदयम् ११२८
- हितअकं = हृदयम् १०११४
- हिरी = ह्रीः ३१६२
- हिरे = सम्भाषणादिषु ९११५
- हीरइ = हियते ८१६०
- हुं = पृच्छायाम् ९१२७, निश्चये ९१६
- हुअ = भूतम् ८१२
- हुणइ = जुहोति ८१५६, ५७
- हुत्तं = हुतम् ४१२५
- हुवइ = भवति ८११
- हुवहु = भव ९१२
- हुवीअ = अभवत् ७१२३
- हुव्वइ, हुविज्जइ = हूयते ८१५७
- होइ = भवति ८११
- होज, होज्जा = भवति, भविष्यति भवतु ७१२०
- होस्सं = भविष्यामि ७११४
- होस्सामि, होहामि, होहिमि = भविष्यामि ७११४
- होहिइ = भविष्यति ७११२
- होहिंथा, होहिस्सा = भविष्यामः ७११५
- होहन्ति = भविष्यन्ति ७११२
- होहिम, होहिमु, होहिमो, होस्सामो, होहामो = भविष्यामः ७११५
- होहिस्सामो = भविष्यामः ७११५
- होहीअ = अभूत् ७११४

इति डवरालोपाह-पण्डित-उदयरामशास्त्रिकृते
प्राकृतप्रकाशपरिशिष्टे शब्दसूची समाप्ता ।

शुद्धिपत्रम्

पृष्ठे	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
५५	२१	०पर्यन्तेपुरः	०पर्यन्तेषु रः
६७	१०	०शत्पञ्च०	०शत्पञ्च०
९९	२५	वेष्यते	वेष्येते
१०१	१६	नलोः	लनोः
१३२	१७	१२	१३
१४४	२२	द्वेद्वौ	द्वेद्वौ
१७८	६	वाभा	वाभ
२३०	१	हितभक	हितभकं
२३७	१	शिभालाशिभालकाः	शिभालाशिभालेशिभालकाः
२३७	३	भवन्ति शिभाले०	भवन्ति । शिभाला आभच्छदि शिभाले०
२३७	८	शिभालाशिभालकाः	शिभालाशिभालेशिभालकाः
२३७	९	शिभाल, शिभालक-इत्यादेशौ भवतः	शिभाला, शिभाले, शिभालक इत्यादेशा भवन्ति
२३७	१०	शिभाल इत्यादेशे एत्वे सुलोपे च शिभाले इति	शिभाला इत्यादेशे शिभाला इति, शिभाले ह्यादेशे शिभाले इति
२३७	११	एत्वसुलोपयोः	एत्वसुल्लोपयोः
२३८	१	शिभाल, शिभालक ये दो	शिभाला, शिभाले, शिभालक ये तीन
२३८	२	शिभाल किंवा शिभालक	शिभाला, शिभाले किंवा शिभालक
२३८	३	शिभाले, शिभालके ये दो	शिभाला, शिभाले, शिभालके ये तीन
२४९	७	शेषं महा०	शेषं माहा०
२५१	१	शेषं महाराष्ट्री०	शेषं माहाराष्ट्री०

हमारे कतिपय नवीन प्रकाशन

हिन्दी न्यायकुसुमाञ्जलि । हरिदासी टीका सहित । व्याख्याकार :

आचार्य विश्वेश्वर सिद्धान्तशिरोमणि

६-००

हिन्दी ध्वन्यालोक । सानुवाद 'लोचन' व्याख्या, टिप्पणी सहित, प्रथम उद्योत ४-००

हिन्दी तर्कभाषा । आचार्य विश्वेश्वर सिद्धान्तशिरोमणि (तृतीय संस्करण) ६-००

हिन्दी निरुक्त । प्रो० उमाशंकर शर्मा 'ऋषि' ६-२५

विश्वगुणादर्शचम्पूः । सानुवाद 'पदार्थचन्द्रिका' व्याख्या सहित १०-००

नवसाहस्रसंकचरित । हिन्दी व्याख्या सहित १०-००

सर्वदर्शनसंग्रह । 'प्रकाश' हिन्दी व्याख्या सहित शीघ्र प्राप्त होगा

भासनाटकचक्र । 'प्रकाश' संस्कृत हिन्दी व्याख्या सहित २२-००

बुद्धचरित । (१-२८ सर्ग, अभिनव प्रकाशन) हिन्दी व्याख्या सहित ५-५०

महाकवि कालिदास । आचार्य रमाशंकर तिवारी ८-००

कौटिल्य का अर्थशास्त्र । हिन्दी रूपान्तर । श्रीवाचस्पति गैरोला १०-००

कौटिल्य-अर्थशास्त्रम् । समूल हिन्दी व्याख्या सहित । " २०-००

हिन्दी और मराठी का निर्गुण सन्त काव्य । प्रभाकर माचवे १२-००

स्मृति के हस्ताक्षर । (अतिशय रोचक संस्मरण) देवदत्त शास्त्री ५-००

हिन्दी के पौराणिक नाटक । डॉ० देवर्षि सनाढ्य शास्त्री १०-००

मराठी का भक्ति साहित्य । प्रो० भी० गो० देशपांडे १०-००

सब धर्मों की बुनियादी एकता । भारतरत्न, डॉ० भगवानदास जी १२-००

हिन्दुओं की प्रबुद्ध रचनाएँ । अनुवादक : चारुचन्द्र शास्त्री ४-००

विक्रमादित्य । (संवत्-प्रवर्तक) डा० राजबली पाण्डेय १०-००

मार्कण्डेयपुराण एक अध्ययन । आचार्य बदरीनाथ शुक्ल ४-५०

भारतीय भाषा विज्ञान । आचार्य किशोरीदास वाजपेयी ६-२५

श्रीमद्भगवद्गीता । (सानुवाद मधुसूदनीव्याख्या) स्वामी सनातनदेव १५-००

वैदिक इण्डेक्स । अनुवादक : प्रो० रामकुमार राय । १-२ भाग ४०-००

वैदिक माइथोलॉजी । अनुवादक : प्रो० रामकुमार राय १५-००

शौनकीय बृहद्देवता । अनुवादक : प्रो० रामकुमार राय १५-००

प्राकृत साहित्य का इतिहास । डॉ० जगदीशचन्द्र जैन २०-००

प्राचीन भारतीय गिरी के वर्तन । डॉ० राय गोविन्दचन्द्र १२-००

प्राप्तिस्थानम्—चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस, वाराणसी-१